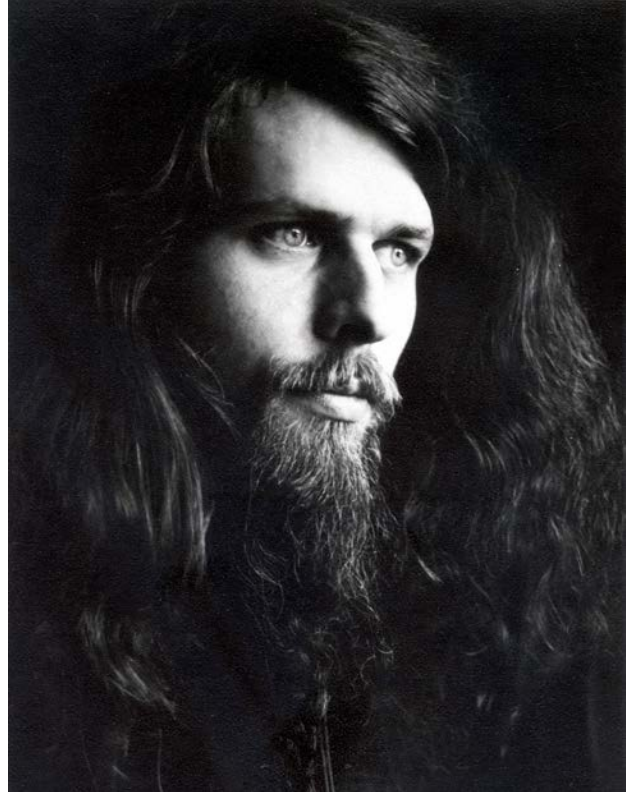

Jacob Holdt

50 yıllık bir yolculuk...

**BASKININ
KÖKLERİ**

“Jacob Riis’in toplumsal eleştiri kitabı How the Other Half Lives’in yayınlanmasından bu yana, Amerikan yaşamının American Pictures kadar güçlü bir kaydı yapılmamıştır. Cannes Film Festivali’ndeki gösterimi sansasyon yarattı.”

San Francisco Film Festivali

“Siyah ve beyaz psikolojisinin -özellikle de Güneylilerin- şimdiye kadar karşılaştığım en iyi yorumlarından biri.”

James Baldwin

Önemli!!!

Zulmün Kökleri kitabımın yayıncısı tarafından yazılan farklı bir metin buraya gelecek

Kapak içi metin örneği...

Jacob Holdt, Jacob Riis’in memleketi Danimarka’dan sadece 15 mil uzakta büyüdü. Amerika’ya gelişi Holdt’unkinden neredeyse bir asır önce olan Riis gibi o da ilk altı yılını bir serseri olarak geçirdi. Yine de ikisi arasındaki benzerlik, doğum, yetiştirilme ve seyahat koşullarının ötesine geçiyor. Fotoğrafçılıkları ve şefkatli, oldukça sofistike olmayan yazıları da benzerdir. Her ikisi de sosyal reform çağrısı yapıyor ve “Amerikan toplumunun diğer yarısının herkesin sorumluluğu olduğu” konusunda ısrar ediyor. Ancak Zulmün Kökleri, aynı zamanda Holdt’un yabancı statüsünü yavaş yavaş kaybedip yeni toplumuna entegre olurken ve onun daha talihsiz değerlerini de içselleştirirken kendi içinde büyüdüğünü algıladığı ırkçılığın da bir araştırmasıdır. Beş parasız bir serseri olmasına rağmen, beyaz ayrıcalığının ona sorumluluk verdiğinin farkındadır. Fotoğraflarının, bu tür bir ırkçılığın etkileriyle ezilen siyah bir alt sınıftakilerin değil, çoğu kişi için (fotoğrafik ya da başka türlü) neden yerine semptomlara odaklanmanın daha kolay olacağı kadar rahatsız edici bir beyaz sosyal hastalığın tasviri olarak görülmesi gerektiğinde ısrar ediyor. Bu hastalığı alışılmadık bir şekilde gözler önüne seren Zulmün Kökleri’nin tüm beyazlar için acil bir mesajı var.

“Slayt gösterinizi 1980’lerde Washington DC’de bir üniversitede gördüm ve üzerimde silinmez bir etki bıraktı. Danimarka’daki Louisiana Müzesi ile bir sergi yapmaktan bahsettiğimde, Louisiana Channel’ı beni Los Angeles’taki stüdyomda videoya çekmesi için gönderdiler. Bana hediye olarak American Pictures kitabınızı getirdiler ve kitabı bilip bilmediğimi sordular. Ben de gülmeye başladım, çünkü bende birkaç kopyası var - ne zaman bir kitapçıda görsem arkadaşlarım için fazladan kopya alıyorum. Kitabı ilk gördüğümde etkilendiğim en önemli şey, bildiğim Güney’i bu kadar doğru yansıttığını düşündüğüm resimleri daha önce hiç görmemiş olmamdı.”

Arthur Jafa

50 yıllık bir yolculuk...

Baskının kökleri

Jacob Holdt

BASKI ÜZERİNE BİR DERS

Beyaz bir gezgin tarafından deneyimlenen ve fotoğraflanan Amerika'daki siyah/beyaz baskısının 50 yılı, umarız

dünya çapındaki kurtuluş savaşçıları için bazı içgörüler ve ilham kaynağı olur

Baskının kökleri
Jacob Holdt'un resim düzeni ve tasarımı, Kitle Fennestad tarafından Per Kofod tarafından yayınlanan orijinal "American Pictures" kitabı için tasarlanan modüle dayanmaktadır.
Güncellenmiş metin 2021
© American Pictures Foundation ve Jacob Holdt
ISBN 87-?????????
Tüm hakları saklıdır. ???> tarafından yayınlanmıştır.

Yayıncının metni için yer

Bir kitap nadiren tek bir kişinin eseridir ve bir fotoğraf ve seyahat kitabı kesinlikle çok ortak bir çaba haline gelir. Bu kitapta gerçek isimlerin birkaçı dışında hiçbirinden bahsetmemeye ya da değiştirmeye karar verdim. Bu beni üzüyor çünkü birkaç istismarcı sokak fotoğrafı dışında hepsi insanların sadece misafirperverliğinin değil, genellikle güçlü işbirliği, etkileşim ve bana duydukları güvenin ve daha sonra verdikleri onayın sonucudur. Kitabın hazırlanmasına yardımcı olan insanlar arasında, ilk beş parasız serseri yıllarımda bana cesaret veren ve maddi bağışta bulunanlara özellikle teşekkür etmek isterim: Alice Turak (10 dolar), John Ray (20 dolar), Susan Kennedy (30 dolar), Cary Ridders (50 dolar), Allan Tunick (15 rulo film). Eveleen Henry ve Marly Sockol'a slaytlarımı sakladıkları için ve Tommy Howard'a da otostopla gidemediğim Kuzey Carolina'nın arka yollarında dolaşabilmem için eski Buick'ini birkaç depo benzinle birlikte bana ödünç verdiği için çok teşekkür ederim. Dick Boggle'a arabasını bağışladığı ve ABD'ye ilk dönüşümde slayt gösterisini kitaptaki insanların çoğuna ulaştırmamı sağladığı için teşekkür ederim. Uzun yıllar boyunca kitaptaki birçok fikrin gelişmesini sağlayan eleştiri ve geri bildirimler için, 30 yıl boyunca yüzlerce Amerikan ve Avrupa okulunda ırkçılık atölyelerinde ortağım olan Tony Harris'e derinden minnettarım. Ve atölye çalışmalarında bana kalplerini açarak saf ve yüzeysel bir serseri olarak görebildiğimden ve fotoğraflayabildiğimden çok daha derin bir ırkçılığı ve ardındaki acıyı öğreten binlerce öğrenciye. Ve - her ne kadar slayt gösterimi çoğunlukla beyazlardan oluşan üniversite ortamlarında görmek kendileri için çok acı verici olsa da - yine de beyazların "acıyı görmeleri ve anlamaları" için ısrar eden ve bu nedenle beni tekrar tekrar kampüslerine getiren siyahlara.

Devamı gelecek....

Sevgilerimle Jacob Holdt
Ubuntu Evi
Kopenhag, Danimarka
www.american-pictures.com

PBİRİNCİ BÖLÜM - SAYFA 6:

"Baskının kökleri"

Baskının temel ve tarihsel kalıpları

INTERMEDIUM - SAYFA 200:

"Beyaz nefretinin köklerini anlamak"

Hategruplardaki insanların çocukluk dönemindeki baskılarının incelenmesi

ve siyahların seri katilleri

İKİNCİ BÖLÜM - SAYFA 240:

"Zihnimizdeki getto"

İyilik yapmak isteyen bizlerin nasıl zulmettiğimizi anlamak

Amerika'daki siyahlar ve diğer ülkelerdeki azınlıklar

SONSÖZ - SAYFA 456:

İyileşme üzerine düşüncelerim

Her sayfada, kitaba dahil edilen kişilerin şarkılarının, röportajlarının ve güncellenmiş hikayelerinin deşifre edildiği videolara bağlantılar bulabilirsiniz. [Ya da buradan genel bir bakışa bakın.](#)

Kalkış noktası

Bizi bölen karanlık güçleri anlamaya ve onlara karşı harekete geçmeye çalıştığımız yolculuğumuza başlamadan önce, bizi birleştiren aydınlatıcı insani inançları unutmayalım.

‘Asi: Dünyanın hiçbir yerinde linç edilmemiş ya da işkence görmemiş, öldürülmemiş ve aşağılanmamış zavallı bir yaratık yoktur...

...Aime Cesaire: “Les Armes Miraculeuses”

Bizden filanca ülkeyi ve filanca halkı sevmemiz ya da nefret etmemiz isteniyor. Ama bazılarımız böyle bir seçim yapamayacak kadar güçlü bir şekilde ortak insanlığımızı hissediyoruz.

...Albert Camus

Ya kardeşçe birlikte yaşamayı öğreneceğiz ya da aptallar olarak birlikte yok olacağız.

...Martin Luther King

Günahtan nefret et, günahkarı sev.

... Mahatma Gandhi

Doğru ve yanlış sorularının ötesinde bir alan var. Sizinle orada buluşacağım.

....Rumi

Afrika’da ‘ubuntu’ olarak bilinen bir kavram vardır - sadece başkalarının insanlığı sayesinde insan olduğumuza dair derin bir his; bu dünyada herhangi bir şey başaracaksak, bunun eşit ölçüde başkalarının çalışması ve başarısı sayesinde olacağına dair derin bir his.

.....Nelson Mandela

Ubuntu

“Bir insan diğer insanlar aracılığıyla insandır” - bir “ötekinin” benzersizliği ve farklılığı içinde tanınması yoluyla insanlığının onaylanması. Bu eski “Afrika Rüyası” - “sen olduğun için biz varız ve sen olduğun için kesinlikle ben varım” - “Amerikan Rüyası” fikriyle bütünleştirebilir miyiz?

“ÖNEMLİ! Bu kitaptaki fotoğraflar siyahları ve siyah kültürünü ya da beyazları ve beyaz kültürünü tasvir etmemektedir, çünkü orantısız bir şekilde siyah alt sınıftan ve beyaz üst sınıftan gelmektedirler. Bunlar, baskı üzerine bir benzetmede kullanılan alegorik görsel ifadelerdir. Ve bu kitap siyahların tarihsel olarak ezilmesiyle ilgili bir kitap değil, Amerika’da geçirdiğim 50 yıl boyunca deneyimlediğim şekliyle “şimdiki zamanda görülen tarih”; Üçüncü Dünya’daki ırkçılık karşıtı çalışmalarım ve yaşlılığımda bu nedenle diyalog merkezi Ubuntu House’u kurduğum Danimarka’da gördüklerime paralel modeller. Tüm baskıların kurbanları vardır, ancak genellikle insanlar bu baskıların içinde o kadar uzun süre yaşamışlardır ki, bireysel olarak kendilerini kurban olarak değil, güçlü ve dirençli insanlar olarak görme eğilimindedirler - tüm istatistikler bir grup olarak görünmez (fotoğraflanamayan) güçler tarafından mağdur edildiklerini ve engellendiklerini gösterse bile.”

Jacob Holdt, *Ubuntu Evi, Kopenhag, Danimarka*

Ubuntu Evi'nin hamisi, Winnie ve Nelson Mandela'nın kızı Zindzi Mandela

Ubuntu Evimizde Zindzi Mandela'yı merkez alarak tüm yapay etik, dini, cinsel ve ulusal sınırların ötesinde paylaştığımız insanlığı kutluyoruz

1995 - Queens, NY

1995 - Queens, NY

Baskının Kökleri için Önsöz

“Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü, bilgelik çağıydı, aptallık çağıydı, inanç çağıydı, inançsızlık çağıydı, aydınlık mevsimiydi, karanlık mevsimiydi, umudun baharıydı, umutsuzluğun kışıydı.”

Charles Dickens: İki Şehrin Hikayesi

Bu ünlü sözler, 1970 yılında iki toplum arasında köprü kurmaya çalıştığımda hissettiklerimi son derece iyi tanımlıyor - kendi Danimarkalılığım ile yeni Amerikalılığım ve “siyah” toplumda ayrı bir paraleli olan, hoş karşılanmayan yeni “beyaz” kimliğim. Sivil Haklar Hareketi’nin zaferinden birkaç yıl sonra umut ve ışık herkesi sarmış gibi görünüyordu, bu da beraberinde daha iyi ve ırksal olarak bütünleşmiş bir geleceğin yakında geleceği vaadini getiriyordu. Tıpkı milyonlarca Vietnamlının öldürülmesini durdurmaya çalışan herkesi saran karanlık ve umutsuzluk gibi. Katliamın büyüklüğü beni ve dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca genci Amerikan karşıtı yapmıştı ve Kanada’dan otostopla Latin Amerika’ya doğru yola çıktığımda ABD’de kalmak gibi bir niyetim yoktu. Ülkedeki ilk günlerimde öfkeli siyahlar tarafından silah zoruyla alıkonuldum ama aynı zamanda Angela Davis’in Che Lumumba Kulübü’ndeki tek beyaz olarak yaşamaya davet edildim, Kara

Panterler gibi gruplara alındım ve beyaz savaş karşıtı gruplar tarafından kucaklandım. Karanlık ve aydınlık arasındaki bu kör edici alacakaranlıkta, kendi yeni kimliğini bulmak için mücadele eden bu (Kuzey) Amerikan toplumunda seyahat ederken kısa sürede orijinal yönelimimi kaybettim. Hakikat arayışındaki gençlere ve dolayısıyla Amerika’ya tamamen aşık oldum. O zamanlar bu aşkın, gençlerle olan çalışmalarım gibi hayatımın geri kalanında da devam edeceğini bilmiyordum.

Aileme beni hayatlarına davet eden insanlar hakkında sayısız günlük ve mektup yazdım ve şansına bana “deneyimlerinle ilgili eve birkaç fotoğraf gönderebilmen için” ucuz bir yarım kare fotoğraf makinesi gönderdiler. Daha önce hiç fotoğrafçılık yapmamıştım, ancak insanları ve olayları hatırlamanın (kelimelerle hatırlamaktan) çok daha hızlı bir yolu olduğunu gördüm ve neredeyse altı yıl sonra eve 15.000 fotoğrafla döndüm.

Uzun bir süre fotoğraf makinesini fotoğraf günlüğüm olarak kullandım, ancak getto mahallelerine karşı duyduğum ve defalarca soyulmama neden olan ilk korkumu yendikten sonra, sanki elimden tutulmuş ve varlığından haberdar olmadığım bir dünyaya sürüklenmiş gibiydim. Danimarka’daki okul yıllarımda Martin Luther King ve Sivil Haklar Hareketi hakkında bir şeyler duymuştuk ama bu, Amerika’nın temelde

Tüm öfke nerede nereden geldi?

*...peki ne olacak?
ırk savaşından bahsediyorum!
“Kendini topla”
“Gözlerini aç, akıllan”
Irk savaşı.... insanların sokaklarda öldürülmesi
ayağındaki kan
uçlar buluşmuyor,
Peki bunun için kimi suçlayacaklar, beni mi?*

Biz nerede yanlış yaptık?

*Medyayı deneyin, polisi deneyin, televizyonunuzu deneyin,
Kendinden başka kimseyi.
Ama kurşunlar uçuşmaya başladığında
insanlar ölmeye başlar
hepsi yalan yüzünden
nefret öğrettikleri tarih kitapları
Irkçı inançtan kaçışım yoktu.
Güney Afrika gibi, öldürmeye başlayacağız
Irk savaşı, ırk savaşı, ırk savaşı, ırk savaşı, ırk savaşı...*

1973 - Denmark, SC

1973 - Washington, DC

1975 - San Quentin, California

1987 - Boston College'daki gösteriden önce

Genellikle öğrenciler sadece kampüslere döndüğümde böyle bir reklama ihtiyaç duydular

beyaz bir ülke olduğuna dair dünya çapındaki yaygın görüşümüzü değiştirmemişti.

Görünüşe göre, Amerikalıların çoğu da bu şekilde görmeyi tercih ediyordu ve beni alan şoförlerin çoğu beyaz olduğu için, kendimi kısa sürede tamamen ayrı ve eşit olmayan iki toplum arasında elçi rolünde buldum. Kendi saflığımla, bunu ırkçılığın (sonucu) olarak görmedim ama beyazların siyahların bu konuda hiçbir şey yapmadan böylesine korkunç koşullarda -genellikle hemen yanı başlarında- yaşamalarına izin vermelerine inanamadım. Daha da kötüsü, bunu “görmediler” bile ya da siyahları insan olarak görmedikleri için haklı buldular. Aynı beyazlar bir yabancı olarak benim için her şeyi yaparlardı ve ben de onları iyi ve sevgi dolu insanlar olarak gördüğüm için onları gerçek ırkçılar olarak görmedim ve on yıl önceki Sivil Haklar Hareketi ile ilişkilendirdiğim ve Ku Klux Klan'a uyguladığım ırkçılık kelimesini neredeyse hiç kullanmadım. Hayır, tüm bu sevgi dolu beyazların sadece kötü bilgilendirilmiş olduklarını ve kolayca değiştirilebileceklerini düşünüyordum, örneğin onları yanımda rayların diğer tarafındaki siyah arkadaşlarımı ziyarete götürdüğümde olduğu gibi. Bu şekilde benim eğitim projem başladı. Gittikçe daha fazla fotoğraf çektim ve bunları İncil ve Shakespeare'den alıntılar içeren küçük kitaplara koyarak otoyoldaki şoförlerime ve ev sahiplerime gösterdim.

Bunu bencilce nedenlerle de yapıyordum çünkü çoğu zaman o kadar etkileniyorlardı ki “projenizi desteklemek için bana birkaç dolar ya da bir yemek çantası veriyorlardı, çünkü bu resimlerin tüm Amerikalılar tarafından görülmesi gerekiyordu.” Onları ne kadar çok taşıyabilirsem, haftada iki kez otostopla büyük şehirlere gidip kan bankalarında dört saat yatarak plazmamı 5 ya da 6 dolara satmak zorunda kalmayacağım

için o kadar çok zaman kazanacaktım - bu da iki rulo film için yeterliydi. Amerika'ya sadece 40 dolarla geldiğimden beri tek gelirim buydu ve bu miktar Amerikalıların inanılmaz misafirperverliği sayesinde beş yıl boyunca yetti. Yaklaşık üç yıl sonra, beyaz Amerikalıları teker teker eğitmek için bir proje üzerinde çalıştığım hissetmeye başladım. Dönüm noktası 8 Mart 1974'te bir kadının beni Santa Fe College'da kömür madencileriyle ilgili bir slayt gösterisini izlemeye götürmesiyle geldi. Resimler, anlatım ve müzik vardı ve çok ilkel olmasına rağmen son derece güçlüydü, neredeyse sinematik görünecek şekilde hızla değişen görüntülerle çalışıyordu. Ve iki ekran kullanıyordu, bunun beyaz ve siyah Amerika arasındaki uçurumu deneyimlemenin kendi şokumu aktarmak için etkili bir yol olacağını hemen görebiliyordum. Çoğu zaman öğretmenler beni alıp üniversitelerdeki sınıflarında konuşma yapmaya davet ederlerdi. Küçük resimli kitaplarımı bir seferde tüm sınıflara sunulan slayt gösterilerine dönüştürebilseydim mesajım ne kadar daha etkili olurdu? İtiraf etmeliyim ki o zamanlar en çılgın hayallerimde bile sadece birkaç yıl sonra Amerikan üniversitelerinde bir seferde 2000 öğrenciye sunum yapacağımı hayal etmemiştim. Yine de o andan itibaren bir slayt gösterisi üzerinde çalıştığım farkındaydım. Bu, Amerika'dan kaçmak zorunda kalmamdan sadece bir yıl önceydi - San Francisco'da bir evliliğin içinde sıkışıp kaldığım bir yıl. Bu zamanın çoğunu verimsiz bir şekilde geçirdim, daha iyi kamera ekipmanı satın almak için fon almak üzere sayısız başvuru yazdım - “Keşke gerçek bir Nikon alabilseydim!”- ama boşuna. Siyahlar vakıf yönetim kurulundayken bile. Herkesin “ırk sorununun çözüldüğünü” ve işlerin ilerlediğini düşündüğü o yıllarda yaşadığım zorluklardan biri, birçok

başarılı siyahın çektiğim görüntülerden rahatsızlık duymasıydı - hem kendi kardeşlerinin hala bu koşullarda yaşamasından duydukları utançtan hem de görüntülerin beyazların zihninde siyahları olumsuz bir şekilde stereotipleştireceği korkusundan. Benim hissiyatım ise bu klişelerin zaten çok derin olduğu ve beyazların siyahları orantısız bir şekilde yoksulluğa ve suça iten kendi sorumlulukları hakkında bilgilendirilmeleri gerektiği yönündeydi. Her ne kadar “ırkçılık” kelimesini “günlük baskıcı düşünce sistemimiz” (benim “sistemik ırkçılık” için kullandığım terim, bu ifade ortaya çıkmadan önce, “sistemi” değil bizi sorumlu kılıyordu) kadar sık kullanmasam da, resimlerimin ırkçılığın etrafımızda yarattığı insani yıkımı açıkça gösterdiğini hissettim. Birkaç yıl boyunca, daha iyi durumdaki siyahlarla fazla etkileşime girmeden, esas olarak siyah alt sınıfın yıkımı içinde dolaştığımızda kendi beyaz zihninize ne olduğuna dair birçok ahlaki soru da bu kitapta tartışılacaktır. Sonuçlardan biri, son bir yıl içinde, “gerçek siyahlık” ile “baskının sonucu” arasındaki farkı gerçekten ve objektif olarak görmek, anlamak ve tanımlamak istiyorsam, farklı kölelik biçimleriyle Haiti, Jamaika, Küba ve Brezilya gibi ülkelere gitmeden projemi bitiremeyeceğimi hissetmem oldu. Bu anlamda, sistemik ırkçılığın olduğu bir toplumda yaşayan hepimiz Platon'un mağarasındaki mahkumlarımız. Ancak bu, benim gibi lise terk biri için ulaşılması çok güç, sonu gelmez bir akademik proje olurdu. Bu yüzden bu kitapla, gettoda her zaman “Hey, dostum, bu kölelikten başka bir şey değil” diyen o eşit derecede kayıp “sokak akıllısı” insanlara ses verme girişimimde “sokak akıllısı” bir mağara adamından daha fazlası olduğumu iddia etmiyorum. Bir kurbağanın gözünden deneyimlenen

bir kitapta soruyorum, sözde “özgür bir toplumda” bu tür ifadelerde herhangi bir doğruluk payı olabilir mi? Bahsettiğim gibi, aynı toplum projem için bana vakıf desteği vermedi. Sonunda Danimarka'ya dönmek zorunda kaldım ama ancak neredeyse suikasta uğradıktan ve FBI'ın fotoğraflarıma el koyacağı korkusuyla yaşadıkdan sonra. Bir köy papaz evi olan çocukluk evime geri döndüğümde hayal kırıklığına uğramıştım. Bir papaz olan babam bana üç slayt projektörü için borç para verdi ve iki aydan kısa bir süre içinde yerel kilisesinde sunmak üzere bir slayt gösterisi hazırladım. O kırsal bölgede araştırma yapmak için kütüphaneye erişimim yoktu ve Google henüz icat edilmemişti. Sanki beş yıldır bastırılmış sosyal öfke içimden akıp gitmişti. Amerika'ya döndüğümde “gösteri” (banttan müzik eşliğinde bir slayt gösterisi) ile ilgili araştırmayı her zaman yapabileceğimi düşündüm, ancak bu konudaki söylentiler o kadar hızlı yayıldı ki, kısa sürede tüm Avrupa'da siyah Amerikalı gönüllüler tarafından sunulmaya başlandı ve çoğu zaman binlerce kişi bunu görmek için sıraya girdi (yine de gerçekleri kontrol edecek zamanım yoktu, siyahlar hepsini doğruladı). Bir yıldan kısa bir süre içinde çok satan bir kitap haline getirildi ve gösteriden ve kitaptan elde edilen tüm geliri Güney Afrika'daki ırk ayrımcılığına karşı mücadeleye bağışlamak üzere bir vakıf kurduk. Ancak kitabın yayınlanmasından sadece bir ay sonra, KGB'den Sovyetler Birliği'nin bu kitabı dünya çapında Başkan Carter'ın insan hakları politikalarına karşı kullanmayı planladığını öğrendim ve kitabın resimlerine bakarak (yanlış bir şekilde) insan haklarının Amerika'da da komünist Rusya'daki kadar kötü olduğunu iddia ettiler.

1991 - Stanford Üniversitesi'ndeki 10. gösterimde bile en büyük salon tıklım tıklım doluydu

Üçüncü Dünya'da demokratik yollarla seçilmiş hükümetleri devirmeyen ilk Amerikan başkanı olan Carter'ın büyük bir hayranı olduğumdan, kitabımın tüm dünyada satışını durdurmak için dava açmaya karar verdim. Ardından, ait olduğunu hissettiğim slayt gösterimle birlikte Amerika'ya geri döndüm. Burada da anında başarılı oldu ve sonraki 30 yıl boyunca, turnelerimde neredeyse her gece yeni bir üniversitede sahnedeydim - çoğu zaman sadece ayakta. Ayrıca burada karanlığı ve aydınlığı aynı anda deneyimledim. Gecede beş saat karanlık oditoryumlarda kilitli kaldım ve her beş dakikada bir slayt tepislerini değiştirdim. 7000 gösteriden sonra hayatımın 35.000 saatini karanlıkta geçirmiş oldum. Eğer ertesi gün ırkçılık atölyelerimde deneyimlediğim ışık -ya da karşılıklı aydınlanma- olmasaydı ne büyük bir hayat kaybı olurdu. Bu atölyelere artık kendi ırkçılıklarını ortadan kaldırmaya kararlı olan "şok geçirmiş" öğrenciler ve ırkçılığı içselleştirmenin kanatlarını nasıl kırptığını anlayan siyahlar katıldı. Burada ırkçılığın beyazlara maliyeti hakkında, ırkçılığın siyahları yok ettiği beş yıllık serserilik dönemimde öğrendiğimden çok daha fazla şey öğrendim.

Yine de ben ve derin psikolojik kavrayışı ve kendi getto deneyimlerinden yararlanma becerisiyle siyahi asistanım Tony Harris ırkçılık hakkında neredeyse hiç konuşmadık. Çünkü en başarılı ve görünürde "ayrıcılık" Ivy League öğrencileri de dahil olmak üzere, öğrencilerin yetiştirilmeleri sırasında bireysel olarak maruz kaldıkları yaraların farkına varmalarına ve bunları iyileştirmelerine yardımcı olmak saatler ve çoğu zaman günler alıyordu.

Genellikle, hepsi yavaş yavaş acılarının nasıl paylaşıldığını ve bu gemide nasıl birlikte olduklarını - siyah ve beyaz - fark ettikçe odada çok fazla deşarj veya ağlama oluyordu. Tony ve ben ayrıldıktan sonra

1975 Raleigh, NC - Angela Davis ile gösterideki fikirler hakkında tekrar kavga

kampüste sık sık haftalık "American Pictures ırkçılıktan arınma" diyalog/iyileşme grupları kurdular ve bir yıl içinde daha fazla öğrencinin benzer arınma gruplarına katılmasına yardımcı olmak için programı kampüse geri getirdiler. Onlardan bunun nasıl yavaş yavaş "zihinlerini temizlediğine" ve "zekalarını artırdığına" dair pek çok mektup aldık. Sonuç olarak, sınıfta daha "hızlı" oldular ve okulda daha yüksek notlar aldılar. ırkçılığın ve diğer baskıların düşüncemize, zekamıza ve refahımıza nasıl zarar verdiğinin canlı bir kanıtıydı. ırkçılıkla mücadele etmenin kendi çıkarımıza olduğunda ısrar ettik. Yine de onların ırkçılığını sona erdirebileceğimizi düşünecek kadar saf değildik. Sadece onları ırkçılık karşıtı ırkçı, cinsiyetçilik karşıtı cinsiyetçi vs. yapmaya çalıştık. Toplumun sistemik ırkçılığının her zaman kurbanı olacaklarının bilincindeydiler, ancak ırkçılığın ezdiği kişilerle dayanışma içinde, özellikle de sistemik ırkçılığın değişmesine yardımcı olabilecek güç pozisyonlarına geldiklerinde, ırkçılığın kendileri üzerindeki etkisi üzerinde çalışmaya kararlıydılar. Sık sık 15-20 yıl sonra, grupları artık hükümette ve büyük şirketlerde pozisyon sahibi olduklarında gösterinin hayatlarını nasıl değiştirdiğini değerlendirmek için tekrar bir araya geldiklerinde onlara katılmam için davetler aldım. Bana öğrettiklerinin çoğunu bu zor kitapta aktarmaya çalışıyorum.

Evet, çoğu için "zor". Amerika'daki kampüs yaşamı hakkında biraz bilgisi olan herkes, öğrencilerin dikkat sürelerinin ne kadar kısa olduğunu bilir. Kampüse konuşmacılar geldiğinde, öğrenciler genellikle yarım saat sonra, eğer dersi daha yüksek notlar almak için kullanamayacaklarını düşünüyorlarsa, çıkıp gitmeye başlarlar. Eğer derslerimin ne kadar uzun olduğunu bilselerdi, asla gelmezlerdi. Brakın ırkçılıkla ilgili olduğunu bilmelerini!

1987 - 5 saatlik gösteriyi izledikten sonra bütün gece James Baldwin ile konuşmak

Bu yüzden gelmeleri için onları her zaman kandırmak zorunda kaldık ve bir kez geldiklerinde - bize söyledikleri gibi - aynı gece kesinlikle yazmaları gereken ödevlerle ilgili suçluluk duygusuyla mücadele ettiler. Yine de genellikle beş saatin tamamında kaldılar. Ve hatta ertesi sabah ırkçılık atölyelerimize gitmek için tüm dersleri atlادılar. İlk ziyaretimde bana aynı hafta dünyaca ünlü üç devlet adamının konuşma yaptığını söyledikleri Harvard'da bile (sadece 20 kadar öğrenci gelmişti) bunu nasıl başardım ve salonları nasıl doldurdum? Barrack ve Michelle Obama'nın "Harvard Siyah Hukuk Öğrencisi Eşeği" beni yıllar içinde 18 kez geri getirdi - "sadece ayakta duran" kalabalıklar. Diğer Ivy League okullarında da durum aynıydı. Bu deneyimle ilgili birçok makale ve mektuplarımı okuduğumda anladığım kadarıyla, bunun nedeni (istemeden de olsa) onları ezmiş olmamdı. Sistemik bir baskı ya da daha doğrusu "tersine baskı" yaşadılar. Açıklamama izin verin. Neredeyse her yerde, öğrencileri kendilerini gördükleri şekilde gördüm: temelde iyi, iyi niyetli, siyahlar, yoksullar ve toplum için gerçekten iyi şeyler yapmak isteyen şefkatli insanlar olarak. Kendilerini ırkçı olarak görmüyorlardı ve çoğu zaman bunu rasyonalize ediyorlardı: "Ben iyi bir Hıristiyanım, bu yüzden ırkçı olamam" vs. Doğru yaptıklarını düşünüyorlardı, ancak gösteri saatleri boyunca yavaş yavaş savunmalarını kırdım ve onlara adım adım nasıl yanlış yaptıklarını, yaptıkları her şeyin siyahları nasıl ezdiğini gösterdim. Ara verildiğinde (ilk iki saatten sonra), birçoğunun savunmaları hala sağlamdı ve kalplerinde gerçek ırkçılar oldukları için başkalarını (örneğin Güney'deki insanları) suçluyorlardı. Ya da Philadelphia'daki bir hastane yöneticisi gibi birkaç kişi bana, yani elçiye saldıracaktı. Ancak beş saat sonra tüm kaçış yolları kapanmış, tüm savunmaları

yıkılmıştı ve her gece ağlayarak, başlarını suçluluk duygusuyla eğerek dışarı çıktıklarını gördüm. Hastane yöneticisi gibi bazıları, "Projenizin tüm Amerika'ya yayılması için nasıl para yatırabilirim?" diye sordu. Öğretmenler beyaz öğrencilerden duygularını kelimelere dökmelerini istediklerinde, onlara sürekli yanlış yaptıklarını söyleyen ve her şey için onları suçlayan, onlara neredeyse hiçbir kaçış, tünelin sonunda hiçbir ışık bırakmayan ırkçı düşüncemiz yüzünden her gün çektikleri acıları kelimelere dökmeleri istendiğinde siyahların sıraladıklarıyla neredeyse kelimesi kelimesine aynı olanları seçtiklerini görmek beni hayrete düşürdü. Kendinizi doğru yaptığımızı hissederken, doğuştan itibaren sürekli olarak yanlış yaptığınıza dair mesaj bombardımanına maruz kaldığınızda, kesinlikle çok yapıcı duygulara sahip olmazsınız. Etkili baskı işte budur ve beyaz öğrenciler bunu aniden kendi içlerinde deneyimlediler, bu o kadar şok ediciydi ki ertesi gün ırkçılıklarını iyileştirmeye çalışmak için derslere girmediler - Angela Davis veya Coretta ve Yolanda King gibi konferans turundaki en iyi rakiplerimin bile iki saatlik akademik bir derste (resim ve müzik olmadan) başaramayacağına inandığım bir değişim. Bu nedenle, muhafazakar Dartmouth gibi bazı üniversiteler, tüm birinci sınıf öğrencilerini derslere başlamadan önce benim "tersine baskı" programımdan geçmeye zorladı. Angela Davis ile ilk programımda siyahların kendilerinden nefret etmeleri üzerine yaptığım röportajdan sonra uzun süredir devam eden bir anlaşmazlık yaşadığımı belirtmeliyim. Kendi evinde kişisel bir sunum yaptıktan sonra bile benimle aynı fikirde olmadı ve UCSC'deki öğrencileri beni her geri getirdiğinde gösteriyi finanse etmeyi reddetti. Neyse ki, James Baldwin gibi diğer önde gelen siyah sözcülerin çoğundan destek ve onay aldım. Fransa ve Amherst'teki insanlar sürekli bizi bir araya getirmeye

1991 NYC - Kampüs dersleri arasında geceleri evsizlerle geçirdim

çalışıyordu. Sonunda, korkunç bir kar fırtınasında iki saat araba sürerek gösteriyi izlemeye geldi ve ardından bütün gece konuştuk. Beyaz ırkçılığına dair kendi görüşünü anlatmaya en yakın şeyin bu olduğunu düşünüyordu ama zaten hastaydı ve ne yazık ki sadece birkaç ay sonra mide kanserinden öldü.

Sonunda Yolanda King, Siyahi Tarih Ayı boyunca benim en güçlü rakibimdi ama bir şekilde güçlerimizi birleştirdik ve Başkan Clinton için Kennedy Gösteri Sanatları Merkezi'nde Martin Luther King'i anmak üzere bir gösteri hazırladık. Ayrıca Atlanta'daki King Şiddetsiz Sosyal Değişim Merkezi'nde de sundum. Daha sonra aile, "Martin'in neye karşı savaştığını her şeyden daha iyi gösterdiği için, ki bugünün siyah gençliği bu konuda pek bir şey bilmiyor" diyerek gösterinin orada daimi olarak gösterilmesini istedi.

Ve böylece ilk siyah başkan seçilene kadar 30 yıl boyunca devam ettim, ardından işlerin doğru yönde ilerlediğine inanarak emekli oldum. Yine biraz safımışım ve gerisi tarih oldu

İrkçilik Avrupa'da ve kendi ülkem Danimarka'da patladı; artık bölünmüş bir toplumda aynı türden bir elçi olmanın benim görevim olduğunu hissediyordum. Trump'ın ırkçı Avrupalı politikacıların bölücü ve nefret dolu söylemler kullanarak seçim kazanmalarından nasıl ilham aldığını dehşet içinde izledim. Yıllarca Amerikalı politikacıların politik olarak doğru konuşup sadece kodlanmış ırkçılığı kullanmalarının ardından, bu şimdi Amerika'da da oldu. Sonuç olarak Amerika'da nefret ve ırkçılığın patladığını görmeye başladığımızda - birlikte çalıştığımız Klan grupları artık açıkça ortaya çıktı ve polis ırkçılığı siyahların öldürülmesini açıkça meşrulaştırmalarına izin verdi - pasif bir tanık olarak oturmanın zor olduğunu hissettim.

Ve Amerika'da geçirdiğim yıllar boyunca ırkçılığa karşı tanık

1985 - Columbia Üniversitesi'ne yönelik Elden Çıkarma boykotunu desteklemek için açık hava gösterimi sundum.

olduğum en büyük hareketin yükselişini gördüğümde, bir şekilde onu desteklemek istedim. Özellikle de idealist genç katılımcıların birçoğunun Black Lives Matter (Siyahların Hayatı Değerlidir) hareketine yön veren öfkenin, günümüzde görsel olarak kaydedilen siyah erkek cinayetlerinden çok daha derin kökleri olduğunu anlamadıklarını gördüğümde. Bu harekete yol açan tüm baskıları onlar için etkili bir şekilde görselleştirmeye nasıl yardımcı olabilirdim?

Şu anda bu konuda pek çok iyi kitap yayımlanıyor - özellikle de siyahlar tarafından - ancak bunların hiçbiri bugünkü videolar kadar etkili bir şekilde gösterilmiyor. Sonra aklıma, okuyucuyu bizzat tanık olduğum tüm baskıların köklerini gösteren görüntülerle bombardımana tutan eski etkili slayt gösterime benzer bir kitap yapma fikri geldi. Bakalım karanlık odalardaki izleyicilerimde olduğu gibi sizlerde de aynı savunma ve duyguları uyandırarak okuyucularımı baskı altına alabilecek miyim? Yol boyunca şarkılara müzikal bağlantılar bile ekleyeceğim. Belki bunu bir kitap olarak okumak 5 saatlik içsel mücadeleden daha uzun sürecek, ancak sonunda burada da kontrol edebilir ve benim ters baskılarıma karşı tepkilerinizin 30 yıl boyunca öğrencilerin "en iyileri ve en parlakları" için olduğu gibi aynı olup olmadığını görebilirsiniz. "Şovumun" başlangıcına gidelim:

Bu, baskı ve bize verdiği zarar üzerine resimli bir derstir. En önemlisi de yetişkinlerin çocuklar üzerindeki baskısıdır. Dünyanın her yerinde çocuklar, yetişkinlerin mantıksız davranışları yüzünden çok erken yaşlarda zarar görürler. Bu durum, incitici davranışlarla sonuçlanan ciddi sıkıntı kalıplarına neden olur. Hayatın ilerleyen dönemlerinde bu sıkıntı kalıplarını kendi çocuklarımız ya da birbirimiz üzerinde yeniden canlandırırız; örneğin cinsiyetçi, ırkçı, milliyetçi, totaliter, anti-Semitik, anti-Müslüman, homofobik, yaş, engel ya da sınıf baskısı gibi.

1978 - İş arkadaşım Tony Harris ile Oslo Konser Evi'nde

Çoğumuzda bu kalıplar o kadar kronik hale gelmiştir ki, bize meydan okunduğunda savunmaya geçer ve sonunda kurbanları suçlarız. Bu tür sistemlerde hem mağdur hem de zalim olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmeye cesaret edemiyoruz. Dünyada baskının ana bileşenlerinin ABD'deki siyahlar ve beyazlar arasındaki ilişkide olduğu kadar bariz olduğu çok az yer vardır. Bu trajediden hepimizin kendimiz hakkında bir şeyler öğrenebileceğimizi düşünüyorum.

Bu kitabı okurken, ayrıştırılmış bir toplumda yaşadığımız hasarı anlamak önemlidir. Siyah ya da beyaz, doğuştan hiçbir ırksal önyargıya sahip olmadan, doğal olarak açık ve meraklı doğarız. Sonra işler ters gider. Şöyle şeyler duyuyoruz: "Zenciler pis, aptal ve tembeldir. Onlar en alta aittir." Sevgi dolu ve şefkatli bir çocuk için bu mantıksız, kafa karıştırıcı ve inciticidir. Canımız yanarken zihnimiz artık rasyonel düşünemez ve düşüncemizde katı bir yara izi oluşur. Yıllarca bu tür incitici mesajlar aldıktan sonra, kendimize ve toplumumuza ilişkin bu sınırlı tanımları kabullenip içselleştiririz.

Bir yabancıнын gözünden bakıldığında, rengimiz ne olursa olsun, bu tür ırkçı tutumların karakterimizi nasıl sakatladığını görmenin daha kolay olacağını umuyorum. Avrupa'da çok sayıda ırkçılık olmasına rağmen, çocukluğumu Danimarka'da, sosyal güvensizlik ve ırkçı koşullamalardan ciddi şekilde zarar görmediğim yıllarda geçirdiğim için şanslıydım. Ayrıca Amerika'da birlikte kaldığım ilk insanlar beyaz olmadığı için de şanslıydım. Çoğu Avrupalı ziyaretçi ilk olarak beyaz Amerikalılarla kalır ve onları "Üç blok bu taraftan, iki blok bu taraftan yürümeyin" diye uyararak beyaz korkusunu ve katı ayrımcılığı kabul etmeleri için hemen korkuturlar. Benim deneyimim ise tam tersi oldu. Beni kabul eden ilk Amerikan evi Chicago'nun güney yakasındaki siyah bir evdi. Tüm sevgileri, sıcaklıkları ve açıklıklarıyla kendimi

hemen evimde hissettim ve beyazları sadece televizyonda ya da düşmanca banliyölerde soğuk ve uzak yüzler olarak gördüm. Daha sonra beyazların dünyasına seyahat ettiğimde, ırkçı suçluluk ve korku kalıplarına karşı artık o kadar savunmasız değildim. Otostopla 118.000 mil yürüdüm ve 48 eyalette 400'den fazla evde kaldım. Sadece 40 dolarla gelmişim. Film için gereken parayı kazanmak için haftada iki kez kan plazmamı sattım. Böylesine derin bir şekilde bölünmüş bir toplumda seyahat etmek kaçınılmaz olarak şiddet içeren bir deneyimdi:

4 kez tabancalı soyguncular tarafından saldırıya uğradım, 2 kez bıçaklı adamların kesiklerinden kurtulmayı başardım, 2 kez korkmuş polis bana silah çektii, 1 kez karanlık bir sokakta 10-15 siyah tarafından kuşatıldım ve neredeyse öldürülüyordum. 1 kez Ku Klux Klan tarafından pusuya düşürüldüm, birkaç kez çatışmalarda etrafımda kurşunlar uçtu, 2 kez FBI ve 4 kez Gizli Servis tarafından tutuklandım. Üç katil ve sayısız suçluyla birlikte yaşadım.....

...ama hiç kötü bir Amerikalı ile karşılaşmadım!

Hayatta kalmamı Jose Marti'nin şu sözlerine olan inatçı inancıma borçluyum:

İnsanların en iyisine inanmalı ve en kötüsüne güvenmemelisiniz. Aksi takdirde, en kötüsü galip gelecektir.

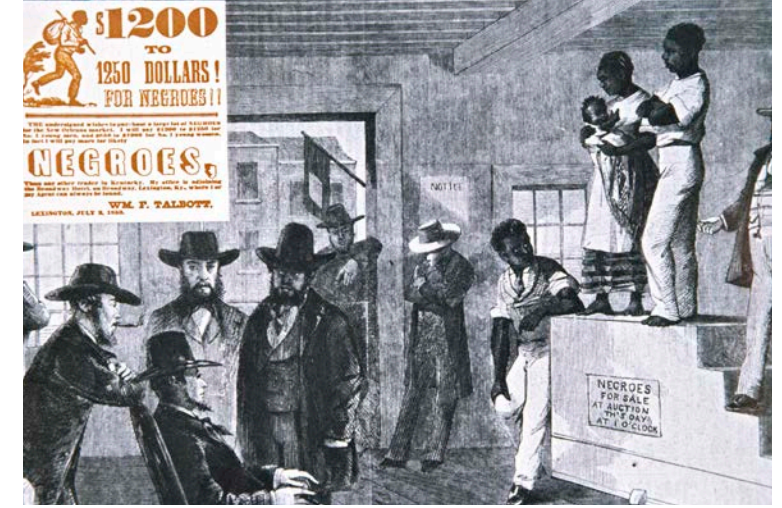
Umarım kitabı okurken bu ülkeye olan sevgimi paylaşırsınız.... ..ve daha sonra birbirimize verdiğimiz zararı gidermek ve böylece toplumumuza verdiğimiz bölünme ve şiddeti iyileştirmek için siyah ve beyaz birlikte çalışacağız. Bu hedefe doğru acı dolu yolculuğumuza başlamak için gelin birlikte bir tekne gezisine çıkalım....

1974 - Bartow, FL. Charles Smith'in elleri

*Gemi Ahoy! Gemi Ahoy! Gemi Ahoy!
Gözünüzün görebildiği yere kadar,
erkekler, kadınlar ve bebek köleler
Özgürlük ülkesine geliyor,
Hayatın tasarımının çoktan yapıldığı yerde.
Çok genç ve çok güçlü
kurtarılmayı bekliyorlar...
Tanrım, çok yorgunum
ve senin de yorgun olduğunu biliyorum,
Ufkun ötesine bak,
güneşi görmek
üzerinizde parlıyor...
Ship Ahoy! Gemi Ahoy! Gemi Ahoy!
Okyanusun hareketini hissetmiyor musun?
Esen soğuk rüzgarı hissetmiyor musun?
Denizde çok fazla balık var,
Biz sadece, biz sadece, biz sadece
Dalgalara binmek.
Dalgalar... Dalgalar...*

[#015](#)

Köleliğin tarihte çok gerilerde kaldığını düşünüyordum, ancak Florida'da 134 yaşında olduğunu ve Afrika'da köleleştirildiğini açıkça hatırladığımı iddia eden Charles Smith ile tanıştım.

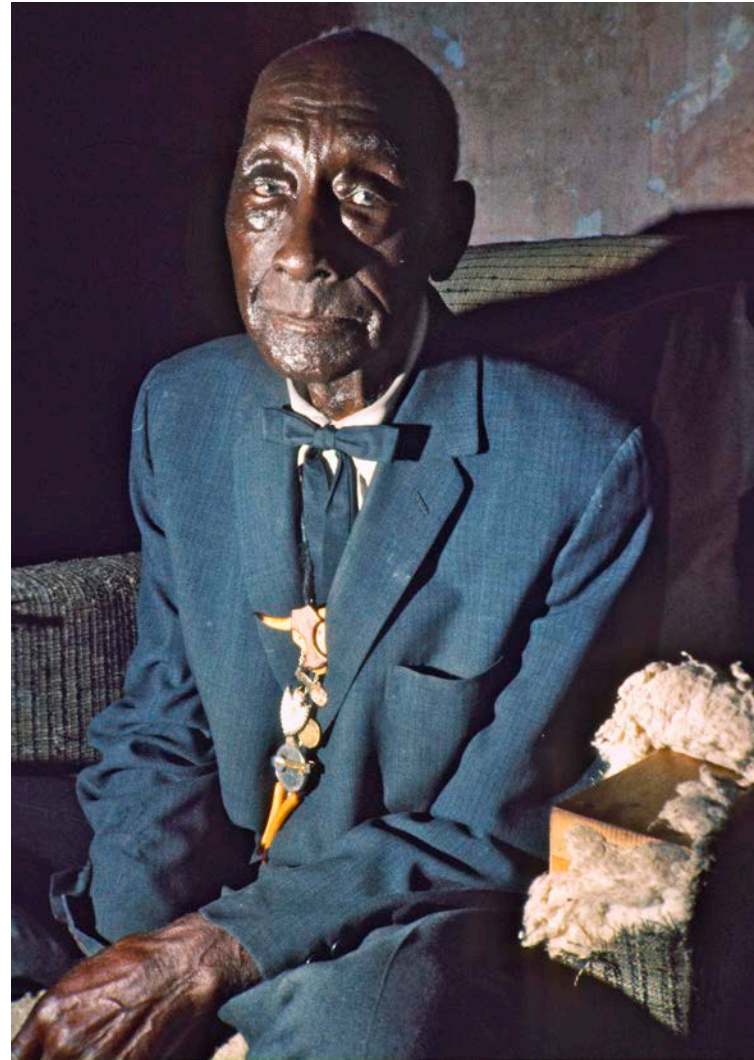
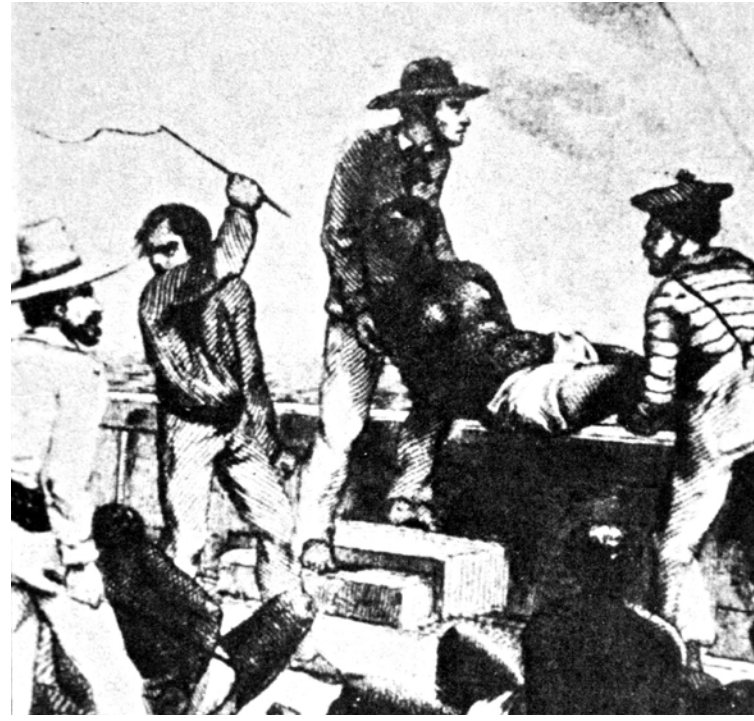
- Amerika Birleşik Devletleri'ne geldiğimde sadece on iki yaşındaydım.

- Amerika'ya köle olarak mı satıldınız?

- Evet, durun şimdi anlatayım. Beni Afrika'dan getirdiler. Kölelik zamanydı. Afrika'da hiç beyaz insan görmemiştim. Anneme, tekneye inip beyaz adamı görebilir miyim diye sordum. Evet dedi ve o zamandan beri annemi görmedim. Yetişkin insanlar çocukları ambar deliklerindeki "şeker ağaçlarını" görmeleri için kucaklarında taşıdılar. Teknenin hareket ettiğini hissettik ama rüzgârdan olduğunu düşündük. Bizi asla geri getirmedi. Şeker ağaçlarını hiç görmedik. Zenci beni atmak istedi. Dün gibi hatırlıyorum. Legree, teknenin kaptanı, atılmamı istemedi. Bu ülkeye girdik ve New Orleans'ta satıldık. Bir bloğa konduk ve açık artırmaya çıkarıldık. En yüksek teklifi veren kazandı.

Florida'da serserilik yaparken beni bulup fotoğraflarımı gören siyahi bir sosyal hizmet görevlisi bana Charles Smith'ten bahsetmiş ve beni onun küçük evine getirmişti. Hem o hem de bölgedeki diğer siyahlar bana Charles Smith'in diğer siyahlardan farklı olduğunu ve aslında onlara tepeden baktığını söylediler. Smith, tarihçilere göre çocukları kölelikten kurtarmak için oldukça yaygın olan yaşlı Afrikalıların onu neden denize attığını anlayamayacak kadar küçükmüş. 1854'te Teksaslı bir çiftçi tarafından satın alındığında, bir köle olarak yetiştirilmek ve kölelerin en ufak bir direniş belirtisinde zalimce cezalandırılmaktan veya ölümden kaçınmak için itaatkar olmaya zorlandıklarında yaşadıkları içsel yarayı yaşamak için zaten çok yaşlıydı.

Charles Smith muhtemelen babasının hikayesini kendi hikayesi olarak benimsemiş ve yeniden anlatmış olsa da, bu hikaye esir alınan diğer milyonlarca Afrikalının kaderinin dokunaklı bir tasviridir. Bu hayatta kalma davranışının hala siyah Amerikalıların başına bela olduğunu keşfettim ve kölelik bu kadar derin psikik yaralar bıraktıysa gerçek özgürlüğün henüz elde edilmemiş olduğunu düşündüm. Okul günlerimde gazetelerden hatırladığım pek çok şeyi şimdi, yolculuğumda yeni bir ışık altında gördüm. Amerika Birleşik Devletleri'nin 60'lı yıllarda nihayet tüm vatandaşlarının oy kullanma hakkına sahip olduğu bir demokrasi haline geldiğini hatırladım ve bu nedenle örneğin Louisiana'da 257.000'den fazla okuma yazma bilmeyen vatandaş olduğunu duyduğumda şaşırardım. Bir demokrasinin görevi vatandaşlarını eğitmek değil midir?

1974 - Bartow, Florida

1974 - Bartow, Florida

Birmingham, AL'de siyahlara karşı polis köpeklerinin tarihi fotoğrafı

Martin Luther King ve onun sembolize ettiği Sivil Haklar Hareketi, ayrımcılığın en açık ve ilkel biçimlerini değiştirdi. Ancak hayalinin en önemli kısmı onunla birlikte mezara gitti: “Bir hayalim var, bir gün Georgia’nın kıvrıl tepelerinde, eski kölelerin oğulları ve eski köle sahiplerinin oğulları kardeşlik masasına birlikte oturabilecekler. Bir hayalim var, dört küçük çocuğum bir gün derilerinin rengine göre değil, karakterlerinin içeriğine göre yargılanacakları bir ulusta yaşayacaklar. Bir hayalim var, bir gün her vadinin yüceltileceği, her tepenin ve dağın alçaltılacağı...”

Martin Luther King’in bu güzel hayallerini ben ve diğer beyazların çoğu paylaşıyor. Ancak yolculuğum sırasında kısa bir süre sonra öğrendim ki, Trump’ın seçilmesiyle de pekişti, gerçekleşen tek hayal Afrikalı Amerikalıların artık ten renklerine göre değil karakterlerine göre değerlendirilmeleri olabilir. Üzücü olan şu ki, siyahların yüzyıllar süren baskının ardından geliştirdikleri karakter özellikleri, karakter özellikleri ve ekonomik “tepeleri” baskıcı olmakla şekillenen beyazların normlarına uymuyor. Afro-Amerikan karakter özelliklerinin hem beyazlardan hem de siyah göçmenlerden ne kadar farklı olduğunu görmek, köleliğin ve devam eden dışlanmamızın neden olduğu muazzam zihin boyunduruğunu anlamama yardımcı oldu. Böylece, Sivil Haklar Mücadelesi’nin iyimserliği içinde, Martin Luther King’in “dört küçük çocuğu “ndan birinin bir gün sadece Siyah Tarih Ayı konuşmacısı olarak rakibim değil, aynı zamanda devam eden baskıya karşı mücadelede bir müttefikim olacağını hayal bile edemezdim. Ya da bir gün Martin Luther King’in mezarının üzerinde slayt gösterimi yapmak üzere davet edileceğimi, kızı Yolanda’nın da Başkan Clinton’a sunacağını ve benimle birlikte “Şiddeti Durdurmak” için çalışacağını. Diğer insanları dışlamak ve ötekileştirmek, onların insanlığına karşı şiddet uygulamaktır. Bugünkü şiddet dilimizin sadece anlaşılması değil, aynı zamanda yüzyıllardır bu dili duymak zorunda kalanlar tarafından da konuşulması şaşırtıcı olmamalıdır.

1975 - Tuskegee, AL

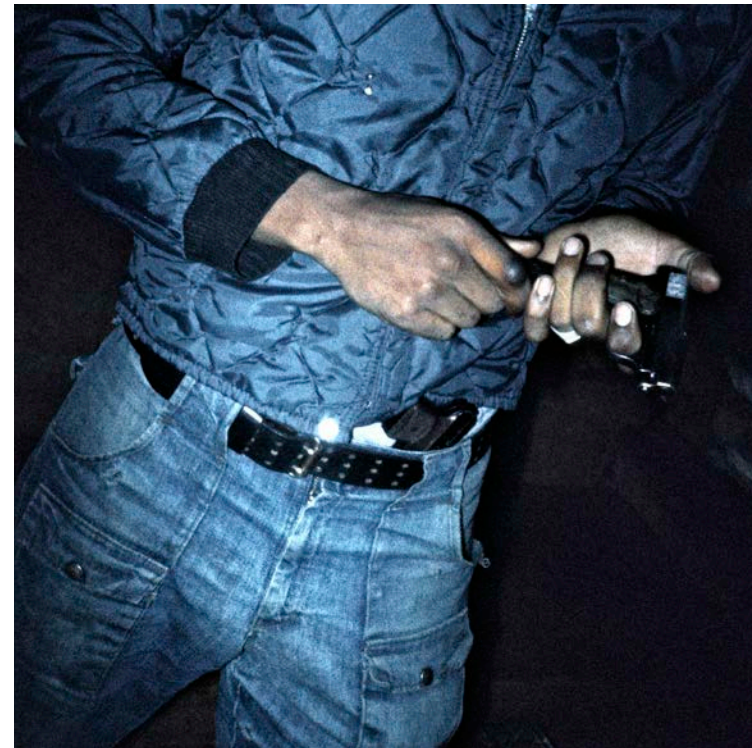
1975 - Beaumont, Texas

1975 - Texas

1973 - Norfolk, VA

1972 - New York

1987 - Harlem, NY

Ama benim gibi Avrupa’dan geliyorsanız ve örneğin hiç tabanca görmemişseniz, bu dilin tonunu ilk duyduğunuzda asla unutamayacağınız bir şok yaşarsınız. Bu yeni ülkede sadece birkaç gün geçirdikten sonra, hiç tanımadığım bir tip olan silahlı adamlar tarafından alıkonuldum. Benzer şekilde, hissettiğim korku da daha önce hiç yaşamadığım bir korkuydu: başka bir insandan duyulan korku.

Daha sonraki yolculuğum büyük ölçüde bu insana doğru bir yolculuk oldu. Ve bu insanı anlamaya ve sevmeye başladıkça, ilk günden itibaren beni ve diğer göçmenleri, Danimarkalı bir turist olarak istesem de istemesem de zalimin tarafına iten baskıcı bir sistemde bu öfkeye nasıl sebep olabileceğimi daha iyi görmeye başladım. Davranışlarımla bu öfkenin sebebi bile olabilir miydim? Kendim de böyle bir öfke besleyebilir miydim?

O şiddetli Amerikan gerçekliğini deneyimlediğim günden itibaren, korku ve öfkenin ezen ve ezilen arasındaki ilişkiyi ne ölçüde karakterize ettiğini anlamaya başladım.

Yakup’un mektubu 5: 1-6

New Orleans’ta Nell adında siyahi bir katille birlikte yaşadım. Tanıdığım ya da birlikte kaldığım diğer katiller gibi, o da tesadüfen ya da daha ziyade sosyal geçmişi nedeniyle katil olmuş sıradan bir insandı. Nevada’daki bir hapisaneden kaçtığı ve aranan bir adam olduğu için bana geçmişinden bahsetmesi doğal olarak biraz zaman aldı; ancak diğer suçlular gibi, içinde biriktirdiklerini güvenebileceği başka bir insanla paylaşma ihtiyacı duyuyordu. Hiç kimse böylesine ağır bir yükte tek başına yaşayamaz. New Orleans’ın doğu kesiminde başka insanlarla birlikte yaşıyorduk ve Nell koşulların elverdiği ölçüde normal, saygın bir yaşam sürmeye çalışıyordu. Herhangi bir şeye karışırsa ömür boyu hapis cezasına çarptırılacağını bildiği için mümkün olduğunca suçtan uzak durmaya çalıştı ve öncelikle kan bağışçısı olarak geçimini sağladı. Hayatının geri kalanında özgür kalma şansının çok yüksek olduğunu düşünmüyordum, ancak nefes aldığı özgürlük alanını onun için olabildiğince mutlu ve teşvik edici hale getirmek için çok uğraştım. Çocukluğunda toplumun onu maruz bıraktığı yoksulluk ve aşağılanma nedeniyle herhangi bir suç işlemeden önce zaten yeterince cezalandırıldığını hissediyordum.

Gece sohbetlerimizden birinde bu görüşümü dile getirdiğimde bana suçunu itiraf etti ve daha sonra bu gizli güven sayesinde birbirimize daha da yakınlaştık. Sık sık birlikte yürüyüşe çıkar ya da kan bankasına giderdik. Çoğunlukla haftada iki kez kan plazması satarak hayatta kalabiliyorduk, çünkü o zamanlar New Orleans’taki kan bankaları ABD’deki en yüksek maaşı veriyordu: ziyaret başına 6,10 dolar. Karnımı doyurmak için nadiren süpermarketlerden peynir ve diğer küçük eşyaları çalmak zorunda kalıyordum. Nell’in bunu yapmasını istemiyordum, çünkü bu yüzden ömür boyu hapis cezası alabilirdi, bense beyaz ayrıcalığımla yakalanırsam çalışanlarla konuşarak böyle utanç verici bir durumdan kurtulabileceğimi biliyordum. Nell her zaman bu şekilde kaderinin peşindeydi. Ama hiçbir zaman onu son gördüğüm akşamki kadar güçlü bir şekilde yüzüme çarpmamıştı.

Yaşadığımız siyah mahallede birlikte sokakta yürümek gibi aptalca bir hata yapmış ve böylece polisin dikkatini çekmiştik. Beyaz bir adamla siyah bir adamın siyahların yaşadığı bir mahallede birlikte yürümesi büyük bir günahtır, çünkü hemen uyuşturucu satıcısı olduklarından şüphelenilir. Ancak mahalleye girdiğimizde derin bir sohbe dalmış olduğumuzdan ayrılmayı unuttuk. Çok geçmeden doğu gettosunun loş sokaklarından birinde bir devriye arabası yanımızda durdu. Polisler aslında

sadece bizi korkutmak isteyen neşeli tiplerdi ve bu nedenle marihuana sigaralarımızı onlara teslim edersek serbest kalabileceğimizi söylediler. Polisin bu yöntemi siyah mahallelerde pek çok kez kullandığını gördüm, çünkü el koydukları otu rapor etmek zorunda değiller ama kendileri içebiliyorlar. Ben kendim bir şey taşımıyordum ama Nell’in de diğerleri gibi bir ya da iki esrarı olduğunu biliyordum. Ancak Nell aniden kaderinin paranoyasına kapıldı - kendi sosyal geçmişindeki hemen herkesin sahip olduğu paranoya ve hemcinslerine güvensizlik - ve esrarları vermeyi reddetti. Kendi adıma bir an bile tereddüt etmezdim. Polislere güvenim tamdı. Nell’in polislere olan güvensizliği onun kilit gibi sıkışmasına ve mantıksız davranmasına neden oldu. Polisler suçluların bu tür tepkilerini gözlemlemek için eğitilmişlerdi ve hemen arabadan inip onu aradılar. Sadece iki küçük esrar ve bıçağımı buldular ama kimliği olmadığı için parmak izi almak üzere karakola götürdüler. Nell’i bir daha asla göremeyeceğimi hemen anlamıştım. Suç işlemiş olsun ya da olmasın, tüm yoksul siyahların ortak paranoyası ve suçluluk duygusuna kapılmıştı. Onu katil yapan da aynı paranoyaydı.

Nell “bu dünyadan” gittikten sonra New Orleans birdenbire hayalet bir şehir gibi göründü ve artık aynı evde kalmaya dayanamıyordum. Şehirden ayrılmak istedim ve otostopla Baton Rouge’a doğru gitmeyi denedim. New Orleans, Amerika’da araç bulmanın en zor olduğu yerlerden biri ve polis gelmeden önce alınmayı umarak saatlerce tabelamla birlikte Interstate’te bekledim. Birdenbire, şimdiye kadar bindiğim tek Rolls Royce beni almak için üç şeritli otoyolun ortasında durdu. İş çıkış saatinin tam ortasındaydık ve hemen korna çalan arabalardan oluşan büyük bir trafik sıkışıklığı yarattık. Tam arabaya binmişim ki, polis arkamızdan bağırarak geldi ve yasadışı durduğumuz için bize ceza kesti. Beni alan adam bununla ilgileneneğini söyledi, polislerin yanına geri döndü ve tek kelime etmeden onlara kartını verdi. Polisler adamın adını görünce gülümseyerek ve dostça davranarak onu Rolls Royce’una kadar takip ettiler ve omzuna vurarak bunun önemsiz bir şey olduğunu ve artık bu konuda endişelenmememiz gerektiğini söylediler. Doğal olarak ceza bile almadan bu kadar kolay sıyrılan bu adamın kim olabileceğini merak ettim. Bana adının Wayne A. Karmgard olduğunu ve “Danimarka’dan ABD’ye Tur” tabelamla durduğum için beni aldığını söyledi. Daha önce hiç otostopçu almamıştı ama kendisi de Danimarka kökenli olduğu için birden bunun eğlenceli olabileceğini düşündü. Normalde bu bilgi anında sinirlenmeme

1974 - Palm Beach, FL

ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde arabadan inmeme neden olur. Danimarkalı-Amerikalılarla birlikte olma isteğimi uzun zaman önce kaybettim; bu kişiler bana çoğu zaman tek bir duygu veriyor: Danimarkalı olmaktan utanma duygusu. Amerika’ya ziyaret eden Danimarkalıları şu tavsiyede bulunuyorum: eğer ülke hakkında iyi bir izlenim edinmek istiyorsanız, genellikle Amerika Birleşik Devletleri’ndeki en ırkçı ve gerici beyaz gruplardan birini temsil eden bu nüfus grubundan uzak durun. Duyduğuma göre yüzde 80’i Cumhuriyetçilere oy veriyormuş. Tek konuşabildikleri Danimarka’daki yüksek vergilerden kurtulmanın ne kadar harika olduğu. Vergilerini düşürmek için her türlü insani sorumluluktan kaçıyorlar. Danimarka’ya döndüklerinde “ateşli” Sosyal Demokratlar olan ama sadece 5 yıl içinde en koyu gericiilere dönüşen Danimarkalı-Amerikalılarla tanıştım. Danimarkalı-Amerikalılar, aralarında güçlü bir uyum hissettiğim tek beyaz grup olan Amerikalı Yahudilerle göz kamaştırıcı bir tezat oluşturuyor. Bu grup, siyahların koşullarını ve aynı şekilde onları yüzyıllar boyunca Avrupa’nın “zencileri” yapan sosyal mekanizmaları çok iyi anlıyor. Yine de Rolls Royce’u olan bir Danimarkalı-Amerikalıya hayır diyemezdim. Beni eve davet etmesi için onu hemen seyahat hikayeleriyle eğlendirmeye başladım. Özellikle Rockefeller ve Kennedy ile olan deneyimlerimi vurguladım, çünkü tüm küçük milyonerler büyük milyonerleri örnek alır. Bunun kendisini Rockefeller’lara biraz daha yaklaştırdığını düşünerek beni eve davet edeceğini biliyordum. İşe yaradı ve ben de New Orleans’a geri döndüm. Fransız Mahallesi’nin tam kalbinde, şehrin en iyi ve en pahalı otelinin sahibiydi. Şehirdeki herkes onu tanıyordu

ve daha sonra bana Fransız Mahallesi’nin büyük bir kısmına sahip olduğu ve bir konut spekülâtörü (gecekondü sahibi) olduğu söylendi. “Maison de Ville” adlı otelinde muhteşem bir süit emrime verildi ve ne zaman bir şey istesem zili çalmam söylendi. Yeni ütülenmiş üniformalar giymiş siyah garsonlar her şeyi gümüş tepsilerde, aşırı bir hizmetkârlıkla bana servis ediyorlardı. Otelin bahçesinde oturdum ve siyah bir garsonun bana birbiri ardına bir şeyler getirmesine izin vererek açılmasını sağlamaya çalıştım ama bu imkansızdı. Muhtemelen ona normal bir insan gibi hitap ettiğimde tüm varlığını tehdit altında hissetti. Oturup, şu anda Nell’e cehennemde beyaz gardiyanlar tarafından “hizmet” edilirken, bana cennette siyah garsonlar tarafından hizmet edilmesinin ne kadar garip olduğunu düşündüm. Sanki hayatlarımızdaki her şey doğal bir şekilde her birimizi kendi yerine getirmişti ve kısa arkadaşlığımız sadece ütopyanın bir anlık görüntüsüydü. Ama bir siyah olarak Nell’in aslında daha ileriye gitmiş olduğunu fark ettim, çünkü o, bu zengin Danimarkalının sado-mazoşist evreninde ancak kendi ezilmişliğinden zevk almayı öğrenerek başını dik tutabilen bu kırık hizmetkârdan daha özgür değil miydi? Karmgard güçlü bir zalimken aynı zamanda bu toplumda kendisine verilen mekanizmaları sonuna kadar kullanmayı öğrenmiş hassas, sessiz ve mutsuz bir insan gibi görünmüyor muydu? Dahası, insanlar onun şehirdeki en zengin homoseksüel olduğunu söylüyordu, bu da kendisinin de ezilen bir azınlık grubunun parçası olduğu anlamına geliyordu. Onu bu talihsiz konuma sürükleyen, Avrupa’daki birçok Yahudi’yi çağlar boyunca benzer bir ekonomik güvenceye sürükleyen savunmasız azınlıkla aynı güvensizlik değil miydi?

1973 - New Orleans

Bu ortamdaki güvenlik mide bulandırıcıydı. Kendimi huzursuz ve yalnız hissediyordum. Burası en zengin ve en göz alıcı film yıldızlarının gözde oteliydi ama insan teması yoktu. Sokağa çıkıp lüks süitimi ve bir şişe şarabımı paylaşabileceğim fakir birini mi bulmalıydım? Hayır, insan dostluğu zenginlikle satın almamalı, diye düşündüm. Ödünç alınmış servetle bile. Orada sadece bir gece kaldım, korkunç derecede yalnız bir gece. Yıllarca insanlarla aynı evi ve yatağı paylaşmıştım ve birdenbire orada yapayalnız yatıyor olmak beni şoke etmişti. Ertesi gün gümüş tepside yaptığım kahvaltıdan sonra, birlikte yaşayabileceğim birilerini bulmaya kararlı bir şekilde özgürlüğe koştum. Bourbon Caddesi'nde iki genç kız benden imza almak için koşarak yanıma geldi. Turist oldukları için meraklanırlıca otele girmişler ve beni palmye ağaçlarının altında kahvaltıda otururken gördükleri için bir film yıldızı olduğumu düşünmüşlerdi. Bir an için "film yıldızı" rolü oynayıp belki onlarla kalabilirim diye düşündüm ama sonra doğruyu söylemeyi tercih ettim. Sonra bana olan tüm ilgilerini kaybettiler ve ben de tekrar yeryüzüne döndüğümü fark ettim. Turistlerin çokluğu nedeniyle New Orleans'ta bir serserinin kalacak yer bulması imkansız.

1973 - Natchez, MS - Hizmetçim Earline Gaynes - ve daha sonra hayat boyu arkadaşım

Akşama doğru çok acıkmıştım ve Nell'in bir zamanlar bana gösterdiği Decatur Caddesi'ndeki Bonnie's Grill'i hatırladım. Bonnie küçük, pis bir kahve barı işleten son derece şişman beyaz bir kadındı. Bonnie insanlarla sadece kaba, kötü huylu kelimelerle konuşabilen ve onları sürekli azarlayan bir tipti, ama insanlarla ne kadar sert konuşursa onları o kadar çok seviyordu. Kafeden kolayca iyi para kazanabilirdi, ama bunun yerine her zaman beş parasızdı çünkü burası en fakir sokak insanların uğrak yeri ve Bonnie parası olmayan insanlara gün boyu bedava yemek veriyordu. Bonnie beni iyi hatırlıyordu ve param olmadığını biliyordu, bu yüzden hemen önüme büyük bir kase irmik ve daha sonra hamburger ve diğer güzellikleri itti. Tüm heybetiyle orada durdu, ellerini kalçalarına dayadı ve tek kelime etmeden beni izledi ama Nell'i tanıdığım için benden hoşlandığını biliyordum. Uzun bir sessizlikten sonra Nell'den bahsetmeden şöyle dedi: "Artık gelip benimle yaşayabilirsin." Böylece Bonnie'nin pejmürde ve darmadağınık dairesine taşındım. Her yerde bitler, pireler ve birkaç santim toz vardı.

1973 - Natchez, MS

Sonraki birkaç gün içinde olanlar tuhaftı, çünkü birbirimizle zor iletişim kurabilmemize ve cinsel bir ilişkimiz olmamasına rağmen, yolculuğum boyunca başka hiç kimseyle olmadığım kadar yaklaştık. Nell'in geçmişini anlattığı tek kişinin muhtemelen biz olduğumuzu fark ettiğimizde, birbirimize ayrılmaz bir şekilde bağlandık. Bonnie ile yaşamak, insan sıcaklığındaki bir volkanda yaşamak gibiydi. Hâlâ "yeraltı demiryolunu" işleten tanıdığım tek kişi o. Onunla yaşamak, neredeyse her gece kanundan kaçan siyah bir adam tarafından uyandırılmak demektir. Burada hepsi sığınacak bir yer bulurdu. Bonnie siyah erkekleri severdi, özellikle de şu ya da bu şekilde efendi-köle ilişkisine isyan etmiş olanları. O hep böyleydi. Daha önce Jacksonville, Florida'da yaşamış ama beyazlar tarafından dövülmüş ve şehirden kovulmuştu. Daha özgür bir Güney şehri olarak kabul edilen New Orleans'a gitmişti. Aslında kendi iki çocuğu da bakımsızdı ve giysilere, sağlıklı yiyeceklere ve vitaminlere ihtiyaçları vardı; ama öte yandan annelerinin davranışları sayesinde nefret etmeyecek şekilde yetiştirilmişlerdi ve kendi açılarından çoğu beyaz çocuktan çok daha sağlıklıydılar. Çocuklukları boyunca annelerinin

1973 - New Orleans

yatağında babalarının yerini alan katiller, hırsızlar, tecavüzcüler, esrarkeşler ve diğer suçluları görmüşlerdi ama hepsini insan olarak deneyimlemişlerdi çünkü onları annelerinin gözünden görmüşlerdi. Bonnie sadece onların ezilen kimliklerini kabul etmeyi ve görmeyi reddetti ve insana olan bu daha derin inanç sayesinde aslında insan yarattı. Bu çocuklar için "katil" ve "zenci" gibi terimlerin hiçbir anlamı yoktu, çünkü Bonnie'nin evinde tüm erkekler "babaları" gibi davranıyordu ve çocuklar da onları böyle görüyordu. Bir "Baba" hapisten çıktığında her zaman sevinç yaşanırdı. Bonnie, Nell'i bir daha göremeyecekleri için biraz iç geçirdi ama yeni bir Nell'i kabul etmeye çoktan hazırıdı. Bonnie ve ben birbirimize karşı sessiz bir anlayış ve sevgi geliştirdik ve bu yıllar içinde öylesine güçlü bir sevgi ilişkisine dönüştü ki defalarca onunla yaşamak için New Orleans'a döndüm. Bonnie Yahudi mi, Danimarkalı mı, İrlandalı mı yoksa Polonyalı mı olduğunu bilmiyor. Sadece Amerikalı olduğunu söylüyor.

Erken dönem ilkel tarzındaki orijinal mektuplardan alıntılar

1974 - Elizabethtown NC kırsalında

1973 - Allendale County, SC

Kışın Florida'ya giderken, Kuzey sokaklarında yaşadığım dehşet verici karşılaşmaya dönüşen bu korku ve düşmanlığın köklerinin nerede olduğunu keşfettim. Günümüzde çok az siyah pamuk topluyor, ancak 1970'lerin zengin toplumunun ortasında hala pamuk perdesinin ardına hapsolmuş olanlarla karşılaşmak o kadar gerçeküstü geldi ki, kendimi bir anda tarihe geri atılmış hissettim - bir zamanlar beyazların zulmünün Güney'deki tüm siyah yaşamı örttüğü pamuk tarafından boğulmuş. Pamuk tarlalarında çalıştığımda, gerçeğin, gülümseyen, neredeyse çocukça mutlu pamuk toplayıcılarının hatırladığım tarihi fotoğraflarında ve karikatürlerinde önerilenden oldukça farklı olduğunu keşfettim. Bu resimdeki gülümsemeler aslında pamuk tarlalarında gördüğüm tek gülümsemelerdi - toplayıcılardan biri kameramın nasıl çalıştığını anlayamadığında.

2004 - Arkansas kırsalında

1973 - Allendale County, SC

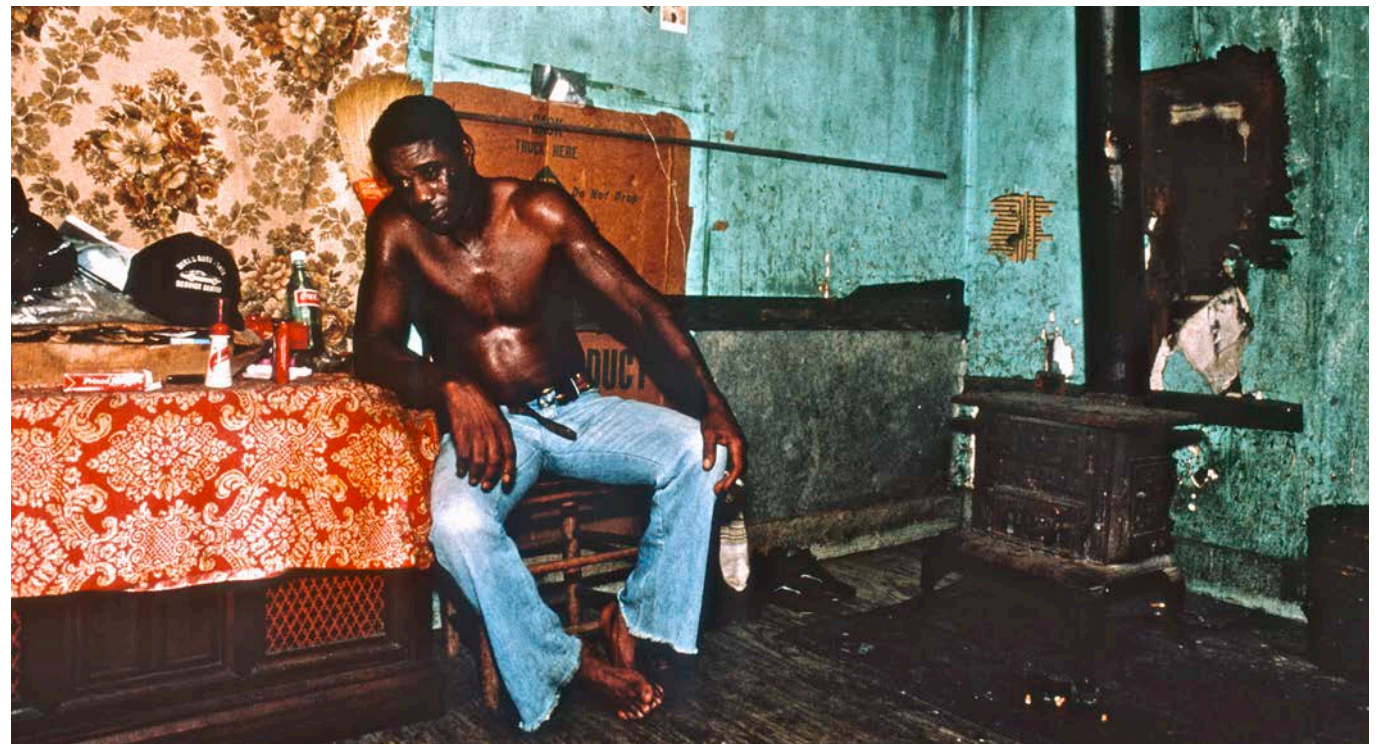
1973 - Allendale County, SC

1973 - Allendale County, SC

1975 - rural Macon County AL

1995 - rural Bullock County, AL

1975 - rural Edgecombe County, NC

1973 - Allendale County, SC

1996 - rural Selma, AL

Düşmanlıklarının ve bir beyaz olarak benden duydukları korkunun üstesinden gelmem uzun zaman aldı ama sonunda topladığım pamuğun tamamını onlara vermem karşılığında Martha ve Joe ile birlikte kalmaya başladım. Sabahtan akşama kadar çalışmama ve her yerimin ağrmasına rağmen, günde dört dolardan fazla pamuk toplamayı asla başaramadım. Diğerleri daha deneyimliydi ve günde altı dolardan fazla kazanabiliyorlardı. Bu durum, Martha ve diğerlerinin Walmart'ta çalıştığını ve hala kendi ayakları üzerinde duramadıklarını gördüğüm bugünle nispeten aynıydı. Parça başı çalışıyorduk ve kilo başına dört sent alıyorduk. Beyaz toprak sahibi daha sonra bunu piyasada kilosu 72 sentten satıyordu. Siyah toplayıcıları barakalarda yaşarken toprak sahibinin nasıl olup da büyük beyaz bir malikanede yaşayabildiğini anlamaya başladım.

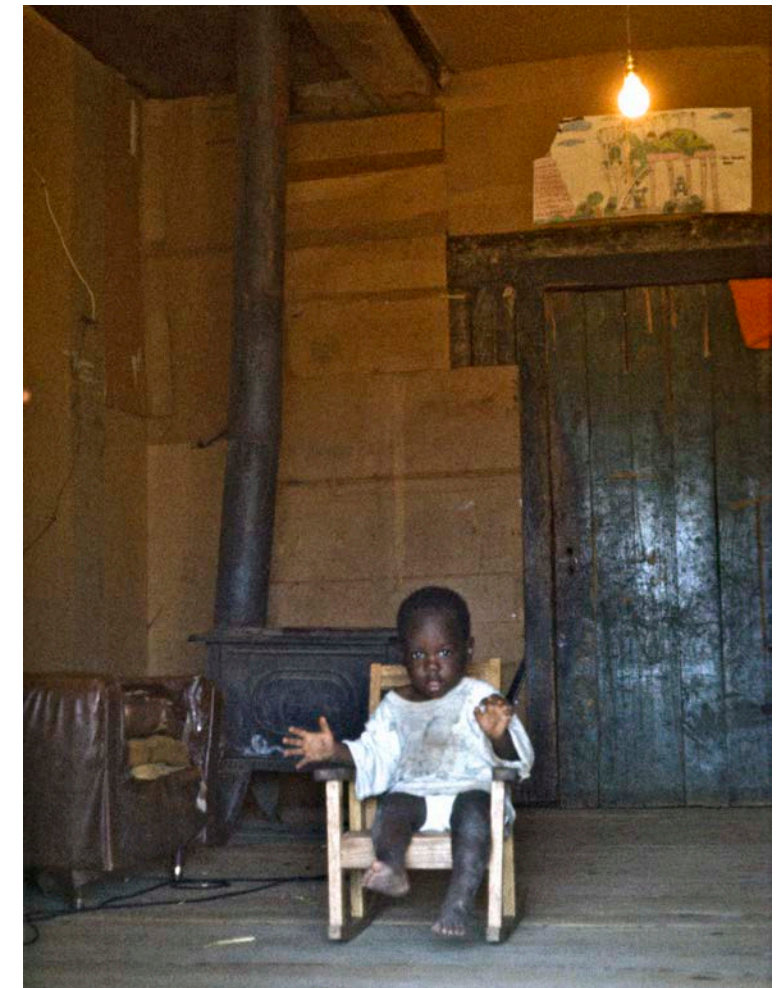
İş çıkış saatinde toprak sahibinin oğlu pamuğu tartmaya ve parasını ödemeye geldi. Yorgunluktan bitap düşmüştük ve muhtemelen kölelerin yaşadığı barakadan daha büyük ya da daha iyi olmayan barakadaki lambanın gazyağını bile zor karşılayan parayı almaktan hiç keyif almadık. Etraflarındaki her şey onlara eski efendi-köle ilişkisini hatırlatırken bu insanlar nasıl özgür olarak adlandırılabilir?

1996 - Selma, AL kırsalında pamuk toplayıcısı

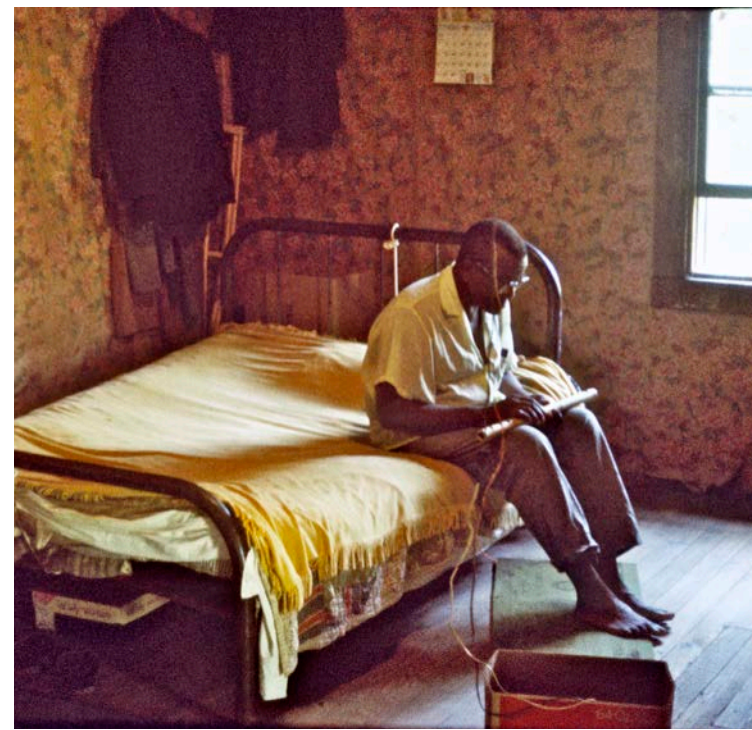
1996 - rural Selma, AL

1973 - Tunica, LA

1990 - rural Burke County, GA

1978 - Bullock County, AL

1974 - Apopka, FL

1995 - Notasulga, AL

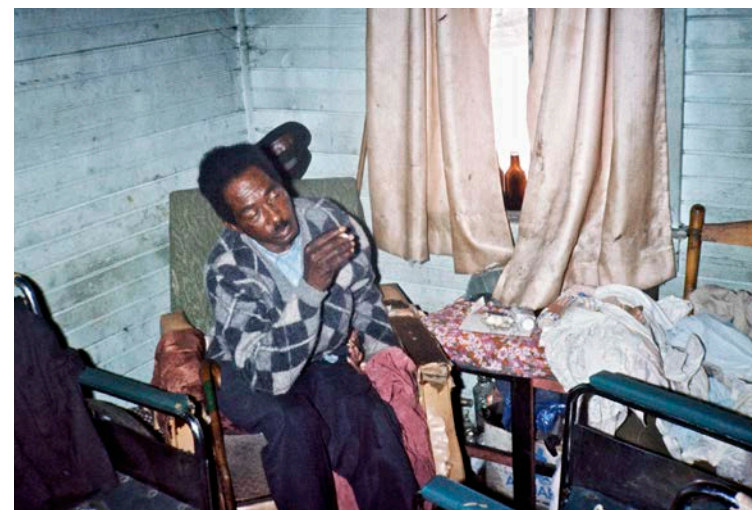
1975 - rural Macon County AL

1975 - rural Edgecombe County, NC

1973 - Zebulon, NC

1974 - Washington, NC

1975 - Waynesboro GA

1974 - Washington, NC

1974 - Alachua, FL

1974 - Allendale County, SC

2004 - rural Arkansas

1975 - rural Meridian, MS

*Bağımlı sürücü
Şimdi işler tersine döndü
ateş yakmak
Şimdi yanacaksın.
Ne zaman kırbacın sesini duysam
Kanım dondu
Bir köle gemisinde
ruhumu nasıl vahşileştirdiklerini.
Bugün diyorlar ki
özgür olduğumuzu
sadece bu yoksulluk içinde zincirlenmek için!
İyi Tanrı
Bence bu cahillik.
sadece para kazanan bir makinedir.*

Bir asır önce beyazlar, insanlara özel mülk olarak yatırım yapmanın “doğal hakları” olduğuna inanıyorlardı. Saatler geçtikçe, bu inancın güncellenmiş bir versiyonu olarak, hali vakti yerinde Kuzeyliler büyük karavanlarıyla güneşli Florida’ya giderken pamuk tarlalarında yanımızdan geçip gittiler. (Daha sonra konuşma yaptığım Harvard gibi kuzey üniversitelerinin çoğu bir zamanlar kölelik tarafından finanse ediliyordu). Bugün onların tekerlekli evlerinin her biri, bizim bütün bir gün pamuk topladıktan sonra satın alabileceğimiz kadar benzini bir saatte yakıyor. Neden New York ve Massachusetts’te zaten kocaman evleri olan kağıt toplayıcıları bu karavanlara sahip olabiliyor da pamuk toplayıcıları su geçirmez bir barakada bile yaşayamıyor?

1974 - Allendale County, SC

1974 - rural Bethel, NC

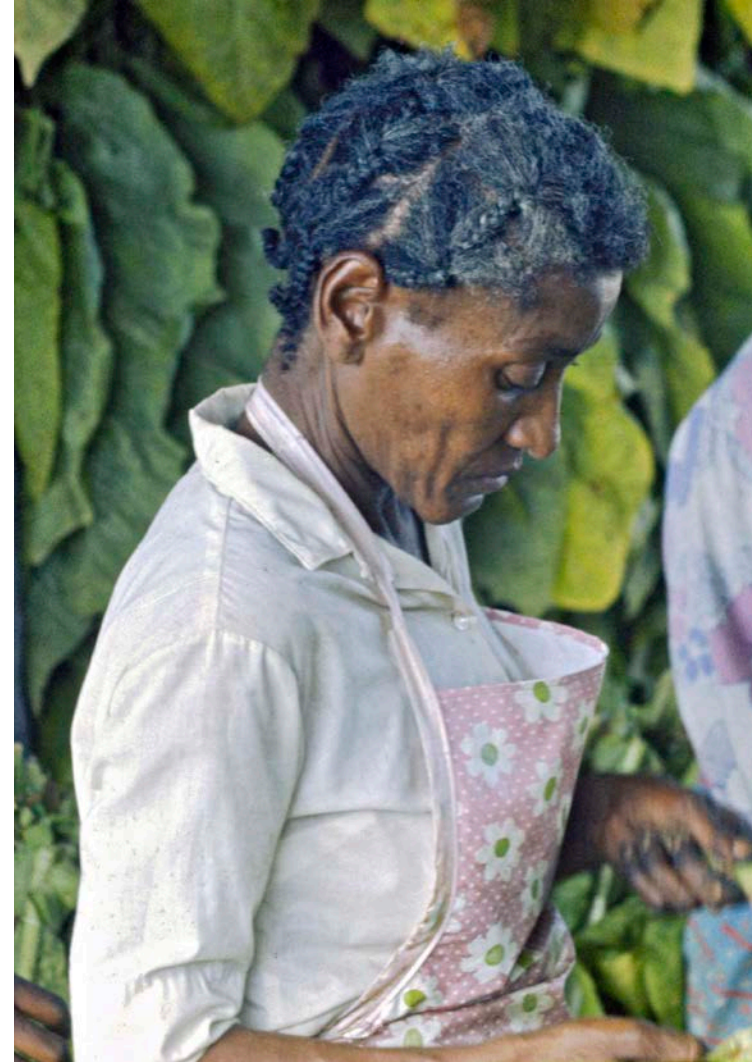
Tütün tarlalarında da beyazların her şeye sahip olduğunu ve yönettiğini, siyahların ise hem ilkbaharda tütün ekilirken ve işsiz kadınlar kulübelerinden izlerken hem de Ağustos ayında tütün toplanırken onların peşinden gitmek zorunda kaldıklarını gördüm. Beyazların “Bu gerçek zenci işi,” dediklerini duydum. “Zaten siyah oldukları için katran onlara fazla yapışmıyor.” Yasalara göre işçilere asgari ücret garanti ediliyor, ancak bu Danimarka’dakinin yalnızca 1/3’ü kadar. Daha da kötüsü, tütün toplama mevsimlik bir iş olduğundan ve yılın geri kalanında fazla iş olmadığından, bu gerçekten de bir araya getirdikleri yetersiz bir gelirdi. Satılan sigara paketi başına sadece birkaç sent alsalar eşitlik ve özgürlüğe kavuşabilecek bu insanlar, çalışırken ancak bir kölenin takınabileceği yüz ifadelerini takmıyorlardı.

1988 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

1986 - Wendell, NC

1986 - Wendell, NC

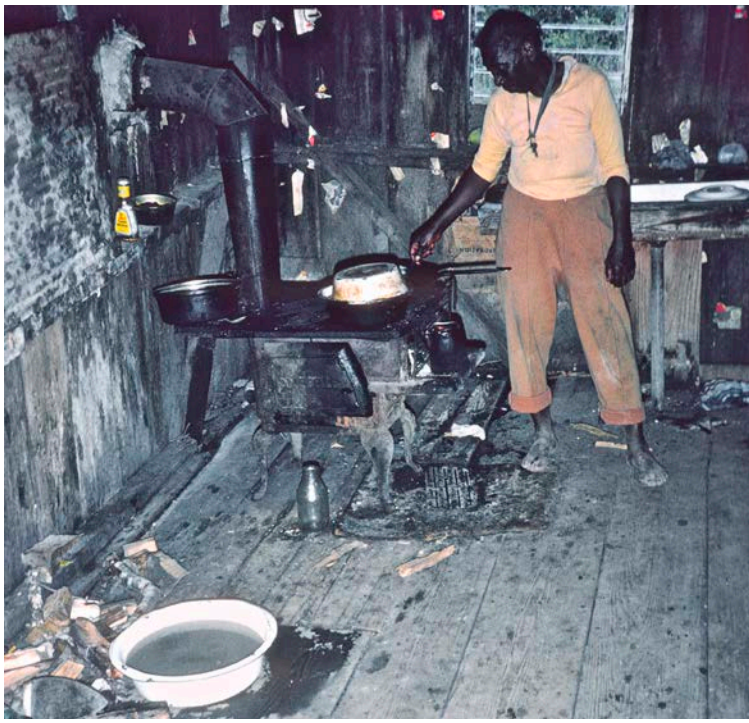
Yazın ilerleyen günlerinde tütün kurutulur ve açık artırmayla satılırdı. Başka çok az yerde efendi-köle ilişkisini siyahların bilincine bu kadar gözle görülür ve zorla kazımaya devam ediyoruz. Nereye gidersem gideyim, tütün şirketlerinden gelen beyaz alıcıların önde yürüdüklerini, işaret parmakları ve sallanan kafalarıyla hızlı ve gizli sinyaller verdiklerini, siyahların ise tütün demetlerini paketlemek için arkalarından koşturduklarını görüyorum. Beyazlar büyük gösterişli arabalarla açık artırma salonuna giriyorlar. Öğle yemeği için kapalı masalarda tabak büyüklüğünde biftekler yerken, siyahlar kahverengi torbalı öğle yemeklerini dışarıda yemek zorunda kalıyorlar. Bugün siyahların çoğu tütün tarlalarını Latin Amerika'dan gelen düşük ücretli, yasadışı göçmenlere terk etmiş durumda.

1974 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

1975 - Bullock County, AL

1973 - Zebulon, NC

1973 - Tunica, LA

1975 - rural Meridian, MS

1975 - rural Macon County, AL

1978 - Waynesboro, GA

1975 - rural family TN

1975 - rural LA

1996 - Houma, LA

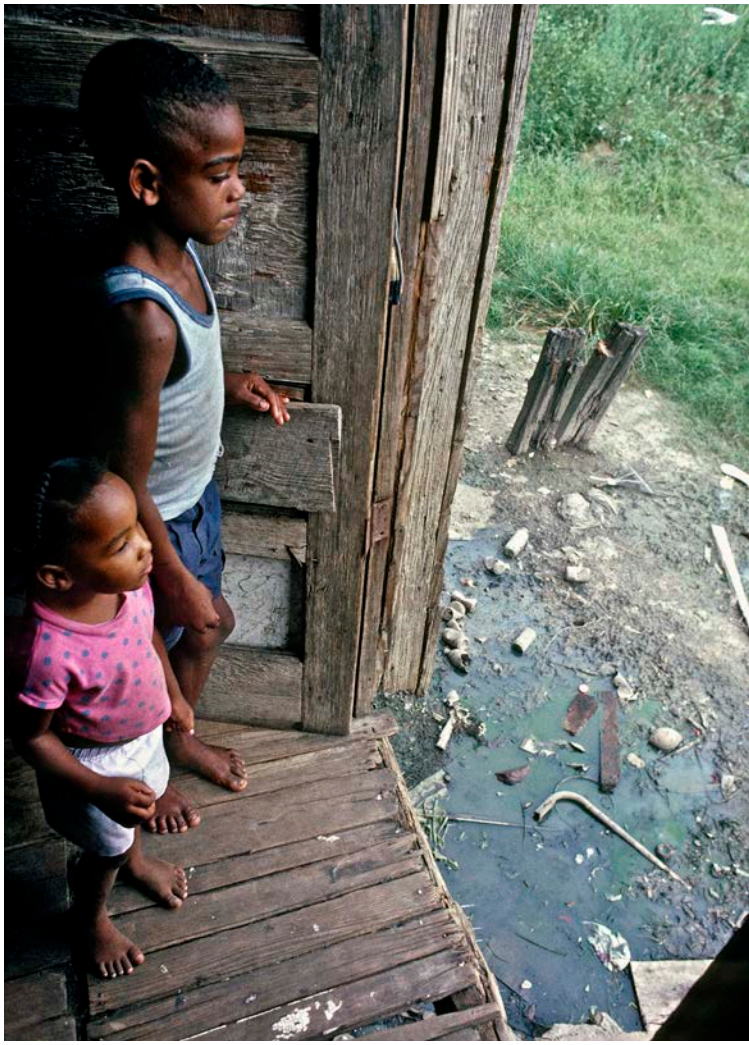
1974 - rural store LA

1973 - Labarre, LA

Kışın genellikle Güney'in en derin eyaletlerinde takılırdım ve bir yıl Noel'de kendimi Louisiana'nın şeker plantasyonlarında buldum. Kuzey Carolina'nın tütün tarlalarındaki köleliği öncelikle bir ruh hali olarak algılamışken, burada tamamen feodal, serf benzeri koşullar bulmak beni şok etti. Beyazlar sadece plantasyonların değil, siyah işçilerin yaşadığı evlerin de sahibiydi. Barakalar, büyük plantasyon evinin etrafında küçük kümeler halinde sıralanmıştı; tıpkı kölelik döneminde olduğu gibi. Beyazlar bu küçük köylerdeki diğer her şeyin de sahibiydi, buna "şirket mağazası" olarak bilinen tek mağaza da dahildi. Buradaki fiyatlar, işçilerin gitmeye paralarının yetmediği ve bu arada sokak tabelalarını bile okuyamadıkları (çoğu okuma yazma bilmiyordu) büyük kasabalardaki mağazalardan %30 daha yüksekti.

Ortalama gelirleri yılda 3.000 doların altındaydı ve bu da genellikle 6-10 kişilik bir aileyi geçindirmek zorundaydı. Bu nedenle işçiler hayatta kalabilmek için ev sahibinden borç almaya başladılar ve kısa sürede borç batağına düştüler. Genellikle dükkanlarında nakit ödeme yapmadılar ama daha fazla kredi aldılar ve yavaş yavaş ekonomik esarete itildiler. Çalışmaları karşılığında ücret almayan insanlar ancak köle olarak adlandırılabilir. Böyle bir kısır döngünün içine düştüklerinde, aslında toprak sahibine ait oluyorlardı: borçlarını ödeyene kadar plantasyonunu terk edemiyorlardı. Bu da ancak bir mucizeyle gerçekleşebilirdi.

1996 - rural Montgomery County, AL

1996 - rural Montgomery County, AL

1996 - rural Montgomery County, AL

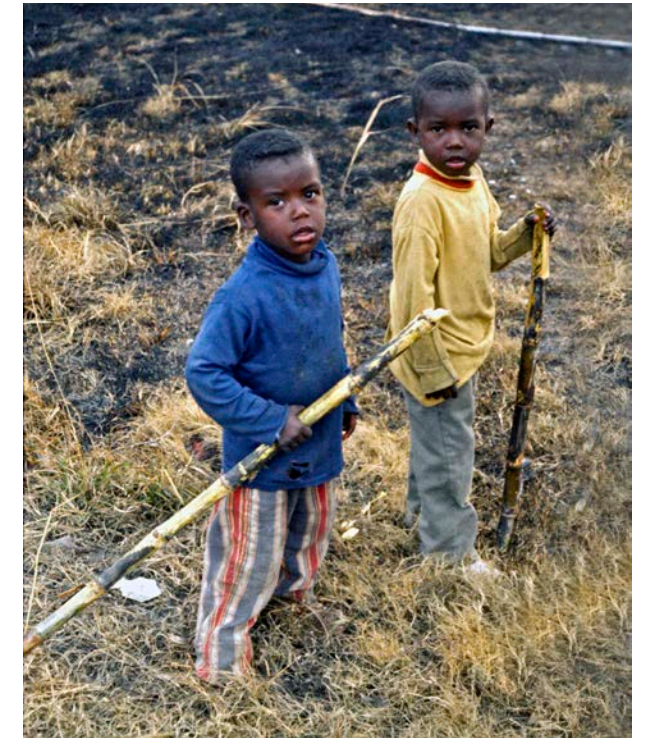

1990 - rural Burke County, GA

1973'te New Orleans'tayken, bir gazete şehrin hemen dışındaki bu feodalizm hakkında makaleler yayınladı ve şeker plantasyonlarında yılda sadece bir kez, o da Noel'de portakal alabilen çocukların duygusal hikayelerini sundu.

Çocuklara Noel hediyeleri göndermek için göz yaşartıcı bir kampanya başlatıldı ve diş hekimine gidecek paraları olmadığı ortaya çıkınca diş hekimliği öğrencileri ücretsiz dişçi otobüsleri ayarladı.

Daha sonra başkalarının da bu köle işçileri örgütlemek için çaba sarf ettiğini öğrendim. Beyaz bir Katolik rahip siyahları örgütlemeye çalışmış -toplantılar gizlice yapılmış çünkü sürekli ateş ediliyormuş- ama nafiye. Daha önce 1930'larda birçok kişinin öldürüldüğü bir ayaklanmayı hatırlayan siyahlar her şeylerini kaybetmekten korkuyorlardı. Beyazlar için bu muhtemelen tarihe karışmış olsa da, kısa süre sonra siyah toplumda bir kölenin nesiller boyu hatırladığı her şeyi keşfettim.

1974 - rural Houma, LA

1973 - Tunica, LA

1975 - doğu Meridian, MS - bugün bir alışveriş merkezi

Beyazların misillemesinden korktukları için plantasyon işçileriyle birlikte yaşamak neredeyse imkansızdı. Sonunda bir yer bulup yattığımda, hakkımdaki söylentiler kasabada yıldırım gibi yayılmıştı bile. Birden kapı çekildi ve kızgın bir komşu olan George Davis silahının namlusunu karnıma dayayarak beni kış gecesinde kovaladı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, fakir bir dul olan Virginia Pate bana acıdı ve bataklıkların çok uzağındaki bir kulübede beş çocuğuyla aynı yatağı paylaşmama izin verdi. Sabahları soba söndüğünde hava soğuk oluyordu ve çocuklar battaniyeyi üzerlerine çektikleri için ilk gece donmuştum. Ama ertesi sabah Virginia eski yorganları onarmaya başladı, böylece ertesi gece donmayacaktım. Neredeyse her yıl ziyaret ettiğim bu dul kadını asla unutmayacağım. Kendisi benimle aynı çatı altında kalmaya cesaret edemese de (kız kardeşi Eleanora'nın kulübesinde uyuyordu) beyazlara meydan okumaya hazırdı. Oğlu Morgan ile birlikte bataklıklarda armadillo ve diğer hayvanları avlamaya gittik. İçme suyunu çatı oluklarından sağlıyorduk. George Davis daha sonra Virginia'nın yeğeni ve yeğeni tarafından öldürüldü.

1973 - Tunica, LA

1973 - Natchez, MS

1978'de Virginia Pate'e kitabımı verirken

Virginia Pate ile olan dostluğumun neredeyse 40 yıl süreceğini hayal bile edemezdim, ta ki 2012 yılında ölümünden kısa bir süre önce ona veda etmeye gelene kadar. Aralarında bir Ku Klux Klan liderinin de bulunduğu sayısız arkadaşımı yıllar boyunca onu görmeleri için yanımda getirdim. Danimarkalı film ekipleri onun filmlerini çekmeye geldiklerinde, onları kendisi ve ailesiyle birlikte kaldığım tüm yerlere götürdü. Onun aracılığıyla ben de 7 kız ve 4 erkek kardeşten oluşan geniş ailesinin bir üyesi oldum. Bu kitaptaki diğer pek çok ailede olduğu gibi, artan çocuklarının, 17 torununun ve 10 torun çocuğunun kaydını tutmak için ayrıntılı soy ağaçları yaptım. Çocukları Morgan, Doretha ve Oliver sık sık benimle birlikte sahneye çıkararak dinleyicilerimin "tuhaf görünümlü bir beyaz adamla aynı yatağı paylaşmanın onlar için nasıl bir şey olduğu" yönündeki sorularını yanıtladılar.

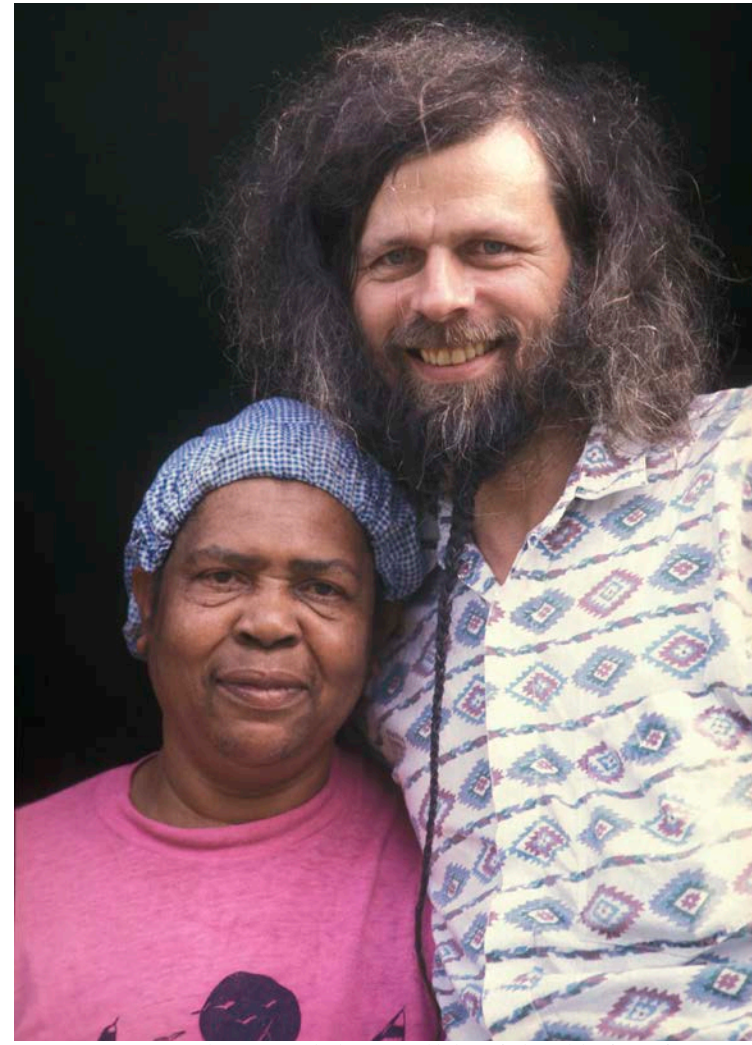
Virginia 2005 yılında Ku Klux Klan lideri Jeff Berry'yi boğmaya çalıştı

Virginia'ya son ziyaret 2012 yılında hastanede gerçekleşti

Kız kardeşi Beryl ya da "Siyah" tüm arkadaşlarımı eğlendirirdi. Son derece dindar olmasına rağmen, yerel Angola hapisanesinde gardiyan olarak her gece 12 saat kulede oturuyordu. "İki yeğeniniz kaçmaya çalışsa onlara ateş eder misiniz?" "Elbette, çitlere yaklaşan herkesi vururum." Çünkü Elnora'nın kız kardeşi, ikizleri Bertha ve Bertram, George Davis'i öldürmüşlerdi - ilk gece Virginia'nın evinde tüfeğiyle neredeyse beni öldürüyordu. Burada gördüğümüz Bertha ile 1994'te serbest bırakılana kadar tanışmadım ama Bertram 75 yıl hapis cezasına çarptırıldığı için Angola'dan asla çıkamayacak.

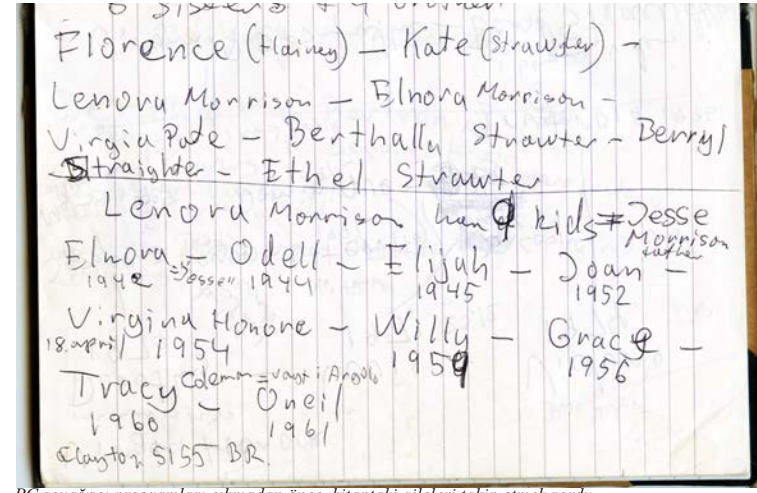
Bu da beni insanları bir araya getirmenin neden bu kadar önemli olduğu konusuna getiriyor. Hepsiyse 13 Nisan 1973'te Angola hapisanesine girmeye çalışırken tanışmıştım çünkü New Orleans'taki siyahlar bana oraya bir kez girdin mi bir daha asla çıkamazsın demişlerdi. Kara Panterler için fotoğraf çekmeye başlamıştım ve bir yıl önce New Orleans'tan üç aktivist Panter yanlışlıkla beyaz bir gardiyanı bıçaklamakla suçlanmıştı. Tamamen Panter aktivizmleri nedeniyle suçlanan bu kişiler ömür boyu hücre hapsine atılmışlardı. 1994 yılında Anita Roddick'i yanıma davet ettim. Kozmetik şirketi The Body Shop'u borsaya açtığında bir gecede milyarder olmuştu ve siyah topluma yatırım yapmak için benden yardım istedi. Ben ve Bertha ona "Angola Üçlüsü"nden bahsettiğimizde, onların serbest bırakılması için dünya çapında bir kampanya başlattı. Üç "siyasi mahkumu" ziyaret etmek için hapisaneye girmeyi başardı; Woodfox, Kara Panterler aracılığıyla öğrenerek ve hücrelerinde siyahlara uygulanan baskının tarihini okuyarak hayatta kaldığını anlattı: "Kim olduğumu anlamaya başladığımda kendimi özgür saydım." Artık Anita'nın ezilen insanlar için bir değişim yaratma gücü vardı ve bunu üç Panter'in 30-42 yıl hücre hapsinde tutulduktan sonra serbest bırakılması için kullandı - Amerikan tarihindeki en uzun süre. Virginia Pate ile olan dostluğumdan ortaya çıkan şey ve Anita'nın birlikte çektiği bu fotoğrafı sevmemin nedeni budur. Bir yıl sonra Anita beni Kraliçe'nin Balmoral'ının yanındaki şatosuna davet etti. Beyaz ayrıcalığının pek çok yüzü vardır.

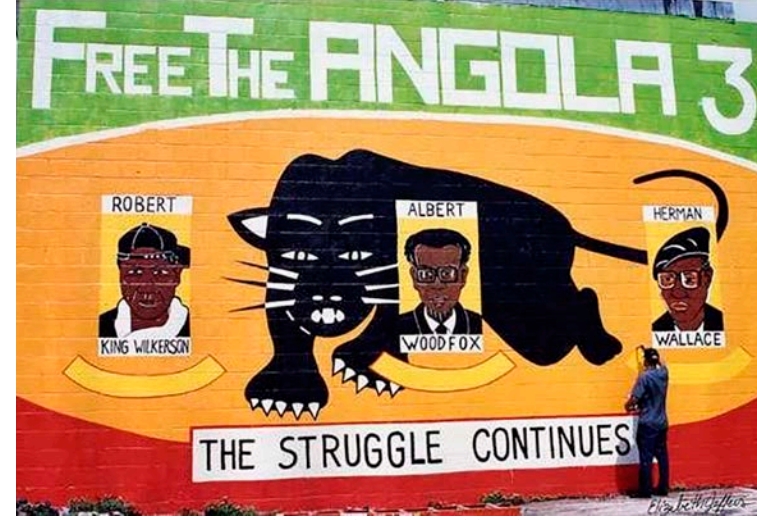
Virginia Pate ve benim 1994 yılında Anita Roddick tarafından çekilen fotoğrafımız

Anita Roddick 1994 yılında Virginia'nın yeğeni Virginia Honore ile birlikte

PC soyağacı programları çıkmadan önce, kitaptaki aileleri takip etmek zordu.

Angola'yı özgürleştirme mücadelesinden 3

Bertha 1994 yılında serbest bırakıldıktan sonra Angola'daki ikiz kardeşine mektup yazıyor

1974 - Immokalee, FL

1996 - Belle Glade, FL

Benim serseri yıllarımda, 1970-76, Florida Başsavcısı şeker plantasyonlarının sahiplerini kölelikle suçladı. Birkaçı işçileri gerçekten zincirledikleri için hapse atıldı, ancak kısa bir süre sonra bu tür köle sahipleri yargılanmadı. Yorucu bir günün ardından erkekler sığır gibi kamyonlara bindirilerek, genellikle dikenli tellerle çevrili köle kamplarına götürülüyordu. Ziyaretimden hemen önce, bu tür iki kamyon devrildi, bir kişi öldü ve 125 kişi yaralandı. Tazminat almak yerine adamlar işten atıldı. Genellikle bir odada 100'den fazla kişinin bulunduğu kamplarda sadece bir işçi benimle konuşmaya cesaret etti. Beyazlarla konuştukları için kovuldıkları için bir tuvalete saklandık. Bu köle kamplarının sahibi Gulf & Western, ancak gerçek köle sahipleri, daha ucuz ithal şekerden kaçınmak için işletme maliyetlerinin yarısına kadar ödeme yapan hükümet ve halk.

4 Are Convicted of Enslaving Migrant Workers in the South

Special to The New York Times

TAMPA, Fla., Aug. 18 — A farm labor crew chief, his two sons and another man were convicted today of holding migrant workers in slavery. After a day and a half of deliberation, a Federal jury found the men guilty of forcefully keeping the workers, recruited along the East Coast in 1979 and 1980, in involuntary servitude at two Southern labor camps through threats of violence and actual beatings. Attorneys for the four defendants, Willie Warren, 49 years old, Willie Warren Jr., 26, Richard Warren, 24,

said Mr. Warren was within his rights when he sold the workers food and wine. He also said that many of workers who said they were against their will were taken by Warren to doctors and social work outside the camp.

"These are not the acts of a man trying to run a slave camp," Mr. Warren said in his argument at the close of a 10-day trial.

Richard Simmons, 45, an unemployed cook from Atlanta, told the jury

1983 - New York Times

1974 - Palm Beach County, FL

1996 - Benson, NC

1974 - Belle Glade, FL

1974 - rural Palm Beach County, FL

1974 - Belle Glade, FL

1974 - Belle Glade, FL

1974 - Palm Beach County, FL

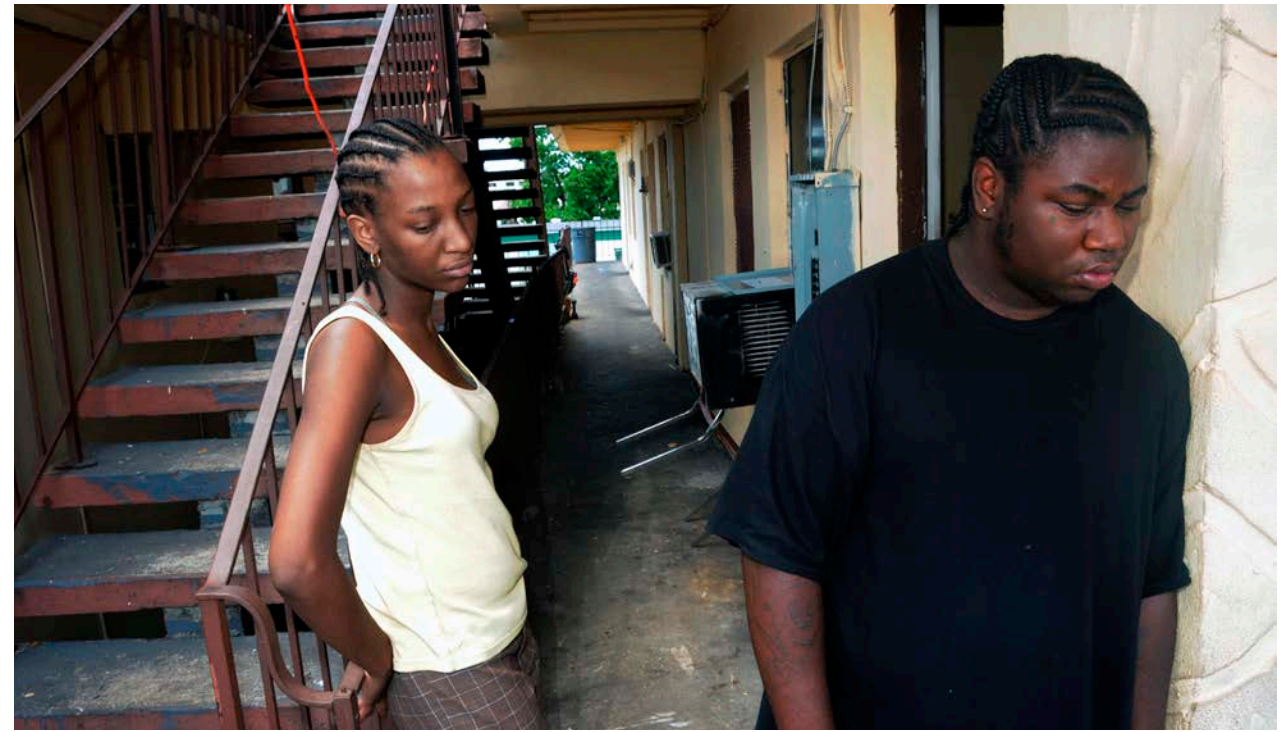
1974 - Belle Glade, FL

1974 - Hwy 29, FL

1974 - Allendale County, SC

2009 - Belle Glade, FL

1974 - rural Greenville, NC

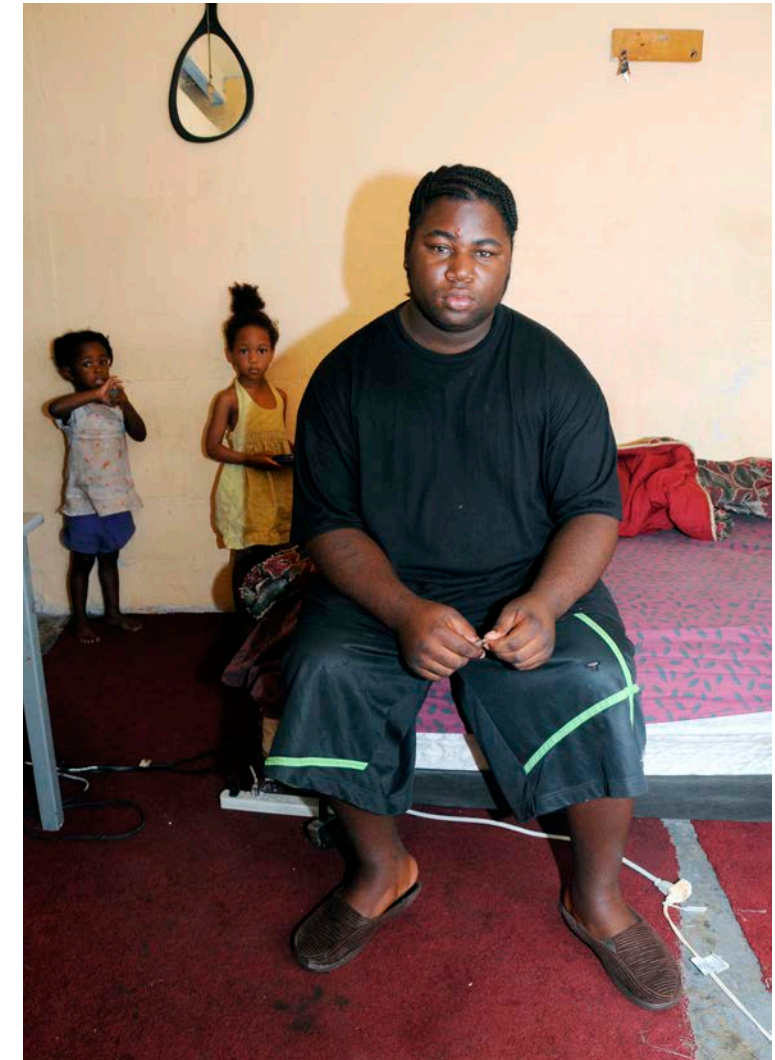
Bugün bu köle kamplarından giderek daha fazla sayıda buluyorum ve sık sık şok geçiren üniversite öğrencilerimi buraları ziyaret etmeye götürüyorum. Kuzey Carolina'da "köle avcılarının" kamplarına götürmek üzere sarhoş erkekleri kaçırdığı barlar buldum. Bu kamplar, köleliğin her zaman yaptığı gibi siyah aileyi ayırıyor ve yok ediyor. Eşlerin ve çocukların kamplara girmesine izin verilmiyor. Konuştuğum birkaç adam ailelerini sekiz ay kadar görmemişti. Bir gece geç saatlerde bir konferanstan sonra arabama aldığım kanlar içindeki siyah bir otostopçu, kaçma girişimi sırasında gardiyanlar tarafından o kadar dövülmüştü ki yaralarını tedavi etmek zorunda kaldım. Bir kaçış girişiminden sonra gardiyanlar tarafından bacakları ezilen ve şimdi koltuk değnekleriyle yürümek zorunda olan bir başkasından bahsetti. "Özgür dünyaya tekrar hoş geldin" dedim. Ama o başını salladı. Kuzey Carolina'daki kamplara doğru yola çıkmıştı ve bu gulagda kayıtsız Amerikalı seçmenler tarafından hapsedilmiş biri için ayaklarıyla oy kullanmak gerçek bir seçenek değildi. Başka yerlerde, bütün ailelerin bir arada yaşayabildiği ama birbirlerinin kazançlarına o kadar bağımlı oldukları göçmen kampları gördüm ki, çocuklarının okula gitmek için işten ayrılmalarına izin veremiyorlardı. Bugün bile Amerika'daki meyvelerin çoğu 16 yaşın altındaki çocuklar tarafından toplanıyor. Avrupa'da ucuz Amerikan meyve ürünleri bombardımanına maruz kaldığımızda, bunların sadece İskandinavya'dakinin yarısı kadar yüksek ücretlerin sonucu olmadığını, aynı zamanda bizimki gibi herhangi bir sosyal güvenlik ağı sağlamayı seçmediğimiz tarım işçilerinin "gazap üzümle" olduğunu hatırlamakta fayda var. İşsizlik yardımı, ücretsiz tıbbi bakım ya da eğitim, kira yardımı, çocuk yardımı, kreş ya da anaokulları yok. Hastalandıklarında açlıktan ölüyorlar ve 2009 yılında Belle Glade'de yaşayan sağdaki Sonny gibi tahliye ediliyorlar. Keyfini çıkardığımız ucuz meyveler bizi fiili kölelikten suçlu kılıyor.

1974 - Belle Glade, FL with white landlord

1992 - USA Today

2009 - Belle Glade, FL

1996 - Immokalee, FL

1974 - Apopka, FL

Bir gün kamplardan kuzey eyaletlerine portakal suyu taşıyan kamyonların üzerinde Coca-Cola adını gördüm ve Coca-Cola'nın Minute Maid adı altında bu köle kamplarından birkaçına sahip olduğunu öğrendim. Coca-Cola'nın köle kampları Florida'daki en kötü kamplar değil, ancak birçok çocuk yetersizlik hastalıkları ve anemiden muzdarip, bu da onları bitkin ve zayıflatıyor. Kitabım ilk çıktığında, Coca-Cola bana bir mektup göndererek koşulların ne kadar korkunç olduğunu kabul etti, ancak aynı zamanda reformlara başladıklarını belirtti ve koşulları iyileştirdiklerine tanıklık etmem için beni oraya uçurmayı teklif etti. Sosyal eleştirilerimin Florida'da bir tatil ödüllendirilmesi beni çok mutlu etmişti. Ancak birkaç yıl sonra geri döndüğümde gözle görülür tek değişiklik bazı bacaların isimlerinin değişmiş olmasıydı.

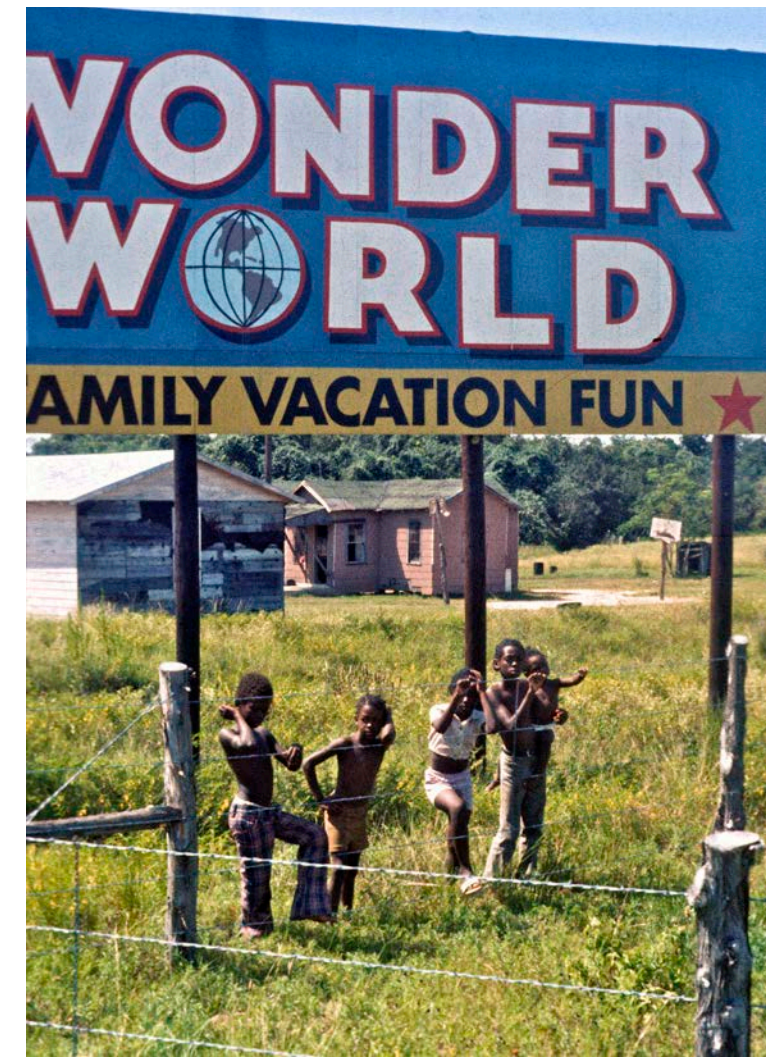
1974 - rural Homestead, FL

1974 - Hwy 29, FL

1975 - NY

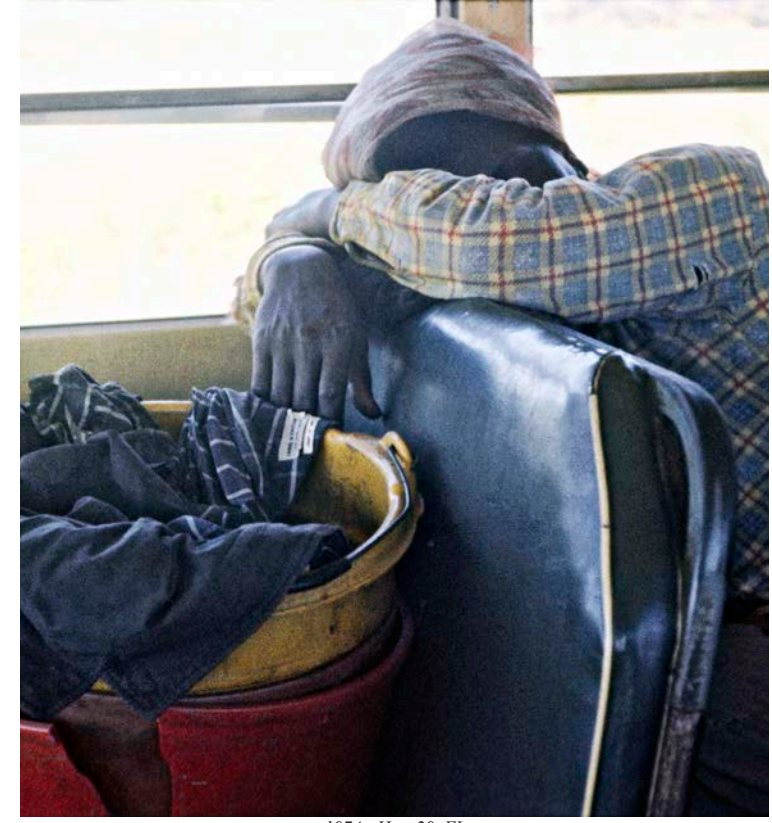
1974 - rural TX

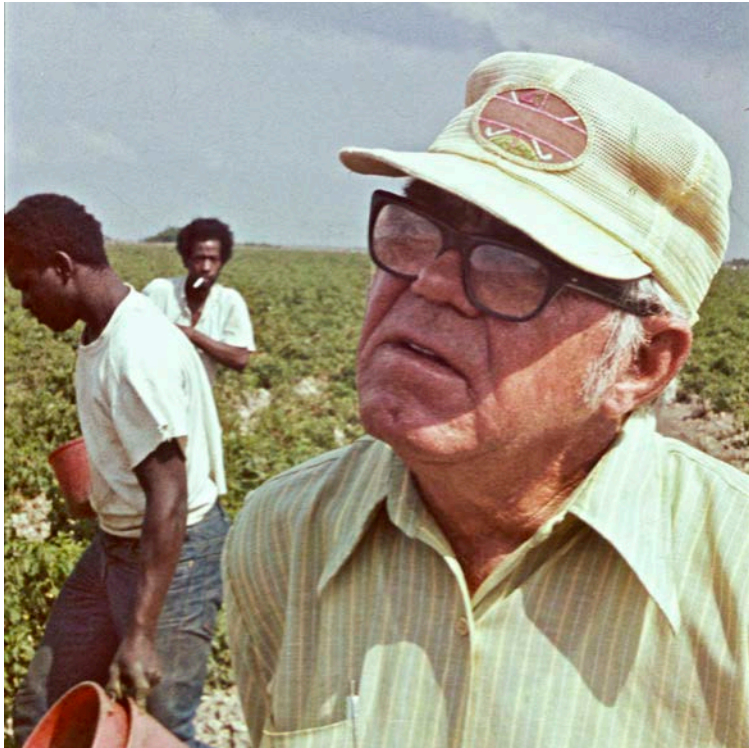
1974 - rural Homestead, FL

1994 - rural Bullock County, AL

1974 - Hwy 29, FL

1974 - Hwy 29, FL

Güney Florida'da, bana göçmen işçilerden yılda yaklaşık bir milyon dolar kazandığını söyleyen beyaz bir domates yetiştiricisiyle yaşamaya başladım. "Zencilerin" fotoğraflarını çektiğimi fark edince beni kovdu:

- Şimdi asıl amacınız nedir? Sadece turne değil. Ben dünkü çocuk değilim. Sana doğruyu söyleyeyim, sen şu kuzeydeki sivil haklar şeylerinden geliyorsun.
- Hayır, sadece bir kitap için tarım üzerine çalışıyorum.
- Bu sersem insanlarla kalırsan, böyle sersem bir kitabın olur, değil mi? Ne tür insanlarla konuştuğunuza bağlı. Hem beyazlarla hem de zencilerle konuştuğunu söylüyorsun.
- Ben herkese güvenirim.
- Burada siyahlara Birleşik Devletler'in her yerinden daha iyi davranıldığını göreceksiniz. Onlar mutludur.

Bu güneyli ırkçılardan dürüstlüğüne her zaman saygı duymaya çalıştım, bu nedenle daha sonra ses kayıt cihazım tartışmanın hararetiyle ona (beyaz) bir yalan söylediğimi ortaya çıkardığında biraz üzülüm. O zamanlar fotoğraflarımın bir gün bir kitapta yer alacağını hiç düşünmemiştim.

#056

Daha sonra siyahlar ve kaçak Meksikalılardan oluşan bazı saha çalışanlarıyla birlikte yaşamaya başladım. Durumları en hafif tabirle iç karartıcıydı. Birçoğu durumları hakkında konuşamayacak kadar yıkılmıştı ama tarlalardaki birkaç yoksul beyazdan biri olan bu kadın, kiraladığı küçük kulübesinde bana koşulları anlattı:

- Hiç sosyal yardım ya da yemek kuponu aldınız mı? - Alabilseydim alırdım, çünkü gerçekten ihtiyacım var. -Kocanız genelde haftada ne kadar kazanıyor? - Çok değil, haftada otuz beş ya da kırk dolar, belki. Bu da kirayı ve yiyecek bir şeyler almayı karşılamıyor. -Haftada yedi gün mü çalışıyorsun? - Haftada yedi gün 40 dolara, evet!
- Yiyecek bir şey bulamadığınız zamanlar oldu mu?
- Hiçbir şeyimin olmadığı zamanlar oldu, bir sigaramın bile olmadığı. Üç hafta boyunca sadece şeker, su ve ekme yediğim zamanlar oldu. Parası olmayan insanlar gerçekten acı çekiyor.
- Peki tüm bunlar için kimi suçluyorsunuz?
- Hükümeti. Bizi açlıktan öldürmeye çalışıyor. -Buradaki insanları suçlamıyor musun?
- Hayır, halkımı suçlamıyorum. Hükümetimi suçluyorum.

#057

1974 - Immokalee, FL

- Bunun için siyahları ya da Meksikalıları suçlamadığına sevindim. Birçok insan suçluyor, biliyorsun.
- Hayır, bu hükümetin kendisinden kaynaklanıyor. Tüm bu ayaklanmaların ve diğer şeylerin sebebi bu. Giysilerim ve her şeyim üç kez yandı.

1974 - Immokalee, FL

1974 - Immokalee, FL

Kendi talihsizliği için dolaylı olarak siyahları suçlamayan fakir bir beyaz bulmak hoş bir sürprizdi çünkü fakir beyazlar arasında siyahları günah keçisi haline getirmek yaygındır. Onun kasabası Immokalee’de, köle kamplarının beyaz sahiplerinden birkaçı Florida başsavcısı tarafından hapse atılmıştı. Ancak silahlı muhafızların davetsiz misafirlere ateş açtığı ilk ziyaretlerimden bu yana koşullar çok daha kötüleşti. NBC bölgeye ulaştığımda gazetecilere ateş açıldı ve hiçbir şey çekemediler. Şiddete meyilli beyaz cahiller bile oraya gitmemem konusunda beni uyardılar ve gündüz vakti bile beni arabayla götürmeye cesaret edemediler. Sonunda bir hafta boyunca orada bazı yoksul göçmen işçilerle birlikte yaşadım ama bugün bile hayatımı kurtarıcıma şaşıyorum. Bir şekilde siyah gardiyanlardan biriyle arkadaş olmayı başardım, bana biraz yiyecek verdi ve beni “korumak” için sokaklarda belli bir mesafeden takip etti. Hem o hem de polis şefi bana sadece 3.000 nüfuslu bu kasabada son altı ayda sokaklarda 25 ceset bulunduğunu söyledi. Her gece silah sesleri duyuyordum.

1974 - Immokalee, FL

Orada Amerika'nın herhangi bir yerinden daha fazla kan gördüm ama sadece birkaç şeyin fotoğrafını çekmeye cesaret edebildim. Bu Meksikalı ben yanında otururken bıçaklandı. Her sabah yol boyunca, bir gece önce dövülüp her şeyleri çalınmış ve şimdi otostopla kasabadan çıkmaya çalışan bir dizi perişan insan vardı. Ama çoğu bu köle kampından asla çıkamadı. Beni en çok ilgilendiren şey ölü bedenler değil, canlı olanlardı - her şeyin tükendiği insanlar. Haftanın yedi günü çok çalışarak hayatta kalmayı başaran bu bitkin zavallılar yavaş yavaş yenik düşmüş ve şimdi sadece yatarak ölmeyi bekliyorlardı. Geceleri sokaklarda uyuyorlardı. İçlerinden biri Pepsi ve Coca-Cola makinelerinin arasına sıkışmış.

Yirmi beş yıl sonra da tablo değişmemişti. 2008 yılında Immokalee İşçilerinin Kölelik Karşıtı Kampanyası, ABD Başsavcısı'nın "düpedüz kölelik" olarak adlandırdığı bu duruma karşı açtığı davayı kazandı. 1996'da bir otostopçuyu Immokalee'deki evine bıraktığımda, yol arkadaşım Norveçli Eli Saeter, bu yolculuğu kitabında anlatmıştı: "Şu anda bulunduğumuz evin dışında, yürüyüşü iki kişinin öldürülmüş olduğunu gördü. Birinin kafasına ateş edilmişti. Diğeri bıçaklanmıştı. Çok korktum. Uyumaya cesaret edemiyorum. Jacob çok yorgun, çok uzaklara gitti. Kaya gibi uyuyor."

1974 - Immokalee, FL

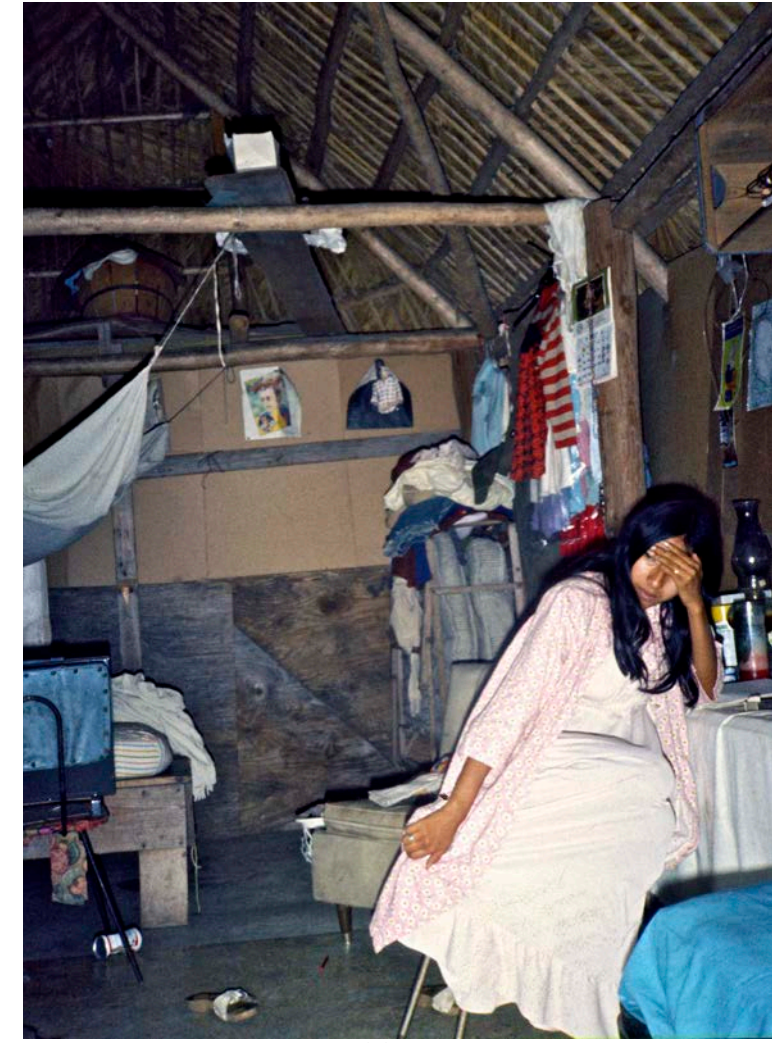
1974 - Immokalee, FL

1974 - Immokalee, FL

Kısa süre sonra fotoğraflarım nedeniyle o kadar çok ölüm tehdidi aldım ki, uzun zaman önce kaçak siyah köleler gibi ben de şehrin dışındaki Kızılderililere sığındım. Burada bu Seminole kadınıyla yaşadım. Palmiye yapraklı bir kulübede yaşamayı romantik buluyordum ama bu romantizm sadece birkaç gün sürmeyecekti. Bir gece kulübeden çıkmamı emreden bağırışlarla uyandım. Son saatimin geldiğini hissediyordum ama silahlı adamların Meksika aksanıyla bana bağırarak bir kamyonetin farlarına doğru adım atmaktan başka çarem yoktu: "Gün doğmadan kasabayı terk et. Yoksa bir daha asla gün doğumu göremezsin!" Çok ciddi olduklarını biliyordum ve kadın beni daha fazla barındırmaya cesaret edemedi, bu yüzden bir gölge gibi kasabadan sıvıştım, Seminollerin bir zamanlar siyahlara yaptıkları gibi bana da sığınak verdikleri için minnettardım.

Gerçekten de yasaların dışında yaşadığımı yıllar sonra geri döndüğümde gördüm ve Seminollerin Amerika Birleşik Devletleri'nin ilk Kızılderili kumarhanesini kurarak timsah güreşi ve önceki kumar türlerinin yerini alacak milyarlarca dolarlık bir endüstrinin temelini attıklarını öğrendim. Yine de beyazlar uzun zaman önce pek çok siyah işletmeyi ele geçirdikleri gibi bunu da ele geçirmiş olsalardı şaşırmazdım.

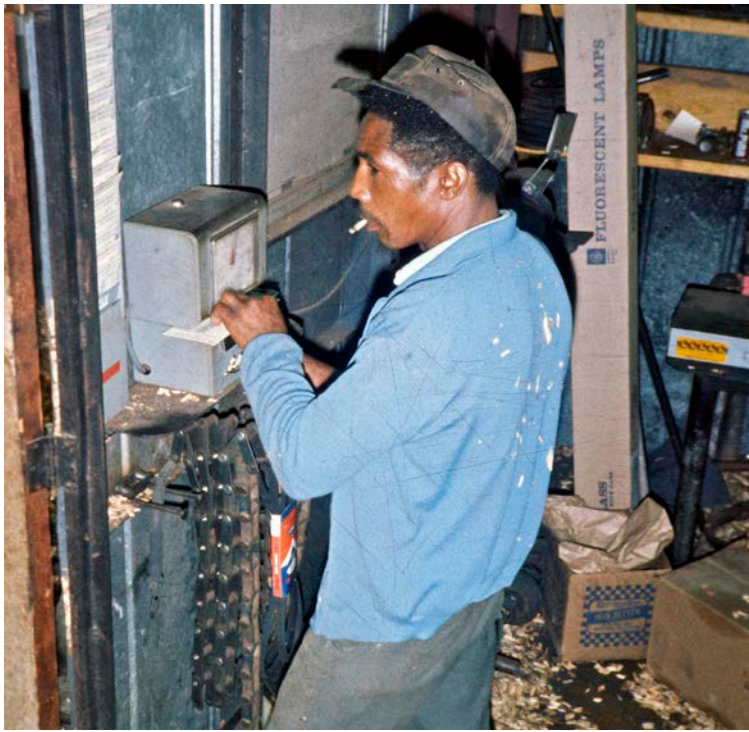
1974 - Immokalee Reservation, FL

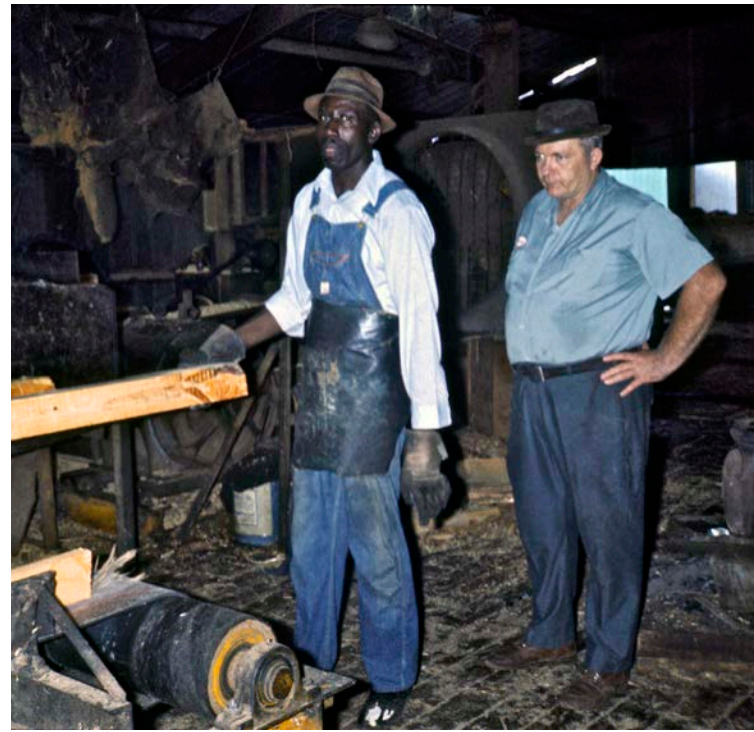
1974 - Immokalee Reservation, FL

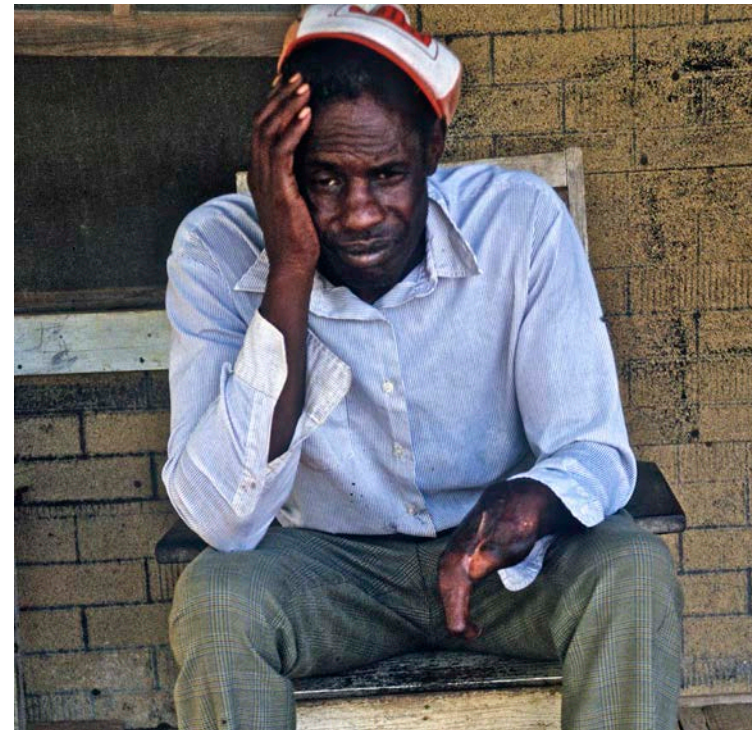
1974 - Immokalee Reservation, FL

1975 - Washington, GA

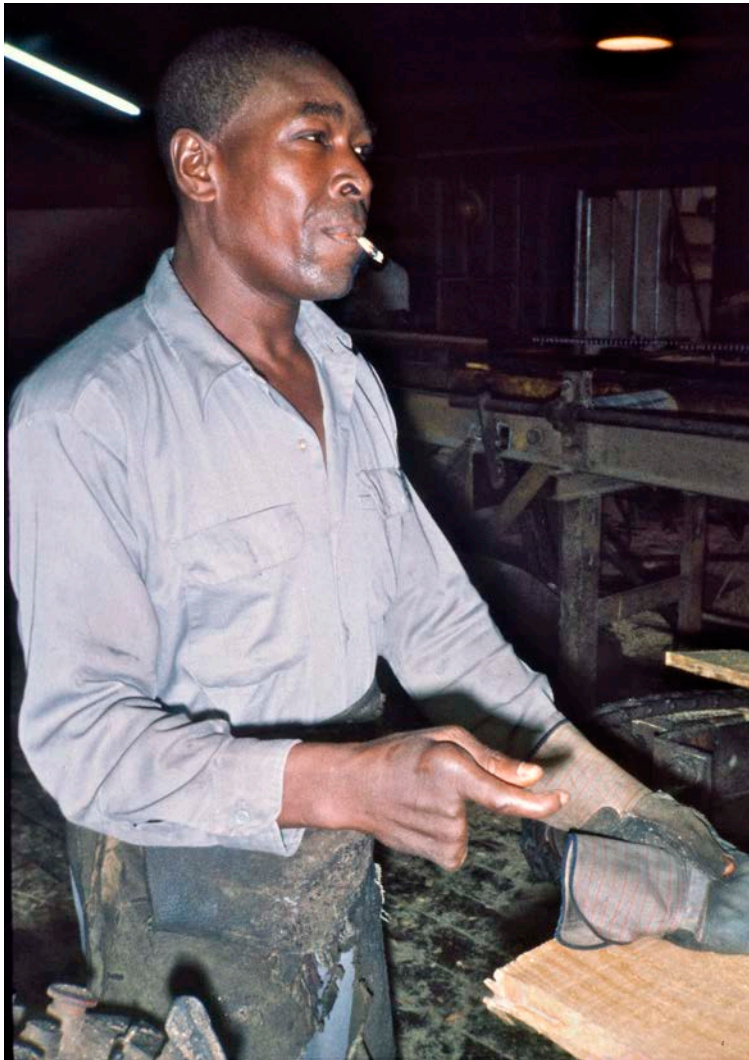

1975 - Washington, GA

1996 - rural Bullock County, AL

Hayata böylesine şiddetle nüfuz eden bir toplumda, işçi yönetimi ve sendikalar gibi Avrupalı kavramların işçi bilincinden ışık yılı uzakta olduğu bir ülkede, zaman saati kolayca köle efendisinin yeni kırbağı haline geliyor - bizim daimi şiddetimizin bir sembolü. Beş yıl sonra kitabımı vermek için Sam Kator'u (fotoğraf 65. sayfada) görmeye gittiğimde, bir hapisane hücrelerinde polis tarafından dövülerek öldürüldüğünü öğrendim. Siyah Amerikalıların dünyasında seyahat etmek kaçınılmaz olarak tanıştığımız her insanın ruhuna ve tarihine doğru bir yolculuğa dönüşüyor. Kölelik yoluyla siyahların ruhlarına ve kolektif bilinçlerine yüklediğimiz özellikleri ve eğilimleri ve o zamandan beri hem onların hem de kendimizin sıkıntı kalıplarını nasıl sürdürdüğümüzü ve canlandırdığımızı, aynı zamanda bunları nasıl yoğunlaştırdığımızı anlamaya başlıyorsunuz.

1975 - Washington, GA

1996 - Immokalee, FL

Hemcinslerimizde neden sürekli bir düşman imgesi gördüğümüze -şiddeti haklı çıkarmak için kullandığımız bir imge- dair cevaplar ararken, bizi beden ve zihnen köreltmeye devam eden çalışma koşullarını merak ettim. Kaba işler hala siyahlar tarafından yapılırken beyazlar bu işleri yönetiyor. Bu kereste fabrikalarında pek çok siyah öldürüldü ve bu işide olduğu gibi çok daha fazlasının ayakları ve parmakları kesildi. Orta Amerika'da ABD'nin sendikaların kanlı bir şekilde bastırılması için nasıl askeri destek sağladığını gördüm, ancak Güney Eyaletlerinde bu tür işçileri koruyabilecek neredeyse hiçbir sendika bulamayınca şok oldum. Bu işçiler testere parmaklarını kestiğinde hiçbir tazminat almadılar ve iki gün sonra işe geri dönmek zorunda kaldılar, çünkü birine söylendiği gibi, "dışarıda iş almak için bekleyen bir sürü aç zenci var."

1973 - Tunica, LA

1996 - rural Bullock County, AL

1974 - rural Bullock County, AL

*Zavallı köle, vücudundaki prangaları çıkar;
Zavallı köle, aklına prangaları tak.*

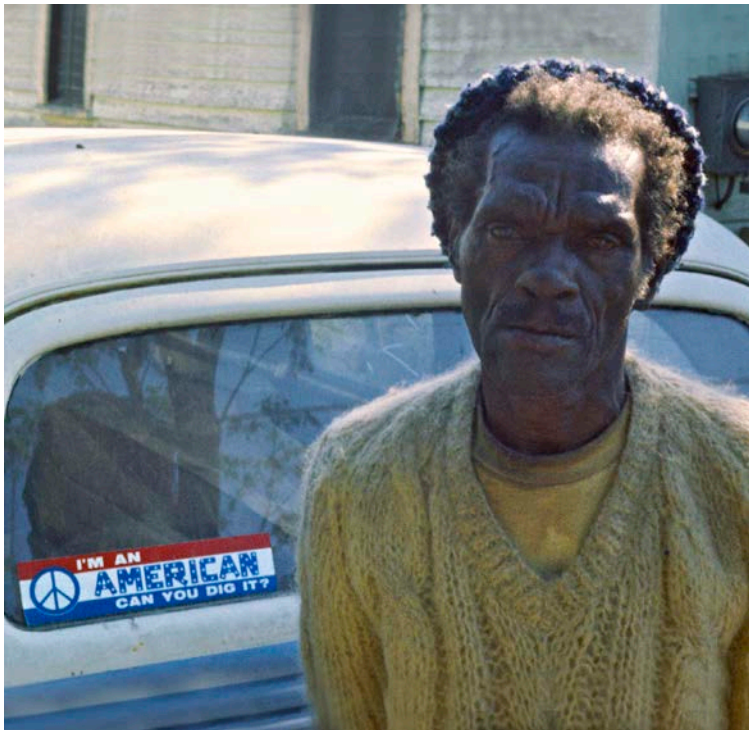
*Lütfen beni dikkatlice dinle.
Eğer yanıyorsam düzeltin beni.
Ama eğer haklıysam şarkım övgüye değer,
Bakalım aynı fikirde miyiz?
Köle tanımı
tamamen özgür olmayan biri anlamına gelir
Yani bir köle hala köledir.
eğer bağımsız düşünemiyorsa.*

1994 - rural Bullock County, AL

1974 - Washington, NC

1974 - Greenville, NC

1973 - St. Francisville, LA - still Jim Crow

1975 - Dallas, TX

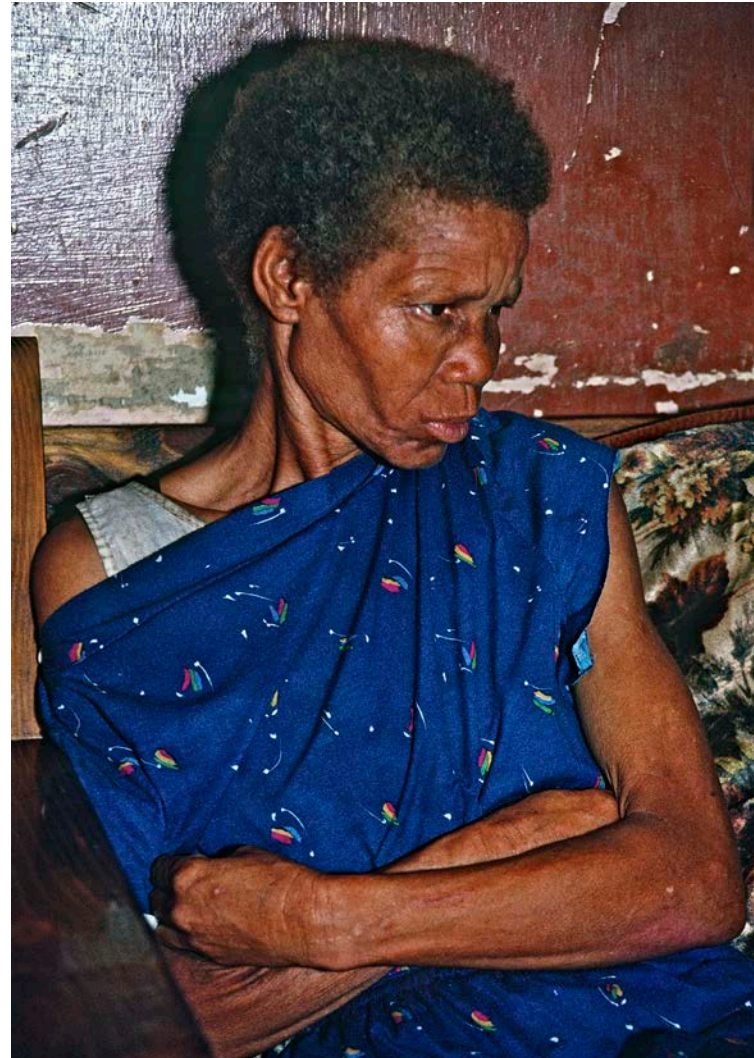

1994 - Timica, LA

*Bir ağaç hala bir ağaçtır
Gerçi kış geldiğinde yapraklarını döker.
Ama baharda tekrar çiçek açar
Çünkü köklerinden hiçbir şey kaybetmemiştir.
Ama bir köle köle olarak kalır.
köklerinin bilgisi olmadan
geçmiş öğretilere kadar
Sadece bir kısmını değil, tüm gerçeği.
Zavallı köle, vücudundaki prangaları çıkar,
Zavallı köle, aklına prangaları tak.*

1974 - Immokalee, FL

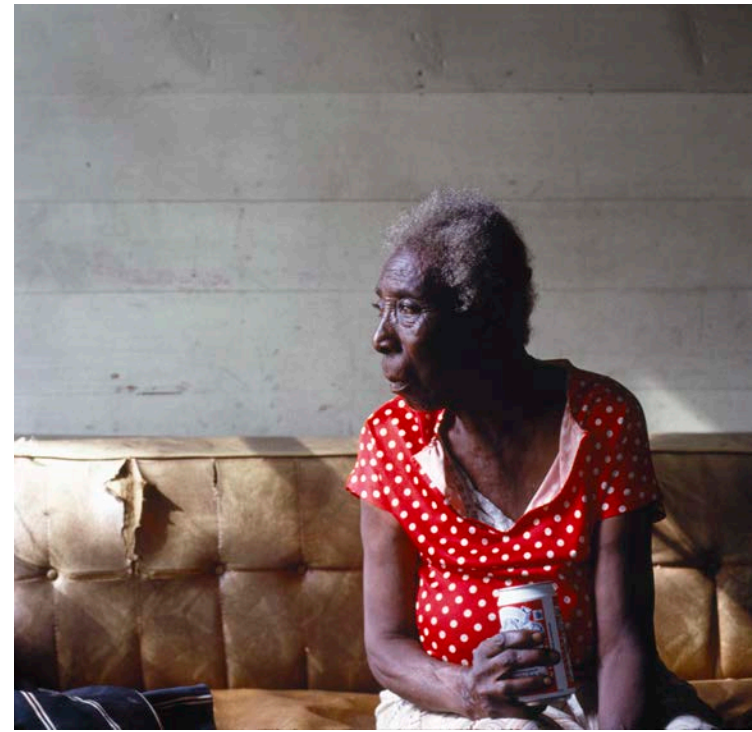
1996 - Bullock County, AL

1974 - rural Alachua, FL

1973 - Baltimore

1994 - Bullock County, AL

1974 - Washington, NC

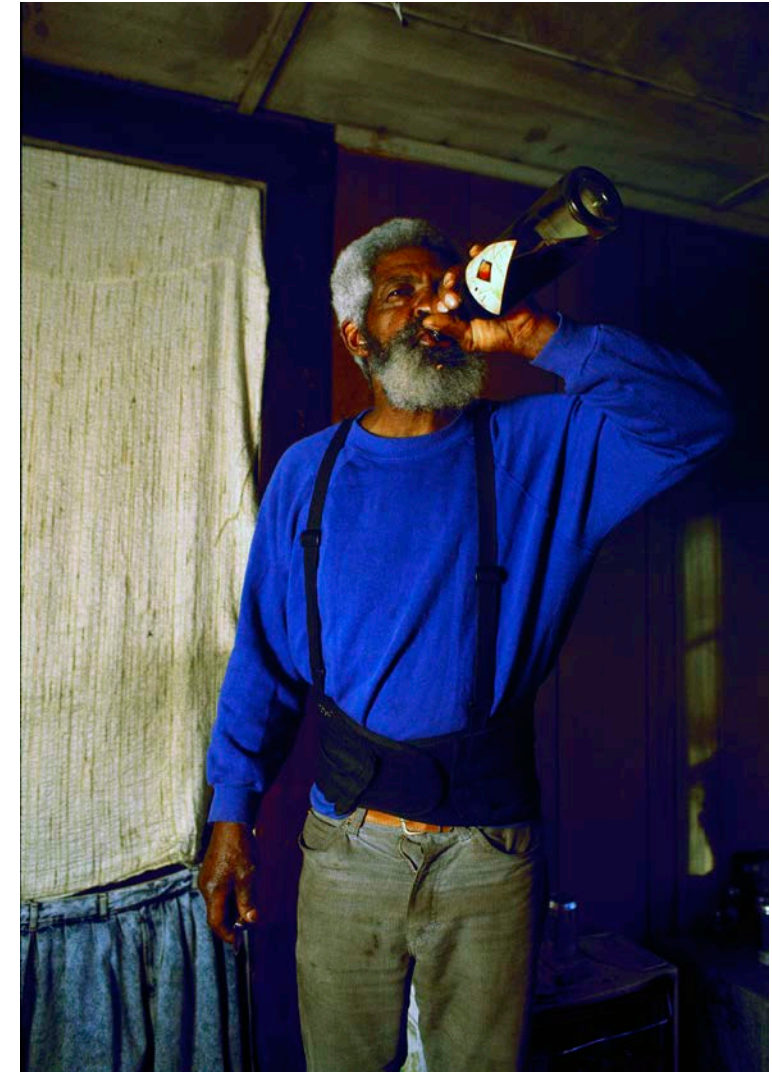

1978 - Zebulon, NC

*Geçen gün bir kardeş vardı.
Bana kafasının iyi olduğunu söylüyor.
ama üzülerek iç çekmek zorunda kaldım
Uyuşturucu ve içki için,
ve eğer kafayı bulma şansım olsaydı
Yalan değil, gerçeği söyledim,
bir adamın ulaşabileceği en yüksek mertebeye
bilgelik, bilgi ve anlayıştan gelir.*

*Zavallı köle, vücudundaki baskıyı hafiflet,
Zavallı köle, bunu aklına sok.*

#065

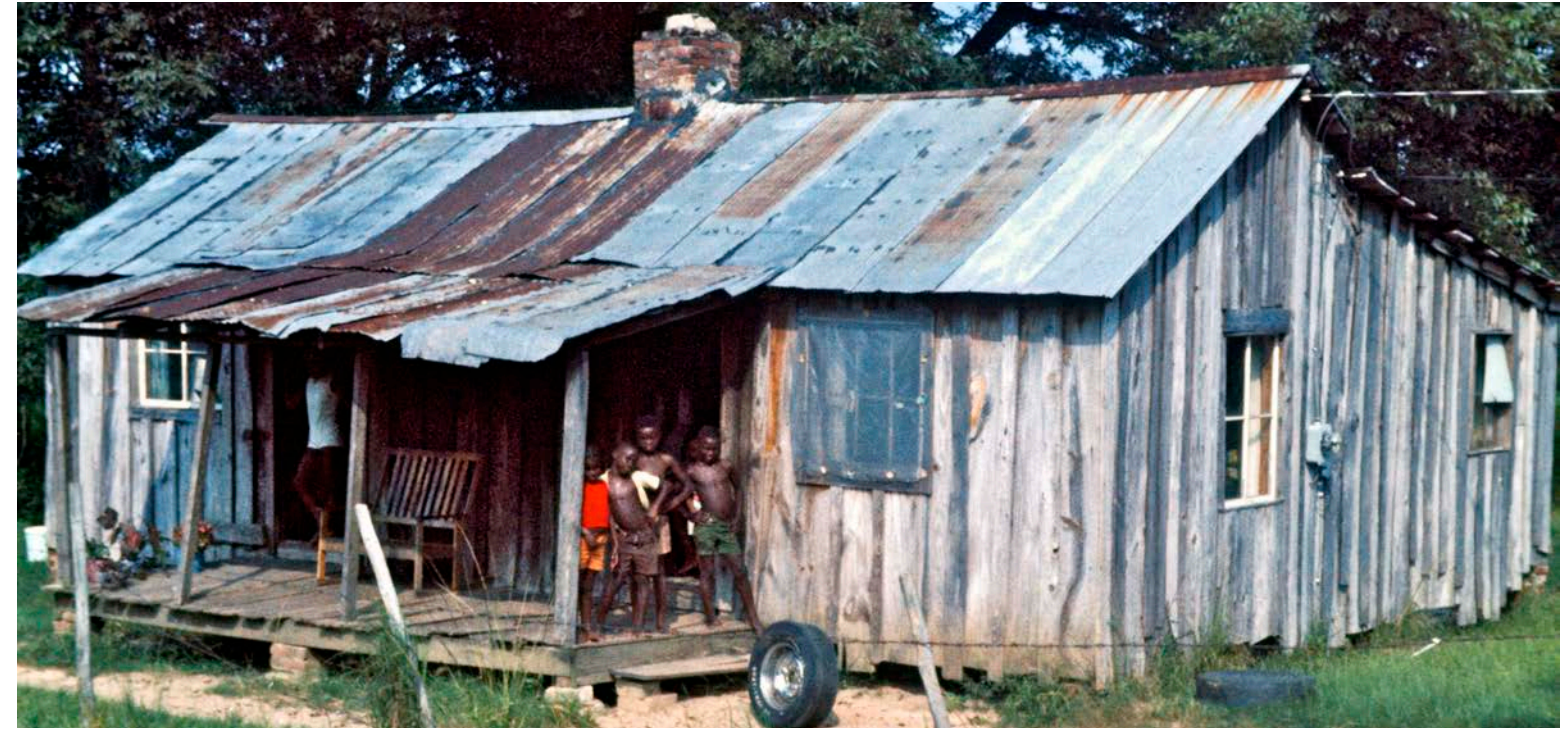

1996 - Philadelphia, MS

Alt sınıfla birlikte yaşadığımda, fiziksel prangaların aynı zamanda nasıl zihinsel prangalara dönüştüğünü anladım. Kölelikten bu yana katledilen kardeşimiz Kabil'i hapsettiğimiz bu barakalar tamamen insanlık dışıdır ve özgürlük hissini ya da entelektüel ve yaratıcı bir şekilde ortaya çıkma fırsatını kabul etmez. Yüz yıl önce, siyahlarla kapı komşusu olarak yaşıyorduk. Komşularımızın daha aşağı yaşam koşullarına mahkum edildiğini görmek, masum beyaz çocuk için anlaşılabilir ve incitici. Büyürken, yavaş yavaş düşmanca imajlar geliştirmeye yönlendiriliyoruz - bunun sonucunda ABD'de siyahlarla ya da Avrupa'da göçmenlerle birlikte olmanın doğal sevinci şiddetle bastırılıyor. Baskının kısır döngüsü böylece tamamlandığında, beyazlar için bu dışlanmışların kendi lüks evlerinin hemen yanında, genellikle bu orijinal köle kulübesinden daha küçük olan sefil barakalarda yaşamalarını rasyonalize etmek

1978 - Bullock County, AL

1975 - rural Bullock County, AL

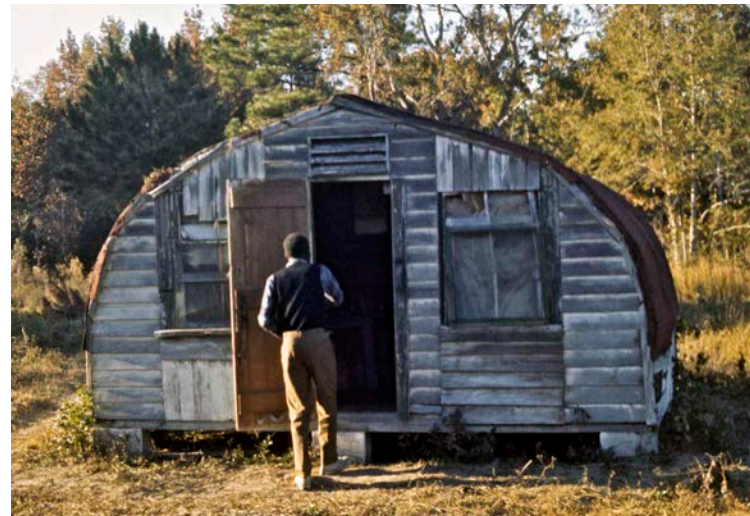

1974 - plantasyondaki orijinal köle kulübesi, SC

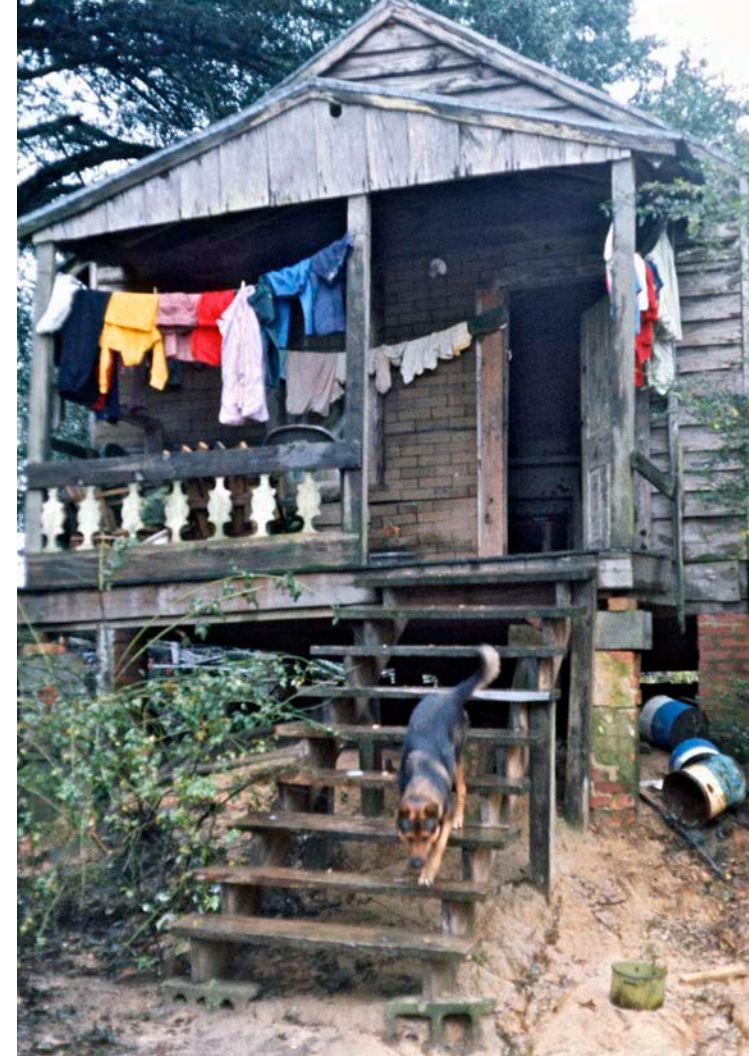

1973 - near Bamberg, SC

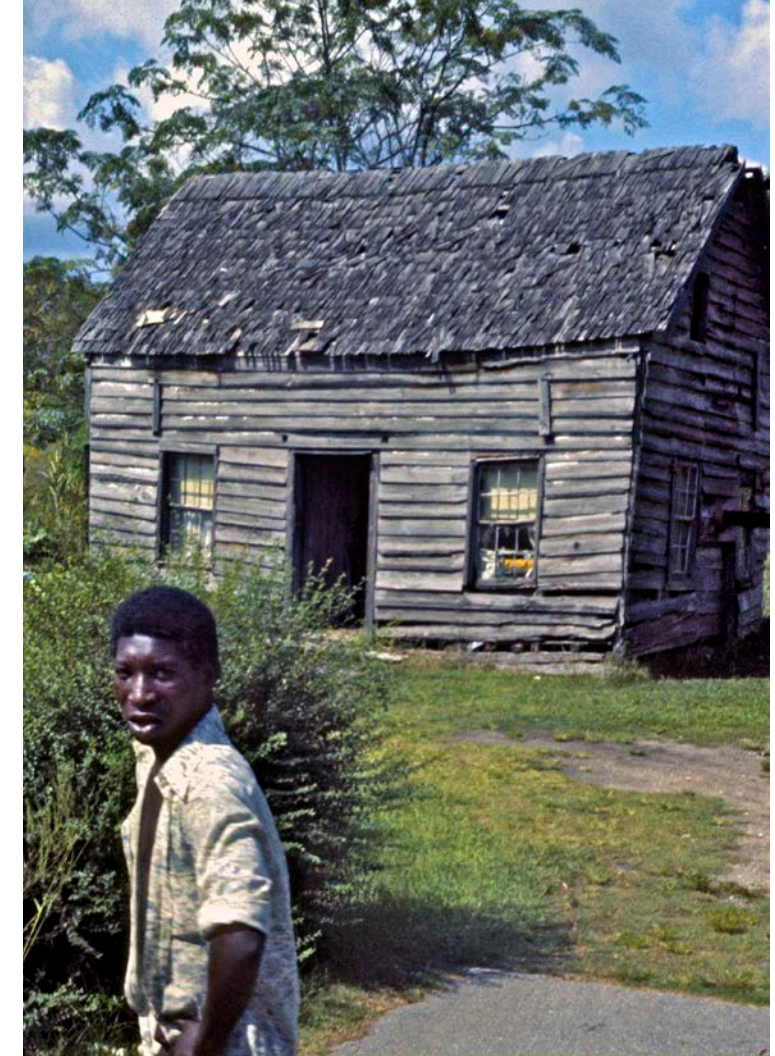
doğal hale gelir. Ya da beyaz öğrencilerin derslerimden sonra sık sık söylediği gibi, "Programınızı izlemeden önce, o barakalarda gerçek insanların yaşadığı hiç aklıma gelmemişti!" Yine de, bu geçekonu koşullarının yansıttığı zihnimizdeki kasvetli uçurum, fotoğraflarımdakinden çok daha kötü. Fotoğraflarda rüzgarın çatlaklardan nasıl ıslık çalarak geçtiği, kışın ısınmayı nasıl imkansız hale getirdiği ya da yılanların ve haşarların oturma odasına girmesine neden olacak kadar geniş yarıklara sahip çürümüş zeminler gösterilmiyor. Bu boğucu hisleri fotoğraflamaya çalışırken hissettiğim güçsüzlük, kapana kısılmış kurbanlarımıza dayattıkları güçsüzlüğü yansıtıyor. Darlığı kaydetmek için geniş açılı bir lens alabilseydim bile, görüntüler akan suyun, tuvaletlerin, duşların ve elektriğin yokluğunu gösteremezdi. Binlerce Amerikalının gazyağı lambasının ışığında büyüdüğünü gördüm.

1974 - rural Savannah SC

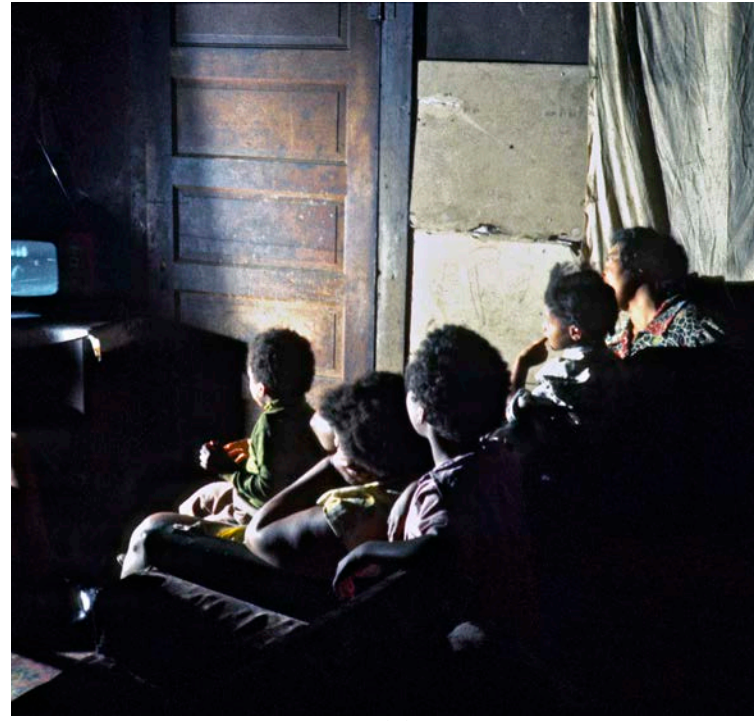
1973 - rural MS

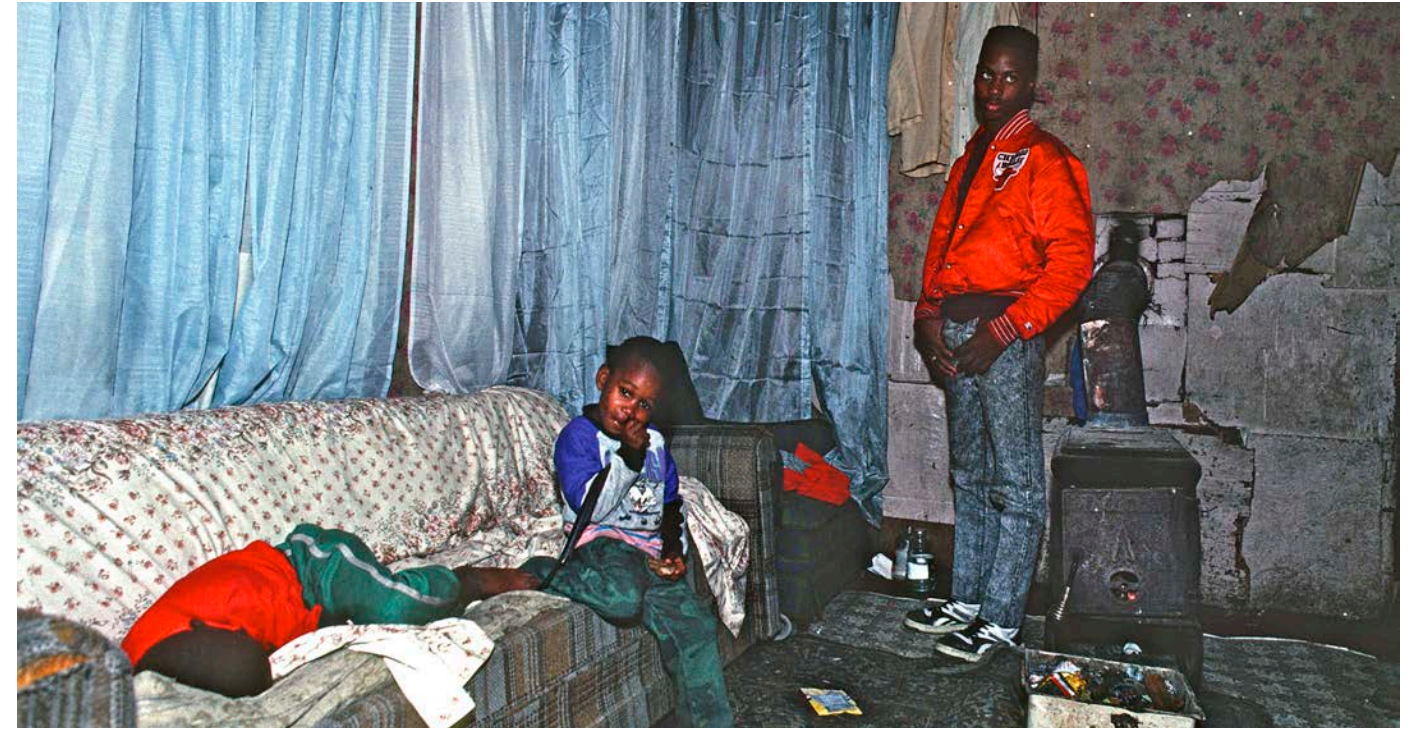
1974 - rural Savannah, SC

1974 - rural La Crosse, FL

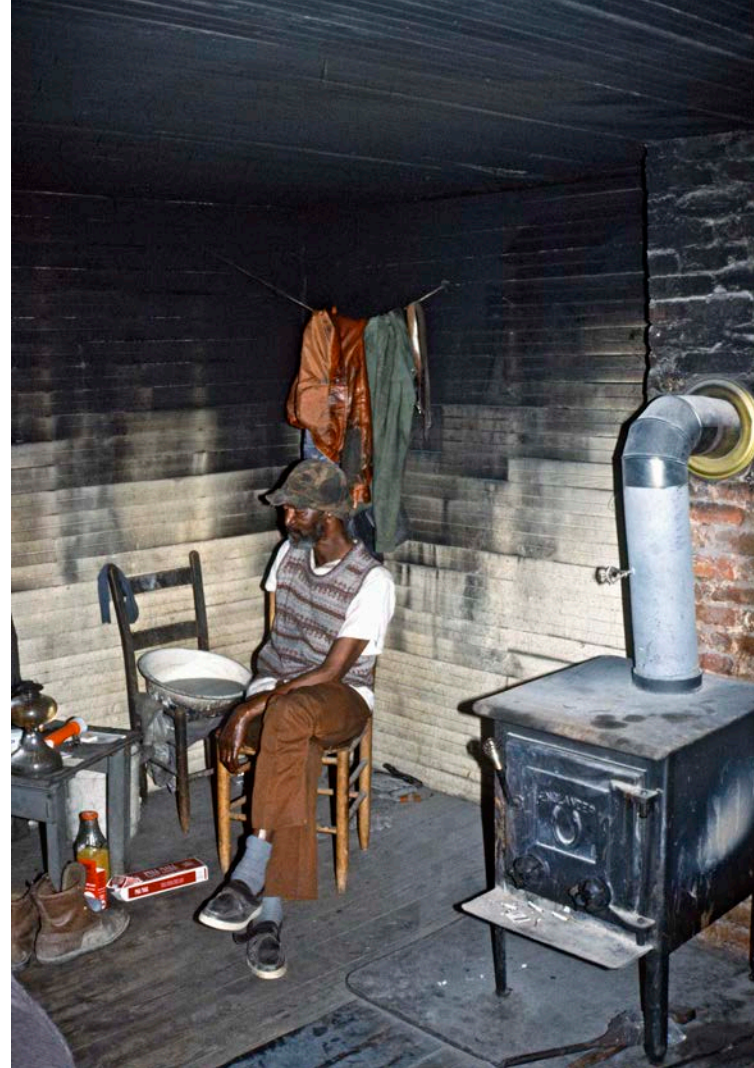
1973 - Zebulon, NC

1990 - Burke County, GA

1974 - Jacksonville, FL

1996 - rural Capron, VA

1975 - rural Burke County, GA

Aynı şekilde, Danimarka'da son yüz yıldır bilmediğimiz bir duruma aniden transfer olmanın garip psikik duygusunu tasvir etme yeteneğine sahip hissetmedim (Amerikan evlerini karakterize eden tüm boğucu gürültüden sonra, aniden televizyon veya radyo olmadan sessizlik içinde durmak keyifli olsa da). Işıklarının kapatılacağından korkmayan liberal beyazlar, bazen derslerimde siyahların da aynı nedenle mutlu olması gerektiğini savunuyorlar. Bu tür bir romantizmle, istem dışı yoksulluğun psikolojisine karşı korkunç bir duyarsızlık ortaya koyuyoruz. Kulübenizin içinde varlıklı toplumun reklamlarının istilasından kurtulmuş olsanız bile, yine de dışarıda her yerde bulunan saldırgan reklam panoları tarafından umutlarınız yok ediliyor.

Bugünkü barakalar

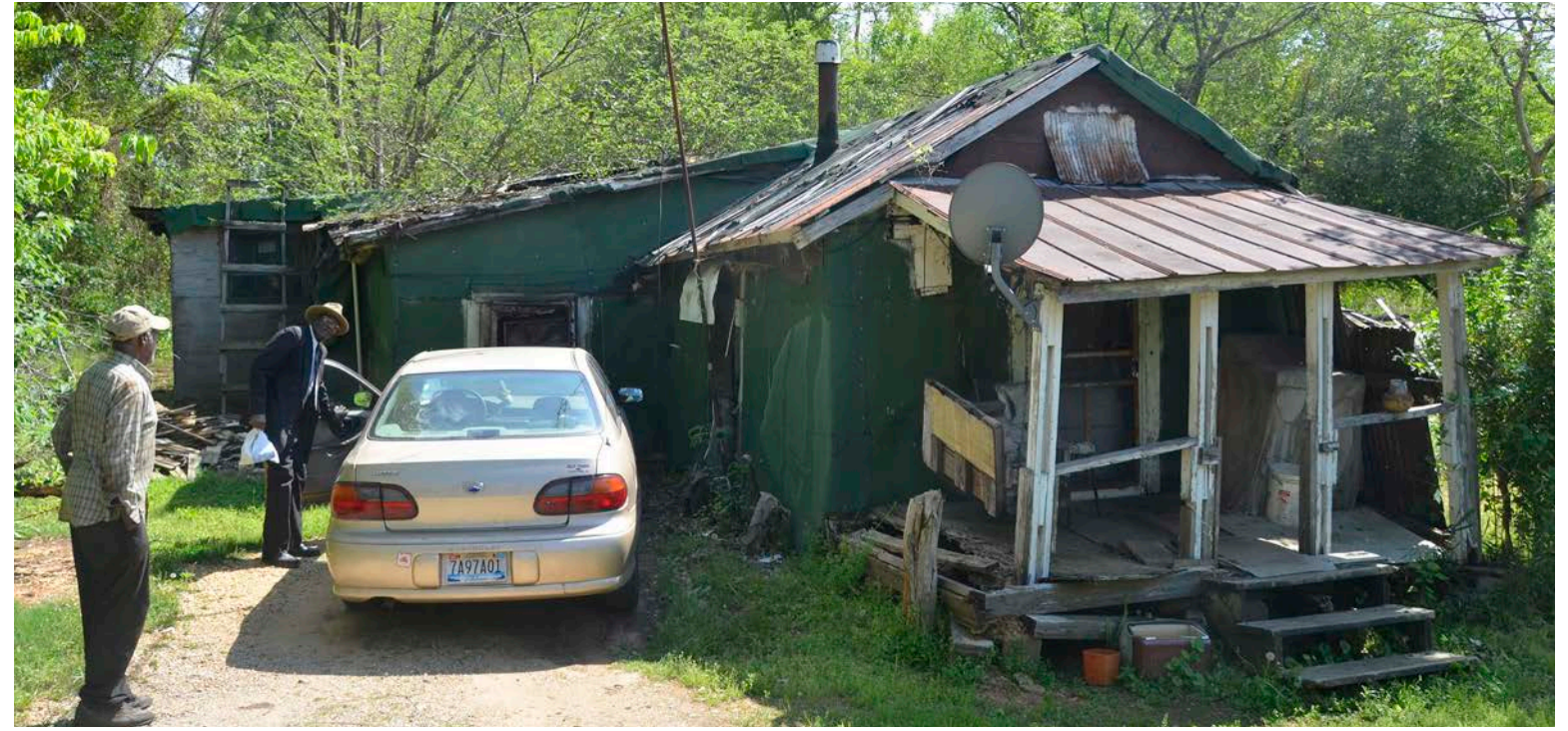
70'lerde Harlem'deki Schomburg Koleksiyonu'na vermek üzere binlerce baraka fotoğrafı çektim ve bunların yakında tarih olacağı inancındaydım. Ne kadar da yanılmışım. Hala her yerde yıkık dökük barakalar görüyorum. İşte 2012'deki son turumdan birkaç kare.

2003 - Union Parish, LA

2009 - St. Francisville, LA

2012 - Vaiz kiliseden evine dönerken, Perry County, AL

2012 - Kulübesinde cep telefonu olan yaşlı adam, Perry County, AL

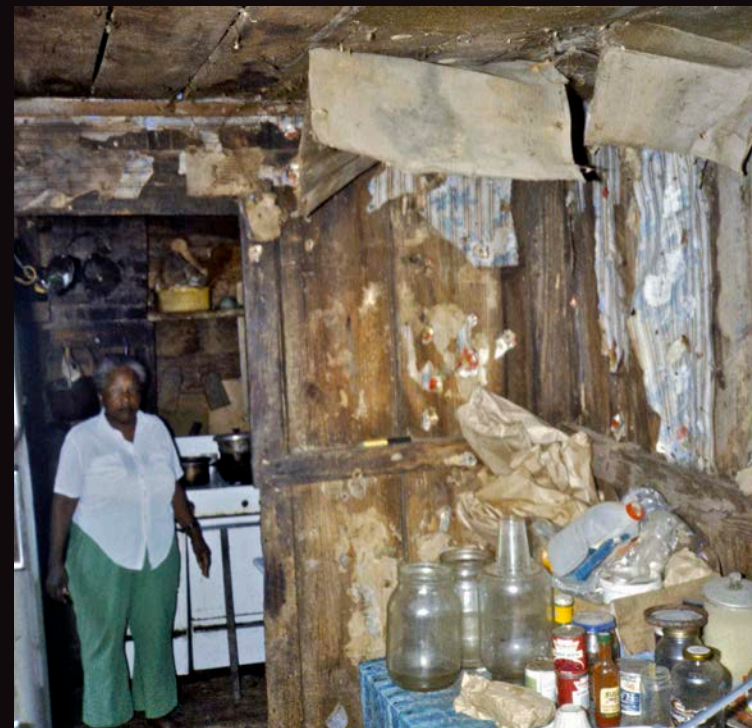
2009 - St. Francisville, LA - 98 yaşında kör bir kadın

2012 - Vaiz kiliseden sonra kulübesinde dinlenirken, Perry County, AL

1975 - rural Tuskegee, AL

1975 - Bullock County, AL

1973 - Orangeburg County, SC

1975 - Bullock County, AL

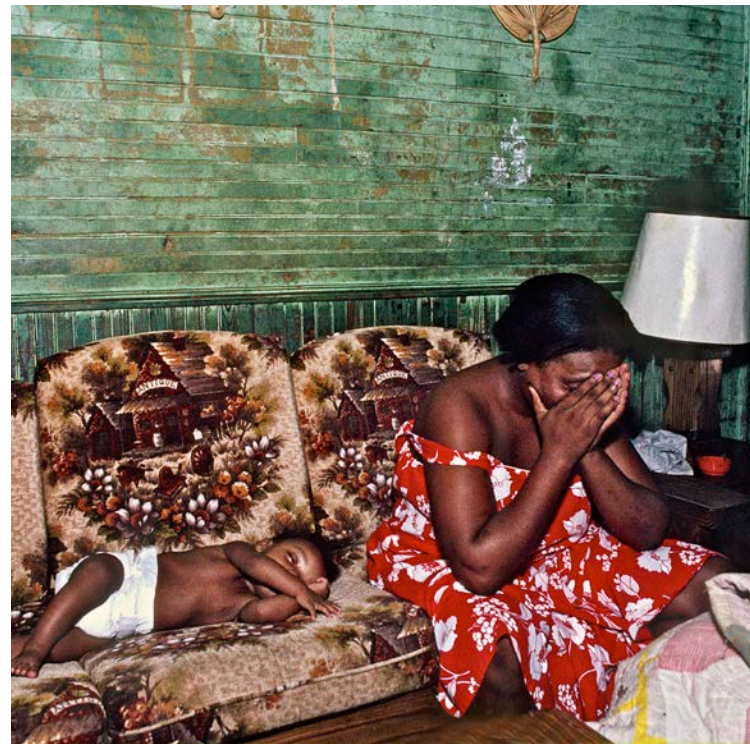

1973 - Natchez, MS

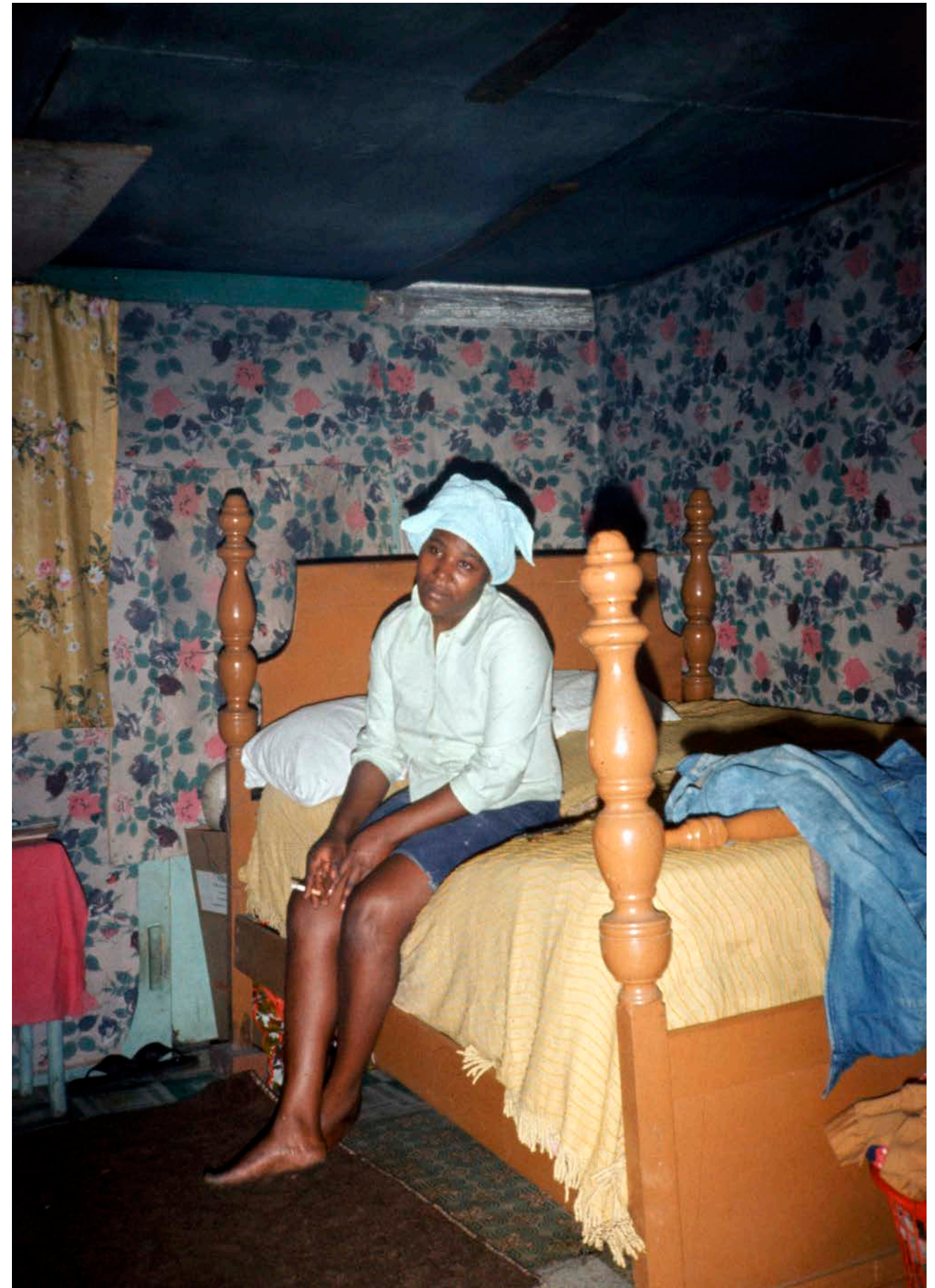

1974 - Palm Beach, FL

Benzer şekilde, Amerika'nın zengin üst sınıfını fotoğraflamakta da zorlandım. Günümüzün böbürlenen zenginlerinin aksine, 1970'lerde zenginler suçluluk duygusu içindeydi. Zengin ve fakir arasındaki uçurum, ABD'nin şimdiye kadarki en büyük eşitliği sağladığı 1970'lerden bu yana dramatik bir şekilde büyüdü. O dönemde üst sınıf ülke çapında sadece "mütevazı" malikane ve çiftliklere izin veriyordu. Her seferinde sadece bir odayı fotoğraflayabiliyordum, bu da malikanelerinin gerçek boyutlarını hiçbir şekilde göstermiyordu. Zengin ve fakir arasındaki fotoğrafık uçurum küçük olsa da, barakadan plantasyon evine ya da kentsel gettoda milyonlar evine yaptığım psşik sıçramalar her zaman Dünya'dan Ay'a bir yolculuk yapmışım gibi hissettirdi. Bu yüzden rehberim olarak Søren Kierkegaard'ı kullandım: "Zamanımızın felsefesi, karanlık ama yıldızlı bir gecede, parlak farları olan konforlu arabasıyla dışarı çıkan ve kendi ışığını ve karanlığını yanında taşıyan zengin adam gibidir. Güvenliğinin ve yakın çevresine yayılan ışığın tadını çıkarır ama bu güçlü parıltının gözlerini kamaştırdığını ve yoksul bir köylünün yaya olarak ya da lambasız arabasıyla gökyüzünün enginliğinde mükemmel bir şekilde gözlemleyebildiği yıldızları görmesini engellediğini anlamaz."

1995 - Montgomery County, AL

1974 - Alachua County, FL

Otostop ve psişik sıçramalar üzerine

1971 - Newton, MA

1974 - Daytona Beach, FL

1974 - Cambridge, MA

1975 - Oglethorpe County, GA

1974 - Greenville, NC

1975 - rural Burke County, GA

Amerika'da otostop, insanların korkularını yenmeye ve sizi almalarını olumlu bir deneyim haline getirmeye yönelik sürekli bir girişimdir. Heyecan verici kırmızı fren lambalarını gördüğünüzde ve karanlıkta aceleyle arabanın kapısını açıp korkmuş bir sürücünün silahının namlusuna baktığınızda, ceplerinizin ya da pasaportunuzun içindekileri bu şekilde göstermeye zorlanmanızın karşılıklı yararınıza ve güvenliğinize olduğunu bilirsiniz. Güven, özenle hazırlanmış güzel bir tabela ile teşvik edilebilir. "Sizin için yakıt tasarrufu" (1973 yakıt krizi sırasında) ve "İncil kuşağı - ve İyi Samiriyeli yok mu?" gibi her türlü sloganı denedim, ancak üzülerek söylemeliyim ki insanlara gerçek anlamda güven veren tek şey Amerikalı olmadığının reklamını yapmak.

Güven, demografik otostop için çok önemlidir. Kadınlarla yapılan yolculuklar otostopçular arasında "cahilller" ve "sapıklar"ın tüm saldırganlıklarından sonra özel bir psişik teşvik ve güvenlik olarak görülüyor. Ancak kadınlar da bir sorundur. Yabancılar genellikle beyaz Amerikalı kadınları son derece açık bulduklarından ve Avrupa'daki kadın sürücülerin aksine, kendilerini son derece savunmasız hale getirerek sizi eve davet ederler. Bir yandan yeni arkadaşlığın sınırlarını her zaman kadının belirlemesine izin vermek önemlidir. Bu şekilde, bir erkek olarak size kaçınılmaz olarak dayatılan cinsiyetçilikten kaçınma şansınız olur. Toplum size hiçbir zaman cinsiyetçi ya da ırkçı olup olmama seçeneği sunmamıştır; bunun yerine, bu kadar çok acıya neden olan olumsuz davranışlara karşı koymaya çalışmak zorunda kalırsınız. Çektiğiniz acının farkında olmadan, "efendi titreşimlerinizle" ezilenlere zarar vermeye mahkumsunuz. Öte yandan - erkek sürücülerde olduğu gibi - herhangi bir duruma öylece dalıp gidemezsiniz çünkü o zaman kolayca incinmiş duygulara neden olabilirsiniz. İyi bir serseri olmak ip cambazı olmaktan daha zordur. En yetkin serseri bile burada hatalar yapar, özellikle de kendiniz çok savunmasız olduğunuz ve yoldaki muazzam zorluklar çoğu zaman başka türlü asla açılmayacağınız tiplere aşık olmanıza neden olduğu için. Bir sürücü bana "aşk ilacı" olarak adlandırılan ve sizi tüm insanlara inanılmaz derecede aşık eden MDA'yı önerdiğinde bu tür yaralayıcı sinyaller verme konusunda çarpıcı bir deneyim yaşadım. Ancak bir sonraki yolculuğum 80 yaşında sert bir kadınla oldu ve benim kontrol edilemeyen aşkımdan etkilenmeden edemedi ve sonraki saatlerde aşk dolu bir genç gibi davranmaya başladı. Dolayısıyla, sarhoşluk ortadan kalktığında ikimiz de biraz hüsrana uğradık. Bir serseri olarak yaşadığınız en güzel şeylerden biri de normal hayatta bir şekilde uzak durmayı başardığımız yaşlı insanlarla kurduğunuz bu tür

ilişkilerdir. Onlar otostopçu için en uyumlu gruptur, çünkü çalışan insanlardan farklı olarak serseriyle aynı zaman duygusuyla yaşarlar ve dahası yolculuğunuza önemli bir dördüncü boyut kazandırabilirler: tarihsel perspektif. Onlardan "Bu ülkenin ihtiyacı olan şey, hepimizi yeniden bir araya getirecek bir başka büyük buhran" gibi ifadeler duyduğunuzda, serseriyle birlikte olmayı bu insanlar için çok önemli kılan muazzam yabancılaşmayı deneyimliyorsunuz. Ancak hiperaktif olanlar psişik sıçramalarıyla sizi öldürebilir! Florida'da 72 yaşında zengin bir adam, meşhur "Vahşi Bill" Gandall, beni arabasına aldı. Fotoğraf çektiğimi duyunca beni özel fotoğrafçısı yaptı. Palm Beach'teki "pis zenginleri" ifşa etmemi istedi ve beni şampanya, kadınlar ve multimilyonerler içinde yuvarlandığımız en özel partilere götürdü. Hemen ardından hem beni hem de lüks hediyeleri West Palm Beach'teki siyah gecekondu mahallelerine ya da şehrin dışındaki köle kamplarına götürüyordu. Hemen ardından da bu "suç teşkil eden" durumları polise, mahkemelere ve belediye meclislerine bildirmek için etrafta dolaşmaya başladık. Sabah altıdan gece ikiye kadar bu adaletsizlikler karşısında öfkelenirdi. Eğer kaybolursak, yol sormak için herhangi bir yerde dururdu. Bir gece tam bir banliyö kilisesinin önündeydi. Koşarak içeri girdi, ayını durdurdu, beni Danimarka'dan gelen bir bakanın oğlu olarak tanıttı, ardından gürleyen öfkeli bir vaaz verdi ve ardından koroyu yönetti. Yarım saat sonra cemaat kahkaha krizlerine girdi ve birden gerçek görevini hatırladı ve kiliseye gidenleri harita almaları için arabalarına gönderdi, ardından "Indian Road" u bulmak için kilisenin zemininde büyük bir daire oluşturuldu. Her gün yeni projeleri vardı. Bir gün bazı gençlerden "organik tarım" hakkında bir şeyler öğrendi ve o kadar ilham aldı ki hemen Everglades'ten Bahamalar'daki malikanesine götürmek üzere dört kamyon dolusu gübre tedarik etmeye başladık. Böyle bir haftadan sonra uykusuzluktan ve orantısızlıktan tamamen yenik düştüm ve ayrılmak zorunda kaldım. Oh, otoyolda özgürlüğün tadını tekrar nasıl da çıkarmıştım! Ancak bir sonraki yolculuğum o kadar hiperaktif olan 82 yaşında bir kadınla oldu ki sadece ben araba kullanırken uyukladı. Birkaç gün sonra arabalarından birini almam için beni Philadelphia'ya göndermeseydi ve kredi kartını kullanarak pamuk ve tütün tarlalarındaki zavallı dostlarımla yanı sıra yoldan geçen serserileri ve otostopçuları Florida'ya dönerken en iyi restoranlara davet etmeme izin vermeseydi, beni tamamen yıpratabilirdi.

Amerikalı bir arkadaşına, Mog'a mektup.

1973 - Orangeburg County, SC

1973 - Orangeburg County, SC

1973 - Orangeburg County, SC

Amerika'da seyahat etmekten hiç bıkmamamın bir nedeni de, neredeyse her gün böyle psişik sıçramalar yapabileceğiniz bildiğim tek ülke olması. Bazen, örneğin kuzeydeki bir gettoda yoksul bir anneyle yaşarken, onun yemek bütçesine yük olmamak için şehrin kuzeyine, zenginlerin yaşadığı yere otostopla giderdim. Çoğu zaman hali vakti yerinde bir işadımı beni arabasına alırdı ve seyahat hikayelerimle onu eğlendirdiğimde, zaman zaman merkezi klimalı büyük evine akşam yemeğine davet edilirdim. Yemek sırasında gettodaki üç çocuklu annenin nasıl nadiren doğru dürüst yemek alabildiğini anlatırdım. Eğer muhafazakâr bir aileyle birlikteysen, er ya da geç, o koşullara geri dönmek zorunda kalmamak için kesinlikle onlarla yaşayabileceğimi söylerlerdi. Ancak liberal aileler genellikle beni dondurucudan pahalı yiyeceklerle doldurup getto sınırına kadar götürür ve yolun geri kalanı için taksi parası verirlerdi. Eve döndüğümde “İşte Robin Hood geliyor” der ve gururla gülerdim. İyi bir serseri olmanın bir alma-verme meselesi olduğunu öğrenmiştim. Skokie'deki bir doktor, Güney Chicago'daki yardıma muhtaç bir anne için bana sekiz rosto verdi ve Kuzey Philadelphia'daki bir iş adamı, Güney Philadelphia'daki ailemin oğlu Temple Üniversitesi'ne yürümek

1973 - Orangeburg County, SC

zorunda kalmasın diye bana bir çanta dolusu jeton verdi. Güney'de yoksullar için aynı coşkulu şefkati nadiren buldum, ama orada da psişik sıçramalar yaşadım.

Bir sabah Güney Carolina'da 104 yaşındaki bir kadın için yakacak odun kesiyordum. O ve 77 yaşındaki kızı Scye Franklin genellikle yakacak odunlarını kendileri kesmek zorundaydı. Kulübeleri Kopenhag'daki Açık Hava Müzesi'ndeki ortaçağ evlerini andırıyordu, ancak bir kuyusu vardı (çoğunda yoktu). Scye'nin kocası 97 yaşındaydı ve sabahları şömine soğuduğunda ısınmak için üçü de aynı yatakta uyuyordu. Evleri, ayda 30 dolar ödedikleri beyaz ev sahibine (arkadaki ağaçların arkasında yaşayan) aitti. O zamandan beri, otostopla geçerken şoförlere fotoğraflarımı gösterdiğimde, “Bunları 60'larda çekmiş olmalısın” derlerdi. Ben de “O zaman gelin ve şu tarladaki kulübede yaşayan arkadaşlarımı ziyaret edin” derdim. Scye'nin ailesiyle birlikte otururlar, yerdeki geniş çatıklara şaşkınlık ve utançla bakarlar, sonra ona biraz yiyecek ve bana da fotoğraflarım için birkaç dolar verirlerdi. Bu bağışlar sonraki 40 yıl boyunca ders vermeme sağladı ve 2000 yılından sonra bile sık sık zengin öğrencilerimi ve arkadaşlarımı - örneğin multimilyoner Anita Roddick'i (kozmetik zinciri The Body Shop'un sahibi) - barakalardaki arkadaşlarımı ziyarete getirdim. Anita daha sonra onlara büyük çekler gönderdi ve kitapları hakkında şunları yazdı: “Yoksulluk hepimizi utandırıyor.

1994 - Anita Roddick Bullock County, AL'de

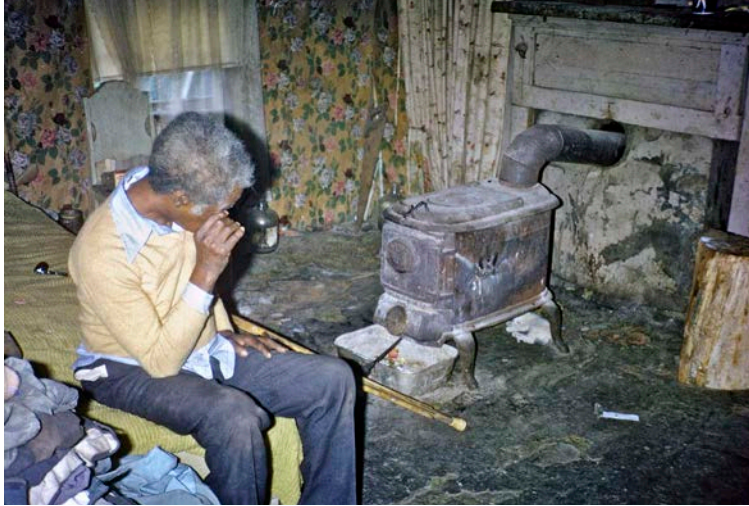
The Body Shop'un ziyaret ettiğimiz topluluklar içinde küçük ölçekli bir ekonomik girişim kurup kuramayacağımı görmeye çalıştım.” Süper-kapitalist ile alt-proletarya arasındaki buluşma her zaman karşılıklı olarak ödüllendiricidir.

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

1978 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

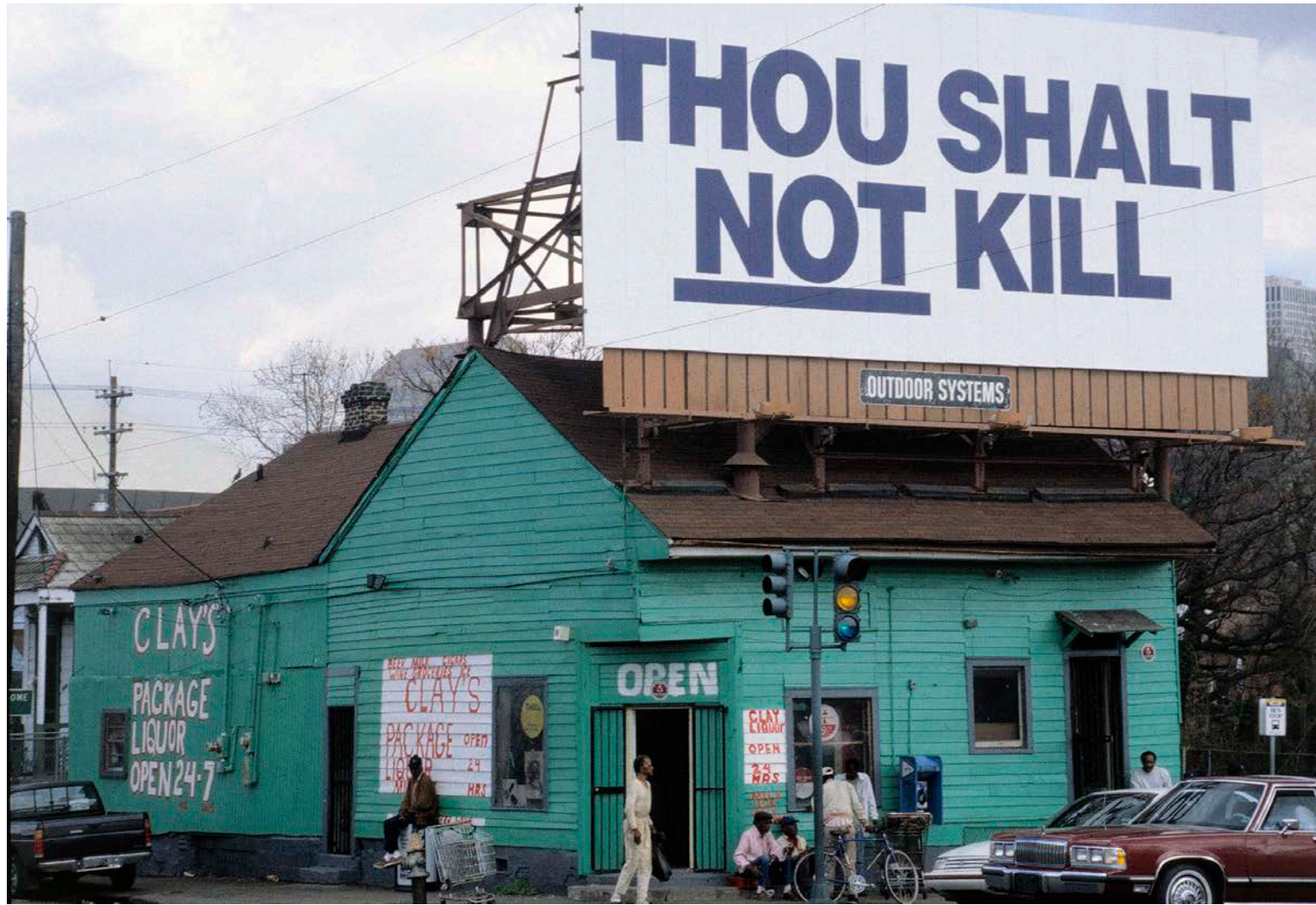
Fiziksel mesafe yalnızca birkaç mil olduğunda ortamları bu kadar hızlı değiştirmek şok edici olabilir. Ancak uzun yıllar boyunca dolaştığımızda, bu tür psikik serseriliğin hayatta kalmanız için gerekli olduğunu fark ediyorsunuz. Danimarka'da orta sınıf bir çevre tarafından şekillendirilmiş biri olarak, aşırı kalabalık, sürekli gürültü ve psikik baskıyla dolu getto evlerinde uzun süre yaşamayı bunaltıcı buldum. Bir süre sonra kendi odamda birkaç gün geçirebileceğim ve huzur bulabileceğim daha varlıklı evleri araştırmayı gerekli buldum. Ancak kısa süre sonra buralardan da sıkıldım ve getto evlerine geri döndüm.

Washington, NC'de, üçünde elektrik ve su olmayan dört siyah evde yaşadım. Cay Peterson adlı genç kadınla kaldığımda (gaz lambasının yanında), o bir kanepede bebekle uyuduğu için bütün

gece bir koltukta uyumak zorunda kaldım. Daha fazla yer yoktu. Bir sonraki gece, yatağımı paylaşması için eve beyaz bir adam getirdiği için annenin bütün gece oğlu James Paige'e delici bir soprano ile bağırdığı bir av tüfeği kulübesinde durumum daha da kötüydü. Birbirlerine karşı kullanacaklarından korktuğum için tabancasını bir giysi yığınının içine sakladım. Başka bir kulübede beyazlardan nefret eden öfkeli bir komşu tarafından kovuldum. Bir beyazı kapıdan içeri sokmayı reddeden çoğu siyahın bu sürekli reddini anlamak zordu. İlk başta bunun, tam da aynı yıllarda milyonlarca siyahı gettolara aktif olarak ittiğimizde, kendi beyaz reddimize karşı doğal bir tepki olduğunu göremedim. "Zalimle dostluk kurmamalısın" diyen dışlanmışlarımız, bugün Avrupa'nın ötekileştirilmiş Müslümanları arasında paralel bir şekilde görülüyor.

Bu evlerdeki koşullar o kadar berbat ki sonunda açlık ve uykusuzluktan sürekli baş ağrısı çekerek dolaşmaya başladım. Bir gece o kadar hasta ve yorgun düşmüştüm ki, geceyi orada geçirmeme izin verilmesi umuduyla kendimi şehir hapisanesine giderken buldum - daha önce hiç aramadığım bir kaçış. Ama her zaman olduğu gibi, acı ve ıstıraba maruz kaldığımda cennetin kapıları açılıyordu. Bu neredeyse dini inanç olmadan, serseri hayatta kalmaz. Hapse girmeden hemen önce genç beyaz bir kadın beni aldı ve uzun zamandır yaşadığım en lüks eve götürdü. O kasabadaki gettonun yarısı kadar büyüklükte özel tenis kortları ve golf sahaları, kapalı bir yüzme havuzu, hatta uçaklar ve yelkenliler vardı. Gettodaki evlerde, kağıt inceliğindeki duvarlardan dışarıdaki ya da içerideki her sesi duyabiliyordum. Burada evin farklı bölümleri arasında iletişim kurmak için bir

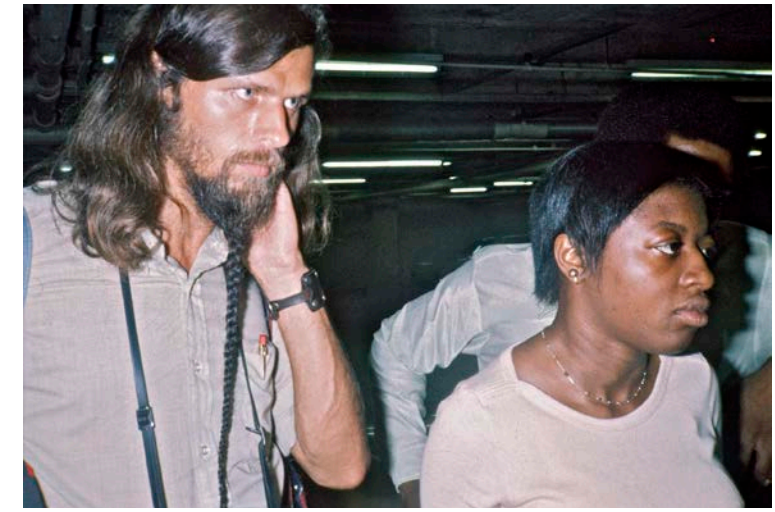
dahili telefonumuz vardı. Yağmur yağdığında barakalardaki bazı havuzlar kadar büyük bir kapalı balık havuzu bile vardı. Tüm bu bolluk nereden geliyordu? Bu sorunun cevabı her zaman o kadar basit değildir, ancak daha sonra insanlar bana kadının avukat olan babasının, %60'ının yoksulluk seviyesinin altında yaşadığı bu kasabadaki harap getto barakalarının çoğunun sahibi olduğunu söyledi. Gettoda yaratılmasına yardım ettiği sefalet beni neredeyse hapse sürüklemişken nasıl olup da onun evine geldiğimi merak ettim. Bir kez daha, siyahların beyaz ayrıcalığına ve toplumdaki her şeyin biz göçmenleri ABD'deki baskı düzeninin beyaz tarafına geçmeye nasıl zorladığına dair suçlamalarını hissettim.

1992 - New Orleans

1974 - New York, NY

1975 - Joan Little ile, Raleigh, NC

1975 - Angela Davis Oakland, Kaliforniya'da

1975 - San Francisco

Diğerleri o kadar şanslı değildi. Tam o sırada ailesini tanıdığım siyah bir kadın şehir hapisanesinde oturuyordu. Beyaz bir gardiyan tarafından tecavüze uğramış ve kısa süre sonra Joan Little tecavüzcüyü öldürdüğü için dünyaca ünlü olmuştu. Beyazların siyalara tecavüzü Güney'de nadir görülen bir durum değildir, ancak Joan Little'in tecavüzcüsünü öldürme cesaretini göstermiş olması şaşırtıcıdır. Büyük bir insan hakları kampanyası olmasaydı, hırsızlığın bile ölümle cezalandırıldığı bu eyalette idama mahkum edilecekti.

Dünyanın her yerinde çocuklar açık ve sevgi dolu zihinlerle, yaşama karşı bir iştahla doğarlar. Ancak Amerika'da bu harika masumiyet, hükümetin zararlı ve anlaşılmaz mesajıyla -başka bir insanın canını almanın doğru olduğu mesajıyla- erken yaşta acımasızlaştırılıyor! Bu vahşileştirme daha sonraki yaşamlarında da tekrarlanıyor ve şiddet artıyor, oysa Danimarka'da ölüm cezasını kaldırdığımızda şiddet azaldı.

Joan Little'in memleketinde yaptığım psikik sıçramalar bana tesadüfen beyaz üstünlüğünün ekonomik önkoşulları hakkında fikir verdi. Toplumu net bir şekilde görebilmek için bu tür zıt yolculuklar gereklidir. Örneğin, onların gözleriyle görmeye, "zencileri" aşağı görmeye başlamadan önce beyazların evlerinde uzun süre kalamam. Dünyanın her yerinde zalimler, zarar verdikleri kişiler hakkında bu yıkıcı görüşü geliştirirler. Bu tür beyin yıkamalara karşı her zaman açık olmaya çalışırım, çünkü eğer zalimin dünya görüşüne girmeye izin vermezseniz, onları sevmeye ve açık ve sevgi dolu çocuklar olarak en yakın komşularımızı insanlıktan çıkarmayı öğrendiğimizde çektiğimiz acıyı anlama fırsatınız olmaz. Daha derin güdülerimizi ve acımızı anlamadan, "komşunu sev" şeklindeki yüce idealimize rağmen ırkçılığın neden nesilden nesile devam ettiğini anlayamazdım. Ancak serseri olarak geçirdiğim yıllarda bu beyin yıkamadan kurtulup siyah kültürene geri dönebildim.

1974 - Washington, NC

Credo

Sevgili Edwina.

Sonunda daktilosu olan bir eve kavuştum, bu da sana son görüşmemizden bu yana neler olduğunu biraz anlatma şansı veriyor. Greensboro’da iki genç beyaz kadınla yaşamaya başladım. Bana sanki cennete gitmişim gibi davranıyorlar ki bu da son birkaç haftadır yaşadığım koşuşturmadan sonra üzerimde çok büyük bir etki yarattı. İçlerinden biri, Diane, bir model ve solcu türden bir kriminolog ve fotoğraflarını o kadar çok seviyor ki daha fazla film alabilmem için bana para kazandırmak adına elinden gelen her şeyi yapacak. En az altı ay beklemem gerekecek ama o zamana kadar insanlara bu paranın engelli çocuklar için bir ev ya da başka bir şey için kullanılacağını söyleyerek benim için biraz para toplayacağına söz verdi. Bence kulağa biraz çirkin geliyor, ama belki de bunun onlara bu tür insan haklarını sağlamanın hükümetin görevi olduğunu ve özel hayır kurumlarına bırakılmaması gereken bir şey olduğunu öğreteceğini söylüyor. Benim için gerçekten bir şey toplayabileceğinden şüpheliyim. Ne zaman böyle küçük bir umut beslesem hayal kırıklığına uğradım. Sanırım hala kan satmakla ve yolda insanları resimlerim ve deneyimlerimle eğlendirerek elde ettiğim küçük para hediyeleriyle yetinmek zorundayım. Geçen hafta dokuz dolar gelir elde ettim ki bu şimdiye kadarki en iyi gelirdi: beş dolar beni arabasına alan ilgili bir satıcıdan, iki dolar Tony’nin babasının ızgarasındaki siyah bir kadından ve iki dolar da Batı Virginia’da arka planda Başkent’in olduğu keşler resmimi ilginç bulup satın alan bir adamdan. Anlaşmaya içinde üç tavuk budu bulunan öğle yemeği çantası da dahildi.

Fotoğraf kitaplarımı yaptırdığımdan beri bu tür olumlu tepkilerle karşılaşmak beni çok mutlu ediyor. Ama bazen de beni biraz korkutuyor. Bir yerde bir kadın resimlerimi görünce ağlamaya başladı ve ben ne yapacağımı bilemedim. Amerikalılar için garip bir durum. Hayatları boyunca bu acının ortasında hiç düşünmeden yaşamışlar ve sonra birdenbire bir fotoğrafta donmuş olarak gördüklerinde ağlamaya başlayabiliyorlar. Bazıları beni siyahı güzelleştirmekle suçluyor, ben bunu anlamıyorum; onları tam olarak gördüğüm gibi fotoğraflıyorum ve bir fotoğraf yalan söylemez, değil mi?

Ama bu konu üzerinde düşündükçe, siyahları görme biçimimizdeki bu paralaks değişiminin, siyahları insan olarak göremeyecek kadar uzun süre efendi-köle ilişkisi içinde yaşamış olmalarından kaynaklandığını daha iyi anlıyorum.

Ancak Güneyli beyazlar yine de resimlerime olumlu tepki

verdiklerinde, bunun gerçekte bu “efendi” gözleriyle görmekten mutsuz oldukları için olduğuna inanıyorum. İnsan olmayı özlüyorlar ve ben onlara siyahların köle, ebedi çocuk ya da insanaltı değil de insan olduklarını “kanıtladığım” an, bu onları da insan yapıyor ve artık efendi ya da süper insan ya da her neyse olmaktan çıkarıyor. Eğer bu şekilde yorumlamazsam, buradaki en kötü ırkçıların bile arada bir bana para vermelerini, “zencilerin fotoğraflarını çekmemin komik olduğunu” düşündüklerine dair bir şeyler mırıldanmalarına rağmen nasıl açıklayacağım? İtiraf etmeliyim ki, efendi-köle ilişkisini bir kurum olarak tasvir etmeye çalıştığımda, bunu sanki bu sistemdeki insanlar gerçekten bu “doğaya” sahipmiş gibi tasvir etmemek çoğu zaman zor görünüyor.

Çoğu zaman kendi görüşümün Güney’deki bu sinsi zehir tarafından kirletildiğini hissediyorum, çünkü bu insanların, özellikle de yaşlıların onuruna saygı göstermeye büyük önem veriyorum. Hayatları boyunca bu efendi-köle geleneği içinde yaşadılar ve hem siyahlar hem de beyazlar için onları bu gelenekten koparmaya çalışmanın onlara şiddet uygulayacağını hissediyorum (yine de gelecek nesiller bu zihin sakatlığından kesinlikle kaçınmalıdır). Bu nedenle onlara asla kendi görüşlerimi empoze etmeye çalışmıyorum, onlarınkini anlamaya ve onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Başından beri onların onuruna saygı duyduğum için, çoğu zaman onlarla öyle güçlü dostluklar kuruyorum ki, bu dostluklar sayesinde benim bakış açıma saygı duymalarını ve benim bakış açımdan bir şeyler öğrenmelerini sağlayabiliyorum. Güney’de bir serseri olarak, düşmanlık ve çatışmayı kışkırtmak yerine dostluk yoluyla iletişim kurabilmek kesinlikle çok önemlidir.

Ancak bunu yapabiliyorsanız - ve hatta benim şanslı olduğum gibi sürekli sevgi ve hayranlık görüyorsanız ya da neredeyse her gün “Seni kıskanıyorum” veya “Çok şanslı bir insan olduğun biliyor musun?” gibi cümleler duyuyorsanız - O zaman içselleştirmenizle kolayca çamura saplanabileceğiniz ince bir çizgide yürüyorsunuz demektir.

Benim ütöpik gerçekliğim (insanları özgür bir toplumdaki insanlar olarak tahayyül ederek sevmek) ile gerçek gerçekliğim (insanları şu anki özgür olmayan durumlarında oldukları gibi sevmek) arasındaki bu uçurumu kapatmak, sürekli olarak genişleyen ve genişleyen bir nehir kadar zordur, böylece kendi kıyınızda yavaş yavaş çamurda boğulurken diğer ütöpik kıyıyı yavaş yavaş gözden kaybedersiniz. Ancak öyle görünüyor ki, nehrin bu yakasındaki

“çamuru” (asıl gerçekliği) doğru yorumlarsanız (yani insanların en derin özlemlerine inerseniz, aralarındaki bağlantıları hala görmeseler bile), o zaman size öyle yüksek ve güzel bir fildişi kule inşa etmenizi sağlayacak malzemeyi verirler ki, orada oturup altınızdaki kıyıdaki insanlara diğer kıyının ne kadar güzel görüldüğünü söyleyebilirsiniz.

Ancak diğer kıyı ile kişisel bir temasınız olmadığından - kendi karakterinizi ve tüm ruhunuzu değiştirebilecek bir temas - vizyonunuzu aşağıdaki insanlara iletmenin hiçbir yolu yoktur, çünkü onlar sizin gerçekten “dokunduğunuza” veya değiştiğinize dair hiçbir kanıt görmezler. Çünkü vizyoner fikirler sizi, başarıları çamurun üstünde tutmak için birbirlerine yardım etmeye çalışanlardan (bugün çoğu Amerikalının karşılaştığı zorluk) daha sevgi dolu ve şefkatli yapmaz. Bu nedenle kısa sürede sizin hikayenizin mesajını unuturlar ama benim Amerikan olmayan resimlerimin hikayesini o kadar ilginç bulurlar ki, fildişi kuleyi daha da yükseğe inşa etmenize ve onu güçlendirip güzelleştirmenize izin verirler. Mesajınızı onlara iletememekten kaynaklanan hayal kırıklığı ve depresyon içinde, giderek daha güvensiz hale geliyorsunuz ve inşa ettiğiniz fildişi kulenin tanınmasına ve takdir edilmesine daha fazla ihtiyaç duyuyorsunuz - hatta başlangıçta onu neden inşa etmek istediğinizi kabul etmelerinden daha fazla. Sonunda kafanız o kadar karışır ve güvensizleşirsiniz ki, sizin için yalnızca kulenin kendisinin, güzelliğinin ve biçiminin tanınması önemlidir. Ve artık ne kendi bankanızı ne de karşı bankayı gerçekten göremediğiniz ve birbirlerine benzemeye başladıkları o alaycı yüksekliklere ulaşana kadar kuleyi daha da yükseğe inşa edersiniz.

Dahası, artık öyle bir yüksekliğe ulaştınız ki, kendi bankanızdaki insanlarla da bağlantınızı kaybettiniz ve fildişi kulenizi kitap formunda göndermeye karar verdiniz, böylece insanlar çamurda kendilerini eğlendirecek bir şeye sahip oldular. Aslında yapmaya başladığınız şey karşı ütöpik bankaya bir köprü inşa etmek olsa da, sonunda kendi bankanızda bir kule inşa ediyorsunuz. İnsanların çamurdan kurtulmalarına yardımcı olmak yerine, gerçekte durumlarını daha da kötüleştiriyorsunuz, çünkü artık onlara ya mutlu olacakları ya da buldukları yerde ağlayacakları bir şey vermiş ve böylece bu çamurlu nehir kıyısını güçlendirmiş oluyorsunuz.

Dahası, fildişi kuleniz tam da çamurdan bir temel üzerine inşa edildiği için ahlaki açıdan kınanabilir: sanat eseriniz, başlangıçta

yardım etmeyi düşündüğünüz insanların sömürülmesinin doğrudan sonucudur ve kuleniz ne kadar yükseğe çıkarsa, kendinizi onların acılarından o kadar uzaklaştırırsınız. İşte bu gibi düşünceler son aylarda beni giderek daha fazla depresyona soktu. İnsanların sürekli olarak, “Siyahların arasında bu şekilde seyahat edebildiğin için seni nasıl kıskanıyorum,” ya da buna benzer şeyler söylediklerini duyuyorum ve kendimi çamurdan çoktan uzaklaştırdığımı fark ediyorum. Ve bu özleme rağmen bir köprü kurmanın imkansızlığını fark ettiğimde o kadar umutsuzluğa kapılıyorum ki, fotoğraf makinesi yerine silahın gerçek silahım olması gerektiğini hissediyorum. Ama hemen ardından hangi yöne ateş edeceğim sorusu ortaya çıkıyor, çünkü -bildiğiniz gibi- herkesin bu nehir kıyısına eşit derecede saplandığını ve dolayısıyla aynı anda hem suçlu hem de masum olduğunu hissediyorum. Çamur birikintisini yaratan yağmur yağdırıcı nerede? İşte bu yüzden ben de burada çamurda debelenmeye devam ediyorum, sadece kameramı kurbanları kaydedebilecek kadar temiz tutmaya çalışıyorum - ama bunun bir işe yarayacağına gerçekten inanmıyorum.

Ama size asıl anlatmak istediğim, ayrıldığımızdan bu yana neler olduğuydu. Beni ilk alanlardan biri hali vakti yerinde bir Yahudi işadamıydı (Yahudiler beni hep savaş sırasında Danimarka çok sayıda Yahudi’yi kurtardığı için teşekkür etmek için alırlar, oysa ben o zaman doğmamıştım bile ve giderek Danimarkalı olduğum kadar Amerikalı olduğumu da hissediyorum). Beni eve götürmek istemedi, çünkü kısmen işleri kötü gittiği için, kısmen de kardeşi kanserden ölmek üzere olduğu için tamamen bitkin düşmüştü. Sakinleştiricilerin etkisi altındaydı ama konuşacak birine ihtiyacı olduğunu fark etti ve bu nedenle beni evine, karısının yanına götürdü. Bu benim için çok güçlü bir deneyimdi. Tamamen sarsılmış bir halde, hastaneden kardeşinin öldüğüne dair bir telefon gelmesini bekliyorlardı ve bu kasvetli arka planda benim resimlerim onlar üzerinde son derece güçlü bir etki yarattı. Ertesi sabah yola çıktığımda bana çok teşekkür ettiler ve yanaklarından süzülen yaşlarla yaşadıklarını “Ayakkabım olmadığı için ağladım, ta ki ayakları olmayan bir adamla tanışana kadar” sözleriyle ifade etmeye çalıştı. Ayrılmadan önce bana 15 rulo film aldı.

Philadelphia’dan güneye giderken bir gece kalmak üzere Norfolk’a gittim. Kalacak bir yer aramak için gettoda dolaştım ve küçük el arabalarıyla gettonun yıkıntılı arasında odun toplamaya giden bazı yaşlı kadınlarla konuştum. İçlerinden biri bana enflasyon nedeniyle günde beş yerine artık sadece dört domuz

kuyruğu alabildiğini söyledi. Dünyanın en büyük deniz üssünün gölgesinde bunu duymak garipti. Sonunda 32 yaşında bekar siyahi bir annenin yanında kalmaya başladım. Normalde beni evine davet eden bir tip değildi ama amcası, tavanın nasıl akıttığını göstermek için beni dairesine götürmüştü, belediyenin tamir etmesini sağlayabilecek bir gazeteci olduğum umuduyla.

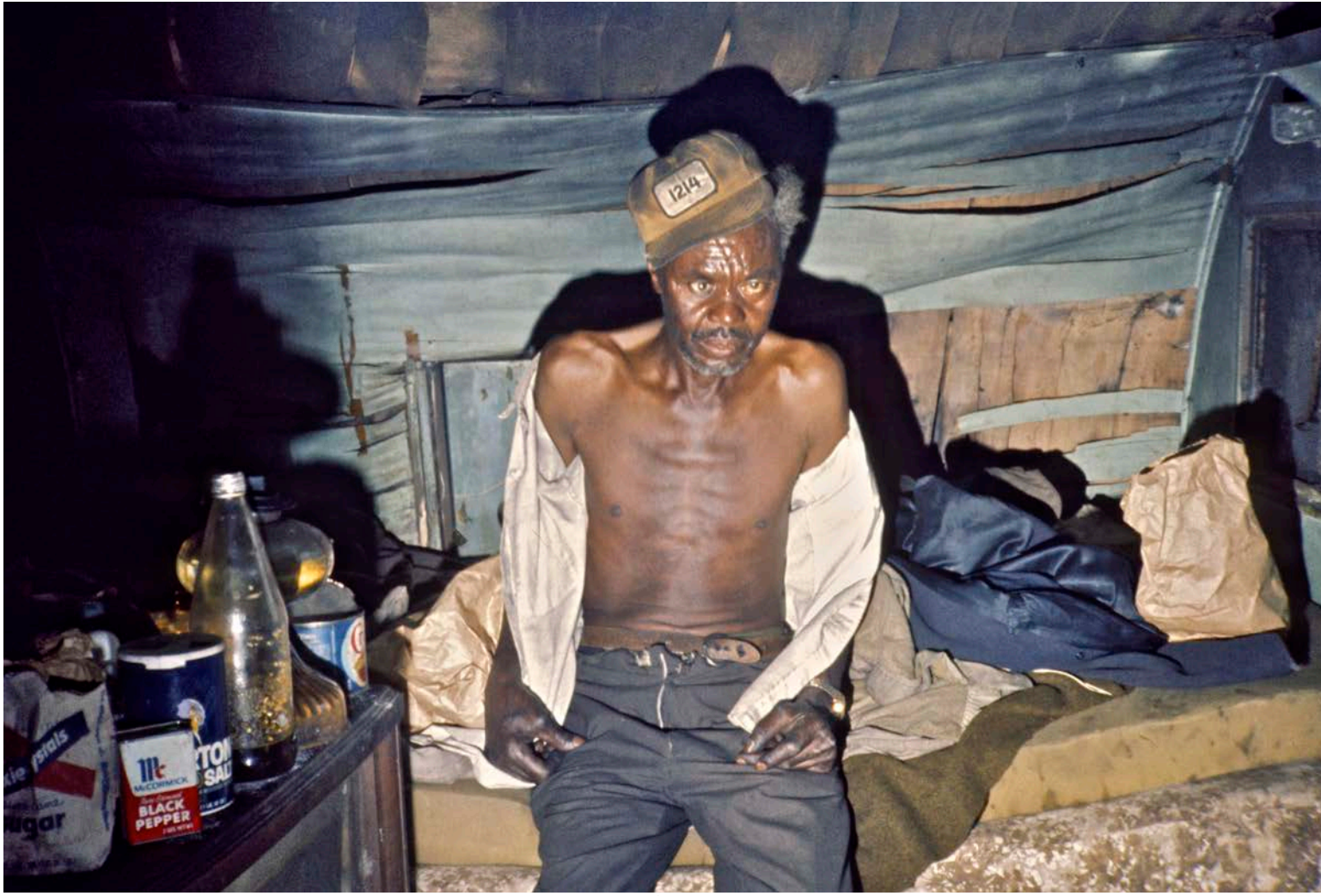
O gittikten sonra kadınla o kadar iyi anlaştım ki kalmama izin verdi. İlk çocuğunu yeni doğurmuştu ve neredeyse her dakikasını onunla ilgilenecek geçirdiğini görmek harika bir deneyimdi. Saatlerce oturup izledim. Aynı zamanda son derece dindardı ve bebek uyurken oturup birlikte dua ederdik ya da elimi tutarken bana İncil’den yüksek sesle okurdu. Orada uzun süre oturup, damlayan tavanın hemen altındaki İsa’nın resmine o kadar yoğun ve sevgi dolu bir bakışla bakardı ki çok etkilenirdim. Şehirde birkaç gün kaldıktan sonra Washington, Kuzey Carolina’ya gittim ve hava karardıktan hemen sonra oraya vardım. Bütün akşam etrafta dolaşıp geceyi geçirecek bir yer aradım ama herkes benden korkuyordu, benim bir “bustman” (sivil polis) olduğumu düşünüyorlardı. Önce bir adam amcasının evinde kanepede kalabileceğimi söyledi. Beni kırmızı boyalı, pis ve ışısız eski bir barakaya götürdü. Amcası elinde bir yağ lambasıyla dışarı çıktı ve son derece sinirliydi ve sopasıyla bunu gösterdi ama içeri girmeyi başardık ve akan su olmamasına rağmen mutfak olarak kullanılan barakanın o köşesinde kirli bir tabakta biraz eski tavuk budu yedim. Ama yaşlı adam hala kızgındı ve gittikçe daha da kötüleşti ve sonunda beni sopasıyla dışarı attı. Evinde hiçbir beyazı barındırmayacaktı, diye gürlledi. Sonra içeri girmemden korktuğu için büyük tahtalar ve kalaslar alıp pencerelerin ve kapıların önüne çiviledi ve hala bağırıp çağırarak karanlığa doğru yürüdü. Beyazlara hiç güveni yoktu. Sokağın ilerisinde bir kadın verandadan seslenerek bir kutu birayı paylaşmayı teklif etti. Daha sonra, tekerlekli sandalyede oturan ve konuşamayan hasta kocasıyla sohbet etmeye çalışırken, onun duvardaki İsa’nın resmine baktığımı fark ettim. Bir süre sonra arka taraftaki inanılmaz dağınık yatak odasına gelmemi işaret etti. Hareket edemeyen kocasının bu konuda ne düşündüğünü merak ettim. Orada önce bana sarıldı, iri sulu gözlerle bana baktı. Sonra aniden ayaklarıma kapandı ve ayak bileklerimi tutarken kirli ayakkabılarımı öptü, “İsa, İsa” diye fısıldadı. Bildiğiniz gibi, saçlarım nedeniyle Güneyli siyahlar arasında sık sık İsa’yla “karıştırıldım” (saçma örgülü sakalımı korumamın bir nedeni de budur), ancak çoğu durumda mizah anlayışları İsa’yla

1973 - Norfolk, VA

özdeşleştirilmelerine birlikte gülmemizi sağlıyor. Muhtemelen bunu “kölenin” “efendi” ile özdeşleşmesinin ve hatta ona doğrudan aşık olmasının bir başka örneği olarak göreceksiniz. Bunun arkasında ne olursa olsun, muhtemelen ırk bariyerini aşmamda bana biraz yardımcı olacaktır. Ancak böyle şok edici bir durumda ne söyleyeceğimi bilemiyordum, çünkü onu dini deneyiminden sarsmanın yanlış olup olmayacağını bilmiyordum. Uygun bir İncil alıntısı aradım... Yakup’un kuyusundan su içen Samiriyeli kadının beyhudeliği... ama dudaklarımdan tek bir kelime çıkmadı. Kadının transını bozacak cesareti (zalimliği) bulana kadar bir saatten fazla orada durdum. O kadar güçlü bir deneyimdi ki gece boyunca orada kalabileceğimi hissetmedim.

Tekrar sokaklarda dolaşırken, saat on sularında biraz sarhoş olmalı ki genç bir siyah kadınla karşılaştım, çünkü hemen arkadaş olup olamayacağımızı sordu (Güney’deki siyah kadınlarla ilgili deneyimlerime göre alışılmadık bir durum). Eğer o akşam kalacak bir yer bulabilirsem gelip benimle kalabileceğini söyledi. İşe yarayacağından şüpheliydim ama şu Güneyli “joint “lerden (içkili mekanlar) birine girdik ve kuzeniyle olası yerler hakkında

1974 - rural La Crosse, FL

konuştuk. Birdenbire beni çılgınca öpmeye başladı ve tatlı bir şekilde “Hippi misin?” diye sordu. Hayır dedim ama anlamadı. Aslında bu mekan takılmak için pek de güvenli bir yer değildi. Karanlıkta etrafımızda 15 ila 20 “süper sinek” görebiliyorduk. Birkaç tanesi yanıma gelip dostça bir ses tonuyla buranın tehlikeli bir yer olduğu konusunda beni uyardı, ama ben inançla “Hiçbir şeyden korkmuyorum” diye cevap verdim, bu da onları genellikle etkiler, çünkü kendileri de bu tür yerlerde kendi gölgelerinden korkarlar.

Ama sonra kıyamet koştu. Birisi kadının “birlikte olduğu” adama benden bahsetmiş olmalı, çünkü adam aniden elinde büyük bir bıçakla koşarak geldi ve önce kadına saldırdı. Neyse ki bıçağı kullanmadı ama zavallı kadını paramparça etti, yüzüne vurdu ve aylardır görmediğim kadar kötü bir dayak attı. O akşam oldukça soğukkanlı davranmış olmalıyım, şimdi düşünüyorum da, çünkü hemen fotoğraf makinemi çıkardım ve flaşı takmaya çalıştım, ama tam o sırada iki adam koşarak yanıma geldi ve beni yakaladı: “Buradan defolup gitsen iyi olur. Onunla işi bitince senin peşine düşecek.” Ve beni neredeyse mekandan dışarı taşıdılar. Kadını bir daha hiç görmedim. Bu tür olaylarla çok sık

karşılaşmama rağmen daha çok üzülmüştüm çünkü bir şekilde buna ben sebep olmuştum. Algılanan ezen konumumla, kurban ya da cellat olmadan daha derin insan ilişkilerine ulaşamazmışım gibi geliyor. Çoğunlukla elbette bir kurbanım (anlaşılabilir bir reddedilme), ancak insanlarla her zaman elimden geleni yapmaya çalıştığım için, zaman zaman kurbanı cellattan ayıran görünmez çizgiyi geçtiğim oluyor. Bundan nefret ediyorum, çünkü o zaman başkalarının yönlendirmesine izin vermek yerine meseleleri kendi ellerime almak zorunda kalıyorum. Yine de bu gece o kadar ileri gitmedim ve giderek kendi irade gücümü kaybedecek kadar katılaştığımdan korkmaya başladım. Belki de bu düşünce beni rahatsız etti ve gecenin ilerleyen saatlerinde normalden farklı tepki vermeme neden oldu. Çünkü birkaç saat daha dolaştıktan sonra nihayet iki yaşlı serseriyle başımı sokacak bir yer bulmayı başarmıştım. Zil zurna sarhoştular ve inanılmaz bir dağınıklık vardı. Gazyağı alacak paraları bile yoktu, bu yüzden ışık da yoktu. Üçümüzün de bir yatakta yatması gerekiyordu. Altında birkaç santim toprak vardı ve hava çok soğuk olduğu için her 25 dakikada bir birimizin kalkıp sobaya odun atması gerekiyordu. İlk başta onların arasında uyuyordum

ama sonra ikisinin de homoseksüel olduğunu fark ettim. Bu yüzden duvarın yanına geçtim, böylece sadece biriyle mücadele etmek zorunda kalacaktım, ama en azgın olan o çıktı. Bu tür durumlarda genellikle ne olursa olsun kabullenirim, ama bu gece, belki de daha önce o batakhanede yaşadığım deneyim nedeniyle, böyle hissetmedim. Kirli sakallı ve salyalı, “pis bir ihtiyar” diyebileceğiniz bir adamdı ama sebep bu değildi. Bundan çok daha kötü şeyler yaşadım. Muhtemelen homoseksüel erkekler tarafından kullanılmaktan bıktığım bir noktaya gelmiştim. İnsanları incitmekten nefret ederim ama sanırım bu gece kendime en azından biraz irademin kaldığını kanıtlamaya çalışıyordum. Bu yüzden yüzümü duvara dönerek yan yattım. Ama pantolonumu o kadar sert pençeliyor ve yırtıyordu ki yırtılmasından korkuyordum ve sahip olduğum tek pantolon olduğu için onu feda etmeyi göze alamazdım. Bu yüzden yüzümü ona doğru döndüm, ama o devam etti ve büyük aletini kaburgalarımaya bastırıldı ve beni her yerimden öpmeye başladı - Boone’s Farm elma şarabı kokan öpücükler. En kötüsü de kulağıma sürekli “Seni seviyorum” gibi şeyler fısıldamasıydı. Seni seviyorum. Oh, seni nasıl seviyorum.” Belki o an için bu yeterince doğrudu ama bunu dinlemek beni deli ediyordu. Bildiğiniz gibi, özellikle siyah erkekler arasında bu kelimenin aşırı kullanıldığını düşünüyorum. Biriyle yatağa girdiğiniz ilk gece söyleyebileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum. Eksik olan tek şey onun “Oh, sadece siyah olduğum için benden hoşlanmıyorsun” demesiydi. Ama neyse ki bundan kurtuldum. Sonunda emziğini aldı, ama bu onu tatmin etmedi, çünkü o sertlikten hoşlanan bir homoseksüeldi. Gittikçe daha da heyecanlandı ve sonunda o kadar azgınlaştı ki kendimi gerçekten suçlu hissettim, ama yine de bir santim daha vermedim. Denedi ve denedi. Sonunda bana verdiği o güzel deri kemeri, pantolonumu daha fazla yukarıda tutamadığım o zaman yok etti. Bu beni o kadar kızdırdı ki, iki elimle koca topunu yakaladım ve bir buharlı gemi gibi horlayan diğer adama doğru sertçe çevirdim. “Neden siz ikiniz birbirinizle eğlenmiyorsunuz ve beni rahat bırakmıyorsunuz? Ben uyumak istiyorum.” Ama işe yaramadı, bu yüzden mücadele bütün gece devam etti ve ben her beş dakikada bir topu diğer yöne çevirdim (her yeni odun yükü arasında yaklaşık dört kez). Sonunda adam saat sekiz civarında gitti ve ben de birkaç saat uyudum. Günün ilerleyen saatlerinde onunla yerel bir kafede karşılaştım. Yanıma geldi ve ona kızgın olup olmadığını sordu. Ben de “Tabii ki hayır, biz hala iyi arkadaşız. Sadece dün gece çok yorgundum.” dedim. O kadar mutluydu ki etrafta dans etmeye

başladı ve oradaki herkesi kendisine güldürdü. Hem siyahlar hem de beyazlar arasında dışlananlardan biriydi. Çok üzgündüm, çünkü içimde bir şeyleri yok ettiğimi hissediyordum. Ona sevgi veremediğim için derin bir kızgınlık hissediyordum. Onun gözünde ben bir tür kodamandım ve kendimi tamamen ona vermiş olsaydım bu onu mutlu ederdi. İçimde o gece “tık” diye bir şey oldu, bu yüzden ertesi gün kendimden derin bir nefret duydum. İnsanlarla olan ilişkilerimde sürekli olarak birçok eksiklik buluyorum, ancak en kötüsü, eksikliklerimin, çevrelerindeki toplum tarafından zaten mümkün olan her şekilde incitilmiş ve yok edilmiş olan bu insanları incitmesidir.

Eğer bu tür eziklere sürekli olarak biraz sevgi veremeseydim, seyahat etmeye bu kadar uzun süre dayanamazdım. Yolculuğumda benim için anlamı olan tek şey, bu yalnız ve gemi kazazedesi ruhlarla birlikte olmak. Fotoğrafçılık hobim, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, muhtemelen hiçbir zaman hafifletilmesine katkıda bulunmayacak olan acının sömürülmesinden başka bir şey değil. Ama yine de kaydetmeden duramıyorum, çünkü öyle ya da böyle dış dünyaya ulaşması gerekiyor. Bu aşırı kaybedenlerle bir arada olmaktan aldığım güç ve onlardan sık sık aldığım sevgi, her şeye rağmen resimlerimin toplumun kazananlarına bile hitap edebileceğine dair bana zayıf bir umut veriyor. O gece yine de bu kadar olumsuz tepki vermem, yakın zamanda beni derinden yaralayan benzer bir deneyim yaşamış olmamdan da kaynaklanıyor olabilir. Sizi Plainfield’da bıraktığım gün de aynı gündü. New Jersey’de beni yolda ilk karşılayanlardan biri ellili ya da altmışlı yaşlarında beyaz bir adamdı. Hemen ailede her zaman kara koyun olduğundan bahsetmeye başladı ve hatta kendisi için “pis ihtiyar” ifadesini kullandı. Bu kendinden nefret etme durumunu yaşlı eşcinseller arasında sık sık görüyorum ve kendi ailemde de başka nedenlerle kara koyun olduğum için bu duyguya kapılıyorum.

Onunla eve gitmemi ve konuşmamı istedi, aynı gün Kuzey Carolina’ya gitmeyi düşünmeme rağmen hayır diyemedim. Bütün gün konuştuktan sonra akşam beni makinistlik yaptığı sinemaya götürdü. Her zamanki gibi bir John Wayne filmi oynatıyordu. Filmin ortasında kalçalarını okşamaya başladı. Bu beni pek şaşırtmadı ama film boyunca orada durup film hakkında, özellikle de iki yumruklu sahneler hakkında yorum yapmasını ve John Wayne’i alkışlamasını çok ironik buldum: “Göster onlara, nakavt et onları” vs. John Wayne’in korkutucu erkek şovenizmi

ve maço baskısı evreniyle nasıl bu kadar özdeşleşebilmişti ki bu evren hayatı boyunca onu her şeyden çok ezmiş ve ona bu şiddetli kendinden nefreti vermişti? Film arasında sinemanın bulunduğu büyük alışveriş merkezinde dolaştım. Nereye gidersem gideyim, hoparlörlerden gelen satış uyarıcı plastik müzik beni takip ediyordu ve aniden, yanlışlıkla John Wayne deneyimimle bir tuttuğum Amerika'ya karşı korkunç bir tiksinti hissettim. Ancak bu tiksintinin ortasında, bu insanlar büyük ölçüde kendi kendilerinin zalimleri olsalar da, onlara ulaşmanın ve onları bu sadomazoşist kalıptan koparmanın mümkün olması gerektiğini hissettim. Akşam eve, onun yanına geldiğimde, ondaki tüm güzelliği görmeye çalıştım. Bu kolay değildi, çünkü gerçekten de toplumun itici ve müstehcen olarak mahkum ettiği tiplerdendi, ama sizinle kaldığım süre boyunca aldığım tüm enerjikle, o gece öyle bir fazlalık yaşadım ki, ona karşı sevgi pırıltıları hissettiğime gerçekten inanıyorum.

Ama sonra beni yenecek olan şey oldu. Gecenin sıcağında yatakta peruğum kaydı ve uzun saçlarım döküldü. Şaşkınlığını ve hoşnutsuzluğunu açıkça görebiliyordum ama kendini tutmaya çalıştı ve şöyle bir şey mırıldandı: “En azından pis bir hippie değilsin.” (Otostop çekerken ve muhafazakar beyazlar arasında hayatta kalabilmek için genellikle kısa bir peruk takar ve 17 inç uzunluğundaki sakalını sıvardım). Ama o andan itibaren ilişkimiz paramparça oldu ve bir daha açılmasını sağlayamadım. Muhtemelen o anda beni kapı dışarı etmeyi tercih ederdi ama o gece yağmur yağdığı için kalmama izin verildi. Kısa boylu ve kısa, güdük bacaklı olmasına rağmen o kadar şişmandı ki yatağın kenarına kadar uzanarak uyumak zorunda kaldım ve bütün gece bir elimle yere dayanarak düşmekten kurtulabildim. Bu nedenle uyuyamadım, sadece yatağıma uzanıp insanların önyargılarının bu kadar güçlü olmasının ve hatta bunları yatağa taşımalarının ne kadar garip olduğunu düşündüm. Ertesi sabah hala yağmur yağdığı için bir gün daha kalıp buzları kırmaya çalışsam mı diye düşündüm ama belli ki aklımdaki bu değildi. Neredeyse tek bir kelime bile etmeden beni Milltown yakınlarındaki ana yola götürdü ve sonraki yedi saat boyunca sağanak yağmur altında bekledim, çünkü bildiğiniz gibi insanlar en çok ihtiyacımız olduğunda sizi asla almazlar. Yağmurun altında durmak için deli olman gerektiğini düşünüyorlar. İşte o zaman Yahudi işadamı nihayet beni bulup çıkardı. Anlayacağınız üzere ben de en az onun kadar dibe vurmuştum ama ona bu iç karartıcı deneyimimden bahsetmedim.

1974 - Plainfield, NJ - Edwina'nın ailesi 2005 yılında beni Danimarka'da ziyaret etti

Sana Washington, N.C. hakkında daha fazla bilgiyi daha sonraki bir mektupta anlatacağım ve o zamanlar senin yüzünden girdiğim depresyondan şimdi çıkma yolunda olduğumu söyleyerek bitireceğim, ancak senin hatıran hala yolculuğumun üzerinde ağır bir kara bulut gibi asılı duruyor. İlişkimizden nasıl bu kadar incinebildiğim ve ilişkimizin neden böyle bir yöne gittiği benim için hala bir muamma. Benden daha genç olmana rağmen, sana olan sevgimin başlangıcında hiçbir şekilde hayal edemeyeceğim bir anne-oğul ilişkisine dönüştü. Gücün ve bilgeliğin, bizimki gibi gerçekçi olmayan bir ilişkinin seni baştan çıkarmasına izin vermedi. Sen siyah burjuvaziye aitsin ve ben kendimi senin lüks döşemeli mobilyalarına atmayı sevsem de, bunun benim dünyam olmadığını hemen anlamalıydım. Serseri hayatımdan büyülendiniz ve siyah gururunuzla projemde beni desteklediniz, ancak gururunuz yine de temsil ettiğim dünya tarafından tehdit edildi. Atalarınızın köle efendisi tarafından eğitildiği zamandan beri aileniz bu sınıf farkını sürdürdü ve ilişkimizi asıl mahveden şeyin, kendinizle normalde içinde dolaştığım getto arasında hissetmek üzere yetiştirildiğiniz bu kilometrelerce genişlikteki psikolojik uçurum olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Ama ne kadar analiz edersem edeyim ve anlamaya çalışırsam çalışayım, aramızdaki ilişkinin bu şekilde bitmesini kabul etmek benim için çok zor. Evinizde yaşadığım acıyı bir daha asla yaşamak istemiyorum, ancak bir serseri olarak, yine de o kadar kadercı oldum ki, bunun bir şeye yaradığına ve diğer insanların acılarıyla özdeşleşmemi ve bir olmamı kolaylaştıracağına inanıyorum, elbette bu toplumda etrafımda gördüğüm acılar

seninle yaşadıklarımın çok daha şiddetli bir doğaya sahip. Yine de seninle yaşadığım süreci tanımlamak için “acı” kelimesini kullanacağım. Bu acılar olmasaydı dengemi bu kadar bozamazdın. Birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı anladığım ve aşkın belli bir soğukluğa büründüğü andan itibaren içimde büyüyen bir çaresizlik yaşadım. Bildiğiniz gibi doğam gereği çok agresif biri değilimdir, hatta kendimi korumam da pek mümkün değildir, ancak başlangıçtaki reddinizle yüzleştiğimde giderek artan ve dayanılmaz hale gelen bir saldırganlık yaşadım. Psikolojik kavrayışınız sayesinde muhtemelen bunu hissetmişsinizdir. Her halükarda, o gece davet edilmeden yatağınıza girdiğimde alevlendi ve böylece sabit seyahat prensibimi çiğnemiş oldum: asla insanların misafirperverliğini ihlal etme. Ama eğer sana olan aşkımda hissettiğim psikolojik çaresizliği, bir kadına karşı hissettiklerimden daha güçlü bir çaresizliği anlatmak istiyorsam, bunu W.E.B. Dubois'nın meşhur sözünün ruh halimi anlatmasından daha iyi yapamam: “Kast ayrımcılığının tam psikolojik anlamını başkalarının görmesine izin vermek zordur. Sanki yaklaşmakta olan bir dağın yamacındaki karanlık bir mağaradan dışarı bakan biri, dünyanın geçtiğini görür ve onunla konuşur; nazikçe ve ikna edici bir şekilde konuşur, onlara bu gömülü ruhların doğal hareketlerinin, ifadelerinin ve gelişimlerinin nasıl engellendiğini gösterir; ve hapishaneden kurtulmalarının sadece onlar için bir nezaket, sempati ve yardım meselesi değil, tüm dünya için bir yardım meselesi olacağını gösterir. Kişi bu şekilde düzgün ve mantıklı bir şekilde konuşmaya devam eder ama geçen kalabalığın başını bile çevirmediğini ya da çevirse bile merakla bakıp yoluna devam ettiğini fark eder. Yavaş yavaş mahkumların zihnine, geçen insanların duymadığı; kendileriyle dünya arasında kalın, görünmez ama korkunç derecede somut bir cam levha olduğu düşüncesi nüfuz eder. Heyecanlanırlar; daha yüksek sesle konuşurlar; el kol hareketleri yaparlar. Yoldan geçenlerden bazıları merakla durur; bu el kol hareketleri çok anlamsız görünür; gülerler ve yollarına devam ederler. Yine de ya hiç duymazlar ya da belli belirsiz duyarlar, duyduklarını da anlamazlar. O zaman içerideki insanlar histerik hale gelebilir. Çığlık atabilir ve kendilerini bariyerlere fırlatabilirler, şaşkınlıkları içinde duyulmayan bir boşlukta çığlık attıklarının ve maskaralıklarının dışarıdan bakanlara aslında komik görüldüğünün farkına bile varmazlar. Hatta zaman zaman kan ve şekil bozukluğu içinde bariyerleri aşarlar ve kendilerini dehşete düşmüş, amansız ve oldukça ezici bir insan kalabalığıyla karşı karşıya bulurlar.”

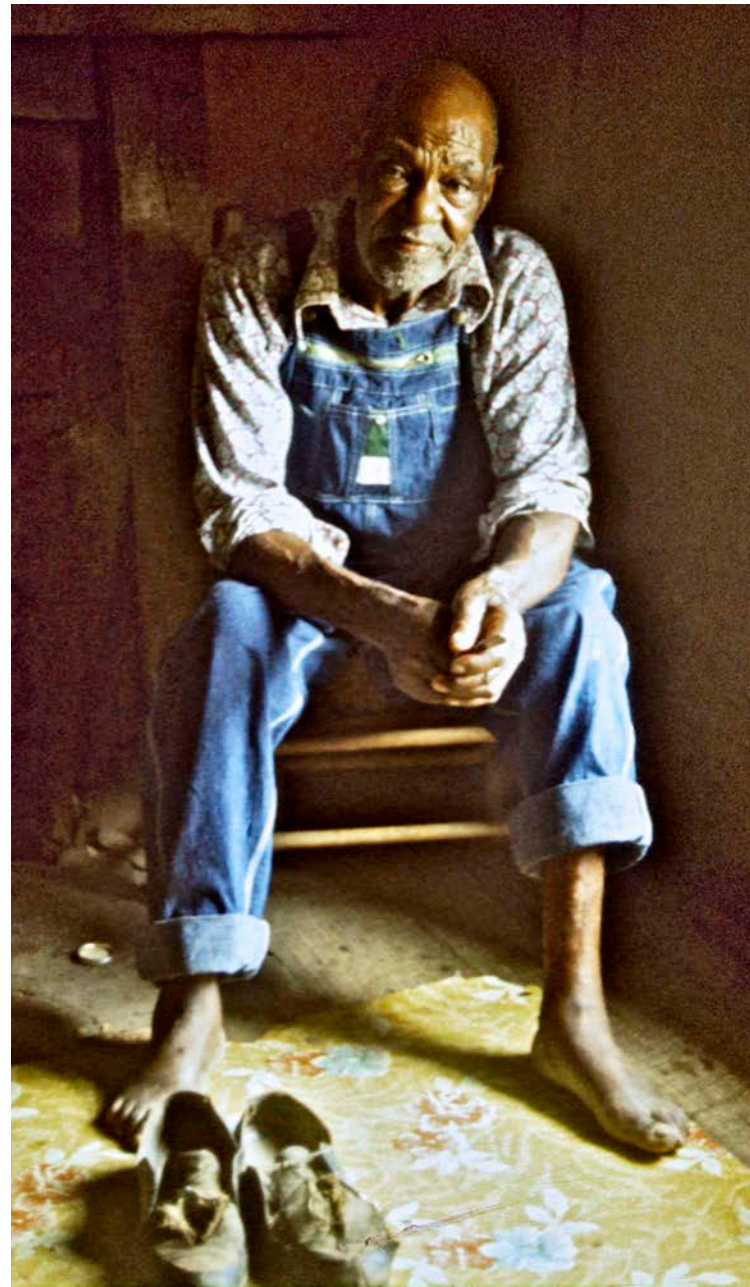
O günlerdeki ruh halime dair bu resmin çok da abartılı olduğunu düşünmüyorum, o kadar delice bir tutkum vardı ki. Ancak bu kadar erken bir aşamada ilişkimizin ne kadar orantısız olduğunu görebilmeniz beni şaşırtıyor. Aramızdaki bir evlilik, her şey söylenip yapıldığında, aramızda görünmez bir cam bariyer olurdu; ben hayatımın çoğunu adadığım mağaranın içinde, sen ise dışındaydın. Tüm üst sınıf doğanızla benim mağarada sürdürdüğüm ve resimlerimle dış dünyaya göstermeye çalıştığım hayatı asla yaşayamazdınız. Zihnimde öyle ya da böyle her zaman mağaranın içinde olacağımı biliyorum, siz de benim kadar biliyorsunuz ki mağaraya dair belli bir kavrayışa rağmen her zaman dışarıda olacaksınız. Ne zaman mağaranın derinliklerine dalıp kaybolduğumu hissetsem, bilgeliğin ve derin insani kavrayışınla bana her şeyi açıklayabilir ve her şeyi bir perspektife oturtabilirsin. Bu nedenle, tüm direncime rağmen benim için giderek daha fazla bir tür anne olman şaşırtıcı değildi. Korktuğum şey, mağarayı anlamanıza rağmen sınıfınız tarafından hala o kadar damgalanmış olmanız ki, cam bariyerin kırıldığı kritik noktada, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, dehşete düşmüş ve acımasız kalabalığın arasında bulunacaksınız. Bundan kaçınmak için birlikte çalışmaya devam etmeliyiz. Eğer aramızda bir evlilik gerçekçi değilse ve benim için mağarada kaçınılmaz olarak yıkıcıysa, aramızda derin bir dostluk olması her halükarda gerçek dışı değildir. Beni desteklemeye ve tavsiyelerde bulunmaya devam ederseniz, böyle bir dostluk içinde camdan bariyeri yavaş yavaş yıkabilir ve ortak mücadelemiz sona erdiğinde, ırkçılık sonrası Amerika'da iki ırkımızın sahip olacağı güç ve değerde bir ilişki kurabiliriz. Devam eden dostluğumuz sayesinde nehrin üzerindeki köprüyü inşa edebilirim, böylece çalışmalarım sadece bir beyaz adamın fildişi kulesi haline gelmeyecek. Sana olan aşkımda hâlâ dostluktan çok karasevda niteliği taşıyor. Güzelliğin ve yumuşak, büyük afro saçların, nazik, derin (ve anaç) sesin ve sabahları beni öpüp uyandıran tatlı dudakların hala düşüncelerimde bana eziyet ediyor. Ancak bu mağara benzeri ruh halinden çıkar çıkmaz, belki de sadece birkaç ay içinde, Plainfield'a geri döneceğim ve dostluğumuzu kurmaya başlayabiliriz - cam bariyerleri yıkmayı ve yeni ve güzel bir Amerika'ya köprü kurmayı asla başaramayacağımız bir dostluk. O zamana kadar, sen benim sevgili ama uzak ve ulaşılmaz Edwina'm olarak kalacaksın.

Sevgilerimle, Jacob.

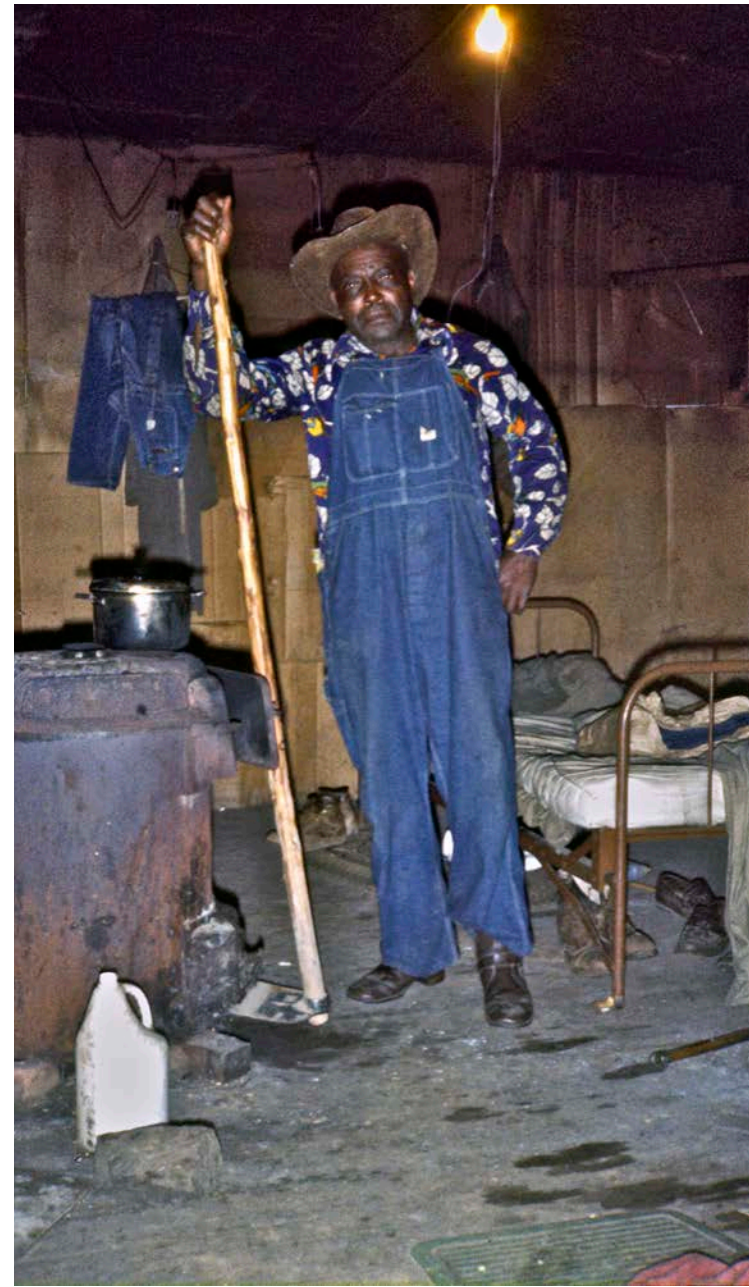
1973 - Orangeburg County, SC

Alabama'da birkaç banka kurmuş ve sahibi olan Jack Ray ile birlikte yaşıyordum. Jack Alabama'daki en liberal adamlardan biriydi ve siyahları kasiyer olarak çalıştırıyordu. Sevgi dolu, empati kurabilen bir insandı, bu yüzden oradaki insanların yaptığı gibi onlardan "zenciler" diye bahsetmesi beni incitiyordu. Fakir bir serseri olarak kariyer yapmak ve üst sınıfa yükselmek için sık sık resmi bir eğitim alma arzusu duyuyordum, ancak burada olduğu gibi ne zaman sözde iyi bir hayat yaşama şansı bulsam, bu beni genellikle o kadar hasta ediyordu ki hemen tekrar otoyola kaçıyordum. Jack'in şehir dışındaki lüks evini satın aldığı onca para nereden gelmişti? Bana servetini, bir katır satın alabilmeleri ya da çürümüş kulübelerinden modern bir plastik karavana taşınabilmeleri ve 30 milyondan fazla Amerikalıdan oluşan yeni plastik proletaryaya katılabilmeleri için yoksul siyah ortaklara

1975 - Bullock County, AL

kredi vererek kazandığını söyledi. Ancak birçok ortakçının bu modern barakalara parası bile yetmiyordu. Katırlarının parasını ödemekte yeterince zorlanıyorlar ve hem bankaya hem de beyaz toprak sahibine borçlular; tıpkı feodal Avrupa'da kiliseye ve toprak ağasına ödediğimiz gibi, mahsullerinin büyük kısmını ödemek zorundalar. Amerikan sistemi İç Savaş'tan sonra, ne ekicilerin ne de azat edilmiş kölelerin parası olmadığı bir dönemde başladı. Açlık nedeniyle az ya da hiç ücret almadan çalışmaya zorlanan yoksul siyahlar, eski köle sahipleriyle toprak, konut ve tohum ödünç almak için anlaşmalar yaptılar. Kârın paylaşılması gerekiyordu. Ancak borç ve dürüst olmayan defter tutma genellikle ortakçıları kölelik dönemindekinden maddi olarak daha kötü bir duruma getirdi (efendinin en azından onları beslemekte bir çıkarı vardı). Sistem nesilden nesile devam

1975 - Oglethorpe County, GA

1973 - Gadsden, AL

1973 - Gadsden, AL

etti ve toprak sahibine olan ebedi borcun üzerine, kantine ve nihayet bankaya olan borç geldi ve hepsi de beyaz bir üst sınıf yaratmaya yardımcı oldu. 1973'te beni aldığımda Jack Ray beni özel jetiyle uçurabilecek kadar zengin olmuştu bile. Döndüğümde bankacılık imparatorluğunun daha da büyüdüğünü gördüm ve beni sadece beyazların gittiği bir kulüpte akşam yemeğine davet etti. Burslardan orkestralara kadar her şeyin sponsoru olan Ray, 1993 yılında Ticaret Odası'na katıldı. Jack L. Ray Aile Parkı ona ithaf edildi, ancak kutlamalara hiçbir siyah katılmadı. Belki de topluma yaptığı en önemli katkı, ilk görüşmemizden 2006'daki ölümüne kadar geçen sürede her beyaz Amerikalının net servetini ikiye katlayarak her siyah Amerikalınınınin 6 katından 12 katına çıkaran para politikalarından oluşuyordu.

1974 - Charleston, SC

Daha sonra, bankacının yakınında yaşayan bu kiracı çiftçiyi ziyaret ettim. Hem kendisi hem de karısı 78 yaşındaydı ve yıllar önce çalışmayı bırakmış olmalıydılar. Ama o şöyle dedi: “Tarlada ölene kadar çalışmak zorundayım. Geçen yıl karım kalp rahatsızlığı geçirdi, bu yüzden artık işi tek başıma yapmak zorundayım.” Yılda iki kez biraz un ve biraz şeker almak için yerel markete gidiyordu. Aldığı tek şey buydu. Kahvaltıda ne yediklerini sordum. “Bir bardak çay ve biraz şalgam” diye yanıtladı. Peki ya öğle yemeği? “Sadece şalgam yeşillikleri,” diye yanıtladı. Peki ya akşam yemeği? “Çoğunlukla şalgam yeşillikleri.”

Tavşan derisi yüzen bir başka kiracı çiftçi de benimle konuştu:

- Ama sık sık yatağa aç girdiniz?

- Evet efendim, çoğu zaman. Ama bazen insanlar bize biraz ekmeğe ya da yemek verirdi.

- Beyazlar mı?

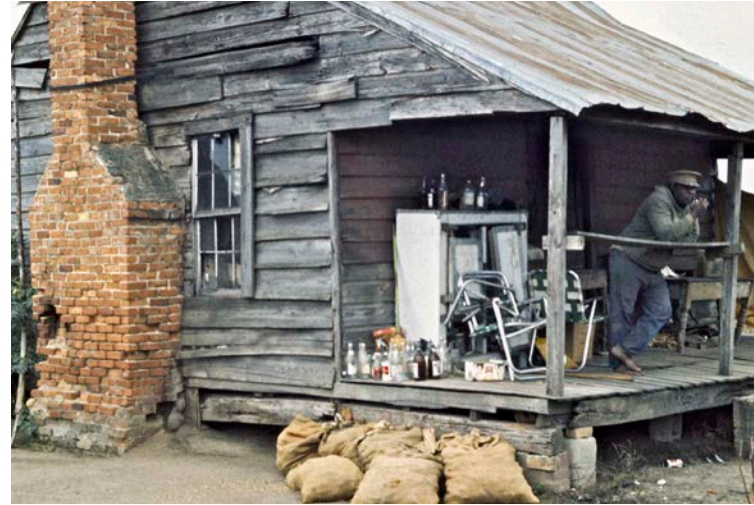
- Bazen beyazlar, bazen de zenciler. Bazen hiçbir şeyimiz olmazdı ve yatağa aç girdik. Milyonlarca gece yatağa aç girdik. Bazen avlanmak isterdik ama tavşan yakalayamayacak kadar güçsüzdük.

Bu ortakçıların koşullarını öğrenmeye çalıştığım da neredeyse aşılabilir bir korku ve sindirme duvarıyla karşılaştım. Bu korkunun tamamen tarihsel olarak koşullandırılmış olduğunu düşünmüştüm. Ancak bir gece, böyle bir ortakçıyı ziyaret ettikten sonra, çıkmaz sokaktan kulübeme doğru 10 millik bir yürüyüş yapıyordum ki, farları üzerimde ve silahları dışarıda bir kamyonet tarafından “pusuya düşürüldüm”. Bu sıkışıklıktan konuşarak kurtulmayı başardım, ancak yavaş yavaş bu tür bir gözdağının, ortakçıların ve tarım işçilerinin dayak, hapis ve cinayet yoluyla “borçlarından” kaçmalarını engelleyen şiddetli peonaj sisteminde derin kökleri olduğunu fark ettim.

İkinci Dünya Savaşı sırasında (ABD'nin Özgürlükler Ülkesi olarak selamlandığı dönemde), ABD Adalet Bakanlığı “İç Savaş öncesinde köle olarak sahip olunanlardan daha fazla sayıda zencinin bu borç köleleri tarafından tutulduğunu” itiraf etmiştir.

1973 - Yazoo City, MS

1973 - Orangeburg County, SC

1994 - Pahokee, FL

1975 - Burke County, GA

1975 - Bullock County, AL

1974 - Elizabethtown, NC

1975 - Notasulga, AL

Ancak Adalet Bakanlığı, işçileri birbirleriyle takas eden ve satan bu köle sahiplerini kovuşturmak için hiçbir şey yapmadı. 1970'lerde artan sayıda peonage davası olmasına rağmen, sadece birkaç mahkemede sonuçlandı ve 1980'de bir ekicinin kaçmalarını önlemek için işçilerini zincirlediği dava gibi sadece en acımasız olanları basına (ve Amerikan kamuoyuna) ulaştı.

1990'larda The Atlanta Constitution, vergi cenneti Bahamalar'a kaçan bir toprak sahibinin, satın alındıklarını mı yoksa satıldıklarını mı bilmeyen borç batağındaki kiracı çiftçilerini terk etmesiyle ilgili büyük bir haber yayınladı. Bu dehşet ve terör akıntısına nüfuz etmeye başladıkça, 20. yüzyılın siyahların ruhu üzerinde kölelikten çok daha şiddetli bir etkisi olduğunu daha fazla hissettim.

1973 - Zebulon, NC

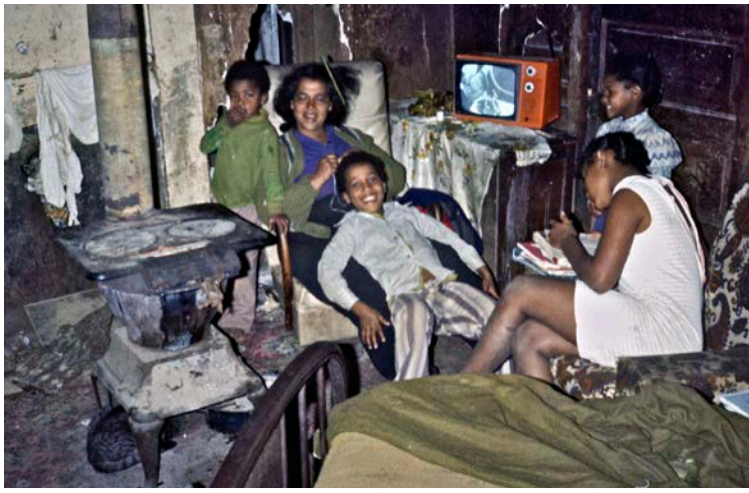
1990 - Bullock County, AL - 96-year old woman

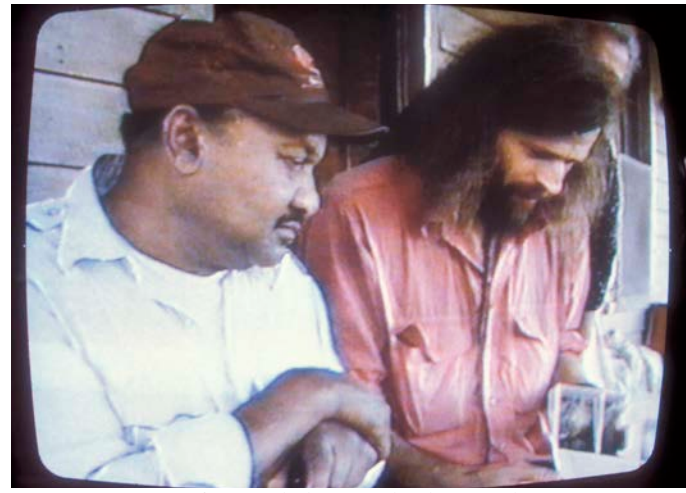
1974 - Washington, NC

1973 - Zebulon, NC

Mosel ve çocukları 1973 - 5 yaşındaki Gwen sağda, televizyonun başında.

Lefus 1992 yılında Danimarka televizyonunda

Soldan Kenny, Gwen kitapla birlikte, Rene, Betty Jean ve Mosel 1978'de.

Lefus 17 Mart 2004'te 77 yaşında öldü. Mosel'i 2008'de ölümünden kısa bir süre önce gördüm.

Gwen 2003 yılında kitapla birlikte. .

Lefus Whitley ile olan dostluğum, zaman faktörü de dahil olmak üzere dördüncü boyutta serserilik yapmanın ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Çünkü fotoğraflar çoğu zaman fotoğrafçının kendisi için bile yalan söyler. New York'ta bir gangster olan Lep, 1973 yılında beni Kuzey Carolina ormanlarındaki ailesini ziyaret etmem için evine davet etti. Lefus'un bu tür "dürüst" fotoğrafları, öğrencilerin siyahlara yönelik "tembel" ve "ilgisiz" olumsuz önyargılarını pekiştireceği korkusuyla daha sonra programımı liselere sokmamı zorlaştırdı. Korkarım ben bile onu bu şekilde görüyordum çünkü yıllar boyunca onu her ziyaret ettiğimde, 1991'de Danimarka televizyonuna çıkması için onu ayağa kaldırdığımız bir sefer dışında, yerde sarhoş yatıyordu. Ailesini ormanın derinliklerinde yeni çürük barakalarda bulmak için her zaman oğlunun yardımına ihtiyaç duydum çünkü bir öncekini sarhoşluktan yakmıştı. Bu önyargım, 2003 yılında, programımdaki yorumlarımla aksine, arkadaşlarımla kendi hayatlarına dair algıları hakkında video röportajları yapmak için seyahat edene kadar 30 yıl sürdü. Çünkü hem ailesi hem de komşuları Lefus'un hayatı boyunca bir gün bile işe gitmediğini doğruladı. Gençliğinde çalışkan bir kiracı çiftçi olarak sadece hafta sonları biraz içki içmiş,

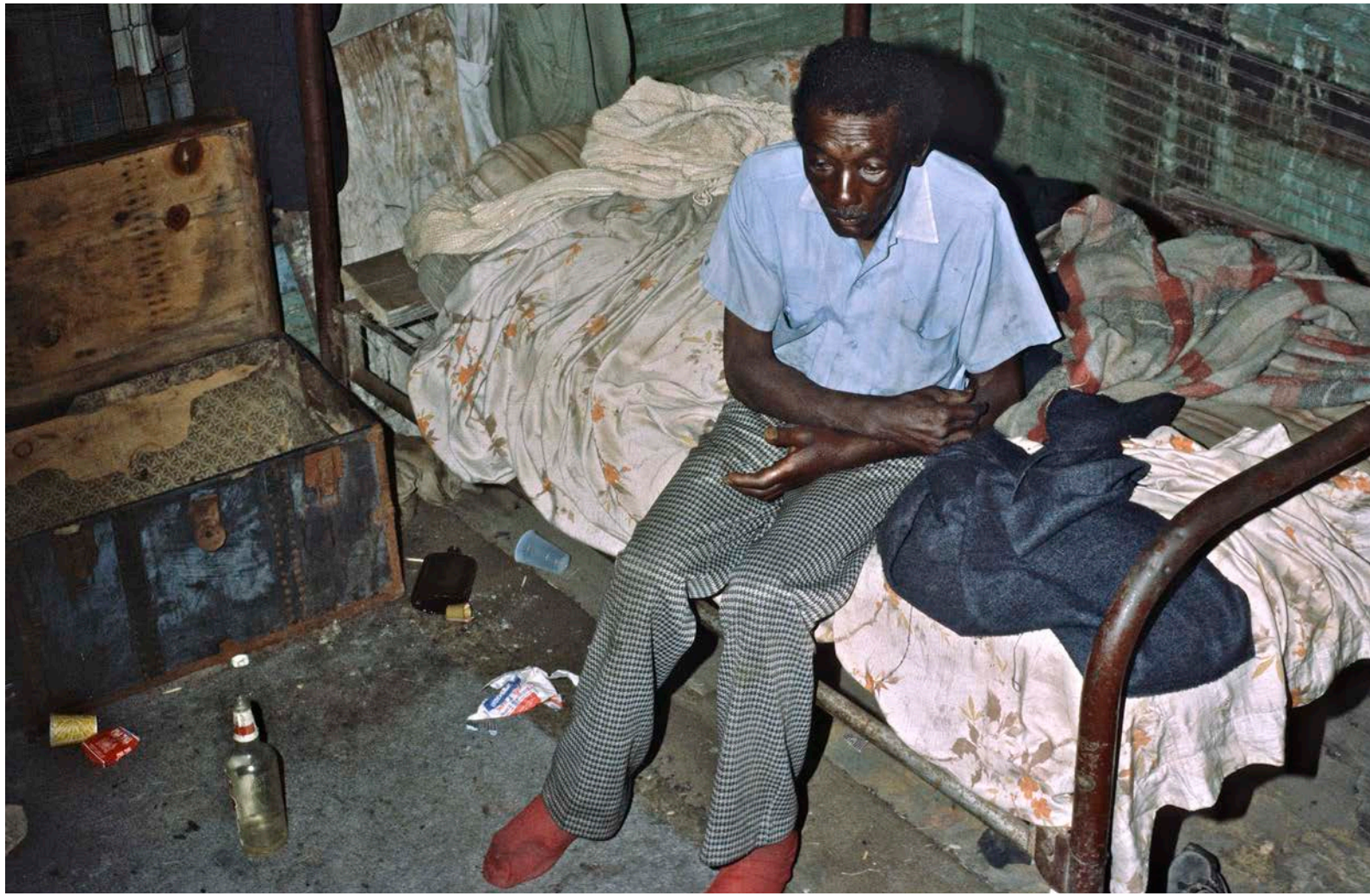
Lefus'u en son 2003 yılında gördüğümde içkiyi bırakmıştı.

ancak beyaz toprak sahiplerinin kalan siyah çiftçileri kovmasıyla toprağını kaybettiğinde durumu daha da kötüleşmiş. Daha sonra inşaat işçisi oldu ve ekibi onu her sabah saat beşte alıp Raleigh'e götürdü ve bugün eyalet başkentinde görülen gökdelenlerin çoğunu inşa etti. Tüm o yıllar boyunca sadece işten sonra ve karısı Mosel'e aileyi büyütmek için ihtiyaç duyduğu şeyleri verdikten sonra içti - yani akşamları ziyaret ettiğimde. Benim yüzeyselliğim aileyle hiç yaşamamış olmamdan kaynaklanıyordu çünkü ben hep oğlu Lep ile yaşadım. Ben "tembeldim", Lefus değil; bu da bana insanları 24 saat onlarla birlikte yaşamadan asla yargılamamam gerektiğini bir kez daha öğretti.

Yıllar sonra Bruce Springsteen de aynı hatayı yaptı ve çok satan "57 channel and nothing's on" albümüne koymak için ne bana ne de Lefus'a sormadan ya da tek kuruş ödemedi bu fotoğrafı çaldı. Lefus gibi insanları "tembel, beleşçi....." olarak damgalayan düşüncemizin aksine, Lefus 17 Mart 2004'teki ölümüne kadar toplumdan hiçbir zaman destek görmedi. Öyleyse neden "yüksek sosyete" hem toprak gaspı hem de beleşçilikle suçluyoruz? Bruce Springsteen "ABD'de doğmuş" olabilir, ama her zaman söylediğim gibi, "Amerika'yı arkadaşım Lefus inşa etti!"

Lefus 1992 yılında dünyaca ünlü oldu.

1978 - rural La Crosse, FL

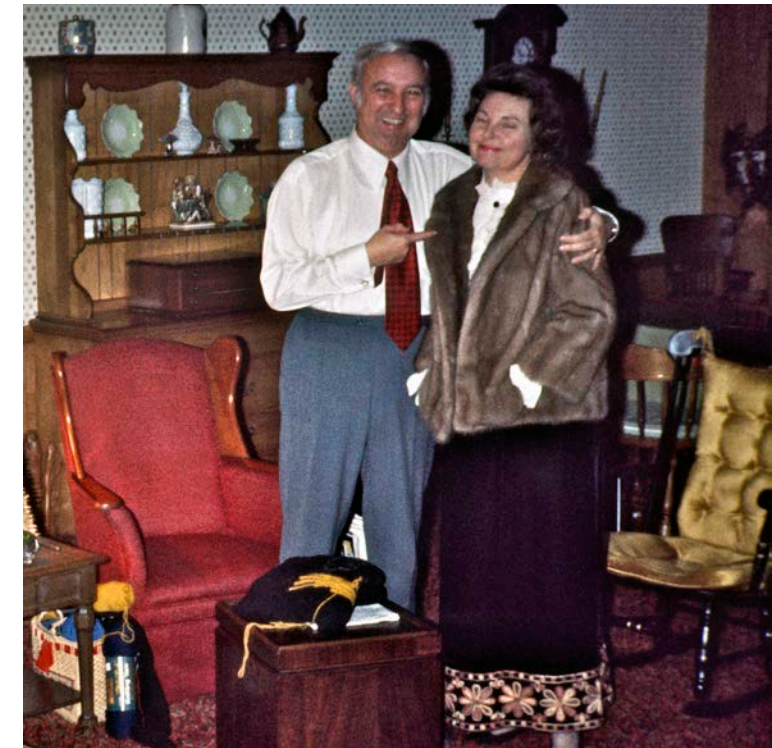
1974 - Manhattan, NY

1994 - Pahokee, FL

Bu şiddetli cehaletten yakın zamanda faydalanan arkadaşım Jack Ray, farkında olmadan benim için 70'lerin kırsal alt sınıfında gördüğüm açlık ve korku modeline bir parça daha ekledi. Irkçılık tüm ülkelere musallat olsa da Amerika'da daha görünür çünkü acımasız sınıf baskısıyla iç içe geçmiş durumda - sanayileşmiş dünyada zengin ve yoksul arasındaki en büyük uçurum. Piyasa güçlerini uzakta tutacak koruyucu bir refah devleti olmadan, pek çok kişi hem özgürlüklerini hem de piyasaya meydan okuyacak inisiyatiflerini kaybedecek kadar fakirleşiyor. Bugün ABD'de her şeyin %80'ine sahip olan %2'lik kesim düşünüldüğünde, bu bankacının vizon kürkünün nereden geldiğini görmek daha kolay. Satın alamadığı tek şey gerçek mutluluktur. Tekrar tekrar üst sınıfın kişisel mutluluk için vizon kürk, alkol, sinir hapları ve kokaini ikame etmek zorunda kaldığını görüyorum.

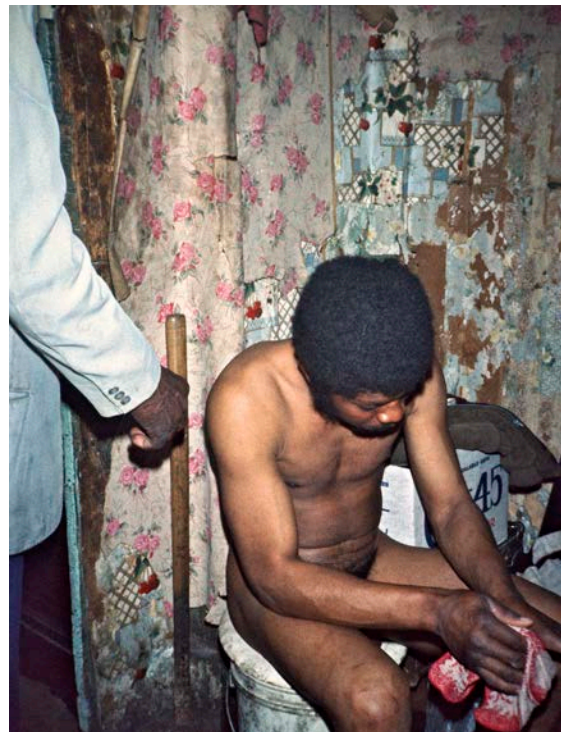
Kendi beyaz atalarının neden kısa sürede "başardığını" anlayamayan beyaz cehaletin, 100 yılı aşkın bir "özgürlük" döneminden sonra siyahların neden hala mücadele ettiğini anlamaya çalışırken kendimi kutuplarda hissetmeye başladım.

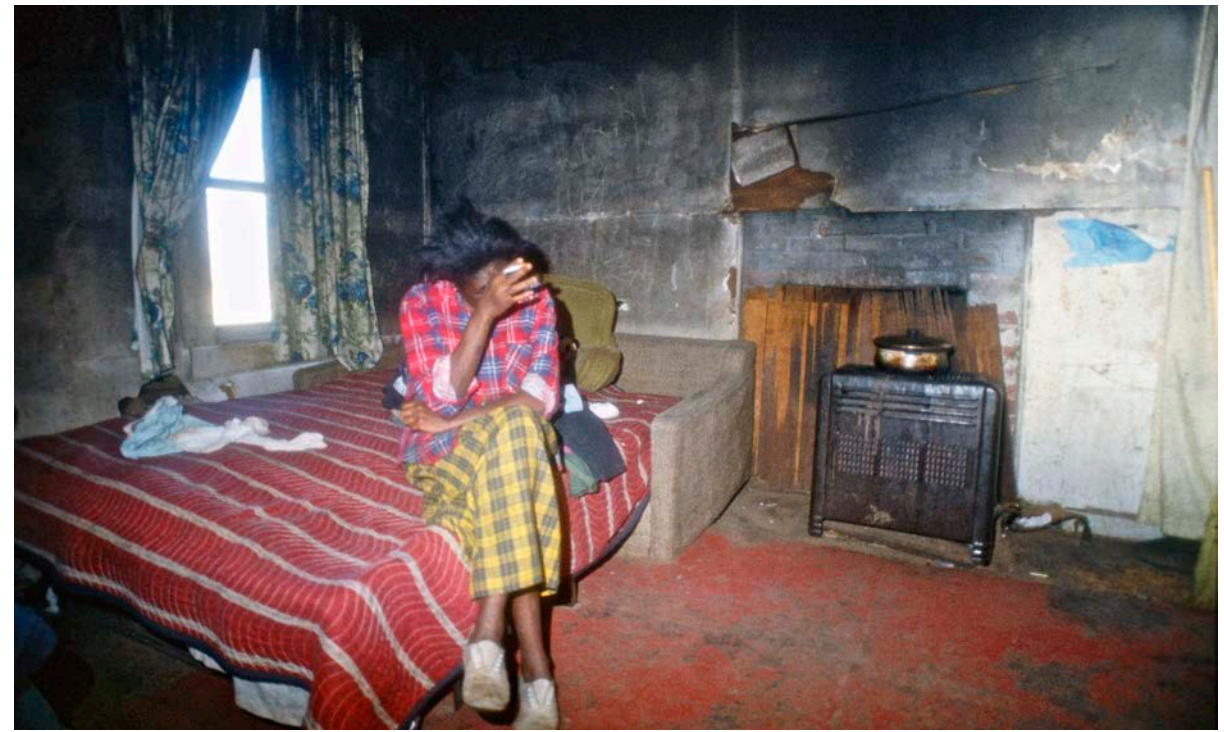
1973 - Gadsden, AL

1975 - Tuskegee, AL

1974 - Washington, NC

1996 - rural Selma, AL

1974 - Washington, NC

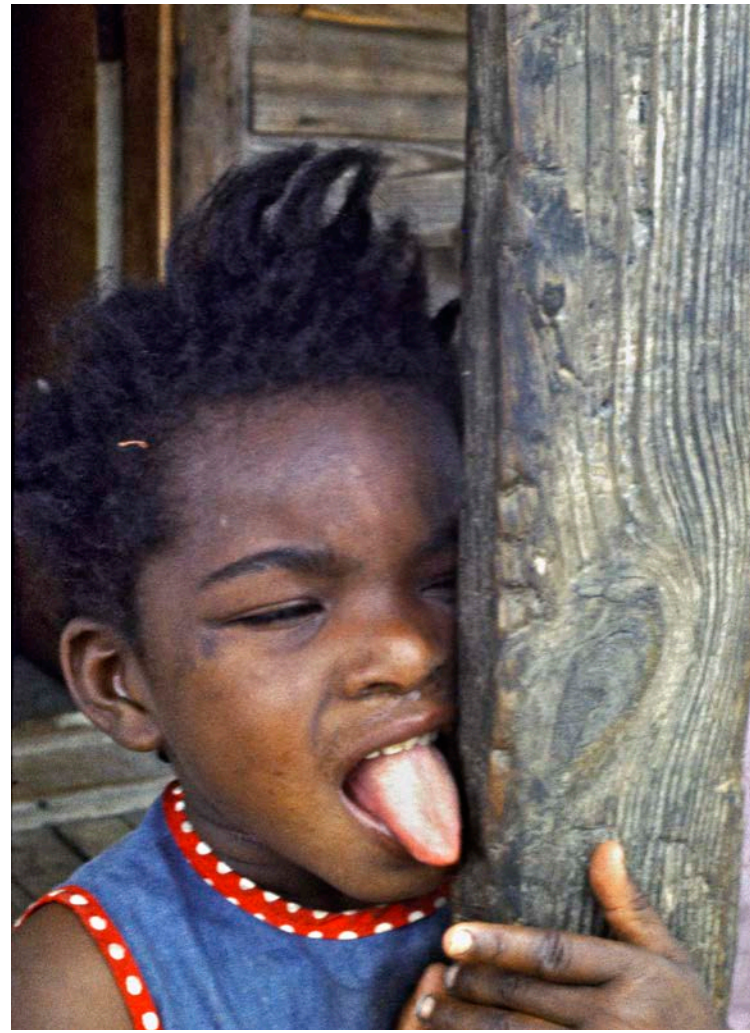
1975 - Bullock County, AL (Mary'nin büyükbabası 102 yaşında, kısa bir süre sonra eşini öldürdü)

1974 - Vanceboro, NC

1973 - Baltimore

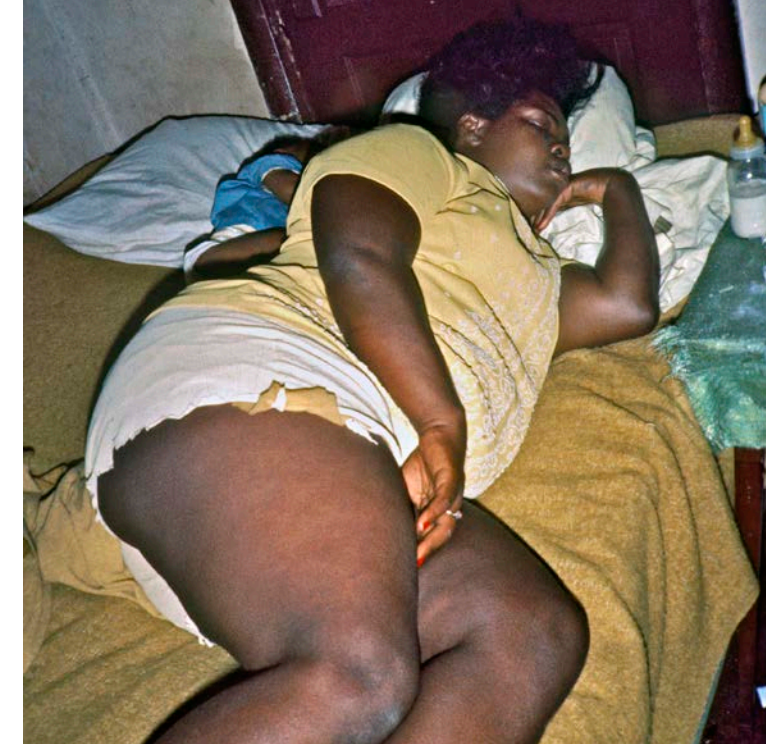
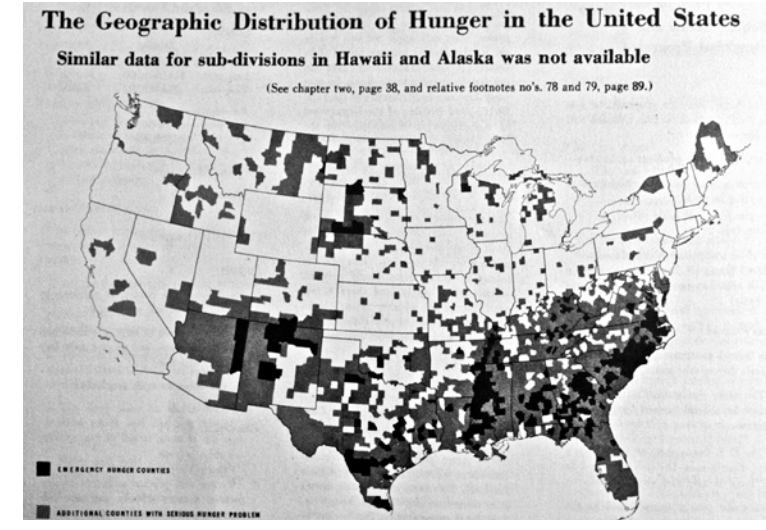
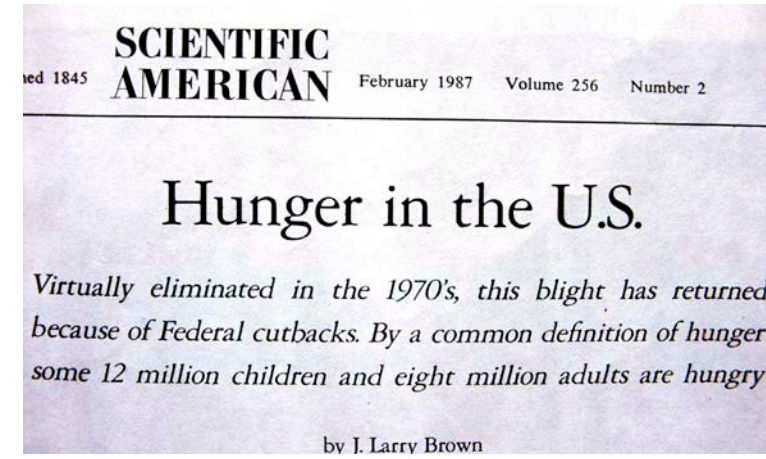
1974 - rural Greenville, NC

Bankacının çevresinde gördüğüm açlık ve bunun nedenleri benzersiz değildi. Geleneksel Amerikan bilgeliği, bir insan aç kalırsa, bunun tek suçlusunun kendisi olduğunda ısrar eder - çünkü çalışmak istemez. Öyleyse neden açların, açlıklarına neden olanlardan daha çok ve daha uzun süre çalıştığını sık sık gördüm? Bu tür sosyal sinizm en çok çocuklara zarar veriyor. Yetersiz beslenme onların hastalıklara karşı direncini azaltıyor, bu yüzden açlık ölüm belgelerinde genellikle "zatürre" olarak yer alıyordu. Güney'de her yerde, tarlalarda gizlenmiş bu küçük mezar taşlarını gördüm. Birçok bölgede siyah çocuklar arasındaki bebek ölümleri beyazlara göre 8-10 kat daha fazlaydı. Buna karşılık, kölelik döneminde siyahların bebek ölüm oranı beyazlarınkinin sadece iki katıydı (bugün ülke genelinde olduğu gibi). Başka bir deyişle, her yıl 6,000'den fazla siyah bebek, beyazlarla aynı sağlık hizmetlerine ve beslenmeye sahip olmadıkları için ölmektedir. Danimarka gibi bir refah devletinde doğal karşıladığımız, doğumdan önce ve sonra hemşireler tarafından yapılan haftalık ziyaretlere erişimleri olsaydı, her yıl daha da fazla bebek kurtarılabilirdi. Bangladeş'te ortalama yaşam süresi 2021 yılında Mississippi'deki 10 ilçeden daha uzun olacaktır. Açlığı fotoğraflamakta zorlandım çünkü çok azı gözle

1974 - rural Pireway, NC

görülür şekilde zayıflamıştı. Blondie Ecell'in annesi (burada görülüyor) gibi birçok insan, yeterli protein alabilmek için çok fazla karbonhidrat tüketmek zorunda kaldıkları için aşırı kiloluydu. Ona kitabın bir kopyasını vermek için döndüğümde, kendisinden aşırı kilolu olarak bahsettiğim için utanmıştı. O zamandan bu yana obezite yoksullar arasında o kadar yaygınlaştı ki utanç duygusunun büyük bir kısmı ortadan kalktı. Biz daha iyi durumdaki beyazlar daha önce yetersiz beslenen siyahların uyuşukluğunu eleştirirken, bugün obezitelelerini eleştiriyoruz. Bir fotoğrafçı olarak beyaz ırkçılarını fotoğraflarımla değiştirmeye çalışırken ayrımcılık yapıp yapmadığımı ya da onların ırkçı görüşlerine maruz kaldığım için mi ayrımcılık yaptığımı sık sık merak etmişimdir. Ancak son derece gelişmiş bir toplumda açlığın hiçbir mazereti olamaz. İrkçılığın aksine, yoksulluk ve yetersiz beslenme tamamen oy verme şeklimizin bir sonucudur. Ve 1970'lerden bu yana Amerikalılar her seçimde zengin ve fakir arasındaki uçurumu genişletmek için oy kullandılar. Danimarka, İsveç ve Japonya gibi en büyük gelir ve sağlık eşitliğini sağlamış (ve bu nedenle pek çok kişinin girişimini ezmeyen) ülkelerin 20. yüzyıl boyunca dünyadaki en büyük ekonomik büyümeyi sergilediğini unutuyorlar.

1974 - Daytona, FL

1992 - Dayton, OH

1984 - Houston'da çalması için B.B. King'in kiralandığı özel parti

Pahokee, FL'de 1990 yılında Palm Beach'te sağdaki milyonerlerden bir saatten daha az bir mesafede açlıktan ölen adam

1974 - Palm Beach, FL'deki milyonerler

USA
1996

1996 - rural Selma, AL

USA
1975

1975 - Pireway, NC

Yes, and it's happening right here in the U.S.A. Right this minute as you read these words. Who's Caroline? One of thousands of hungry children throughout the rural South suffering from a lack of nourishment so severe it affects her present health and the development of her mind and body.

In the words of a white Southern doctor to a Senate committee . . . "Malnutrition is not quite what we found; the boys and girls were hungry, weak, in pain, sick . . . suffering from hunger and disease and, directly or indirectly, they are dying from them—which is exactly what starvation means."

A few years ago, the NAACP Emergency Relief Fund was established to do something about this critical situation. And it's working. In the last three years, alone, 112,988 of the neediest people have been assisted. What's more, by providing the money for buying Federal food stamps, the food purchasing value of this

assistance has multiplied an average of nine-fold! Thus your tax-deductible \$10 contribution to the NAACP Emergency Relief Fund buys about \$90 worth of urgently needed meat, milk and bread. Just \$25 can feed a large family for a month! Please help by sending as little or as much as you can. Today? Thank you.

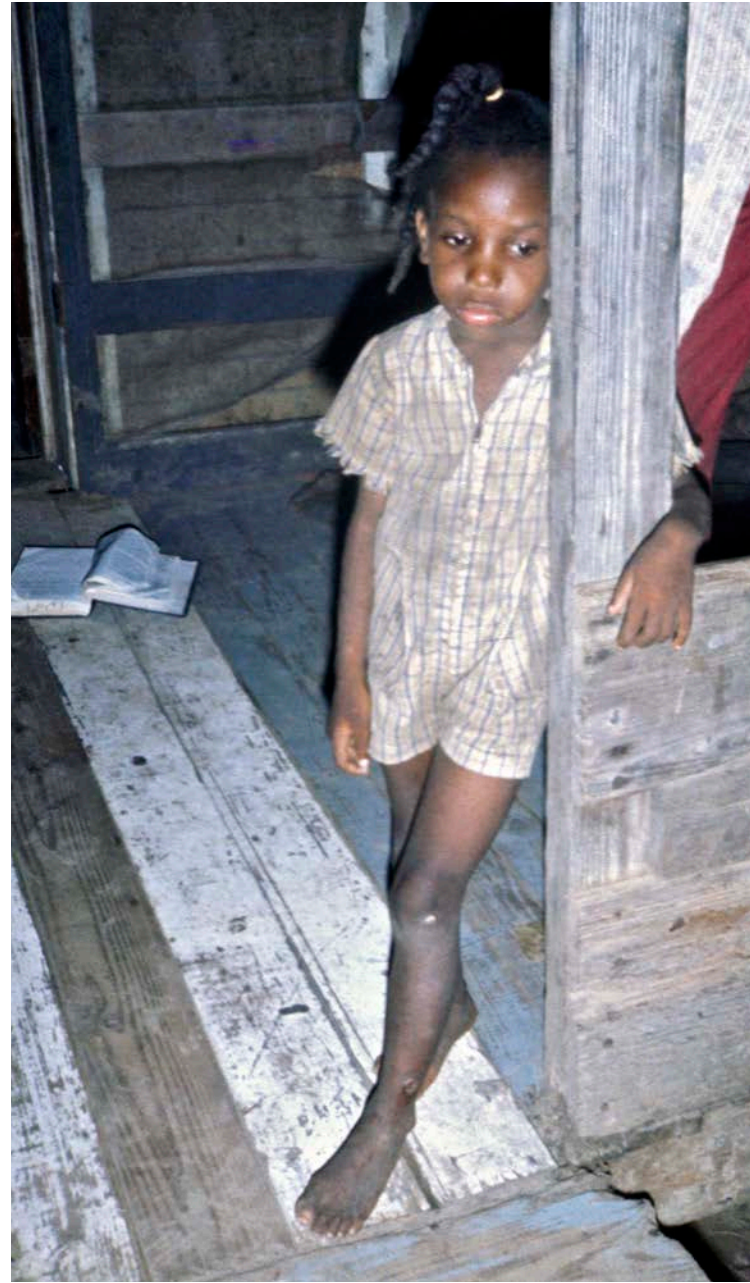
NAACP
EMERGENCY RELIEF FUND.
COPYRIGHT 1973

1973 - NAACP

1974 - anywhere

Dışlanmışlarımıza dolaylı olarak yaşattığımız açlık, onlara yönelik ırkçı bakış açımızı pekiştiriyor. Seyahat ettiğim yıllar boyunca, beyazların uyuşuklukları için federal politikalar yerine kurbanları giderek daha fazla suçladıklarını gördüm. Mezar taşlarıyla işaretlenen ölümler buzdağının sadece görünen kısmını temsil ediyordu. Kötü beslenme insanları halsiz ve sayısız hastalığa açık hale getiriyor; bu da siyahların ortalama yaşam süresinin beyazlardan yedi yıl daha kısa olmasının nedenlerinden biri (yine Covid-19 koşullarında görüldüğü gibi). Tarihsel olarak, çok sayıda siyah çocuk açlık nedeniyle geri dönüşü olmayan beyin hasarına uğramıştır, bu da tembelliğe, ilgisizliğe, yabancılaşmaya ve çalışamamaya neden olmaktadır. Bu asık suratlı, içine kapanık çocuklara yaklaşmakta zorlandım; yabancıardan inanılmaz derecede korkuyorlardı. Köhne barakalarda kalırken defalarca mısır ekmeği, irmik ve yağ toprakları

1975 - rural Meridian, MS

olan kuru fasulye yedim. Daha iyi durumdaki evlerde ise domuz mafsalı, domuz ağız, domuz kulağı, ayağı ve kuyruğu gibi daha geleneksel "ruh yemeği" ve beyaz adamın sofrasındaki benzer yağ kıvrıntıları servis edildi. Yüz binlerce kişi, kölelik altında bir tarla işçisinin her hafta aldığı 3,5 kilo pastırma ve domuz etinden daha azını alıyordu. En kötü açlığı üçra arka yollarda ve şehirli yaşlılar arasında buldum. Aç bir köpek, yakınlarda aç insanlar olduğunun işaretidir. Kışım, açlığın en kötü olduğu zamanlarda, beyazlara ait tarlalarda kök kazan siyahlar gördüm. Güney'de pek çok siyah kadın toprak yer. İlk ziyaret ettiğimde Alabama, Mississippi ve Kuzey Carolina'daki siyah kadınların neredeyse %50'si toprak yiyordu. New York Times'a göre bu durum 2000 yılında hala devam ediyordu. Kansızlıktan bitkin düşmüş bu kadın beni, oğluyla paylaştığı "yiyecek" için kazdığı bir yamaca götürdü.

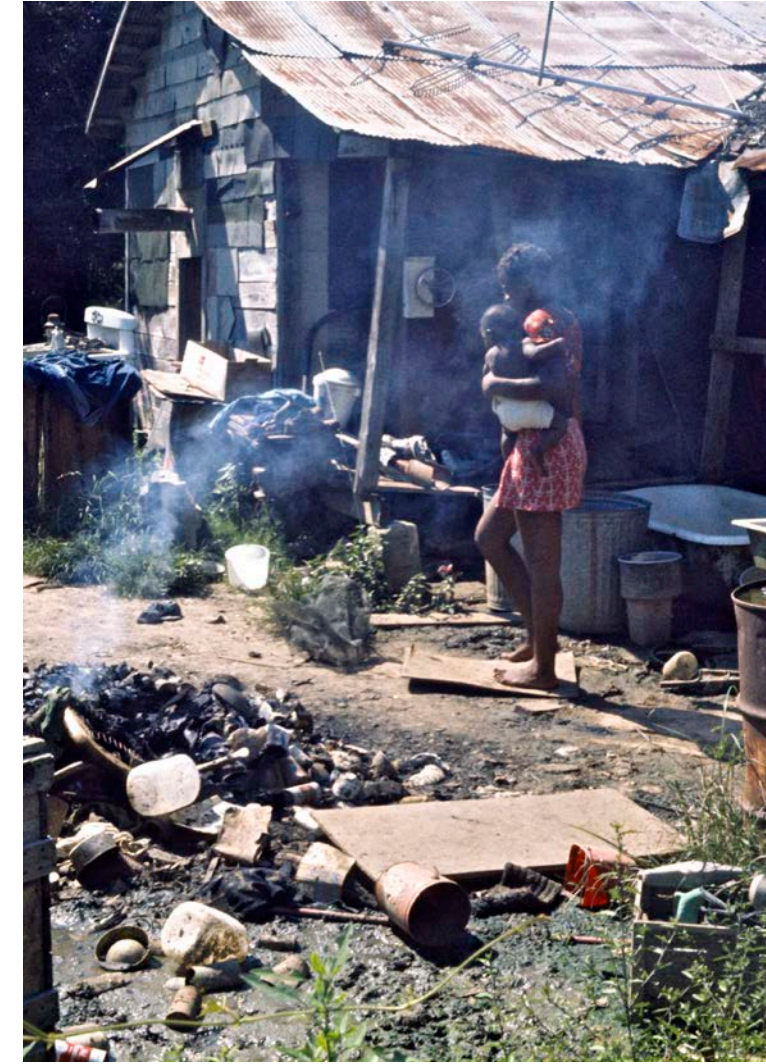

1975 - rural Meridian, MS

- Hiç toprak yediniz mi? - Bazen...
- Tadı güzel mi?
- Evet. (Şaşkınlıkla) Hiç yemedin mi?
- Hayır, ama denemek isterim. Ne tür bir kil? Kırmızı kil mi?
- Evet, gerçekten kırmızı...
- Buna ne diyorsunuz?
- Biz ona tatlı toprak deriz.
- Mississippi çamuru dendiğini sanıyordum. Kuzeyde öyle diyorlar. (Kuzeydeki birçok siyahın Güneydeki aileleri tarafından postalandığını öğrendim).
- Hiç çamaşır nişastası yedin mi?
- Bazen.
- Buralarda başka kim toprak yiyor?
- Annem ve şuradaki teyzem. Sanırım herkes.

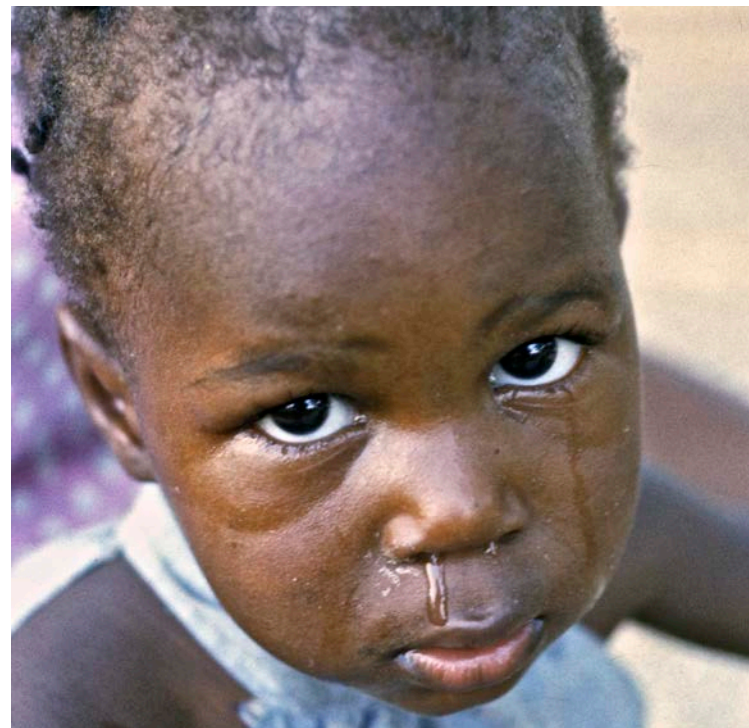
1975 - rural Meridian, MS

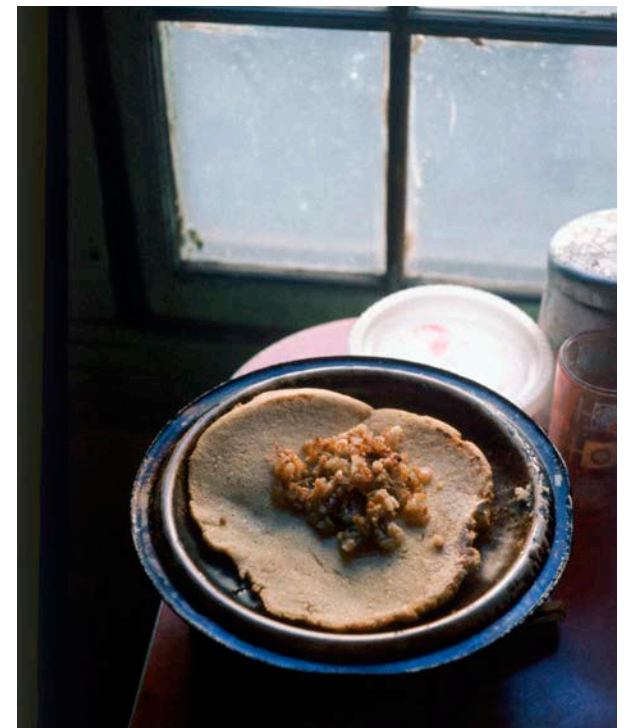
1975 - rural Meridian, MS

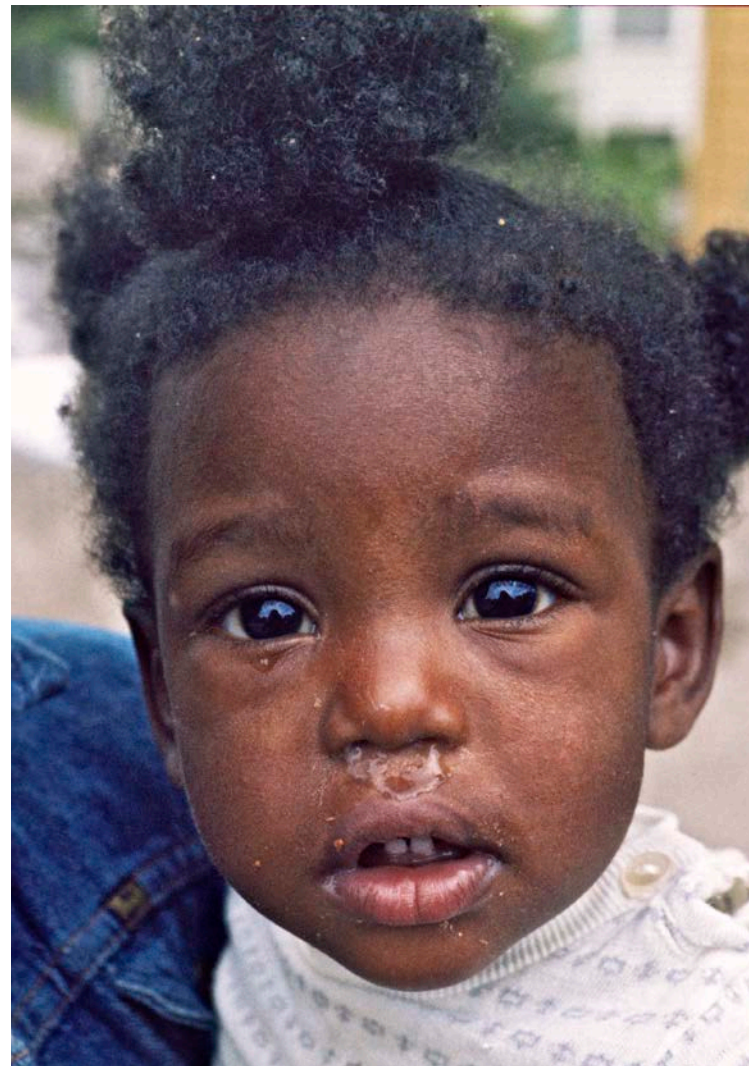
1975 - Philadelphia, MS

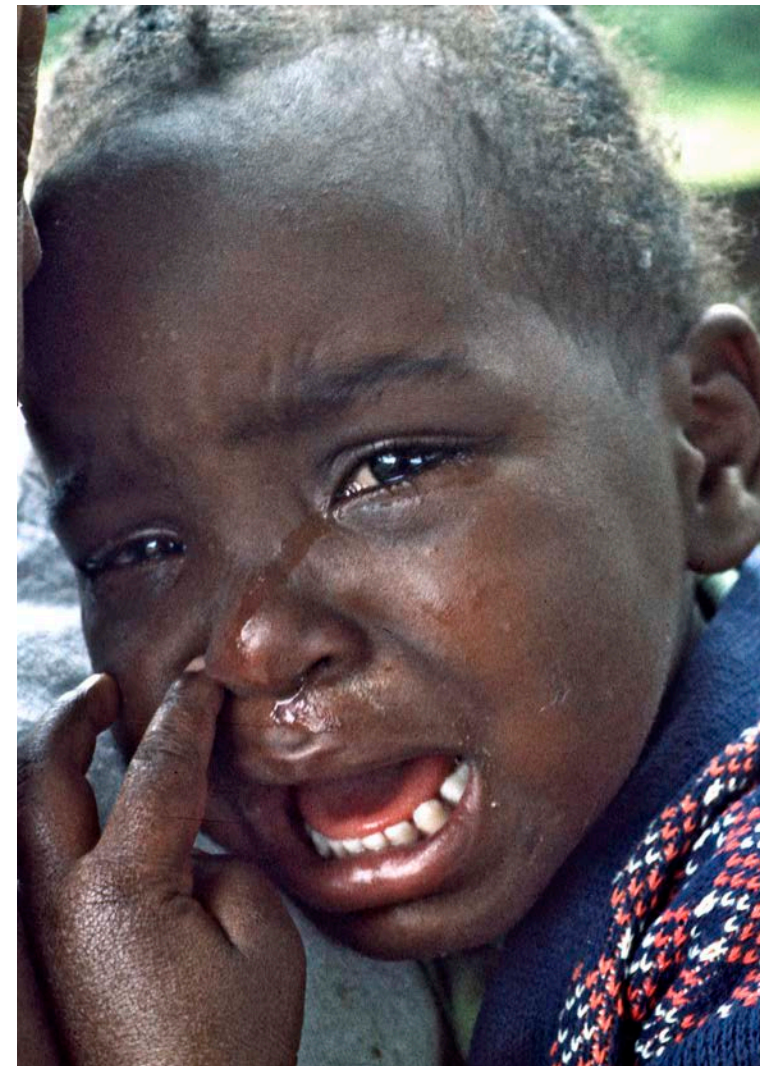
1973 - Vanceboro, NC

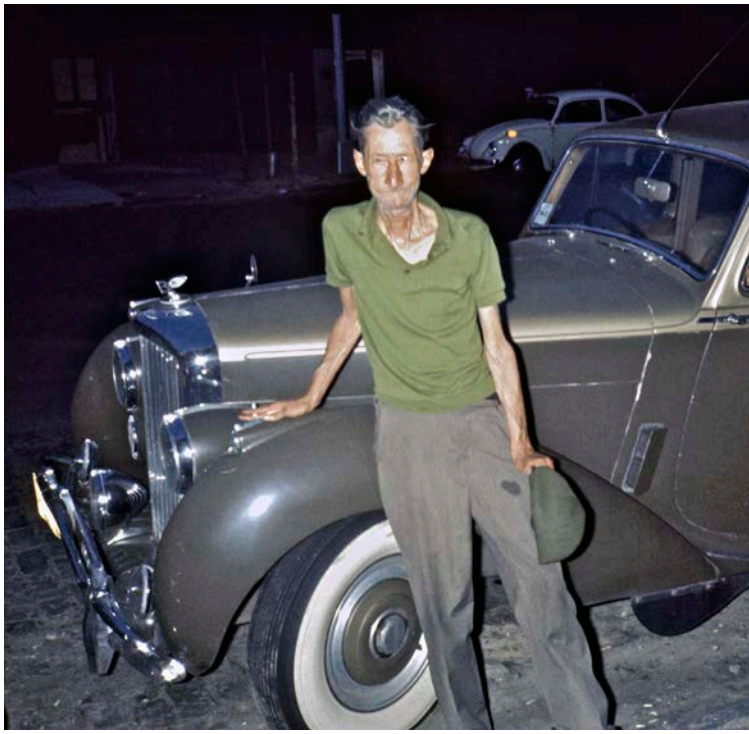
1974 - Greenville, NC

1973 - rural Wallace, NC

1974 - rural Morehead City, NC

1973 - New York

Aç oldukları için durmadan ağlayan çocukların sürekli mızımızlanmaları, huzursuzlukları ve sümüklü burunlarıyla kişisel olarak karşılaşmak neredeyse bir rahatlama gibi görünüyor - açlığın artık ağlayamayacak kadar kayıtsızlaştırdığı çocukların boş gözleri ve ölü sessizliğine sonsuz derecede tercih edilebilir. Biz kendimiz ağlayabiliyor muyuz? Sonu gelmeyen alışveriş merkezlerinde uyuşturan müzikleriyle serinlediğimde, az önce gördüğüm aşırı yoksullukla olan tezat yüzünden neredeyse ağlayacaktım. Bu tür kaçışlarla bu tür bir açlığın Amerikan tarihi boyunca siyahların deneyimine nasıl kolayca ve umursamazca yontulmasına izin verdiğimizize. Bu baskının içinde doğmadım ama hayatım boyunca bir halkın ruhuna neler olduğuna tanık olmak beni nasıl etkileyecekti? Annelerin çocuklarını mezara koyduğunu görmek? Ya da annelerin acımasız bir oranda öldüğünü görmek (yılıda 13.600 siyah kadın doğum sırasında ölüyor)? Beyazların sağlık hizmetlerine erişimleri olsaydı sadece 3.481'i ölecekti; Avrupalıların sağlık hizmetlerine erişimleri olsaydı 2.000'den daha azı ölecekti. Çocuklarımızı çocuk ölümlerinde (1977'de 17.686 bebek gereksiz yere öldü) sondan 15. sıraya mahkum ederken, her yıl yeni araba modelleri tasarlamak için nasıl milyarlar harcayabiliyoruz? Araba ve diğer malların reklam bombardımanına tutulmak bizi insani değerlere ve çevremizdeki acılara karşı körleştiriyor mu? Arka plandaki araba mezarlığının etrafının çitlerle çevrili olması, ancak ön plandaki insan mezarlığının çitlerle çevrili olmaması önceliklerimiz hakkında ne söylüyor? GM'nin daha fazla araba satabilmek için 1936'da Amerikan şehirlerindeki elektrikli tramvayları yok etmesine izin veren öncelikler, bizi Los Angeles'ta olduğu gibi beton spagetti labirentlerine hapsederek, yıllık 460.000 ton araba kirletici emisyonu sayesinde yılda 500 kişinin ölümüne neden oldu - şehirdeki siyah çocukların kurşun zehirlenmesiyle sakat kalmasından bahsetmiyorum bile.

1974 - New Bern, NC

1974 - New Bern, NC

1974 - rural Eastern NC

1975 - Philadelphia, MS

1991 - New York

1974 - 42nd St, NYC

1996 - NYC

1974 - NYC

1973 - NYC. Rolls royce with black chauffeur

İnsanların “kendi kayıklarında kürek çekmelerinde” ısrar eden ideolojik körlük, bencilliğimize ve açgözlülüğümüze yapılan ısrarlı çağrılarla desteklenmektedir. Sistemimizin çoğu insan için görünmez olan yasaları, bizi sürekli Horatio Alger propagandasıyla, Rockefeller ve “kendi kendini yetiştiren adam” hikayeleriyle -başarının elde edilebilirliğine dair derslerle-manipüle ediyor. Örneğin bir Jeff Bezos ve onun zaman saati kölelerini yaratmak için gerekli olan muazzam sömürü ve acılar göz ardı ediliyor. Başarıya giden yol, gerekli niteliklere sahip kararlı bir adamın üstesinden gelebileceği engellerle dolu bir yol olarak tasvir ediliyor. Ödül ise uzakta beklemektedir. Yol yalnızdır ve başarıya ulaşmak için kurt benzeri nitelikler benimsemelidir: ye ya da yen. Kişi ancak başkalarının başarısızlığı pahasına başarılı olabilir.

1974 - Miami Beach, FL

1974 - New Orleans

1970'lerde Amerika'nın büyük eşitsizliğini gördüğümde şok olmuştum ama sokaklarda gördüğüm birçok kurbanı yaratan dinamikleri fotoğraflamak zordu. Yine de bazen oldukça ileri görüşlü olabiliyordum: Mafya için kara para aklayan E. F. Hutton & Co. adlı bu banka Kara Pazartesi'de milyonlar kaybetti ve 1987'de neredeyse küresel kapitalizmin çökmesine neden oluyordu. Daha sonra Lehman Brothers ile birleşti ve 2008'deki finansal krizi başlatarak neredeyse küresel kapitalizmi devirmeyi başardı. Yıllar süren "Reaganomik" deregülasyon, çoğu zor durumdaki siyah orta sınıfa verilen değersiz subprime kredilerle birleşince milyonlarca kişiyi evlerinden etti. Artık Harlem'de yemek kuyruklarında bunun gibi siyahlar görüyordum. Krizden sonra ortalama bir beyaz, ortalama bir siyahtan yirmi kat daha zengin oldu, oysa ben 1970'te geldiğimde beyazlar sadece altı kat daha zengindi.

Wealth Gap Grows Between Whites and Minorities

The median wealth of white households is 20 times that of black households and 18 times that of Hispanic households, according to a Pew Research Center analysis of newly available government data from 2009.

These lopsided wealth ratios are the largest since the government began publishing such data a quarter century ago and roughly twice the size of the ratios that had prevailed between these three groups for the two decades prior to the Great Recession that ended in 2009.

20-to-1

The median wealth of white households is 20 times that of black households and 18 times that of Hispanic households, according to an analysis of newly available government data from 2009.

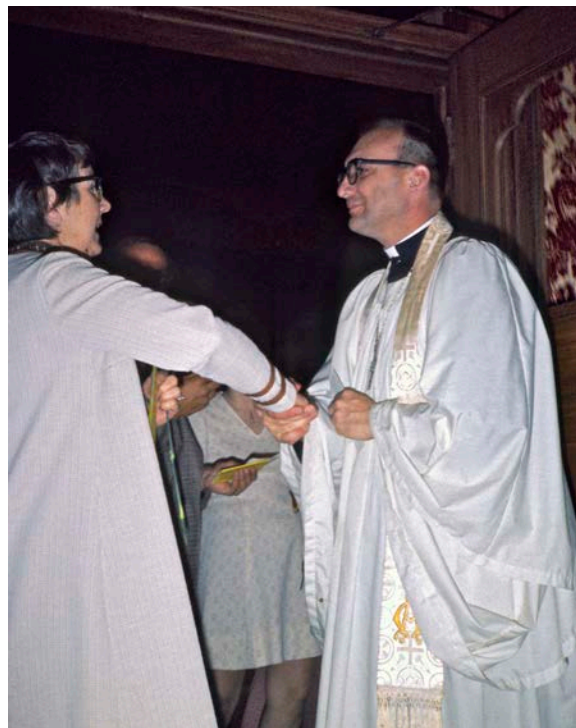
2011 - Pew Research Center

2009 - Harlem, NY - Finansal Kriz sırasında

1971 - NEW YORK. - Bu banka E. F. Hutton & Co. Lehman Brothers ile birleşti ve finansal krize neden oldu

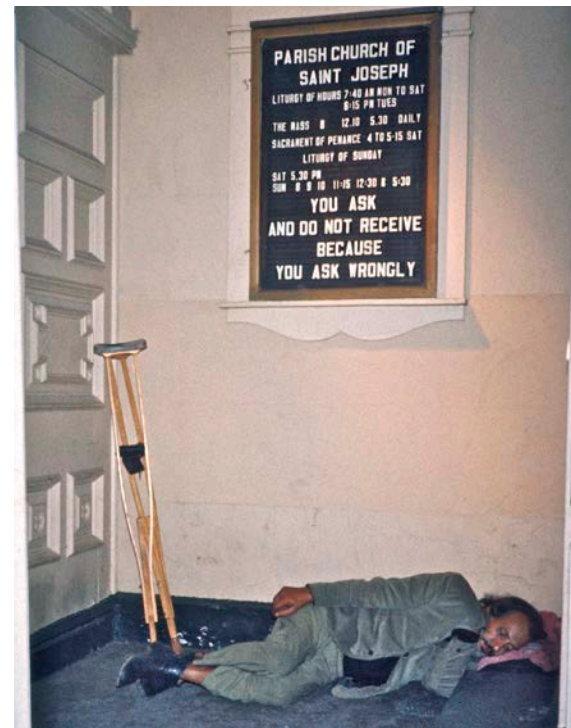
1975 - San Francisco

1974 - anywhere

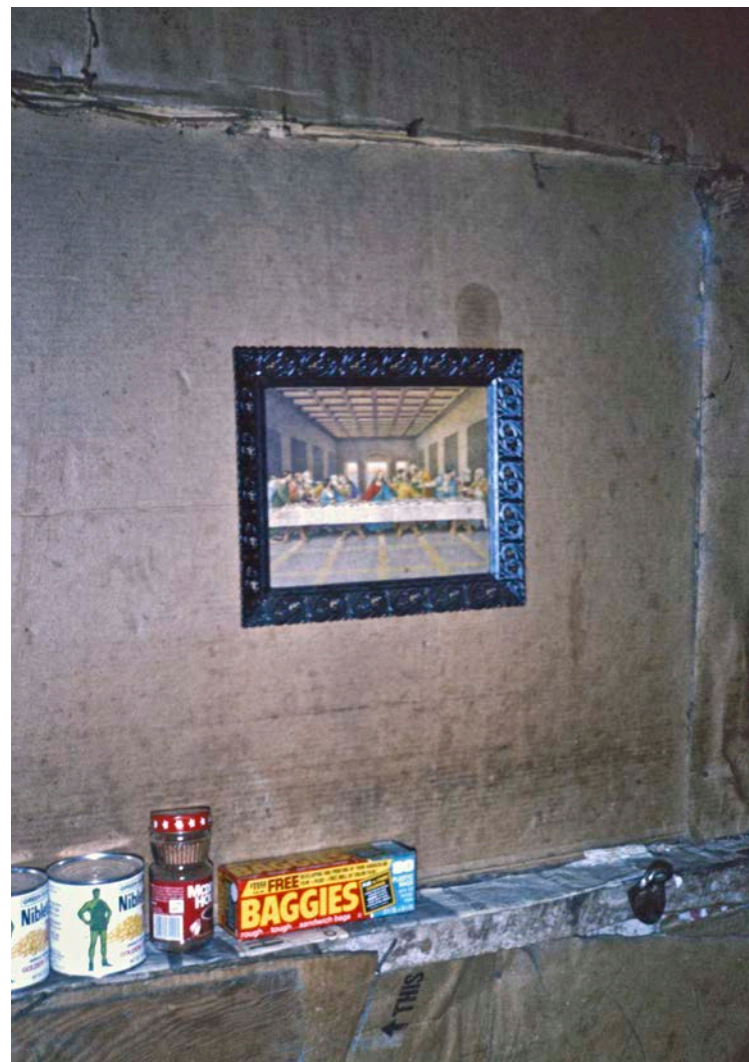
1973 - Charleston, SC

1974 - NYC - İstiyorsunuz ve alamıyorsunuz çünkü yanlış istiyorsunuz

1975 - Bullock County, AL

1975 - Union Springs, AL

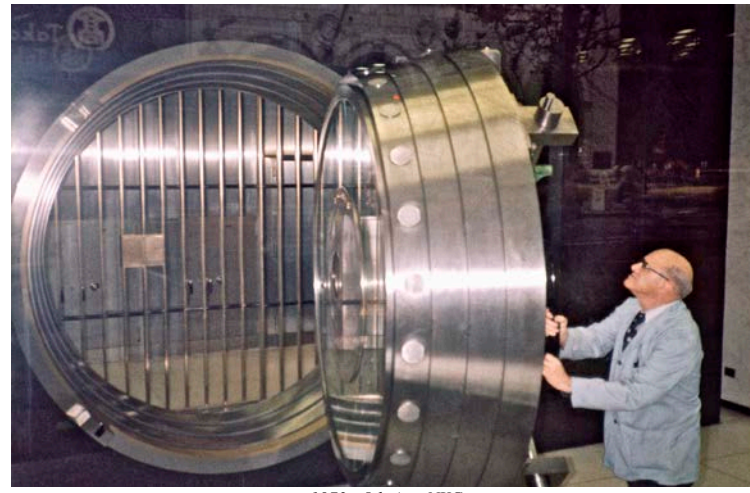
1978 - Waynesboro, GA

1974 - anywhere

Bu kurt felsefesinin kendini nasıl gösterdiğini görmek kolaydır. Siyah gecekondu mahallelerinin ortasındaki devasa para sarayları, bu felsefenin patolojik doğasının en iğrenç yönlerinden sadece birini oluşturuyordu. Bugün para sadece beyazların yaşadığı bölgelerde ve 70'lerde var olmayan bir evsiz siyahlar ordusuyla çevrili. Farelerin ve şiddetin kol gezdiği kirli mahallelerin yanı başında, mermer kaleler gibi inşa edilmiş, devasa altın süslemeli kasalara sahip bankalara girebilirsiniz. Evet, bankalarda, sigorta şirketlerinde ve bankaların sahipleri arasında bol miktarda para var. Ama o zaman soruyorum -sokak ve serseri ahlakına göre- her gün sokakta oturup üç beş kuruş dilenmek zorunda kalan sakat arkadaşım Lee için neden para yok? Lee bana gençliğinde üniversitede hukuk okuduğunu ama çocuk felci geçirince bırakmak zorunda kaldığını söyledi. Hâlâ okuyor ve ben de ona en çok ilgisini çeken konuda, yani iş hukuku konusunda birkaç kitap getirdim. Lee sadece kendi cep felsefesinin bir kurbanı değil, aynı zamanda Amerikalı doktorların yoksulların karşılayamayacağı kadar çok para kazanmasını belirleyen sosyal hastalığın bir karikatürüydü. Diğer tüm zengin ülkeler ücretsiz sağlık sigortasına sahipken, Amerikalı doktorlar kâr amacıyla çalışmakta ve bunun sonucunda binlerce kişi Avrupa'da ölümcül olmayan nedenlerden ölmektedir. Obamacare'den önce 50 milyon kişi sağlık sigortasını karşılayamıyordu. Neden orta sınıf gelirinin %4'ünden daha azını sağlık hizmetlerine öderken yoksullar %15'inden fazlasını ödesin (oyalayıcı üçüncü ve dördüncü sınıf bakım için)? Sonuç olarak, en varlıklı beyaz Amerikalılar Danimarkalılar kadar sağlıklıyken, (siyah) yoksulların sağlığı az gelişmiş ülkelerdeki nüfusla karşılaştırılabilir. Neden siyah gettolarda kişi başına düşen doktor sayısı Orta Afrika'dakinden daha az? Ve neden orada hiç ev ziyareti yapmıyorlar?

Norfolk gettosunda, bir gece önce doktora götüremediği için karısı ölen yalnız ve kederli bir adamı teselli etmek için bütün bir günümü harcadım ve suçluluk duygusuna kapılmaktan kendimi alamadım. Çocukluğumda ödevimi yapmadığım için "karnım ağrıyor" diye doktora gitmek istediğim sabahları hatırladım. Kâr

1973 - 5th Ave, NYC

amaçlı sağlık hizmetlerinin gerçekten de ölümcül bir iş olduğu bir kurt toplumunun ortasında, benim gibi kurt gibi ağlamayı çok az kişi göze alabilir: Yılda 24.000 siyah "beyaz tıbbi bakım" eksikliği nedeniyle ölüyor; yılda 39.500 Amerikalı kadın "İskandinav sağlık bakımı" eksikliği nedeniyle doğum sırasında ölüyor ve Amerikalı erkeklerin ortalama yaşam süresi BM üyesi ülkeler arasında yalnızca 35. sırada yer alıyor.

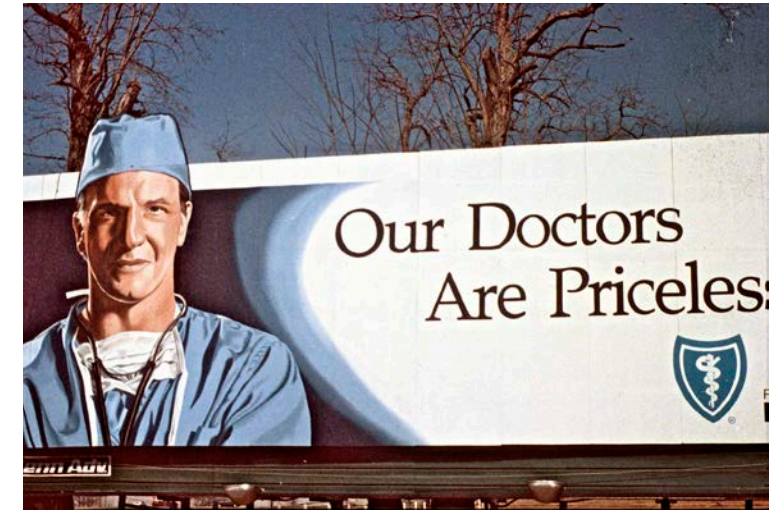
1973 - 5th Ave, NYC

1971 - New York, NY

1973 - 5th Ave, NYC

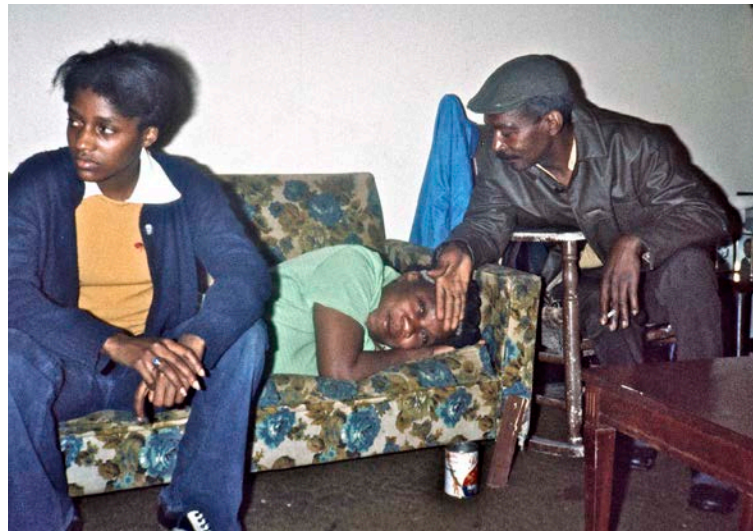
1987 - MS

Amerikalılar özelleştirilen sağlık hizmetlerine Avrupalıların neredeyse iki katı para ödedikleri ve sadece dört yıllık üniversite eğitimi için bir ev fiyatından daha fazlasını ödemek zorunda kaldıkları için, çoğunun neden artık bizim altı haftalık ücretli tatillerimizi karşılayamadığını ya da buna zaman ayıramadığını anlıyorsunuz. Tam da Danimarkalılar iki kat daha fazla vergi ödedikleri için, tüm faturalar ödendikten sonra geriye o kadar çok para kalıyor ki, işçiler bile dünyayı dolaşabiliyor. (Danimarka'yı örnek olarak veriyorum çünkü Bernie Sanders da 2020'de başkanlığa adaylığını koyduğunda bunu yapmıştı).

1975 - Waynesboro, GA

Ölüm istatistikleri sadece yüzeyi gösteriyor. Willie Williams bütün gün bir koltukta kambur oturuyor ve bir zamanlar kendisine büyük umutlar vermiş olan iki adama boş boş bakıyor: Martin Luther King ve Robert Kennedy. Karısı Julia yatakta yatıyor, hasta ve açlıktan zayıf düşmüş. Ayda sadece 72 dolar aldıkları için özel diyabetik yiyecekleri karşılayamıyor. Yalnızdırlar, toplum tarafından unutulmuşlardır ve bu boşluk dünyası sadece tavandan gelen neşesiz yağmur damlalarıyla kesintiye uğramaktadır. Yoksulluk hastalıklarının en tehlikelisi, hiç kuşkusuz, milyonlarca insanın, kurt felsefesinin yukarıya tırmanan iyimserliğiyle dolu bir dünyada tutunamayacaklarını anladıklarında içine düştükleri ruh hali olan ilgisizliktir ve mücadeleden vazgeçmektir.

1974 - Washington, NC

1975 - Waynesboro, GA

1975 - Waynesboro, GA

1998 - NYC

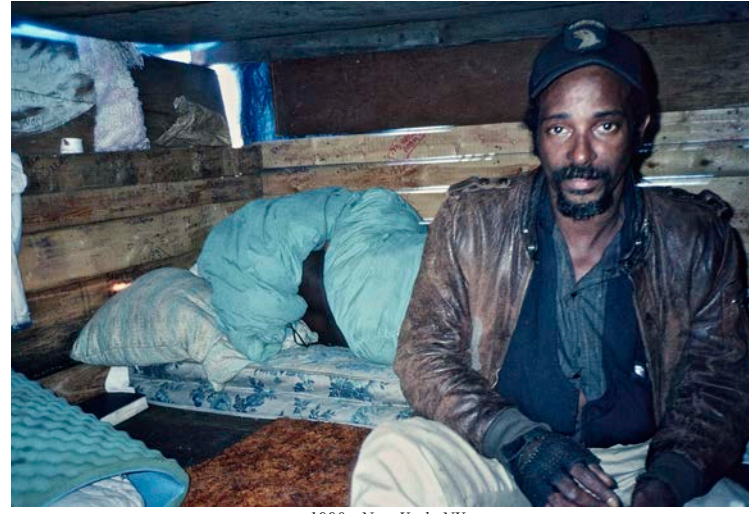

1991 - NYC

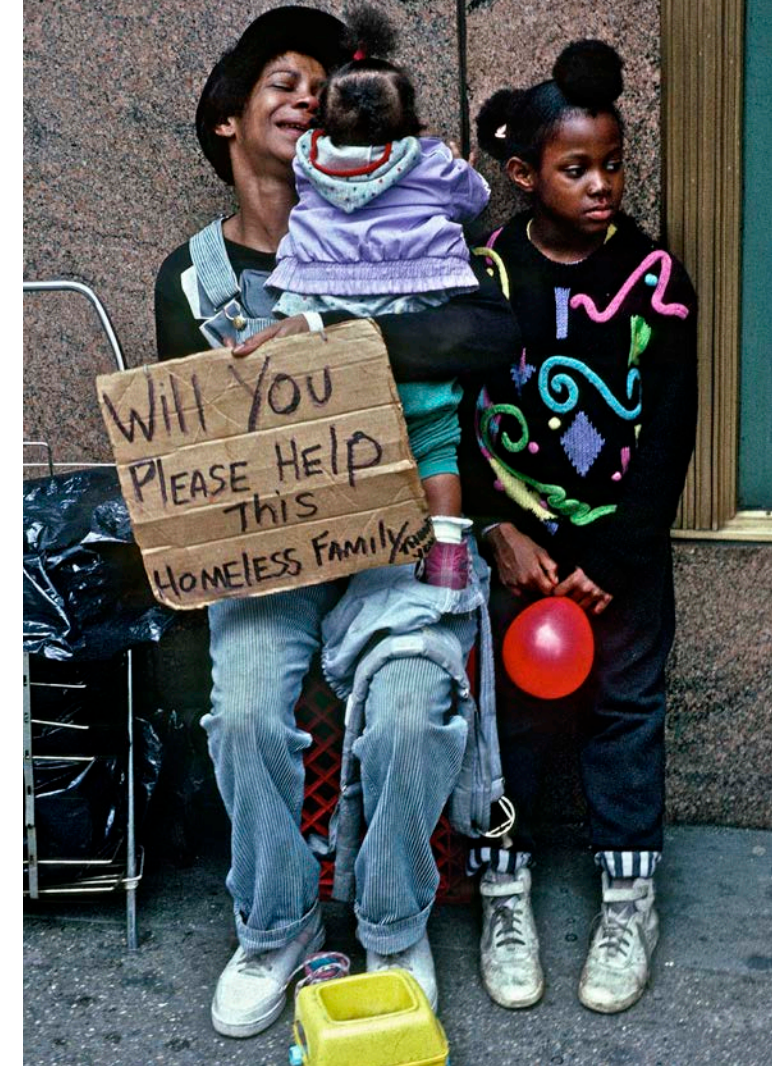
Amerika Birleşik Devletleri'ndeki muhtaçlar azınlıktadır ve baktıkları her yerde refah görürler. Sonuç olarak, yoksul ülkelerdeki kırsal toplulukları karakterize eden dayanışma ve gurur burada yoktur; yoksulluk burada dünyanın herhangi bir yerinde olduğundan çok daha acımasız ve psikolojik olarak çok daha yıkıcıdır. Amerika'da size sürekli olarak fakir olmanızın kendi suçunuz olduğu söylenir. Böylece şiddetli bir kendinden nefret duygusuna kapılırsınız ki bu dünyanın başka hiçbir yerinde benzeri olmayan hastalıklı bir durumdur. Bu ruh hali toplumsal sevgiyi, sağlıklı bir toplumda insanları birbirine bağlayan karşılıklı bağımlılık ve güvenin görünmez iplerini yok eder. Sevginin yok edilmesi giderek artan güvensizlik ve korku tohumları ekiyor. Korku böyle bir toplumda herkesi yönlendiriyor gibi görünse de, en başta yoksulları felç eder.

1975 - Bullock County, AL

1990 - New York, NY

1995 - NYC

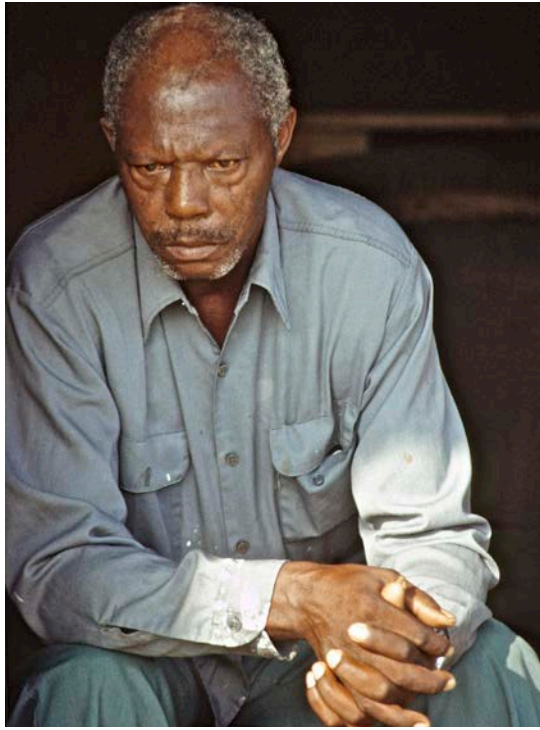
1974 - Washington, NC

1974 - Tarboro, NC

1978 - Zebulon, NC

1996 - rural Houma, LA

1995 - Bullock County, AL

Amerika'da alışmakta en çok zorlandığım şeylerden biri, her yerde bulunan bu korku ve bunun sonucunda ortaya çıkan tepkiler. Sadece diğer insanlara karşı duyulan ilkel korku değil, daha da korkuncu, pek çok insanın altın yıllarını karartan ve benim gibi “beşikten mezara” refah güvencesi ile şekillendirilmişseniz, onları tamamen mantıksız ve kendi kendini yok edici görünen şekillerde düşünmeye ve davranmaya iten kurumsallaşmış yaşlılık, hastalık ve güvensizlik korkusu. Beyaz üstünlüğüne tutunma arzusu, bu korkunun kurbanları arasında ortaya çıkan sıkıntı modellerinden biridir. Bu da başlangıçta benden kaçan bu kadın gibi siyahların beyazlardan korkmasına neden oldu.

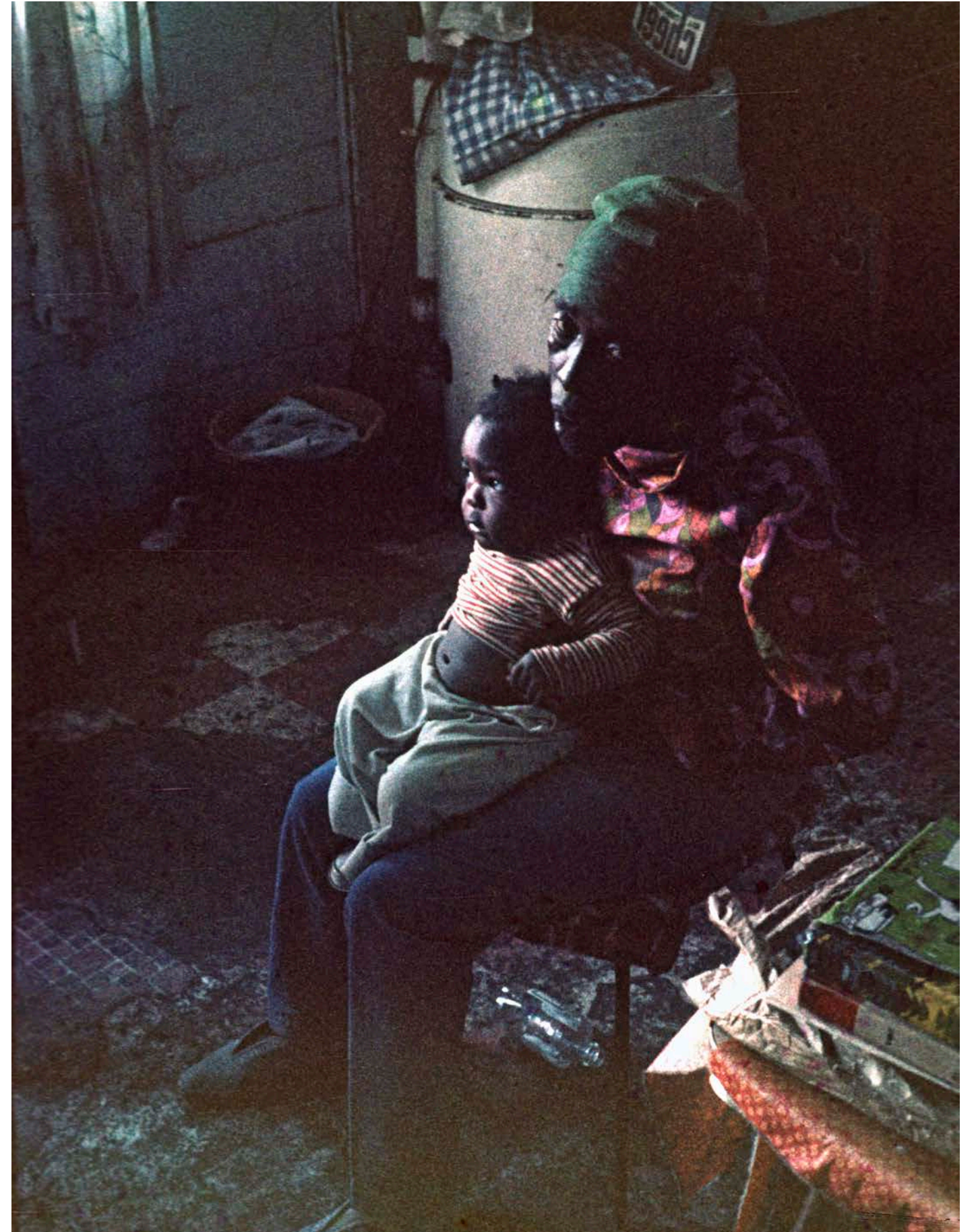
- Buralarda beyazlardan korkuyor musunuz?
- Dostum, bak, beyazlarla hiçbir şekilde uğraşmam.
- Beyazların nesi var?
- O beyazlar, seni mahvederler, dostum. Evini kaybettirirler, erkeğini kaybettirirler, kocan varsa onu kaybettirirler. Sana doğru olmayan her şeyi yaptırırlar. Buradakilerden bahsediyorum. Sen nesin?
- Ben güneyli beyaz değilim.

Bana böyle şeyler söylediklerinde siyahların biraz abarttığını düşünmüşümdür hep. Muhtemelen yoksulluk ve güvensizlik içinde büyümediğim için insanların iyiliğine her zaman oldukça naif bir inancım oldu. Bu inancım olmadan seyahat edemezdim çünkü inancım genellikle insanların iyi yönlerini teşvik ederdi. Sonuç olarak, sıcaklıkları ve dürüstlükleri nedeniyle daha çok sevdiğim güneyli beyazlarla, kuzeydeki daha liberal ama daha soğuk ve daha az doğrudan beyazlara kıyasla daha iyi anlaştım.

#132

1975 - Bullock County, AL

1974 - Elizabethtown, NC

Mary geceleyin Bullock County'de orman yolundaki kulübesinde, 1974

Mary 1974 yılında kilise için giyinmiş

Ancak acı gerçek, Alabama'nın nemli ve boğucu arka yollarında bir bardak su almak için Meryem ve oğlu Yuhanna'nın yanına geldiğimde kafama dank etti. Kapalı bir yerde su tesisatı olmadığından, Samiriyeli kadının kuyusundaki suyu birden fazla şekilde paylaştık. Meryem ve ben bu zorlu ortamda ilişkimizi romantikleştirdik ama onun çevresindeki insanlara güveni benimki gibi değildi: Yatağının altında üç tabanca ve bir av tüfeği vardı. Bunlar hayatımın en mutlu günlerinden bazıları oldu ve bugün hala birbirimize karşı güçlü duygular besliyoruz. Kentucky'deki bir Ku Klux Klan toplantısını izlemek için kısa bir süreliğine gittiğimde, Mary bana koruma olarak gümüş bir haç verdi. Anlaşıldığı kadarıyla Mary'nin korunmaya benden daha fazla ihtiyacı vardı. Bir gece, kendisiyle birlikte yaşayan beyaz bir adam olması dışında hiçbir neden yokken, üç beyaz mutfağına yangın bombası attı. Tüm ev alevler içinde kaldı. Oğlunu dışarı çıkarmayı başardı ama uyuyan erkek kardeşi yangında can verdi. Bu trajedi beni tekrarlayan ikilemime sürükledi: Dışarıdan biri olarak, dışlanmış sayılanlarla tamamen insani ilişkiler kurabilir miyim? Kast sistemini sürdürmek isteyenler bu tür ilişkileri her zaman kınayacaktır. Bu nedenle, sakatlayıcı tabu sistemleri ancak kişisel düzeyde herkese karşı tamamen insani olmaya çalışırsak yıkılabilir - bu da daha derin duygular ve karasevda riskini beraberinde getirir. Ancak birbirimizin geçmişini görmezden gelmek, Romeo ve Juliet'te olduğu gibi, kendimiz ve başkaları için tehlike anlamına da gelebilir - tehlike ya da bilinçliyse korku, ki bu bizi insani katılımımızda, komşumuzu kendimiz gibi sevmemizde asla sınırlamamalıdır.

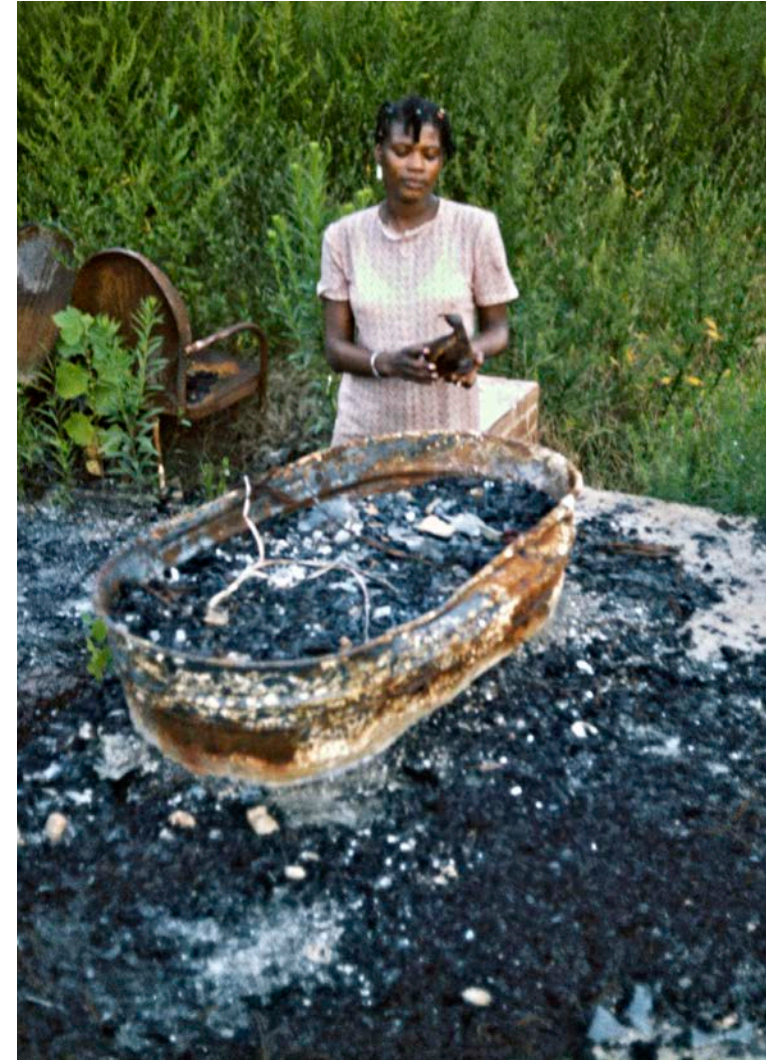
Amerikalılar sık sık Mary'nin trajedisi için beni suçluyorlar. Kalplerinde ve zihinlerinde sözü edilmeyen bir ırk ayrımı çizgisi yüzünden duydukları suçluluk duygusu aslında bizim Shakespeare trajedimize neden oldu. Benzer şekilde, biz Avrupalılar Amerikalıları siyah-beyaz yakın ilişkilerine karşı içten gelen bu tuhaf dirençten dolayı kınarken, Müslüman göçmenlerle ilişkilere karşı kendi ilkel direncimizi unutuyoruz. Dünyanın her yerinde, hem ezen hem de ezilenlerin zihinleri, evliliklere ve yakın ilişkilere yönelik anlaşılmasız saplantılı itirazlarla doludur. Ancak belirli bir baskıya dışarıdan bakan biri için, ne ezenin ne de ezilenin özgür olmadığını görmek kolaydır!

Mary ve John'dan ayrılışım

Mary insanlara benim kadar güvenmiyordu.

Mary yangın bombardımanından sonra evinde

Özgür olmayan koşullar altında “özgür aşk” olabilir mi?

Mary ile yaşam boyu süren ilişkim üzerine düşünceler.

10 yaşındaki John ve ben eski kulübedeki yatağı hep paylaştık. 1975

Mary ve Florida'dan yeni “erkek arkadaşı” 1984

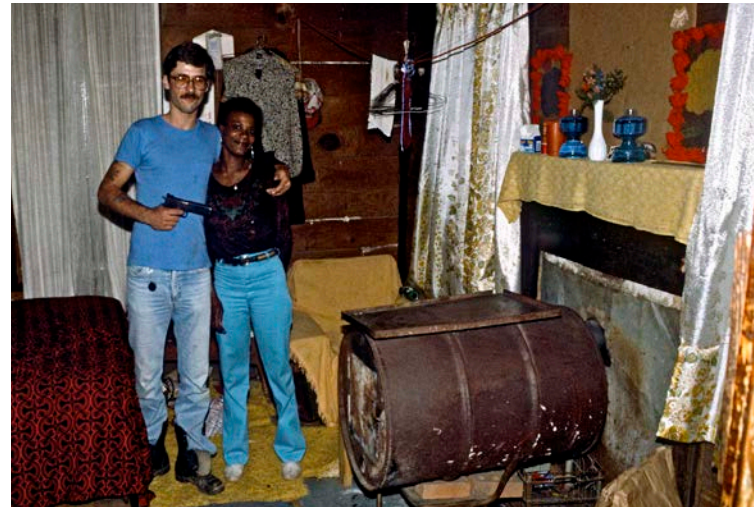
Mary 1978'de yeni kulübesi ve hala işlenmemiş toprak parçasıyla

Mary'nin trajedisinden sonraki yıllarda, izleyicilerim neredeyse her gün buna neden olduğum için beni suçladılar: “Zavallı siyah bir kadını sorumsuzca (cinsel) istismar ederek bu tür bir tehlikeye maruz bırakmamalıydın.” Amerikalıların çıplak bir kadın görüntüsü gördüklerinde neden benim resimlerimle aktarmaya çalıştığım samimiyet yerine hep seksi hayal ettiklerini merak ediyorum. Mary'nin durumunda, “çıplak” bir kadından ziyade sahilde bikini giymiş bir kadını ve yine de Teksas'taki Baylor gibi dini üniversiteler beni ders vermeden önce Mary'nin slaydını çıkarmaya zorladı. Seks takıntısı Amerikalıları Meryem'in maruz kaldığı daha derin baskılara karşı körleştiriyor. Gerçek şu ki Mary ve ben seks yapmak isteseydik bile içinde bulunduğu koşullar bunu neredeyse imkansız kılıyordu. Bir serseri olarak, iki tek kişilik yatağın bulunduğu küçük yatak odalarında her zaman 7 yaşındaki oğlu John'un yatağını paylaştım. Ve sabah 5'ten önce kulübeden çıkmam gerekiyordu, bu yüzden sık sık bir komşuyla yatmayı tercih ediyordum.

Neden ayrılmak zorundaydım? Beyaz efendi ve onun en sevdiği köle metresi arasında kölelik sırasında başlayan eski güzel gece entegrasyonu sayesinde. Rosa Parks, Mary'nin evinden birkaç mil ötedeki ünlü Montgomery otobüs boykotu sırasında her ikisine de isyan ettiğinde “Gece entegrasyonu ve gündüz ayrımcılığı burayı çok karışık bir yer haline getiriyor” diye yazmıştı. Beyaz toprak sahipleri, seks karşılığında bekar siyah kadınlara maddi destek sunuyor, kadınlar da hayatta kalmak için buna bağımlı hale geliyordu. Mary'nin şeker babası Harry her zaman sabah 5'te ortaya çıkar ve Mary'nin deyimiyile “histerik kıskanç karısına” tarla işi yaptığını söylerdi.

Mary ve arkadaşı Bertha, erkek arkadaşı 1984 ile birlikte

Şiddet yanlısı gazi her zaman silahlarıyla tehdit ederdi. 1978

Mary her zaman Harry'den övgüyle bahsederdi ve ahlaki nedenlerden dolayı (ve aralarındaki faydalı anlaşmayı kaybetmemek için) benimle aynı anda seks yapması düşünülemezdi. 1978'deki yangın bombardımanını anlatan kitabımla geri döndüğümde Mary'nin kalbi kırılmıştı çünkü yangından sonra ona daha büyük bir baraka ile büyük bir arazi satın alan Harry henüz öldürülmüştü. Sonraki 23 yılı onunla birlikte o romantik iki odalı kulübede geçirecektim ama aramızda pek romantizm yaşanmadı - hala çekici olan Mary hemen kendisine destek olacak yeni bir beyaz adam buldu. Adam şiddet görmüş, travma geçirmiş bir Vietnam gazisiydi ama benim diğer odada kalmama izin verdi. Geldiğim için minnettardılar çünkü haftalardır birbirleriyle konuşmamışlardı ve ben de aralarında arabuluculuk yapmama yardımcı oldum. 1982'de geri döndüğümde kadın kaçmıştı çünkü adam onu ateş ederken fotoğrafını çektiğim silahlardan biriyle öldürmeye çalışmıştı.

Bir sonraki ise Florida'dan yaşlı bir “cahildi” ve diğer ikisi gibi son derece ırkçıydı. Orada kalmama ve Mary yanındayken ona gösterdiği tüm şefkati fotoğraflamama izin verdi. Mary sayesinde “gece entegrasyonu” uygulayan kırsal kesimdeki siyah kadınlardan oluşan bir ağla tanıştım. Gündüzleri bile gelip kulübemizde pratik yapıyorlardı. Mary'nin arkadaşı Bertha'yı şeker babasının bebeğine hamile kaldıktan sonra fotoğraflamıştım. Tüm yerel siyahlar “gece entegrasyonunu” biliyordu ve bunun neden onları rahatsız etmediğini hiç anlamadım. Tıpkı Mary gibi onların da neden bir zamanlar “şimdi ayrımcılık, yarın ayrımcılık ve sonsuza kadar ayrımcılık” politikasıyla yüksek öğrenim

kapılarını kapatan ırkçı George Wallace'a oy vermeye devam ettiklerini de anlamadım. Bu açık sömürü Mary için 80'lerde sona ermiş gibi görünüyordu. Yine de ilişkimizde kendimizi özgür hissetmiyorduk - yaşımız ilerledikçe karşılıklı sevgimiz artmış olmasına rağmen. Çocukken okula gitmek yerine pamuk topladığı için her zaman bir tarla işçisi olmuştu, ancak şeker babasının geliri olmadan daha fazla çalışmak zorundaydı. Yardım etmek için elimden geleni yaptım, bu yüzden bazı günler suçluluk duygusuyla dolu binlerce öğrencinin önünde sahneye çıkıyordum; ertesi gün Mary ile binlerce sepet fasulye ve bezelye topluyordum - ilişkimize sevgiyle “birlikte bezelye toplamak” diyordu. Öğrencilerimden aldığım övgüyle birlikte su üzerinde yürüebiliyordum gibi hissetme riski de vardı. Bu yanılısamayı, hikayelerini anlattığım kişilerin yanında çamurda yürümekle dengeledim - bazen Mary ile olduğu gibi, boğucu Ağustos sıcaklığında sırlı sıklam oldum.

Beyaz toprak sahibi sabahın beşinde gelip bizi kızgın güneşin altında paydos saatine kadar çalıştığımız uzak bir tarlaya bıraktığında tarihi efendi-köle ilişkisinin yeniden canlandığını hissettim. Akşamları, ölen beyaz sevgilisinden “tazminat” olarak aldığı “40 dönüm (eksi 38) ve bir katır” (ben onun iki dönümünü süren katırdım) üzerinde kendi yiyeceğimizi yetiştiriyorduk. Ona “Danimarka köleliğini uyguluyorsun” dedim. ABD'deki kölelerin aksine, Danimarka Virgin Adası ve diğer Karayip adalarındaki kölelerin gündüzleri efendileri için kölelik yaparken, küçük arazilerde kendi yiyeceklerini yetiştirmelerine izin verilirdi. Bu şekilde, bir asır sonra burada, Kara Kuşak'ta

Mary 1988'de zor bir günün ardından dinlenirken

gördüğümün aksine, kişisel inisiyatifleri ve girişimcilik becerileri kırılmamış oluyordu. Her halükarda, ay nihayet tarlaların üzerinde romantik bir şekilde yükseldiğinde, o kadar bitkin düşerdim ki kelimenin tam anlamıyla yatakta bayılırdık - sırtımız ve cinsel dürtülerimiz eşit derecede kırılmıştı. Kışın bekarlığımızın nedeni farklıydı. Her konferans turunda Mary'yi ve Güney'deki diğer arkadaşlarımı görmek için mutlaka zaman ayırırdım. Mary'nin telefonu olmadığından, yakınlardaki yaşlı bir kadın olan Eula'yı arar, torunlarını gönderip geldiğimi haber vermesini isterdim. Mary günü benim en sevdiğim ruh yemeğini pişirerek geçirirdi: domuz kuyruğu, şalgam yeşillikleri, domuz maws, vs. Bu harika yemekten sonra ormandaki eski dostları ziyarete giderdik (geçmiş yıllarda bu dostları bisikletle gezer ve barakalarında fotoğraflarını çekerdim). Bu kulübelerin çoğu genellikle soba yangınlarında yandılarından, arkadaşlarımla karanlık ormanı kesen sonsuz toprak yollarda nereye gittiklerini sadece Mary biliyordu. Gençliğimde fotoğrafını çektiklerimden biri de Mary'nin 98 yaşındaki büyükbabasıydı (sayfa 99). Mary bana onun karısını vurduğunu (solda) ve kısa bir süre sonra kederinden öldüğünü söyledi. Mary, üç barakalarda yaşayan insanlarla ilgili fotoğraf kayıtlarımın

güncellenmesinden herkesten daha fazla sorumlu olmuştur. O yanımdayken, insanlar beyaz bir adam olarak benden korkmuyor ya da bana güvenmiyorlardı - serseri yıllarımda üstesinden gelmek için mücadele ettiğim sorunlar. Ama artık eski dost olduğumuz için, her zaman kasalar dolusu bira getirmemi bekliyorlardı. Her gece o kadar geç saatlere kadar içerdik ki eve gidemezdim ve ormanda nerede olursak olalım kendimizden geçerdik. Cazibesi ve canlı kişiliğiyle her yerde kapıları açabilen Mary ile geçirdiğim bu rahatlatıcı geceleri çok seviyordum - aramızdaki seks hayatı hariç. Sonunda onun kulübesinde romantik bir gece geçirmeyi denediğimizde, mahallede o kadar çok gerilim ve şiddet vardı ki, yakındaki bir kulüpten gelen sarhoşlar uyuşturucu içmek veya arabalarında seks yapmak için bahçemize giriyorlardı, o da av tüfeğiyle saatlerce perdelerin arkasında oturdu. Masum gençliğimizde meydana gelen yangın bombardımanı ikimizde de derin yaralar bıraktı

En çok korktuğu kişinin kendi oğlu John olduğu ortaya çıktı. John şiddet içinde dünyaya gelmişti: Mary 16 yaşındayken ona tecavüz eden beyaz bir adamın oğluydu. Onu hapisten çıkarmam

John, öldürülmeden bir yıl önce hamile Debra ile birlikte. 1990

1984'te "Two acres and a (Danish) mule"

için sürekli beni arıyordu; genellikle hırsızlık, soygun, ateşli silah ya da uyuşturucu bulundurmaya suçlarından. Beyaz bir adam olarak benim bir fark yaratacak yetkiye sahip olduğuma dair safça bir inancı vardı. Çift ırklı olan John, yaşam boyu süren bir kimlik krizinin yanı sıra düşük özgüven sorunu da yaşadı. Beni çocukluğundan beri hiç sahip olmadığı babası olarak seviyordu ama gittiği her yerde şiddet onu takip ediyordu. Annesinin silahlarını ve beyaz sevgililerinden aldığı pahalı hediyeleri bile çalmış ve bunları uyuşturucu parası için rehin vermişti. Ayrıca Alabama'nın dört bir yanına hamile kadınlar bırakmış, Mary boş yere artan torun sayısına yetişmeye çalışırken bizi onları rahatlatmak için eyaletin dört bir yanını dolaşmaya zorlamıştı. Kulübemizde hamile olarak fotoğrafını çektiğim Debra onun en tatlı kız arkadaşlarından biriydi. Bir yıl sonra nerede olduğunu sorduğumda Mary, "Debra, bebeğe süt almak için kasabaya gitti ama dükkandan çıkarken vurularak öldürüldü" dedi. Sanırım şiddet korkusu Mary'nin siyah erkek arkadaşlardan kaçınmasına neden oluyordu. Bir istisna vardı, onu da tesadüfen öğrendim. Şubat 1996'da onunla birkaç gün geçirdikten sonra ona sürekli burnunu çekmesinin nedenini sordum. Donmuş bir bataklıkta

Mary bizi korumak için silahlarıyla her zaman hazırdu. 1994

grip olduğunu açıkladı. "Orada ne yapıyordun?" diye sordum. Neredeyse bir yan yorum olarak, yılbaşı gecesi birinin onu öldürmeye çalıştığını söyledi. Bu noktada elli yaşındaydı, başka bir beyaz erkek arkadaş bulmaktan umudunu kesmişti, bu yüzden hayatında ilk kez siyah bir erkek arkadaş dendi, yıllarca hapiste kaldıktan sonra serbest bırakılan bir adam. Adamın tehlikeli derecede şiddet yanlısı olduğunu fark etti ve ondan ayrılmaya çalıştı. Adam aniden silah zoruyla onu arabasına bindirdi ve bataklıkta götürdü. Adam silahı kadının şakağına dayamış ama kadın kola içiyormuş ve şişeyi adamın kafatasını kırmak için kullanmış. Bir kulübe bulana kadar bütün gece buzlu bataklıklarda kaçmış. Grip olmak için muhtemelen Güney'deki yol budur, diye düşündüm ama doğru soruyu sorana kadar bu korkunç olayı bana neden anlatmadığını merak ettim.

Ben uzun zaman önce onun etrafındaki şiddete alışmıştım, ancak her zaman hayran oldukları Mary ile tanışmak için yanımda getirdiğim birçok Avrupalı gezgin genellikle şok oldu. Multimilyoner Anita Roddick 1994 yılında benimle seyahat ettiğinde, Mary ile hemen bağ kurdu ve onu Siyah Kuşak'taki

Mary 1994'te 47 yaşındaydı

yoksul siyahlar için kurmayı planladığı idealist bir iş projesinde istihdam etmek istedi. Dışarıda içip bilardo oynamıştık ve Anita'ya ben Mary'nin yatağında uyurken onun da benim yatağında yatabileceğini söylemişim. Ancak Anita, turumuzun bu ilk akşamında karşılaştığı şiddet olaylarından çok korkmuştu. Örneğin Mary'nin sarhoş kuzeni yanından geçtiğimiz tüm lambaları söndürmüştü. Anita ormanda tek başına uyumaktan ve Mary'nin kulübesinin tekrar bombalanmasından korkuyordu. Body Shop Şirketi bizi silahlı korumalarla takip etmekte ısrar etmişti ama hem o hem de ben bunu reddetmiştik çünkü amacımız benim “serseri şartlarımla” seyahat etmektir. Sonuç olarak, ilk gecemizde daha önce hiç yapmak zorunda kalmadığım bir seçimle karşı karşıya kaldım. Dünyanın en zengin kadınlarından biriyle mi yoksa en fakirlerinden biriyle mi yatmalıydım? Bir multimilyonerle mi yoksa bir tarım işçisiyle mi? Anita ile yatarsam, beyaz bir kadınla yatmayı seçerek Mary'nin duygularını incitme riskini aldığımı biliyordum. Mary'yle yatarsam, korkmuş Anita'yı yolculuğun geri kalanında kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktım. Bu kolay bir durum değildi, bu yüzden bilardo oynayarak ve daha fazla bira içerek işi uzattık. Sabah dört sularında Mary'ye programımızın çok sıkışık olduğu ve ertesi gün Mississippi'de biriyle buluşmak için aynı gece yola çıkmamız gerektiği gibi beyaz bir yalan söyleyerek ikilemimi çözdüm. Araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğumu söylememe gerek yok, ancak ıssız arka yollardan ormana doğru bir mil gitmeyi başardım ve orada “Body Shop “umu Anita ile paylaştım (iki tarafın da duyguları incinmedi). Daha sonra Anita Mary'ye yüklü bir çek gönderdi, ancak Anita'nın her yerde karşılaştığı şiddet ve umutsuzluk onu idealist projesinden vazgeçmeye ikna etti, tıpkı diğer yatırımcıların Siyah Kuşak'taki en güçsüz insanların inisiyatifini her zaman gettolaştırıp kırdığı gibi. Şiddet korkusu bunaltıcı olabilir. Ağustos 1990'da Danimarka'dan New York'a gitmek üzere ayrıldım ve her zamanki gibi suçlular Aşağı Doğu Yakası'nda (ilk gece) minibüsüme

Mary, Anita Roddick'e 1994 yılında yaptığı şapka ve yorganları gösteriyor

girdiler. Ertesi akşam kırık camları temizlerken silah sesleri duydum. Minibüsten dışarı baktım ve iki Porto Rikolunun koştüğünü gördüm. İkisi de yere düşmüştü. Alışkanlıkla fotoğraf makinemi kaptığım gibi yanlarına koştum ama fotoğraf çekmeye başladığımda ölmekte olan iki insanın gözlerinin içine baktığımı fark ettim. Her tarafım titremeye başladı. Panik içinde, uzun yıllar D caddesindeki bir çatı katında birlikte yaşadığım lezbiyenlerin yanına koştum ve hala titreyerek Martha'ya olanları anlattım. İkinci şoku ise gülerken, “Jacob, Amerika'ya tekrar hoş geldin. Dün mutfak penceresinden Sekizinci Cadde'de otobüs bekleyen siyah bir kadına bakarken, kadın aniden yere yığıldı ve öldü. Serseri kurşunlarla vurulmuştu.” Gülüşünü düşündüm. Kadınlara uygulanan şiddetle ilgili filmler yapan bu duyarlı kadın şairler, çevrelerindeki dehşetle başka nasıl başa çıkabilirdi? Bush Irak'ta kendi silahıyla ateş ederken, mahallelerindeki uyuşturucu ve suç salgınına fotoğraflamayı planlamıştım ama o kadar korkmuşum ki aynı gece minibüsüme atladım ve Mary'nin kulübesinin göreceli huzuruna doğru 1000 mil yol aldım. Mary ile birlikteyken, en iyi anlarda en son Da' Train zincir danslarını yapmayı sevdiğimiz yerel kulüpteki şiddetten asla korkmadım. En kötü anlarda ise kadınlarına “asılan” siyah erkekleri fotoğrafladım (sayfa 291'de Mary'nin arkadaşlarından birinin fotoğrafına bakın). Alabama ormanlarının ortasındaki o acayip mekanı çok sevdim. Ne yazık ki, müdavimlerden biri bir kavgaya karıştıktan sonra duvarlardaki American Pictures posterlerimle birlikte orayı yaktı.

Ama en korkunç şiddet insanlardan gelmedi. 2011 yılında, Mary 65 yaşındayken, Mississippi'deki bir konferanstan geliyordum. Aslında bu daha çok, tarihsel olarak siyah olan Tougaloo Koleji'nin neredeyse tamamı kadın olan dinleyicilerini güçlendirme girişimiydi. “Erkekler nerede?” diye sordum. “Hepsi hapiste.” Siyah Kuşak'taki yaygın ırkçılığımızın neden olduğu yıkımı ve umutsuzluğu bir kez daha yaşadım. Tüm gün süren güçlendirme çalıştıyım, Atlanta'da daha elitist bir siyah

John 2011'deki kasırgadan birkaç gün sonra hala şiddetli ağrılar içindeydi

lisesine giderken, arabanın radyosundan yıkıcı bir kasırganın bana doğru geldiğini duydum. Yaklaşan bu “tarihi süper fırtına” ile ilgili raporlar, etrafımdaki hava durumu gibi gittikçe kötüleşti, bu yüzden Mary'nin evine daha erken ulaşmaya çalışarak daha hızlı sürdüm. Kasabadaki tuğla konut projesine taşınmıştı, orada güvende olacaktım. Ancak güvenli sığınağıma henüz ulaşmıştım ki Mary yağmurun altında koşarak dışarı çıktı ve ormanda olan John'la cep telefonu bağlantısını kaybettiğini bağıarak söyledi. Anelik içgüdüleriyle bir şeylerin ters gittiğini anlamış ve onu aramak için yola çıkmamızda ısrar etmişti. Kasırğa artık her tarafımızı sarmıştı ve bu hayatımın en korkutucu deneyimi oldu. Önümüzü bile göremiyorduk; sanki bir yüzme havuzunun içinden geçiyorduk ama etrafımızda ağaçlar havada uçuyordu. Kısa süre içinde onu bulma umudumu kaybettim - bırakın yaşamayı - ama Mary o karanlık arka yolların her kıvrımını biliyordu ve oğluna ulaşmaya kararlıydı. Sonra mucize gerçekleşti. John'u havaya fırlamış ve ayağının üzerine düşmüş olan kamyonunun altında bulduk. Onu çıkardık ve acı içinde çığlık atmasına rağmen onu eve geri götürdük. Sık sık söylediğim gibi, “İnsanlara her zaman güvenebilirsiniz ama arabalara ya da doğaya asla güvenmeyin.” Ömür boyu kız arkadaşlar, çocuklarının hayatlarına da bağlılık anlamına gelir.

Bu da beni soruya geri götürüyor: Mary benim hiç “kız arkadaşım” oldu mu? Her anlamda tamamen farklı olsak da, ilişkimizin bir ömür boyu sürmesi başlı başına bir mucize. Gurur ve korku karışımı bir duyguyla ikimiz de ilişkimizi Romeo ve Juliet'e benzeterek romantikleştirdik. Neredeyse aynı günde doğduğumuz için, bu gizeme astrolojik yanıtlar bulmaya bile çalıştım. O her anlamda içinde bulunduğu şiddetli koşulların bir ürünüydü. Gençlik yıllarında, özellikle etrafındaki siyahlara sürekli küfrederek ve bağırdı; onların da sesleri daha az çıkmazdı. Ama etrafta ne kadar siyah olursa olsun, benimle konuştuğu anda en yumuşak ve sevgi dolu sesiyle konuşur, çoğu zaman az

Klan lideri Jeff Berry'ye 2005 projesindeki yeni bahçesini göstermek

önce sergilediği öfkeden dolayı utanç içinde gülümserdi. Sonra siyahlar gülmekten kırılırdı çünkü onun ne kadar “barış ve sevgi” içerdiğini hiç görmemişlerdi ve muhtemelen uzun zamandır bastırdıkları yanlarını ifade edebilmeyi özlemişlerdi. Ama bu sağlıklı bir ilişki miydi? Doğal mıydı? Her ne tür bir aşk olarak başladıysa, yıllar içinde doğal olarak birbirlerine karşı daha derin ve daha derin bir fiziksel çekime dönüştü. Eski bir fiçidan yapılmış ocakta su ısıttıktan sonra oturma odasının zeminindeki küvette birbirimizi yıkamayı çok sevdim. Bütün gece birbirimize sarılmayı ve kucaklamayı sevdim. Danimarkalı eşim Vibeke, kitabımın posta siparişleriyle ilgilenmek için Boston'a taşındığında bir gün bunu hatırladım. Yanlışlıkla Mary'den gelen ve bütün gece kollarımda yatmayı ne kadar sevdiğini yazan bir mektubu açtı. “Neden bunu Mary ile yapabiliyorsun da benimle yapamıyorsun?” Vibeke alay etti. Kitabım Danimarka'da yayımlandıktan birkaç gün sonra onunla tanışmıştım. Yanıma geldi ve “Kitabınızı yeni okudum...” dedi. Kısa bir süre sonra, “Tamam, evlenelim ama unutma, benimle evlendiğinde, kitabımda tanışmamıza neden olan tüm insanlarla da evlenmiş olacaksın” dedim. Ve o zamandan beri birçok kişiyle tanıştı, sanki büyük bir aileymişiz gibi bazıları Danimarka'da barındırdı.

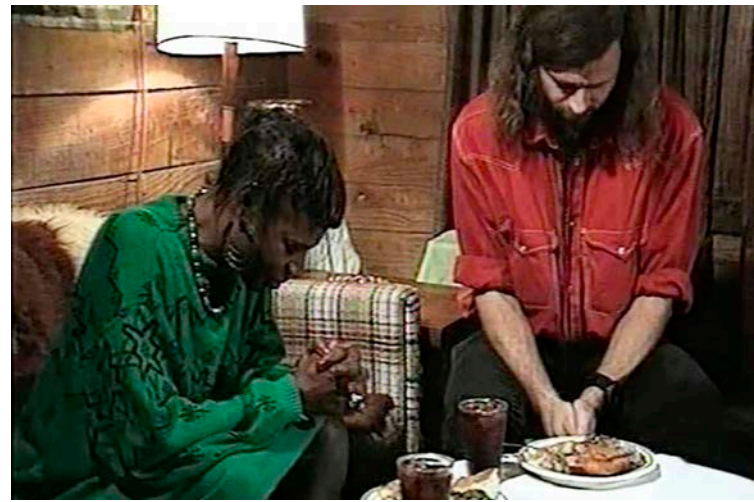
Hayır, Mary ile ilişkimdeki asıl engel, son derece dindar olmasına ve hayatı boyunca kiliseye gitmesine rağmen ahlaki bir nitelik taşıyordu. Kendine çok güvenirdi ve yanımda getirdiğim kamera ekiplerine kendini oynamayı sevdi. Danimarka televizyonu bizi birlikte yemek yerken filme aldığı anda, (normalde yaptığımız gibi) birlikte dua etmemiz konusunda ısrar etti. Olamaz, diye düşündüm, Danimarka'da bu Amerikan dinine boyun eğerken görünmek istemem, ama başka seçeneğim yoktu. “Sıkıntı duam” kabul edildi, çünkü tam o sırada ağır kameramanlardan biri oturma odamızın zeminine çarptı. Döşeme tahtalarının üzerinde sadece başı ve kamerasıyla duruyordu. Artık Danimarkalıların dine teslimiyetimi küçümsemeyecekleri, bizi

Mary 1989'da 42 yaşındaydı

kendimizi gördüğümüz gibi göreceklere konusunda umutluydum - her şeyin biraz üstünde.

Bu konudaki tüm düşüncelerimden sonra, 40 yıllık bekârlığımızın ardındaki daha derin sorunu nihayet anlamıştım: Birbirimize olan sevgimizin cinsel boyutuna ne zaman yaklaşırsak, önümüzde duran tarihsel tuzağı hemen fark ediyorduk - siyah kadına yönelik yüzyıllardır süregelen beyaz tecavüzünü devam ettiriyor olacaktık. İkimiz de Mary'nin kurbanı olduğu "gece entegrasyonundan" ayrı hissetmek istiyorduk. Aşkımızın özgür ve lekesiz olmasını istiyorduk ama bu imkânsızdı. Bir erkek ve bir kadın arasında normal olması gereken şeyi tam olarak uygulamamızı engelleyen bu derin tuzağın nihai kurbanlarıydık: "özgür aşk". Sık sık, henüz özgür olmadığı aşıkâr olan bir toplumda gerçekten sağlıklı bir ırklararası ilişkinin mümkün olup olmadığını merak ederdim. Ve böylece yıllar geçti, ta ki 2009'da bir gün Mary hem kansere hem de beyinde tümöre yakalanıncaya kadar, bu da bize düşünecek başka şeyler verdi. Oksijen vermeye alışık değildim ve geceleri Mary'nin etrafındaki tüm hortumlara dolanıyordum ama neyse ki yanımda bana yardım edebilecek Danimarkalı bir gezgin vardı. Bazı açılardan bir kez daha bağlı bir ilişki gibi hissettim, ama esas olarak gençliğimizden beri yakın olduğum,

Yemekten önce dua etmek. 1991

coşkulu ve dünyayı değiştirebileceğimizi düşündüğüm bir insana yardım edebilmenin sevincini hissettim. Ağır hasta yaşlı bir kadını bebek arabasıyla doktor randevularına götürmek, ilaç faturalarını ödemek ve ona bakmak garip ama bir o kadar da harikaydı. Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi bildiğimiz için, Danimarka'dan arkadaşım Marianne'nin bol bol fotoğrafımızı çekmesine çok sevdim. 2014'teki ölümünden sonra, Jacob Holdt - Bir Amerikan Aşk Hikayesi filmi için başka bir Danimarkalı film ekibini de yanıma aldım. Onları Mary ile birlikte uzun yıllar geçirdiğimiz eski kulübeye götürmek istedim ama artık tamamen Indiana Jones yoğunluğundaki ormanla kaplı olduğu için kulübeyi zorlukla bulabildim. Çürümüş zeminde yürümek iç karartıcı ve tehlikeliydi ama bir kameraman içlerinden birinin tahrif edildiğini fark etmesine rağmen tüm posterlerimin hala duvarlarda asılı olmasından memnundum: biri çıplak bir fotoğrafın bulunduğu kareyi kesip çıkarmıştı. "Şu çılgın Amerikalılar," diye hepimiz hemfikiridik. "Neden şiddet fotoğraflarını kesip atmamışlar ki?" Ekip beni orada Mary ile olan hayatımı anlatırken çekmek istedi ama ben birden kontrolsüzce ağlamaya başladım. Sanki yıllarca bastırılmış duygularım aniden içimden dökülüyordu. Kızım filmin galasında bunu gördüğünde, "Baba, seni daha önce hiç böyle ağlarken görmemiştin" dedi.

Ama bu arada başka bir mucize daha gerçekleşmişti, çünkü üç yıl önce Mary kısa bir süre için beyin tümöründen kurtulmuştu. Böylece ölümünden önce son bir kez daha birlikte olmuştuk. Kasabadaki evinde onunla birlikte oturduğumuz o son akşamı asla unutmayacağım. Projede hala kulübesinin etrafında bizimkine benzer bir bahçe tutan tek kişiydi, sevdiği tüm çiçeklerle - hatta 2005 yılında onu ve bir Klan liderini altında fotoğrafladığım muz ağacıyla -. Herkesin evinin etrafında sadece yıpranmış çimlerin olduğu bu sıkıcı projede onun bahçesi keskin bir tezat oluşturuyordu. İçeride hala aktifti, altı torunu ve beş torununun torunu için yorganlar, şapkalar ve giysiler yapıyordu. Onun

1985'te beyaz şeker babalarını kovduktan sonra posterlerimle birlikte özgürleştirilmiş kulübemiz

yardımıyla atalarının isimlerini ve doğum tarihlerini içeren ağaçlar yapıyordum, böylece onları hatırlayabilecek ve ölümünden sonra da onlarla iletişimde kalabilecektim. En küçüklerin çoğuna Neikata ve Takivie gibi Afrika isimleri verildiğini bu şekilde keşfettim. Mary'yle tanıştığım 40 yıl öncesinden bu yana zaman değişmişti, o zamanlar hepsinin köle isimleri vardı. Ve sonra, birlikte geçirdiğimiz son gecede, tam onun yanında uykuya dalmak üzereyken bir şey oldu. Birdenbire, "Neden şimdi bana o tatlı şeylerinden vermiyorsun? Bizim için çok geç olmadan bunun zamanının geldiğini düşünmüyor musun?" Ve cevap beklemeden beni tek koluyla kocaman karnının üstünde salladı. Şaşkınlıktan felç olmuştum. Aldığı ilaçlardan dolayı aşırı kiloluydu ve kafamın içinde yine ders dinleyicilerimin beni "zavallı bir siyah kadından faydalanmakla" suçladıklarını duydum. Okuyucularımın da bu suçlamalara maruz kalmaması için neler olduğunu anlatmayacağım - hepimizin biraz mahremiyet hakkı var, değil mi? Ancak büyük bir büyükanneyle sevişme fikrini itici ama aynı zamanda çekici bulduğumu itiraf etmeliyim - "başarmak" ve "Sonunda özgür, Sonunda özgür, Yüce Tanrı'ya şükürler olsun ki sonunda özgürüz" olmak için asla geç olmadığını vaat ediyor.

2009'da Mary'ye tıkalı damarları ve oksijen hortumları konusunda yardımcı olmak

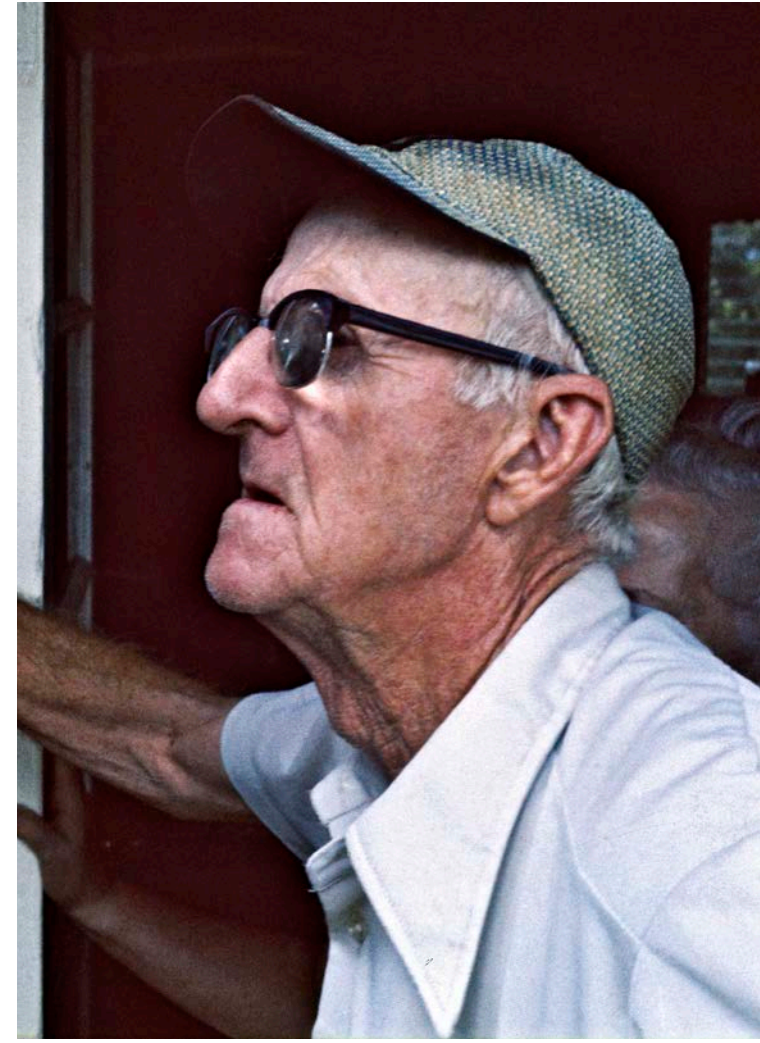
1975 - rural AL

1974 - rural NC

1973 - Baltimore

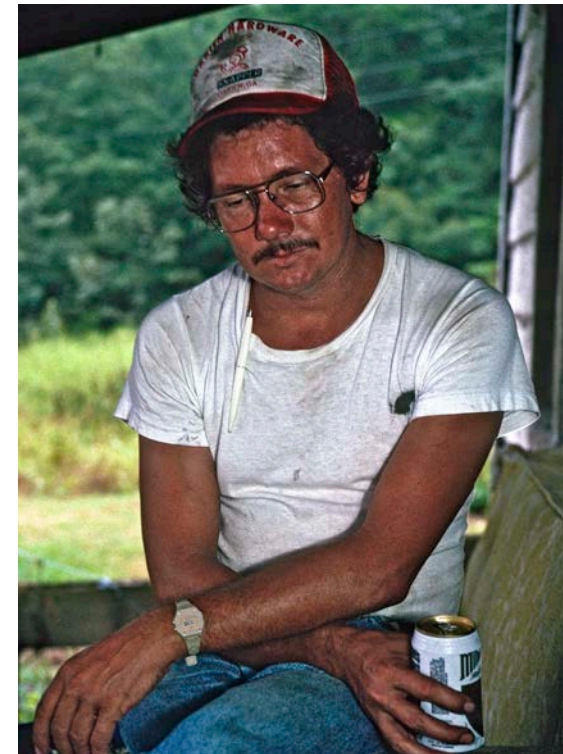

1975 - Troy, AL

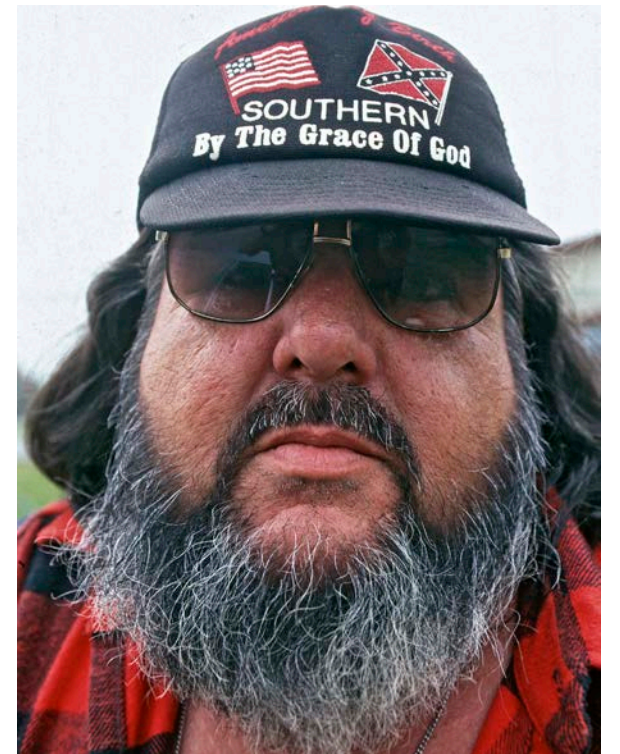
Beni Alabama'da Mary'nin evinin yakınından alan beyaz bir adamın (sol üstte) kaydı: - Entegrasyon hakkında ne düşünüyorsun? - Ben hiç taraftar değilim. Bırakalım kendi başlarına kalsınlar ve devam etsinler. Onlarla kaynaşmaya, onlarla okula gitmeye, onlarla kiliseye gitmeye inanmıyorum. Zencilere karşı hiçbir zaman bir düşmanlığım olmadı. Benim beyaz olmaktan kendimi alıkoyamadığım gibi onlar da zenci olmaktan kendilerini alıkoyamazlar. Onlar farklı bir insan ırkı ve bırakın farklı olsunlar... - Hep Wallace'a mı oy verdin? - Elbette verdim... ama onun zencilere karşı, onların zenci olmalarıyla ilgili hiçbir şeyi yok... Ona oy veren bir sürü zenci var... Bir sürü zenci oyu alıyor...

- Martin Luther King hakkında ne düşünüyorsun? - Kim? Martin Luther King mi?... Neden - (camdan dışarı tükürerek) o bir baş belasından başka bir şey değildi... komünist bir kışkırtıcı... Bu Güneyli ırkçı, zalim olmak için yaşadığımız baskının ders kitabı niteliğinde bir örneğidir. Çocukluğunun masumiyeti, ebeveynlerinin mantıksız emirleriyle sistematik olarak baskı altına alınmıştı: "Zenciler pistir. O çocuklarla oynama; seni bıçaklarlar." Güney'deki tüm çocuklarda olduğu gibi, doğal neşesi, yaşama

iştahı ve başkalarına karşı sevgisi boğulmuştu. Yaralandığı sırada zihni kapandı ve yıllar içinde biriken ek acılar kronik sıkıntı kalıplarına dönüştü. Artık sürekli olarak iyileşmemiş sıkıntı deneyimlerini bozuk bir plak gibi tekrarlamak zorundaydı: "Zenci, zenci, zenci." Tarihin bu tür seslerini dinlerken, Mary'nin evinin bombalanmasının bu baskının aşırı ama mantıklı bir sonucu olduğunu biliyordum. Eğer Kuzey'de büyümüş olsaydı, bu kadar kötü bir zihniyete sahip olmazdı. Ve belki de benim gençliğimin Danimarka'sında (bugünkü ırkçılıktan önce) büyümüş olsaydı daha da az olurdu. Ona resimlerimi gösterdiğimde -örneğin Mary yatakta- bu apartheid sistemine karşı işlediğim suçun derecesi (güneyli bir beyaza göre) kafama dank etti. "Tarafsız" bir İskandinav olarak Mary'nin son derece güzel ve çekici olduğunu düşünüyordum. Bu nedenle, bu beyaz adamın onun "kirliliği, karanlık, iğrenç teni" ile yan yana olma düşüncesinden duyduğu tiksintiyi gördüğümde büyük bir şok yaşadım. Yavaş yavaş, bu olumsuz görüşün beyazların üstünlüğünden kaynaklandığını ve sadece Amerika'daki beyazların değil, siyahların da koyu tenli güzelliğe bakışını etkileyen, içselleştirilmiş, derinden benimsenmiş dürüst bir inanç haline geldiğini fark ettim.

1975 - Bullock County, AL

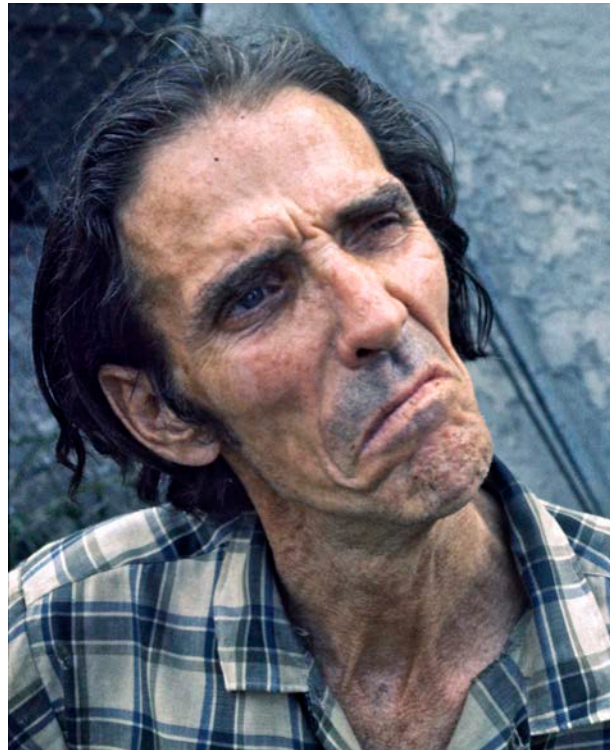
2003 - Angola, LA

1996 - Immokalee, FL

1975 - Meridian, MS

1973 - Baltimore

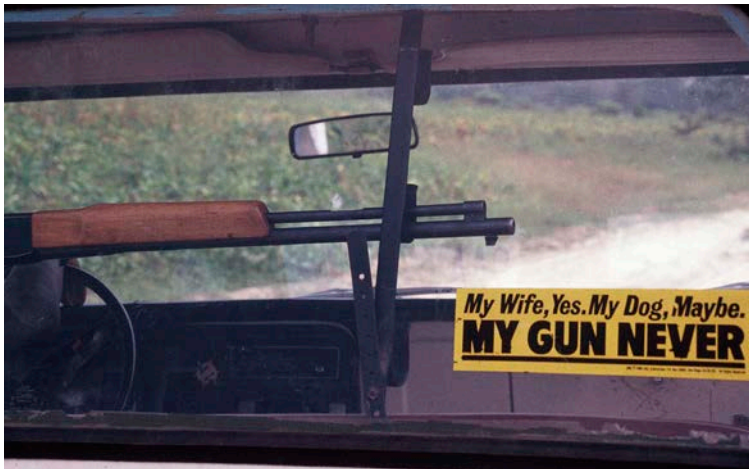
Serseriler ve siyahların yoksul beyazlarla özel bir ilişkisi vardır. Kamyonetlerinde güç sembolü olarak asılı duran silahlarıyla Cuma geceleri geç saatlerde otostop çekenlere ateş eden, diğer geceler üzerinize bira şişeleri fırlatan ve her saat sizi ezmeye çalışanlar onlardır. Hali vakti yerinde olan beyazlar havayı belirlerken, yoksullar, kendilerine aşağılayıcı bir şekilde “zavallı beyaz çöp” diyen siyahlar üzerinde doğrudan fiziksel baskının çoğunu uygularlar. Köle gözetmenleri ve yakalayıcılarının acımasız ve sadist rolleri onlara verilmişti. Günümüzün yoksul beyazları gibi, gözetmenler de plantasyon toplumu tarafından hor görüldüklerini hissediyor ve güvensizliklerini ve öfkelerini acımasız zulüm eylemleriyle siyahlardan çıkarıyorlardı. Demagojik ırkçı politikacılar onlara hitap ediyordu, ancak siyahlar oy hakkı kazanıp siyasi sarkacı daha liberal politikacılara doğru çevirince, yoksul beyazlar polislik rollerinin çoğunu ve sahip oldukları azıcık gururu da kaybettiler.

Siyahlar gibi onlar da kendilerinden nefret etmekte ve çevrelerine karşı şiddetle tepki göstermekte, örneğin her yere çöp atmaktadırlar. Onlar da yetersiz beslenme ve ihmal nedeniyle zekalarını kaybetmişlerdir ve siyahlardan bile daha korkak olabilirler.

Kulübelerine yaklaştığımda genellikle içeri kaçıyor ve kapıları kilitliyorlar. Onlarla ava gittiğimde ve hayvanlara yaptıkları zulmü gördüğümde, şiddet ve istismarcı davranışlarının kaynağının kendi erken dönem baskıları olduğunu fark ediyorum - çaresiz çocuklar olarak duyarsız ve baskıcı sosyal rollerine dövülmüşler. Bu kötü muamele döngüsü, şiddet deneyimlerini kendi türlerine karşı tekrarlama eğiliminde olan siyahların maruz kaldıklarına benziyor. Yoksul beyazların sadece kendi çocukları değil, aynı zamanda savunmasız ve sosyal olarak onaylanmış bir hedef grup olarak siyahları da vardır. Her zaman beyazların üstün olduğu söylendiğinden, siyahların daha iyi işlere sahip olduğunu gördüklerinde kendilerini geride bırakılmış hissediyorlar. “Zencilerin çok fazla hak elde ettiğini” ve “hiçbir zencinin en düşük beyaz ile bile aynı statüye ulaşamayacağını” düşünüyorlar. Bu nedenle, bugün birçok siyahın kendilerinden daha iyi yaşadığını ve daha iyi işlere sahip olduğunu gördüklerinde vagondan düştüklerini hissediyorlar.

2003 - Philadelphia, MS

1986 - anywhere

1972 - Jackson, MI

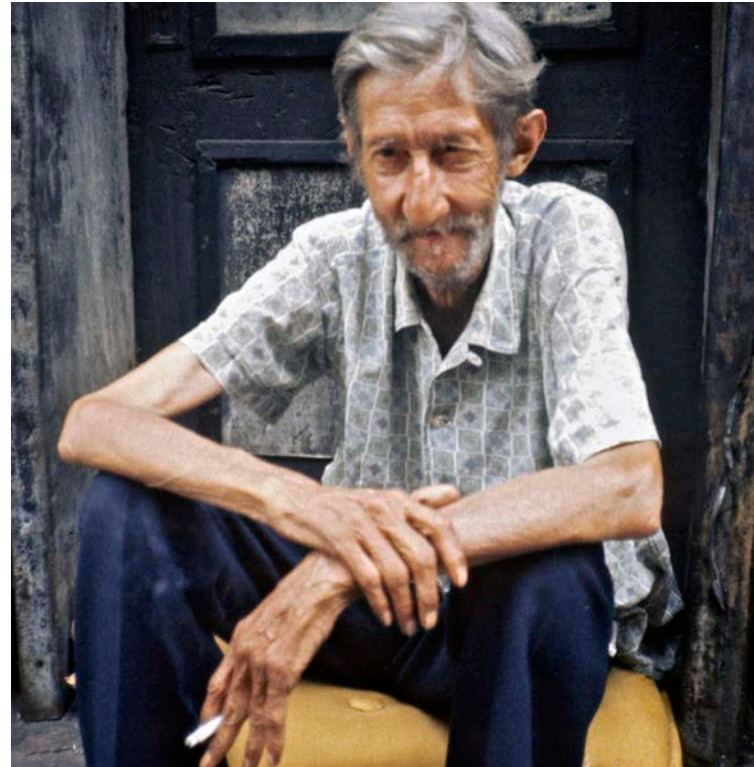

1974 - rural Kinston, NC

Historical photo

Kendilerini çoğu zaman işsiz bırakan sistemimizin iç dinamiklerini anlamıyorlar ve bunun yerine biraz farklı olan birini suçluyorlar - tıpkı Avrupa'daki benzer grupların Müslüman göçmenleri günah keçisi olarak kullanması, İrlandalı Protestanların Katolikleri, İsraililerin Filistinlileri, Japonların Korelileri, Hintlilerin ve Afrikalıların alt kastları ve kabileleri kullanması ve herkesin Yahudi hakkında fanteziler kurması gibi - özellikle de Yahudilerin olmadığı yerlerde! Hiçbir toplum ya da sistem baskıdan muaf olmadığına göre, her yeni nesilde öfke kalıplarını birikip soykırım olarak tezahür etmeden önce kucaklamayı ve iyileştirmeyi öğrenmeliyiz. İçimizdeki karanlık taraflarla yüzleşmeye cesaret edemezsek, çok kolay bir şekilde yer değiştirmiş öfkeyle hareket ederiz. Amerika'da beşikten mezara kadar eşitlik ve güvenlik olmadığından, yoksullar burada özellikle risk altındadır. İrkçilikleri, yetersiz eğitimleri ve bizim onlara karşı ısrarla sürdürdüğümüz "cahilliler" ve "çatlaklar" gibi duyarsız karalama kampanyalarımız, onları Amerikalıların çoğundan daha sağcı ve siyahların da yararlanacağı herhangi bir sosyal güvenlik ağına karşı hale getiriyor. Hayal kırıklıklarının gerçek hedeflerine saldıramayan beyazların öfkesi genellikle ırksal şiddete dönüşüyor. Bu öfke yoksul beyazların yaklaşık 5,000 siyahı linç etmesine neden olmuştur.

1974 - NYC

1996 - rural MS

1974 - rural Elizabethtown, NC

1975 - San Francisco

1974 - Jacksonville, FL

Teenagers Kill Black, 15

Continued From Page 2
 Two other residents confirmed this part of her statement.
 "They were encouraging the kids to attack them," said woman. "They were shouting 'get the nigger' and 'kill the bastard.'"
 Several members of the social club, which is just north of the park where Johnson was found and across the street from where Sanders was beaten have denied seeing the attack or taking any part in it.
 Police have canvassed buildings in the predominantly Italian neighborhood searching for witnesses with no success.
 A Post reporter also interviewed dozens of people in the area without finding any witnesses to the attack other than the woman mentioned. She asked to remain anonymous because she feared possible reprisals against her family. But he indicated she would talk to police.
 Many members of the community said they'd heard about the incident but none admitted to actually seeing the attack.
 Several incidents with racial overtones have erupted in recent months between local whites and black teenagers attending nearby Chelsea HS and Food and Maritime Trade HS. Community and religious leaders have insisted that those incidents were not racially motivated but were caused by a natural conflict of interests over the use of a local gymnasium.

1974 - New York, NY

1974 - Little Italy, NY

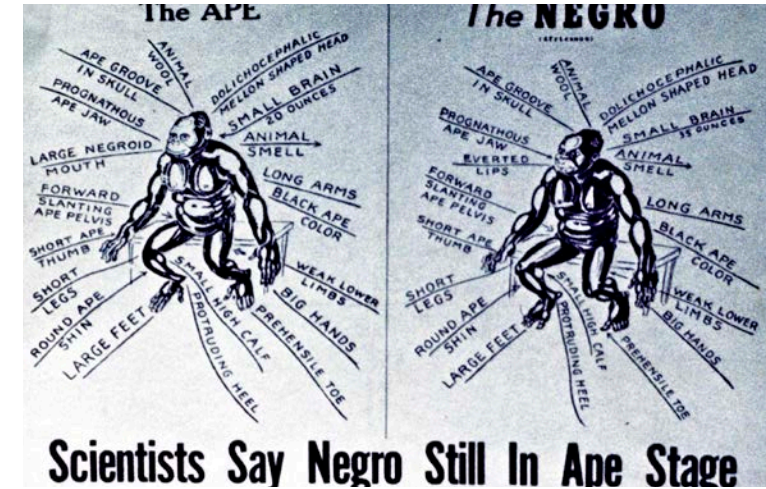
Linçler devam ediyor. Derrick Johnson, New York'un yoksul bir beyaz bölgesine girdiğinde henüz 15 yaşındaydı. Beyaz ebeveynler genellikle çocuklarına yabancı düşmanlığı ve ırkçılığı suçluluk duygusu ve incelikle aşarlar, ancak burada kapı önlerinde durup çocuklarına "Zenciye öldür" ve "Piçi öldür" diye öğüt veriyorlardı. Çocuklar Derrick'e güpegündüz beyzbol sopalarıyla saldırdı. Polis mahalledeki insanları sorguladığında kimse bilgi vermedi. Avrupa deneyimlerinden biliyoruz ki, bu tür yoksul ve küskün beyazlar faşizme ya da komünizme yönlendirilebilirler, ancak dar görüşlülükleri ve otoriter bakış açıları onları genellikle son 100 yılda Avrupa'daki dışlanmış azınlıklar için ABD'dekinden çok daha ölümcül ve tehdit edici olan şiddetli bir sağcı radikalizmi benimsemeye yöneltmiştir.

1974 - Little Italy, NY

1973 - Baltimore

Scientists Say Negro Still In Ape Stage

Baltimore'daki Nazi arkadaşım önce Komünistlere katıldı, ancak onların siyahlar için eşitlik istediğini keşfetti ve beyazların siyahlardan üstün olduğunu ve "tüm zencileri Afrika'ya geri göndereceklerini" söyleyen Nazilere geçti. Naziler böylece Kuzey eyaletlerinde (çoğu beyaz Avrupalıya benzer şekilde) dışlanmışlarımızı gözden uzak tutma ("kaçamak ırkçılık") genel arzusuna bağlı kalırken, bugünün Ku Klux Klan'ı siyahlardan kurtulmak değil, sadece onları "yerlerinde" tutmak ("baskın ırkçılık") istiyor. Güney'de polisin Klan'la nasıl çalıştığını, bir Klan toplantısının yapıldığı bölgedeki tüm siyahları silahsızlandırıldığını ama tabanca ve hafif makineli tüfek taşıyan Klan üyelerini silahsızlandırmadığını gördüm. Bir gece beyaz cübbe benzeri bir ceket giyerek haç yakma törenlerinden birine gizlice girmeyi başardım ve orada bu konuşmayı kaydettim:

1974 - Little Italy, NY

1972 - Miami, FL

1978 - rural Gadsden, AL

1972 - Baltimore

1974 - Gainesville, AL

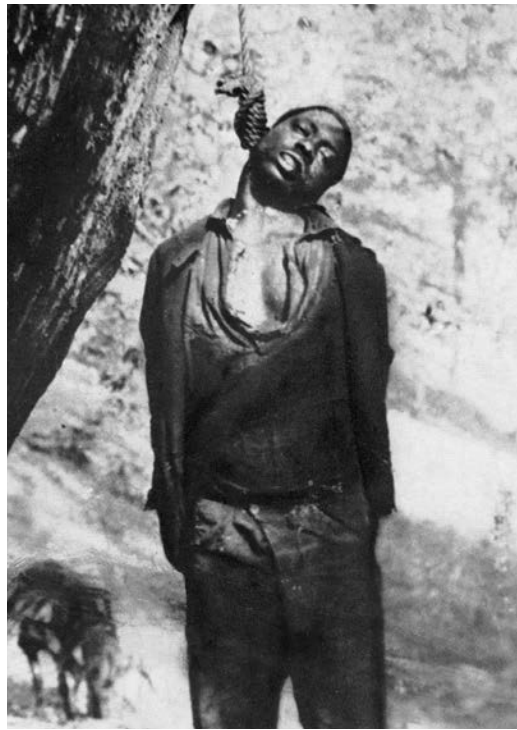
1973 - rural LA

1978 - rural Gadsden, AL

1975 - Tarboro, NC

Historical photo

1978 - rural Gadsden, AL

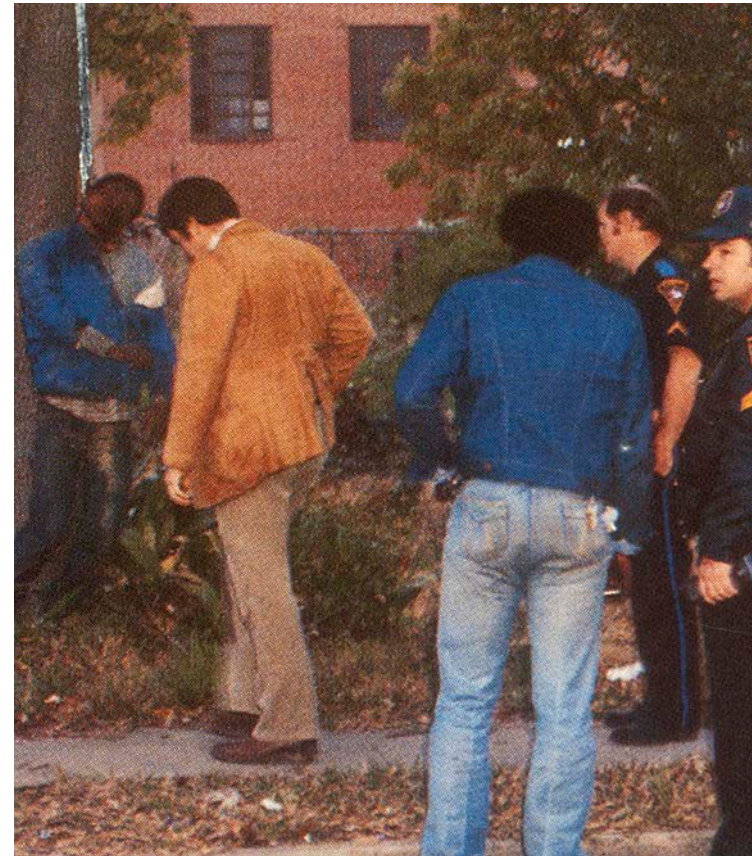
1978 - rural Gadsden, AL

“Evet, komplo bize düşünecek çok şey veriyor... ve çoğunuz sadece kendi kuyruklarını çekerek etrafta koşuşturan maymunları düşünüyorsunuz. Etrafta koşuşturup bağırarak küçük maymunlar yüzünden hala sinirli ve tedirginsiniz: “Ayrımcılığa uğradım, o polisin kovulmasını istiyorum” ve bunun gibi saçmalıklar. Ve bu sizi bir şeyler yapmaya teşvik ediyor. Ama dostlar, komplo bir grup vahşi orman istilasına uğramış Ubangi dudaklı zenciden daha derin. Ve onlara veremeyeceğiniz üç şey var! Kesinlikle sadece üç şey: Bir zenciye şişman bir dudak, mor bir göz ve bir iş veremezsiniz! (alkışlar) ... Başka bir seferinde bu dört zenciye yakaladık ve... hazırдық... (ipte linç etmeyi göstererek) (alkışlar)... ve tam füzelerimizi çapak kafalarına doğru fırlatmaya hazır olduğumuzda, birisi “Durun, onları yakaladık ve yakaladığınız için teşekkür ederiz” dedi. Böylece onları indirdiler ve kilitlediler. Ertesi sabah belediye başkanı yetkilimize şöyle dedi: “Efendim, üzgünüz ama onları bırakmak zorundaydık, çünkü kasabamın parçalanmasını istemiyorum.” Ve bu zenciler, kuyruklarını çekerek zıplayan maymunlar gibi “Ha, Ha, Ha” diye histerik kahkahalar atarak ayağa fırladılar. (kahkahalar) Dostlar, birkaç yıl önce Klan, King suikastını araştıran komitenin -ister inanın ister inanmayın- önüne çıkması için Washington’a çağrıldı. Bu komiteyi siyah olmayan iki kişiye teslim ettiler. Onlardan zenciler olarak bahsedeceğim çünkü King suikastına bir cevap bulmak için sizin zor kazandığınız vergilerden beş milyon doları çarçur ettiler! Her şeyden önce: Bir zenciye suikast düzenleyemezsiniz! (Alkışlar) Sadece bir devlet adamına ya da ünlü bir karaktere ve yeteneğe sahip bir adama suikast düzenleyebilirsiniz. Bir pisliğe suikast yapamazsınız!”

Historical photo

Bireysel olarak, bu yalnız ve umutsuz kaybedenler çoğu zaman benim onlardan korktuğum kadar benden de korkuyorlardı. Tüm önyargılarıma rağmen, onları birey olarak sevmekten kendimi alamıyordum. “Çöp” dediklerini öldürmeye hazır insanlar, toplumun sürekli olarak kendilerinin de çöp olduğu temel duygusunu aşıladığı insanlardır. Güvensizlikleri ve kendilerini hor görmeleri onlara diğerlerinden nefret etmek için garip bir kategorik ihtiyaç verir. Evet, 1984 yılında, konferans turumda zavallı bir otostopçuyu arabama aldıktan sonra Klan’ı anlamaya çalışırken kitabımda yazdığım buydu. Uzun yolculuğumuz sırasında enstest kurbanı olduğundan şüphelenmeme neden olan şeyler anlattı. Sevgi dolu bir şekilde çocukluğunu sordum ve babasının kendisine defalarca nasıl tecavüz ettiğini anlattı. Yine de babasını savunmaya çalıştı ki benim deneyimlerime göre bu tür mağdurlar öfkelerini yönlendirmeye

1981 yılında Mobile, Alabama'da Michael Donald'ın linç edilmesi. Ku Klux Klan üyeleri, “Alabama'da Klan'ın gücünü göstermek için” şehrin bir caddesinde rastgele seçtikleri 19 yaşındaki bir üniversite öğrencisini silah zoruyla kaçırdı. Ertesi sabah cesedi siyahların yaşadığı bir mahallede boynundan asılmış olarak bulundu. Klan üyelerinden biri olan James Knowles daha sonra elektrikli sandalyeye gönderildi. Güney Yoksulluk Hukuk Merkezi'nden Morris Dees, itirafçı linççinin, Klan üyeleri boynuna ilmiği geçirmeye hazırlanırken Michael'ın hayatı için nasıl yalvardığını anlatırken izleyicilerin nasıl ağladığını aktarıyor. Polis fotoğrafı

ve başkalarını günah keçisi ilan etmeye böyle başladılar. Ayrıca, karşılaştığım istismara uğramış çocukların çoğunda olduğu gibi, onun da hiç yardım olmadığını fark ettim. Daha iyi durumda olan bizler, acının çocuklarından aldığımız güvensiz titreşimlerden hoşlanmıyoruz ve sevgimizi, kendilerinin şekillendirdiği sevgiyi yayabilen çocuklara saklıyoruz. Ve onlara duygusal terapi uygulamak için Amerika'nın uçsuz bucaksız otoyollarından başka hiçbir yerde daha fazla zamanınız yoktur. Her zaman inanılmaz derecede minnettar olurlar ve sonrasında sizin için her şeyi yaparlar. Ve böylece, ona kitabımı gösterdikten sonra, bu Klan toplantısına onunla birlikte gelmem için bana yalvardı. Önce gündüz yapılan ve yukarıda gördüğümüz zavallı beyaz sempatanlara merhamet duymaktan kendimi alamadığım açık üye toplama toplantısına gittik. Gizli haç aydınlatmasına (sadece üyeler için) gitmeden önce ona bir yemek verdim ve annesini araması için telefon kartımı kullanmasına izin verdim. Ancak annesi ona iki siyahın az önce amcasını öldürdüğünü söylediğinde yüzü aniden öfke ve acıyla buruştu. Beni koruyacağına ve kukuletayla örteceğine söz vermişti ama şimdi ırkçılık karşıtı (“zenci sever”) olduğumu bildiği halde onunla ve silahlı 50 çılgın Klan üyesiyle karanlık bir ormanın derinliklerine yürümeye cesaret edebilir miydim? Bana ihanet eder miydi? O kadar korkmuştum ki Danimarka'daki ailemi arayıp “Eğer gece yarısından önce geri aramazsam polise haber verin” dedim. Ne kadar safça! Polisle nasıl çalıştıklarını çoktan görmüştüm. Ama o bana asla ihanet etmedi, bu da bana hayattaki en önemli derslerimden birini bir kez daha öğretti: Acı çeken TÜM insanlar -ki o şimdi hem istismar hem de sevgili amcasının öldürülmesi nedeniyle acı çekiyordu- acılarını ve öfkelerini nefret ve şiddet biçiminde ifade etmektense BİZİM sevgimize daha büyük bir özlem duyarlar.

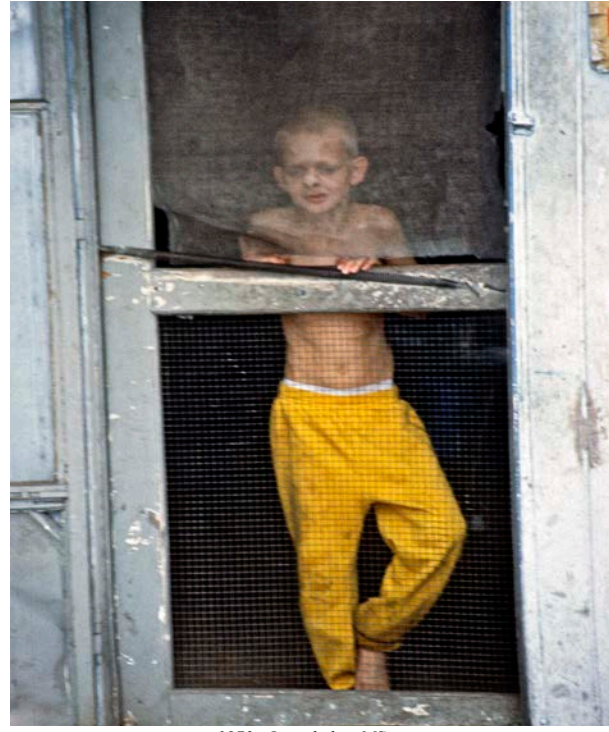
1975 - Waynesboro, GA

1978 - rural Gadsden, AL

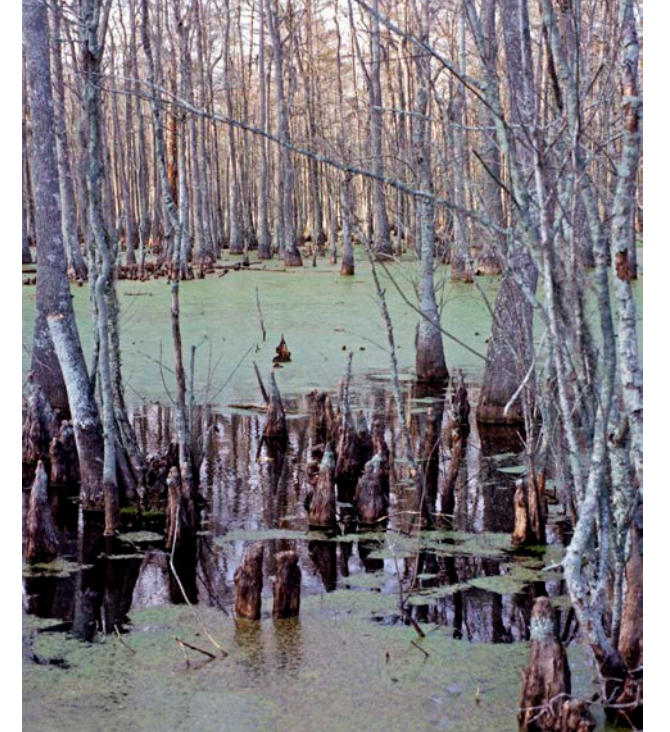
1991 - Woody onu aldığım gece

1973 - Immokalee, MS

1975 - Waynesboro, GA

1996 - Bataklıklar, Louisiana

70'lerdeki serseri yıllarımda Amerikalıların çoğu kendilerini iyi hissediyor gibiydi ve neredeyse hiç Klan faaliyetine rastlamadım. Ancak o zamandan beri gördüğüm çocuklara yönelik artan kötü muamele, Başkan Obama ve Trump döneminde Klan ve beyazların üstünlüğünü savunan grupların büyümesiyle el ele gidiyor gibi görünüyor. Sonradan Trump destekçisi olan bir ailenin içine nasıl girdiğimi anlatayım. 1991'de bir gece Mississippi'de otostop çeken fakir Woody'yi arabama aldım, bana kendisinin ve iki kardeşinin şahsen o kadar çok siyah öldürdüklerini ve artık sayamadıklarını söyledi.

- Üzerime kan bulaşan ilk ikisini o mu öldürdü bilmiyorum ama kafasını fena halde yardığını biliyorum.

- Hmm

- John kafasını gerçekten çok kötü yarmıştı. Kafasından büyük bir parça koptu ve kan bana bulaştı. Çünkü adamı tutuyordum. Kalbi her attığında, kan yaklaşık 5-6 metre dışarı fırlıyordu. Adam on adım kadar koştu, sonra yüz üstü düştü. Hatta bu gece sizi eski postaneye götürüp olayın olduğu yeri göstereceğim. Sonra otoyolda oraya girdiğinizde büyük bir tabelada 'Zenciler Giremez' yazıyor.

- Hâlâ mı? Hangi yıldayız?

- 91 yılındayız, 92 olacak ve "Zenciler Giremez" diye bir tabela var.

- Onları öldürmeye gittiğinizde, bütün gün bundan bahseder miydi yoksa bir anda mı...?

- Hayır, bir anda oldu. O şeylerden biriydi. Sokakta yürüyordu ve bir anda bunu yapmak istedi. Onları görmüştü, o yüzden yaptı....

- Kardeşimin bıçakladığı adamın düştüğü yer tam burası.

O. Polisler olabilir. Burası düştüğü yer. Bıçaklandığı yeri göstereyim. Bu telefon direğinin diğer tarafında bıçaklandı, tam burada. Sonra üç metre koştu ve düştü. Polisler gelmeden gidelim çünkü gece vakti burası kötüdür.

- Aslında ne dedi?

- Aslında "Bu gece bir zenci öldüreceğim" dedi. Bütün gün bunu söyledi ve rayların üzerinden geri döndüğümüzde Sammy ona 'Bahse girerim şuradakini öldürmeyeceksin' dedi. Ve bu büyük bir zenciydi, bilirsiniz. John da "Bahse girerim!" dedi. Sammy de "Bahse girerim." dedi. O da "Bahsi boş ver." dedi. Oraya doğru yürüdü ve "Hey, yaratıcınla mı karşılaştın?" dedi ve onu bıçakladı. Adamın gözleri kafasının arkasına kaydı ve John bıçağı çevirdi ve sonra çıkardı. Kan dışarı çıktığında bana ve Sammy'ye isabet etti.

- Bu nasıl oldu...?

- Dışarı çıkıyor ve eğlenmek için zencileri öldürüyor. Bana öldüklerinde yüzlerindeki korkuyu görmeyi sevdiğini söyledi. River Road'dan aşağı inerken Sammy'nin birini arabaya çağırdığını ve John'un atlayıp onu vurduğunu anlatıyordum. İkisi ayrıldı ve biri orada kaldı, bilirsiniz, korkuyordu. Sanırım gençti ya da öyle bir şeydi. Sammy elindeki şişeyle kafasına vurmaya başladı. Sonra John onu tekmelemeye falan başladı - ve onu kanlar içinde yere yatırıp hareket edemez hale getirdiklerinde, John ölene kadar onu ezdi. John'un yaptığını hiç görmediğim tek şey, dışarı çıkıp dışarı çıkıp ezdiği zenciler. Ama arabada kan gördüm ve.... dediğim gibi.... onları ezdikten sonra arabanın altından tişörtler ve gömlekler gibi şeyler çıkardım. Birçok zenciyi defalarca dövdüğünü ve ölüme terk ettiğini gördüm.

- Kaç tane diyebilirsiniz?

- Kaç tane mi? Parmaklarımla sayamayacağım kadar çok.

Şiddet yanlısı insanlarda her zaman olduğu gibi çocukluğunu sordum.

Üç kardeşin alkolik ebeveynleri tarafından nasıl sürekli dövüldüğünü ve istismar edildiğini anlatırken gözleri doldu.

- Kendimi bildim bileli annemden dayak yedim. Sarhoş bir şekilde gelirdi.... Vurabileceği her yere vururdu. Sizi bir tahtayla kurbaçladığında eğer hareket ederseniz ve tahta başka bir yere çarparsa..... hareket etmemeliydiniz.

Bu tür acı çeken çocuklara elimizden gelen tüm sevgi ve şefkati göstermek her zaman önemlidir.

Seyahatlerimde, bu kapsüllenmiş ve cesareti kırılmış insanların tekrar başlarını kaldırmaları ve kendilerini daha iyi hissetmeleri için ne kadar az ilgi gerektiğine şaşırımdır. Kendilerini iyi hisseden insanlar diğer insanları kasıtlı olarak incitmez, hatta onlar hakkında kötü düşünmezler. Sadece derin acı içindeki insanlar başkalarına zarar vermek ister. Bugünlerde karşılaştığım şiddet yanlısı ırkçıların istisnasız hepsi çocukluklarında kötü muamele görmüş ya da aşağılanmış kişiler. Haç yakmalar ve gamalı haçlar onların bizim yardımımız ve ilgimiz için beceriksizce attıkları çığlıklardır ve onları baskıcı kalıplarından çıkarmak için bizden inanılmaz derecede az terbiye almaları gerekir.

Beş yıl sonra Woody'nin kurbanlarından bazılarını buldum, örneğin Woody tarafından uykularında bıçaklanan Sarah'nın ailesini...(213. sayfada daha sonra neler olduğunu okuyun). Onların paramparça olmuş hayatlarının, felç edici korku ve diğer vatandaşlara karşı geliştirdikleri affetmez nefret tarafından yok edilmemesi için benzer bir beslenmeye ihtiyaçları vardı. Böyle bir nefretin kendini ne kadar kolay sürdürdüğünü bilmek, Güney Afrika'daki yeni siyah hükümetin ırk ayrımı döneminde işlenen tüm ırksal suçları affetmesine yol açtı. Arkadaşım Woody, acısını iyileştirmesine yardımcı olacak hiç kimsesi olmadığı için, acısını siyahlara karşı öyle korkunç bir şekilde dışa vurduğunu anlamaya başlıyor ki, kurbanlarının her birine nasıl işkence ettiklerini, öldürdüklerini ve Mississippi'nin nehirlerine ve bataklıklarına attıklarını anlatabiliyor.

- Onlardan genellikle nehirlere ve bataklıklara atarak mı kurtuluyordunuz?

- Oh, evet, çoğu zaman onları bataklıklara atardık... Mississippi eyaletine

Çünkü onun sınırlarının altında şeytanın çizgisi yoktur. Eğer çamurlu nehirlerini sürüklerseniz isimsiz cesetler bulursunuz.

Oh, ormanların fabrikaları binlerce suç gizlemiştir. Takvim şimdiki zamanı gösterirken yalan söylüyor.

Kalbini söküp aldığı topraklara içelim: Mississippi, kendine parçası olacağın başka bir ülke bul!

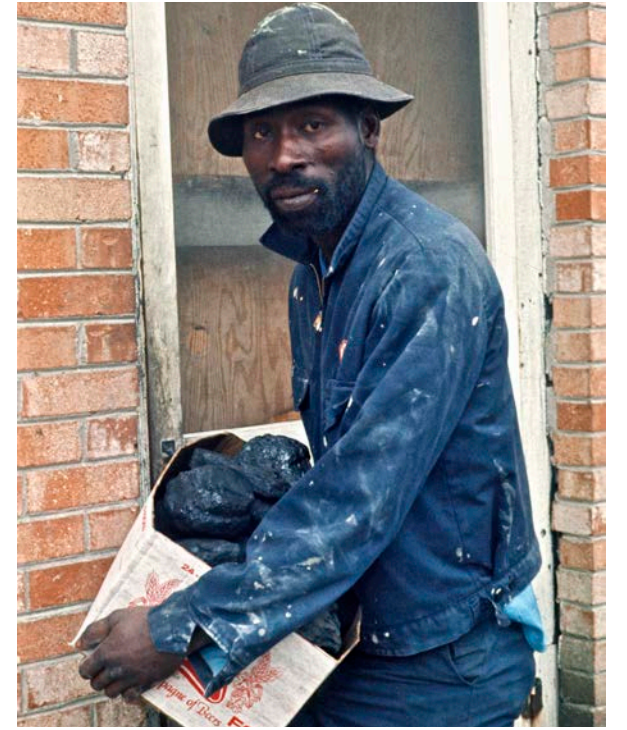
1975 - Tupper evi, Washington, GA

1975 - Washington, GA

1975 - Tupper evi, Washington, GA

1975 - Washington, GA

1975 - Tupper evi, Washington, GA

Barnett ailesiyle birlikte eski bir plantasyon evinde yaşadığım Georgia'da, nefrete değil ama siyahlara yönelik tarihsel olarak koşullanmış babacan bir sevgiye dayanan bir tür ırkçılık öğrendim. Bayan Barnett günlerce beni ailesinin bir zamanlar sahip olduğu aileleri gezdirdi - belli ki hayalinde çok kısa bir süre önce (ve keşfettiğim gibi siyahların bilincinde de).

Bayan Barnett: Bu, büyük büyükbabamın Bay Cadman'dan Lucinda, çocukları ve sonsuza kadar artışı için aldığı satış senedi. Fiyat 1,400 dolardı.

Bayan Hill (başka bir çiftlik evinden arkadaşı): Ama görüyorsunuz, buraya geldiklerinde vahşiydiler ve bence Kuzey'in bizi suçladığı gibi Güney'i suçlamak yerine, biraz övgüyü hak ettiğimizi düşünüyorum. Onları bize sattılar ve bize vahşileri sattıklarını biliyorlardı. Ama onları göndermeye devam ettiler. Sonra bizim sert muamelemizden bahsetmeye başladılar; ama bilirsiniz, sizin için çalışan insanlar olduğunda, onlar için her şeyi yaparsınız, onları beslersiniz, giysi ve ev verirsiniz ve onlara bakarsınız.

Bayan Barnett: Beyazlar zenciler için her şeyi yapardı, dedikleri gibi sırtlarından inmek dışında. (Kahkahalar) Kesin olan bir şey var. Onları hala özliyoruz.

Bayan Hill: Evet, onları özliyoruz.

Bir "ev kölesi" öğleden sonra çayıyla geldiğinde, Güney aristokrasisinde her zaman olduğu gibi konuşma, siyahlara karşı paternalist tutumlarını sürdürmenin ve böylece kendilerine önceki zamanların sosyal ayrımcılığını vermenin bir yolu olarak hizmetçilerinin aptallıklarına döndü.

1975 - Washington, GA

1975 - Washington, GA

Bayan Barnett'in gözden kaçırdığı şey bir işgücü ya da mülk olarak köleler değil, köle ve efendinin eski simbiyotik bağımlılığıdır. Değeri 1.400 dolardan fazla olan bir kölenin hastalık nedeniyle kaybedebileceği gerçeği, beyaz üst sınıfa kölelerine karşı babacan bir ilgi ve sorumluluk duygusu aşılacaktır. Bayan Barnett'te bu sevgi, ömür boyu hapse mahkum edilen siyahlar adına yaptığı çalışmalarda kendini gösterdi; başka bir deyişle, köleler gibi özgür olmayan bir grup siyah için sevgi ifade etme ihtiyacı duydu.

Acaba ben de Amerika'da bu tür bir küçümseyici ırkçılığa mı maruz kalıyordum? Yabancı bir göçmen olarak, diğer herkesi boğan ırkçılık okyanusunda kendimi su üstünde tutabileceğime dair naif fikre daha ne kadar tutunabilirdim?

1975 - Phila, MS. Rachel 14 yaşındayken tecavüze uğradı ve öldürüldü.

1973 - Natchez, MS

1973 - Natchez, MS

1975 - Philadelphia, MS

Güney’de ezilenlerimize karşı birbirine tamamen zıt iki beyaz tepkisi yaşadım: nefret ve sevgi. Bu tuhaf sıkıntı örüntülerini yüzyıllardır süregelen bir sistemin türünleri olarak gördükçe, iyi ve kötü gibi değer yargıları daha fazla parçalandı. Bıraktıkları yıkım izlerine rağmen, artık bu beyazlardan nefret edemiyordum. Onlara saygı ve anlayış gösterdiğim andan itibaren her yerde kapılar açılmaya başladı: Güney misafirperverliğinin kapıları. Daha sonra Güney Afrikalı beyazlar arasında seyahat ettiğimde, siyahlar ve beyazlar arasındaki daha büyük sınıf farkıyla doğru orantılı görünen daha da ezici bir misafirperverlikle karşılaştım. Tıpkı Güney Afrika’da olduğu gibi, Güney’deki siyahlar da alt sınıf statüsünde oldukları sürece geleneksel dostluğu görüyorlar. Çalışmaları için değil, hizmetkarlıkları ve alçakgönüllülükleri, “yerlerini” bilmeleri ve bağımlı olmaları için para alıyorlar. Bu boyun eğdirmeye karşı pasif direnişleri “sorumsuzluk” ve “kaypaklık” olarak görülüyor, bu da baba ilişkisinin “gerekliliğini” daha da doğruluyor ve böylece beyaz statüsünü yükseltiyor. Bu yapay yüksek statü, örneğin “zenciler”, “Yankiler” ya da “komünistler” gibi bir gruba değil de bireye karşı gösterilen coşkulu misafirperverlik ve dostluk gibi psişik fazlalıklara katkıda bulunuyor.

Bir çiftlik evine kısa saçlı peruğumla gelmiştim ama ev sahibesi Emely Kelley bana giderek daha fazla aşık oluyordu ve bir gece tüm saçlarımı göstererek akşam yemeği partisini şaşırttım. Emely, “Komünist olduğumu biliyorum ama yine de senden hoşlanıyorum” diye patladı.

Bu misafirperver sınıf beyaz terörist eylemlere katılmayabilir, ancak bu tür polislikten doğrudan yararlanır. Yaşadığım

plantasyon evlerinin hiçbiri altın, gümüş ve pahalı tablolarla dolu olmalarına rağmen kilitli değildi - sık sık birbirlerine karşı şiddet suçları işlediklerini gördüğüm dünyanın en fakir insanlarından bazılarının hemen yanında.

Güney’in en vahşi gettolarında bile hayatımdan endişe etmeden dolaşabilmemin bir nedeni de 1970’lerin köleliğinin koruyucu şemsiyesini her yerde üzerimde tuttuğunu fark etmemdi. Ve “İskandinav mavi gözlü idealizminizin” bile anlayamayacağı kadar derinlere işlemiş bir sistemle karşı karşıya kaldığımızda, pes ediyor ve bir katılımcı oluyorsunuz. Böylece, kendi yatağımı yapma suçunu işlemekten kaçınırken, siyah hizmetçilerin bana (ev sahibesinden ayrı bir odada) saçaklı yatakta kahvaltı servisi yapmasını sağlamanın kendini sakatlayan ve rahatsız edici sanatını kısa sürede öğrendim. Mississippi’de hizmetçilerin günlerce beyaz “güzelleri” antebellum elbiseler içinde giydirdiklerini gördüm, böylece siyahların sadece “anne” rolünde siyah yüzlü beyaz bir kadın olarak yer aldığı eski Konfederasyon balolarına devam edebildik.

Dokunulmaz “beyaz kadınlıkları”, sadece beyaz üstünlüğünü sürdürme arzusunun neden olduğu bir terörde binlerce siyah erkeğin ölümünün sahte nedenlerinden biri olan bu görünüşte mesafeli ama inanılmaz derecede sıcak, açık ve çekici güzelleri çok sevdim.

Yine de 1978’de Natchez’e ilk kez döndüğümde, New York Times’ta plantasyon evlerini “çökmüş ve karışık” olarak tanımlayan bir makale nedeniyle kasabayı son derece üzgün bulduğumda, tam da bunu kendim deneyimlediğim için gülmek zorunda kaldım.

1975 - Philadelphia, MS. Sağdaki Carl vaiz oldu, kardeşi ömür boyu hapis yattı

1973 - Natchez, MS

Evet demek üzerine

Bildiğim en büyük özgürlük evet diyebilmek; kendinizi tanıştığınız her bir insanın kollarına atabilme özgürlüğü. Özellikle de bir serseri olarak, karşılaştığınız her bireye karşı tamamen insani davranma özgürlüğüne, enerjisine ve zamanına sahipsiniz. Düşünebildiğim en harika piyango otostop çekmek. Her seferinde bir ödül vardır. Her bir insan size bir şeyler öğretebilir. Ön koltukta tabancalar ya da arabada oturan güneş gözlüklü dört uğursuz görünümlü adam olsa bile, hiçbir zaman bir araca hayır demedim. Her insan, içinden daha büyük bir toplumun görülebileceği bir pencere gibidir. New York'ta bir adam benden Florida'ya bir U-Haul karavanı götürmemi istedi. İçinde ne olduğunu söylemedi. Bunu yapmam karşılığında altmış dolar alacağım konusunda anlaşmıştık ama parayı hiç alamadım. Çeşitli kaynaklar aracılığıyla çalıştığım kişinin Mafya olduğunu öğrendim - bu tür yasadışı uyuşturucu vb. taşımacılığı için saf bir yabancıyı kullanmayı tercih ediyorlardı. Ya da belki de Miami'deki Kübalı sürgünler için silah taşıyorlardı? Bir başka sefer Alabama'da 87 yaşındaki zavallı yaşlı bir kadın onu Phoenix, Arizona'ya götürmemi istedi. Oraya gidip ölmek istiyordu. Notasulga'nın dışındaki harap kulübesinin pencerelerini kapatmasına yardım ettim, çünkü asla geri dönmeyeceğini çok iyi bilmesine rağmen, yine de yerel siyahların oraya taşınmasını istemiyordu. Yol boyunca elinde bir tabancayla oturdu. Uzun saçlarım ve sakalım yüzünden benden çok korkuyordu ama Arizona'ya gitmek için başka yolu yoktu. O kadar zayıftı ki arabadan her indiğinde onu taşımak zorunda kalıyordum ama buna rağmen silahına sarılmaya devam ediyordu. Araba o kadar eskiydi ki saatte sadece otuz mil hızla gidebiliyorduk, bu yüzden yolculuk dört gün sürdü. Benzin için yeterli paraya sahip olmak için yıllarca para biriktirmişti ama yiyecek için parası yoktu, bu yüzden birkaç kez arabadan inip yol boyunca havuç ve diğer yenilebilir şeyleri çalmak zorunda kaldım. Yolculuğun büyük bölümünde Vali Wallace'tan ve onun ölmeden önce Başkan olmasını nasıl umduğundan bahsetti. O yolculukta Alabama hakkında bir ömür boyu okuyarak öğrenebileceğimden çok daha fazlasını öğrendim.

Florida'da iki genç kadın beni aldı ve brownie ikram etti. Çok aç olduğum ve arka koltukta oturduğum için bu fırsatı değerlendirdim ve dört tane brownie yedim. Hap, pislik ya da daha kötüsü olsa bile insanların bana sunduklarını her zaman yerim. Ve her seferinde bu bana toplum hakkında belli bir fikir verir. O gün de öyle oldu. Meğer bunlar haşhaşlı kekmiş ve ben çok fazla yemişim. Kafayı bulmuştum ve sürücülerle iletişim kuramadığım için o gün bir daha otostop çekemedim. Jacksonville'e gittim ve bir parkta oturup

kafamın geçmesini bekledim. İki zararsız serseri gelip yanıma oturdu, ama aniden onlardan çok korktum ve otobüs terminaline koştum. Gün ışığında bile sokağa çıkmaya cesaret edemiyordum. (Haşhaş beni aşırı derecede paranoyak yapmıştı ve tam da diğer insanlara korku titreşimleri gönderdiğinizde üzerinize atlarlar). O gün çoğu Amerikalının taşıdığı ve hiçbir şey yapamadığı acı verici korkuyu anladım. O günden beri Amerika'daki insanların tepkilerini daha iyi anlıyorum. Bazen ben de diğer insanlardan korkuyorum. New York'ta bir gece, Dokuzuncu Cadde'nin yakınındaki uğursuz bölgede karanlık bir sokaktan bana seslenen bir ses duydum. Ara sokağa girersem saldırıya uğrayacağımdan kesinlikle emindim. Ama bunu yapmazsam bunun bir emsal teşkil edeceğinden ve Amerika'daki pek çok kişi gibi benim de felç olacağımdan daha çok korkuyordum. Oraya gitmek için kendimi zorladım. Tabii ki, sadece beş dolarlık yıpranmış bir sokak fahişesi olduğu ortaya çıktı. Daha önce hiç karşılaşmadığım türden bir acıya dair içgörü kazandım ve bu da bana evet demenin asla zarar vermeyeceğini bir kez daha kanıtladı. Kural olarak, bunun için doğrudan ödüllendirilirsiniz. Detroit'te beş yaşında bir çocuk ısrarla onunla birlikte eve gitmemi ve annesinin fotoğraflarını çekmemi istedi. O gün vaktim yoktu ama yine de onunla gitmeye karar verdim. Evine vardığımızda annesinin hasta olduğunu ve yedi kardeşinden dördünün sırtında ve bacaklarında büyük fare ısırıkları olduğunu gördüm. Başlangıçta insanlara hayır diyememeyi bir zayıflık olarak algılamıştım, çünkü her zaman çok boyun eğen biri olmuşumdur. Ama şimdi bunun bir güç olduğuna ikna oldum ve bu nedenle nereye gidersem gideyim bunu bir alışkanlık haline getirdim. Neredeyse her gün otostop çektiğimde, bir noktada bir sürücü tarafından bir restorana davet ediliyorum. Menüü alıyorum ama seçim yapmam imkansız. Utanç verici derecede uzun bir duraksamadan sonra şoför genellikle bir şey önerir ve ben de hemen evet derim. Bana ne servis ettikleri umurumda bile değil. Yemek sadece devam etmek için bir araç. Seyahat ederken seçim yapamamanın bile avantajları olduğunu keşfettim. New Orleans'ta kan bankasındayken ve her zamanki gibi pek çok geyin yaşadığı bu şehirden “gey duvarını” aşarak çıktığımda, Mississippi deltasındaki selleri görmek için yukarı çıkarken şişman bir antikacının arabasına bindim. “Daha sonra seni zengin bir beyaz kadınla evlendireceğim” gibi vaatlerle karanlık ormana onunla birlikte gelmem için bana baskı yaptı. Başka bir “pis yaşlı adamla” zaman kaybetmek istemiyordum ama doğrudan hayır demeye de kendimi alamıyordum. Sonunda ormanda şehvetinin peşinden gitmesine izin verdim ve gerçekten de daha sonra beni

1975 - Notasulga, AL

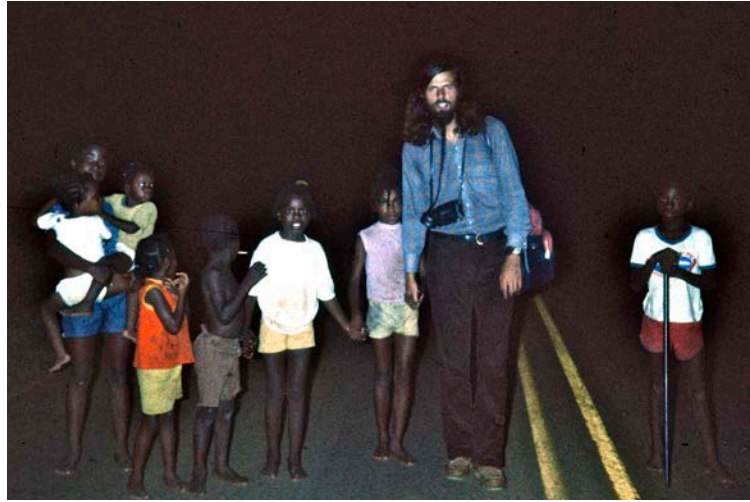
1974 - Harlem, NY

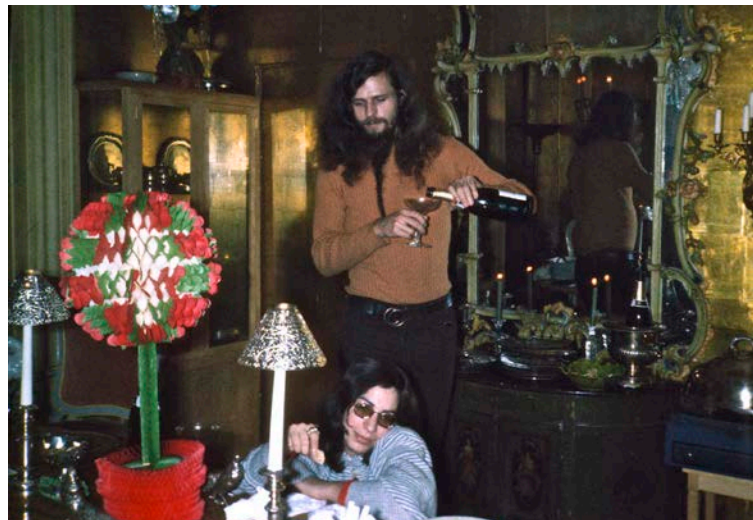
1974 - New York, NY

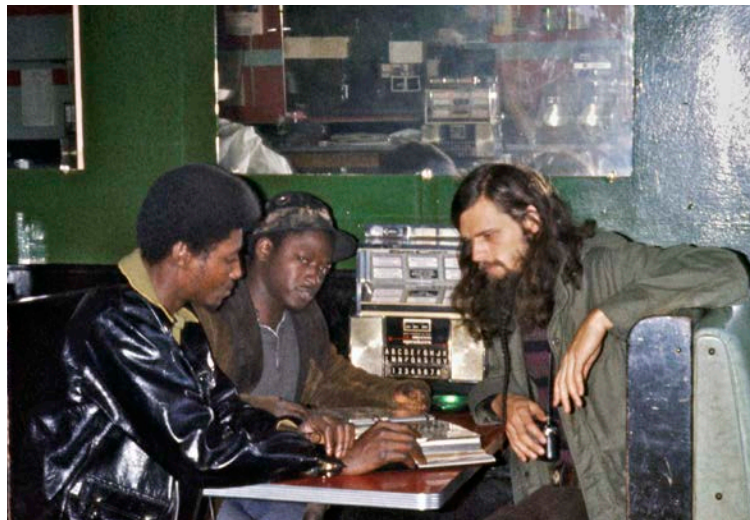
1973 - Natchez, MS

1975 - rural Meridian, MS

1973 - Boston, MA

1974 - Norfolk, VA

Natchez'deki büyük plantasyon evlerinden birine götürdü; ev sahibi olan arkadaşı Emely Kelley beni hemen aynı derecede samimi deneyimlere davet etti. Biraz acıya evet demeden cennete giremeyeceğinizi uzun zaman önce öğrenmiştim. Haftalar süren açlıktan sonra, siyah hizmetkârların gümüş tepsiler içinde gölgelikli yataklarda bize hizmet etmesi gerçekten cennete girmek gibi hissettirdi. Yine de tekrar yeryüzüne inmek önemlidir, bu yüzden iki hafta sonra malikaneden ayrıldığımda, aynı akşam yoksul Delta bölgesindeki Greenville'de siyah bir pezevenkle birlikte kalmaya başladım. İyi arkadaş olduk ve arkadaşlığımızı nedeniyle bana fahişelerinden birini vereceğini söyledi. Ben bir şey demedim. Beni dört "kızının" etrafta durduğu bir bara götürdü. "İstediğin amı seç. Bedavaya alabilirsin" dedi. Ne yapacağımı bilemedim. Şiddetli vahşet ve yoğun şefkatin fantastik karışımıyla bu tür zenci fahişeleri sevmeye başladım. Bir zenci fahişeden bir günde toplum hakkında on üniversite dersinden daha fazla şey öğrenebilirsiniz. Ama seçim yapmak benim için imkansızdı*). Sonra Ed, diğer adıyla Ed, beni tekrar eve götürdü. O andan itibaren daha açık oldu ve beni bir teste tabi tuttuğu ortaya çıktı. Ona anlattığım şeyler çok ilgisini çekmişti ama daha önce hiç güvenebileceği bir beyazla karşılaşmamıştı ve şimdi benim Mississippi'deki diğer beyazlar gibi olup olmadığını görmek istiyordu. O gece yaşadığım en yoğun deneyimlerden biri oldu. İkimiz de normalde işi için kullandığı yatakta yattık ve bütün gece bana çocukluğunu anlattı. Her şey benim için bir vahiy gibiydi. Mississippi'de ilk kez bulunuyordum ve muhtemelen üzerimde özellikle güçlü bir etkisi oldu çünkü o muazzam antebellum elbiseleri ve her yerde altın ve parıltılarla dolu devasa plantasyon evlerinde iki hafta

geçirmiştim. Bana açlıktan, beş yaşından beri günde iki dolara pamuk toplamak zorunda olduğundan, pamuk toplamak zorunda olduğu için hiç okula gitmediğinden ve beyazlar tarafından sürekli aşağılandığından bahsetti. Sonra daha fazla dayanamadı. "Hayatta olmaz," diye tekrar tekrar söyledi. O pamuk cehenneminden kurtulmak istiyordu. Bu yüzden pezevenk olmuştu. Hem kendisi hem de kızları bu şekilde fahişelik yapmanın pamuk tarlalarında fahişelik yapmaktan daha iyi olduğu konusunda hemfikirdi. Her iki durumda da kâr eden beyaz adamdı ama bu şekilde daha çok para kazanıyorlardı: kız başına gecede on beş dolar. Hayatı boyunca beyaz adamın her hareketini ve düşüncesini incelemişti. Beyaz adamı kendisinden daha iyi tanıdığını hissediyordu - ama yine de onu anlamıyordu. Ama deneyimleri onu iyi bir pezevenk yapmıştı, henüz on dokuz yaşında olmasına rağmen. Beyaz adamları kızlarıyla nasıl buluşturacağını çok iyi biliyordu. Ama bunu yapmak ona acı veriyordu. Derin bir yara bırakmıştı. Hem ırkını hem de gururunu sattığını hissediyordu; ama başka seçeneği yoktu. Beyaz adamdan tüm kalbiyle nefret ediyordu ama bunu göstermeye asla cesaret edemiyordu. O gece, Mississippi'deki pek çok siyahın Ed gibi hissetmesi halinde, beyazlar için işlerin hiç de iyi görünmeyeceği bir gün geleceğini fark ettim. O gecedan sonra o kadar sarsılmışım ki, sonraki birkaç gün boyunca beyazların gözlerinin içine bakamadım. O gün şanslıydım çünkü birisi bana kayıt cihazım için pil vermişti. Bu nedenle o gece söylediklerinin çoğunu kaydedebildim. Şimdi Mississippi'de beyazların arasında dolaştığımda ve onlarla birlikte yaşadığımda akşamları sık sık bu kaseti kendime dinletiyorum. Onların bakış açısıyla çok güçlü bir şekilde özdeşleşmekten kaçınmak istiyorum. Büyüleyici aksanları ve büyük insani sıcaklıklarıyla, kendinizi baştan çıkarmanıza izin vermemek zor. İşin püf noktası, Güney'in kaynayan cadı kazanının ortasında soğukkanlı kalabilmek. Ed'in bana kendini açmasını bir tesadüf olarak görüyordum, çünkü kendimi daha çok fahişelerle birlikte gibi hissediyordum. Ama şimdi bunun sadece bir tesadüf olmadığına inanmaya başlıyorum. Sanki her zaman beni doğru durumlara yönlendiren bir şeyler varmış gibi.

Amerikalı bir arkadaşına mektup

* (O zamandan beri, ABD ve Britanya'da ezilen bir grup olarak fahişelere olan sevgimle ilgili bu orijinal mektuptaki bu basit cümlelerin genellikle politik olmaktan ziyade cinsel anlamda yanlış anlaşıldığını fark ettim. Fahişelerle olan ilişkimin daha net anlaşılması için bkz. sayfa 381).

1973 - Natchez, MS

1975 - Philadelphia, MS

1996 - Bullock County, AL

1975 - Philadelphia, MS

1975 - Philadelphia, MS

1990 - Georgetown County, SC

1974 - rural Tarboro, NC

1974 - Greenville, NC

Güneyli misafirperverliğinin en tuhaf yönlerinden biri, bir erkek ziyaretçiye hemen çok çekici bir “kız” “verme” arzusudur. Bu sadece eski aristokraside değil, “yükselen” milyonerler arasında da böyledir. Çoğu zaman bana sormadan, aynı sınıftan (ya da daha sık olarak, o sınıfın bir üyesi olmayı arzulayan) bir “flört” sağlamadan önce nadiren bir günden fazla zaman geçmiştir. Mississippi’de koyu bir muhafazakâr olan Senatör Stennis’in akrabalarıyla birlikte yaşarken, bana aralarından seçim yapabileceğim olası güzellerin bir listesi verildi. Alabamalı bankacı Jack Ray, Senatör Allan’ın özel sekreterini gece için bana vermekte kesinlikle ısrar etti.

“Beyaz kadınlığa” karşı tutumları, siyah kadınlıkla olan tarihsel ilişkilerinden biraz daha iyi görünüyordu, ancak bu kutsal beyaz kadınlık, siyahların şiddetle bastırılması ve beyazlara korku aşılması için birçok bahaneden biri olarak kullanılıyor. Belki de gerçek aşkın kristal avizeler altında gelişmesi, “birlikte yaşayanlar” arasında gaz lambası ışığında olduğu kadar zordur.

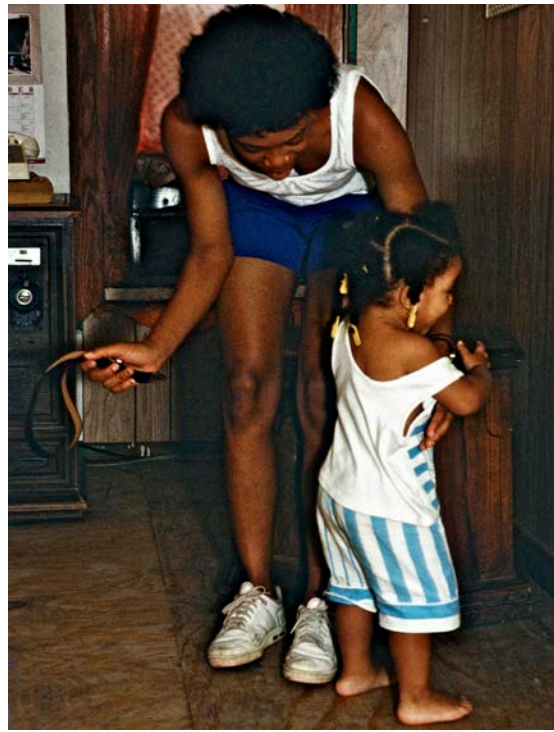
1975 - Las Vegas, NV

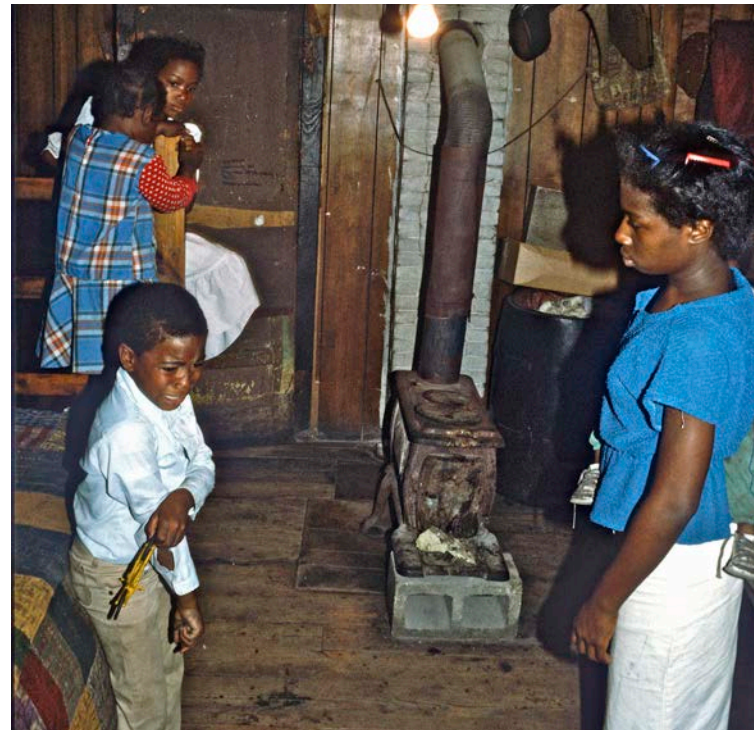
1974 - Tarboro, NC

1974 - Fort Lauderdale, FL'de Bahar Tatili

1996 - Tunica, MS

1990 - Burke County, GA

Hiçbir beyazın, sürekli olarak beyazlardan daha değerli oldukları mesajıyla bombardımana tutulan siyahların maruz kaldığı muazzam psikolojik baskıyı tam olarak anlayamayacağımı düşünüyorum.

En büyük hasar, mağdur, zalimin önyargılarına inanmaya başladığında ortaya çıkıyor. Alt sınıf ailelerde sık sık "Sen bir bok değilsin, zenci" gibi acımasız geçersiz kılma cümlelerinin yankılandığını duyuyorum. Birbirlerine, onlara karşı derin ırkçı duygularımızı ve beyaz toplumun gölgelerine kalıcı olarak sürgün edilme gibi kasvetli bir ihtimali aşıyorlar. Bir zamanlar 70'lerde siyahlar arasında bulduğum umudun yerini o zamandan beri her yerde kendini suçlamanın aldığını görüyorum.

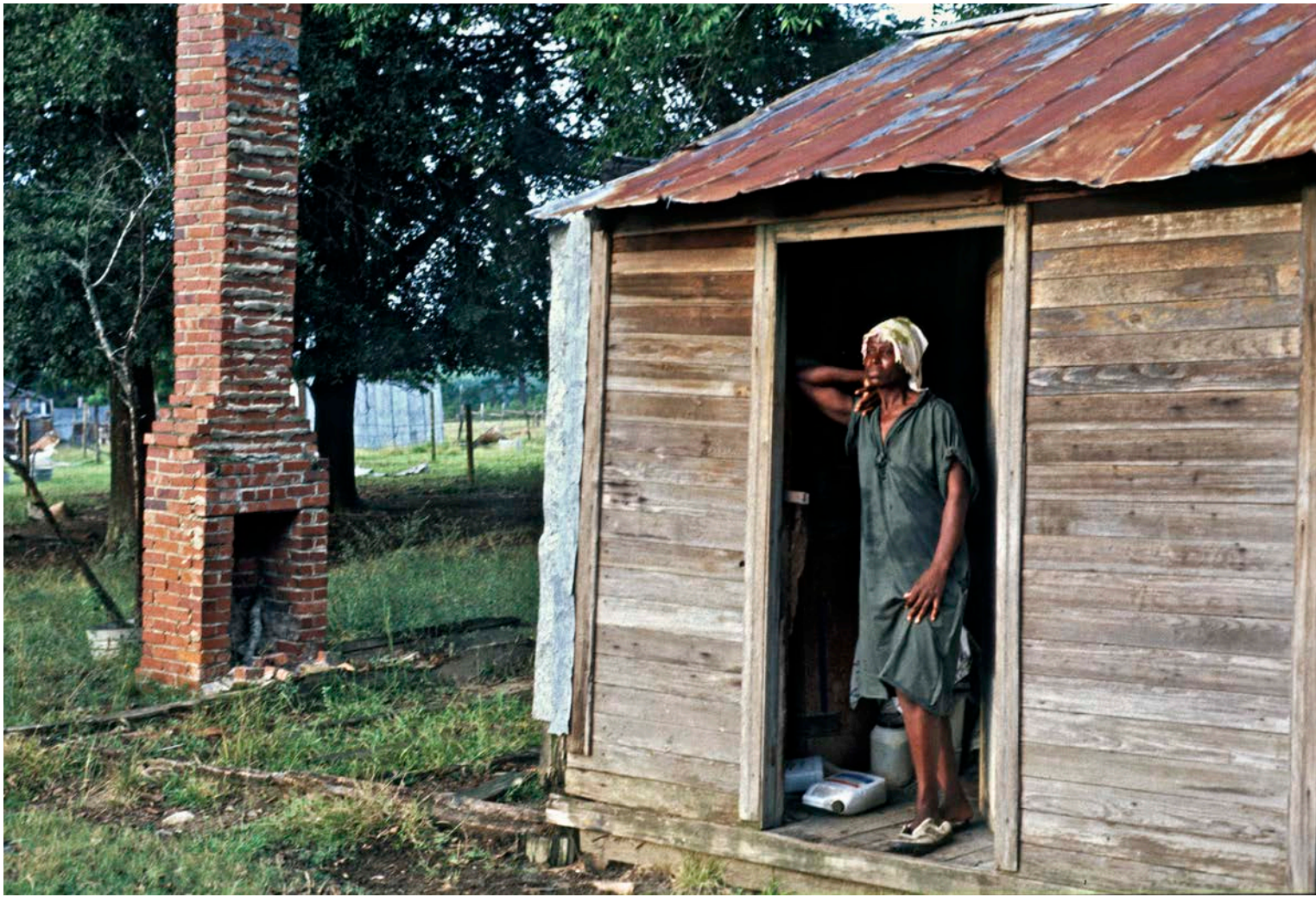
1989 - Bullock County, AL

1973 - Charleston, SC

1990 - Burke County, GA

1991 - Montgomery County, AL

1992 - Montgomery County, AL

1991 - Montgomery County, AL

90'larda kampüste konferanslar verirken, Wilma'nın küçük kulübesinde tüm gece boyunca ırksal meseleleri tartışmayı çok severdim. İyi eğitimliydi ama beyaz dinleyicilerimin düşündüğü ama söylemeye cesaret edemediği şeyleri siyah kelimelerle dile getiriyordu:

- Kendi türüm beni aşağı çekiyor. Onlardan korkuyorum. Hayatım kendi insanlarım tarafından tehlikeye atılıyor.
- Siyahlara olan inancınızı kaybettiniz mi?
- Evet, bana davranış biçimleri yüzünden.
- Beyazlar size hiç zarar vermedi mi?
- Asla, Alabama ve New York'ta beyazlardan hiç sorun yaşamadım. Her zaman kendi türümden insanlar.
- Bunu onlara karşı mı kullanıyorsunuz?
- Evet, duyuyorum.
- Ama size daha önce de söyledim, gerçekleri asla unutmamalısınız.
- Evet, buna içselleştirilmiş baskı diyorsunuz, değil mi? Ama ben öyle görmüyorum. Bence bu onların doğasında var.
- Hayır, hayır, hayır!
- Bunun içselleştirilmiş bir baskı olduğunu düşünmüyorum.
- Ama insanlara olan inancınızı asla kaybetmemelisiniz.

- Onlara olan inancımı kaybettim, evet, kaybettim.
- Ama hepsi buradan geliyor, ırkçılıktan geliyor. İnsanlar çok incindiğinde, ki siyahların incindiğini biliyorsunuz, hınçlarını birbirlerinden çıkarıyorlar.
- Evet, ama bahsettiğiniz şey 100 yıl önce yaşandı. Söylediklerinizin doğru olduğunu biliyorum ama o zamandan bu yana çok yol kat ettik. Kapılar bizim için açıldı. Ancak nefret, bencillik ve benzeri şeylerle birbirimizi geri tutuyoruz. Şu anda bizi geri tutan beyazlar değil, biz birbirimizi geri tutuyoruz.
- Wilma, şu anda beyazların saçmalıklarından bahsediyorsun. Onlar da bunu söylüyor. Bu ülkedeki işverenler kim? Onlar beyaz ve kime iş vermiyorlar?
- Biliyorum, biliyorum, ama ben sadece yaşadıklarımı anlatabilirim. Beni aşağı çekiyorlar. Kendi türüm beni geride tutuyor.
- Bugünlerde tüm siyahlar böyle hissediyor ve bu yüzden birbirlerine daha fazla zarar veriyorlar. İnsanlar kendilerinden nefret ettiklerinde, bunun acısını birbirlerinden çıkarıyorlar...
- Biliyorum. Tek istediğim onlardan uzaklaşmak.
- Nereye gideceksin?
- Henüz bilmiyorum, ama bunun üzerinde çalışıyorum...

1992 - Montgomery County, AL

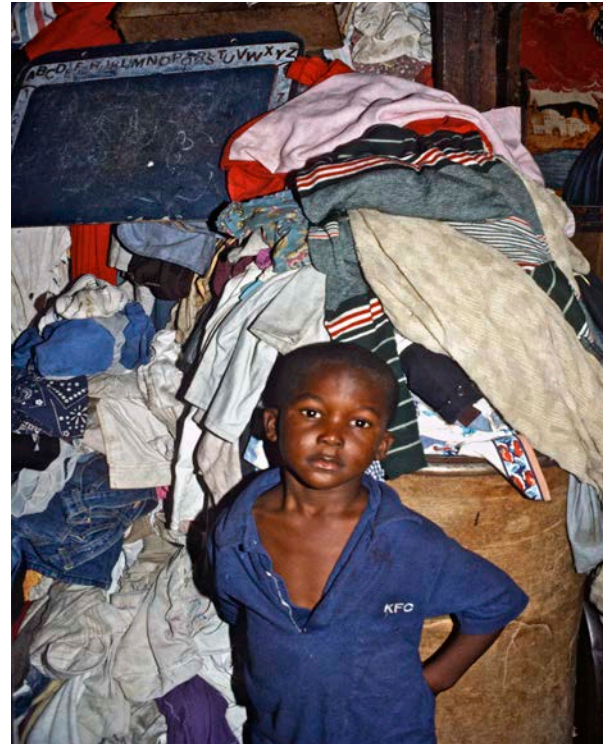

1973 - rural Wendell, NC

1975 - Bullock County, AL

70'li yılların umut ve iyimserliğinden sonra, ırkçılığın bir gün oturup kurbanları birbirlerine karşı savunacak kadar kötüleşebileceğine asla inanmazdım. İnsanlar, kendilerini ezenleri açıkça tanımlayabildikleri ve böylece kendilerini suçlamaktan kaçınabildikleri takdirde baskıdan kurtulabilirler. Geçmişte bu anlayış siyahların tünelin ucundaki ışığı görmelerini sağlıyordu. Yüz yıl önce siyahlarla fiziksel yakınlık içinde yaşıyorduk. Ancak bugün birbirimizden o kadar soyutlandık ki, ne kadar özgür olduklarına dair televizyon fantezileriyle acımasızca bombaladığımız siyahlar, ezenlerini tanımlamakta güçlük çekiyorlar -tarihsel bir ilk- ve bu nedenle artan acılarının nedenini kendilerinde arıyorlar. Ve bir kez ezilen insanları kendilerinin en kötü zalimleri olduklarına ikna etmeyi başardığımızda, her şey darmadağın olur. Ne kazançları ne de öz-değer duyguları, sürekli ideal olarak gösterdiğimiz çekirdek aileyi yeniden yaratmaya yetecek kadar büyük değildir. Bu umutsuzluk ve başarısızlık duygusu aileleri parçalıyor. Kendini iyi hisseden hiç kimse başka bir gruba bugün bizim yaptığımız gibi yıkıcı bir baskı uygulayamaz. Ve kurbanlar sadece dışlananların aileleri değil, giderek artan bir şekilde çocuklardır.

1990 - Burke County, GA

1998 - Natchez, MS

Biz beyazlar, ahlaki itibar ve siyahların tanınması için “en iyi arkadaşım siyah” demeyi seviyoruz. Ve başkalarının daha ilkel ırkçılığını kınamaya bayılırız ama KKK ve Naziler gibi bağnazların kendilerinin ABD’deki siyahların ya da Avrupa’daki Müslümanların genel yaşam kalitesini etkileyecek gerçek bir güce sahip olmayacak kadar derin bir travma içinde olduklarını unuturuz.

Hayır, kurbanlarımız çok iyi biliyor ki, bugün milyonlarca dışlanmışımızı gettolara, psikolojik izolasyona ve umutsuzluğa sessizce zorlayan biz “iyi” yasalara saygılı vatandaşlarız. Yüce ideallerimize ve liberal Hıristiyan değerlerimize uygun yaşayamadığımız için duyduğumuz beyaz suçluluk duygusuyla, siyah aileyi nihai olarak ezişimizi örtbas etmek için kaçışçı siyah TV programlarına kaçıyoruz. Bugün siyah çocukların %70’inden fazlası babasız, her 10 çocuktan biri de ebeveynsiz büyüyor; bu sayı Amerika’ya ilk geldiğim zamanki sayının iki katı, kölelik dönemindeki sayının ise üç katı.

1974 - Jersey City, NJ

1973 - rural Wendell, NC

1975 - Notasulga, AL

1974 - Norfolk, VA

1973 - Greensboro, NC

1974 - Washington, NC

Bu nedenle büyükannenin onlarla ilgilenmesi gerekir. Köle pazarlıklarından bu yana en büyük baskıya rağmen başarılı olabilen siyah öğrenciler bana sık sık büyükannelerinin kurtarıcı melekleri olduğunu söylerler.

*Büyükannenin elleri
Pazar sabahı kilisede el çırptı.
Büyükannemin elleri
çok iyi tef çalardı.*

*Büyükannemin elleri uyarı verirdi,
"Billy, bu kadar hızlı koşma" derdi,
bir cam parçasının üzerine düşebilir -
O otların arasında yılanlar olabilir.
Büyükannemin elleri
yerel bekar anneleri yatıştırdı.*

[#185](#)

1975 - Waynesboro, GA

1978 - Bullock County, AL

1974 - Palm Beach, FL

Prison transport FL

1974 - Palm Beach, FL

1973 - Angola hapishanesi, Tunica, LA

En umutsuz baskı altında bile, insanlar hayatta kalmak için yenilmez bir yeteneğe sahiptir ve bu nedenle bir hayatta kalma birimi olarak geniş aile kavramı, genellikle siyah ailenin acımasız bir toplumun etkilerinin üstesinden gelmek için son çaresi haline gelmiştir. Ancak bu kavram Afrika'da aynı köyde yaşayan birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile anlamına gelirken, Amerika'da aile üyelerinin acımasızca köklerinden sökülmesi ve büyük fiziksel mesafeler boyunca zorla ayrılması anlamına gelmiştir. Liberaller siyah ailenin yok edilmesini "köleliğin mirası" gibi sempatik ifadelerle mazur göstermeye çalıştıklarında -sanki aile tek başına, hiçbir sebep yokken bu mirası nesilden nesile taşınmalıymış gibi- bu, 100 yıl önce var olan kötü bir sistemi suçlamak ve böylece sorumluluktan kurtulmak içindir. Tekrar tekrar gördüğüm şey, siyahların kölelikten miras aldıkları değil, toplumun kölelikten miras aldıklarıydı. İçinde yaşadıkları sistem kölelikten ayırt edilemediğinde (ve kölelik olarak algılandığında), kölelik mirasının siyah aileye dayatıldığı açıktır. Bu çocukların kayıp babalarının çoğu zaman içinde zincirleme çeteler halinde güney otoyollarını inşa etmişlerdir. Bugün tazılar ve hafif makineli tüfekler çok daha etkili olduğu için zincir yok. Bazı cezaevi kamyonlarını takip ederek, cezaevi çalışanlarının diğer işlerinin yanı sıra Palm Beach'te dünyanın en zengin insanların malikanelerinin ve özel plajlarının etrafını temizlediklerini keşfettim. Bunlardan biri, tarihteki en büyük vergi indirimiyle milyarlarların işçi sınıfından daha az vergi ödemesine yardımcı olan Trump.

Burada beyaz gözetmenlerin silahları altında çalışmak, siyah bilinç tarafından eskiden büyük beyaz plantasyon evlerinin etrafında yapılan köle işinin doğrudan bir devamı olarak algılanamaz. Tıpkı kölelerin kendilerine dayatılan zorluklardan kurtulmak için çalmayı meşru görmeleri gibi, bugünün mahkumlarının çoğu da beyaz milyonerlerin kendilerine dayattığı yoksulluktan kurtulmak için suç işlemeyi meşru görüyor. Zenginlerin aktif ters sınıf mücadelesi, 70'lerde tanık olduğum göreceli ekonomik eşitlikten uzaklaşarak paranın yoksullardan zenginlere doğru gerileyen bir şekilde yeniden dağıtılması anlamına geliyor. Amerika'nın her yerinde siyahların benzer suçlar için beyazlardan çok daha uzun cezalar aldığı bir gerçek olduğunda, kölelik algısı somut bir gerçekliğe dönüşüyor. Beyazların beraat edeceği suçlamalar için siyahlar genellikle ömür boyu hapis cezası alıyor. Köleliğin bu zoraki mirasından muzdarip olan binlerce kişi bir anlamda bizim siyasi mahkumlarımız olarak adlandırılabilir.

1974 - Palm Beach, FL

Zincirleme çetelerin tarihsel tablosu

1974 - Palm Beach, FL

1974 - Palm Beach, FL

1974 Palm Beach, FL - Milyonerler arasında dilenci

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

Bu kitaptaki arkadaşlarımın çoğunu bugün, onlarla ilk tanıştığım zamana kıyasla nispeten daha kötü durumda buluyorum. Ama burada Palm Beach ve Miami Beach'te Amerika'nın en zengin aileleriyle birlikte Reagan'ın, Bush'un ve Trump'ın vergi indirimlerinin daha da zenginleştirdiği insanlar var. Birkaç yıl öncesine kadar siyahların (hizmetçiler dışında) buraya ayak basmasına izin verilmiyordu ve bastıklarında da genellikle tutuklanıyorlardı. Ancak nadiren bir dilenci içeri girip multimilyonerlerden bir kuruş alabiliyor. Amerika başkanları dünyanın en iyi sahalarında golf oynuyorlar ve saatte 5-6 dolardan daha az para ödedikleri siyahi yardımcıları kullanıyorlar. Ve bu siyah köle işçiler burada Rolls Royce'larından inen beyaz milyonerleri Wall Street'ten gelen son haberleri okurken görebiliyorlar.

Yine de, birlikte eğlenceli günler geçirdiğim ve bu para cehennemindeki hapisane kölelerini takip edebilmem için Mercedes'ini ödünç almama izin veren Bill Gandall adında solcu bir milyoner de buldum. Eğer mahkumları sizin için çalıştırıyorsanız, elbette polisin de yanınızda olması gerekir. Toplumdaki sevgi ve güveni öldürdüğünüzde, dünyadaki tüm TV kameraları ve elektronik gözetleme ekipmanları yeterli değildir. Çocuklarımızın kaçırılması korkunç olur; Tania ve küçük kız kardeşi gibi onları soğuk ve izole bir dünyaya kilitlemek ve Kübalı bir dadının onlara bakmasını sağlamak daha iyidir. Ve yoğun kariyer sahibi ebeveynler için, onları televizyonun kölesi haline getirmek, sadece birkaç mil ötede Linda ve ailesinin yaşadığı dış dünyayı görmelerine izin vermekten muhtemelen daha akıllıca olacaktır.

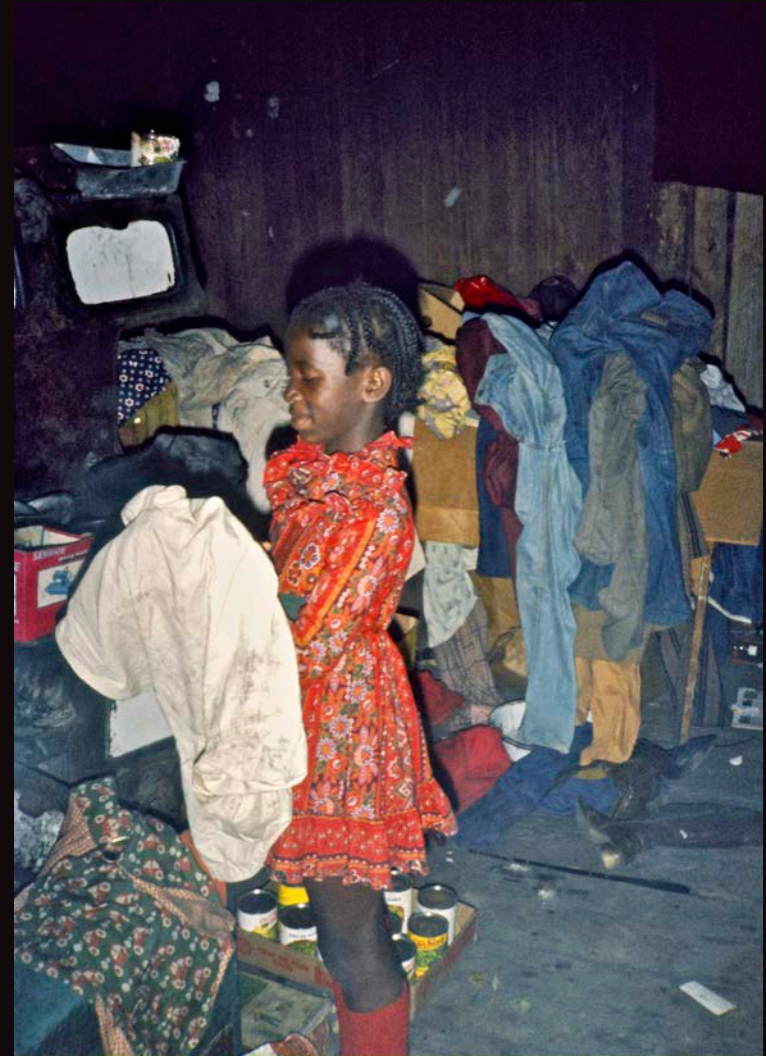
1972 - Miami Beach, FL

1974 - Bill Gandall ile Palm Beach, FL

1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - Miami Beach, FL

1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

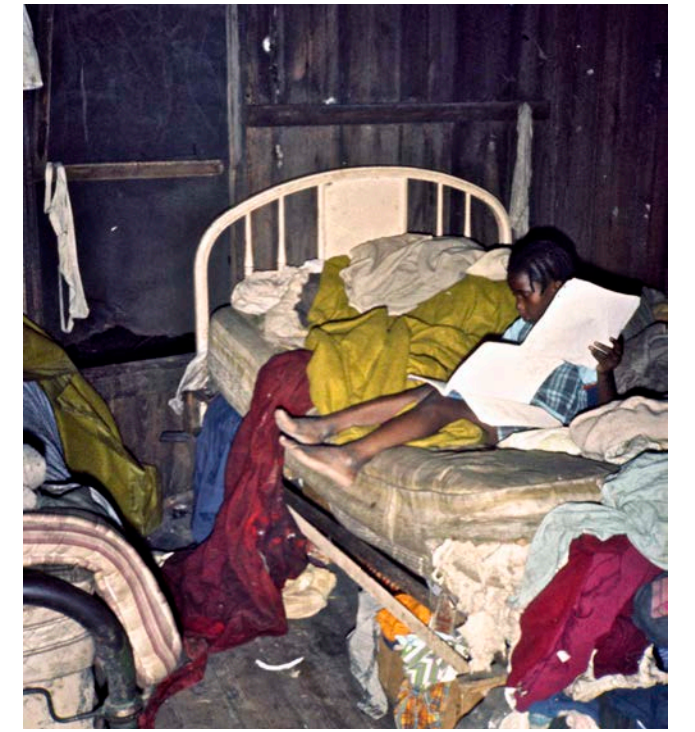
1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

Linda Disney World'den çok uzakta yaşamıyordu, ama bunu çok yüksek sesle söylememeliyim çünkü oraya gidecek parası hiç olmadı. Linda'nın evi o kadar fakirdi ki, ben yanlarına taşınmadan önce nadiren ışıkları yanardı. Yanımda biraz milyoner parası vardı, böylece eski lambaları için gazyağı alabildim. Aile için sevinçli bir gündü. Linda'nın babası sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar beyaz bir toprak sahibinin ineklerine bakıyordu ve genellikle çıplak ayakla üç mil yürüdüktan sonra akşam 10'dan önce eve gelmiyordu. Ama bu akşam onu bir sürprizle sevindirmek istedik ve karanlıkta geldiğini görünce Linda dışarı koştu ve bağırarak kollarına atladı: "Baba, baba, bir hediyemiz var... gördün mü? Gördün mü? Işık! Işığımız var!" Daha sonra Linda ve kardeşi dışarıda lambanın ışığında dans ettiler. O ışıktan öyle büyük bir sevinç duydum ki, özellikle de art arda yaşadığım soğuk milyoner evleri deneyiminden sonra içim ısındı. Yine de çoğunlukla mutlu olacak pek bir şey bulamadım. Yemekler her zaman açık havada yakılan ateşin üzerinde pişirilmek zorundaydı ve Linda'nın annesi acı veren hastalığı nedeniyle bütün gün aynı sandalyede hareketsiz bir şekilde oturabiliyordu. Linda gün batımından önce ödevlerini yapmak zorundaydı ama bazen onu ay ışığında kitap okurken görüyordum. Çoğu zaman yatakta bana kitap okurken saatler geçirdi.

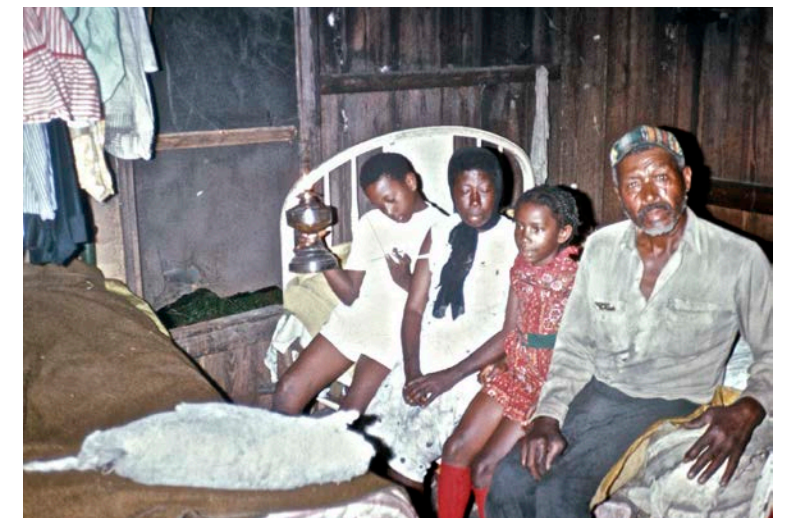
1974 - La Crosse, FL

Linda, Amerika'daki en parlak ve en cesaret verici deneyimim oldu. Onun ailesine, dünyadaki diğer tüm yoksulluklardan daha yıkıcı ve insanlıktan çıkarıcı olduğunu düşündüğüm siyah Güney'in yoksulluğunda aylarca seyahat ettikten sonra derin bir depresyona girdiğim ve cesaretimin kırıldığı bir zamanda geldim. Linda'ya baktım ve onun neden alt sınıfta tanıştığım diğer pek çok yoksul siyah çocuk gibi ruhen ve bedenen bastırılmadığını merak ettim. Bu insanlık dışı varoluşun ortasında ailesinin bir arada kalmasını sağlayan şey neydi? Ve neden birbirlerine karşı Amerika'da gittiğim diğer tüm evlerde bulduğumdan daha derin bir sevgi besliyorlardı?

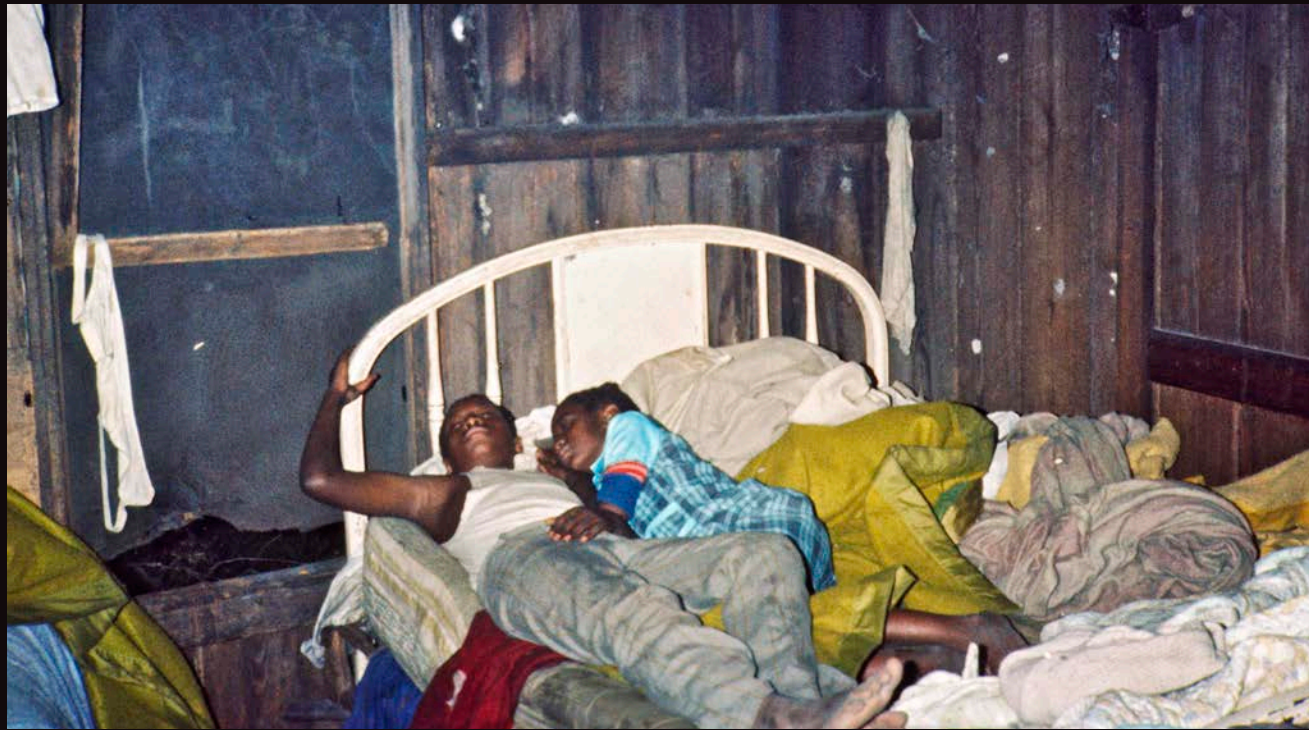
Linda'nın evinde olmak, yoksulluğu romantikleştiren bir Hollywood filmine adım atmak gibiydi. Amerika'nın her yerinde yoksulluk iğrençtir ve hem insanlara hem de çevrelerine itici bir yüz verirken, burada sevginin hayatta kalmasına izin vermişti. Bu deneyim, çirkinliklerle dolu bir dünyanın ortasında aşkı bulmak, o kadar tarif edilemez ve şok ediciydi ki, tamamen bunalmıştım.

1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

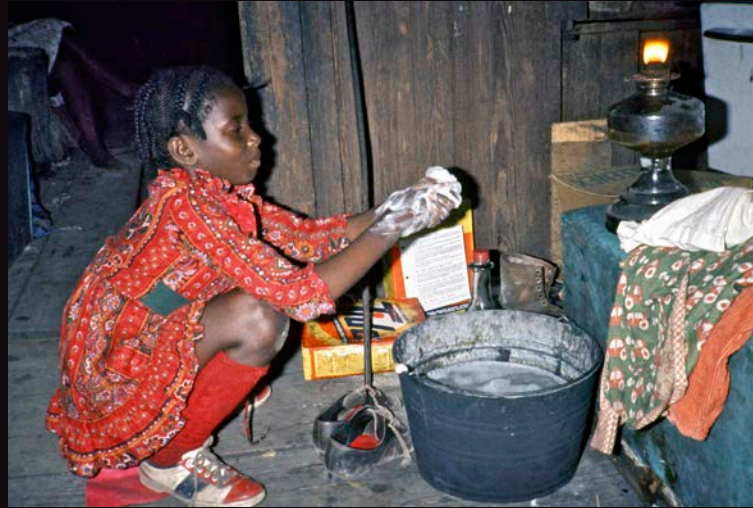
1974 - La Crosse, FL

Miami Beach

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

*Şimdi aşkı bulduk
Bununla ne yapacağız?
Ona bir şans verelim.
kaderimizi kontrol etmesine izin vermemeliyiz.
Bunu kendimize borçluyuz.
sonsuz dek mutlu yaşamak için.*

*Oh, aşk umduğumuz şey,
ve aşk aradığımız şeydir.
Şimdi tam burada, elimde,
Her yere yayacağım.*

*Şimdi aşkı bulduk
Bununla ne yapacağız?
Affedelim ve unatalım.
Hiçbir düşünce düşmanınız olmasın.
Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim,
Mutluyum, mutluyum, mutluyum
Bir erkeğin olabileceği kadar.
Aşk beklediğimiz şeydi,
aşk, umduğumuz şeydi.
Şimdi tam burada elimde
Her yere yayacağım.*

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1975 - Troy, AL

1974 - La Crosse, FL

“Eğer bir kişiyi belirli bir yere götürmeyi gerçekten başarmak istiyorsanız, her şeyden önce onu olduğu yerde bulmaya ve oradan başlamaya özen göstermelisiniz. Tüm yardım etme sanatının sırrı budur. Bunu yapamayan bir kimse, bir başkasına yardım edebileceğini düşünüyorsa kendini kandırıyor demektir. Bir başkasına gerçekten yardım edebilmek için ondan daha fazlasını anlamalıyım - ama kesinlikle her şeyden önce onun ne anladığını anlamalıyım. Eğer bunu yapmazsam, o zaman benim daha iyi anlamam ona hiç yardımcı olmaz. Yine de daha iyi anladığımı iddia etmek istersem, bu kibirli ya da gururlu olduğum içindir. Ancak tüm gerçek yardımlar alçakgönüllülükle başlar.”

Søren Kierkegaard, “Bir Yazar Olarak Çalışmalarım Üzerine” 1859

Orta

Anlamak...

Beyaz nefretinin kökleri

Serserilik yıllarımda beyaz nefretini anlayamıyordum, hatta göremiyordum bile, ama her yerde onun yıkım izlerini görüp fotoğraflıyordum. Aynı nedenle, Ku Klux Klan gibi nefret dolu beyazlara karşı içsel düşüncelerim ezici bir çoğunlukla olumsuzdu ve bu nedenle bana asla açılmadılar. Görebildiğim tek şey, siyahlar sürekli yakıp yıktığı için çelik parmaklıklar üzerinde yükselen reklam panolarıydı.

Ancak, 30 yıllık atölye çalışmaları boyunca öğrencilerden aldığım sevgiyle donanmış olarak -onlara “masum” ırkçılıklarının neden olduğu yıkımı gösterirken, onlar da bana kalplerini açarak bunun ardındaki acıyı ortaya çıkardılar- 11 Eylül’den sonra aniden, benim için görünmez olan bir grupla olan ilişkiyi etkilemeye başladı. Artık her yerden geliyorlar ve bana acı dolu dünyalarını göstermek için elimden tutuyorlardı. İşte yeni arkadaşlarımdan bazılarının hikayeleri.

Ku Klux Klan'ı sevebilir miyiz?

Onları sevmek mi? 25 yıldır Amerikan üniversitelerinde Klan'ı kucaklamakla ilgili boş laflar ediyordum -siyah ve Yahudi öğrenciler için her zaman kolay değildi- ama bu lafları eyleme dökmek, “konuşulanların arkasında durmak” hiç aklıma gelmemişti. Her zamanki gibi korktuklarımız ya da hor gördüklerimizle bütünleşmek için bir yardım eline ihtiyacımız var, çünkü katılmadan nasıl “kucaklayabilirim”? Ya da genellikle şaka yaptığım gibi, “Nasıl Klan'ın kart taşıyan bir üyesi oldum?” İşte “ırkçılık karşıtı” olduğunu ilan etmiş biri için akla hayale gelmeyecek bir şey oldu. Danimarka televizyonu Amerika'daki çalışmalarım hakkında bir film yapmak istedi ve beni Amerika'nın en büyük ve en nefret dolu Klan lideri Jeff Berry ile yüz yüze getirmek gibi çığınca bir fikre kapıldı. “Eğer özgürsem bana uyar. Pek çok ırkçı öğrenciyle uğraştım ve bir Klan liderinin daha kötü olabileceğini düşünmüyorum,” dedim. Ancak Indiana'daki Klan merkezine uçacağımız gün, Maine'deki bir konferans kar nedeniyle ertelenmişti. Bunun yerine kamerayı New York'ta kurdular ve “Klan liderine ona gösterebileceğimiz bir şey söyleyin” dediler. New York'ta etrafımız siyahlar ve Yahudilerle çevriliyken bir Klan liderine ne söylersiniz? Ona yıllar boyunca topladığım, çocukluklarında yedikleri dayaklardan ya da cinsel istismardan bahseden ve büyüdüklerinde Klan'a ya da benzer gruplara katıldıklarını anlatan tüm zavallı beyaz “acı çocuklarını” anlatmaya başladım. Ve onların kötü muamele hikayeleri, benim birçok alt sınıf siyahta gördüklerime ne kadar da benziyordu. Klan liderini kızdırmak için, öfkeli getto siyahlarını Klan ile karşılaştırma cüretini bile gösterdim, “ve bu nedenle Klan'daki siyah arkadaşlarım için hissettiğim şefkati sizin için de hissediyorum.” Videoyu izlediğinde gözyaşlarına boğuldu ve hemen bana açık bir davetiye gönderdi. (Karısı daha sonra bana, istismarla geçen çocukluğunun en derin acı katmanlarını tam ortasından vurduğumu söyledi).

Genelde her gün üniversite derslerim vardı ve onunla görüşecek vaktim yoktu. Ama ertesi yıl, konferans temsilcim Mütevekkil bana o kadar çok borçlandı ki onu kovdum (bir süreliğine) ve o da intikam olarak 41 dersi iptal etti. Öğrencilere onlar hakkında ders vermek yerine gerçek insanların arasına katılma özgürlüğüne sahip olduğum için ne kadar rahatladığımı hatırlıyorum. Siyah olan Mütevekkil'i aradım ve “Tamam, o zaman paranı ödemen için Klan'a katılacağım” diye takıldım.

Bu arada Jeff Berry (ilk başta) 30 yıl hapse mahkum edilmişti, o halde nasıl anlamlı bir tatil yapabildim? Artık Klan lideri olarak görev yapan karısı Pamela'nın yanına taşındım. Yatağının diğer

fakir beyazların yatakları gibi dağınık olduğunu gördüğümde -her taraf üyelik kartlarıyla doluydu- temizlemesine yardım ettim ve eğlence olsun diye “Bu kartlardan birine kendimi yazarsam Klan üyesi olur muyum?” diye sordum. Beni şaşırtarak coşkuyla, “Evet, lütfen ol. Daha önce hiç ırkçılık karşıtı bir üyemiz olmamıştı. Bu bizim için çok anlamlı olur.” Ertesi gün gururla kocasını aradı ve artık nasıl bir ırkçılık karşıtı üye yaptıklarını anlattı. Bir kez daha, düşmanlık ya da nefret yerine empati ve sevgiyle yaklaştığınızda herhangi bir gruba katılmanın ya da onlarla bütünleşmenin ne kadar kolay olduğunu öğrenmiştim. Ama artık pasif bir gözlemci fotoğrafçı değil, kararlı bir ırkçılık karşıtı aktivist olduğuma göre onları değiştirebilir miydim?

Sonraki yıllarda Klan'la birlikte yaşarken öğrendiklerim başka bir kitapta yer alabilir. Burada sadece birkaç önemli nokta var. Pamela ile çocukken maruz kaldığı cinsel istismar hakkında uzun video röportajları yaptım ve Jeff'in “işlevsiz ailesinde” nasıl korkunç dayaklara maruz kaldığını, çocukken evden kaçtığını ve o zamandan beri sokaklarda bir “dolandırıcı” olarak yaşadığını anlattı. Jeff hapishanede bana eroin bağımlısı ve fahişe olan annesi tarafından nasıl ihmal edildiğini ve sevilmediğini anlattı. “Ama siyah bir müşteri onunla evlendikten ve onu tüm o istismardan

2002 - Butler, IN. Pamela'nın pisliği temizlemesine yardım etmek

2002 - Büyük Ejder Jean ve Dennis ile ilk Pazar akşam yemeğim

kurtardıktan sonra bugün iyi bir hanımefendi. Bunun için üvey babamı seviyorum.”

Pamela bana Jeff'in içinde nefret olmadığını söyleyip durdu: “Pek çok siyah arkadaşı var... Sadece mitinglerimizde ibneler hakkında nefret dolu konuşmasından hoşlanmıyorum. Klan'a katıldığımda siyah bir kadın olan en iyi arkadaşımı kaybettiğim için hala derin bir acı hissediyorum.”

Klan'daki herkes beni sevdi ve diğer eyaletlerden Büyük Ejderleri “yeni ırkçılık karşıtı üyemizle” Pazar yemeğine davet etmeye başladılar. Onlarla görüştüğümde, çocukluklarında yaşadıkları derin istismarın aynı olduğunu gördüm. Büyük Ejder Jean ve resmi koruması Dennis (Dennis kendi karısının koruması olmaktan gurur duyuyordu) ile yediğim yemekten bir yıl sonra, Illinois'deki yoksul evlerinde onları ziyarete gittim. Beni gördüğünde koşarak beni kucaklamaya geldi. “Jacob, Jacob, seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Dennis az önce kalp krizinden öldü. Artık özgür bir kadını.” Beni doğruca yatak odalarına sürükledi ve benim için tamamen soyundu. Doğru, Pamela'ya evlenme teklif etmeden bir yıl önce dizlerimin üzerinde, elimde kırmızı güller ve Klan kıyafeti

2005 - Büyük Ejder Jean evinin dışında

Klan liderinin torunu nefret sembollerine büründü

çinde “düşmanla yatağa girme” felsefemi canlandırıdığım bir fotoğrafımı çekmişti ama yine de şok olmuşum. Neyse ki bana sadece göğüslerinin, cinsel organının ve tüm vücudunun nasıl dövmelemlerle kaplı olduğunu göstermek istemişti. Ona göre, Dennis öldükten sonra “özgür bir kadın olmak” böyle bir şeydi. Nedenmiş o? Elimde, çocukken dövmelemlerle kaplı, şiddet yanlısı, sarhoş bir üvey babadan yediği acımasız dayaklarla ilgili uzun röportaj kasetleri var. Ve onu durmadan döven o dövmelemlerle kol öyle bir kabus olmuştu ki Jean’ın dövme yaptırmasına izin vermemişti. Jean, “Ama Jacob, en mahrem yerlerine Klan amblemlerini gururla takmadığın sürece gerçek bir Klan kadını olmadığımı anlıyorsun,” dedi. Klan’ın renkli kübbelerinin resmi tarzıydı ve “uzun dostluğumuzdan dolayı sadece 80 dolara” bana da bir tane dikmek istiyordu. Onlara “palyaço kıyafeti” diyordum, bu da onları her zaman güldürüyordu çünkü KKK’nın bugün tek amacının biraz dikkat çekmek için bu tarihi kostümlerle hepimize palyaçoluk yapmak olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ödünç aldıkları nefret tüylerini giydiklerini, iki papağanları bütün gece “Beyaz Güç!” diye bağırarak beni uyutmadığında da hissettim. Onları ırkçılık çılgınlıkları olarak değil, hayatları boyunca telesekreterin yanına tünemiş ve kısa süre sonra “zavallı beyaz çöp gücü” olarak duyduğum mesajını içselleştirmiş iki derin ezilmiş kuş olarak duydum - hiçbir zaman anlamlı bir şekilde diğer beyazların yararlandığı beyaz güç yapısının bir parçası hissetmemiş, derinden dışlanmış bir grup Amerikalının yardım çılgılığı. Saf Klan arkadaşlarımın bir milyarder olan Trump’ın kendilerini kurtaracağına inandırıldıklarını gördüğümde, ne kadar istismar edildiklerini ve sömürüldüklerini anladım.

Papağanlar nefret diliyle konuşuyor

Onlara nefret dolu dediğimizde nasıl incindiklerini ve şaşırıklarını gösteren pek çok örnek gördüm. Klan liderinin kızı Tania ile evlenmiş bir Nazi olan Wally’yi ziyaret etmem konusunda beni sürekli uyarıyorlardı, “çünkü Naziler nefret doludur” (bizim aksimize). Yine bu eğilimi, biz insanların ahlaki olarak uzak durmak ve kendi masum ırkçı düşüncelerimizi haklı çıkarmak için bazı insanları kendimizden daha kötü görmeye nasıl ihtiyaç duyduğumuzu görüyorum. Yine de Wally ile sadece bir gece konuştuktan sonra, onun hayatındaki acıyı buldum. Bana New York’ta mutlu bir evliliği olduğunu, ancak bir gün karısının ve kızının siyah sokak çeteleri arasındaki çapraz ateşte serseri kurşunlarla öldürüldüğünü gördüğünü söyledi. Çılgına dönmüş ve Nazilere katılmış. Kısa bir süre sonra Jerry Springer’in programında Klan liderini ve kızını gördü, ona aşık oldu ve evlenme teklif etmek

2003 - Bir Nazi ile KKK arasındaki aşk

2003 - Wally, Jeff’in pişmanlığına rağmen nefret yaymak için KKK’ya ele geçirdi

için Indiana’ya kadar gitti. Tania ile evli olmak, Klan arkadaşlarımın “gururlu Klanımıza pislik bir Nazi soktuk” dediği ve onları derinden utandıran şeydi. Jeff hapishanede bana, yokluğunda Wally ve Tania’nın Klan’ın radyo istasyonunu ele geçirmelerinin kendisini ne kadar öfkelenirdiğini anlattı: “Böylece tüm Amerikalılar artık bizim beyazlar için adalet ve sivil haklarla değil nefretle ilgili olduğumuzu düşünüyor.” Wally’nin yeni kızı Kathrin’le Hitler’i selamlarken bir sürü fotoğrafını çektim ama onun beyninin yıkanarak azılı bir ırkçı olmasından endişe etmedim çünkü anne baba sevgisiyle ne kadar şımartıldığını gördüm. Wally yeni kızını kaybetmekten o kadar korkuyordu ki çalışmayı reddediyor, tüm zamanını Kathrin’le geçiriyordu. Her gün oturup ona çocuk kitapları okuduğunu gördüm ve yıllar geçtikçe Kathrin’in liseye başladığını ve Klan’da istismara

uğramış ya da sevgisiz büyümüş pek çok kişinin aksine sıcak ve sağlıklı bir kadın olduğunu izledim.

Klan ile uzun ve devam eden dostluğum bana onları test etmek için iyi bir şans verdi, tıpkı onların beni test ettiğinden emin olduğum gibi. Onları siyahlar, göçmenler, Müslümanlar, homoseksüeller, Yahudiler vs. hakkındaki duyguları konusunda test ettim. Müslümanlar: “Allah’tan korkan iyi insanlar” (bu Trump’ın İslamofobiyi yaygınlaştırmasından önceydi). Jeff gibi bazıları sadece eşcinselleri kötülüyordu, ancak soruyu “Kendi çocuğunuz eşcinsel olsaydı ne derdiniz?” şeklinde değiştirdiğimde genellikle “Oh, o zaman onları diğer çocuklarım gibi severdim” dediler - o zamanlar çoğu Cumhuriyetçiden almadığım bir cevap. İdam cezası gibi bazı konularda çoğu Amerikalıdan daha solda yer alıyorlardı. Duyduğum en anti-Semitik şey Jean’dan gelmişti. Bir gün bana Holokost’a inanıp inanmadığımı sordu. İnternette Holokost’u inkâr eden bazı çılgın yazıları okuduğunu anladım ve ona uzun bir ders verdim. Cevabımı duyunca rahatladığı belliydi ve o zamandan beri bana “profesör” diyorlardı ki bu, lise terk olan benden çok kendi düşük eğitimleri hakkında bir şeyler söylüyordu.

Danimarka’da Klan’da Danimarkalılardan daha az nefret gördüğümü ve göçmenlere karşı tutumlarını anlatmaya başladığımda öfkeli bir siyah kadın ayağa kalktı ve “Jacob, annem beni 14 yaşındayken American Pictures’ı izlemeye götürdü ve sen o zaman benim büyük kahramanımdın. “Klan’ı Bombala” yazan bir tişörtle dolaşıyordum. Ama şimdi söylemeliyim ki aklını kaçırmışsın.” Şimdi 34 yaşında olan Rikke Marrot adlı bu kadına

2002 - Klan liderinin torununa ders veriliyor

2003 - Ku Klux Klan'da siyah ve beyaz aşkı

Jeff, burada görüldüğü üzere Manhattan'da yürüyüş yapan tek KKK lideridir.

Öyleyse neden böylesine provokatif bir Klan liderini yatıştırmaya çalışmayalım?

şöyle dedim: “Klan’a karşı bir önyargımız olduğunu duyabiliyorum ve dersimden de bildiğiniz gibi, eğer birine karşı önyargımız varsa, yapabileceğiniz tek bir şey vardır: nefretinizi onlarla birlikte hareket ederek ve onları insan olarak görerek iyileştirmek. Neden benimle Amerika’ya gelip Klan’ın yanına yerleşmiyorsunuz? O zaman onları istediğin gibi bombalayabilirsin. Böyle fotoğraflar çekmeye bayılıyorum.” Rikke benimle gelmek için modellik işinden hastalık izni aldı. Bu hem onu hem de Klan’ı sınamak için bir fırsattı. Ne olacağını biliyordum; sonunda birbirlerini sevdiler ve daha sonra bir siyah olarak Klan’da nasıl nefret bulamadığına dair bir kitap yazdı - en azından Danimarkalılarda olduğu kadar değil. “Siyah ailesinin yüzlerce beyazı nasıl öldürdüğünden” bahsederek Klan’ı eğlendirdiği videoları çekmeye bayılıyordum. Mau Mau Ayaklanması sırasında Maasai kabilesi olduğunu söylese de, eğitimsiz Klan bunu sadece siyah-beyaz Amerikan bağlamında anladı ve hayatlarına giren cesur siyah savaşçıya karşı suskun bir hayranlık içinde oturdu. Jeff Berry, “Yeni siyah üyemizle tanışmak istiyorum, böylece hapisanede etrafımdaki 5.000 siyahı etkileyebilirim,” dedi. Böylece 11 saatimizi hapisaneye gitmek için harcadık ama Rikke’yi içeri almadıklarını gördük. Pam ve Rikke hayal kırıklığı içinde gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar. Rikke, Pam ve Jeff arasındaki derin sevgiyi görünce benimle birlikte bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi.

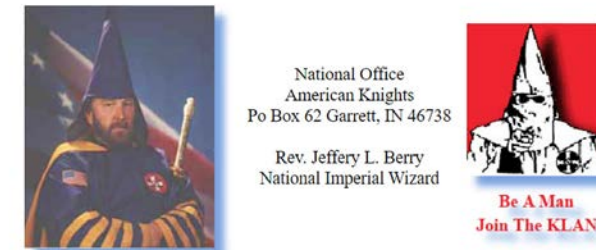
İşte önyargılı olduğunuz kişilerin yanına taşınmak bu yüzden önemlidir. Pamela ile birlikte yaşamamış olsaydım, onunla bir komşusu arasında geçen ve Jeff’in hapisanede işlediği suçtan dolayı masum olduğunu anladığım telefon konuşmasına kulak

misafiri olmayacaktım. Aslında bu suçu işleyen, sürekli bar kavgalarına karışan ve bazı saldırgan gazetecilerle tartışırken birini silahla tehdit eden kendi oğluydu. Güney Yoksulluk Hukuk Merkezi’ndeki dostlarım sonunda bunu duymasaydı hiçbir şey olmayacaktı. Amerika’daki tüm nefret gruplarına göz kulak olmak gibi takdire şayan bir iş yapıyorlar ki ben de bu işi uzun zamandır destekliyorum. Jeff’in oğlunu “adam kaçırmaya teşebbüs” ile suçladılar, ancak Jeff oğlunun hapse girme ihtimalini göze alamadı ve suçu itiraf etti. Ve Amerika’da bir Klan lideri olduğunuzda, hiç tanık olmamasına, kimsenin yaralanmamasına ve Jeff’in daha önce şiddet içeren bir suçtan hüküm giymemiş olmasına rağmen kolayca 30 yıla kadar hapis cezasına çarptırılabilirsiniz.

Rikke ve ben onun nefret için değil sevgi için hapiste olduğunu öğrendiğimizde, siyahi avukatıyla birlikte onun için muazzam bir savunma hazırladık. Avukatlara, yargıçlara ve yerel gazetelere koştuk ve ben de internette “Klan Kukuletalı Romeo ve Juliet” adlı bir savunma yazısı yazmaya başladım. Tüm bu süre boyunca Rikke’ye “Hey, Klan’ı bombalamaya geldiğini sanıyordum, liderlerini özgürleştirmeye değil” diye takıldım. Ortak çabalarımız başarılı oldu ve Jeff serbest bırakıldı. “İrkçilik karşıtı” kurtarıcısı için derin bir minnettarlık duyarak beni tüm yoksul yerel arkadaşlarıyla tanıştırdı. Ne yazık ki işini kaybetmişti ve hapisane ziyaretlerimde ona gettolarda tanıdığım siyah satıcıların uyuşturucu satmaya alternatif olarak kitabımı satmalarına nasıl izin verdiğimi anlattığım için, “Jacob, ben de senin kitabımı satamaz mıyım?” dedi. İşte bu şekilde Amerika’nın en büyük Klan liderine ırkçılık karşıtı kitabımı sattırdım. Bu ironiye o da

en az benim kadar gülmüştü ama neden Tanrı’nın bize gönderdiği yaratıklara katılıp biraz para kazanıp biraz eğlenemeyelim ki diye sorduk. Jeff’in yokluğunda Klan’ın ilkel web sitesinin nasıl tamamen ihmal edildiğini görünce, Klan’ın resmi web yöneticisi olmak için ondan izin aldım ve siteyi değiştirmekte serbest bıraktım. Şaşırtıcı bir şekilde, atmam gereken neredeyse hiç nefret bulamadım (sadece pedofillere karşı). Bunun arka planını şimdi anlıyordum, bu yüzden kalmasına izin verdim çünkü hepimiz acı çektiğimizde bir şeylerden nefret etme ihtiyacı duyarız. Siyah ve Yahudi arkadaşlarıma dediğim gibi, “Artık Klan’ın web sitesinde ırkçı ya da Yahudi karşıtı hiçbir şey olmayacağını garanti ediyorum. Klan üzerinde böyle bir gücü ancak onları sevgi ve şefkatle güçlendirerek elde edebilirsiniz. Onlara nefret ve önyargıyla saldırırsanız, sadece ‘kötü adam’

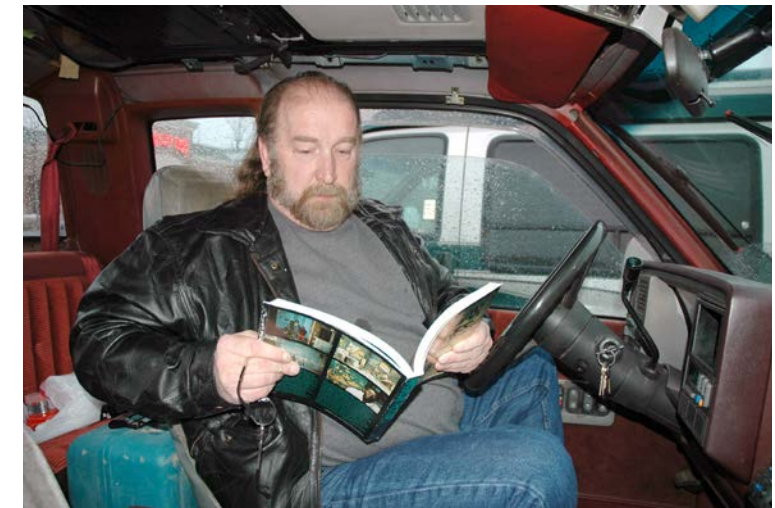
American Knights of the Ku Klux Klan

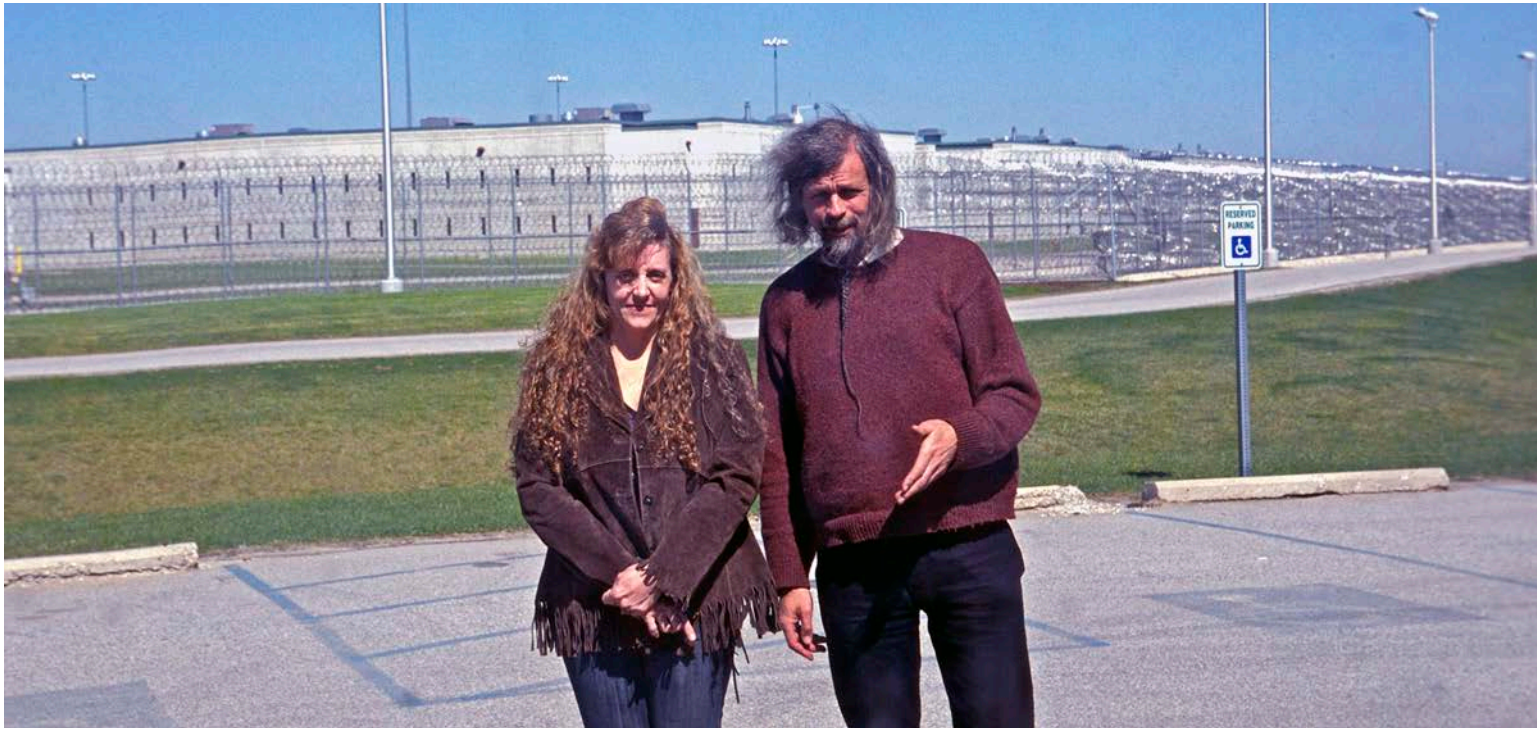
Equal Rights For All - Special Rights For None - Rev. Jeffery L Berry

What we are about Making your life count What the Klan Believes Application
Realms Jesus Christ is the light of the world Why We Light The Cross
Remembrances to Joe Dear Mommy Look for sex offenders in your State

Ku Klux Klan’ın resmi web tasarımcısı olduğum dönemden bir örnek

Klan lideri ırkçılık karşıtı kitabımı satmak için yollarda

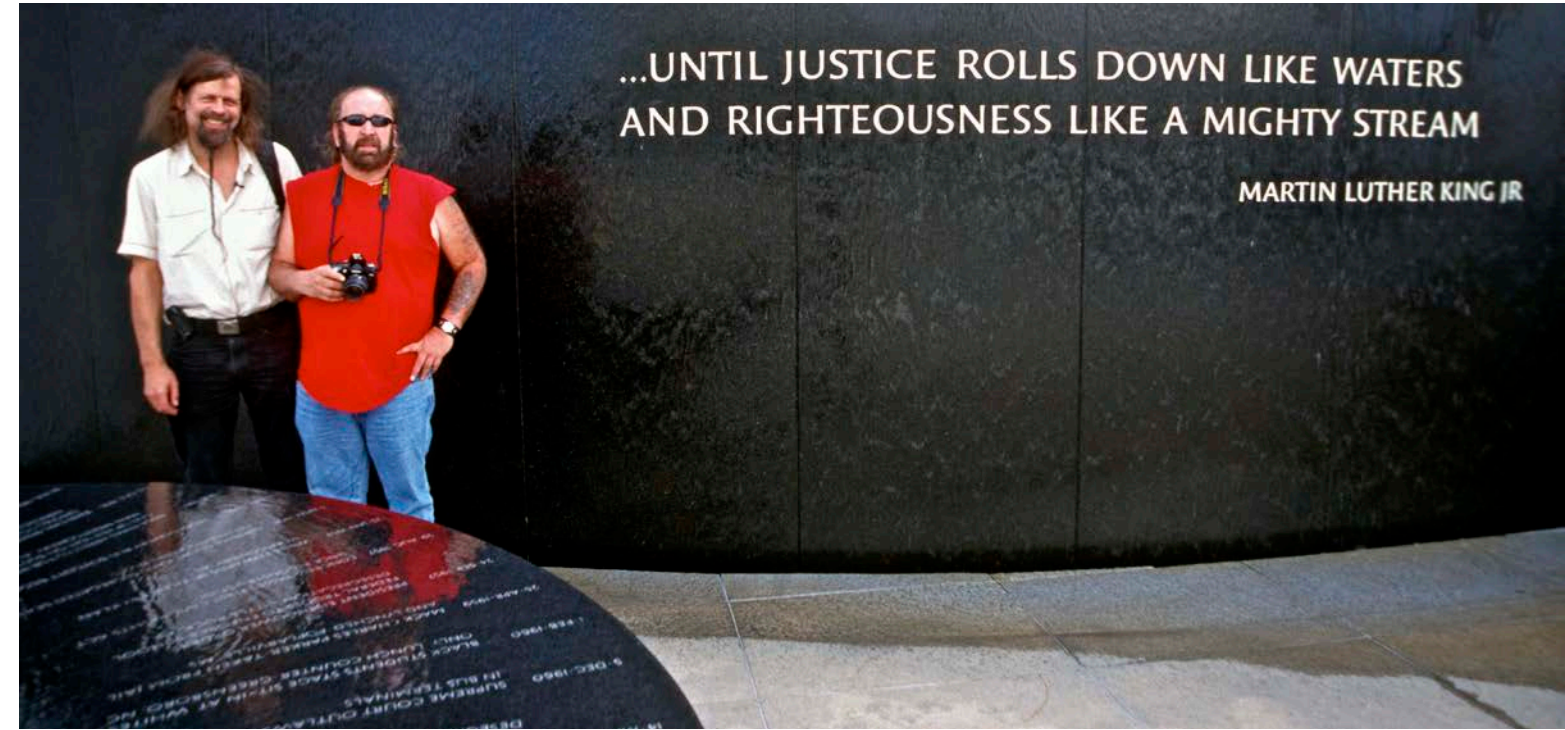
Klan liderinin Rikke ile birlikte birçok yeni siyah arkadaşını etkilemek istediği hapishanede Jeff'i görmek için bütün bir günü arabayla geçirdik.

tanıştırarak onu nihai bir teste tabi tutmak istedim. Nasıl tepki vereceğini biliyordum ama Danimarkalı bir TV muhabirini tanık olarak ve Danimarkalı okul çocuklarının bitmek bilmeyen “şeytana tapma” eğitiminden çıkıp kardeşlerinin gözündeki ışını görmek yerine kendi içlerindeki ırkçılığın sorumluluğunu almaya başlamalarına yardımcı olması için yanıma davet ettim. Öngöremediğim tek bir sorun vardı. Özel hayatında Jeff’te hiçbir zaman derin bir ırkçılık bulamamıştım ama o da, tüm Klan üyeleri gibi, kendileri olurlarsa kimsenin onları “kötü insanlar” olarak yetiştirmeye devam etmeyeceğini çok iyi biliyordu - biraz dikkat çekebilecekleri ve dünya çapında ün kazanabilecekleri tek rol. Bu yüzden kameraman ne zaman objektifini Jeff’e çevirse, Jeff saçma sapan Klan söylemlerine başlıyordu. Bu beni çok şaşırttı. Özel hayatında ya da Klan arkadaşları arasında hiç böyle konuşmamıştı. Beni daha da şaşırtan şey ise beni tam tersi bir role, büyük ırkçılık karşıtı rolüne zorlamasıydı (ayrıca TV izleyicilerinin gözünde itibar kaybetmemek için). İkimiz de sürekli nefret ve bölünme sattığı ve dostluğumuzu neredeyse yok ettiği için medyadan nefret eder hale geldik. Jeff özel hayatında, evi ırkçılar tarafından bombalanan Mary [sayfa 130] ve bataklıkta birlikte kaldığım yaşlı dul Virginia Pate [sayfa 44] gibi siyah arkadaşlarımla tanışmayı seviyordu. Ve saygı karşılıklıydı. On altı yaşından beri tanıdığım ve birbirimizle flört ettiğimiz, Angola’da bir gardiyanla evlenen Virginia Honore’a [sayfa 37] geldiğimizde Jeff o kadar çok araba kullanıyordu ki uyuyakalmış ve arabada uyukluyordu. Verandada oturmuş sohbet ederken birden Virginia’ya, “Seni her zaman herkesi affedebilen, şefkatli bir Hristiyan olarak tanıdım. Ama ya bir gün bir Ku Klux Klan lideri getirirsem?” “Onu da Tanrı’nın diğer

Klan lideri, Virginia ve “Dead Man Walking”den tanıdığımız Howard ile birlikte

çocukları kadar seveceğimi biliyorsun. Yıllar boyunca kulübeme hangi arkadaşlarını getirdiğin hiç önemli olmadı - Anita Roddick gibi multimilyonerler ya da duş aldırma için en fakir serseriler.” “Aslında bu sefer yanımda Amerika’nın en büyük, en nefret edilen Klan lideri var” dedim. Verandadan indim ve Jeff’i uyandırdım. Virginia gözünü bile kırpmadan ona yiyecek ve içecek bir şeyler getirmek için eve girdi. Kahkahalar ve uzun tartışmalarla geçen unutulmaz bir akşamdı; bu sırada, karma evliliklere karşı çıkmaları gibi neredeyse her konuda (ahlaki açıdan) hemfikir olmaları beni

Montgomery’de Klan şiddeti sonucu öldürülen 41 kişinin adının yazılı olduğu Sivil Haklar anıtını göstermek için Klan lideriyle birlikte 24 saat araba kullandım

şaşırttı. “Jenny,” diye seslendi Virginia, “buraya gel ve beyaz erkek arkadaşınla çıkmanın yanlış olduğunu bizzat bir Klan üyesinden dinle. Çocuklarının melez olarak büyümesi onlara zarar verecek.” Ve kesinlikle ikisi de hapishaneden ya da idam cezasından iyi bir şey çıkmayacağına inanıyordu. Virginia, Angola Hapishanesi’nde gardiyan olan Howard’la evliydi. Bir zamanlar suçtan uzak tutmak için 16 yaşında bir çocuğu evlat edinmişlerdi, ancak çocuk vahşi bir cinayet işlemişti ve şimdi Howard’ın görevi evlatlık oğlunu idama götürmekti. (Howard, Dead Man Walking filminde dublör olarak rol almıştır).

Jeff, tüm siyah arkadaşlarım arasında sevgi dolu ve bağışlayıcı bir karşılama gördü - hatta onu, Ku Klux Klan’ın Mississippi Burning filminde dramatize edilen üç sivil haklar işçisini öldürmesiyle ünlü Philadelphia, MS’deki eski kayınpederimin eski baraka kilisesinin cemaatine getirdiğimde bile. İnsanları korku ve şeytanlaştırma hapishanelerinden çıkarmanın en iyi yolunun onları bir araya getirmek olduğuna her zaman inandım ve bunu uyguladım. Jeff ve benim uzun dostluğumuz boyunca birbirimizi etkilediğimiz gibi, siyahlardan gelen bu affedicilikle karşılaşmak da bir Klan lideri üzerinde derin ve kalıcı bir etki bıraktı. Yine de, bir liderin Klan’dan çıkmasına yardım etmenin bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim (katılımımın amacı hiçbir zaman bu olmamıştı), ancak geziden kısa bir süre sonra Jeff tüm Klan grubunu feshetti. Hayatı boyunca KKK içindeydi. Bu onun tüm kimliği ve dünyadaki tek şöhret iddiasıydı ama artık onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sonra olanlar beni şok etti. Hapisten kurtardığı kendi oğlu da dahil olmak üzere bazı üyeler o kadar öfkelenmişler ki Jeff’i öldürmeye çalıştılar. O kadar kötü dövülmüştü ki iki ay komada kaldı ve doktorları

yaşayacağından şüphe ediyordu. Uyandıığında kördü ve ömür boyu sakat kalacaktı. Ama onu ve Pamela’yı görmeye geldiğimde o kadar mutlu oldular ki bana kendi yataklarını verdiler. Artık ormanda nefret yerine kilisede sevgi vaaz ediyordu. Eski Jeff ile yeni Jeff arasında hiçbir fark görmedim. Sadece çok arzuladığı ilgiyi karanlık yerine ışığı, yanan haç yerine kutsal haçı kullanarak araması artık daha mantıklıydı. İçindeki derin sevgi, çocukluğunda uğradığı tacizden bu yana öylesine sakatlanmış ve hapsedilmişti ki, dışarıdan bakan bizler onu nefretle karıştırmıştık.

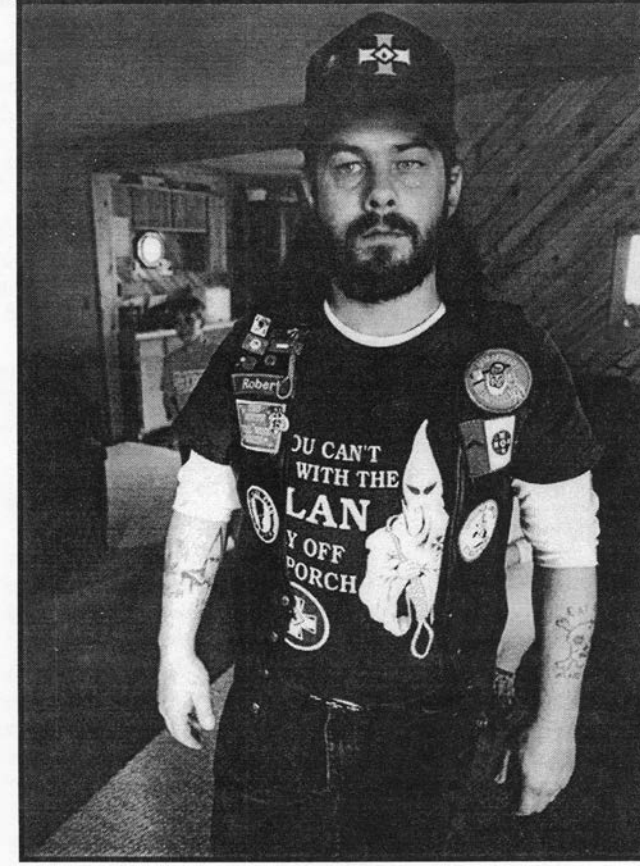
Artık felçli ve ömür boyu kör olan Jeff ile

Nefret kılığına girmiş sevgi - I.

KKK hakkındaki kitaplarda Robert Moore, ABD'deki en tehlikeli Büyük Ejderlerden biri olarak tanımlanmaktadır. "Klan üyelerinin, mitinglerine karşı çıkmaya cesaret ederlerse" karşı göstericileri katletmek için ateş açacakları tehdidinde bulunmuştur, "ve Tanrı korusun, eğer orada çocuklar varsa." Böyle kışkırtıcı bir dilin zayıf ruhlar için tehlikeli olabileceğini kabul ediyorum, bu nedenle Robert ile Klan genel merkezindeki bir partide tanıştığımda onun nasıl biri olduğunu merak ettim. Elbette bu ufak tefek, şişman, çekingen ve suskun adam nefret dolu dövmeleleriyle korkutucu görünebilirdi ama insanları asla dış görünüşlerine göre yargılamamak gerektiğini düşündüm; kalplerinde ne taşıdıklarına bakın (tüm o bira yağı katmanları bir yana). Biz içerken şansım yaver gitti. New Orleans'a gideceğim için benimle Mississippi'ye gelip gelemeyeceğini sorup duruyordu. "Neden oraya gitmek istiyorsun?" diye sordum. Kuzey Carolina'da yaşadığı ve eve dönmek için bir otobüs biletini bile karşılayamadığı için şaşırıyordum. Diğer Klan üyelerinin önünde cevap vermedi. (Klan'da sevgi eylemleriyle övünmezsiniz.) Ama bolca bira içtikten sonra gevşedi ve bana sessizce hikayesini anlattı. İşte kısa versiyonu. Eski bir kamyon şoförüydü ve tüm hayatı boyunca Klan'daydı. Son zamanlarda birkaç tehlikeli kalp

ameliyatı geçirmiş, ardından doktorlar bir daha çalışmasını yasaklamış. ABD'de hiçbir şey ödemeyen malulen emekli olmuş. Şimdi Lexington, NC'de fakir bir haldeydi ve ilk eski karısının (dört karısı vardı) kanepesinde uyuyordu. Bir gün televizyonda Katrina Kasırgası sırasında binlerce siyahın nasıl boğulduğunu gördü. O kadar etkilenmiş ki Mississippi'ye otobüs bileti almak için arkadaşlarından borç para almış. İki ay boyunca siyahların evlerini yeniden inşa etmelerine, devrilen ağaçları kesip kaldırmalarına vs. yardım etti. Bu şişman adam için o kadar zor bir fiziksel çalışmaydı ki Klan lideri onu iyileşmesi için bulunduğu ulusal merkeze davet etti. Ama şimdi geri dönüp çalışmaya devam etmek ya da Klan söylemiyle utangaç bir şekilde ifade ettiği gibi, "Klan cübbesi gibi eşyalarını geri almak, böylece hapisten yeni çıkan 17 yaşındaki oğluma gösterebilmek" istiyordu. Doktorun Robert'ın fiziksel çalışma yapması halinde ölüm riski taşıdığı uyarısına rağmen, bu Klan üyesi siyahların hayatlarını yeniden inşa etmelerine yardımcı olmuştu. Bu gibi hikayeler bana her zaman ilham vermiştir. Bana, sıkıntı çektiğimizde birçoğumuzun arkasına saklandığı taşlı cephenin altında, yeterince derine inerseniz, iyilik ve sevgiyle çarpan bir kalp bulabileceğinizi hatırlatıyorlar. O kadar sevinçliydim ki, bira

for the Asheville area. Later I learned he was the same Robert Moore identified by the *Intelligence Report* of the Southern Poverty Law

Robert Moore

Robert Moore'un KKK hakkındaki kitaplarda görünme şekli

Dişarıdan korkutucu görünse de, her zaman insanların kalplerinde ne barındırdıklarına bakın

Robert Moore, uyuşturucu suçundan 5 yıl hapis yatan iki Klan üyesi için düzenlediğimiz tahliye partisinde.

Bazen yeni arkadaşlarımı kucaklamak biraz zor oluyor...

göbeğinin etrafına ulaşmak zor olsa da ona tekrar tekrar sarılmak zorunda kaldım. O kadar ilham aldım ki onu Amerika'daki resmi şoförüm yaptım.

Klan'ı yapıcı bir ırkçılık karşıtı çalışmaya dahil etmeyecek de ne yapacaktık? Robert artık benimle birlikte, fakir bir beyaz olarak daha önce hiç giremediği elitist üniversitelere gelmekten gurur duyuyordu. Ve bir Klan üyesinden daha iyi bir şoför zor bulunur. Hayatının büyük bölümünde, Cuma günü işten çıkış saatinden Pazartesi sabahına kadar, hafta sonları Amerika'nın dört bir yanına araba sürmüş, 30 güçsüz Klan üyesi için ormanda düzenlenen ve yerel siyah arkadaşlarının onlara güldüğü bu saçma Klan mitinglerine gitmişti (ertesi gün her zaman yaptıkları gibi birlikte ava gitmişlerdi). Ben minibüsümün arkasındaki yataкта uyuyup kitap okurken o 24 saat uyumadan araba kullanabiliyordu. Robert beni o kadar etkiledi ki daha sonra onunla birlikte eve gittim. Klan'da hala "zenci" diyen ve "İrkımı savunuyorum!" gibi boş söylemler kullanan birkaç kişiden biri. "O zaman neden eski karın hemen arkadaki yatak odasında bir Meksikalıyı becerirken sen o kanepede uzanıyorsun?" Meksikalıların Klan'dan uzakta çalıştıkları için Klan için biraz daha kötü olduklarını bilerek alay

Nancy zayıfladıktan sonra

ettim. “O süt çocuğu,” diye karşılık verdi, “onları ihmal ettiğim onca yıl boyunca oğullarıma iyi bir üvey baba oldu.” Eski karısı Nancy’ye de “Sana ve 600 kiloluk ağırlığına sırf yeşil kart alabilmek için katlandı” dedi. İki de güldü. Nancy, 400 kilo verdiğini ve artık üçünün birlikte kanepede oturabileceğini iddia etti. Sonraki birkaç gün boyunca Robert’ın bana anlattığı hikayeyi teybe kaydetti. Çocukluğu boyunca sarhoş üvey babası tarafından acımasızca dövülmüş. 14 yaşındayken, uyurken üvey babasının karnını usturayla kesmiş. Cinayete teşebbüsten beş yıl hapis yattı. Hapisten çıktığında Nancy ile tanıştı ve evlendi, ancak o kadar fakirlerdi ki şiddet uygulayan üvey babasının tek odalı kulübesini paylaşmak zorunda kaldılar. “Robert tamamen vahşiydi,” diyor Nancy. Her ikisi de uyuşturucu bağımlıydı ve iki oğulları Çocuk Koruma Hizmetleri tarafından gözaltına alındı. Neredeyse tüm arkadaşları siyahı ve Nancy, Robert’ın siyahlar hakkında kötü bir söz söylediğini hiç duymamıştı. Robert’ın neden Klan’a katıldığını da anlamamıştı. KKK uyuşturucudan kurtulmasına yardımcı olsa da, artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve ayrıldıklarından beri sadece siyah ve Meksikalı erkek arkadaşları oldu.

Justin dolu selamlarıyla babasına hayranlık duyuyor

Robert’ın kız kardeşi de aynı şekilde istismara uğramış ve 12 yaşındayken bir mutfak bıçağı alıp üvey babasının boğazını kesmiş. Babası hayatta kalmış ve kız kardeşi de bu işlevsiz aileden uzaklaştırılmış. Yine de en ilginç bulduğum en büyük kardeşiydi. Ormanın derinliklerinde saklanan bir münzevi, onu bulduğumda şaşırıp fotoğrafını çekmeme izin vermedi. Hayatı boyunca, sahiplerinin ırkı ne olursa olsun evleri yaktığı için hapse girip çıkmıştı. Bir kundakçı olmak onun için haçları yakmanın (ya da acısını yok etmenin) bir yoluydu.

Dünyanın dört bir yanında istismara uğrayan çocukların hepsi Klan üyesi, Nazi, İslamcı ya da çete üyesi olmuyor elbette. Öfkelerini ve iyileşmemiş yaralarını dışa vurmanın binlerce farklı yolu vardır. Eğer fiziksel istismara maruz kalmamışlarsa, bu genellikle zihinsel istismardır. Hitler’in dediği gibi, en kötüsü babasından yediği dayaklar değil, babasının onu herkesin önünde aşağılamasıydı. Ve küçük Adolf’un sevgi dolu bir büyükannesi ya da kurtarıcı meleği olmadığı için, öfkelerini milyonlarca insandan çıkardı. İşte bu yüzden “fazlalıkları” olan bizlerin, komşumuzun istismara uğrayan oğlu gibi “eksikleri” olanlar için kurtarıcı melekler olmayı öğrenmemiz çok önemlidir.

Robert ve Nancy’nin, Nancy ve Meksikalı kocasının evlat edindiği iki sevilmeyen oğlunu ele alalım. Büyük oğul Thomas ev bombalamaktan hapiste, yeni tahliye olan Justin ise siyah arkadaşlarıyla birlikte işlediği soygunlar nedeniyle bir yıl hapis yatmış. Robert zihinsel engelli oğlu için “Hapishanede çok daha uzun süre kalmalıydı” diyor. Onunla tanıştığımda Justin 17 yaşındaydı ve babasının sevgisini arzuladığı çok açıktı. Onu ilk kez görüyordu - hayatı boyunca hayranlık duyduğu ve özlediği, geri dönen büyük Klan liderini. Robert ona “zırlı bir haçlı” olarak “zorlu savaşları” hakkında hikayeler anlattı ve Justin büyük bir Klan üyesi olma, “zenci konuşması” ve aşağılayıcı ifadelerde babasını geçme hayalleri kurdu - öyle ki saf oğlunun bu ifadeleri ciddiye aldığını fark eden Robert rahatsız oldu.

Justin artık okulda koşuturup büyüdüğünde babası gibi büyük bir Klan lideri olacağıyla övünüyordu. Bu onun popüleritesine yardımcı olmuyordu: Getto okulundaki tek beyaz çocuktu. Gerçekten de, bir Klan liderinin bu oğlunun hayatında hiç beyaz arkadaşı olmamıştı! Bu Klan fenomenini özellikle Güney’de daha önce görmüştüm; Klan üyeleri genellikle %95’i siyah olan okullara giderlerdi. “Fakir beyaz çöpler” olarak, çocuklarını okuldan almaya ya da taşınmaya gücü yetmeyen tek beyazlar onlar. Bu da gözlemlediğim bir başka çelişkiyi açıklıyor. Dünyanın her yerinde insanlar okul arkadaşlarını hayatlarının

ilerleyen dönemlerinde de bırakmama eğilimindedir, bu nedenle birçok Klan üyesinin çoğu beyazdan çok daha fazla siyah arkadaşları olur. Barack Obama’nın kitaplarında yazdığı gibi, Amerika’daki beyazların çoğunun tek bir samimi siyah arkadaşı yoktur. Yine de Klan bu arkadaşlıklar hakkında övünmez çünkü o zaman toplum onları kötü adam olarak günah keçisi ilan edemez - acıları ve kendilerinden nefretleri içinde aradıkları “kötü adam” rolü. Yolların yanlış tarafında büyümek ve ırkçı düşüncemiz tarafından damgalanmak, özellikle işsiz sarhoş üvey babalar tarafından bitmek bilmeyen dayaklardan sonra, onlara “Biz de en az banliyödeki siz beyazlar kadar iyiyiz!” diye bağırarak için muazzam bir ihtiyaç veriyor. Ve bizi dinletebileceklerini bildikleri tek dili kullanıyorlar - iğrenç ırkçı bir dil. Nancy’nin “rayların karşısındaki”, her tarafı siyahlarla çevrili çürük kulübesinde üçüyle birlikte oturmak üzücüydü. Yerdeki soba için gazyağı alacak paraları yoktu, bu yüzden paltolarıyla ve yeniden bir araya gelen ailede akan sevgiyle ısındılar - en sık iki oğlunun Nancy’ye, Robert’ın sevdiğini istemeye istemeye itiraf ettiği Meksikalı erkek arkadaşı Pedro ile olan cinsel hayatı hakkında sataşmasıyla ifade edildi. Klan’la birlikteyken hep “Ne mutlu uysal olanlara” diye düşünürüm, “çünkü yeryüzü onlara miras kalacaktır.”

Yıllar boyunca Robert’ı takip ettim ve artık onun hakkında her şeyi bildiğimi düşündüm. Onu Jerry Springer’in programında çok iyi öğrendiği “kötü adam” rolünü taklit ederken gördüğümde güldüm. Yüzlerce nefret dolu seyircinin önünde Justin’i siyahı bir kız arkadaşı olduğu için dövdü, Justin ise pek de zeki olmayan oğlu üvey kız kardeşi Tania’ya “Wetback bebeği” olduğu için saldırdı (Tania sahnede ağlayarak “Ama sen hem onu hem de Meksikalı üvey babanı seviyorsun ve sadece babanın sevgisini kazanmak için böyle davranıyorsun” dedi). Hepsine para ödenmiş, limuzinlerle gezdirilmiş, en iyi otellerde ağırlanmış, manipüle edilmiş ve Jerry Springer tarafından koreografisi yapılmış, tüm dünyayı Meksikalılardan ve siyahlardan nefret ettiklerine inandırmak için gladyatör gösterileri düzenlenmişti. On yıl sonra Robert benden beşinci eşi Peggy ile evlenmemi istedi, “iyi bir Hıristiyan”, kuzeyden bir bakanın kızı, onun kurtarıcı meleği olmaya çalışıyordu. Ben de Danimarkalı bir televizyon ekibiyle birlikte Arkansas’a kadar gittim. Müslüman ve Yahudi çiftleri evlendirmiştim, bu yüzden Hıristiyan-Klan bir çifti evlendirmenin de eğlenceli olabileceğini düşündüm. İşte Robert’ın şaşkın Klan arkadaşlarının önünde yaptığım düğün konuşmasının bir bölümü:

2015 - Robert'ı beşinci eşiyle evlendirdikten 10 yıl sonra Klan sempatzanları davet edildi

““Sevgili Robert ve Peggy,
Bugün arkadaşlarınızla birlikteyiz çünkü resmi nikâh yoluyla evliliğiniz artık onaylanmış olacak. [Robert ve Peggy, birbirinizi bulmadan ve bir şekilde birbirinizi kurtarmadan önce ikiniz için de uzun ve zorlu bir yol oldu.
Sizinle Klan'da tanıştığım, beklediğim aksine, grubunuzda nefret değil, kendi çocukluklarında pek sevgi görmediklerini kısa sürede fark ettiğim insanlarda çok fazla sevgi buldum. [...] Umarım burada anlatmamın bir sakıncası yoktur, dört yaşından beri şiddet yanlısı üvey babanız tarafından nasıl acımasızca dövüldüğünüzü ve kötü muamele gördüğünüzü ... ve 14 yaşındayken üvey babanızın karnını jiletle yararak beş yıl hapis cezası aldığımızı. Ve sonra bela tekrar başladı. Bir gün bir siyahı linç ediyordun....”
Burada kelimeler boğazımda düğümlendi, kelimenin tam anlamıyla derin bir acı içindeydim. Çünkü aynı sabah koşu sırasında düşüp kaburgamı kırmış ve hastaneye kaldırılmışımdım. Film ekibiyle birlikte Robert'a o akşamki düğüne yetişip yetişemeyeceğimden emin olmadığımı söylemeye gittiğimde acımı ve sargılı yaralarımı görünce bana daha önce hiç söylemediği bir şeyi itiraf etmek istediğini söyledi. “Jacob, kalbimi hafifletmek ve sana bir zamanlar

siyah bir adamı linç ettiğimi söylemek zorundayım. Olay Kuzey Carolina'da dört yaşında küçük bir kızı taciz etmesiyle başladı. Küçük kızın babası üyelerimizden birinin iyi bir arkadaşıydı. Bir gece bir partide çok fazla bira içerken onu aldık... tıpkı bugün burada yaptığımız gibi. Onu dağa götürdük ve boynuna bir ip geçirdik ve ona söyleyecek bir şeyi olup olmadığını sorduk. “Tanrı ruhuma merhamet etsin” dedi. İşte o zaman onu astım. Yere düştü. Sonra öldüğünden emin olmak için boğazımı kestim.” Robert, benim gibi, şimdi gözle görülür bir şekilde sıkıntılıydı. “Kabuslar görüyorum.” Tam bir şok içindeydim. “Görüyor musun?” “Evet, bazen gözlerimi kapattığımda o zenciye sallanırken görüyorum. Evet, birini öldürebileceğini ve bunun onu rahatsız etmeyeceğini söyleyen biri saçmalıyordur. Bunca yıldan sonra hala biri üzerime su dökmüş gibi uyanıyorum. Bu konuda Peggy ile konuşmak zorundayım çünkü beni rahatsız ediyor. Kabuslar sürekli geri geliyor ve gelmeye devam ediyor. Bu benim için hiç bitmeyen bir şey.”
Nutkum tutulmuştu ve Robert'la kalmam gerektiği halde, aynı akşam nikahı kıyıp kıyamayacağımı düşünmek için kamera ekibiyle birlikte otellerine dönmeye karar verdim. Şimdi çifte acı içinde

#214

olsak da onu hayal kırıklığına uğratamayacağıma karar verdim. Kırık kaburgamla çılgın atarak yataktan kaldırılmak zorunda kaldım.
İşte uzun düğün konuşmamın geri kalanından parçalar:
“... Robert, bir gün televizyonda Katrina Kasırgası'nın Mississippi ve Louisiana'yı nasıl harap ettiğini, binlerce insanı nasıl boğduğunu gördüm. Tüm bu acıları görünce çok etkilendim ve ... orada insanların evlerini yeniden inşa etmelerine yardım etmek için çalıştım ... Zor fiziksel işler ... burada siyah insanları kurtarmak için kendi hayatını nasıl riske attığını gördüm ... Ben buna 'nefret kılığına girmiş sevgi' diyorum ve bu nedenle senin gibi insanlar, Robert, hayatıma ilham veriyor ...
Ve Aziz Pavlus'tan bir alıntıyla bitirmek istiyorum: 'Sevgi sabırlıdır, sevgi naziktir. Kıskanmaz, övünmez, gururlanmaz... Sevgi kötülükten zevk almaz ama gerçekle sevinir. Her zaman korur, her zaman güvenir, her zaman umut eder, her zaman sebat eder. Sana soruyorum Robert, Peggy'yi eşin olarak kabul eder misin?'
Konuşmam, kendileri hakkında çok şey öğrendiklerini söyleyen partili Klan üyelerinde büyük bir sevinç, şaşkınlık ve rahatlama yarattı. O zamandan beri Robert ile linç hakkında konuşmaya devam ediyorum.

“Bunu beyaz bir pedofile de yapar mıydın?”

“Evet Jacob, biliyorsun ki ben renkli düşünmem.”

Kendini Klan'a adanmış birinden gerçekten de ikna edici bir cevap. Klan'ın pedofillere karşı duyduğu muazzam nefreti bildiğim için, ki görünüşe göre bu Amerika'da siyaseten de doğrudu, onun mantığını anladım. Robert suçunu 1985'te, resmi olarak kayıtlara geçen son linç olan Michael Donald'ın linç edilmesinden dört yıl sonra işlemiştir. Bu olay Klan üyelerinden birini elektrikli sandalyeye götürürken, eski dostum Morris Dees mahkemenin annesine 7 milyon dolar vermesini sağladı ve bu da Amerika Birleşik Klanları'nı tam anlamıyla iflas ettirdi. Robert sadece 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı, çünkü bu bir nefret cinayeti olarak görülüyordu, sadece bir pedofilin öldürülmesi olarak görülüyordu. Robert 1995 yılında hapisten çıktığında cezası bitmemişti. Cinayetle ilgili kabusları, bugün psikologların TSSB'nin klasik bir örneği olduğu sonucuna vardığı şekilde devam etti. Bu beni iki sonuca götürüyor.

1. Onunla 2005 yılında tanıştığım, her ne kadar dürüst olsa da, işlediği suçtan utandığı için bana anlatamamıştı. Klan'da artık siyahları linç etmek ya da onlara zarar vermek siyaseten doğru değildi, sadece siyahlar için pozitif ayrımcılık programlarına direnerek “herkes için eşit adalet” talep etmek doğrudu. Klan'ın

bana her zaman gülerken söylediği gibi, “Herkes hala etrafta dolaşır siyahları ağaçlara astığımızı sanıyor.”
2. Hapis cezasından 10 yıl sonra, 2005 yılında Katrina vurduğunda hala suçluluk duygusu ve TSSB kabuslarıyla boğuşan Robert, ancak siyahların hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atarak -aldığı hayatı geri vererek- kendini affettirebileceğini hissetmiş olmalı. Aynı dönemde, hayatı boyunca nefret ettiği şiddet yanlısı üvey babasıyla nasıl barıştığından bahsettiğini sık sık duymuştum. Ölüm döşeğindeki babasının yanına gitmek için uzun bir yol kat etmişti ve babasının sonunda “Özür dilerim” dediğini duymak onu çok rahatlatmış ve onaylamıştı. Onunla ve Nancy ile yaptığım konuşmalarda, kendisinin de şiddet dolu çocukluğundan, onu önce tek arkadaşı siyah olan bir uyuşturucu bağımlısına dönüştüren gençlik öfkesine, ardından hem onları hem de Nancy'yi reddetmesine ve siyah bir adamın linç edilmesiyle son bulan doğrudan bir çizgi gördüğünü fark ettim.
Çocuklukta terör yaşadığımızda asla özgür olamazsınız ve duygularınız öldürüldüğünde gerçeklikten koparsınız. Bugün Robert'ın Facebook'ta İsa hakkında çok şey paylaştığını görmeme şaşmamalı. Bir şekilde onu, kurtarıcı kurtarıcısının haçını ve çarmıha gerilmiş iki günahkârın haçını yanlarında taşıırken görüyorum.

Robert bana siyah bir adamı linç ettiğini itiraf ettiğinde

217

Nefret kılıfına girmiş sevgi - II.

Klan'la olan uzun çalışmalarım sırasında, siyahlara karşı şiddet uyguladıklarını hiç görmedim, ama kendi aralarında bolca şiddet gördüm. Başka bir Klan grubuna mensup olan Raine, Ku Klux Klan hakkında web sitemde yazdıklarımı okumuştur ve beni Kuzey Carolina'daki evine davet etti çünkü "Sosyoloji alanında üniversite diplomam var ve grubumuzun üyelerini inceledim ve istismara uğramış çocuklukları hakkında sizinle aynı sonuca vardım" dedi. Yatakta bana sabah kahvesi ikram ettiğinde, bana iki hapis cezasından bahsetti. "Ne için?" diye sordum. diye sordum. "Çifte katil olduğumu bilmiyor muydun?" Bunu yanımdaki 20 yaşındaki tatlı kadından duyunca neredeyse kahveyi tükürecektim. Daha sonra bana 14 yaşındayken tacizci ırkçı babasından nasıl kaçtığını, ırkçılık karşıtı bir dazlak olduğunu ve Los Angeles'ta Meksikalı kızlarla bir garajda yaşadığını anlattı. Bir gün, kendini savunmak için, davetsiz gelen Meksikalı bir uyuşturucu gangsterini öldürmüştü. İki yıl hapiste kaldıktan ve Latinler tarafından ihanete uğradığını hissettikten sonra evine dönmüş ve artık 17 yaşında bir Neo-Nazi olmuş ve "yine kendini savunmak için" beyaz bir ırkçılık karşıtı göstericiyi vurmuştur. Sonra "İyi Hristiyan Klan insanları" araya girerek "bana hayatta önemli olanın başkalarını öldürmek yerine onlara iyilik yapmak olduğunu öğretti." Onu altı aylığına Afrika'ya misyoner

olarak gönderdiler. Raine Afrika'yı çok sevdi ve ilk kez siyah çocukların "evde birlikte okula gittiğim kabadayı getto çocuklarının" tam tersine nasıl disiplinli ve öğrenmeye hevesli olduklarını görünce çok etkilendi. Ülkesine döndüğünde Klan'daki yükselişi çok hızlı oldu ve Amerika'nın ilk kadın Klan lideri olmak için yola çıktı. Klan lideri Virgil Griffin'in konuşma yazarı ve beyniydi. Aynı zamanda tanıştığım tek eğitilmiş Klan üyesi. "Klan'da çok fazla homofobi ve cinsiyetçilik var" diyerek feminist ve eşcinsel yanlısı bir aktivist olduğunu ilan etti. Raine beni arkadaşlarıyla tanışmam için ormandaki bir Klan sonbahar mitingine davet etti, ancak o yılın ilerleyen günlerinde mitingden fotoğraflarımı web sitemde yayınlayıp yayınlamayacağımı sorduğumda beklemem için bana yalvardı. Klan genellikle üyelerini teşhir etmemi ve onlara şöhret şansı vermeme sever, ki üyeliklerinin amacı da budur, ama o sırada "yerel hapishanemizde [siyah] suçlular için danışman olarak hayatımın hayali olan işe" başvuruyordu. Ama eğer KKK üyesiyse Kuzey Kıbrıs'ta devlet için çalışamazsınız." Peki, siyahlara "iyilik yapma" arzusunun ardında ne vardı? Anlaşıldığı kadarıyla çocukluğunda yaşadığı bir sakatlık (diğer pek

Raine ve Billy siyah ve beyaz gelincik uyumlarını sunarken, beni en sevdiğileri yemek olan Çin restoranına götürdükleri için özür dilediler.

Klan'la bütünleşmek. Raine 2005'te

Feminizm ve eşcinsel özgürlüğü üzerine kitaplarıyla feminist Klan üyesi

çok Klan üyesiyle ortak bir özelliği). Raine yoksul bir beyaz olarak gettoda büyümüştü ve okul arkadaşlarının neredeyse tamamı siyahtı. Yine de babasının ırkçılığı yüzünden oyun arkadaşlarını eve götürmesine asla izin verilmedi. Babası bunu "Hepsi suçlu ve uyuşturucu bağımlısı" diyerek gerekçelendiriyordu. Tamamen haksız da sayılmazdı. Bildiğimiz gibi gettolaştırılmış çocuklar azizler gibi davranmazlar. Bu yüzden Raine çocukluğundan beri eski arkadaşlarının "daha iyi insanlar" olmalarına yardım etmeyi hayal ediyordu. Afrika'da, Amerika'daki gettolaşmanın siyahların babasını bu kadar tiksindiren şekilde davranmasına nasıl yol açtığını anlamaya başlamıştı. Bunun nedeni "siyah" olmaları değildi. Siyahları suçla ilişkilendiren Amerikan ırkçılığını yapı sökümü öğretilmeye başladı. Böylece kısa bir üniversite eğitiminden sonra, pek çok siyah arkadaşının sonunun geldiği hapishanede onlara yardım etme şansını elde etti. Bunda bir çelişki görüyor muydu? Hayır, "çünkü siyahlar bizim gibi 'iyi insanlar' olduklarında", "beyaz ırkı suçlarından ve uyuşturucularından korumak" için Ku Klux Klan'a artık gerek kalmayacak, diye oldukça mantıklı ve evet, sevgiyle düşündü. Kısa bir süre sonra beni Danimarka'dan heyecanla aradı: "Jacob, hayalimdeki işe girdim, artık fotoğraflarımı internette

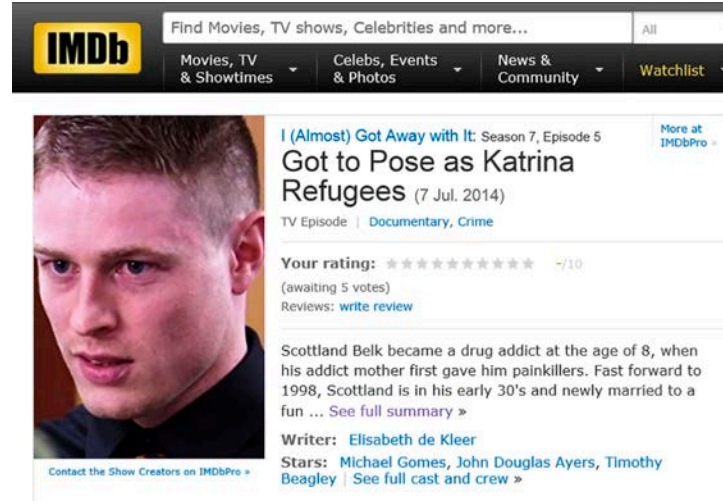
yayımlayabilirsin." Altı ay sonra, internette Raine'in "vahşi tecavüz ve cinayeti" hakkında makaleler gördüm. Şok oldum ve kocası Billy'yi aradım. Birçok kan naklinden sonra iki Klan üyesi David Laceter ve Scott Belk'in suikast girişiminden mucizevi bir şekilde kurtulduğunu söyledi. Klan grubunun onun hapishanedeki siyahlara danışmanlık yapmasına bir itirazı yoktu ama hapishaneden çıktığı birkaç seferden birinde tanıştığım Belk konusunda beni uyarıyordu. Son derece tehlikeliydi çünkü Aryan Kardeşliği hapishane çetesinin bir üyesiydi ve bu çete Raine'in her zaman kanlı kavgalar yaşadıkları siyah çetelerin yanında olmasını onaylamıyordu. Scott'ın fotoğrafını çektikten kısa bir süre sonra David'le birlikte Raine'in evine girdiler, ona tecavüz ettiler ve hafif makineli tüfekle vurdular. Daha sonra bana kurşun izlerini gösterdi. David, Raine'i "kurşunlarla delik deşik eden kişi" olarak hapse atıldı ve hapishanede öldürüldü. Uzun hastane süreci ve mahkeme sırasında Raine KKK üyeliğini hapishaneden daha fazla saklayamadı ve eyalet yasalarına uygun olarak işten atıldı. Ancak hikaye bitmedi. Siyah mahkumlar isyan etti ve hapishaneyi en popüler sosyal hizmet uzmanını yeniden işe almaya zorladı. Hapishane, onun KKK üyesi

Scot Belk 'le Klan mitinginde tanıştığımızda

olduğunu bilmiyorlar mıydı diye sordu? Evet, siyahlar başından beri biliyorlardı. Cezaevleri, mahkumların tahliye edildiklerinde çetelerden uzak durmalarına yardımcı olmak için “çete farkındalığı eğitimi” adı verilen bir program uyguluyor, ki bu da maruz kaldıkları sosyal kontrolle hiç de kolay değil. Ve Güney hapishanelerinde KKK sadece fakir beyazların oluşturduğu bir çete olarak görülüyor, ki tam olarak da öyle. Bir gün mahkumlar yerel Klan grubunun bir videosunu izlemek zorunda kaldılar ve Raine'in hacimli figürünü hemen tanıdılar. Bu durum onu siyahlar arasında daha popüler hale getirdi: “Vay be, o da bizim gibi bir çete üyesi!” Raine'in Klan'daki arkadaşları siyahlar için yaptığı çalışmalara karşı çıkmasa da, Belk “devlet için muhbirlik yaptığı” söylentisini yaymaya başladığında tehlikede olduğunu anladı. Hayatını tehlikeye attığını bilmesine rağmen “siyahların durumunu iyileştirme” yönündeki idealist çalışmalarına devam etti. Nefret kılıfına bürünmüş sevgi dediğim şey işte yine bu; siyahlara yardım etmek için hayatını riske atmaya hazır bir Klan üyesi.

Scotland “Scott” Kevin Belk gibi soğukkanlı bir katilin içindeki insanı anlamaya çalışmadan onunla tanışmam ve daha sonra işlediği suçlar sayesinde onun hakkında çok daha fazla şey öğrendim.

Scot Belk hakkında film

Bekar bir anne tarafından ciddi şekilde istismar edilmiş ve sessiz kalması için 8 yaşında uyuşturucu bağımlısı haline getirilmiş. Bir yetişkin olarak uyuşturucu alışkanlığını sürdürmüş ve 1998 yılında, uyuşturucu bağımlısı yaptığı bir kız arkadaşıyla birlikte bir bankayı 3.000 dolar soymuş. Zenci satıcısıyla seks yaparken ona soygunu anlatmış. Görünüşe göre, kız hapisten kaçmak için onu polise ihbar etti ve Scott birkaç yılını parmaklıklar ardında geçirdi. Burada siyah muhbirinden intikam almak için Aryan Kardeşliği'ne girmiş. Onunla 2003 yılında, hapisten hemen sonra bir KKK mitinginde tanıştığımızda, kısmen barışçıl bir piknik-parti KKK grubuna katılarak, kısmen de kamyon şoförü olarak kalıcı bir iş bularak hayatını toparlamaya çalışıyordu. Scott o sırada Rhonda Belk ile evliydi. Büyük bir talihsizlik eseri, kokain içen annesi Margarette Kalinosky yanlarına taşındı ve ikisini de kokain bağımlısı yaptı ve hayatları yeniden kötüleşti. Onunla tanıştıktan tam iki yıl sonra, uyuşturucu parası yüzünden çıkan bir tartışma sırasında çaresiz kaldı, annesine beyzbol sopasıyla vurdu ve onu boğarak öldürdü. Daha sonra karısıyla birlikte işvereninin kamyonlarından birine binerek Katrina Kasırgası sırasında New Orleans'a kaçtı. Bir rahip gibi davranarak kamyonun üzerine yardım sloganları yazdı ve Rhonda ile birlikte Katrina mültecileri gibi davrandıkları Gainesville, TX'e gitti. Bir kilise Seattle'a gitmelerine yardımcı oldu ve burada onları FBI'in en çok arananlar posterinden tanıyan bir kadından bir daire kiraladılar. 2007 yılında Belk 15 yıl hapis cezası alırken, Rhonda 8 yaşından itibaren kendisini ihmal eden ve uyuşturucu bağımlılığına zorlayan annesini öldürmekten 5 yıl hapis cezası aldı. Scott'ın hayatı bir Hollywood dizisine ilham kaynağı oldu: I (Almost) Got Away with It: Got to Pose as Katrina Refugees (Katrina Mültecileri Gibi Poz Verdim) adlı bir Hollywood dizisine ilham verdi ve sonunda tüm Klan üyelerinin hayalini kurduğu “şöhret anına” kavuştu. Sadece hikayesi ünlü aktörler tarafından ekrana taşınmakla kalmadı, aynı zamanda hapishaneden hayatının dramı hakkında konuşarak dizide yer almasına da izin verildi.

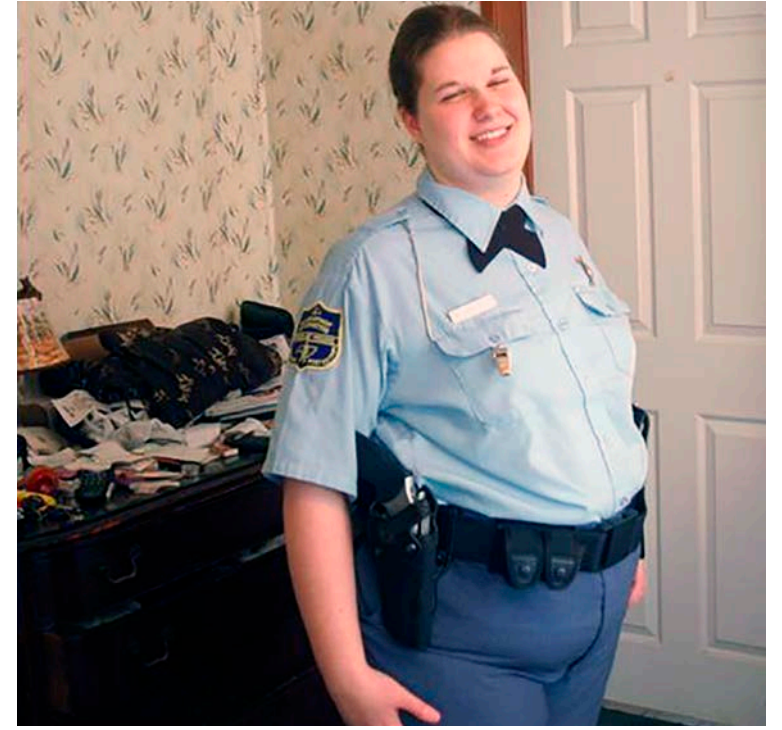
Raine'in diğer katil zanlısı David Laceter'in de uyuşturucu bağımlısı

Cinayet girişiminden sonra Raine yeni bir saldırıdan korkarak silahlandı

ve narko-gangster olarak benzer bir geçmişi vardı ve Scott gibi 2003 yılında öldürülene kadar Aryan Kardeşliği'nin yanı sıra bir Nazi grubu olan Yaratıcının Dünya Kilisesi'ne de üyeydi. Beyaz nefreti her zaman derin köklere sahiptir. Böylesine azı katillerin ve nefret dolu kişilerin istismara uğramış çocuklukları boyunca hiç yardım almadıklarını göz önünde bulundurduğumda, onlara ulaşmak için hiçbir zaman geç olmadığına olan inancım bir kez daha pekişti; yeter ki kendimizi ve toplumu onların öfkesinden koruyabilelim. Raine, Klan grubunun imparatorluk sihirbazı, en kötü şöhretli ve nefret dolu Klan liderlerinden biri olan Virgil Griffin ile tanışmamı sağladığında bu şans elde ettim. Bu benim için ciddi bir sınavdı çünkü ona karşı derin bir önyargım vardı. Klan karşıtı beş göstericinin öldürüldüğü 1979 Greensboro katliamının arkasındaki Klan lideriydi. Eski arkadaşarımdan biri olan Willena Cannon gösterinin düzenlenmesine yardımcı olmuştu. Bir gün onunla ve 4 yaşındaki oğlu Kwame ile S. Eugene Caddesi'ndeki mutfağında otururken bana neden Sivil Haklar Hareketi'nde Greensboro'daki işyerlerinin entegrasyonu için Jesse Jackson ile birlikte çalıştığımı anlattı. Dokuz yaşındayken bir ahırda siyah bir adamın diri diri yakılmasına tanık olmuştu. Suçu beyaz bir kadına aşık olmaktı. Çılgınlıkları geceyi doldurmuştu ve o bunu asla unutmadı.

Otuz yıl sonra, hem kendisi hem de şimdi 10 yaşında olan oğlu Kwame, Klan tarafından neredeyse öldürülüyordu. Ne yazık ki, iş arkadaşım Tony Harris'in eski kız arkadaşı Sandy Smith de ölenler arasındaydı. Sandy öğrenci hükümetinin başkanıyken, siyah kadınların gittiği Bennett Koleji'nde onlarla birlikte takılmışım. Onun arkadaşı Alfrida ile çıkıyordum, kendisi de en az Sandy

Ama hapishanedeki siyahlar için çalışarak işini geri almaktan gurur duyuyordu.

kadar güzel afro saçlarıyla gurur duyuyordu. Tony beni “harekete geçmeye” teşvik etse de, bu iyi eğitilmiş siyah kadınların “bir hödükle birlikte olmaya” karşı güçlü bir sosyal kontrolü vardı. Bu yüzden Tony Sandy ile yatarken ben bütün gece Alfrida'nın dönem ödevlerini yazmasına yardım etmekle yetiniyordum. Genç ve özgürdük ve toplumun daha fazla ırksal özgürlüğe doğru ilerlediğini düşünüyorduk. Bu nedenle, sadece altı yıl sonra, Norveç televizyonunda (American Pictures ile turnedeysen) izlediği gibi, Klan silahlarını açıp memleketinde eski kız arkadaşını öldürdüğünde kimse Tony kadar şok olmadı. Tony ve Kopenhag çalışma kolektifimizdeki diğer siyahlar, slayt gösterisine Klan'ın fotoğraflarını koyduğumda direnmiş ve “Bugün ırkçılıkla mücadele ediyoruz. Klan geçmişte kaldı ve gösterinizi eski moda gösterecek” demişlerdi. Şimdi ise onları American Pictures'a koymam için ısrar ettiler. Greensboro katliamı, 312. sayfadaki “güzellik ve canavar” fotoğrafımda Nixon ile birlikte görülebilen Baggie ile birlikte yaşadığım Morningside Homes projesinin kapısının hemen dışında gerçekleştiği için de şok olmuşum. Klan üyelerinin tamamı beyazlardan oluşan bir jüri tarafından beraat ettirilmesi bizi daha çok şoke etmişti; oysa tüm dünya cinayete tanık olmuştu. Başka bir deyişle, KKK 1979'da hâlâ “siyaseten doğruydı”. Aslında polis onlara gösteriyi haber vermiş, silahlarını arabalarına doldurmalarını izlemiş ve Tony'nin ve benim arkadaşarımdan çoğu çocukta- üzerinde kullanırken uzak durmuştu. Ancak gösteriye katılan çocuklardan biri olan Kwame Cannon 17 yaşına geldiğinde, şiddet içermeyen hırsızlık suçlarından tutuklandı ve art arda iki kez müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Bunun nedeni kısmen, hukuk fakültesinde sık sık birlikte takıldığım Tony'nin amcası Pinckney

Virgil L. Griffin (C), seen here at a 1982 rally in front of the Raleigh, North Carolina state house, was among nine persons indicted by a Federal Grand Jury 4/21/1983 on charges of conspiring to disrupt an anti-Klan rally which resulted in the deaths of five members of the Communists Workers Party. Griffin was the Grand Dragon or head of the North Carolina chapter of the Invisible Empire, Knights of the Ku Klux Klan.

Virgil Griffin 1982 yılında bir mitingde

Moses'ın Kwame'ye yeterli hukuki danışmanlık sağlayamayacak kadar sarhoş olmasıydı. Ama aynı zamanda annesi Willena'nın, toplum aktivizmindeki kökleri nedeniyle, Kwame'nin savunma pazarlığını kabul etmemesinin korkunç sonuçları olacağı konusunda yargıç tarafından uyarılmış olmasıydı. Zaman değişti ve 2020 yılında Greensboro şehri Klan katliamı için resmen özür diledi ve kurbanlar için bir anıt dikti. Katliamın beyni Virgil Griffin ile tanışma fırsatı bulduğumda, onun hakkında derin olumsuz düşünceler beslediğimi hiçbir şekilde hissettirmemeye karar verdim. Ancak Tony Harris, cinayet emrini neden verdiği konusunda ona baskı yapmamı istedi. "Söz veriyorum," dedim, "ama geçmişin ona ulaşmaya ve öfkesinden kurtulmasına yardımcı olmaya çalışmama engel olmasına izin vermeyeceğim." Atlanta'dan buraya gelirken, Tony'nin çift ırklı oğlu yanımdayken, aklıma gelebilecek en olumlu sevgi dolu düşünceleri düşündüm: "Onu sevin, ona gülümseyin, onu sevin ki bunu gerçekten hissedebilirsiniz." Virgil ile şiddetsiz iletişim pratiği yapmak için sadece bir günüm olduğunu biliyordum, bu yüzden insanların onlar hakkında ne düşündüğümüzden ne kadar etkilendiğini görmek için yüzeysel bir deney olacaktı. Kuşkusuz kolay değildi. Bir sabah Virgil ve Klan grubuyla uzak bir ormanlık alanda karşılaştığımda, düşmanca bakışlarının benim hakkımda ne düşündüklerini göstermesinden daha fazla etkilendim, hatta bunaldım (Raine onlara bir ırkçılık karşıtı getirdiğini söylemişti). Tony'nin zor sorusuyla başladım. Büyük imparatorluk sihirbazı, mahkemede beraat etmesini sağlayan aynı cevabı verdi: "Vietnam'da komünistleri vurduk. Öyleyse neden onlarla burada, evimizde savaşmayalım?" Doğru ya, gösteri yerel Tekstil İşçileri Sendikası tarafından düzenlenmişti ve adı üstünde "Komünist" olduğu biliniyordu, o halde nasıl olur da tamamı beyazlardan oluşan jüriye onun eylemlerinin "siyaseten doğru" olduğu konusunda katılmayabilirdim? Özellikle de Vietnam Savaşı'ndan bu kadar kısa bir süre sonra bu gerici güney eyaletinde? Griffin "komünistler" ile "ırkçılık karşıtları" arasında

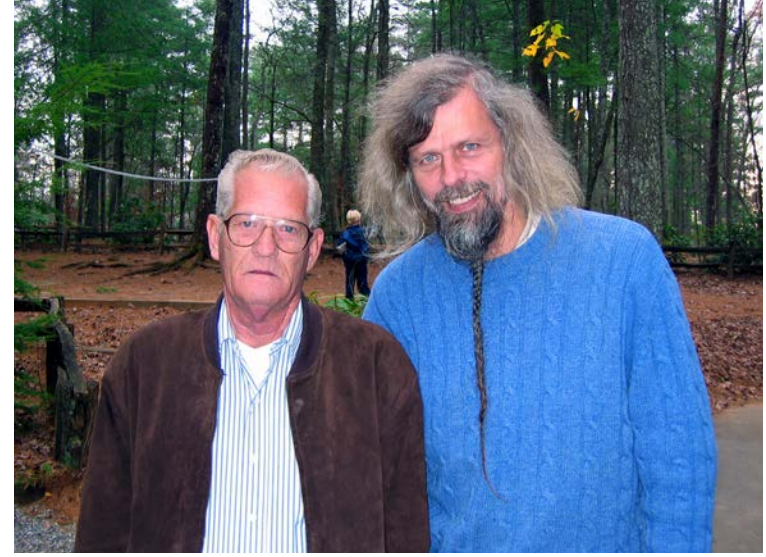
Virgil Griffin ile 2005 yılında tanıştığımda

hiçbir fark görmediğinden, geçmişiyile ilgili suçlamalarla hiçbir yere varamayacağımı biliyordum. Bunun yerine, günün geri kalanında kendimi ona en sevgi dolu düşüncelerimi ve gülümsemelerimi göndermeye zorladım - onların şiddet dolu ve bölücü "çakal" diline karşı birleştirici "zürafa" dilini kullandım. Elbette bencilce nedenlerim de vardı - تنها bir ormanda 50 gözü dönmüş, ağır silahlı Klan üyesinin arasında tek başınıza olduğunuzda bu çok mantıklı. Oh hayır! Dilim sürçtü! Bu "acının çocuklarına" deli demeyin. Onlar, tüm hayatları bizim onlardan uzak durmamız ya da onlar hakkındaki nefret dolu düşüncelerimiz tarafından bağlanmış olan kurbanlardır. Onlar bizim sevgimizi hiç hissetmediler, sadece Greensboro'da göstericilerin haykırdığı ve protestocular için ölümcül sonuçlar doğuran "Klan'a ölüm" tehditlerimizi hissettiler. Sevgimize duydukları özlem bakımından getto sakinlerinden farklı olmadıklarını ve onlara kendi sözde "insanlığımızdan" bir parça göstermek için hiçbir zaman geç olmadığını biliyordum. Yine de bir Klan lideri, tıpkı siyah bir çetenin lideri gibi, üyelerin önünde sert oynamak zorundadır, bu nedenle Virgil uzun bir süre benden kaçındı ya da Klan üyeleri yakınımdayken duruyorsa benimle retorik konuştu. Bu süreyi yavaş yavaş üyeler arasında "müttefikler" edinerek geçirdim. Gün ilerledikçe Griffin'in benim "sevgi dolu" düşüncelerimden (gerçek sevgiden çok daha fazlası var) giderek daha fazla etkilendiği açıktı. İlk başlarda gergin bir şekilde gülümsüyordu, ancak öğleden sonra neredeyse çapkın görünüyordu. Bu beni de gevşetti çünkü benim de sevilme arzumu var. Günün ilerleyen saatlerinde aniden "dört gözün altında konuşmak için" onunla ormanda yürüyüşe çıkıp çıkmayacağımı sordu. Ben de kabul ettim. İlk zorunluluğu beni hiçbir siyah kilisesini yakmadığına ikna etmekte. İki benzin istasyonunu kaybetmişti çünkü Klan avcısı arkadaşım Morris Dees, polislin kundakçılardan birinin üzerinde Griffin'in Klan grubuna ait eski bir üyelik kartı bulmasının ardından ona dava açmıştı. "Bana inanmalısın Jacob. Ben son derece dindar bir insanım ve bir kiliseyi yakmayı asla hayal edemem." Ona inanmam

Flörtüm Alfrida - Sandy'nin arkadaşı - Virgil Griffin'in Klan grubunun öldürdüğü kişi

onun için o kadar önemliydi ki bunu yaparak onun dostluğunu kazandım. Ve ona inanmak zor olmadı. Jeff Bery'den, Klan liderlerinin, kartlarıyla övünen kendine güvensiz genç erkeklere üyelik kartı satarak iyi para kazandıklarını, ancak liderlerin bu erkekleri asla Klan'da görmediklerini biliyordum. Kartlar büyük bir risk çünkü polis bir nefret suçuna karışan bir kişinin üzerinde kart bulursa, suça karışmış olsun ya da olmasın Klan lideri sorumlu tutuluyor. Klan liderleri hapse girmek istemedikleri için şiddet yanlısı kişileri gruplarına almak konusunda son derece temkinli davranıyorlar. Jeff'in bir keresinde bana söylediği gibi, "Üyelik için başvuran insanların %80'ini kullanamam. Onlar deli." Otoyollarda bu kayıp "kaçıklardan" çok fazla topladığım için neden bahsettiğini biliyordum. İster inanın ister inanmayın, Klan bu şekilde yeniden "siyaseten doğru" hale geldi ve ormanda küçük, rahat bira mitinglerinde saklanmaya başladı. Trump bunu daha da ileri götürerek, ormandan çıkıp Charlottesville'de ve başka yerlerde kendi beyaz hareketine katılmanın "siyaseten doğru" olduğu mesajını verdi - silahları ve şiddetleriyle bile. Griffin muhtemelen benim Klan hakkındaki içsel (ama konuşulmayan) bilgimi sevgi dolu bir bağışlanma olarak algıladı - daha önce kimseden almadığı ama açıkça istediği bir şey, çünkü şimdi gerçekten açıldı ve bana Sivil Haklar Hareketi sırasında 19 yaşında pamuk toplamaya başladığından beri Klan'da nasıl bulunduğunun uzun hikayesini anlattı, "çok hızlı gidiyordu". Uzun ve hüzünlü bir hayatı olmuştu ama artık sona ermek üzereydi: Kısa süre önce üç bypass ameliyatı geçirmişti. "Yakında öleceğimi biliyorum," dedi. "Ama Şubat ayında 60 yaşına gireceğim ve doğum gününe gelebilirseniz benim için çok anlamlı olur. Lütfen, söz vermez misin?" O kadar şaşırıdım ve duygulandım ki deneyeceğime söz verdim. Gün sona erdiğinde tüm yeni arkadaşlarımla vedalaştım: "Virgil'in doğum gününde tekrar görüşmek üzere." "Ne?" diye sordular şaşkınlıkla. Birden içlerinden hiçbirinin doğum günü partisine davet edilmediğini fark ettim! Klan üyelerine özgü

Virgil Griffin ile kalbini bana açtığı yürüyüş

kendinden nefret etme duygusuyla, birbirlerinde gördüklerinden, kendi acılarından ve talihsizliklerinden genellikle o kadar iğrenirler ki, Griffin kendi türünü davet etmekle ilgilenmez. Bu acı çocuklarının açlığını çektiği şey, bizden, yani fazlalığı olanlardan gelecek sevgidir. Gettolarının dışındakilerin. Duygusal olarak bodur üyelerinin mitinglerde hep yalnız görüldüğünü gördüğüm Klan'ın içinde kolayca bulamadıkları ya da ifade edemedikleri insan sıcaklığı için. Klan gruplarıyla çalıştığım yıllar boyunca, genellikle onların en uzun süreli "üyesi" oldum. Bir yıldan kısa bir süre sonra, genellikle istifa ettiklerini ve Adsız Alkolikler, NA veya kilise gruplarına katıldıklarını gördüm - Klan felsefesinin içlerinde çiçek açmasına izin vermediği sevgiyi biraz bulabilecekleri her yerde. Bu nedenle şiddetsiz iletişim konusundaki küçük deneyimin, sadece bir günümü ayırmama rağmen, 60'lardan bu yana en tehlikeli Klan liderlerinden biri olan Griffin'de bile başarılı olmasının nedeni buydu. Sadece birkaç ay sonra Griffin, hayatı boyunca yönettiği "KKK Cleveland Şövalyeleri"nden ayrıldı ve grup dağıldı. Bunun yalnızca benim müdahalemin bir sonucu olduğunu söylemiyorum; insanların hayatlarını değiştirmeye yardımcı olan birçok faktör vardır. Ancak hayatı boyunca savunmada kalmış, hatta "Klan'a ölüm!" sloganları atan bir kalabalıkla karşı karşıya kalmış bir adam için, gerçek sevgiyle karıştırdığı bir şeyle aniden karşılaşmak bir fark yaratabilir. Bu, özellikle de "iyi bir Hristiyan olarak yaratıcılıkla buluşmak zorunda olduğum" gibi hassas bir anda gerçekleştiğinde geçerlidir. Öğrencilerime her zaman, "Bu sevgi dolu yöntemi en kötü öğretmeniniz üzerinde deneyin... ve notlarınızın ne kadar hızlı yükseldiğini görün" derim. Belli ki Amerika'nın en kötü iki Klan liderinde işe yaramış. Dahası, şiddet yanlısı insanlar arasında yaptığım uzun seyahatler beni insanlar hakkında olumlu düşünmenin herkes üzerinde işe yaradığına ve "hemcinslerimizi sevmeye" gerçekten çalışmamızın hem kendi çıkarımıza hem de toplumun çıkarına olduğuna ikna etti.

Beyaz nefretinin köklerini anlamak 4 :

Seri katillerin acılarına ilişkin

1991’de bir gece araba kullanırken, otoyol sütunlarının altında karanlıkta yaşlı beyaz bir kadın gördüm ve onu aldım. Siyah serseriler tarafından saldırıya uğramıştı ve kanaması o kadar fazlaydı ki onu hastaneye götürmek zorunda kaldım. Bir saat sonra yolun kenarında bir adam gördüm. Öfkeli ve gergindi, Körfez’deki bir karides teknesinden ücretsiz olarak kovulmuştu ve üç gündür bir araç bekliyordu. Woody’nin gözlerindeki çaresizliği düşününce, korku ve güvensizlik titreşimleri göndererek ondaki şiddeti kolayca tetikleyebilirdim. Ona siyah saldırganlar tarafından ölüme terk edilen beyaz kadından bahsettiğimde Woody açılmaya başladı. (O zamanlar ailesiyle ne kadar yakından ilgilendiğimi bilmiyordum.) Siyahlar tarafından hiç saldırıya uğramadığımı çünkü “her zaman önce onlara saldırdığımı” söyledi. Yavaş yavaş bana kendisinin ve iki kardeşinin o kadar çok “zenci” öldürdüğünü anlattı ki, parmaklarımla sayamıyorum. Artık tamamen uyanmıştım. İlk başta sadece böbürlendiğini düşünmüştüm ama anlattığı hikayelerde çok fazla açıklayıcı detay ve yer vardı. Çocukken gördüğü kötü muameleden de bahsedince onunla bir anlaşma yaptım: Eğer hikayelerini anlatırsa ve bunları kaydetmeme izin verirse onu dört saatlik yoldan eve getirecektim. “Ama sana nerede yaşadığımı söylemeyeceğim. Sadece beni kasabamda bir yerde bırak.” Kasetimle doğrudan polise gidebileceğimi biliyordu.

Woody ve ailesini de içerecek şekilde güncellediğim programımda, sesi üniversite öğrencilerini şok etti. Onunla tanıştıktan birkaç yıl sonra, kabus gibi sesini her gece dinledikten sonra, nasıl olduğunu merak ediyordum. Nihayet 1996 baharında bir turda fırsat bulduğumda, Toni Morrison’ın kitaplarının Norveçli yayıncısı Eli Saeter’i şahidim olması için davet ettim. Onu özellikle korkutan şey, tanıştığımız herkesin cinayet ve tecavüz suçlarından hapse girmiş olmasıydı. “Bana Deliverance filmindeki adamları hatırlatıyorlar” dedi. Oraya vardığımızda her yeri yoğun bir sis kaplamıştı. Önümüzü bile göremediğimiz bu bataklık alanda seri katil arayışımıza ürkütücü ve gerçek dışı bir hava veriyordu. Üç gün sonra kuzenini bulduk. “Dediğiniz doğru, Woody buraya beş yıl önce geldi,” dedi. “O ve arkadaşı Bobby bir eve girmişler ve Woody 16 yaşındaki bir kızı uyurken bıçaklamış. 25 yıl hapis cezası aldı. Duruşma sırasında tam bir aptaldı. Gürültü yaptı, hakime güldü ve herkesle dalga geçti. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama nafile. Kendisi için her şeyi mahvetti.”

Woody’nin kurbanı Sarah’yı bulduk, bize o korkunç geceyi anlattı. Uzun bir bıçakla karnını ve ciğerlerini parçalayan Woody tarafından yatağından zorla çıkarılmıştı. Birkaç pahalı hastane yatışı sayesinde hayatta kalmıştı ama kimse bu zavallı aileye acılarını dindirmeleri için yardım etmemişti. Bu olay Woody’yi bıraktıktan sadece birkaç gün sonra gerçekleşmişti. Bu iç karartıcıydı - birlikte geçirdiğimiz gece boyunca hissettiği derin acı ve öfkeyle temasa geçmesine yardımcı olduğuma gerçekten inanmıştım. Sarah’ya Woody’nin benim arkadaşım olduğunu söylemeye çalıştım ama gözlerindeki dehşeti gördüğümde suçluluk ve pişmanlıkla sesim kesildi. Onu kana susamış bir canavardan başka bir şey olarak göremiyordu ve duruşma sırasında nasıl bir “hayvan” gibi davrandığımı, mahkeme salonundan zincirlenerek çıkarılmadan önce “Bir gün seni yakalayacağım!” diye bağırdığımı anlattı. O zamandan beri onun geri dönüşüyle ilgili kabuslar görüyordu. Celladın kurbanı olan Sarah’yı görmek ve anlamak önemliydi, çünkü uzun yıllar boyunca çoğunlukla celladın içindeki kurbanla ilgilenmiştim.

Woody’nin evine gittiğimizde bir kadın kapıyı açtı ve şöyle dedi: “Kim olduğunuzu biliyorum. Woody beş yıl önce eve moralli bir şekilde geldi. Yabancı bir adam tarafından alındığını ve ona kendisiyle ilgili her şeyi anlattırıldığını söyledi. Woody tanıdığım en ketum insan olduğu için bunun kim olabileceğini merak ettim.” Adeline, Woody’nin suç ortağı Bobby’nin annesiydi ve Woody’nin iki ağabeyi Sammy ve John’un annesi Rose ile birlikte yaşıyordu.

“Evet, bu korkunç. Woody’nin böyle bir şey yapması hiç hoş değil ama Körfez’de aylarca çalıştıktan sonra onu eve getirdiğinizde çaresizdi. O ve Bobby hem içki içmiş hem de çok fazla uyuşturucu almışlardı ve sanırım bunu yapan Bobby’ydi. Koşarak eve geldiler, gecenin ikisinde kapıyı çaldılar, “Anne!” diye bağırdılar. Anne! Anne! Korkunç bir şey yaptık! Sonra bayılıp çimenlerin üzerine yığıldılar ve polis onları aldığında uyuyorlardı.” Sarah’nın evindeki kana susamışlığının kasıtlı olmadığını, sadece içinde hissettiğim derin acı ve öfke olduğunu duyunca rahatladım. Uyuşturucunun etkisiyle Sarah’nın evinin önünden bir bisiklet çalmışlar, sonra da onun için kavga etmeye başlamışlardı. Woody aniden eve girerek üvey kardeşine karşı kullanmak üzere bir mutfak bıçağı almış ve kaçmıştı. Woody daha sonra kana susamış bir halde tüm kapıları tekmeledi ve uyuyan aileyi bıçaklamaya çalıştı. Woody’nin duruşma sırasındaki “hayvani” davranışlarına

Woody, 1991 yılında Houston Üniversitesi'ndeki konferansından sonra onu aldığım gece

gelince, Adeline şimdi “aklımı kaçıracak kadar korktuğunu ve hayatının aniden sona erdiği hissiyle bacaklarının titrediğini” anlatıyor. Woody’nin davranışları mahkeme salonundaki herkesi bir daha asla dışarı çıkmaması gerektiğine ikna ettiğinden ve kendisine 10 yıl daha hapis cezası verildiğinden, zavallılar durmadan kendilerine zarar veriyor diye düşündüm. Adeline ile aramızda hemen güçlü bağlar kuran şey, ikimizin de Woody’ye duyduğu sevgiydi. Çocukluğunda aldığı yaraların nasıl şiddete yol açtığını anlaması beni hayrete düşürmüştü.

Woody’nin kardeşleri mi? Sebepsiz yere siyahları öldürdüklerinde onu da öldürmeye götürdüklerini söylemişti. Adeline ile kurduğum samimiyete güvenerek bunun doğru olup olamayacağını sordum. “Evet,” dedi Adeline, sık sık bu tür cinayetlerden söz ettiklerine kulak misafiri olmuştu, ama babası Vincent’ın daha da kötü olduğunu ekledi. Büyükbabadan bahsetmiyorum bile! “Eskiden burada böyle şeyler yapardık!” Sanki onlar adına özür diliyor gibiydi. “Sammy de babası gibi. Korkunç bir adam. Sonunda onu durduran bir örgüt oldu. Ömür boyu hapis. Asla dışarı çıkmayacak.”

Biraz sinirli bir şekilde, Woody’nin en büyük kardeşinin son cinayetinden dolayı hapse atılmasının nedeninin NAACP’nin cinayeti “nefret suçu” olarak nitelendirmesi olduğunu söyledi (geçmişte cinayetlerinden sonra onlara hiçbir şey olmamıştı). Sammy’nin hapishanede siyahları öldürmeye devam ettiğini de ekledi. Siyah bir mahkum ona yakında serbest bırakılacağını söylemiş. “Hayır, çıkmayacaksınız!” Sammy buna karşılık vermiş ve salıverilmeden bir gece önce Sammy onun üzerine benzin döküp ateşe vererek kömürleşmiş bir cesede dönüştürmüş. Woody bana daha önce Sammy’nin hapishanedeki “Aryan çetesinin” lideri olduğunu söylemişti.

Gerçek bir annesi olmadığı için Woody Adeline’a “anne” diyor ve haftada en az bir kez onu hapishaneden arıyordu. Woody’nin Adeline’in keş kızı Dawn’la çıkıyor olması her şeyi daha da karmaşık hale getiriyordu; Dawn da tıpkı oğlu Bobby gibi ona karşı pek bir şey hissetmiyordu.

Peki ya ortanca kardeş John? O da cinayetlere katılmış mıydı? “Kaç tane olduğunu bilmiyorum ama John’un en az bir kez adam öldürdüğünden eminim. Bunun için sadece üç yıl hapis cezası aldı.” Daha sonra Adeline’in bizi sert bir şekilde uyarmasına rağmen John’u bataklıkta ziyaret etmek için yola çıktık. “Onun hepsinden daha kötü olduğunu anlamıyor musunuz! Sert, soğuk ve sizinle hiçbir şekilde konuşmayacak.” O kadar korkutucu bir portre çizdi ki, şiddet hakkında şimdiye kadar yeterince şey duymuş olan Eli yola devam etmemiz için ısrar etti, özellikle de karanlık çökmeden oraya varmak istiyorsak zamanımız azalıyordu. Ama sonunda Woody’nin röportajında bana söylediklerini doğrulayabilecek adamı bulduğuma göre, pes etmeyecektim. Çıplak ağaçların hayalet İspanyol yosunlarının örümcek ağlarıyla kaplanmış iskelet parmakları gibi durduğu uçsuz bucaksız bataklıktan geçerken Eli’in rengi gittikçe soluyordu. “Amerika’yı deneyimlemek için gelmedin mi?” Onu neşelendirmeye çalışıyordum, gerçekliğin Hollywood’un en kötü görsel efektlerini ödünç almış olmasıyla eğleniyordum (timsahların istila ettiği siyah suların üzerinde hâlâ uzanan yoğun sisin üzerine). Eli’ye “Gerçek çok daha heyecan vericiyken insanlar neden böyle filmlerde oturuyor?” diye sordum.

Karanlığa çok yakın bataklığın derinliklerinde, camları plastikle kaplanmış çürümüş bir karavan bulmayı başardım. Eski araba enkazları ve paslı teknelerden oluşan olağan çöpler etrafa

Angel karavandan bize el sallayarak veda ediyor.

saçılmıştı. Ve iki kirli, küçük beyaz kız gördüğümde, tüylü ve yalınayak, burunları sümüklü, bunların John'un çocukları olduğunu hemen anladım. Eli o kadar korkmuştu ki arabanın tüm kapılarını kilitledi ve dışarı çıkmayı reddetti. Karşısında gördüğü sahne Deliverance filminden fırlamış gibiydi (Norveç'te filmin adı "Ölümlü Yolculuk"tu). John dışarı çıkıp bizi vurursa kimsenin cesetlerimizi o bataklıklarda bulamayacağından korkuyordu. Woody'nin, kerevit ağında kendi eriyen cesetlerinden birini yakaladıklarında yüzlerinin nasıl sertleştiğine dair ayrıntılı tanımını hatırladım.

Yine de John'u ararken ne cesaret ne de saflık gösterdim, çünkü bu karanlık sulak alanın ortasında kendimi tamamen sağlam bir zeminde hissediyordum. Hayatın en büyük sorularından biri nihayet açıklığa kavuştuğunda algılanan dönüşümün ışığında neredeyse coşkulu bir varoluş halindeydim. İçinde bulunduğum kendinden geçmiş ruh halini not etmek önemli çünkü John, tahmin ettiğim gibi, ailesinin ısrar ettiği gibi korkunç bir psikopattan beklenenin tam tersi bir şekilde davrandığında, bunun nedeni tam olarak bu çaresiz adamı zihinsel olarak hayatın bilmecesinin cevabını elinde tutan kişi olarak inşa etmiş olmamdı. Böylece ona, insanların güven ve derin insani ilgi gösterdiklerinde kazandıkları hayal edilemez güçleri verebildim: kabul edildiğini ve sevildiğini hissetti.

Kuşkusuz, izole edilmiş, düşmanca ve evet, hayranlık uyandırıcıydı. Kapıya silahla gelmişti, sakalı vahşiydi ve vücudunda şiddet sembolleri dövmeleleri vardı. Yine de Woody'nin arkadaşı olduğumu söylediğimde bana bu kadar çabuk açılan bir adamla çok az karşılaşmışımdır. Silah hemen bir kenara bırakıldı ve yerini taze demlenmiş kahve fincanlarına bıraktı. Kısa süre içinde John ve eşi Connie'den öyle coşkulu bir sıcaklık hissettim ki, dışarı çıkıp Eli'yi bize katılmaya ikna ettim. O gerçekten de Woody'nin röportajında bahsettiği ve beş yıl boyunca bilincime kazıyan kan damlayan "canavar"ın aynıydı. Ama aynı zamanda -Eli de aynı fikirdeydi- insanın kucaklamaktan kendini alamadığı

küçük, korkak bir çocuktur. Kolaylıkla kurnaz bir polis muhbiri olabileceğimi göz önünde bulundurduğunuzda, bu tür insanları açmak için ne kadar az şey gerektiği ve kendileri hakkında konuşmaya ne kadar hevesli oldukları şaşırtıcıdır. Ve tam da bu konuşmada, acının kademeli olarak işlenmesiyle birlikte, tüm şiddetin cevabı yatıyor. Yine de dünyanın dört bir yanındaki hükümetler, Lucifer'in sağcı kalesinden fırlamış çağdışı bir göze bir göz retorığı ve yeniden suç işleyen baskıcı refleksleriyle körleşiyor.

Günün geri kalanında John ve Connie tüm ailelerini etkileyen şiddet olaylarını anlattılar. "Angel'a bir bakın." Connie istismara uğramış iki buçuk yaşındaki çocuğu kaldırdı. "Kız kardeşine karşı şiddet dolu. Kötü olan o!" Eli ve ben, çocukluğundan beri "kötü" ve "yeterince iyi değil" olduğu söylenirse sonunun böyle olacağını düşündük. Annesi ona birkaç düzgün şaplak attı ama ağladığını neredeyse hiç görmedik. Bunun yerine, kırmızı gözlü yüzünde sürekli bir kızgınlık ifadesi vardı.

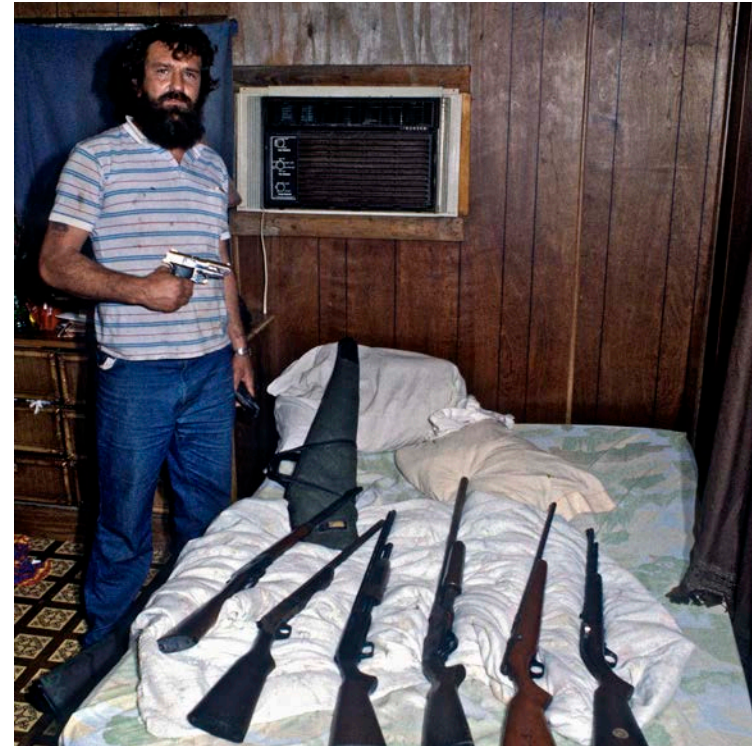
Her iki ebeveyn de sadece sarhoş olduklarında şiddete başvurduklarından açıkça bahsederlerdi, ve iki çocuk için koşulların ne kadar korkunç olabileceğine dair

John siyah adama bıçağı nasıl sapladığını gösteriyor

John siyah adama bıçağı nasıl sapladığını gösteriyor

John bana çocukların yatağında silah koleksiyonunun bir kısmını gösteriyor

hızlıca bir resim oluşturduk. Karışıkları tüm şiddet olaylarından sayısız örnek verdiler. Siyahlara yönelik cinayetleri sormama bile gerek kalmadı; onlar hakkındaki kanlı yorumları Woody'nin tanımlamalarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Çeşitli cinayetlerde kullanılan silahları görmek istediğimde, John yedi tüfek ve üç tabanca çıkardı, bunları kullanmayı küçük kızlara zaten öğretmişti. Hatta bıçağıyla siyahi bir babayı ailesinin önünde nasıl bıçakladığını gösterdi. Onunla olan fotoğraflarımı, tüm bu şiddeti onlara aktaran kendi babasının resminin altına yerleştirmeye çalıştım. Duvarda altın bir çerçeve içinde asılı duran bu fotoğraf, fotoğrafçının düzgün stüdyo düzeni ya da pazar kıyafetiyle örtülemeyen ürkütücü bir kötülük yayıyordu.

John geceyi burada geçirmemizi ve ertesi gün onunla timsah avına çıkmamızı istedi. (Yasadışı yollardan timsah avlayarak geçimini sağlıyordu ve buzdolabını timsah etiyle doldurmuştu). Ben istekliydim ama Eli "yoğun siste bir seri katille bataklıkta timsah avına çıkmaya" itiraz etti. Sıcak bir vedalaşmadan sonra karanlıkta yola çıktık. Dönüş yolunda taş kesilmiştik ve başka hiçbir şey hakkında konuşamıyorduk.

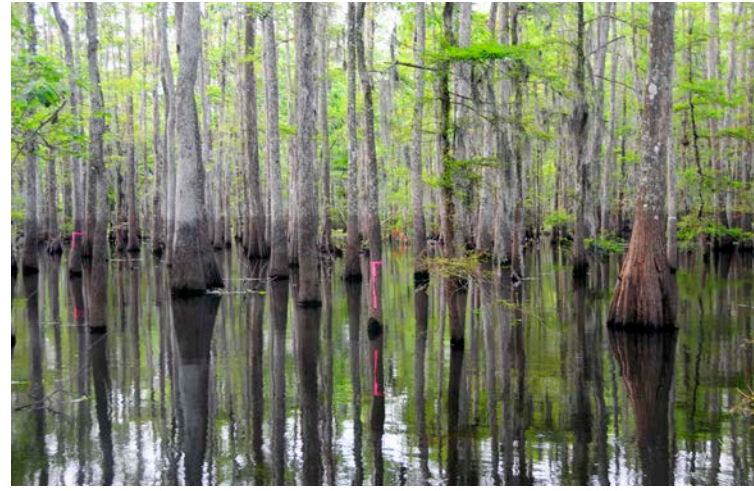

Johns'un ebeveynleri Rose ve Vincent'in aile fotoğrafı

1996 Sonbahar gezisi

Sonbaharda Danimarkalı TV muhabiri Helle Vibeke Risgaard'ı travma geçiren aileyi televizyona kaydetmesi için davet ettim. John "offshore" çalışıyordu, böylece Connie onun hakkında daha açık konuşabilecekti. Birkaç gün boyunca birbiri ardına işlenen cinayetleri dinledik - bu kez açık bir Betacam videosu için. Her şey çılgın bir akış halinde ya da yan yorumlarla geldiği için başımızın dönmesi uzun sürmedi. Birkaç saat sonra, duyduğumuz tüm cinayetleri ne hatırlayabiliyor ne de umursayabiliyorduk.

Connie garip bir karışımıydı. Son derece soğukkanlı, mantıklı bir kadın gibi görünüyordu ama Rose ve Adeline'den onun, aslında kurbanı olarak gördükleri John'dan bile daha vahşi olduğunu biliyorduk. Birkaç kez, dini inancı ve çocukları olmasaydı onu çoktan terk etmiş olacağını söyledi. Ancak kısa süre sonra bundan şüphe etmeye başladı; çocukları olmasaydı kimi dövebilirdi ki? John uzaktayken Connie ile genellikle sabahın dördüne kadar içki içme cesareti bulduk ve istismara uğrayan iki çocukla ilişkisini görmek için bolca fırsatımız oldu. Bir an sevgi doluydu ama bir sonraki an kontrol edilemez bir öfkeye kapılıp 3 yaşındaki Angel'ı deri bir kemerle kırbaçlıyordu. Bu durum Helle ve benim aramda anlık bir çatışmaya dönüştü. Helle düşüncesizce uzanıp çocuğu korumaya çalıştı, bu da beni çıldırttı çünkü bu istismarı fotoğraflamamı engelledi. "Sen ne kadar kötü bir adamsın!" diye bağırdı, benzer suçlamalarla birlikte (anlaşılır bir şekilde ekleyebilirim). "Siyah gettolarda biraz daha gezseydin," diye çıkıştım, "ve bu tür istismarları her gün görseydin, senin işinin bir anlık duygusallıkla her çocuğu kurtarmak olmadığını bilirdin. Hayır, sizin işiniz, güçlendirici varlığınızla, bu ebeveynlere çocuklarına sevgi ifade edebilmeleri için gerekli olan sevgiyi vermektir. Yine de şiddeti ve istismara uğramış çocukları görmekten kaçınmak için tam tersini yapıyor ve hepimiz gettoda kaçıyoruz. Ve işte bu şekilde istismara uğrayan çocukların doğrudan sebebi oluyoruz." Connie'ye "kötü çocuklarını" şiddetle

John ve Connie'nin yaşadığı timsah istilasına uğramış bataklıklar

terbiye etmenin ne kadar yanlış olduğu konusunda ders vermeme gerek olmadığını da biliyordum, çünkü herkes çocukları dövmenin yanlış olduğunu içten içe biliyordu. Ancak ahlaki vaazlar vermeye başlasaydım, kendini daha da kötü hissedecekti. Ayrıca, "yüksek sağduyum" bana müdahale etmenin gerekli olmadığını söyledi çünkü çocuk dayağı açıkça bekliyordu. Ağlamadı bile. Bunun yerine, annesini çılgına çeviren davranışlarına inadına devam etti. Bunun, programımın yoksul beyazlarla ilgili en merkezi ve eğitici bölümlerinden biri için bazı fotoğraflar çekmem açısından olağanüstü bir şans olduğunu bilsem de, bu istismarı fotoğraflamak kesinlikle hoşuma giden bir şey değildi. Sık sık kendime sınıram ne olduğunu sordum - gerçekten ne zaman devreye girecektim?

Yoksul siyahlar arasında yaygın olan sınırsız şiddetin aksine, bir yabancı varlığı genellikle yoksul beyaz ebeveynlerin saldırganlığını bastırıyordu. Connie'ye davranışının kabul edilemez olduğunu söyleyen şey benim fotoğrafçılığımın ta kendisiydi ama bu, onu azarlamamızdan ya da "kötü bir insan" olmakla suçlamamızdan daha nazik bir yoldu. Aslında bu, çocuğa yaptıklarının bir tekrarı olurdu. Muhtemelen bu noktada pek çok okuyucuyu rahatsız etmişimdir (ancak aynı rahatsız okuyucular dizimdeki şiddetten asla şikayet etmezler). Dizim 90'larda rönesans yaşadığında, içimizde artan şiddetin artan çocuk istismarına yansımaları tasvir ettiğini düşünüyorum. Bu da baskının pedagojisine olan ilginin artmasına yol açtı. Baskının köklerine dair kolektif farkındalığı arttırmak çocuğun gerçek kurtuluşu olacaktır. Bununla birlikte, çocuklara (ve kadınlara) yönelik 24 saat devam eden şiddetin, kısa bir süre için de olsa, durdurulmasının kritik önem taşıdığını iddia eden karşıt görüşü de rahatlıkla savunabilirim; bu, önemli fotoğrafik kanıtların yok edilmesi anlamına gelse bile. Çünkü bu dışlanmışları sırf belgelemek ve dolayısıyla sömürmek için arayan birkaçımız devreye girmezse, kim girecek? Böyle bir durumda bulunma nedeni ne olursa olsun, İyi Samiriyeli gözlerini kapatmaz, objektifini açmaz... ve geçip gitmez!

Connie iki yaşındaki Angel'ı dövüyor

Tüm bu durumdaki en kötü şey, Dostoyevski'nin bu etik görüşlerinin çatışması değil, hem Helle'nin hem de benim kısa süre sonra istismara uğrayan çocuğa karşı hissettiklerimizi. Bu su dolu arı kovanına ilk adım attığımızda, ilk sempatimiz gözlerinin altında siyah halkalar olan iki hırpalanmış çocuk içindi. Kısa süre sonra "bizim" bu tür mağdurların her zaman zalim rolüne zorlanmasına nasıl yardımcı olduğumuzu hissedecektik - kısır döngü. Bunu hiç üç yaşındaki Melek'te olduğu kadar net görmemiştim; onun her tepkisi inadına idi. İstismara uğrayanların uzanan eli nasıl ısırıldıklarını ve dikkat çekmek için etraflarındaki her şeyi nasıl yok ettiklerini hepimiz biliriz. İlk başta çocuğu kucığınıza alıp okşamak istersiniz, ancak çocuk toplayabildiğimiz tüm fazla şefkat ve sevgiyi hızla yok eder. Ve o "şeytani" küçük "Melek" akşam 8'den sabah 4'e kadar neredeyse tüm kameralarımızı, mikrofonlarımızı, kablolarımızı ve kasetlerimizi yok ettiğinde, evet, yavaş yavaş içimizde şiddetin arttığını hissettik - ta ki bizim de ona sözlü tacizde bulunmak, onu dövmek ve yerde tekmelemek için tarifsiz bir istek duyduğumuz noktaya kadar. Dünyanın her yerinde yaralıları bu şekilde incitiyoruz. Yıllar boyunca öğrencilere bunu öğrettiğinizde, kendinizin

Kötü davranılan Melek. Yardım mı istiyordu?

Connie çocukları kırbaçlıyor.

de ne kadar çabuk baskı kısır döngüsünün bir parçası haline gelebileceğinizi "hissetmek" gerçekten de iyi bir pedagojik derstir. Ne kadar da çabuk Connie'nin gönüllüler koalisyonu olduk! Bataklıkta onunla birlikte yavaş yavaş batıyorduk.

Her ikimiz için de en dehşet verici olan, istismar ve ırkçılık arasındaki yakın bağlantıyı deneyimlemektir. Üç yaşındaki Angel'a siyahlar hakkında ne düşündüğünü sordüğümüzde kafası tamamen karıştı. "Siyahlar" derken ne demek istiyorsunuz? Zenciler mi? Zencileri vuruyoruz, değil mi anne?"

Kamera çalışırken ve annesi ayıkken, Connie'nin zaman zaman "siyah" diyecek kadar utandığını ve ara sıra çocuğun önünde bu kelimeyi kullanmaya çalıştığını görebiliyorduk. Bu ilginçti çünkü Gunnar Myrdal'ın An American Dilemma (Bir Amerikan İkilemi) kitabındaki argümanın toplumun en alt katmanlarında bile geçerli olduğunu, yani toplumun yüksek idealleri - "örneğin, hepimiz eşitiz"- ile ebeveynlerin "içlerinde" besledikleri "alt insanlar" hakkındaki tamamen farklı mesajlar arasında bir çatışma olduğunu ve bunun da çocuğun bilinçdışına sızdığını gösteriyordu.

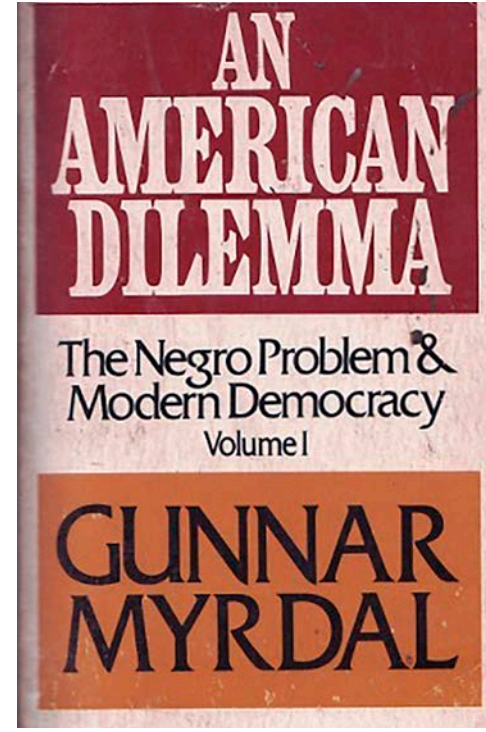
7 yaşındaki Natasha, siyahi bir çocuğun kafasını ezdiğini gururla itiraf ettiği gün

Bunu Connie'nin 7 yaşındaki Natasha ile olan ilişkisinde daha da net bir şekilde gördük. Connie, Natasha'nın okulda sorun çıkarmasının normal olduğunu düşünüyordu çünkü Natasha "Önüme oturan zenci kokuyordu" diye açıklamıştı. Ancak Connie Natasha'yı azarladı çünkü okul onu diğer dört kızla birlikte çete kurduğu için okuldan atmıştı. Daha başka bir şeyler olduğunu sezdim ve Natasha'ya "Çete siyahlarla yüzleşmek için miydi?" diye sordum. Bu zor bir soruydu çünkü siyah teriminin kendisi Natasha'ya "zencilerin" tarafında olduğumu söylüyordu. Bu yüzden cevabı, teatral bir şekilde "Zenciler kokar!" diye tekrarladığı zamanki kadar kolay olmadı. Bir süre sonra (toplumun görmek istediği uslu kızdan ziyade) kendisi oldu. Dört kızın siyahi bir çocuğu ormana çektiklerini ve kan akana kadar kafasını bir taşla ezdiklerini itiraf etti. Bu korkunç saldırı grafik sıçrama diliyle anlatmaktan gözle görülür bir şekilde zevk alıyordu. Bunu neden yapmıştı? Çünkü bir gün annesi, belli ki politik doğruculuk gereği, ona "zencilerin de bizim gibi kırmızı kan akıttığını" söylemişti. Bu Connie'nin ona (ayıkken) "hepimiz eşitiz, o yüzden okul arkadaşların hakkında iyi konuş" deme şekliydi. Natasha, ailesinden aldığı "zencileri öldürmek" ile ilgili diğer tüm mesajlarla (genellikle sarhoş olduklarında) çelişen bu mesaja inanmadı. Bu yüzden bir çete kurdu ve bunun doğru olup olmadığını anlamak için bir çocuğu yaraladı. Connie buna basitçe "Yaptığın hoş bir şey değildi Natasha" diye cevap verdi. Ama hepimiz içmiştik ve Connie bunu kocaman bir gülümsemeyle söylemişti. Belli ki gurur duyuyordu. Böylece Natasha, "zencilerin kanının kırmızı olup olmadığını" öğrenmek için bir çocuğun kafasını taşla yarmanın doğru olduğu mesajını aldı!

İrkçılığın pedagojisinde böylesine klasik bir dersi nadiren görmüşümdür: Bu, ezici "iki ucu keskin" katilin kılıcıydı, büyük çoğunluk tarafından -yani bizler, daha sıradan "liberal" sağ düşünen insanlar tarafından- uygulandığı şekliyle çifte mesajdı; çocuklarımıza sürekli olarak "hepimiz eşitiz", Amerikan inancı ve "Hıristiyan sevgisi" aşılanıyordu. Ancak konu "şehirdeki" insanlara, siyahlara, eşcinsellere, Yahudilere, Müslümanlara vs. geldiğinde, farkında bile olmadan kaşlarımızı kaldırıyor ya da sesimizi biraz değiştiriyor ve çocuğa tam tersi bir mesaj gönderiyoruz: Birileri "eşit değil". Çocuk böylesi bir çifte mesajı gizli baskısıyla birlikte algılayamıyor ve büyürken incinmişlik ve kafa karışıklığı içinde çeşitli ırkçı davranışlarda bulunuyor.

Connie bir şekilde bana insanlık için umut verdi, çünkü azılı suçlular ve hatta Ku Klux Klan üyeleri arasında her zaman deneyimlediğim şeyin altını çizdi: Connie gibi bir yetişkine doğruyu ve yanlış öğretmek zorunda değilsiniz (Karamazov Kardeşler'de Ivan'ın Tanrısız yaşamak konusunda ısrar ettiği gibi). Hayır, herkes öldürmenin, nefret etmenin, acı çektirmenin yanlış olduğunu bilir. Ancak kendi dayanılmaz acılarına hapsolmuşken, her zaman yüksek ideallerine uygun yaşayamazlar.

Connie ortak insanlığımızı herkesten daha iyi ifade ettiğinden, ona karşı giderek daha büyük bir sevgi (ve neşe) duymaktan kendimi alamadım. Sağduyu, şefkat ve sevginin tuhaf bir karışımına sahip, patlayıcı şiddet ve nefretin kocaman bir yumrusuydu, yine de ideallerin en iyisini ifade etmek için derinlere gömülü bir arzu taşıyordu.

Johnson'a medeni haklar yasalarını çıkarması için ilham veren "ırkçılık araştırmasının İncil'i"

Ona karşı bu şiddetli çekimi hissetmekten mutluydum çünkü bu bana bir şekilde kurban olarak zavallı siyahlara karşı her zaman beslediğim duyguları hatırlatıyordu. Connie'nin alkolik ve deli babasıyla tanıştığımızda kendisinin de bir kurban olduğu ortaya çıktı (Connie aralarında hiçbir zaman doğrudan ensest bir ilişki olmadığını iddia etse de).

Connie ile bataklıkta geçirdiğimiz birkaç günün ardından ahlaki kavramların bizden ne kadar uzaklaştığı bir noktada kafamıza dank etti. Yaz boyunca John bir rakun yakalamış ve bu rakun ailenin evcil hayvanı olmuştu. Çocuklar sürekli yeni oyuncaklarıyla yataкта yuvarlanıyor ve onu krakerlerle besliyorlardı. Onların "banyosunun" çılgın karmaşasında banyo yapmaktan keyif alıyordum, çünkü rakun -Danca'da "çamaşır ayısı"- büyük kuyruğuyla beni küvette yıkamaya yardım ediyordu. O kadar sevimliydi ki Helle, kötü muamele gören çocuklarla nasıl oynadığını anlatan harika bir çocuk TV programı yapabileceği fikrine kapıldı (evde genellikle çocuk programları hazırlardı), ancak video kasetleri bitmişti. Bu benim hatamdı. Gelmeden önce onu uyarılmışım: "Bu aile o kadar perişan bir halde ki, yaşadıkları şiddet hakkında onlarla doğrudan röportaj yapamazsın. Sadece kameranın sürekli çalışmasına izin ver, özellikle de sarhoş olduklarında, en şok edici görüntüleri elde edeceksin - tüm cinayetlerinden gelişigüzel bahsedecekler."

"İçki içip cinayet işlediğimiz" gecelerde kasetlerimiz bittiğinde Helle önceki kasetlerden bazılarını silmeyi önerdi. Cinayet ve şiddet birkaç gün sonra sıkıcı bir gündelik "kötülüğün sıradanlığı"

Angel çok sevdiği yeni oyun arkadaşıyla

haline geldiğinden, Helle'ye bunun sorun olmadığını söyledim, her ne kadar onu davet etmemin nedeni her şeyi kaydetmek olsa da. Ancak otoyola çıktığımızda, önemsiz bir çocuk programı uğruna -Amerikan standartlarına göre bile- şok edici bir seri cinayet hikayesinin kanıtlarının çoğunu sildiğini fark ettik.

Bu, Connie'nin sapkın şiddet mantığına ne kadar çabuk beynimizin yıkandığının korkunç bir örneğiydi ve bir noktada "Söylesene, bizim hakkımızda bir kitap mı yazıyorsun?" diye sorduğunda bunu en iyi kendisi ifade etmişti. Savunmaya geçtim ama dürüstçe cevap verdim: "Belki bir gün, ama hepinizi (yasal işlemlerden) koruyacağımdan emin olacağım." "Hayır, bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Connie. "Hakkında yazmaktan mutlu olmayacağım tek şey, Woody ile bir restorana girip açlıktan deniz ürünleri çaldığım o gecedir." Hırsızlığın yasadışı olduğunu çok iyi biliyordu ve mahalledeki "zencilerden" biri bir keresinde tavuklarını çaldığı için bu konuda güçlü fikirleri vardı. Ancak "zencileri" sürüler halinde öldürmenin yasadışı ya da yanlış olduğunu düşünmüyordu (sarhoşken)!

Kısa bir süre sonra, görünüşe göre biz de düşünmedik. Bu da bana öğrettiği bir başka değerli dersti: Şiddet yanlısı katiller sadece çocuklukta dövülerek yaratılmıyor. Hayır, dünyanın dört bir yanındaki askerlerden ve işkencecilerden bildiğimiz gibi en iyi ve en dürüst olanlarımızın bile beyni kısa sürede bu rollere bürünebilir - George Floyd'un katili gibi Amerikan polislerini unutmamak gerekir.

Connie tarafından kötü muamele gören Angel, kendisi de babası tarafından kötü muamele görmüştü.

Sıcak kucaklaşmalardan sonra, plastik kaplı pencereleri olan harap karavanın önünde ona ve çocuklara veda ettik. Onu özleyeceğimi biliyordum - ya da en azından benim için açığa çıkardığı şiddet yanımla temasımı. Connie'nin Helle'yle ilgili seks delisi fantezileriyle her konuşmayı mahveden çılgın babasının varlığı da gitmek için iyi bir nedendi. “Böyle seksi bir sarışınla seks yapmadan arabada uyuyabilir misin?” diye sorup duruyordu. Gerçekleri genellikle sarhoş ya da deli olanlardan duyarsınız (o her ikisiydi). Seyahatlerime Danimarkalı kadınları davet ettiğimde Amerikalıların genellikle hayal ettiği şeyi açıkça ifade etti - hiç değilse kızı Connie gibi fotoğraf kurbanlarıma aşık olmaktan kaçınmak için.

Daha sonra 1996'da

Woody'ye birkaç yıldır yazıyordum ve onu ziyaret etmek için hapishaneden izin aldım. Neredeyse 20 saatlik bir yolculuktan sonra oraya vardım. Amerika'da her zaman olduğu gibi, yüksek güvenli hapishane çok az ailenin arabayla gidebileceği uzak bir bölgede bulunuyordu. Woody beş yıldır ziyaretine gelmemişi ve yeniden bir araya gelmemizi en az benim kadar iple çekiyordu. Ama bu şok edici bir deneyimdi. İkimiz de her türlü güvenlik önleminden geçtikten sonra, Woody ziyaret odasına elleri ve ayakları zincirlenmiş, vücudu daha fazla (ve daha kalın) zincirlerle bağlanmış olarak girdi. Bu demir adamın etrafına uzanmaya çalışmak bir uzaylıyı kucaklamak gibiydi. Hatırladığım, uzun parlak saçlı genç bir çocuğun güzel “masum” görüntüsü uçup gitmişti. Kısa saçları, dövmeleleri, eksik dişleri (kırılmışlardı) ve kollarındaki yaralarla, Yürüyen Ölü'deki Sean Penn'in ürpertici bir kopyasıydı ama çok çok daha kötüsüydü. Beş yıl önce o gece anlattığı toplu cinayet hikâyelerine inanmakta güçlük çekerken, şimdi onunla ilgili her şeye inanabiliyordum. Angola'nın en kötüsü olarak bilinmesine rağmen ondan çok daha kötü görünen bu hapishanede acımasızca vahşileştirilmişti. Ve sürekli disiplin suçları yüzünden zamanının yarısını hücre hapsinin karanlığında

Beş yıl sonra hapishanede bu güzel genç adamdan geriye hiçbir şey kalmadı.

geçirmişti. Kaç kavga olduğunu sordum. Siyah mahkumlarla on iki, beyazlarla üç kavga saydı; hepsi de ölüm kalım mücadelesiydi. 25 yıllık cezası her seferinde uzatılmıştı. Ama neredeyse sadece siyahlarla birlikte olduğu için onlara daha fazla saygı duymaya başlamıştı. Onlar da karşılık verebiliyordu! Bana ilk kez -1991'de ben onu almadan önce- bir siyahla aynı hücreyi paylaştığında ne kadar sinirlendiğini anlattı. İçeri kaçak bir silah sokmuş ve “zenciyi” vurmuştu. Onu öldürmek için değil (cezasına yıllar eklenirdi). Onu hücrelerinden çıkarmak için bacağından vurmuştu.

Bu “yüksek teknoloji” hapishanede bu mümkün değildi ve siyah hücre arkadaşıyla yaşamayı öğrenmişti. “O benimle uğraşmaz, ben de onunla uğraşmam.” Irk ilişkileri hakkında hiç konuşmamışlar. İkisi de diğerinin ne için içeride olduğunu bilmiyordu bile. Sarah onun kurbanları arasında tanıdığım tek kişiydi, bu yüzden onun elçisi olarak özel bir sorumluluk hissettim. Woody onu bıçakladığı geceye dair hiçbir şey hatırlamadığı için benden olanları ayrıntılı olarak anlatmamı istedi. Konuşmamız sırasında birkaç kez “Zavallı kız,” dedi. Onu tehdit ettiği mahkeme salonundaki “hayvan gibi” davranışı hakkında, Sarah'nın orada olduğunu

bile bilmeden sadece “bir pislik” olduğunu hatırlayabiliyordu. Woody'nin bana yazdığı ve ondan af dilediği mektubu görmesinin Sarah için ne kadar önemli olduğunu söyledim ve yaralarını sarmak için bir mağdur-fail görüşmesine hazır olup olmadığını sordum. Uzun uzun düşündükten sonra buna hazır olmadığını söyledi. Sonra korkunç bir hata yaptım. Sarah'nın beklediğimden daha anlayışlı olduğunu çünkü kendi erkek kardeşinin de hapiste olduğunu söyledim. Woody'nin merhametli düşünme çabaları hemen kırıldı ve içindeki katil ortaya çıktı. “Bana Sarah'nın kardeşinin adını vermelisin,” diye talepte bulundu. “Angola'dan nakledilen mahkûmlardan duyduğuma göre burada beni öldürmek isteyen bir mahkûm varmış. Burada öldürmek ya da öldürülmek zorundasın.” Mahkûmun muhtemelen Sarah'nın kardeşi olduğunu biliyordum çünkü onunla konuşurken diğer kardeşi öfkeyle “Keşke şu adamı bir elime geçirebilsem!” deyip duruyordu.

Şimdi birdenbire bir ölüm kalım mücadelesinin içine girmiştim ve bir elçi, köprü kurucu ya da uzlaştırıcı olmanın hayal ettiğim kadar kolay olmayabileceğini fark ettim. Efendimizin kendisi gibi, hangisinin öleceğine karar vermem gerekiyordu! Eğer ismi açıklamazsam, bir gün muhtemelen boğazı arkadan kesilecek olan arkadaşım Woody olacaktı. İsmi Woody'ye söylemeyeceğimi biliyordum ama reddetmeye devam edersem onu kendimden uzaklaştıracağımı da biliyordum.

Genel olarak Woody ile tekrar karşılaşmak şok edici bir deneyimdi. Bunun birkaç nedeni vardı, bunlardan biri de slayt gösterimde onun hakkında söylediklerimin çoğunu gözden geçirmek zorunda kalmamdı. Woody'nin içindeki yaralı çocuğu hâlâ görebiliyordum ama onu toplumun yargılayıcı gözleriyle görmemek giderek zorlaşıyordu. Bu adamı bu haliyle serbest bırakmaya cesaret edemeyeceğimi biliyordum, ama aynı zamanda -kendime sürekli hatırlattığım gibi- bu durumun, hapishanenin onu maruz bıraktığı ek gaddarlıktan bahsetmiyorum bile, aynı yargılayıcı tek kullanımlık toplumdaki kaynaklandığını da biliyordum.

Sarah'nın kardeşinin adını saklamak ne kadar zorsa, Woody'ye hayatının tek aşkı Dawn'dan bahsetmemek de o kadar zordu. O sabah Dawn'ın annesi Adeline'i aramıştım; şoktaydı. Dawn bir gece önce intihara teşebbüs etmişti. Bir gaz fırınında yarı ölü bulunmuştu. Adeline benden Woody'ye söylemememi istemişti ama Woody bana sürekli onu soruyordu. Ve başka

haberler de vardı: Dawn'ın Woody'nin en iyi arkadaşından bir çocuğu olmuştu. Woody'nin Sarah'nın kardeşiyle birlikte onu da öldürmek isteyeceğini biliyordum. Bu kısa anlatımda, kendine özgü kafa karıştırıcı kuralları olan bir şiddet dünyasında tüm taraflarla arkadaş olma çabamda karşılaştığım sorunlardan sadece bazılarını ima ettim. Üç gün boyunca süren iç karartıcı bir yağmur altında New York'a dönerken bundan başka bir şey düşünmedim: Benim Amerikan ikilemim.

1998

Woody'yi ziyaret ettikten neredeyse iki yıl sonra şaşırtıcı bir Noel mektubu aldım. Mektup, üç seri katilin en kötüsünden, Woody'nin hapishanede ziyaret etmeye çalıştığım en büyük kardeşi Sammy'den geliyordu (1996'da da). Bir Aryan çetesinin lideri olarak hapishanedeki siyahları öldürmeye devam ediyordu, örneğin üzerlerine benzin döküp uyurken ateşe veriyordu. Şimdi mektubuma cevap vermediği için özür diliyordu. Siyah bir mahkumu bıçaklayarak öldürdüğü için iki yılını “delikte” geçirdiği için yasal olarak engellendiğini söyledi. Ancak şimdi daha yaratıcı bir şeyler yapmak istiyordu ve bana bazı arkadaşlarımla mektup arkadaşı olup olamayacağını sordu. Bölgedeki birkaç siyah arkadaşım onun gardiyanlarıydı. Onları referans olarak kullandıktan ve yıllarca bekledikten sonra nihayet Sammy'yi ziyaret etmek için izin aldım. (Hapishane müdürü affetmeye inanan bir Hıristiyan'dı.) Ne yazık ki, oraya gitmek için neredeyse bir hafta araba kullandıktan sonra, domuz gribi salgını nedeniyle hapishanenin kilit altında olduğunu gördüm.

2003'te Siyah Bir Kadınla

2003 yılında ailenin nasıl tepki vereceğini görmek için yanıma siyah bir kadın almaya karar verdim. Danimarkalı bir model olan Rikke Marott'a “Seni de öldürüp öldürmeyeceklerini görmek istiyorum” diye şaka yaptım. “Jacob,” dedi endişeyle, “ben genç bir siyah kadını. Sen orta yaşlı beyaz bir adamsın. Bu bölgelerdeki erkeklerin yarısı siyahları öldürmek ya da tecavüz etmekten hapiste.” “Beyazları da öldürüyorlar.” diye cevap verdim. “Bu durumu daha iyi yapmaz.”

Önce Sammy ve John'un annesi Rose'u görmeye gittik. Onun geçmişi hakkında daha fazla şey duymak istiyordum. Rose son derece fakir bir aileden geldiğini söyledi: “Ailemiz dışında neredeyse hiç kimsenin yaşamadığı bataklıklarda büyüdüm.

Evimizin sadece bir odası vardı ve dokuzumuz orada uyurduk. O kadar fakirdik ki hepimiz evde kalıp annemle babamın çalışmasına yardım etmek zorundaydık. Diğer pek çok yoksul insan gibi biz de bataklıkta karides balıkçısı olarak çalışmaya yardım ederdik. Gerçekten zor bir işti. Yetkililer 13 yaşma kadar bizi bulup okula göndermedi ama ben 5. sınıftan sonra bıraktım çünkü annem ve babamın bize işte ihtiyacı vardı. O yüzden okuma yazmayı hiç öğrenemedim.”

Rikke duvardaki sevimli küçük kızını işaret etti. “Evet, kızım 67’de kayboldu. 16 yaşındaydı. İsimsiz bir telefon aldım, bir ses onun bir limanda boğulduğunu söylüyordu.” Rikke, “Kim arıyordu?” diye sordu.

“Belki de katil, çünkü başka kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Hiç bulunamadı. En kötüsü de bu.” Sesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu. “Aradan 35 yıl geçti ama bir gün geri döneceği umudunu hiç yitirmedim.”

“Peki ya diğer çocuklarınız?”

“Ailemiz lanetli. Çok fazla cinayet ve kaza oldu, lanetlendik. Üvey oğlum cinayete teşebbüsten hapiste - genç bir kızın karnını kesti. Kız kurtuldu ama asla çocuk sahibi olamayacak.”

Rose’la Woody’nin babasının onun rahmini nasıl parçaladığını

Rose, oğlu Sammy’nin hapisanedeki fotoğrafını Rikke Marott’a gösteriyor

konuştuğumda, bunu bildiğim için utanarak gözyaşlarına boğuldu. Olaydan sonra rahmi olmadığı için o kadar utanmıştı ki bir ay boyunca hastaneye gitmemişti. O zaman bile sadece kanaması çok şiddetli olduğu için gitmişti. Trajediden önceki anlarda, aşırı derecede içki içen Vincent, “Başka bir adamdan asla çocuk sahibi olamayacağından emin olacağım!” diye bağırdı. Rose onu terk etmek istediğini söyledi ama ben kamerayı kapatmadan önce kocasını baltayla öldürdüğünü itiraf etti. Herkesin bana söylediği gibi “yataktan düşmemişti”. Daha da duygusallaşarak Woody’nin en büyük kız kardeşinin öldürülmesinden bahsetti. Adeline bana ilkbaharda, babasıyla yaşadığı uzun ensest ilişkiden sonra 16 yaşında intihar ettiğini söylemişti. Şimdi Rose kızının gerçekten de öldürüldüğünü söylüyordu. Tüm cinayetleri dinlemekten uyuşmuş bir halde, bu cinayetin de babası tarafından işlenip işlenmediğini sormayı unuttuğumuz ki Rose hemen devam etti. “Zencileri öldürmekten hapiste olan bir oğlum daha var,” diye devam etti Rose. “İnsanları rastgele öldürdü.” Tüm cinayetleri ayrıntılı olarak (ve videoda) anlattı ama kurbanların hepsinin siyah olduğundan bahsetmedi. Rikke daha sonra şöyle dedi: “Siyah olduğum için beni korumaya çalışıyor ama buna gerek yoktu. Rose’un yanında kendimi rahat hissettim. Hangi renkten olduğumu umursamadığımı hissedebiliyordum. Onun için önemli olan, nereden geldiğini anlamaya çalışan başka bir insanın varlığıydı.”

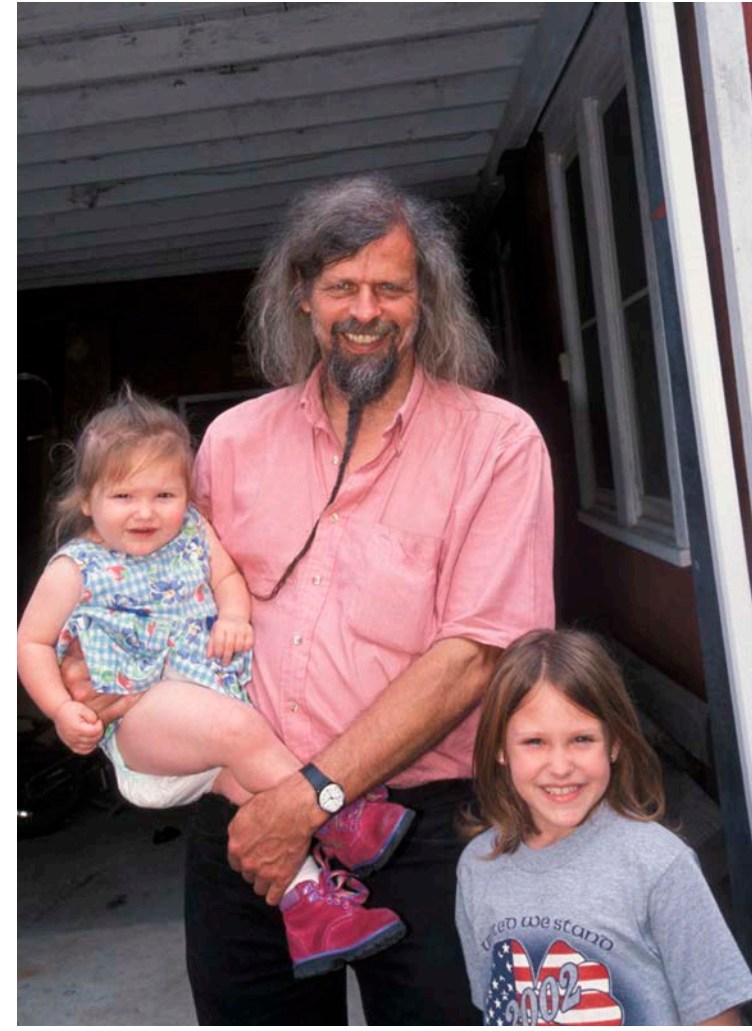
Ayrılmaya hazırlanırken, “Rose, John’u ziyaret etmek için yola çıkıyoruz” dedim.

“John’un karısı öldü,” dedi Rose. “Connie geçen yıl sarhoşken yaptıkları bir kavgada arabayı sürüp kaza yapınca öldü. John artık karides balıkçısı değil. Bir teknede çalışıyor ve her seferinde günlerce uzakta oluyor. Şu anda kasabada değil.”

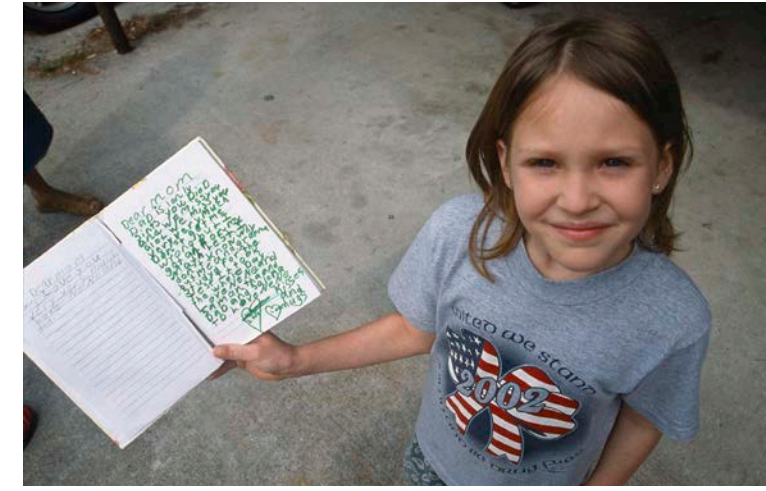
“Peki ya çocuklar?” diye sordum.

“Yetkililer tarafından alındılar,” dedi Rose. “En küçük ikisi Hıristiyan kızım. En büyükleri 17 yaşında, John ve yeni kız arkadaşıyla birlikte yaşıyor.”

Şok olmuştum ama şaşırılmamıştım. Connie’nin vahşi ölümüne kokain, bitmek bilmeyen alkol ve onarılmamış öfkenin tehlikeli bir karışımı neden olmuştu. Onu tekrar görmeyi çok istiyordum ve çocuklarını ziyaret etmek için uzun yola çıktığımda gözyaşları içindeydim. Yedi yıl sonra beni hatırlayacaklar mıydı? “İyi bir Hıristiyan ailenin yanında” yeni evlerine gittiğimizde rahatlamıştım ve sanki sevgili bir amcamışım gibi Angel koşarak dışarı çıktı ve kontrol edilemez bir sevinçle kollarıma atladı.

9 yaşındaki Angel, 2003 yılında yeni kız kardeşi Sally ile birlikte

Angel daha iyi bir çocuk olmak hakkında mektuplar yazan mele

Çocukların 2 ya da 3 yaşından öncesini hatırlamadıkları söylenir, ancak beni hatırladığı ve küçük bir çocukken onu dövmek istememden dolayı duyduğum utançla geldiği açıktı. Neyse ki bu onun benimle ilgili kalıcı anısı değildi. Görünüşe göre, çocukluğunda ne kadar derin bir travma yaşadığına tanıklık eden tek “aklı başında” yabancı olarak beni tecrübe etmişti. Onun ailesi hem beyazların hem de siyahların bataklıktan kaçtığı bir aileydi. İki buçuk yaşındaki Angel’la 1996 baharında sadece bir gün ve sonbaharda 3 yaşındayken birkaç gün birlikte olmuş olmama rağmen, o zamanki kısa ziyaretimizin 9 yaşında bir çocuk olarak onun için ne kadar önemli olduğunu şimdi görebiliyordum. Yeni ailesiyle tanışmam için beni elimden tutup sürükledi, bana edindiği küçük kız kardeşini ve artık hayatta olmayan annesine

16 yaşındaki Natasha Rikke Marott’u sevdi

Natasha ile 2003 yılında babasından kaçmadan kısa bir süre önce

“iyi bir çocuk” olacağına dair yazdığı sevgi mektubunu gösterdi.

2009

Yine de aile laneti çocukların peşini bırakmadı ve John onları geri almayı başardı. Açık denizde çalışıyordu, bu yüzden onu 2009 yılına kadar bir daha görmedim, şimdi etrafında küçük bir arazisi olan başka bir karavanda. Bir seri katili ziyaret ettiğimde sürprizlerle karşılaşmayı beklerdim ve ona çimenlerinin neden kan kırmızısı olduğunu sorduğumda başka bir sürprizle karşılaşacağımı anladım. Sertleşmiş yaşlı bir adamın paslı sesiyle cevap verdi:

“Jacob, sarhoş olduğumuzda hep çılgınca şeyler yaptığımızı biliyorsun. Dün gece o kadar sarhoştum ki dışarı çıkıp tek ineğime ateş ettim. İnek o kadar korktu ki çitten atlayıp kaçtı. Tüfeğimi almak için içeri koştum ve atıma binip onu kovaladım. Gece yarısı kasabada çılgınca bir gezintiden sonra, kasabanın yaklaşık beş mil ötesinde o lanet piçi öldürdüm. Bu sabah da 15 yaşındaki üvey oğlumla birlikte kamyonetle onu almaya gittik. Onu burada, bu lanet çimenlerin üzerinde doğruyorduk.”

“En azından artık siyahları öldürmüyorsunuz.” dedim.

“Hayır, yaşlandıkça hepimiz olgunlaşıyoruz. Sanırım seninle tanıştığım sıralarda bunu bıraktım.”

Gençlik (ve ölümcül) öfkesi yatıştığı için o kadar rahatlamıştım ki, bu kez onunla bataklıkların derinliklerinde karides avlamaya gittim ve orada ilk kez hayatı ve Connie ile yaptığı ve sonunda Connie'nin hayatına mal olan şiddetli kavgalar hakkında gerçekten konuşacak zamanımız oldu. Beni üzen şey, görmeye geldiğim iki kızının da ortadan kaybolmuş olmasıydı.

John 2009'da çimenlerin kandan nasıl kırmızılaştığını gösteriyor

John, üvey oğlu ve torunu Connie ile birlikte bir gece önce cinayette kullandığı silahları gösteriyor

John ile Natasha'nın en küçük terk edilmiş çocuğu

Angel iki yaşındayken daha sonra ona tecavüz eden amcası Woody ile

Natasha onu son gördüğüm sıralarda ondan kaçmıştı ve şimdi John'la birlikte terk ettiği iki çocuğu vardı.

Nerede olduğunu bilmiyordu; “muhtemelen yine hapidedir” diye tahmin etti. Angel da şimdi hapisteydi. Woody 16 yıl sonra şartlı tahliye edilmiş ve John'un yanına taşınmıştı. 13 yaşındaki Angel'a tecavüz etmiş ve onu bir uyuşturucu bağımlısı haline getirmişti. John o kadar öfkeliydi ki, şartlı tahliyeyi ihlal ettiği için öz kardeşini bu kez ömür boyu hapis cezasına çarptırmıştı. Angel da aziz değildi. Henüz 13 yaşındayken bazı arkadaşlarını McDonald's'a götürmek için bir araba çalmış ve ıslahevine gönderilmişti. Bir yıl sonra sarı okul otobüslerinden birini çalarak kaçmış. O kadar küçük olmasına rağmen ayak pedallarına nasıl ulaşabildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de otobüse çarpıp hurdaya çevirdiği için yetişememiştir. Şimdi John'un oraya gitmeyi göze alamayacağı kadar uzaktaki bir hapisanede birkaç yıllık cezasını çekiyordu. John'un, yeni karısıyla birlikte, iki torununu yetiştirme konusunda kızlarına yaptığından daha iyi bir iş çıkarmaya çalıştığını gözlemledim.

Birine ölen büyükannelerinin adını, Connie koymuşlardı. John'un artık doğru yolda olduğunu ve Natasha ile Angel için daha fazla endişelendiğini hissediyordum.

2012

Natasha'nın yerini 2012 yılına kadar tespit edemedim. Benimle irtibata geçti çünkü babasını hapse göndermek için yardımını istiyordu. Büyükannesi Rose'dan, amcası Sammy'nin ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığı pazar yerindeki cinayeti işleyen aslında John olduğunu öğrenmişti. Natasha Sammy ile hiç tanışmamış olmasına rağmen, kendi babasının çok daha fazla siyahı öldürdüğünü bildiği halde onun hapse atılmasının mantıksız olduğunu düşünüyordu. Woody kasetimde suçu işleyen John olduğunu açıkça söylerken, Sammy'nin neden siyahı bir babayı ailesinin önünde öldürdüğü için müebbet aldığını hiç anlamamıştım. (Sammy'nin mahkumiyeti Woody'nin hikayesinden sık sık şüphe duymama neden olmuştu.) John bana bıçağı kurbanının kalbine nasıl sapladığını bile göstermişti. Suçun çok sayıda tanığı olduğu için Sammy ve John içlerinden birinin hapse gireceğini biliyorlardı. Natasha'ya göre, kardeşler o anda bir anlaşma yapmışlar. Sammy suçu üstlenmeyi teklif etti “çünkü sen, John, bir aile kurmaya çalışıyorsun. Benim çocuğum yok ve o kadar çok şey için arıyorum ki zaten hapse gireceğim.” Vay canına, diye düşündüm. Natasha'nın babasız kalmasını önlemek için yapılan bu tuhaf ve onurlu anlaşma yüzünden Natasha kendi babasının hapse girmesini istiyordu.

Artık 23 yaşındaydı ve ona çocukluğunda işlenen cinayetlerin ne kadarını hatırlayabildiğini sormanın tam zamanı olduğunu düşündüm. Yaşadığı kulübenin arkasındaki gürültülü arka bahçede önümüze bir video kamera yerleştirdim. Önce bir şişe viski almamız için ısrar etti: “Size anlatacak çok şeyim var.” İlk başta, anıları o kadar uzun süredir bastırılmış gibi görünüyordu ki, ancak zorlukla ortaya çıktılar, ancak birkaç saat sonra, 20 yıl önce amcası Woody ile yaptığım dijitalleştirilmiş gösteriden bir ses klibi çalma fikri geldi. Bu kaydı dinlettiğimde gözyaşlarına boğuldu ve ben ona sarılırken şiddetli bir şekilde titremeye başladı. Sanki çocukluğundan kalma derin yaralar açılmış gibiydi ve bana John “zencileri öldürmeye” çıktıktan sonra arabadaki kanın temizlenmesine ne kadar sık yardım ettiğini ve kendisinin tanık olduğu bazı cinayetleri anlattı.

Nastasha ile 2012 yılındaki terapötik sohbetimiz sırasında

Natasha ve Angel aile fotoğrafında

“Yoldaydık ve küçük bir Honda’sı olan siyah bir adam babamın önünü kesti. Babam onu kovaladı ve ona çarptı. O zencinin hendeğe yuvarlanışını izledim; babam saatte 50 mil hızla ona çarptı. Babam orada oturmuş gülüyordu ve bu orospu çocuğunun başka kimsenin önünü kesemeyeceğini söylüyordu. Bir gün sonra radyoda, görgü tanığı olanların ortaya çıkmasını istediler. Ödül falan da vardı.”

“Yani radyoda duyduunuz ve babanız olduğunu anladınız.”

“Evet, oradaydım, onunla birlikteydim.”

“Ve sonra pişmanlık hissettiniz. Bir şeylerin yanlış olduğunu ilk kez o zaman mı hissettiniz?”

“Evet, bir şeylerin yanlış olduğunu düşündüğüm tek andı, çünkü kendi gözlerimle gördüm.”

“Sadece bunun için arandığı için mi?”

“Bunun için arandığı için mi bilmiyorum ama oradaydım ve her şeyi gördüm. Ben şiddet yanlısı, saldırgan bir insan değilim.

Beni yanlış anlamayın. Çok fazla öfke sorunum var ve eğer biri beni kızdırırsa, en kötü halimi görürler ama soğukkanlı bir katil

238

Natasha çılgın meth pişirici arkadaşlarıyla aynı akşam “delikte”

değilim. Babam gözünüzün içine baka baka sizi bıçaklayabilir, sırf orada durduğunuz için. Suçluluk duymuyor, pişmanlık duymuyor.”

“Ama insanları öldürmenin yanlış olduğunu bilmiyor muydunuz?”

“Hayır, biz zencileri öldürmek için yetiştirildik, nasıl bilebilirdim ki? Ancak 14 yaşına geldiğimde radyoda bunu duyunca babama karşı gelmeye başladım. Seni ve o güzel zenci bayanı son kez gördükten kısa bir süre sonra da evden kaçtım.”

Şoktaydım çünkü Woody’nin kasetini mahkemede kendi babasına karşı delil olarak kullanmak istiyordu. Onu seviyordu ama şimdi acımasız bir katil olarak görüyordu. Yine de John yıllar içinde benim güvenilir arkadaşım olmuştu. Bana her şeyi anlatırdı ama ben nedense her zaman onun sadece palavra attığını düşünür ya da umardım. Ayrıca, onu hep bir kurban olarak gördüm.

Viski ve korkunç kanlı detaylar ikimizi de giderek daha fazla heyecanlandırıyordu. Kameranın önünde yanımda otururken beni öpmeye ve sarılmaya başladı (yeni erkek arkadaşı tarafından hevesle fotoğraflandı - kısa süre sonra üçüncü çocuğunun babası olacaktı). Bunu gittikçe daha fazla yapıyordu; uzun süredir bastırıldığı bir şeyi kalbinden söküp atmanın verdiği sevince bir tepkiydi bu. Babası hakkında konuşurken, “Babam zenciler tarafından becerilmek istemedi” gibi ifadelerle onun eylemlerini haklı çıkarmaya devam etti. Kullandığı dilden John’un geçmişine dair birkaç ipucu daha yakaladım ama babasının tecavüze uğradığından gelişigüzel bahseden yine kendisi oldu.

“Baban tecavüze mi uğradı? Kim tarafından, babası mı?”

“Evet, çocukken tecavüze uğramış. On üç yaşından önce. Sammy de öyle. Her zaman.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü babam sarhoşken bana anlattı.”

“Sana nasıl söyledi?”

“Pek çok şey hakkında konuştuk ve çocukken istismar edildiğini söyledi. ‘Ne demek istismar edildim?’ dedim. Bir keresinde,

’Bebeğim, sen küçükken sana karşı bu kadar aşırı korumacı

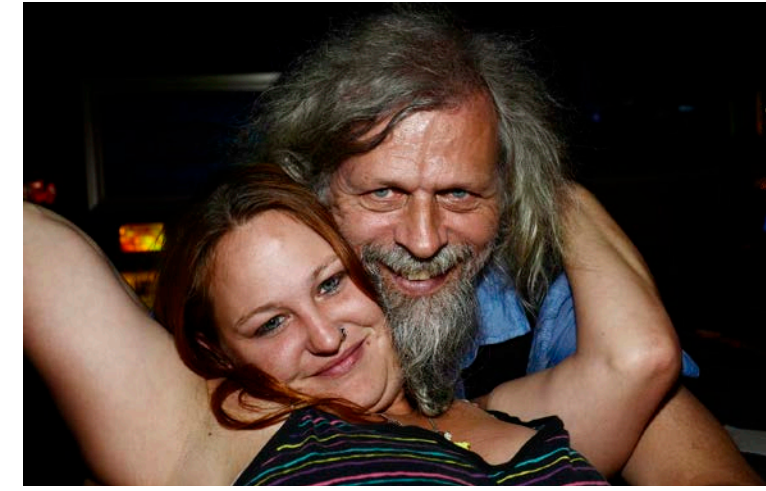

Natasha ve arkadaşları gece barında

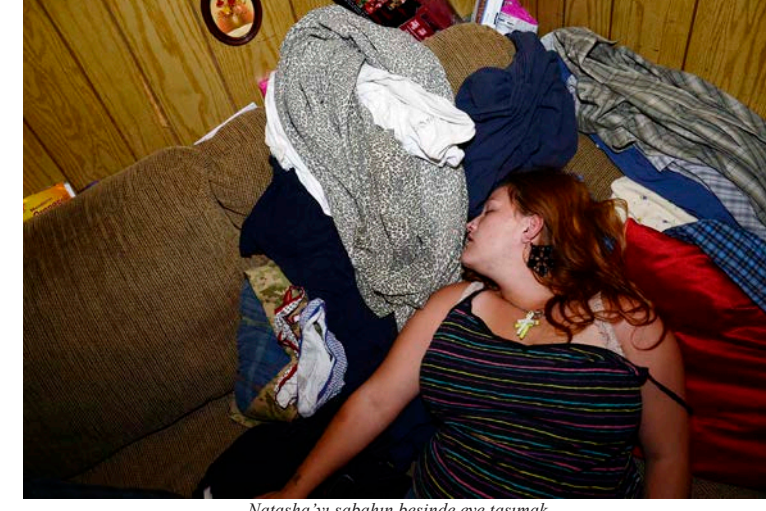
olmamın nedeni çocukken başıma gelenlerdi’ dedi. Ayrıntıya girmedim - neden girsin ki? O yetişkin bir adam. Bu yüzden daha fazlasını istemedim. Bazı şeyler beni ve onu suçluyor. Baba-kız olarak birbirimize küfredebiliriz ama yeri geldiğinde sırt sırta verip duygu göstermeden bu tür şeylerle mücadele ederiz.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde bu tür duyguların farklı şekillerde dışa vurulduğunu görecektim. Woody’nin bana 20 yıl önce anlattığı siyahların korkunç cinayetlerini bir görgü tanığı olarak doğruladığı bu gün boyu süren ifşaatlardan sonra ikimiz de duygusal olarak yıkılmıştık. Daha da önemlisi, bana tüm bunların daha derin bir açıklamasını da vermişti: iki küçük çocuğa ya da genç oğlana sürekli tecavüz edilmesinden kaynaklanan derin ve iyileşmemiş bir öfkeden kaynaklanıyordu.

Günün sonunda tamamen yorulmuştuk ama Natasha şimdi onu içki dükkanına götürmem için ısrar ediyordu. Ondan sonra beni Amerika’daki en kötü yer olduğunu bildiğim “deliğe” götürmek istedi. Delikte (suç bağımlılarının takıldığı yer) Natasha’nın arkadaşları da bize katıldı; hayatımda gördüğüm en korkunç uyuşturucu bağımlıları ve metamfetamin bağımlıları. Natasha artık açıkça aklını kaçırmışken, içlerinden biri bizi zorla kiralık arabaya bindirdi (ben arka koltukta, Natasha önde). Hayatımın en çılgın yolculuğu başlamak üzereydi. Sokaklarda saatte 100 mil hızla gidiyorduk - tek yönlü caddelerde trafiğin tersine ve karanlık ara sokaklarda, çoğu zaman bir Hollywood kovalamaca sahnesi gibi etrafımızda uçan çöp kutularıyla. Natasha birkaç kez kendini kapıdan dışarı atarak intihar etmeye çalıştı. İlk başta şöyle düşündüm: “Lanet olsun! Atlanta’da havaalanında kiralık arabaya neden sigorta yaptırmadım ki?” diye düşündüm. Bir süre sonra, “Neden hayat sigortası yaptırmadım?” diye düşündüm. Böylesine sarhoş ve uyuşturucu almış bir sürücüyü hayatımın Natasha’nın annesi gibi sona ermek üzere olduğundan kesinlikle emindim. Gece geç saatlerde, birçok nehir ve bataklık üzerinde yüksek hızda bir kovalamacanın ardından, Natasha’nın uyandığı boş bir barda bulduk kendimizi. Bıçağını çıkararak hepimiz için

Natasha’nın göğüslerinden tekila “shot” içmek

Natasha’yı sabahın beşinde eve taşımak

tekila istedi ve göğüslerinin arasına sıkıştırdığı bardaktan içmem için ısrar etti. Sanırım yerel bir gelenek olduğunu söylediler. Bıçaklarının arasında kendimi onlarla araba sürmekten daha güvende hissediyordum, bu yüzden Natasha bayılana kadar eve dönüşü erteledim. O kadar “ölü” görünüyordu ki kalp krizi geçirdiğini düşündük. Onu arabaya kadar taşıdık ve eve döndük; sabahın beşinde Natasha’nın son derece ağır bedenini -artık aldığı kilolarla annesininkini andırıyordu- oturma odasına taşıdık. Daha sonra olay yerinden kaçtım, hayatta olduğum için rahatlamıştım ama polis gelip arabamdaki ezikleri o gece parçaladığımız şeylerle karşılaştırmasından korkuyordum. Natasha hamileydi ve kısa bir süre sonra doğum yaptı. Tekrar hapse girdiğinde, bu çocuk da ondan alındı.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde şans yanımdaydı ve Angel’ı uzak bir kasabada buldum. Onu neredeyse 10 yıldır görmemiştım (hapisteydi) ve 9 yaşındayken olduğu gibi koşarak gelip beni kucakladığında yine şaşırılmıştım. Şimdi 19 yaşındaydı ve hamileydi. Kocası, hapisanede vahşileşmiş genç Woody’ye benzeyen kaba saba bir Cehennem Meleği tipi idi. Natasha artık görüşmedikleri için benim geldiğimi haber vermemişti.

239

Angel 2012 yılında geçici kocasından hamile kaldı

Natasha'nın babalarını hapiste istediğini söylediğimde Angel bunun nedenini anlayamamıştı ama o zamanlar tüm cinayetlere tanık olamayacak kadar küçüktü. İki yaşındayken sadece ilk hatırladığı kelimeleri öğrenmişti: "Zencileri öldürüyoruz" - ne anlama geldiklerini anlamadan. Yıllarca ailesinin öfkelerini dışa vurduktan ve onu "kötü olan" olmaya mahkum ettikten sonra hapisten çıkmış ve bir aile kurmak istemişti. Orada oturmuş onunla röportaj yaparken, onun ne kadar küçük olduğuna bir kez daha şaşırdım. Gelecekte umutluydu ve ben ayrılmadan önce John'un evinde evlendiği adamla birkaç fotoğrafını çekmemi istedi. Kocasının ailesiyle göreceli bir rahatlık içinde yaşamasına rağmen, açıkça gitmemi istemiyordu.

Sonraki sekiz yıl boyunca Angel, zar zor yazabilmesine rağmen bana birbiri ardına umutsuz mektuplar gönderdi. Önce iki çocuğunun doğumunu, her birinin tam boyutunu ve ağırlığını, sonra kocasının onu nasıl terk ettiğini ve nasıl doğduğu karavan kadar yıkık dökük bir karavana düştüğünü anlatıyordu - çok fakir ve iki çocuğuyla yalnız. Ardından çocukları zorla götürüldükten

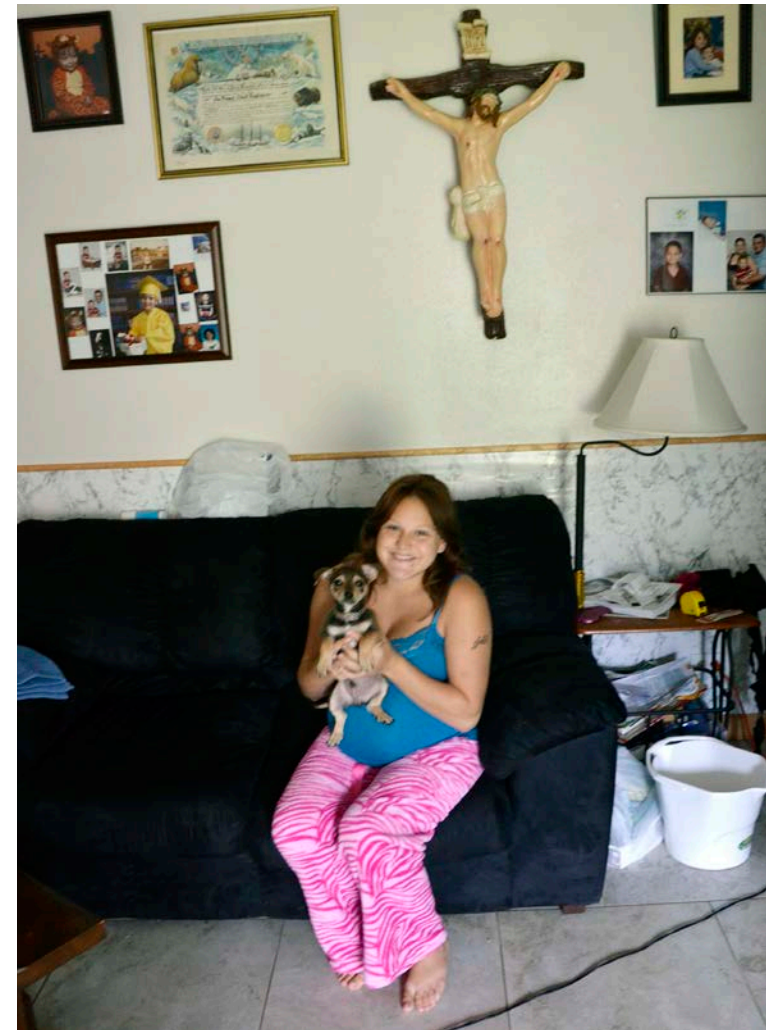
sonra çeşitli hapisanelerden ardı ardına gelen yardım çılgınlıkları geldi. Natasha'yı sorduğumda tek bildiği onun da hapiste olduğuydu. Yakın zamanda, cezasını çektikten sonra, Angel yeni bir koca buldu, ondan bir bebeği oldu ve oldukça mutlu görünüyordu. Şimdi babası John hastaneye kaldırıldığında bana yardım çılgınlıkları gönderiyor - yıllarca içki içmesinin bir sonucu olarak. "Babam seni görmek istiyor. Lütfen geri dön Jacob. Uçak biletini ben ödeyeceğim." Belli ki Danimarka'nın ne kadar uzakta olduğunu ya da böyle bir biletin ne kadar pahalı olduğunu bilmiyor. Son birkaç yıldır son umutları Başkan Trump ve Angel'in yeni kocası Facebook'ta "Trump'ın biz fakir insanlar için yaptığı onca şeyden sonra gördüğü haksız muamele" hakkında uzun yazılar yazıyor.

Bu travmalı ailenin toplumdaki tüm kazananlar tarafından haksızlığa uğradığını düşünsem de, onlarla olan 30 yıllık arkadaşlığımın bana öğrettiği bir şey var: yoğun kariyerlerimizden arta kalan zamanımız ne kadar az olursa olsun, çevremizdeki istismara uğramış ve ihmal edilmiş çocuklar adına kurtarıcı

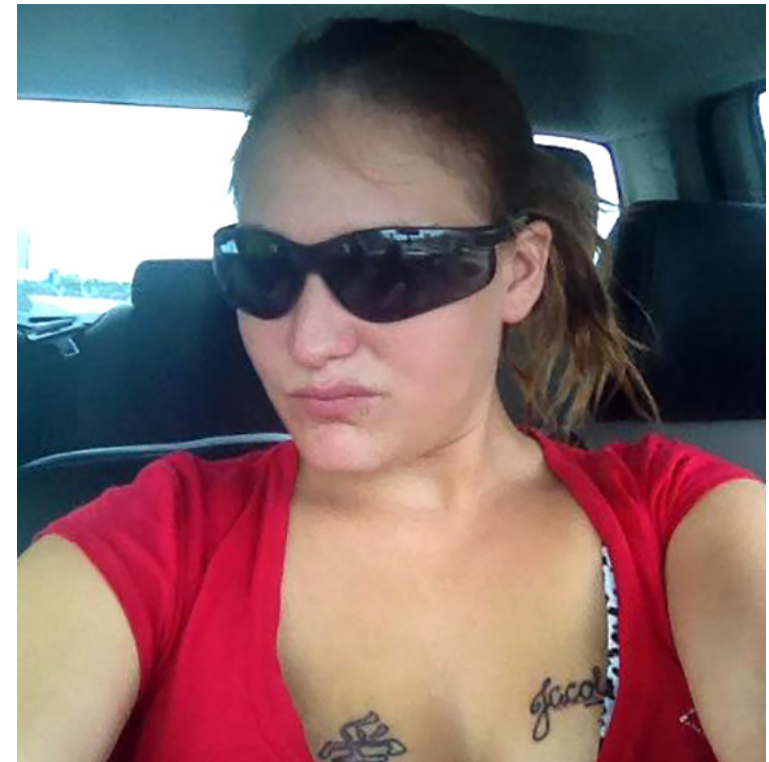

Connie 1996'da Angel'ı - "kötü olanı" - dövüyor

melekler olarak müdahale etmenin önemi. Angel 2-3 yaşlarındayken onunla sadece birkaç gün geçirmiş olsam da, 9 yaşındayken bir gün ve 19 yaşındayken bir öğleden sonra açıkça belirttiği gibi beni asla unutmadı. Bugüne kadar bana sürekli yazdı ve aradı, hatta şimdi göğsünde benim adımın dövmesi var (burada görüldüğü gibi).

Hamile Angel kayınvalidesinin evinde mutlu 2012

Boşanmış, iki çocuğu ve Jacob dövmesi ile yalnız 2018

İkinci Bölüm

Romalılar 7:15, 18-19

Ertelenen bir hayale ne olur?

Kurur mu

güneşteki kuru üzüm gibi mi?

Ya da bir yara gibi iltihap-

Ve sonra kaçmak mı?

Çürümüş et gibi kokuyor mu?

Ya da kabuk ve şeker gibi-

Şuruplu bir tatlı gibi mi?

Belki de sadece sarkıyordur.

Ağır bir yük gibi.

Yoksa patlar mı?

1987 - Tufts Üniversitesi, MA'da konuşma yapıyorum

Zihnimizdeki Getto

Otuz yıldır Amerikalı öğrenciler için düzenlenen ırkçılık atölyeleri, insanların temelde iyi niyetli olduklarına olan inancımı bir kez daha teyit etti. Gettolar için yiyecek toplayacaklar ya da aşağıda görülen öğrencilerin yaptığı gibi Amerika'nın dört bir yanında el ele tutuşacaklar, çünkü bugün ırkçılığın ten rengi ya da dinle pek ilgisi yok.

Beyazların sık sık "keşke siyah çocukları evlat edinebilsek de onlar da bizim gibi olabilseler" dediklerini duyuyorum. Dolayısıyla, ırkçı düşüncemizde "suçladığımız" ve "kendimizi uzak tuttuğumuz" şey onların farklı davranışlarıdır. Yüzyıllar boyunca ABD'de siyahları ya da Avrupa'da Romanları dışladığımızda insanları şekillendirdiğimiz farklı davranışlar. Ya da göçmen Müslümanlarımızın - ya da eski Doğu Avrupa

Yahudilerimizin - birçoğunun geldiği gibi baskıcı kültürler ve diktatörlükler tarafından şekillendirilmekten kaynaklanan farklı davranışlar.

Dolayısıyla "liberal görüşlü" kuzeyliler olarak kendimizi anlamamız, aniden "bizim" topraklarımızın dışından gelen ve davranışları "bizim değerlerimiz" açısından anlaşılabilir olan bir göçmenle karşılaştığımızda ilk gerçek sınava tabi tutulur. İkinci bölümde, niyetlerimiz ne kadar iyi olursa olsun, Güney Amerika'dan milyonlarca yoksul (Hıristiyan) siyahın ya da yoksul Müslüman ülkelerden gelen göçmenlerin nihayet eşit olarak görülme umuduyla kuzeye sığınmaları karşısında nasıl tepki verdiğimizimize bakacağız. Yüce ideallerimize uygun yaşayıp onları toplumumuza dahil ediyor muyuz? Yoksa meydan okumadan "kaçamak ırkçılığa" kaçıp onları ister gerçek ister zihinsel olsun

1986 - "Biz Dünyayı" kampanyası kapsamında Amerika genelinde 5-6 milyon kişi el ele tutuştu

1974 - Greenville, NC

1973 - Boston

1975 - rural Eastern SC

1974 - Queens, NYC

İdeolojik at gözlükleri

(ya da Tesniye 15: 7-11)

baskıcı bir gettoya mı zorluyoruz?

Gittiğim her yerde, insanların etraflarında yaşanan acılara karşı şok edici bir anlayış eksikliğiyle karşılaşıyorum. Kuzey’deki insanlar Güney’deki yoksulluktan bahsediyor ama kendi gettolarındaki yoksulluğu göremiyorlar. Doğu’daki insanlar kendi siyahlarının yoksulluğunu görmeden Batı’daki Hintlilerin yoksulluğundan bahsediyor; Batı’daki insanlar Doğu’daki siyahların yoksulluğundan bahsediyor ama kendi kapılarının önündeki Hintlilerin yoksulluğunu görmüyor. Güney’de ise yoksulluk hakkında hiç konuşmuyorlar.

Bu körlüğün en çarpıcı örneğini Mississippi’de, her zamanki iyimser tipte bir temsilciyi arabasına aldığımda gördüm. Sürekli olarak buranın herkes için fırsatlar sunan bir ülke olduğundan bahsediyordu. Herkes başarılı olabilir, yeter ki istesin. Herkes on yıl içinde milyoner olabilir. Eğer gücünüz ve arzunuz varsa kendi ayaklarınız üzerinde durabilirsiniz. Her iki tarafında barakalar olan bir yolda ilerlerken aynı cümleleri o kadar sık duyuyorum ki, o gün deltanın tamamen sular altında kalmış bir bölümünden geçmiyor olsaydık muhtemelen bunlara hiç dikkat etmezdim. Mississippi’nin en fakir kesiminde, tek mülkleri genellikle bir katır ve birkaç domuzdan ibaret olan fakir kiracı çiftçilerin yaşadığı teneke çatılı barakalardan başka neredeyse hiçbir şey göremediğiniz bir yerdi. Mississippi Nehri kısa bir süre önce taşmıştı ve yol boyunca çok sayıda boğulmuş katır ve domuz yatıyordu. İnsanlar kulübelerinin çatılarında oturuyorlardı ve bazı yerlerde sadece bacalar suyun üzerinde kalıyordu. Diğerleri ise evlerinin etrafında sandallarla kürek çekerek boğulan katırlarını

246

1974 - NYC

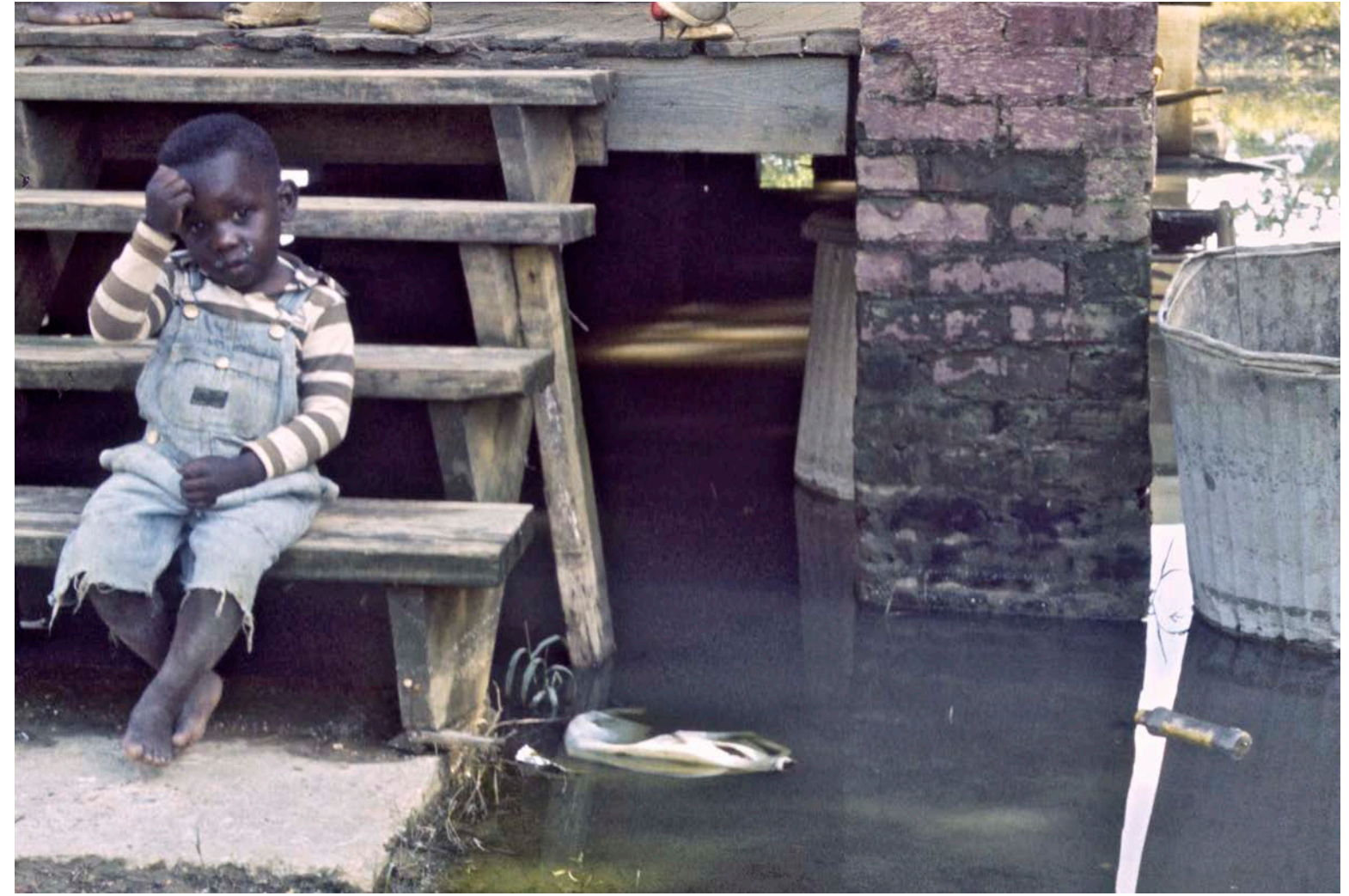
kurtarmaya çalışıyordu.

Bu çevrede bir saat kadar yol aldıktan sonra ona “insanların kendi kanolarıyla kürek çekmesine izin vermek” deyimini bilip bilmediğini sordum ve ardından Mississippi’nin o bölgesinde bir daha yolculuk yapmamın günler alabileceğini bilmeme rağmen beni bırakmasını istedim.

Bir gün Detroit’te, on altı yaşındayken Kara Panter olan ama şimdi Troçkist ve feminist olan siyah bir kadınla caddede yürüyordum. Bir Troçkist toplantıya gidiyorduk, yani bir Cuma günü olmalıydı. Büyük şehirlerde bu tür toplantılara hep cuma günleri giderim, çünkü genellikle bedava kahve ve kek ikram ederler. Pazar ve Çarşamba günleri ise genellikle kiliselerdeki kahve toplantılarına giderim. Kilisede kahvenizi almanız normalde sadece bir saat sürer, ancak Troçkistlerde nihai ödülünüzü almadan önce gerçekten cehennemden geçmeniz gerekir. Çoğu zaman “kitleleri” kurtarmakla ilgili üç saatlik sert bir vaaz dinlemek zorunda kalırsınız, ama öte yandan sonrasında kendinizi daha büyük bir keyifle pastanın üzerine atarsınız. Bu Cuma günü, kitleler için pasta toplantımıza giderken, sokakta ellerini uzatmış duran bir dilencinin yanından geçtik. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu: kadın dilenciye tamamen reddederek elini geri çevirdi. Oldukça şaşırmıştım ve ona neden hiç para vermediğini sordum, çünkü biraz parası olduğunu biliyordum. “Bu tür saçmalıklar devrim sonrasına kadar beklemeli” diye cevap verdi. Bunu biraz düşündüm ve sonra biraz kışkırtıcı bir şekilde, “Peki ya devrim onun yaşamı boyunca gerçekleşmezse?” diye sordum. Bu konuda daha fazla konuşulmadı.

1973 - NYC

1973 - Greenwood, MS çevresindeki deltada sel baskını

Bu iki örneğin yaşandığı orta sınıfın aksine, üst sınıftan insanlar, tesadüfen gördükleri yoksullara ve onların acılarına karşı genellikle dokunaklı bir şekilde yardımseverdir. Florida, Gainesville’de, sigorta şirketi sahibi zengin bir adamla birlikte yaşarken bunun heyecan verici bir örneğiyle karşılaştım. Bir gün, kiracı bir çiftçinin tek katırını düştüğü çamur çukurundan çıkarmasına yardım ederken yanına gittim. Kiracı çiftçi çamur çukurunda boğazına kadar suya batmış, katırın başını suyun üstünde tutmaya çalışırken, zengin adam helikopterinde oturmuş katır çekmeye çalışıyordu. Durum komünist bir gazetedeki karikatürlere o kadar benziyordu ki gülmekten kendimi alamadım, ama ne proleter ne de kapitalist bunda bir eğlence görebiliyordum. Zengin adamın kendisi çamur çukuruna düşse mükemmel olurdu diye düşünüyordum. Dindarca umudum gerçekten de gerçekleşti, çünkü kısa bir süre sonra yere inip su çukuruna yaklaştığında çamurda kaydı ve şanssız bir şekilde bacağını kırdı. Bir süre yatakta kalması gerektiğinden, Mercedes’ini ödünç almama izin verildi ve onunla yaptığım gezintilerden birinde Linda’nın ıssız bir arka yoldaki kulübesini buldum.

Bir gün playboy milyoneri Tommy Howard (sayfa 170) beni Jaguar’ıyla aldı ve “kızları” tavlama için tonlarca para harcadığı lüks bir kayak merkezine götürdü. Ancak serseri sloganımdan o kadar etkilenmişti ki, “Güvenlik parasız yolda olmaktır”, önce bana lüks evinin anahtarlarını verdi, ancak kısa süre sonra flört hayatını o kadar boş buldu ki, “serseri felsefenizle yaşamak” için tüm işlerini sattı ve sonraki 7 yılını otostop çekerek ve tüm dünyayı gezerek geçirdi. Afrika’da ilk siyahi arkadaşını edindi. İşin ironik yanı, %50’si siyah olan bir kasabada yaşıyordu ama otostopla geldiklerim dışında evinde hiç siyah olmamıştı. Serseri sosyolojim bana uzun zaman önce, mutluluk ve güvenlik bulmaya yönelik yabancı cep felsefemin ideolojiye dönüştüğünde bir suç olacağını öğretmişti. İster hiçbir şeyiniz olmasın ister çok paranız, talihsizlik sonucu evsizliğe ve yoksulluğa itilen herkese karşı kibirli bir körlüktür bu. Tommy’nin “Özgürlük Makinesi” adlı seyahat kitabını yazdığı devasa karavanına geçebilmesinden bu yana - ben de “evet deme özgürlüğü” üzerine konferanslar verdiğim özel minibüsümle seyahat edebiliyorum - özgür olmayan bir toplumdaki ortak beyaz ayrıcalığımızı bir kez daha gösterdi.

247

1974 - Titusville, FL

1974 - rural Greenville, NC

Mektuplardan

- Siyah adamın bugün özgür olduğunu düşünüyor musunuz?

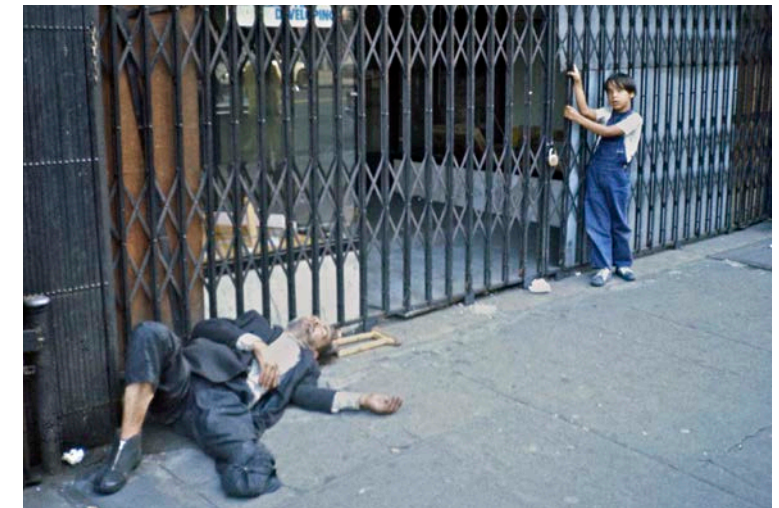
Eski köle Charles Smith: - Hayır, hiç özgür olmadı.

Amerika'nın en yaşlı vatandaşı olan Charles Smith, bir ay roketinin fırlatılmasında onur konuğu olması için davet edildi. Reddetti çünkü bir insanın aya ulaşabileceğine inanmayı reddediyordu. Bir sabah, hala ara sıra katırların çektiği arabalara bindiğim evinin yakınındaki bir bölgede, kaldığım kulübenin çatlaklarından bir roket gördüm. Ancak Cape Canaveral'ın en yakın komşusu olan bu yaşlı adam, roketin harap kulübesinin üzerinden yavaşça yükseldiğini fark etmedi. Bu milyar dolarlık projeden haberdar olmasını sağlayacak ne elektriği ne de radyosu vardı. Kendisine haber verilmiş olsa bile, başını kaldırıp roketi

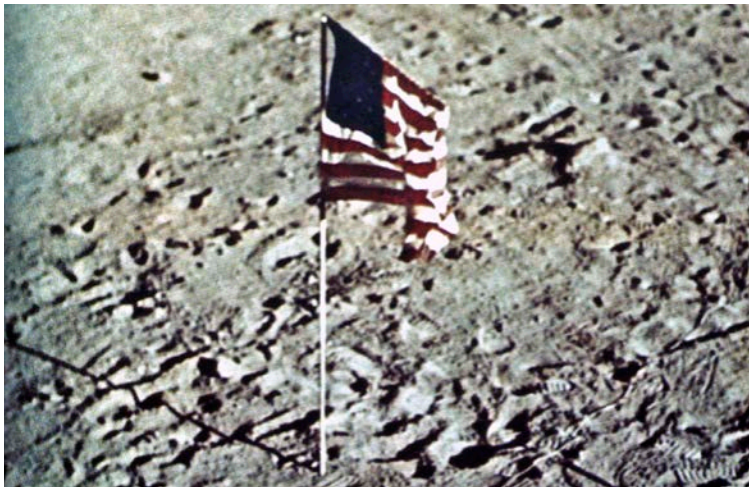
[#247](#)

1972 - Lower East Side, NYC

1972 - Lower East Side, NYC

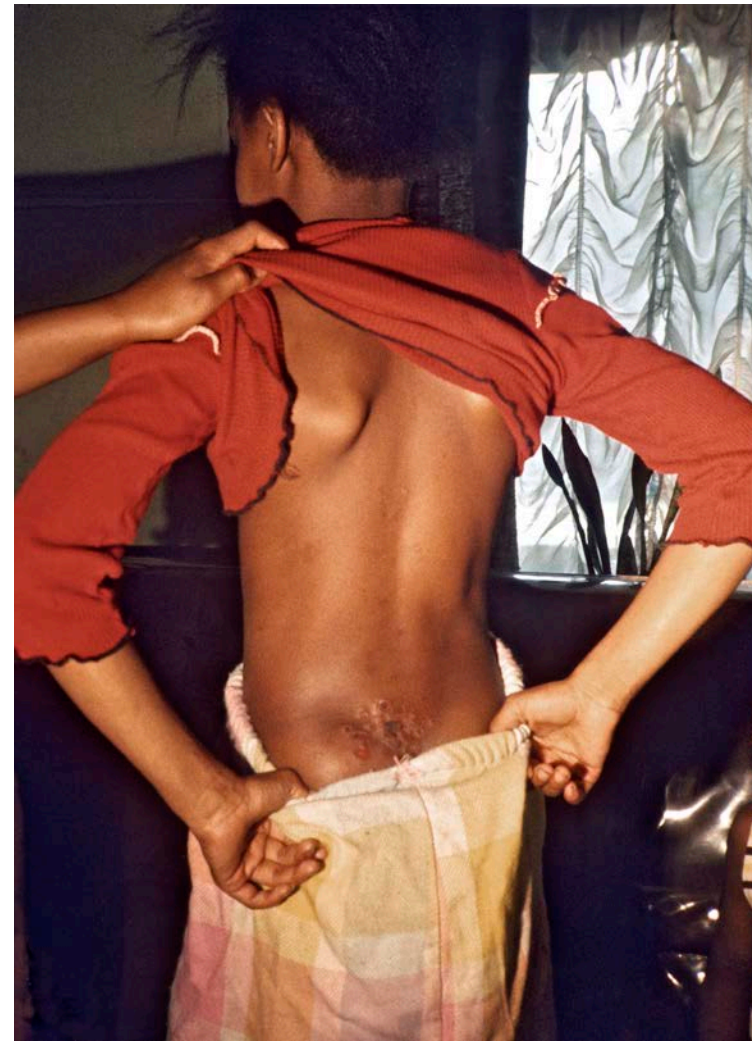
1974 - Bronx, NY

1973 - East Detroit

1973 - East Detroit

1973 - East Detroit

1974 - Chicago

izleyemeyecek kadar yetersiz beslenmiş ve hastaydı.
Kız kardeşim Nell'i bir fare ısırıldı.
Whitey ile Ay'da
yüzü ve kolları şişmeye başladı.
ve beyaz adam Ay'da.
Doktor faturalarını ödeyemem.
Beyaz adam aya çıktığında
bundan on yıl sonra hala ödeme yapıyor olacağım
Beyaz adam Ay'dayken,
Biliyor musun, adam dün gece kiramı artırdı.
Çünkü beyaz adam Ay'da.
Sıcak su yok, tuvalet yok, ışık yok.
Çünkü beyaz adam Ay'da.
Acaba neden beni yükseltiyor?
Beyaz adam aya gitti diye mi?
Ona zaten haftada 50 dolar ödüyordum.
ve şimdi beyaz adam aya çıktı.
Vergiler bütün çekimi alıyor;
Keşler beni sinir hastası yapıyor;
gıda fiyatları artıyor
ve tüm bu saçmalıklar yetmezmiş gibi,
Kız kardeşim Nell'i bir fare ısırıldı.
Ay'da Whitey ile birlikte,
yüzü ve kolları şişmeye başladı.
ve Whitey Ay'da.
Geçen yıl kazandığım onca parayla
Ay'daki beyaz adam için,
Nasıl olur da burada hiç olmaz?
Hm! Beyaz adam Ay'da...
Biliyorsun, ben sadece doldurdum
Ay'daki beyaz adamın,
Sanırım bu doktor faturalarını
özel hava postası...
... Ay'daki Whitey'e!

Aya bayrak dikildiği yıl Chicago'da 600 siyah bebek fare ısırması ve yetersiz beslenmeden öldü. Detroit'te bir ailenin yanında kalmıştım ve çocuklardan dördü uyurken fareler tarafından ısırılmıştı. Ağlamaları, evin hemen dışındaki otoyolda hızla ilerleyen sürücüler tarafından bastırıldı. Kendi sistemimiz içinde sıkışıp kalan biz beyazlar, gettolardaki fareler, sefalet ve şiddetle yüzleşmeden, korunaklı banliyölerimizden şehir merkezindeki işlerimize gitmek için otoyolları kullanmak zorundayız. Peki ama çocukluğumuzda bize ne yapıldı da başkalarına duyduğumuz doğal sevgiyi bastırdık? Onların üzerinden hiç düşünmeden geçmemize izin veren şey neydi? Hangi içsel yaralarımız, ortak iyileşmemiş acılarımız için bu

1973 - anywhere

LET'S GET RID OF RATS

EVERY TENANT MUST HELP

- Keep your house clean.
- Keep your food in covered jars or cans.
- Keep your garbage pail tightly covered.
- Do not throw garbage in the yard, hallway or dumbwaiter shaft.
- Keep your baby's crib clean.
- Wash your baby's face and body before putting him to bed. Rats follow the smell of milk.
- Watch your baby afterward.

Your landlord has been notified by the Health Department that he must exterminate the rats in your building. You can help get rid of rats in your own apartment. If we all cooperate, we can get rid of this nuisance.

DEPARTMENT OF HEALTH
1974 - NYC

1973 - Baton Rouge, LA

evde böylesine cehennemi bir gürültü yaratmamıza neden olabilir? Evet, işlek otoyolların altında yaya olarak dolaşan serseri, toplumu sistemin içindeki sürücüden oldukça farklı görecektir. Geç bir kış gecesinde Güney'den gelirken, trafiğin hızı sizi korkutur. Yükseltilmiş otoyollardan geçen trafiği görürsünüz ve başarılı olmak için tek şansınızın o hızın içine girmek olduğunu fark edersiniz. Buzlu yokuşları tırmanmaya çalışıyorsunuz ama sürekli geri kayıyorsunuz. Güney'deki "adaletsizlik ve baskının bunaltıcı sıcağından" kurtulma hayaliniz, buzlu yokuşların Dr. King'in hayalindeki gibi alçak dağlara ya da düzleştirilmiş engebeli yerlere çıkmadığını fark ettiğinizde bir kabusu dönüşüyor. Sonunda Sisifos tırmanışından vazgeçiyor ve yolların altındaki karanlık sütunların gölgesinde yaya olarak dolaşıyorsunuz. Sütunlar sizi yeni bir gettoya hapseden eski Yunan plantasyon sütunları gibi görünse de, hala umudunuz var. Henüz bölünmüş bir dünyaya, H.G. Wells'in Zaman Makinesi'nin korkunç bir şekilde gerçekleşmiş haline, iki farklı ırk tarafından doldurulmuş bir dünyaya girme sürecinde olduğunuzu fark etmediniz. Eloi'ler, karanlık yeraltı varlıklarının onları avlamak için yüzeye çıktığı geceler hariç, hayatın kendileri için piknik olduğu ışık dayanamazlar. Ne Morlocklar ne de Eloiler gerçektir; onlar insanlığın yaşam koşullarının belirli bir yöne doğru yönlendirdiği yönleridir.

Bir serseri olarak, günümüzün eşitsiz toplumlarının bu korkunç vizyonunu göreceksiniz - tıpkı bugün Müslüman göçmenlerin Avrupa'ya çekilmesi gibi, Kuzey'deki refah ve umuda doğru

göç eden milyonlarca Güneyli siyahın zorla gettolaştırılması. Sosyologlardan farklı -belki de daha insani- terimlerle görüyorsunuz. Kitabımdaki arkadaşlarımla (sağdaki fotoğraf) 42 yıl önce onlarla tanıştığım beri yukarı doğru bir hareketlilik yaşamadığını anlıyorsunuz. Hala aynı barakalarda sıkışık kalmışlar (soldaki fotoğraf), hala nesilden nesile kalıcı bir alt sınıfın içine hapsolmuşlar, kelimenin tam anlamıyla işlek sürücüler ve gürleyen kamyonlar tarafından eziliyorlar. Serseri, dışarıda durma ve farklı çevreler arasında hızla hareket edebilme avantajına sahip. Bu çevreler sadece sayılardan ve istatistiklerden ibaret değildir çünkü Eloi ve Morlocklar arasında hayatta kalabilmeniz için, etrafınızdaki dünyanın size önerdiğinin aksine, onların da insan olduğuna inanmanız gerekir.

Bu yükseltilmiş otoyollar zavallı göçmenlerin insanlık dışı bir sisteme karşı mücadelesini sembolize etse de, aynı zamanda onlara binenlerin güçsüzlüğünü de temsil ediyor - çarpık önceliklerin bir sonucu olarak artık yaya olarak gezinmeye cesaret edemedikleri, giderek insanlıktan uzaklaşan ve ıssızlaşan şehirler üzerinde. Bu çorak, kaygı dolu ve görünüşte "nötron bombalı" manzaralarda araba bir zorunluluk haline geliyor. Bu nedenle makul cevap, daha da fazla beton spagetti ve insan kısırlığı yaratmaktır, bu yüzden artık yoksullar için toplu taşıma için yeterli para yoktur. Aynı zamanda bencilce iklimi tahrip etmeye devam ediyoruz ki güneyden milyonlarca mülteci daha kuzeye kaçınsın ve gelecekte çocuklarımız tarafından barındırılmak zorunda kalsın. Komşularımızla bütünleşmek yerine, onları dışarıda tutmak için Trump benzeri duvarlar inşa etmeye başlayacağız.

2009 - Baton Rouge, LA - kitabımla birlikte soldaki barakalardan aynı insanlar

1973 - Baton Rouge, LA

1973 - Boston

1973 - Baton Rouge, LA

1974 - Miami

1972 - Miami, FL

1973 - New Orleans

1973 - Baton Rouge, LA

1970 - East St. Louis, IL

Dünya bu kontrolsüz özel tüketimi karşılayamayacak olsa da, bir kısır döngünün içine daha fazla hapsulüyoruz. Daha fazla petrol için yoksul ülkelere askeri müdahalede bulunmak gibi, somut ufkumuzdan birdenbire makul görünen kararlara zorlanıyoruz. Böylece dünyanın küçük bir yüzdesi, tek bir yüzyılda dünyanın ucuz enerji rezervlerinin çoğunu yağmaladı. Araba radyoları ve televizyonlar, ağrıyan yaralarımızı dindirmek için sargı bezi satın almamızı sağlamak üzere bizi tatlı “Her şeyden uzaklaşalım” mesajlarıyla bombardımana tutuyor, çevresel yıkımımıza ve iklim ırkçılığına karşı bizi körleştiriyor. Kaçamak uçuşlarımızda, hem yurtdışında hem de yurtçinde kahverengi çocukların geleceğini her zamankinden daha fazla küçümsüyoruz. Çocuklarımızı iklime zarar veren SUV’larla uzak özel okullara götürme “hakkımızda” ısrar

ediyoruz (ABD’de siyahlardan, Avrupa’da ise komşu okullardaki kahverengi çocuklardan uzakta). Bu kısır döngü giderek kendi yarattığımız yoksulluktan, gettolaşmadan ve acılardan kaçışa benziyor. Bu kaçışın maddi araçlarına ilişkin müzik ve mesajlarla boğulan kaotik bir kaçış, daha fazla kaçış ihtiyacı yaratmak anlamına geliyor - kendimizden ve inşa ettiğimiz her şeyden kaçış, kendi içimize ve yalnızlığa kaçış. Kaçan beyazlar bir hafta sonu kayak gezisi için şehirlerdeki alt sınıfın bir haftada (bazen bir ayda) kazandığından daha fazlasını harcıyor. Yine de, bir anlamda ezen olsak da, bu sistem tarafından kurbanlarımız kadar tuzağa düşürülmüş hissediyoruz. Ve temelde aynı derecede mutsuzuz.

Tanrı aşkına,

İnsanlara daha fazla güç vermelisiniz!

Yukarıda her şeye el koyan birileri var;

yalan söylemek, mazeret bildirmek,

insanların parası ve eşyaları hakkında.

Ve eğer atacaklarsa

bana da biraz verebilirler.

Fakirler umurlarında değil,

hiç sefalet çekmediler.

Bazı insanlar açıklıktan ölüyor:

Hiç tanımadıkları, sadece adını duydukları,

ve hiçbir zaman yeteri kadar yemediler.

Eğer yeterince yiyeceğin yoksa,

Aşkı nasıl düşünebilirsin?

Umursayacak vaktin yok

hangi suçlardan suçlu olduğunuzu

Tanrı aşkına,

1973 - Baton Rouge, LA

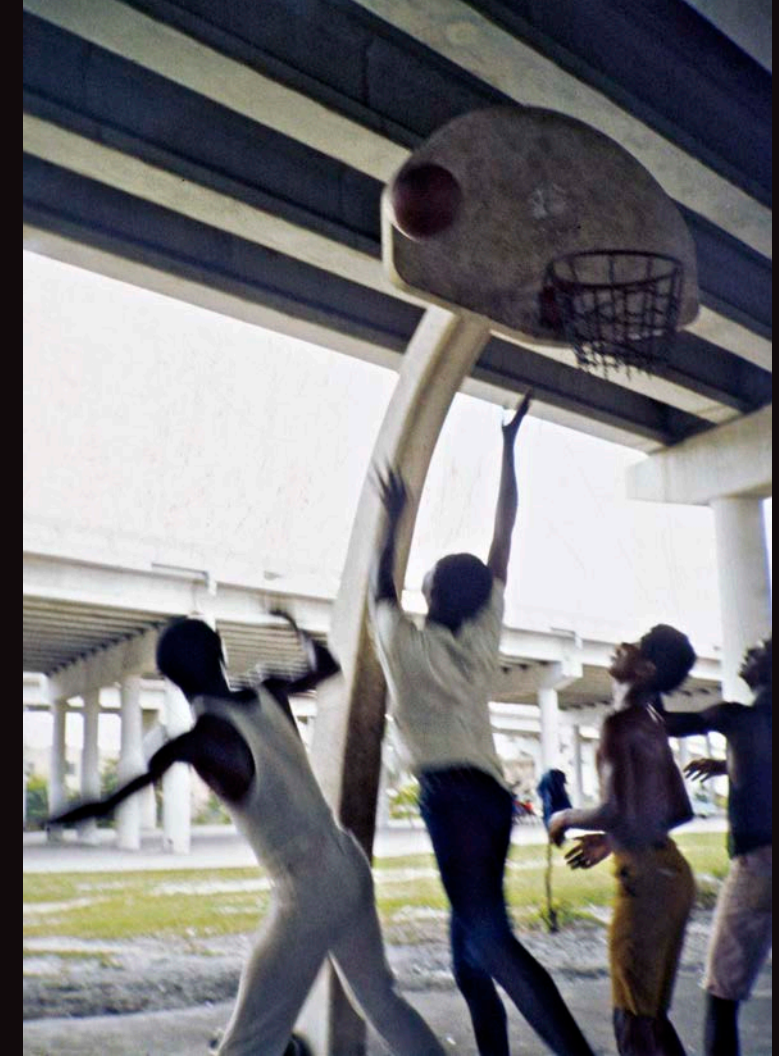
1974 - Boone, NC

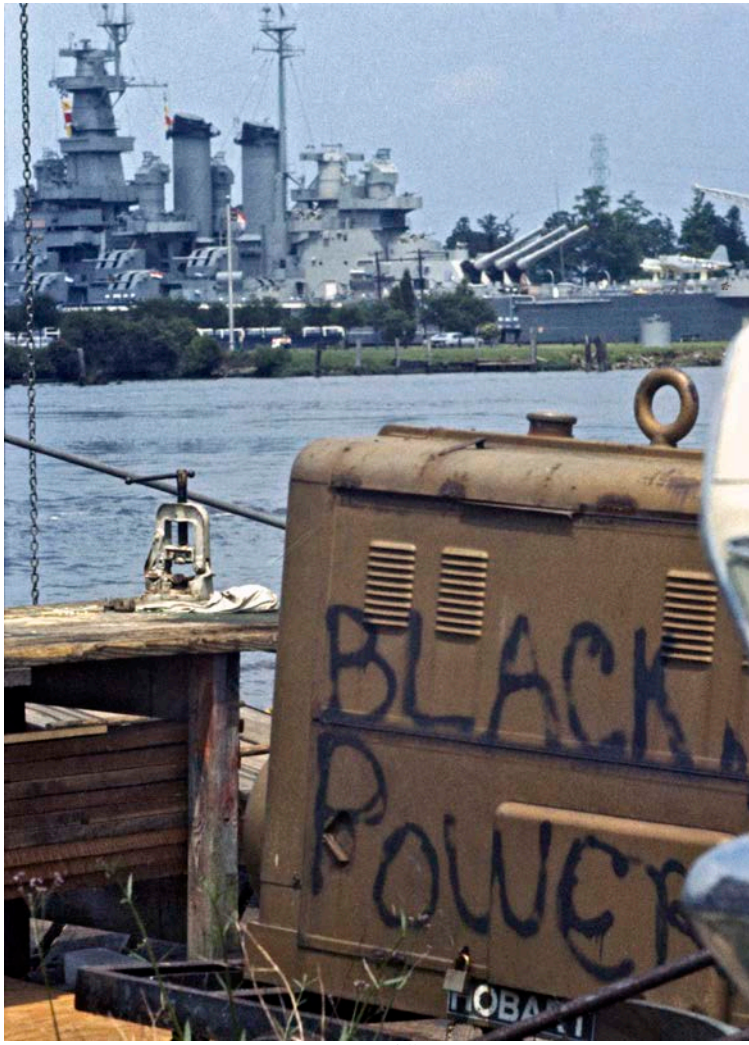
1973 - Baton Rouge, LA

1973 - Baton Rouge, LA

1974 - New Orleans, LA

1973 - Norfolk, VA

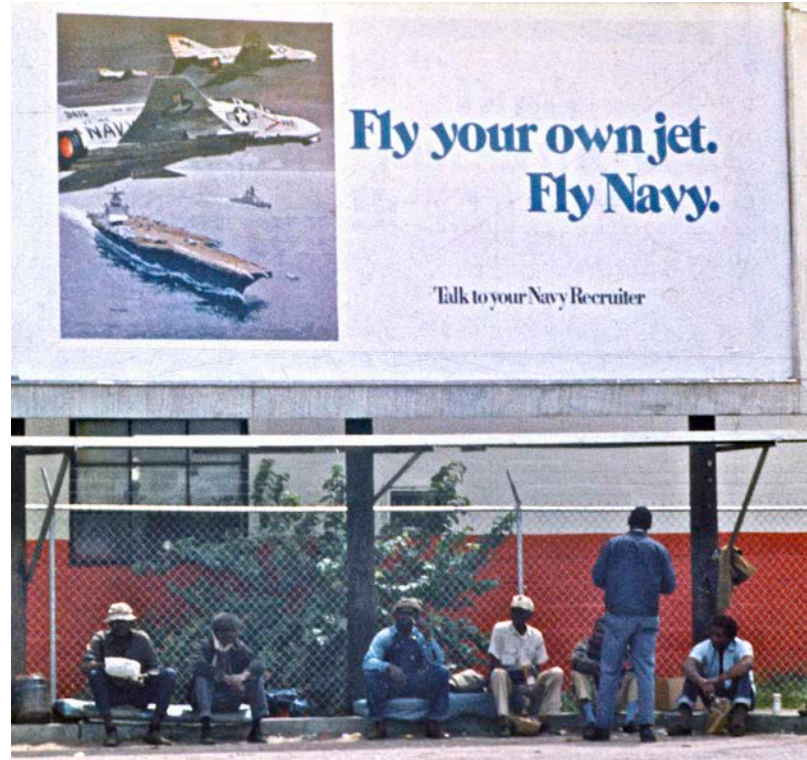
1974 - New Bern, NC

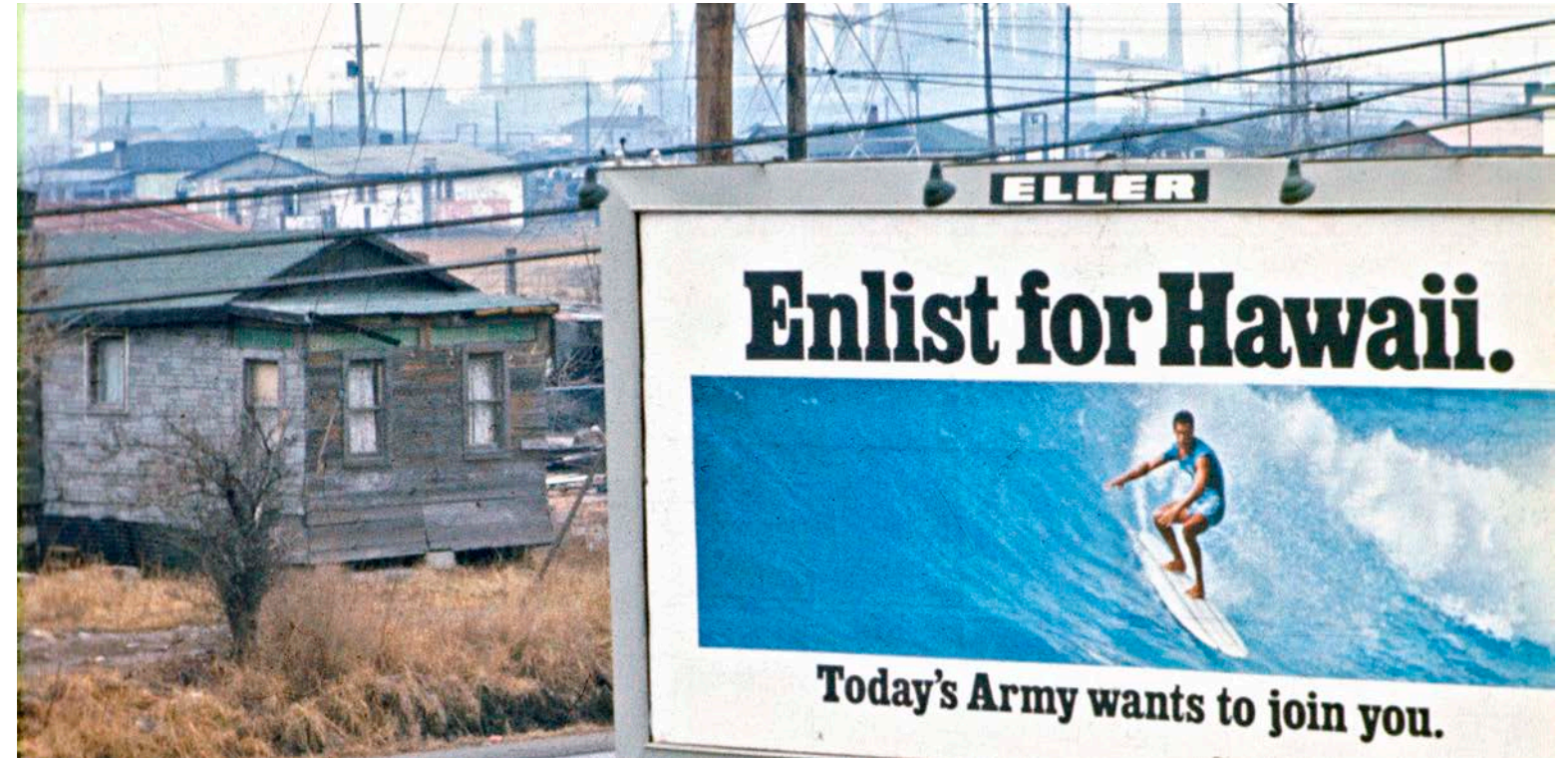
1973 - rural VA

neden halka daha fazla güç vermiyorsunuz?

Tüketimimizin kısır döngüsü ek yapay ihtiyaçlar yaratıyor. Davranışlarımız halihazırda dünyanın pek çok kahverengi vatandaşının geçim kaynaklarını sular altında bırakıyor ya da kurutuyor ve onlara artan su ve kum savaşlarını dayatarak milyonlarca iklim mültecisini kıyılarımıza sürüklüyor. Birinci Dünya'daki politikacılar yalnızca yeniden seçilmeyi düşündüklerinde ve daha büyük iyilik adına baskıcı davranışlarının sınırlandırılmasını istemeyen bencil seçmenler tarafından desteklendiklerinde gerçek demokrasi bir ikilemle karşı karşıya kalıyor. Çocuklarımızın geleceği için gerekli davranış değişikliklerini bizden talep etmemeleri için bu liderlerin sorunları halının altına süpürmelerine, yoksullara sahte umutlar satmalarına izin veriyoruz. Alaycı ırkçılık yoluyla bugün karşılaştığımız sorunları yarın çocuklarımızın sırtına yüklüyoruz. Sonuç olarak, gelecekte kendilerini iklim-faşist önlemlere -yoksulları dışarıda tutmak için devasa duvarlar ve askeri yığınak- ya da yerel anlamda siyahları ve kahverengileri aşağıya çekmek için "zorlanmış" hissedecekler.

1973 - Richmond, VA

1974 - Charleston, SC

Savaş gemileri için dünyanın en büyük limanlarından biri olan Norfolk, VA'da açlıktan ölmek üzere olan bu kadın göğüs ağrısı çektiği için hastaneye gitmeye çalışmış ama ambulans için parası yokmuş. Her sabah kirli pencerelerinden savaş gemilerinin inşa edildiğini görüyor. Televizyondan yoksun -elektriği yok- tek eğlencesi bir uçak gemisini izlemek -bir dakikada (267 galon), yağ lambasının bir yılda (12 galon) harcayacağından daha fazla enerji yakan bir gemi.

Eisenhower'ın askeri-endüstriyel kompleks hakkında uyardığı gibi:

Üretilen her silah, denize indirilen her savaş gemisi, ateşlenen her roket, nihai anlamda, aç olup da doyurulmayanlardan, üşüyüp de

1985 - Buffalo, NY

1973 - General Westmoreland Charleston, SC'de

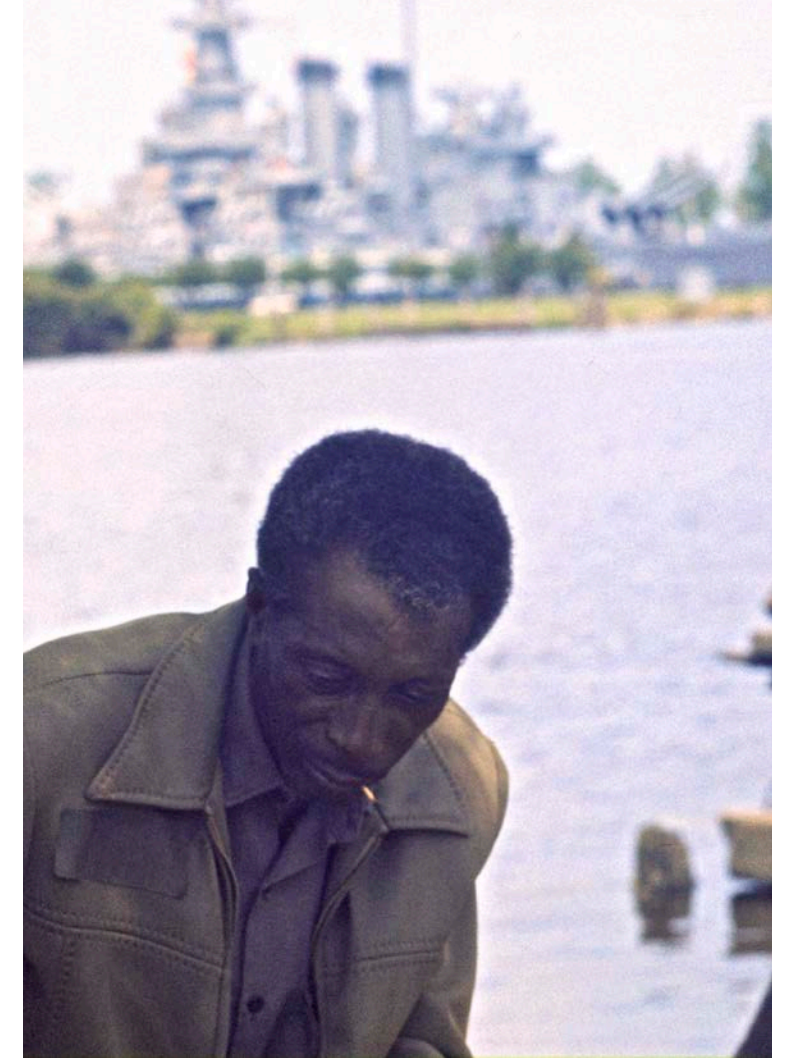
giydirilmeyenlerden yapılan bir hırsızlık anlamına gelmektedir. Devlet adamları kimin daha güçlü olduğunu görmeye çalışıyorlar. en çok öldürme gücüne sahipler. Güçten yorulduklarında dünya bir hayalet dönüşecek. Doymadığımızı biliyorlar Bağırıp çağırılmaları. Bize bir söz veriyorlar ve birkaç dolar daha at. Mutluluğun bedeli yoktur, Aşkın bedeli yoktur. Yaşamın bedeli artar ve eski haline geri dönersin. Şimdi yukarı çıkacağız. ve biraz daha al. Tanrı aşkına, insanlara daha fazla güç verin...

1973 - Norfolk, VA

1973 - Norfolk, VA

1973 - Norfolk, VA

1971 - NYC

1991 - Bronx, NY

1973 - NYC

Bizim dışlanmışlarımızın çöplerini arka bahçeye attıklarını söyleriz çünkü Güney’de onlar çöplerini mutfak penceresinden domuzlara ya da keçilere atarlardı. Ben bunu, yoksulluğu korumakta ısrar eden ve malları satmanın yollarını bulmak için en iyi beyinleri ve zehirli atıkları atmak için en kötü suçluları gerektiren bir oranda mal üreten bir sisteme karşı iktidarsız bir protesto olarak görmeye başladım.

Demokratik refah kapitalizmi altında, seçmenler olarak görevimiz, adil dağıtımı sağlamak ve krizleri önlemek için serbest piyasa güçlerini sürekli olarak ayarlamaktır. Ancak sistemimiz herkese iş sağlama konusunda hiçbir zaman başarılı olmadı. Bu nedenle fazlalıkları -üst sınıf için lüks mallar, zehirli atıklar ve alt sınıfa karşı kullanılan silahlar- “arka bahçelerimize”, yani Üçüncü Dünya ülkelerine dökmek zorundayız.

Kâr için arka bahçeye boşaltım, sistemimizin o kadar önemli bir unsuru haline geldi ki, en büyük atık imha kurumu olan Pentagon olmasaydı, ülke içindeki işsizlik gözle görülür şekilde daha yüksek olurdu. Sosyal refaha, çevreye ve iklime yatırım yaparak aynı dolar karşılığında iki kat daha fazla iş yaratılabilecek olsa da, sistemin doğası gereği maddi (ölümcül) mallar yerine insani mallar üreten bir ekonomi planlamayı engellemek mümkün. Müdahalemiz olmadan, sistem bizi hem kendi gettolarımızı hem de denizaşırı yoksul ülkeleri “arka bahçeye atmaya” zorlayan bir zihin yapısı yaratmaktadır.

1983 - Chicago

1974 - Interstate 95 in VA

1975 - Harlem, NY

1973 - NYC

1973 - NYC

1972 - NYC

2013 - 4th St, Los Angeles

1978 - NYC

*Kullan-at toplumu içimdeki en iyi şeyleri bir kenara attı.
Samimiyeti bir kenara attı,
dürüstlüğün kilit taşı.
Atmak için tek kullanımlık,
başka bir gün yeni bir şey satın al.
Kalmak için yapılmış hiçbir şey yoktur.
Planlı yok oluş size bunu ödetecektir:
Kağıt tabaklar, karton patenler, plastik çatal bıçak takımı,
tek kullanımlık tekerlekli otomobiller,
saç yerine peruk, işte böyle.
Sevdiğin gibi tek kullanımlık,
Tam olarak düşündüğün şey değil.
İşin bittiğinde benden kurtul.
Senden kurtulacağımdan korktuğum için.
En yakın arkadaşımı at,
Sonuna kadar sevmen gerekiyor.
Katı zihnin bükülmene izin vermiyor.
Göründüğünden çok daha uzaktasın...*

New York'ta Noel

New York insanlık dışı, soğuk bir şehirdir. Yabancılaşmayla yaşamak ya da yok olmak zorundasınız. Yolculuğumda her zaman bağlandığım insanlarla sonuna kadar gitmeye çalışırım, ancak New York'ta tekrar tekrar insanlardan erken ayrılmak ve böylece aramızda oluşan insani bağı terk etmek zorunda kalıyorum. Bunu en güçlü şekilde bu Noel'de yaşadım; Noel arifesinde Fourth Caddesi'nde üç Porto Rikolu tarafından alıkonulduğum geçen yıldan bile daha yoğundu. Bu yıl Alabama'dan otostopla gelmiştim ama hiçbir arkadaşımı bulamadım ve Noel arifesinde kendimi Bowery'de sokakta buldum. Isınmak için ateş yakmış bir serseriyle konuşmaya başladım. Uzun zamandır serserilik yapıyor olmalıydı, çünkü kıvrırcık saçları taranması mümkün olmayan düğümler halindeydi. Kısa sürede iyi arkadaş olduk. Konuşabilen serserilerden biriydi; en kötüsü sadece gözleriyle iletişim kurabilen serserilerdir.

Orada oturmuş konuşurken, doğal olarak Noel arifesi olduğu aklımıza geldi ve gittikçe daha duygusal olduk ve çocukluğumuzun Noel arifelerine dair anılarımızı paylaştığımızda, gözlerimizi yaşartan sadece ateşten çıkan duman değildi. Evliydi, çocukları vardı ve aslında oldukça mutluydu, diye düşündü şimdi, ama aniden işsiz kalmış, ardından ailesi dağılmaya başlamış ve alkolik olmuştu. Oturduk ve bir şişeyi paylaştık ve yavaş yavaş oldukça sarhoş olduk. Çılgın bir adam bize şişe fırlatmaya başladı ve şişeler yanımızdaki duvara çarpıp kırıldı. Sonunda arkadaşım için çok fazla oldu ve eline yanan bir odun parçası aldı ve adamı ortadan kaybolana kadar dövdü.

Bu olay Delancey Sokağı civarında oldu, burada her zaman bir grup fahişe köşede durur. Serseriler de tıpkı diğer insanlar gibi kendilerinden daha aşağı birilerini bulma arzusundadır ve bu yüzden sohbetimiz sırasında sürekli olarak Noel arifesinde bile dışarıda olan bu fahişelere duyduğu öfkeye geri döndü. Ne zaman serserilerle çok içsem, aynı miktarda içmiş olsak bile önce onlar uyuyakalır. O da saat on ya da on bir civarında uyuyakaldı. İyi arkadaş olduğumuz için kalıp ona göz kulak olsam mı diye biraz düşündüm. Çocukları ve alışveriş torbalarıyla zavallı siyah ve Porto Rikolu ev kadınlarının ölü sarhoş serserilerin üzerine yürüdüklerini, onları ezdiklerini ya da tekmelediklerini ve ardından hızla evlerine, tencere ve tavalara döndüklerini çok sık görmüşümdür - bu onların kendilerine duydukları nefretin ya da özgüven eksikliğinin bir tezahürüdür. (Aynı şekilde, Üçüncü Dünya'nın her yerinde gördüğümüz o ürkütücü fenomen olan

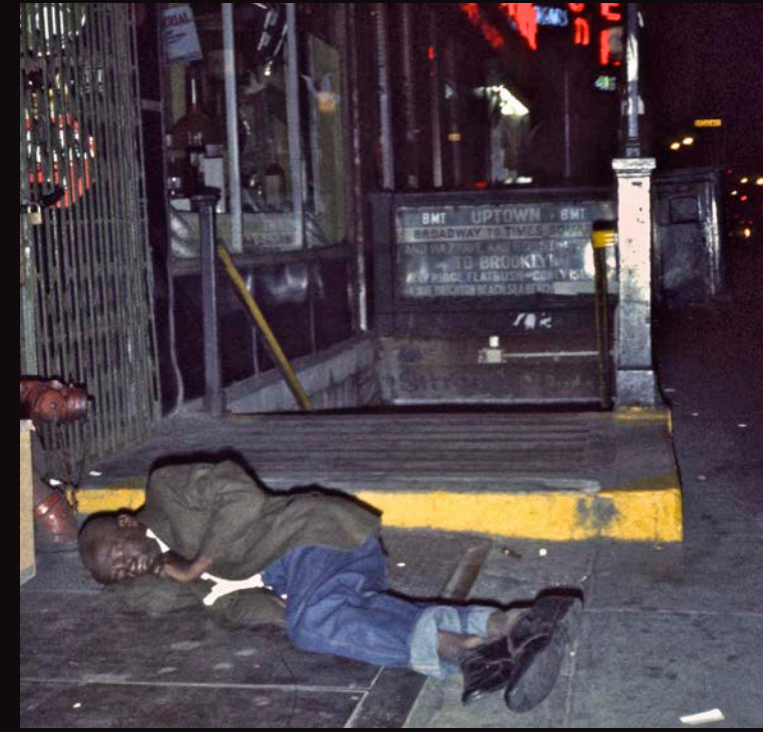
“sonradan görme” tipindeki zengin siyahların da gettoda geride kalan yoksul siyahları ruhen ezdiklerini sık sık gördüm). Ancak o gece sokaklar oldukça boş olduğu için, ateşe iyi bir hurda odun koyduktan sonra yanından ayrılmaya karar verdim. Porto Rikolular ve siyahlar arasında her zaman kavgaların yaşandığı, ancak beyazlar, kahverengiler ve siyahlar arasında neredeyse eşit bir ırk dengesi olduğu için çok sevdiğim B Bulvarı civarındaki favori bölgeme (“serbest ateş bölgesi”) gittim. Burada Larry'yi bir kapı aralığında dururken gördüm. Konuşmaya başladık ve bana beyaz karısı tarafından daha yeni evden atıldığını söyledi. Aynı gemide olduğumuzu fark ettiğimizde, kalacak bir yer bulmak için birlikte gitmeye karar verdik. Önce bir şişe şarap aldık. Sonra birimiz bir yer bulduğunda diğerini yanına almadan gitmeyeceğine dair birbirimize söz verdik. Larry daha dışa dönük ve konuşkandı, ama ben beyazdım, bu yüzden birimizin eksikliğini diğerimizin telafi edebileceğini düşündük.

Ama Larry, kim olursa olsun sokaktaki herkesle rap yapmak zorunda olan bir tipti. Dört yıldır saygın bir evlilik sürdürüyordu ama bana bunca zamandır özünde bir sokak insanı olduğunu itiraf etmişti. Çok yürümemiştik ki yanımızda bir sürü sokak insanı vardı; çoğu serseriydi. Bir keresinde Larry'nin kendilerine kalacak bir yer ve üstüne bir şişe şarap bulacağına dair söz verdiği beş kişi vardı. İki koltuk değnekleriyle yürüyordu. Bir üçüncüsü sivrisinek kovalar gibi havada sallanarak dolaşıyordu.

Bütün bu kalabalığa yatacak bir yer bulamayacağımıza kesinlikle inanıyordum ama böyle çılgın durumlarda her zaman beklenmedik bir şey ortaya çıktığı için Larry'ye bu konuda hiçbir şey söylemedim. Karşılaştığımız birkaç kişiye kalabileceğimiz bir yer bilip bilmediklerini sorduk, ancak öncelikle Yahudilere odaklandık, çünkü diğerleri Noel'i kutluyorlardı ve bu nedenle kalplerinde yer olmadığını varsaydık. Tek beyaz ben olduğum için, diğerleri biraz arka planda kalırken bu işi halletmek bana düşüyordu. Ancak tüm çabalar boşunaydı. Bir kişi, yabancı olduğum gerçekten doğru olsaydı beni eve götürmekten memnuniyet duyacağını söyledi ama buna cesaret edemedi ve bunun yerine bana YMCA için altı dolar verdi. Doğal olarak aceleyle gidip parayla birkaç şişe elma şarabı aldık ve o andan itibaren her şey biraz daha parlak görünüyordu. Ancak hala uyuyacak bir yer bulamıyorduk ve şarap serserileri gürültülü ve saldırgan hale getirdi ve sivrisinekleri kovalayan adam insanlara gölge boksu yapmaya başladı, böylece her yöne kaçıştılar.

1972 - Bowery, NY

1974 - NYC

1972 - Bowery, NY

1971 - Bowery, NY

Yeni “kurbanlar” bulmam için Broome Street Bar’a gönderildiğimde saat ikiye yaklaşıyordu. Kalabalığı kontrol ederken siyah saçlı bir kadın yanıma geldi ve uzun süre tuhaf bir şekilde gözlerimin içine baktı. Sonra yavaşça şöyle dedi: “Balık gibi gözlerin var.” Uyuşturucu etkisi altında olduğunu düşündüm ve ona bakmamaya çalıştım. Sonra “Gelip benimle yaşamamı istiyorum” dedi. Kendimi toparladım ve yanımda birkaç arkadaşımı getirip getiremeyeceğimi sordum. Hayır dedi. O zaman gelemeyeceğimi söyledim ama yine de bana adresini verdi.

Daha sonra birkaç saat daha diğerleriyle devam ettim ama onu düşüncelerimden çıkaramadım. Durum artık bizim için tamamen umutsuz görünüyordu. Bu sefer gerçekten sıvanmıştık. Mercer Caddesi’ndeki oluklu mukavva yığınlarının arasında koltuk değnekli adamlardan birini kaybetmiştik, o da uyuyakalmıştı. Artık şiddetli yağmur yağdığı ve ben de neredeyse baygın olduğum için saat beş sularında diğerlerinin yanından sıvıştım. Bu konuda çok utanmıştım ve sonraki birkaç gün boyunca kendimi çok mahcup hissettim. Ancak bir hafta sonra Washington Meydanı’nda Larry’ye rastlayacak kadar şanslıydım ve bana kendisinin de diğerlerini yüzüstü bıraktığını ve şu anda yaşadığı West Village’da kocaman şişman beyaz bir kadın bulduğunu söyledi. Bu beni rahatlatı ve iyi arkadaş olmaya devam ettik.

Ben de o tuhaf kadına geri dönmüştüm. Greene Caddesi’nde kocaman bir çatı katında yaşadığı ve Broadway’de futbol sahası büyüklüğünde bir stüdyosu olduğu ortaya çıktı. Küveti palet şeklinde küçük bir yüzme havuzuydu. Benden tek istediği ona eşlik etmemdi. Üç gün boyunca şafaktan gün batımına kadar oturup birbirimizin gözlerinin içine baktık. Her yerde kocaman alçı balıklar vardı; duvarlara asılmışlardı ve bize aptalca bakıyorlardı. Ama kesinlikle onlarda ondan daha fazla hayat vardı. Üç gün boyunca umutsuzca onunla konuşmaya çalıştım. Ondan

1978 - NYC. Marisol Escobar ve balıklarını kitabımı vermek için tekrar ziyaret

öğrenebildiğim tek şey kendini çok yalnız hissettiği ve daha önce hiç bir erkekle yaşamadığı oldu. Kırk yaşındaydı, okyanusta doğmuştu ve sadece balıklarla iletişim kurabiliyordu. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Onun kim olduğunu merak ediyordum, bu yüzden bir gece o uyurken bazı evraklarını karıştırdım ve onun iki kez Time Dergisi’ne, bir kez de Look’a kapak olmuş dünyaca ünlü sanatçı Marisol Escobar olduğunu öğrendim; ancak balık heykellerinden oluşan son sergisi kötü eleştiriler almıştı.

Meğer para içinde yüzüyormuş. Bir gün birkaç bin dolarlık bir sözleşmeye tanık olarak imza atmak zorunda kaldım. Yılın yarısını Meksika Körfezi’nde küçük dostlarına dalarak geçiriyordu. Yine de bana bir parça ekmek bile vermiyordu ve ben aklıktan giderek daha da çaresiz kalıyordum. Sabah akşam onu restoranlara kadar takip etmek ve o yemek yerken karşısına oturmak zorunda kalıyordum. Bana yemek verme düşüncesi hiç aklına gelmemişti. İnsanlardan asla yemek istemediğim için bir gün dolaylı bir imada bulundum.

“Sanatınızın tamamen zenginler için olduğunu ve fakirlere hiçbir fayda sağlamadığını hiç düşündünüz mü?” Cevap yok. Ve hala yiyecek yok. Bir buzdolabı vardı, bu yüzden bir noktada o uyurken içinde yiyecek olup olmadığını kontrol etme cüretini gösterdim. Birkaç büyük morina balığı benzeri donmuş balık yuvarlanarak dışarı çıktığında biraz şok oldum - ve başka hiçbir şey yoktu. Eğer bu kadar aç olmasaydım, muhtemelen ona karşı biraz daha sabırlı olabilirdim.

Sonra aniden bu sessizliğin içinde dolaşan kurtarıcı geldi. Bu, daha önce Marisol’un balık heykellerini cilalamasına yardım etmiş olan Erica’ydı. Gülüyordu, mutluydu ve yeniden bir insan sesi duymak harikaydı. Durumumu şimşek hızıyla algıladı ve bir balık kadar zarif bir şekilde yedi doları masanın altından elime tutuşturdu. Daha sonra bana onun yanına taşınabileceğimi fısıldadı. Marisol o akşam uykuya daldığında, 11. Cadde’de küçük, sefil bir yangın merdiveninde yaşayan Erica’nın yanına

kaçtım.

Şu anda birlikte yaşadığım Erica tam anlamıyla bir keşif. O bir lezbiyen ama New York’taki pek çok lezbiyeni karakterize eden erkeklere karşı nefret duygularına sahip değil. Lezbiyen bir kadınla iyi bir ilişki kurabilmek beni her zaman çok mutlu ediyor. Erica da benim gibi erkeklerden nefret etmenin gerekliliğini anlayamıyor. Hem heteroseksüel hem de homoseksüel Amerikalı erkeklerin endişe verici derecede agresif olduğu kesinlikle doğru, ancak yine de bu John Wayne kültürünü yaratan baskıyı ve toplumu anlamaya çalışmak gerekiyor. Özellikle siyah erkekler, kısmen anneleri onları bu kültürle yetiştirdiği için bu kültürden muzdariptir. (İnsanların evlerinde bulaşıkları her zaman otomatik olarak yıkarım, ancak alt sınıf evlerde bunu yapmayı bıraktığım noktaya geldim çünkü genellikle kadınları utandırıyor: bulaşık yıkayan bir erkekle ne yapacaklarını bilmiyorlar. O halde, hala baskıyla yaşamak zorundayken kültürlerini değiştirmeye çalışmam yanlış değil mi?)

Ve nihayetinde beyaz kadınlar da hemen hemen aynı tutuma sahip. Avrupa’daki bekar kadınların aksine neredeyse her zaman çift kişilik yatakları olan ve bu nedenle beni yanlarına alan bekar beyaz kadınlar tarafından defalarca eve davet edildim. Ancak şok edici olan şey, genellikle agresif olmayan bir erkekle baş edememeleri. İki ya da üç gün sonra, içimdeki erkek saldırganlığımı ortaya çıkarmak için sık sık “Sen hep eşcinsel miydin?” ya da daha sık olarak “Hadi dışarı çıkıp sarhoş olalım” gibi bir şey söyleyecekler. Yeni bir misafirin doğrudan buzdolabına gidip tüm etleri yemesinden biraz rahatsız olacaklarına şüphe yok. Ancak Amerikalı kadınlar, bir erkek doğrudan kendi bedenlerine girmesse kendilerini rahatsız hissediyor gibi görünüyor. Siyah kadınlarla konuşurken bazen insanların misafirperverliğini ihlal etmeme konusundaki pasif kuralımı bir miktar “olumlu eylem” ile değiştirmeyi gerekli buluyorum. Genellikle “yumuşak” ya da agresif olmayan bir erkeği aşağılamak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar, bu da onlarla daha anlamlı bir ilişki kurma şansını ortadan kaldırır.

Erica farklı bir kadın. Beni erkek şovenizminin timsali haline getirdi: onun evindeki işlevim aslında bir pezevenk olmak. Erica şık bir fahişe - bir telekız - ve artık telefona cevap vermek, müstehcen aramaları ayıklamak ve iyi olanlardan ikinci bir sıralama için saat 17:00’de tekrar aramalarını istemek benim işim haline geldi. Görünüşe göre tüm işadamlarının okuduğu seks

dergisi Screw’da bir reklamı var, çünkü telefon durmadan çalıyor. Finaller akşam 6 gibi başlıyor, en güzel sesi seçmem ve akşam 7’de bir otelde buluşma ayarlamam gerekiyor. Sonra bir taksiye atlayıp otele gidiyoruz, genelde Doğu Yakası’nda oluyor, çünkü güzel işadamlarına takılıyor. Benim işim lobide oturup bir saat kadar kola içmek ve eğer o zamana kadar aşağı inmezse yukarı çıkıp kapıyı çalmak.

Eve dönerken genellikle yürürüz ve Erica’nın bayıldığı İtalyan dondurmasını yeriz. Ama onunla ilgili en harika şey, sıradan bir fahişe olmaması. O sadece insanlara yardım etmeyi ve bu soğuşun ortasında onlara sıcaklık vermeyi seviyor. Müşterilerinin çoğunun son derece yalnız olduğunu ve sekse değil sıcaklığa ihtiyaç duyduklarını söylüyor. Aslında tipik erkek gözüyle bakıldığında, fiziksel bir güzelliği yok - anormal derecede zayıf, düz göğüslü, kıvrıkcık kızıl saçlı - ama içinde öyle bir çekicilik ve güzellik var ki, bu erkekler ona hiç karşı koyamıyor. Neredeyse herkes ona yüz dolar veriyor, ancak biz sadece yetmiş beş dolarda anlaşıktık ve sadece biri arayıp şikayet etti. Çoğu zaman onlarla yatağa bile girmediğini, sadece fiziksel ve özellikle de ruhsal masaj yaptığını söylüyor. Bana birçok rulo film aldı, ama iyi nedenlerden dolayı paraya hayır dedim.

Gündüzleri şan derslerine ve dans kurslarına gidiyor ya da saatlerce oturup süngerden kahve servisleri yapıyor. Her bir fincan, tabak ve kaşık en küçük ayrıntısına kadar mükemmel. En saygın burjuva evlerinde olduğu gibi köpük kauçuk porselenlerle dolu birkaç cam dolabı var. Benim için inanılmaz bir ilham kaynağı. Bir gün bir adam sokakta saldırıya uğradığında ve uzun süre orada yattığında, ambulans çağırma zahmetine giren tek kişi Erica oldu. Ancak hiçbir ambulans gelmedi ve insanlar aptal aptal yarı ölü adama bakıp durdular. Telefon etmeye devam etti. Mesele şu ki, orada sadece Porto Rikolular yaşıyor, bu yüzden polis veya ambulansın gelmesi genellikle bir saat kadar sürüyor. Sonra aklına polisi arayıp acele etmelerini istemek gibi parlak bir fikir geldi çünkü hemen dışarıda birkaç siyah ve Porto Rikolunun saldırısına uğrayan beyaz bir adam vardı; iki polis arabası ve bir ambulans hemen geldi. Bu numara New York’ta çok yaygın ama her seferinde işe yarıyor gibi görünüyor.

Erica’yı sık sık ihtiyacı olan insanlara bir günlük maaşını verirken gördüm. Oteldeki zengin işadamlarından aldığı parayı doğrudan sokaktaki bir dilenciye götürüyordu. Başka bir gece daha da muhteşemdi. Sinemaya giderken ellili yaşlarında bir serserinin

1973 - NYC

oturup bir şişe şarap almak için yardım istediğini ve konuşacak birini aradığını gördük. Onunla oturup şarap eşliğinde birkaç saat konuştuk ve delirium tremens geçirmek üzere olduğunu ve öleceğinden korktuğunu söyledi. Erica hemen onunla birlikte hastaneye gideceğimizi söyledi ve o da sevinçten ağladı. On yıldır bu anı bekliyordu. Kendisi de hastaneye gitmeye hiç cesaret edememişti. Onu bir taksiyle St. Vincent Hastanesi'ne götürdük. İki saat boyunca bekleme odasında oturduk. Bütün bu süre boyunca ağladı. Sonra bize onu kabul etmeyeceklerini söylediler. Orada oturmuş içki içiyordu ve çığlık atıp bağırarak kendini kaybetti. Ben de herkese ücretsiz hastane ve sağlık hizmeti veren medeni bir ülkeden olduğuma dair bir şeyler bağırdım. Sonra polis çağrıldı ve büyük bir gürültüyle dışarı atıldık.

Bir taksiye atlayıp Bellevue Hastanesi'nin acil servisine gittik ve orada en tuhaf insanlarla birlikte oturduk: çığlık atan, histerik, intihara meyilli ve Tanrı bilir daha neler. Sabah saat altıya kadar orada oturduk ama hiçbir şey olmadı. Bu arada adam tüm şişesini içti ve yere oturup başını Erica'nın kucağına koyarak ağladı, bir yandan da onu bırakmamamız için bize yalvardı.

Birkaç kez pantolonuna işedi ve penisini çıkarıp orada asılı bırakırken etrafında bir havuz oluştu. Erica onu geri sokmaya devam etti, ama o çıkmaya devam etti. O sırada hastaların çoğu odadan kaçmıştı. Sonra her yere kusmaya başladı, uzun zamandır gördüğüm en tuhaf sümüksü ve pis kokulu kusmuktuk. O noktada iki hemşire bile kaçtı. Biz silmeye çalıştık. Saat altı civarında tamamen bitkin düşmüştük ve hemşireler hastaneye yatırılacağına dair söz verdikleri için eve gidip uyuduk.

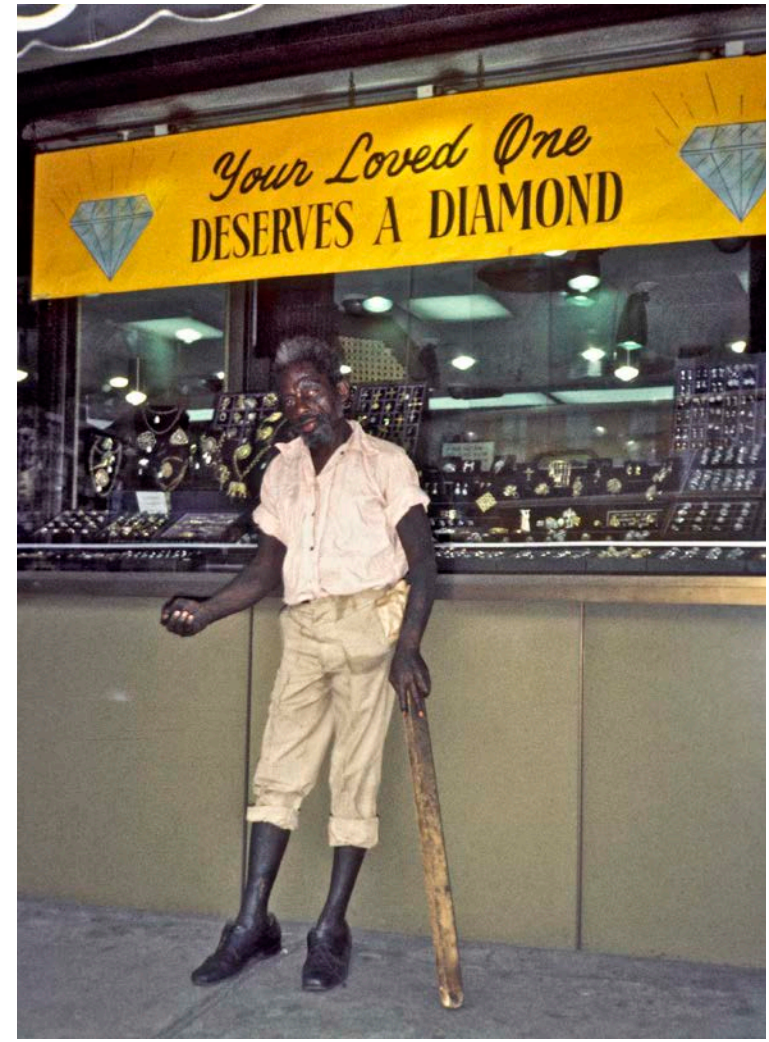
İki gün sonra onu ziyaret etmek ve biraz sigara vermek için Bellevue'ye gittim. Bana bu isim altında kimsenin kabul edilmediği söylendi. Öfkeli ve üzgündüm ve Erica'ya bundan hiç bahsetmeye cesaret edemedim. New York, hiçbir insanın insan olmasına izin vermeyen bir şehir. Burada hayatta kalmak istiyorsanız, diğer insanları kendi kaderlerine terk etmeyi öğrenmelisiniz. Erica tabii ki New Yorklu değil, bu yüzden bir süre daha onunla yaşamaya devam edeceğim. Ama yakında Güney'in sıcaklığına geri döneceğim. New York'un soğuğu her seferinde beni mahvediyor.

1973 - Güneyden otostopla her geldiğimde NYC'yi aşkla görmem

Amerikalı bir arkadaşına mektup

Sevgi bir satış kalemi haline getirildiğinde ve içimizdeki insanlık satıldığında, gettuyu yaratan zihnimizin karanlık tarafını hissetmeye başlıyoruz. Dünyanın en gelişmiş tek kullanımlık sistemindeki serseriliğim, insanları içinde yaşadıkları sistemden her zaman ayırt edemediğim bir iç yolculuğa dönüştü. Bir serseri olarak gördüğüm sıcaklık ve açıklığın gerçek bir Amerikan özelliği mi olduğunu, yoksa sistemin halka yüzeysel bir misafirperverlik, tek kullanımlık bir dostluk ihtiyacı mı verdiğini kendime sormak zorunda kaldım. Ama kullanıldıktan sonra atılmak, bir serseriye asla şans vermeyen Avrupa'da tanıdığım insan soğukluğuna tercih edilirdi. Bir sistemin en baskıcı ve acımasız olduğu yerde (apartheid döneminde Güney Afrika'da olduğu gibi), genellikle en büyük insan sıcaklığını bulabileceğinizi öğrendim - daha adil bir sistem arayışında bir kenara atılmaması gereken bir sıcaklık. Kuzey eyaletlerindeki yaşamı Güney'dekinden daha adil bulmama rağmen, bir birey olarak hayatta kalabilmek için sürekli otostop çekerek Güney'in insanlığına geri dönmek zorunda kaldım (birçok siyah da aynı nedenle geri dönüyor). Daha liberal olan Kuzey,

1974 - NYC

1940'larda ve 50'lerde siyahları oraya göç etmeye davet etti çünkü işgücüne ihtiyacı vardı, tıpkı Kuzey Avrupa'nın 60'larda kahverengi "yabancı işçileri" davet etmesi gibi. Ancak bizim onlara insan olarak ihtiyacımız yoktu ve onları yavaş yavaş izole ederek aşırı nüfuslu dev gettolara terk ettik. Bugün küreselleşme altında artan güvensizliğimiz ve korkumuz, dünya sahnesini hızla değiştiren derin bir acı birikimi bırakıyor. Tarihte daha önce hiç bu kadar çok insanı gettolara zorlama konusunda bu kadar aktif olmamıştık. Avrupa'da Yahudiler için 500 yılda başardığımızı milyonlarca Müslüman için sadece birkaç on yılda başardık. Gettolaştırma, pek çok ülkede gördüğümüz gibi, nihayetinde etnik temizliğe yol açıyor. Ancak sadece birkaç yerde bir azınlık Amerika Birleşik Devletleri'nde siyahlar kadar gettolaşmıştır. Detroit ve Chicago gibi pek çok şehirde siyahların %94'ü tamamen siyahların yaşadığı mahallelerde sıkışıp kalmıştır. Hem eşyaların hem de insanların arka bahçelere atıldığı kullan-at toplumumuz, nüfusun büyük bir bölümünü izole ederek ve yabancılaştırarak sevgiyi öldürmüştür. Ancak, gettoda ve yeraltında her yerde fark edilebileceği gibi, elden çıkardıklarımızın acı ve boşluk çığlıklarını boğamıyor.

Ben, dedim, oradaki hiç kimseye.
Ve kimse duymadı...
Ben, ben ağladım!
Kayboldum ve nedenini bile söyleyemiyorum.
... beni hala yalnız bırakıyor...
İçimde bir boşluk var,
ve denedim, ama gitme izin vermiyor.
Ve ben küfretmeyi seven bir adam değilim,
ama sesi hiç umursamadım
yalnız olmanın...
BEN, AĞLADIM!
BEN, BEN DEDİM!
Ve kayboldum ve nedenini bile söyleyemiyorum.

1973 - NYC

1974 - NYC

272 1974 - Vanessa Guider burada daha sonra pencereden atlayarak intihar etti

#270

1973 - NYC

1974 - Bronx, NY

273

1973 - NYC

1973 - NYC

1974 - NYC

Beni hala yalnız bırakıyor...

Sistem -ya da günlük baskıcı düşüncemizin toplamı- kurbanlarımızdan gelen geri itmeyle başa çıkmak için baskıcı hoşgörüyü kullanır, yeraltından gelen çığılığı sanatsal değerini kabul ederek, onu yücelterek ağızdan ölçer. Ezilenler, aramızdaki daha iyi durumda ve daha iyi düşünenlere - "gettonun sorunları" ve "göçmenlerimiz" hakkında sempatik sözler söyleyen, Üçüncü Dünya'daki açlık ve aşırı nüfus üzerine hayırsever vaazlar veren bizlere- sanat galerilerinde sergilenmek üzere güvenli bir şekilde verilir. Yine de "onları entegre etmek" hakkındaki tüm yüksek uçan konuşmalarımıza rağmen, kendimiz banliyölere kaçıyoruz - çocuklarımız "siyah okullara" gitmiyor - daha fazla gettolaşmaya neden oluyoruz. Burada siyah, şurada Müslüman bir arkadaşımız olmasıyla övünüyoruz ama ABD'deki siyahların ya da Danimarka'daki göçmenlerin neden bu sanat saraylarına nadiren geldiğini merak etmiyoruz. Bu etkinliklerde efendi-köle ilişkisini sürdüren siyah garsonları gözümüzü kırpmadan kabul ediyoruz. Baskının tampon birlikleri olarak, sisteme yönelik eleştirileri absorbe edebilir, çarpıtabilir ve sanat seviyesine yükselterek silahsızlandırabiliriz. Fotoğraflarımın başına gelecek olan da budur.

Aynı anda hem nefret ettiğim hem de sevdiğim, çünkü benim bir yanım olan varlıklı liberaller, Amerika'da gördüklerim karşısında şok olmuş bir halde, toplum eleştirilerimi yayınlamam ve sergilemem için bana her türlü desteği verecekler. Utanıyorlar çünkü kendilerinin de geçmesi gerektiğini düşündükleri ama gettolaşmalarına yardım ettikleri kişilere karşı duydukları felç

1974 - NYC

1973 - NYC

1975 - Los Angeles

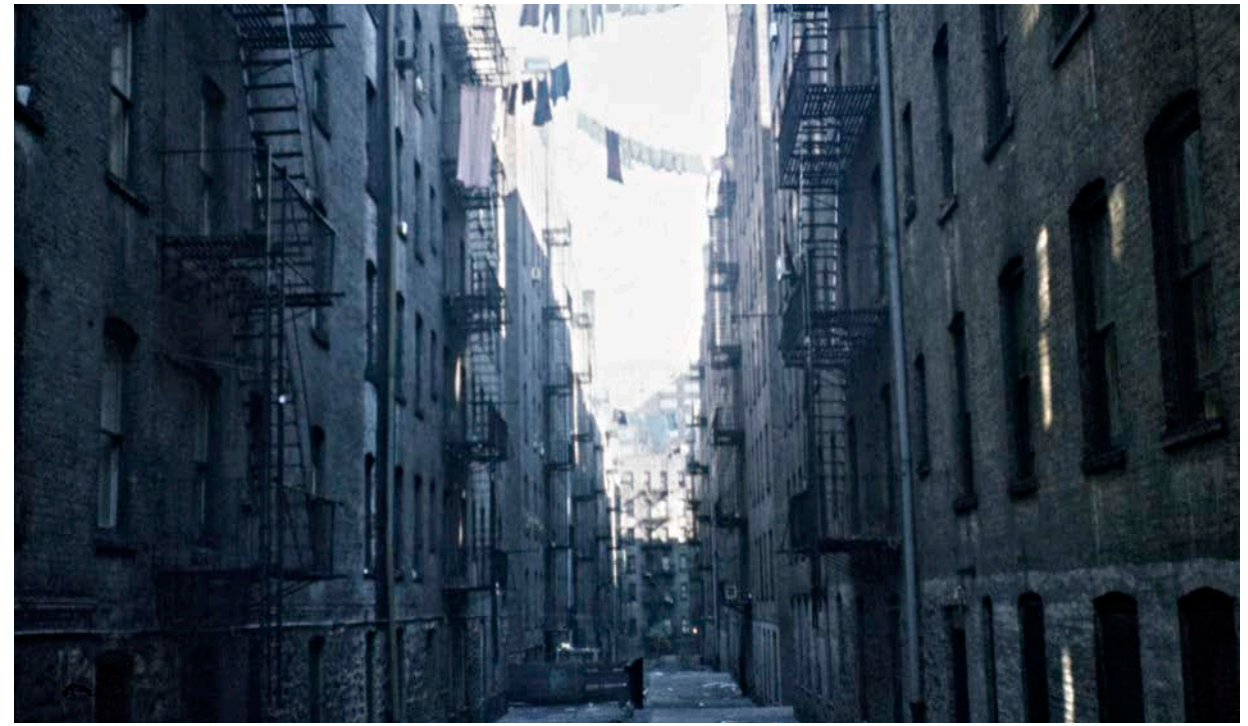
1975 - Los Angeles

1973 - NYC

1975 - Los Angeles

1974 - Harlem, NY

1974 - NYC

1980 - NYC

edici korkuyla geçemedikleri bir eşiği geçtim. Bu tür insanlar tüm toplumlarda mevcuttur, gettoları ve az gelişmiş ülkeleri “ayağa kaldırmak” için değişimin gerekliliğinden dem vururlar. Ancak seçim günü geldiğinde, tüm vaatleri Demokratlara (ya da Avrupa’da çeşitli sosyal demokrat partilere) verilen oylarla statüko çöp sepetine atılır. Bu nedenle, bu resimlerin onlara hiçbir fayda sağlamayacağını çok iyi bildiğim için, ben de mağdurları sömürdüğüm hissinden kaçınmıyorum. Alt sınıfımızın bu şekilde acı çektiğini fark ederek biraz duygusal hissedeceğiz, ancak yaşam tarzımızı değiştirmek için hiçbir şey yapmayacağız. Dünya mallarını yeniden dağıtmak için iklimi tahrip eden karavanlarımızdan, SUV’larımızdan, merkezi klimalarımızdan, charter gezilerimizden ve uzak özel okullarımızdan vazgeçmeyeceğiz. Bu yüzden fotoğraflarım sadece bir katarsis olacak. Bunu bilmeme ve beyaz zalimlerindeki “iç iyilik” ile konuşmaya çalışmak konusunda hiçbir yanılsaması olmayan alt sınıf siyahlar tarafından sık sık söylenmesine rağmen, ısrar ettim ve böylece hem siyahlara hem de Üçüncü Dünya’ya ihanet ettim ve bu sayfayı kitaptaki neredeyse tüm Afrikalı Amerikalıların hemfikir olabileceği tek sayfa haline getirdim. Eğlenceli bir duygusal boşalma yarattım ve böylece adaletsiz bir sistemi güçlendirdim. Ben de en az bu sanat züppeleri kadar ikiyüzlüyüm çünkü onların kurallarına göre oynuyorum. Eleştirilerim fazla “radikal” olunca bana sırtlarını döndüler. Bu nedenle, gettodaki acılar ve bizim talihsiz gölge taraflarımız hakkında göz yaşartıcı, küçümseyici, “babacan”, naif bir serseri macera hikayesine dönüşme riskini göze almak için onu sulandırmak zorunda kaldım - bu liberallerin kalesi olan Modern Sanat Müzesi’nden çok da uzak olmayan Harlem’e yapılan

1973 - Harlem, NY

aşağıdaki duygusal yolculuk gibi.
Eğer benimle trene binersen
sefaletе doğru
getto sokaklarının
sabah ışığında
Her zaman gece olan bir yerde:
Pencere kenarında oturun,
Times’ını bırak.
satır aralarını okuyabilirsiniz,
Sadece yüzleri oku.
pencere camının ötesinde karşılaştığımız:
Ve sana öğretmeye başlayabilir
İnsanlara nasıl değer verilir!

#275

1973 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1974 - Bronx, NY

1974 - Harlem, NY

1974 - NYC

Harlem, NY

1972 - NYC

1973 - Harlem, NY

Harlem'de beyaz ve Arap göçmenlere (geçmişte Yahudilere aitti) ait olan mağazalar dışında her yer siyahtır. Sokaktaki insanların size söyleyeceği üzere, bu yabancılara ait olmayan tek dükkan, her yerde bulunan cenaze evleridir, çünkü beyaz cenaze levazımatçıları siyah cesetlerle ilgilenmezler. Cenaze levazımatçısı olmak, orta sınıf statüsüne ulaşmanın en emin yollarından biridir. Çünkü Harlem'de ölüm, tek tük tedirgin kahkahaların altında herkesi saran korku kadar yaygındır. Yine de Harlem'de her zaman var olan görünmez "Beyazlar"ın bir üyesi olarak kendimi çoğu siyahtan daha güvende hissediyorum, çünkü her zaman olduğu gibi saldırganlık nefret edilen zalimden ziyade diğer kurbanlara yönelik.

Bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinin yanındaki bu cenaze evi, Harlem'de ölüm ya da Man'in altında köleleştirilmiş bir yaşam arasındaki seçenekleri gösteriyor. Binlerce bağımlı soldaki kapıyı seçiyor. Sağdaki kapıyı seçerlerse, ya yeniden rehabilite olacaklarını, yani uyuşturucu kullanmadan hayatta kalamadıkları önceki durumlarına geri döneceklerini ya da getto ormanında nasıl yaşayacaklarını öğrenerek "yukarı rehabilite" olacaklarını çok iyi biliyorlar. Kendilerini, baskıcı çevrelerinden ziyade kurbanları değiştiren Erkek'in kurbanı suçlayan kölelik anlayışına tabi kıyorlar.

Bu kadın Harlem'deki tipik seçimlerin canlı bir örneğidir. Bir saldırgan dairesine girmiş ve onu bıçakla öldürmeye çalışmış. Kadın üçüncü kattaki pencereden atlayarak kurtulmuş ve ömür 280

1973 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1996 - NYC

1995 - NYC

1992 - Harlem, NY

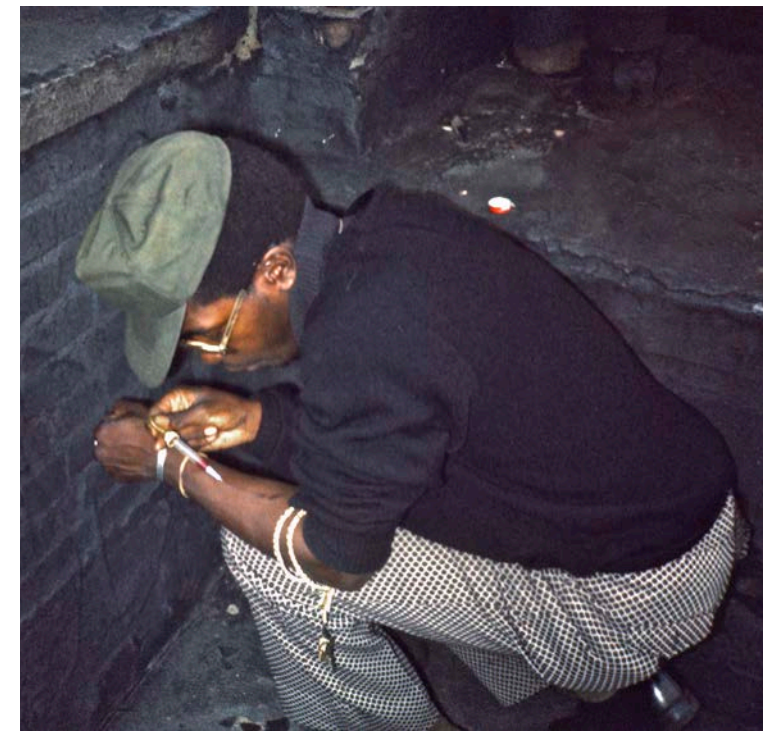
1992 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1974 - NYC

boyu sakat kalmış.

En güçlü duygular beslediğim Amerikalılar, Amerika'nın acımasız başarı güdüsünden sağ çıkamayacak kadar hassas ve insani olan bağımlılar. Onlar sadece bu şiddetin kurbanı olmakla kalmıyor, aynı zamanda "Amerikan yaşam tarzı" tarafından kendilerine enjekte edilen tüm acımasızlıkla karşılık verebiliyorlar. Çoğu zaman, New York'un çatılarında, bu bağlı ruhların bağlanmasına yardım ettim. Her gün Harlem'deki bazı sokak köşelerinde eroin bekleyen binlerce bağımlı görürsünüz. Geceleri polis bile cesaret edemediği bu mahallelerdeki "atış galerilerinden" bazen Empire State Binası'nın "büyük iğnesinin" inanılmaz manzarasını seyrediyorduk.

Atış galerileri, polis ya da "baskıncı" olduğundan şüphelenilen herkesi "vuran" ve "indiren" keşler tarafından ele geçirilmiş metruk binalardır. Bağımlı ve suçlu olmanın, başka bir deyişle kurban olmanın cezası katil olmakla aynı olduğundan, gerçek bir seçenekleri yok. İster kurban ister cellat olarak hareket etsinler, zorunlu ömür boyu hapis cezası alıyorlar. Bu nedenle atış poligonları son derece tehlikelidir.

On altı yıldır bağımlı olan bu adam yetersiz beslenmeden muzdaripti ve vücudunun her yerinde yaralar vardı. Ateş etmek için daha iyi bir yer bulamamış ve bir damar bulmak için bacağındaki kötü kokulu bandajı çıkarmak zorunda kalmıştır. Çok acı çekiyordu ve iki yıldan az ömrü kaldığını çok iyi biliyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve gençleri korkutmak için bu resimleri yayınlamamı istedi, umarım onun gibi acı çekmek zorunda kalmazlar.

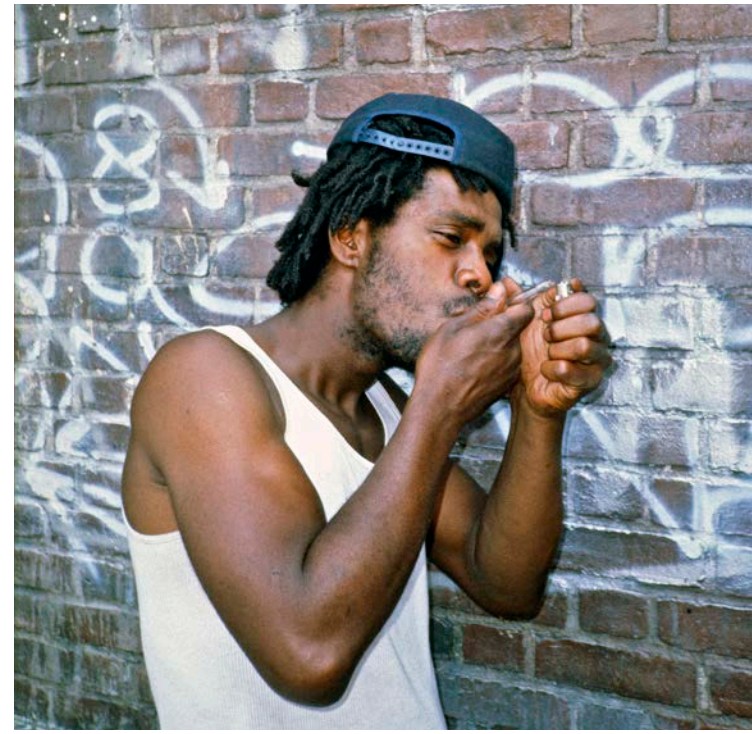
1973 - Harlem, NY

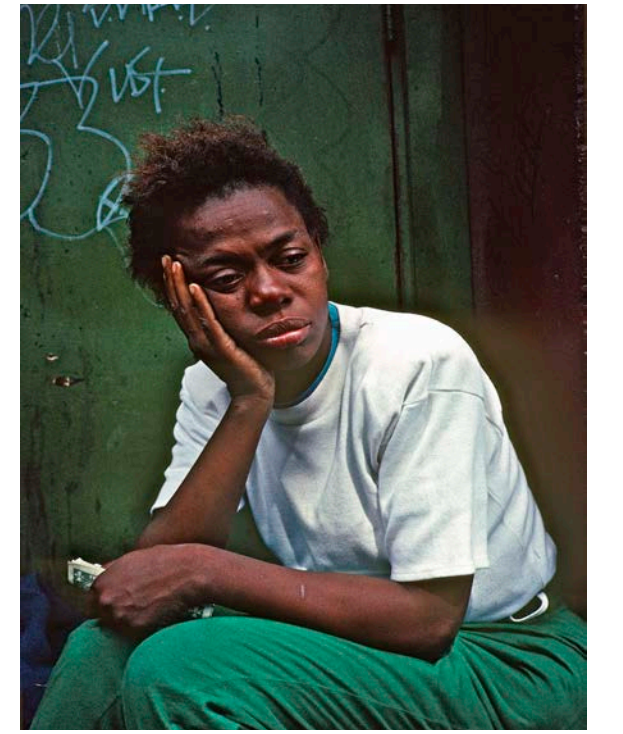
1985 - Harlem, NY

Yavaş yavaş eroin bağımlılarının elinden silahlarını almayı öğrendiğim 70'lerde en kötüsünü gördüğümü sanıyordum. Bu yüzden 90'lardaki crack salgınının yarattığı yıkıma tamamen hazırlıksızdım; kurbanlar paranoyakça kafayı buldukları birkaç dakika boyunca çılgınca silah sıkıyor ve alışkanlıklarını desteklemek için sürekli minibüsüne giriyor ya da kendi ailelerini soyuyorlardı.

En iyi arkadaşlarımın çoğu kokaine yenik düştü. Robert Yard'ı yıllardır tanıyordum ama Harlem'deki düğününden kısa bir süre sonra karısı uyuşturucu kurbanı oldu. Zamansız ölümüne kadar hayatı suç, fuhuş ve hapishanelerle dolu bir uçuruma sürüklenirken, onu ve evliliklerini umutsuzca kurtarmaya

1992 - NYC

1991 - NYC

1991 - NYC

1991 - NYC

1974 - Harlem, NY

1989 - Harlem, NY

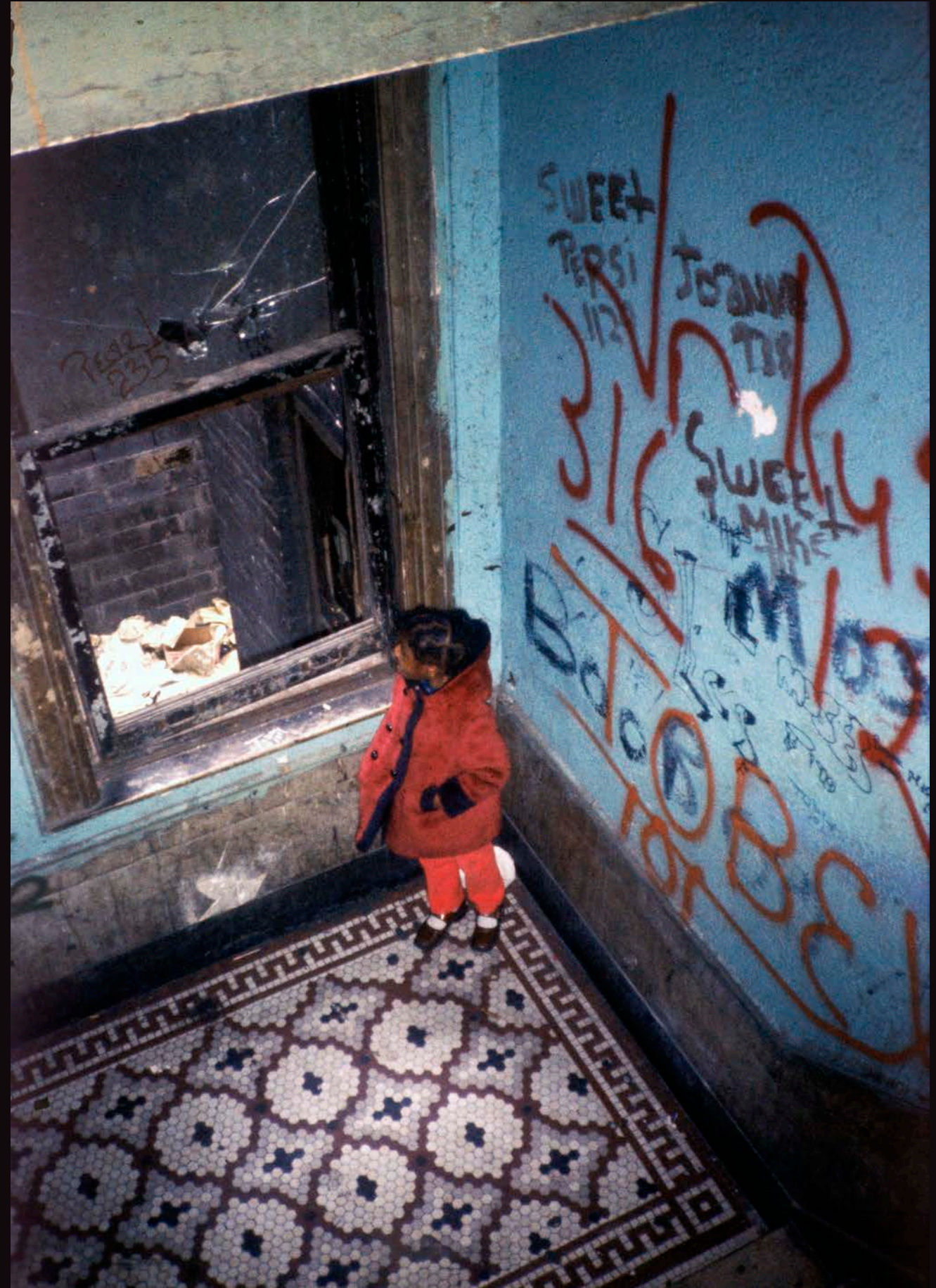
*Ya da bazen kızınızı uyutun
tekerlemeler yerine farelerle
Açlık ve diğer çocuklarınız onun yanında.
Ve yatağını paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyorum
beslenmesi gereken başka bir şeyle
çünkü korku yanınızda yatabilir
ya da koridorun sonunda uyuyabilir.
Ve size öğretmeye başlayabilir
bir lanet nasıl verilir
dostunuz hakkında!*

1974 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1974 - Bronx, NY

1973 - NYC

çalıştığını gördüm.

*Gelin ve umutsuzluğun ne kadar iyi olduğunu görün
boğucu hava tarafından terbiye edilir.
Eski cızırtılı yaz mevsiminde gettonuzu görün.
Sanırım tüm sokaklar yanıyor,
alevler daha yükseğe sıçrayan öfkeler gibi,
Hayatın boyunca orada yaşadığını varsayalım,
Sizce sakıncası var mı?*

Ama Harlem'de acı çekenler sadece yetişkinler değil. Tanık olduğum en tarifsiz ve üzücü acılar çocukların başına geliyor. Bu onların zihinlerini, tüm varlıklarını ömür boyu sakat bırakabilir. Ve sadece hayatta kalmak için köpekler gibi dilenmek zorunda kalan çocuklar ya da ışıklarda beyaz sürücülerin camlarını silerek para kazanmaya çalışan çocuklar değil. Daha da ötesi, onlar hakkındaki olumsuz düşüncelerimizle öldürdüğümüz çocuklar, bir gelecekle olmadığına ikna olacak kadar içselleştirdikleri ezici düşünceler. Kız ve erkek kardeşlerinin sokakta vurulup öldürüldüğünü görmek acının çocukları üzerinde nasıl bir etki bırakıyor? Harlem'de bir sınıfta ders verirken, sokaklarda bir çatışmaya tanık olmamış tek bir öğrenci bile olmadığını keşfettim - serseri kurşunlar en masum çocuğa bile isabet ediyordu. Öğrenciler silahların olmadığı bir ülkeden geldiğine inanmayı reddettiler. "İnsanlar kendilerini nasıl savunuyor?" diye sordular. Ve beşik ve tabut arasındaki farkı ayırt etmenin zor olduğu bir dünyada dört yaşındaki oğluna veda etmek zorunda kalmak genç bir anne üzerinde nasıl bir etki bırakır?

1973 - Bronx, NY

1972 - Harlem, NY

#284

1972 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

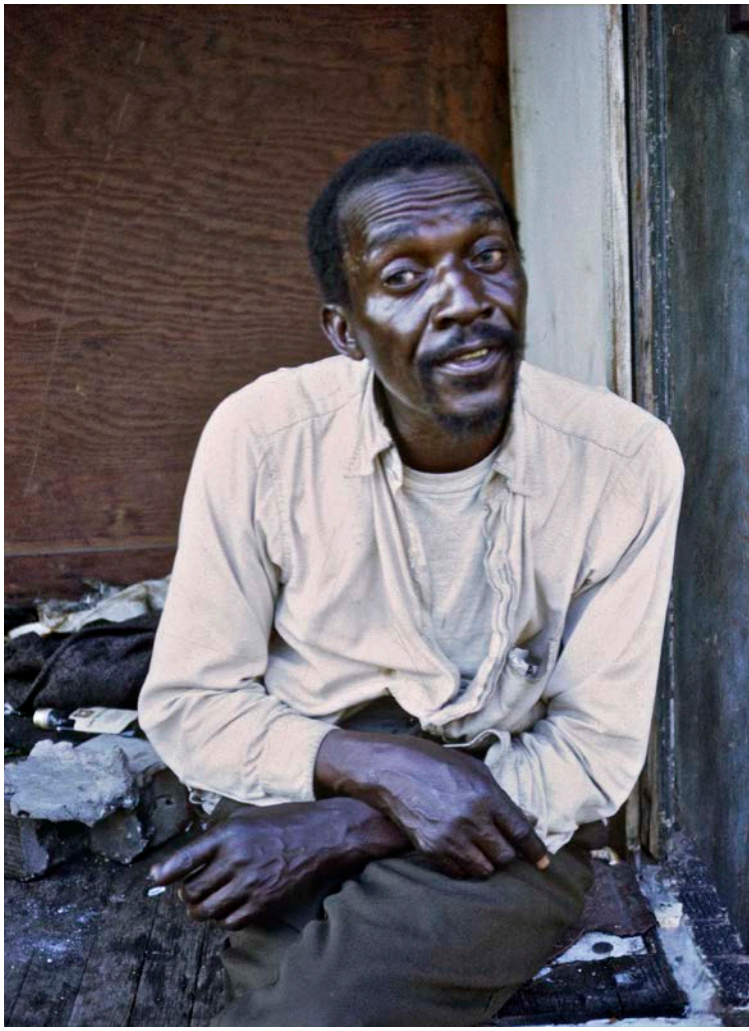
1974 - Washington, DC

1974 - Bronx, NY

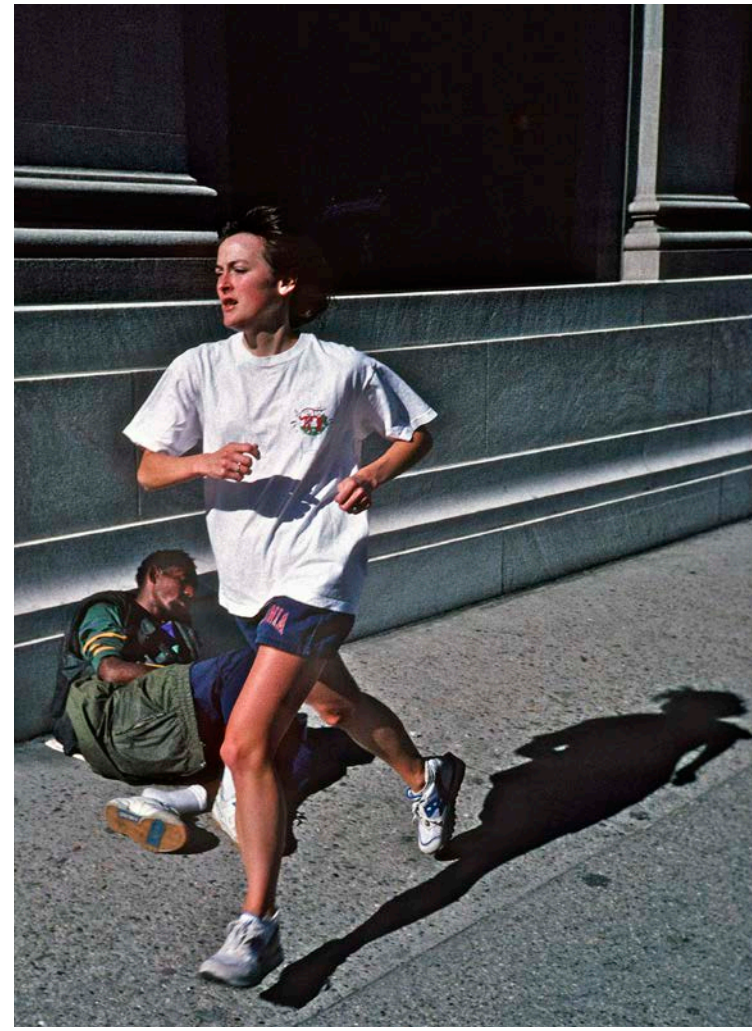
1974 - Bronx, NY

1973 - Baltimore

1974 - Washington, NC

1992 - NYC

1995 - NYC

Bir şarapçıyla röportaj:

“Bence herkes çıplak doğdu, yani hepimiz insanız. Giysilerle doğmuş birini bulana kadar, onun benden daha üstün olduğunu düşünmeyeceğim. Ben bu konuda böyle hissediyorum.”

Ve bu size de ulaşmaya başlayabilir.

İnsanları neden önemseydiğimi,

Ve size öğretmeye başlayabilir

İnsanlara nasıl değer verilir?

Harlem’de yapılan bu tür bir “hemcinsini umursama” yolculuğu, tüm duygusallığıyla beyaz liberallerin gettoyu görme biçimini göstermektedir. Güney plantasyon aristokrasisinin babacan ve neredeyse sevgi dolu ilgisinden, Kuzeyli liberaller arasında hemcinslerine yardım etmekle ilgili bitmek bilmeyen konuşmalara doğrudan bir bağlantı vardır. Birçok liberal gettolarda büyük ve yorucu işler yapıyor, ancak dışlanmışlarımızı ister emzirelim ister biberonla besleyelim, sonuç aynı: kendimizi değiştirmek yerine onları haksız dışlanmışlık kaderlerine alıştırmaya çalışarak

kurbanları suçluyoruz.

Liberaller siyahları ya da kahverengileri muhafazakarlar gibi doğuştan aşağı görmezler. Bunun yerine, onları uzak geçmişteki adaletsizlik, kölelik ve ayrımcılığın bir sonucu olarak işlevsel olarak aşağı görüyoruz. Bu kitabı okuduktan sonra çaresizlik içinde soracaklar: “Ne yapabiliriz?” Ama cesaretimiz yok ya da bizi böylesine güçsüz ama etkili zalimler haline getiren acı uçurumumuzla temasa geçmek için ruhumuzun derinliklerine bakma korkusuyla felç olmuş durumdayız.

Dolayısıyla, biz liberaller aslında süregelen baskının en önemli araçlarından biriyiz. Dışlanmışların, onları işlevsel olarak yeterince aşağı kılan bir baskıya uyum sağlamalarına yardımcı oluyoruz ki bu da “untermensch”e (alt-insan) paternalist bakım uygulamak için kendi liberal ihtiyaçlarımızı tatmin etsin. Gettodaki siyah ya da kahverenginin liberallerin küçümseyici tavırlarına ayıracak zamanı kalmamıştır ve sürekli olarak bizim gerçek ırkçı/İslamofobik yüzümüzü kışkırtmaya çalışmaktadır. Sırtlarındaki bıçağın dört inçten iki inçe çekilmesini bir ilerleme olarak görmeyi reddediyorlar. Bu sözlerle bizi asırlık “beyaz

tepkimize” geri bıçaklamayı tercih ediyorlar:

Her şeyden önce sevilme istiyorum.

Eğer sevilmiyorsam, saygı görmek isterim.

Eğer saygı göremiyorsam, tanınmak isterim.

Eğer tanınamıyorsam, kabul edilmek istiyorum.

Eğer kabul edilemiyorsam, fark edilmek istiyorum.

Eğer fark edilemiyorsam, korkulmak isterim.

Eğer korkulan biri olamıyorsam, nefret edilen biri olmak isterim.

Siyahların Harlem’e dair kendi görüşleri, bir kurban görme ihtiyacımızı geçersiz kılıyor çünkü delirmeden gettoda sadece en kötüyü göremiyorlar. Örneğin, Harlem’deki gençlerin %10’unun sokaklarda terör estiren şiddet yanlısı suçlular olduğunu vurgulamayacaklardır. Bu suç ortamına rağmen gençlerin %90’ının hiçbir zaman kanunla çatışmaya girmemiş olması gibi inanılmaz bir gerçekten cesaret alarak bunu tersine çevireceklerdir.

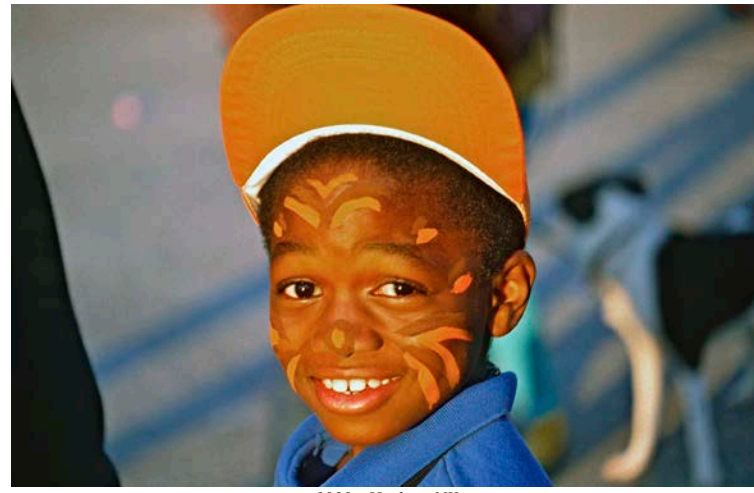
Baskının ortasında gelişen kültüre bakacaklar ve Harlem’in nüfusunun çoğunun hayatta kaldığı gerçeğiyle yüreklenecekler. Bu cangılda yetişmeyi başaran birçok gülü görecekler.

1974 - Harlem, NY

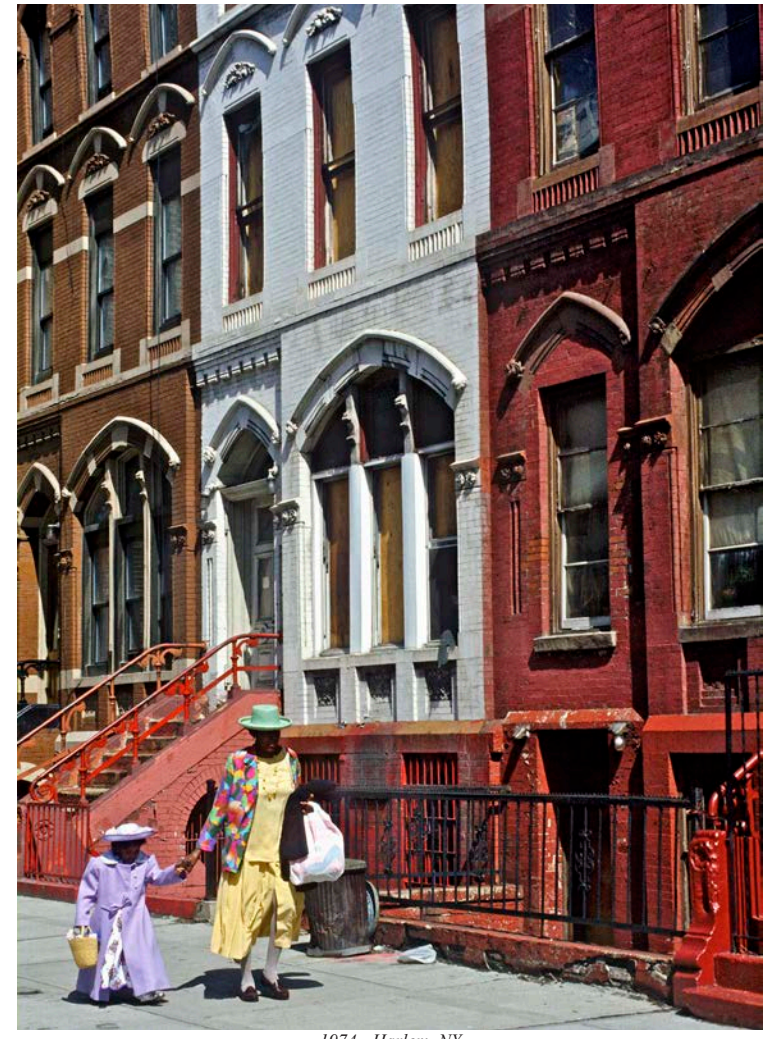
1974 - NYC

1989 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

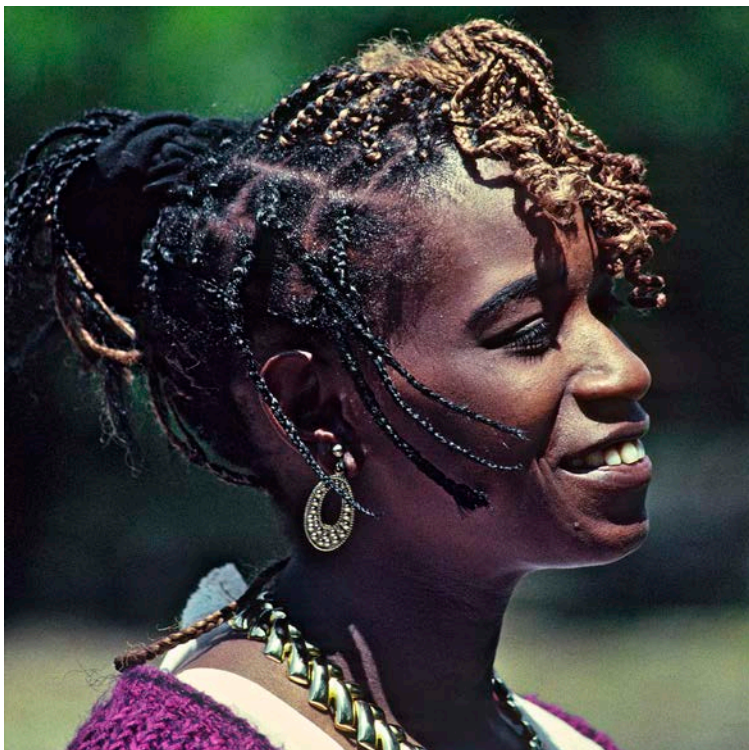
1974 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1992 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

İspanyol Harlem 'inde bir gül var,
Siyah ve İspanyol Harlem 'inde bir gül.
Bu özel bir şey,
asla güneşi görmez
sadece çıkıyor
Ay kaçarken
ve tüm yıldızlar parlıyor.
Sokakta büyüyor
betona kadar
Yumuşak, tatlı ve hayalperest.
Kömür gibi siyah gözlerle
ruhuma bakıyorlar
ve orada bir ateş yakmak
ve sonra kontrolümü kaybederim
Ondan af dilemek istiyorum.
O gülü seçeceğim.
ve onu izle
bahçemde yetiştiği gibi.

1973 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1974 - Spanish Harlem, NY

1995 - Chicago

1974 - NYC

1974 - NYC

1974 - NYC

1990 - Harlem, NY

1972 - NYC

1972 - NYC

1972 - NYC

1974 - Bronx, NY

Benim için böyle bir gül Merrilyn'di. Onunla ilk tanıştığımda, haftada birkaç kez uyuşturucu kullanan bir eroin bağımlısıydı. Küçük apartman dairesindeki durumu çaresizdi ve bu durumdan kurtulabildiği için ona hayranlık duyuyordum - onunla birlikte yaşarken ben de giderek daha derin bir umutsuzluğa gömülüyordum. Hayatımda hiç bu kadar baskıcı ve ruhumu yok eden koşullar altında yaşamamıştım. Dairede ne düşünebiliyor ne de yazabiliyordum. Sorun sadece sürekli hırsızlık olayları değildi; onlardan korkmak, bir dahaki sefere neler olabileceğinden korkmak ve koridorda ya da sokakta yürürken bıçaklı ya da silahlı bir saldırıya uğrayabileceğinizden korkmaktı. Darlığa alışabilirsiniz. Mutfakta küvet işlevi de gören bir yemek masasına alışabilirsiniz. Fareler içeri girip yüzünüzü ısırmasın diye mutfak ile yatak odası arasında tel örgü olmasına alışabilirsiniz. Ve bütün gece üzerinde uyuduğunuz ölü hamamböceklerini yataktan dışarı fırcalamak kısa sürede bir sabah alışkanlığı haline geliyor. Amerika'daki şiddet içerikli televizyon programlarında duvarlara vuran silah sesleri ve polis sirenleri bile sokaktan gelen benzer seslere karşı hoş bir rahatlama sağlayabilir.

Ancak karnınızdan bıçaklanabileceğiniz o anın sürekli korkusuna asla alışamazsınız. Noel arifesinde bile saldırıya uğradım. Üç silahlı adam tarafından. Merrilyn ile yaşarken nasıl hayatta kaldığımı bana sormamalısınız. Dünyanın en zengin ülkesinde, Amerika'ya gelmeden önce Darwin'le bağlantısı dışında hiç duymadığım "hayatta kalma" kelimesinin günlük bir kavram haline gelmesi bir paradoks. Ama daha ziyade Merrilyn'in nasıl hayatta kaldığını sorun - sadece bedenen değil zihnen de. Sadece hayatta kalmakla kalmadı, gettoda çıkıp San Francisco'da oyuncu olmayı bile başardı. Evet, o asfaltın içinden fişkırmayı başaran bir güldü.

Dünyanın her yerinde biz zalimler, kurbanlarımızı daha fazla ezmek için bu tür cesaret verici istisnaları kullanmayı severiz. Bireylerin ya da siyah orta sınıfın ya da Obama'nın başardığı pembe hikayelerle birbirimizi sürekli olarak sadece adil değil, aynı zamanda neredeyse aziz olduğumuz konusunda temin ederiz. Bu, başaramayanların hepsinde bir sorun olduğunu göstermeye yönelik kötü niyetli ve hesaplı bir çabadır ve yine tutsaklarımızı

1973 - Bronx, NY

kendi tutsaklıkları için suçlar.

Ancak Harlem, New York'taki en kötü getto olmaktan çok uzaktı. Avrupalı film ekiplerinin Almanya'nın savaş zamanındaki yıkımına ilişkin çekimlerini sık sık yaptıkları Güney Bronx'ta, her on kişiden dokuzunun doğal olmayan bir şekilde öldüğü bölgeler vardı - cinayet, açlık, aşırı doz, fare ısırması vb. Brownsville gettosunda iki cinayet gördüm ve aynı gün dört cinayet daha duydum.

Çoğu zalim gettoları nasıl inşa ettiğimizi anlamakta güçlük çeker. Örneğin bir gettonun etrafında duvarlar yoktur ve bu ille de kötü konutların bir sonucu değildir. Gettolaştırdığımız sadece alt sınıf değildir.

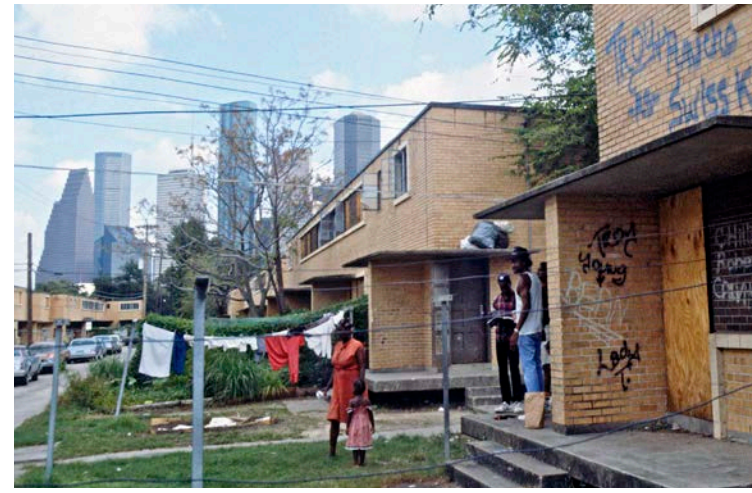
Gettonun, kırık şişeler ve çöpler gibi somut bir şey olmadığını, konutların Harlem'dekinden çok daha iyi olduğu Detroit'te gördüm. Burada getto ile beyazların yaşadığı bölgeler arasındaki ayrım çizgisinin her iki tarafında da yaşayabilecek kadar şanslıydım - tüm beyazların evlerinin satılık olduğu bir yerde.

1974 - Saratoga, NY

Beyaz ırkçılığı hakkında pek çok şeyi anlayabiliyorum, ancak bu beyazların neden sırf mahalleye siyah bir aile taşındı diye inşa ettikleri ve sevmeye başladıkları her şeyden uzaklaştıkları bugün bile benim için tam bir muamma. Daha iyi durumda olan bu siyahlar, her bakımdan orta sınıf beyazların taleplerine uygun yaşıyorlar; iyi kesilmiş çimler, çitler, orman gülleri. Ve beyazlar kaçmasaydı mahalle böyle görünmeye devam edecekti. Aynı zamanda bu siyahlar, sözde erime potamıza hemen kabul ettiğimiz Avrupalı ve Asyalı göçmenlerinkinden çok daha Amerikan bir kültüre sahipler. Satılık tabelalarından oluşan utanç verici getto çitinin beyaz tarafında yaşarken, neredeyse hiç kimse taşınmak için “mülk değerlerinin düşmesi” gibi yanlış bir gerekçe dışında bir gerekçe sunamıyordu, ki bu da sadece hepsi bir anda satıldığı için oluyordu. Bu nedenle, siyahların erime potasına erişimini engellemek için Ulusal Emlakçılar Birliği tarafından çeşitli yasadışı redlining biçimleriyle yönetilen büyük bir beyaz Amerikan komplosu olarak deneyimledim.

Benim de sık sık daha serin banliyölere kaçmak zorunda kalmamın bir nedeni, ağaçlarla kaplı fiili beyaz mahallelere kıyasla, NY Times’ın kanıtladığı üzere 20 dereceye kadar daha yüksek beton ve asfalt içeren kırmızı ya da daha doğrusu sıcak gettolardaki boğucu yaz sıcaklıklarıydı. Her ayrılışında, siyah alt sınıfa ihanet ettiğimi hissettim. Çünkü beyaz ayrıcalığımızla cazip semtlere kaçtığımızda, ev değerlerimiz ve varlıklarımız artıyor ve çocuklarımızı pahalı üniversitelere göndermek için öz sermayemizden borç alabiliyoruz. Ancak bu çalınmış bir zenginliktir, çünkü bu süreçte gettolara dönüştürdüğümüz bölgelerde siyahların konut değerlerinin düşmesine neden oluyor, varlıklarıyla güvence altına alınmış krediler almalarını engelliyor, böylece onları daha da yoksullaştırıyoruz. Bu tiksindirici ırkçılık sayesinde 70’lerde her beyaz, her siyahtan altı kat daha zengin olmuştu. Para çoğaldı ve 2000 yılına geldiğimizde sekiz kat daha zengin olmuştuk. Bush yıllarındaki vergi indirimlerinden sonra her bir siyah 12 kat daha zengin oldu. Ve bugün, zor durumdaki siyah orta sınıfa değersiz subprime krediler verdiğimizde ırkçılığımızın neden olduğu mali krizden sonra, kendimizi 20 kat daha zengin

1991 - Freeman's quarter, Houston, TX

hale getirdik. Çitin diğer tarafında, hareket eden her beyazın siyahların kalbine saplanan bir bıçak olduğunu hissettim. Yaşlı siyahlar beyazları memnun etmek için her şeyi yapardı ama gençler çok daha hassastı. Toplumun ana akımından sonsuza dek dışlanmış olma hissi - tam da ona her zamankinden daha yakın olduğunuz bir anda birinin “Amerikan Rüyası”na giden merdiveni kaldırdığını görmek - doğal olarak kızgınlığı tetikliyor. Bazen de şiddete. Kalplerine sapladığımız bıçak darbesi, normalde uslu olan bu gençlerden birkaçını yaramazlık yapanlara dönüştürecek, getto sınırında kalan beyazlar için nefret uyandıracak, onlar da kurbanı suçlayıp harekete geçeceklerdir. Bu kitapta orta sınıfın sorunlarıyla pek ilgilenmiyorum, ancak gettonun sınırlarındaki bu insanların onuruna ve öz değerine karşı uyguladığımız şiddet ile iç gettolarda yaşadığım şiddet arasında, siyah orta sınıfın kalbine sapladığımız tamamen Amerikalı beyaz bıçağımız ile alt sınıftaki korkutucu arkadan bıçaklama arasında doğrudan bir bağlantı görmeden edemedim.

70’lerdeki siyah suç patlamasını beyazların ihanetinin neden olduğu mantıksız öfkenin bir sonucu olarak gördüm ve bu nedenle 90’larda neden azaldığını anlamadım. Ancak o zaman bu suç dalgasının da beyazların kaçışından kaynaklandığını anladım. 1940’larda büyük petrol şirketleri gazın içine kurşun koyduklarında, araştırmalar bunun gelişmekte olan çocukların beyinlerini etkilemeye başladığını, ergenlik çağına geldiklerinde saldırganlığın artmasına ve dürtü kontrolünün azalmasına neden olduğunu gösteriyor. Bu durum, burada Philadelphia’da ve George Floyd’un büyüdüğü Houston’daki Dördüncü Bölge’de görüldüğü gibi, otoyolların ve rafinerilerin hemen yanındaki çirkin şehir içi bölgelere zorladığımız siyah çocukları orantısız bir şekilde etkiledi. Üstelik beyazların onlara bıraktığı evler zehirli kurşunla doluydu. Sık sık inanılmaz derecede aptal (beyin hasarlı) görünen ya da kurşun boruları kemiren çocuklar gördüm. Ve kesinlikle o neslin inanılmaz “aptalca” şiddet suçları işlediğini

1986 - Philadelphia, PA. Otoyol ve ESSO petrol rafinerisinin yanındaki proje

gördüm. 70’lerde Amerika Birleşik Devletleri kurşunlu benzini aşamalı olarak kullanmaya başladı ve yeni doğanlar giderek daha az kurşuna maruz kalmaya başladı - 20 yıl sonra suç oranının dramatik bir şekilde düşmeye başlamasının nedeni de buydu. Böylece gettonun, köleliğin şiddet ortamının beyazlar tarafından sosyal olarak dayatılan bir devamı olduğunu anladım. Bu içselleştirilmiş beyaz şiddeti, Detroit’te özellikle şiddetli olan işsizliğin doğrudan baskısı altına girdiğinde, fiziksel şiddet olarak patlıyor. Tıpkı siyahların boşanma sayısının işsizlikle birlikte dalgalanması gibi, cinayet ve aile üyelerine yönelik şiddet de dalgalanıyor. Detroit’e neredeyse her döndüğümde daha fazla siyah arkadaşım öldürülüyordu. Amerika’daki ilk aylarımda aileme yazdığım bu mektup, çarmıha gerilmiş bir halkın kanamasının ardındaki beyaz

1971 - Alexandria, VA

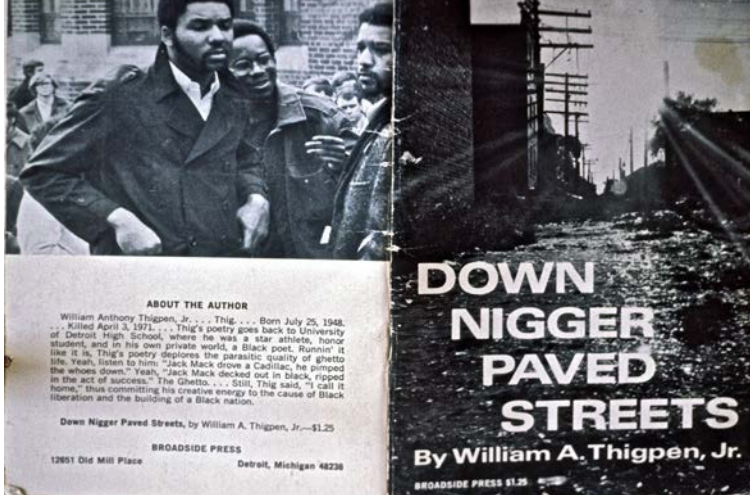
Detroit’te Paskalya

(*ya da Aziz Yuhanna 19, 31-37*)

ırkçılığın Golgotha bıçağını nasıl hemen hissettiğimi gösteriyor. Sevgili anne ve babam, Bu şimdye kadar yaşadığım en şok edici Paskalya. Şu anda Detroit’teyim ve burası bir kâbustan farksız. San Francisco’da gelirken Noel’de birlikte yaşadığım genç siyahi yazar Denia’yı ziyaret etmek için Chicago’da mola verdim. Orada bile dehşet başladı. Birlikte çok zaman geçirdiğimiz iki kız arkadaşımı hatırlıyor musunuz? Bana onlardan birinin, Theresa’nın - o narin, sessiz on dokuz yaşındaki kızın - öldürüldüğünü söyledi. Muhtemelen tanıdığı biri tarafından öldürülmüş, çünkü görünüşe göre katillere kapıyı o açmış. Nişanlısı tarafından vurulmuş ve bıçakla kesilmiş halde bulundu. Amerika’da tanıdığım ve öldürülen ikinci kişi oldu. Denia şimdi bir silah satın aldı ve hedef talimi yapmaya başladı. O gece Chicago’da muhtemelen polis ve suçlular arasındaki ilk büyük çatışmaya da tanık oldum. Mohawk Caddesi’nde bir ziyaretteydik, birden aşağıda karanlıkta çatışma çıktı. Dışarı bakmaya çalıştım ama Denia beni pencereden uzaklaştırdı.

Burada, Detroit’te olanlarla kıyaslandığında tüm bunları neredeyse unuttum. Önce hali vakti yerinde bir otomobil işçisi ailenin yanında, beyazların yaşadığı bölgelerin başladığı yedi mil sınırındaki saygın siyah mahallelerinden birinde yaşadım. Oğulları beni aldı ve eve davet etti - yaşadığım üçüncü siyah ev. Güzel insanlardı. Paskalya sabahı beni kiliseye götürdüler. Ama sonra üç öğrenciyle birlikte gettoya taşındım ve o zamandan beri burası tam bir kabus oldu. Buraya geldiğim ilk günlerden birinde, yeni tanıştığım Thigpen öldürüldü. Harika bir insandı, bir ayı kadar iriydi ve bir şairdi (size koleksiyonunu gönderiyorum, Down Nigger Paved Streets). Görünüşe göre şehirdeki uyuşturucu ticareti hakkında zararsız bir şiir yazmasından başka bir sebep yokken, geçen gün narkotik gangsterleri tarafından iki arkadaşıyla birlikte infaz edilmiş olarak bulundu. Bağlanıp yere yatırılmışlar ve başlarının arkasından vurulmuşlardı. Ama beni en çok şok eden birlikte yaşadığım üç kişinin tepkisiydi. İçlerinden biri, Jeff, Thigpen’i yıllardır tanıyordu ve bir kitapta onunla birlikte fotoğrafı vardı. Ama Jeff bir sabah elinde gazeteyle sakince geldi ve şöyle dedi: “Hey, geçen gün tanıştığın Thigpen denen adamı hatırlıyor musun? Bak, onu da uçurdular.” Daha büyük bir etki yaratmadı. Tüm bu şiddet olaylarına böyle tepki veriyorlar, bu da beni gerçekten etkiliyor. Ama yine de kendileri korkuyor. Burada korkudan titreyen sadece ben değilim.

Geceler en kötüsü. Uykusuzluktan gerçekten çökmeye

1971 - Detroit

başlıyorum. Jeff ve diğer ikisi üst katta uyurken ben oturma odasında kalıyorum. Her gece buzdolabını kapının önüne koyup üstüne birkaç boş şişe koyuyorlar ki kapıyı açmaya kalktıklarında şişeler düşüp onları uyandırırım. Bir gece kedi buzdolabının üzerine sıçradı ve şişeleri büyük bir gürültüyle devirdi, ben de üst kata diğerlerinin yanına fırladım. Artık sinir hastasıyım ve sürekli dışarıdaki ayak seslerini dinleyerek yatıyorum (buradan söyleyebileceğim kadarıyla Detroit’te hırsızlar dışında kimse geceleri yürüyerek gitmeye cesaret edemez). Arada bir dışarıdan silah sesleri duyuyorum. Daha önce hiç gerçekten titrememiştim, ama şimdi bazen San Francisco’da soyulduğum gece hissettiğim jöle gibi bir hisse kapılıyorum. Sadece kalp atışlarım bile beni uyanık tutmaya yetiyor.

Aslında, korkunç bir kabustan aniden uyanana kadar tüm hafta boyunca bir kez bile gözlerimi kapattığımı düşünmemiştim. Artık seyahat ederken neredeyse hiç rüya görmüyorum ama o gece rüyamda on bir yaşındayken papaz evindeki oturma odasının zemininde uzandığım güneşli bir günü gördüm. Hatırladığım kadarıyla Lumumba’nın öldürüldüğü radyo haberlerinde duyurulduğunda orada uzanmış portakal yiyordum. O zamanlar hiçbir şey anlamamıştım ama yine de çok net hatırlıyorum. Bu sahne şimdi kâbusta net bir şekilde gözümün önündeydi ama sürekli Afrika’da bir yerde başka bir sahneye dönüşüyordu; yerde yatıyordum ve bazı Afrikalılar üzerime birbiri ardına makineli tüfekle ateş ediyordu. Onlara durmaları için bağırdım ama kurşunlar beni delmeye devam etti, korkunç bir his. Bu gerçek Detroit kâbusuna uyandım ama şimdi kıyaslandığında oldukça

1996 - Detroit

huzurluydum ve biraz sonra birkaç saat uyumayı başardım. Ancak kâbuslar her zaman gün ağardığında sona ermiyor. Orada bulunduğum ilk günlerden birinde yürüyerek sokaklara çıktım. Yarım saat geçmeden içinde iki beyaz polisin bulunduğu bir polis arabası durdu ve beni arabaya çağırdılar. Tekrar beyaz yüzler gördüğüm için neredeyse mutlu olmuştum ve yanlarına gittim. Kimliğimi görmek istediler. Gettoda dolaşırken sürekli bu şekilde durduruluyorsunuz. Sık sık kendime burada gettoda olmak ile Güney Afrika’da siyah olmak arasında ne fark var diye soruyorum, beyaz polislere sürekli kimlik göstermeniz gerekiyor. Bu yüzden neredeyse otomatik olarak pasaportumu çıkarmak için elimi omuz çantamın içine soktum. Anında polislerin tabancaları yüzüme doğru fırladı: “Tut şunu!” Bir silahın namlusuna bakmak korkunç bir deneyim ve korkudan titremeye başladım. Ama hiçbir şey olmadı, sadece çantamda bir tabanca olmasından korkmuşlardı. Silahlarının ateş almamış olması bir mucize gibiydi. İnsanlar birbirlerine bu kadar az güven duydukları bir dünyada nasıl yaşayabiliyorlar? Beni her zamanki gibi uyardılar: “Bu mahalleden hemen uzaklaşsan iyi edersin!” Özgüvenimi yeniden kazanmıştım ve cüretkâr bir şekilde “Ben burada yaşıyorum!” diye cevap verdim. Burada yaşadığım süre uzadıkça beyazlara siyahların gözüyle bakıyorum ve onlara karşı giderek artan bir nefret beslemekten kendimi alamıyorum.

Detroit gibi etrafınızda siyah yüzlerden başka bir şey görmediğiniz bir şehirde yaşamak tuhaf bir duygu. Yavaş yavaş bir değişim geçiriyorsunuz. Siyah yüzler yakın ve tanıdık, dolayısıyla sıcak olurken, beyaz yüzler uzak ve bilinmez,

dolayısıyla soğuk görünür. Tüm bu dehşete rağmen, gettonun bittiği o soğuk ve buzlu çöplüklere gitmek gibi bir isteğim kesinlikle yok. Dolayısıyla televizyonu her açtığımda ve aniden beyaz yüzlerden başka bir şey görmediğimde yaşadığım şoku herhalde anlayabilirsiniz. Evet, garip bir şekilde beyaz yüzler Detroit kabusunun önemli bir parçası haline geliyor. Çünkü beni geceleri uyanık tutan sadece suç değil. Televizyon ve radyo da öyle. Detroit ve Chicago gettolarının her yerinde siyahlar arasında televizyon ve radyoyu gece boyunca açık bırakmak bir alışkanlıktır, böylece hırsızlar sizin hala uyanık olduğunuzu düşünür. Bir başka şey de, televizyon ve radyo açıkken uyumaya o kadar alışmışlar ki, bu bir tür uyuşturucu haline gelmiş; birçoğu bu gürültü olmadan uyuyamıyor.

Bunu bir gün Chicago’da Denia ile biraz kestirmek istediğimizde ve Denia uykuya dalmak için otomatik olarak televizyonu açtığında fark ettim. Bazı insanların bu gürültü-narkotiğine bu kadar erken bağımlı hale gelmesi şok edici. Detroit’in elli mil dışındaki Jackson’da genç ve güzel bir siyah anne olan Orline ile birlikte yaşarken, birlikte yaşamamızın neredeyse imkansız olduğunu keşfettim. Yatağa girdiğimizde her zaman radyoyu açardı. Ben de yattığım yerde onun uyumasını bekler, ardından yavaşça sesi kısmaaya çalışırdım, aksi takdirde uyumam kesinlikle imkansızdı. Ancak sesi ne zaman belli bir seviyeye indirsem, iki ve üç yaşlarındaki iki çocuğu uyanıp ağlamaya başlıyordu, bu yüzden hemen sesi tekrar açmak zorunda kalıyordum. Buna sadece iki gece dayanabildim ve sonrasında taşınmak zorunda

1973 - Jackson, MI - Orline ve çocukları

1974 - Detroit

kaldım. Orlin'e in dediği gibi "kültürel olarak uyumsuzduk". Ancak kent gettolarındaki pek çok siyahın da aynı şekilde bu gürültüye bağımlı olmasının korkunç sonuçları olacağını düşünüyorum. Danimarka'da Amerikan radyosunun ne kadar ilkel olduğunu hayal bile edemezsiniz: her iki dakikada bir "mesaj" dedikleri şeylerle kesilen sürekli gümbür gümbür müzik. Her zaman şu uyutucu mesajı duyarsınız: "Sürüşü bize bırakın." Her şey siyahlara karşı büyük bir beyaz komplosu gibi geliyor. Tıpkı Güney Vietnam nüfusunun beynini yıkamak için onları "stratejik köylere" bombaladıkları gibi, ABD'de de siyahları küçük köylerden, kitle iletişim araçlarıyla daha iyi kontrol edebilecekleri bu büyük psikik toplama kamplarına zorlamışlar gibi görünüyor.

Bu baskının bir sonucu olarak kendilerini ezenlerin her görüşüne neredeyse harfiyen uymaları inanılmaz. Güneyde en azından düşünebilirdiniz, ama burada sürekli olarak başkalarının düşünmenizi istediği şeylerle bombardımana tutuluyorsunuz - ya da daha doğrusu düşünmeniz engelleniyor. Tüm bu müzik ve gürültü bir insanın bağımsız ve entelektüel gelişim kapasitesini boğmuyor mu? Bu insanların çoğunun kendilerinin de şaka yollu söylediği gibi zombi gibi görünmesi garip mi?

Birlikte yaşadığım üç kişi Detroit'te siyasi olarak aktif olan az sayıdaki insandan bazıları. Jeff bana Küba hakkında okumamı istediği bazı kitaplar verdi. Ama bu ortamda, gürültü, gerginlik, titreme ve ne olduğunu bile bilmediğiniz bir şeyden korkma içinde kitap okumam imkansız. Jeff, Kanada üzerinden Küba'ya yasadışı yollardan seyahat eden ve sayıları giderek artan siyahlardan biri. Bana Küba hakkında pek çok harika şey anlatıyor, ben de dinliyorum ama bu acımasız ortamda bunların çoğu çok alakasız geliyor. Küba'nın özgürce nefes alabildiği ilk yer olduğunu söylüyor. Tüm Kübalılar silahlı, tıpkı burada Detroit'te olduğu gibi, ama yine de Küba'da hiç korkmamış. Onu hayal kırıklığına uğratan tek şey Kübalı siyahların henüz Afro saç stiline sahip olmamasıydı.

1971 - Chris, Aaron ve Jerry Detroit'te

Jeff Küba'da o kadar mutluymuş ki ABD'ye geri gönderilmemek için mümkün olan her şeyi denedi ama kalmasına izin verilmedi. Yolculuktan sonra ailesini iki kez ziyaret eden FBI ile sorunlar yaşamaya başladı. Öğrenci yardımı aniden kesildi ve üniversiteden atıldı. Bu nedenle taksi şoförü olmuş ve takside Küba hakkında kitaplar okuyarak kendi hayal dünyasında dolaşıyor. Bir gün bana gülerken birkaç hafta önce "kendini soyduğunu" söyledi. Taksi şoförleri her zaman soyulduğu için kendisinden 50 dolar "çalmış", polisi aramış ve soyguncunun siyah olduğunu, şöyle şöyle görüldüğünü söyleyip o yöne doğru koşmuş. Sonra o gün daha fazla çalışmak zorunda kalmadı ve Küba hakkındaki kitaplarını okumak için Belle Isle'a gitti.

Ne yazık ki, deneyimlerini Detroit'te politik olarak kullanmak istemiyor; sistem o kadar büyük ve baskıcı ki bunun bir faydası yok diyor. Bu yüzden şimdi sadece Küba'ya dönmek için çalışıyor. Ancak iki gün içinde Vietnam savaşına karşı gösteri yapmak üzere Washington'a gitmek istiyor. Bir milyon kişi bekleniyor. Birlikte gideceğiz. Bu cehennemden çıkmak için sabırsızlanıyorum ve umarım Washington'da daha huzurlu olur da biraz dinlenebilirim. Ama Detroit'e geri dönmek zorundayım. Tıpkı Chicago'da olduğu gibi burada da o kadar sıcak insanlarla tanıştım ki bana karşı gösterdikleri iyiliğe akıl sır erdiremiyorum. Bu kadar acımasız ve baskıcı iki şehrin nasıl bu kadar müstesna insanları barındırabildiğini anlayamıyorum. Getto ile yaşamayı öğrenmem mümkün olmalı, çünkü bu insanlara geri dönmeliyim. Ama koşullara alışmam uzun zaman alacak. Akşamları köşedeki bakkala gitmek için bile arabaya binmemiz gerekiyor. Jeff ve diğer ikisi bir buçuk blok yürümeye cesaret edemiyor!

Detroit'i, araba radyosunun en yeni siyah hiti olan "Tanrı aşkına, halka daha fazla güç verin" şarkısının kafama vurulduğu hayalet bir kasabada sonsuz bir süzülüş olarak hatırlayacağım. Ve sonra her gün en yeni cinayet istatistikleri. Paskalya haftası olduğu

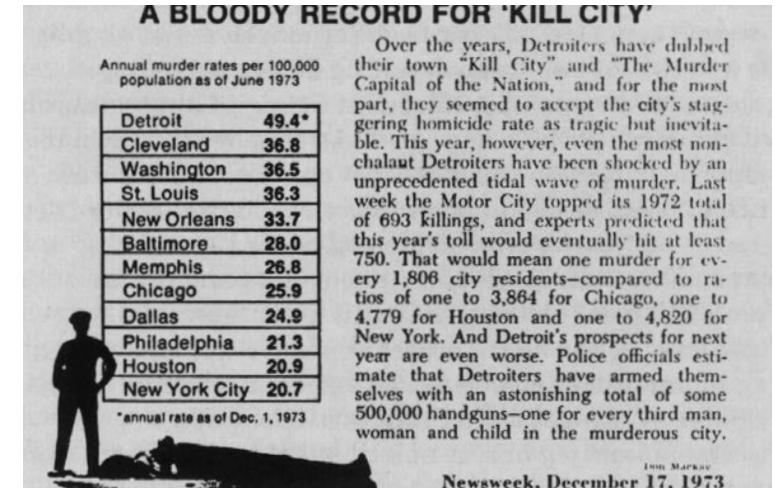

1972 - Detroit

1971 - Philadelphia, PA

için sadece 26 kişi öldürülmüş. Noel'den önce 1,000'e ulaşmayı bekliyorlar! Buradaki iç savaşta bir yılda, Kuzey İrlanda'da altı yılda kaybedilenden daha fazla insan hayatını kaybetti. Yine de gazetelerde "Detroit'te dünkü şiddet olaylarında beş kişi öldü" haberi sadece 18. sayfada yer bulurken, Kuzey İrlanda'daki

"trajik" iç savaşta iki kişinin hayatını kaybettiği manşetlerden duyuruluyor. Bu arada, Danimarka gazeteleri Paskalya sırasında kanaması olan ve damgalanan siyah kız hakkında yazdı mı? Her neyse, umarım daha huzurlu bir Paskalya geçirmişsinizdir. *Sevgilerimle, Jacob.*

Amerikan gettoları, Houston’da görüldüğü gibi, zenginlerin şehirde, yoksulların ise kenar mahallelerde yaşadığı şehir merkezindeki iş merkezlerinin etrafında beş ila on mil genişliğinde kalın kuşaklar halinde uzanıyor. Alt sınıf sürekli olarak sıkıştırılmakta ve itilip kakılmaktadır. Kentsel “uzaklaştırma” (siyahların dediği gibi) - sözde alt sınıfın yararına, istenmeyenlerimizden kurtulmak, onları yoğunlaştırmak ya da gizlemek için kullanılıyor. Bu durum özellikle bugün çoğu siyahın itildiği tarihi Harlem için geçerlidir. Baltimore’un şirin ve büyüleyici gettosunda olduğu gibi, tarihi Avrupa görünümü “gecekondu” mahallelerinin nasıl sürüldüğünü ve dikildiğini görmek beni sık sık ağlatırdı.

Üst üste yığıldığımızda kendinizi daha da kapalı hissediyorsunuz ve buna bağlı olarak suç da bu dikey gecekonduların yüksekliğiyle orantılı olarak artıyor. Philadelphia’da sokak çetelerinin yerini, birbirleriyle kat kat mücadele eden kat çeteleri aldı; asansörden yanlış katta inmek ölüm anlamına gelebilirdi. Her yıl yaşları 12 ila 17 arasında değişen 100’den fazla sokak çetesi üyesi öldürülüyordu. Bunlardan biri, American Pictures kitabımı satarak geçimini sağlayan yerel bir sokak satıcısıydı. Uzi hafif makineli tüfeklerle etrafa çılgınca ateş eden 10 ya da 11 yaşındaki çocuklar

tarafından silah zoruyla soyulan birkaç arkadaşım vardı. Biz beyazlar, onlara genellikle yaşlarının iki katı ceza vererek gettonun bir parçasını ortadan kaldırmayı umuyoruz. Aynı nafile şekilde, gettonun nedenlerini ortadan kaldırmadan gettodaki evleri yıkıyoruz. Gecekondu mahallelerindeki altı konut yasası ihlalinden beşinin umutsuz kiracılardan değil, ev sahiplerinin ihmalinden kaynaklandığı kanıtlanmasına rağmen, “gecekonduculara insanlar neden oluyor” şeklindeki yoksulları suçlama efsanesi devam ediyor. Şehir dışındaki büyük konaklarda birlikte yaşadığım birkaç gecekondu sahibi bu tür fikirlerin yayılmasında kesinlikle yardımcı oldular.

Yine de, zaten yıpranmış ve kullanılmış olduklarında yoksullara verilen o eski harap dairelerde yıllarca yaşamış biri olarak, bir gecekondu yaratan türden kiracı tahribatına hiç tanık olmadım: sızdıran çatılar, sarkan zeminler ve merdivenler, arızalı su tesisatı, kanalizasyon boruları ve kablo tesisatı. Ancak Fillmore gettosundaki en iyi arkadaşlarım Johari ve Lance’in kızları, gecekondu sahibinin yıllardır kurallara uygun hale getirmeyi reddettiği çürük bir pencereden düşerek öldüğünde yaşadığım acı ve ıstırapı asla unutmayacağım. Cenazesi kitabın sonunda görülüyor.

1973 - Baltimore

1973 - Baltimore

1974 - Philadelphia, PA

1975 - Richmond, VA

1997 - Robert Taylor Homes, Chicago

1997 - Robert Taylor Homes, Chicago

1973 - Lake Forest, IL

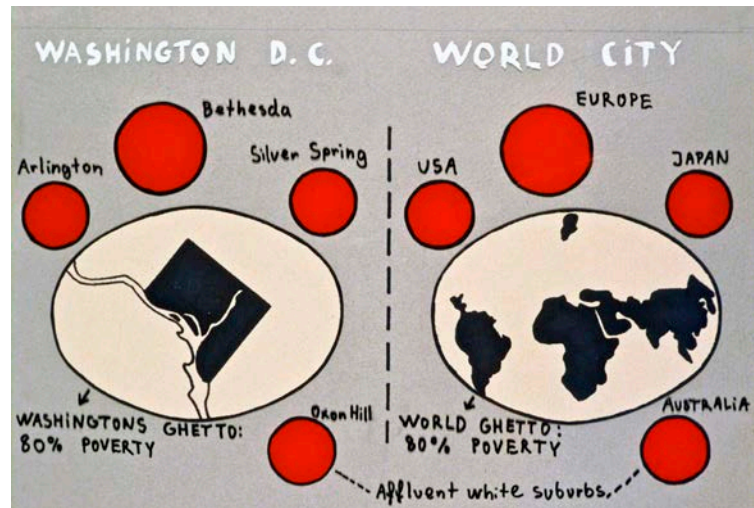
Gettonun nedenini her zaman gettonun içinde aramamız bir paradokstur, oysa “getto” kavramında nedenlerin dışarıda bulunması gerektiği ima edilir. Özellikle de her şehri çevreleyen varlıklı beyaz banliyölerde. Burada ağaçlarımız, yüzme havuzlarımız ve dünyada gelişmek için her türlü fırsatımız var. Çocuklarımız istenmeyen kişilerle aynı okula gitmek zorunda kalmasın diye şehir sınırları dışında yaşıyoruz ve gelirimizi şehirden elde etmemize rağmen şehre vergi ödemekten kaçınıyoruz. Böylece şehirler gittikçe fakirleşiyor. Washington DC gibi tipik bir şehir bu açıdan hepimizin içinde yaşadığı şehre, yani dünya şehrine benzer. Her iki şehrin merkezi de %80 oranında beyaz olmayan insanların yaşadığı gecekondular mahallelerinden oluşuyor ve bu mahallelerin etrafına Avrupa, ABD, Japonya, Çin ve Avustralya’nın lüks banliyölerini yerleştiriyoruz. Banliyö sakinleri getto içindeki işletmelerin çoğuna sahipler ve evlerine büyük karlar getiriyorlar ancak şehre vergi ödemeyi reddediyorlar. Dünyanın gettosu gibi Washington da gittikçe fakirleşiyor ve aldıklarımızın bir kısmını geri vermek için kalkınma yardımı göndermemiz gerekiyor.

Yoksul ülkelerden dışarıya net sermaye akışı geri verdiklerimizden daha fazla olmasına rağmen, çoğumuz cömert olduğumuza inanıyoruz ve bu yüzden Üçüncü Dünya’da Batı’ya karşı yükselen öfke ve terörizme içerliyoruz. Cehaletimiz çoğu zaman, eşitsiz ticaret anlaşmalarından, kredilerden, düşük fiyatlı hammaddelerden, iklim tahribatından ve vergi cennetlerinden elde edilen büyük karların bir kısmını geri ödeme ihtiyacını kabul etmeyi reddederek diğer tüm uluslara karşı tek başına hareket eden Trump gibi liderleri seçmemizde kendini gösteriyor.

Benzer şekilde, gettolarımızdaki Siyahların Hayatı Önemlidir öfkesini anlayamıyoruz - kendi başkentimizin kiraz çiçekleri açan güzel turistik bölgelerinin hemen dışındaki yaşamdan bihaberiz. 1970’lerdeki ilk seyahatim sırasında, dünyanın en zengin ülkesinin başkenti olan Washington’a açlık-acil durum bölgesi muamelesi yapılıyordu. Şehir 1980’lerden bu yana çoğunlukla bir iç savaş bölgesini andırıyor; sokaklarda Üçüncü Dünya dışında benzeri olmayan uyuşturucu savaşları yaşanıyor. Yoksul ülkelerde korktuğumuz suçlar, özellikle de terörizm, Avrupa’daki benzer şehirlere kıyasla yılda %2,000 daha fazla silahlı soyguna sahne olan Washington’da çoktan olağan hale geldi. Washington’daki cinayet sayısı tüm Britanya’dakinden %50 daha fazlaydı (bu kitabın 1984 baskısında yazdığım gibi). Ancak bugün, Avrupa’daki dışlanmışlarımızın çocukları büyümeye başladıkça, tablo değişiyor. İngiltere artık soygunlarda Amerika Birleşik Devletleri’ni geride bıraktı.

1973 - Washington DC

1973 - Washington DC

Şehrin siyah bölgelerinde yaşayan her on kişiden biri uyuşturucu bağımlısıydı (bir yıl önce Washington Post tarafından bildirildiği üzere). Bana saldıran ancak daha sonra beni evlerine davet eden bu iki bağımlı, arka planda beyaz kubbesi görülebilen Kongre Binası’ndan sadece üç blok ötede yaşıyor. Kongre üyeleri iş çıkışı evlerine yürüyerek gitmeye cesaret edemeseler de, dünyanın geri kalanından duydukları paranoyak korku nedeniyle askeri harcamaları artırmaya devam ederken, sosyal ödeneklerde kesintiler yapıyorlar. Ölüm kalpten gelirken kurşun geçirmez yelek ne işe yarar? Ben bu bağımlılarla yaşamaya başlamadan bir ay önce, koridorlarında bir polis vuruldu ve tam da bu odada bir kadın öldürüldü; bu kadın demokrasi ve özgürlüğün bu kalesine son kez baktı.

1973 - Washington DC

1971 - Alexandria, VA

1974- Elizabethtown, NC

1975 - "Thought for Food" San Francisco

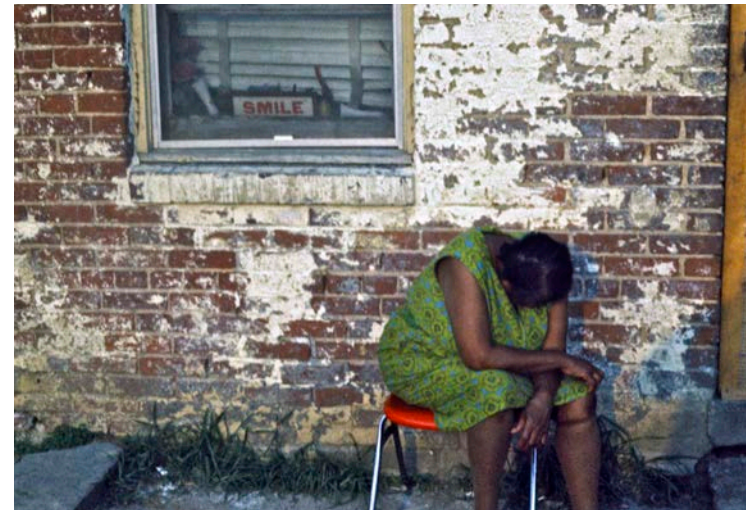
1974- NYC

1974 - Greenville, NC

İnsanları bir gettoya hapsediğimizde, onlara karşı uyguladığımız şiddet eninde sonunda bize de yönelir. Bunu başka bir getto ile -yaşlıların "gri" gettosu- karşılaştırdığımda, hapsedtiklerimizin neden kaçmayı imkansız bulduklarını anladım. Gri gettonun etrafında da görünür duvarlar yok, ancak yaşlıların zenginlerin kırıntılarına olan bağımlılığı onları köleliğe benzeyen bir güçsüzlük psikolojisine hapsediyor. Alt sınıfta olduğu gibi, birçok yaşlı da iyi bir işte çalışamayacak kadar özürdür ve ekonomik durumlarını iyileştirme şansları yoktur. Kendi hayatı üzerinde hiçbir güce sahip olmama, zenginlerin sadakalarına tamamen bağımlı olma hissi, gettonun psikopatolojisinin bir parçasıdır ve birçok yaşlı zihinde siyah psikolojinin "Adam" ını andıran otorite figürleri yaratır.

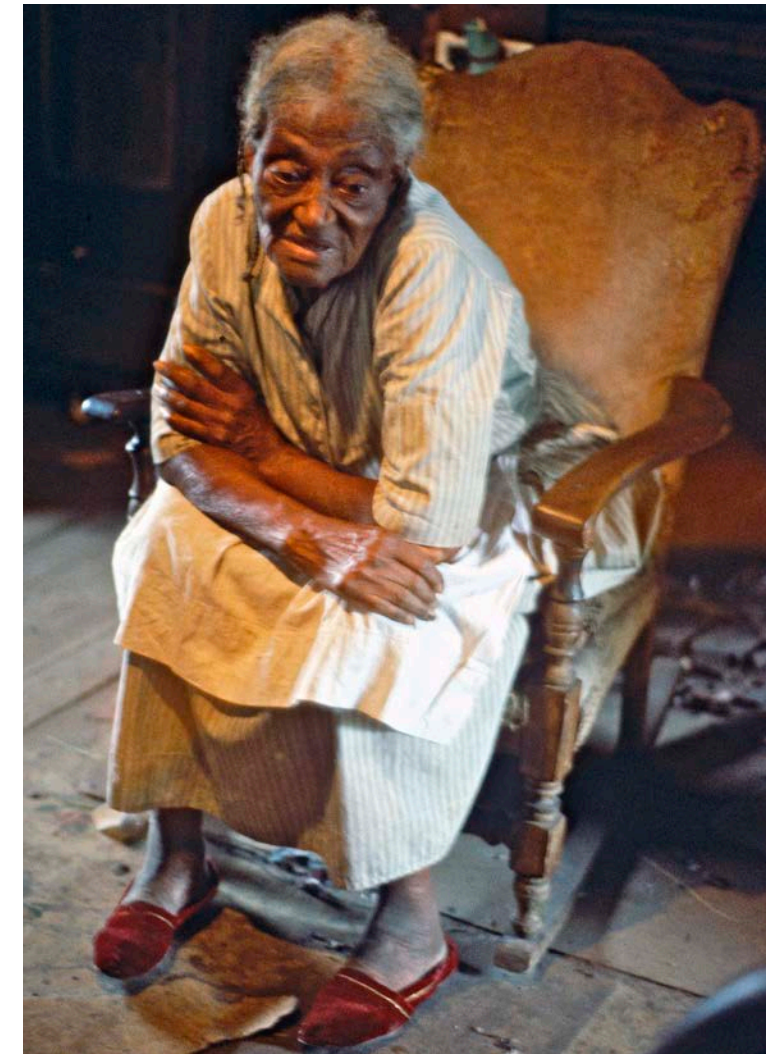
Gri getto, siyah ve göçmen gettolarımızla bağlantılıdır çünkü yoksulluk bu nüfusları, yaşlıların da genel olarak siyahlar kadar ayrımcılığa uğradığı ve toplum tarafından unutulduğu aynı mahallelere itmektedir. Yaşlılar bazen evlerinde açlıktan ölüyorlar çünkü yiyecek almak için dışarı çıkmaya korkuyorlar. Penceresinde "gülümse" yazan bu yaşlı kadını, resmi yoksulluk sınırının %40 altında bir emekli maaşına mahkum eden Kongre'ye en yakın komşu olarak buldum. Güney'de sosyal güvenlikle hiç yararlanamayan yaşlı insanlarla tanıştım. Binlerce kişi resmi olarak belirlenen aylık 1400 dolardan daha az maaş alıyor. Avrupa'daki refah devletlerinde sosyal ve sağlık personelinin evleri ziyaret ederek yaşlılar ve sakatlar için yemek, temizlik ve alışveriş yapmasına alışkın olduğumdan, ABD'de yaşlıların ihmal edilmesini daha da dehşet verici buldum.

1973 - "Smile" in Washington, DC

1973 - Baltimore

1978 - Waynesboro, GA

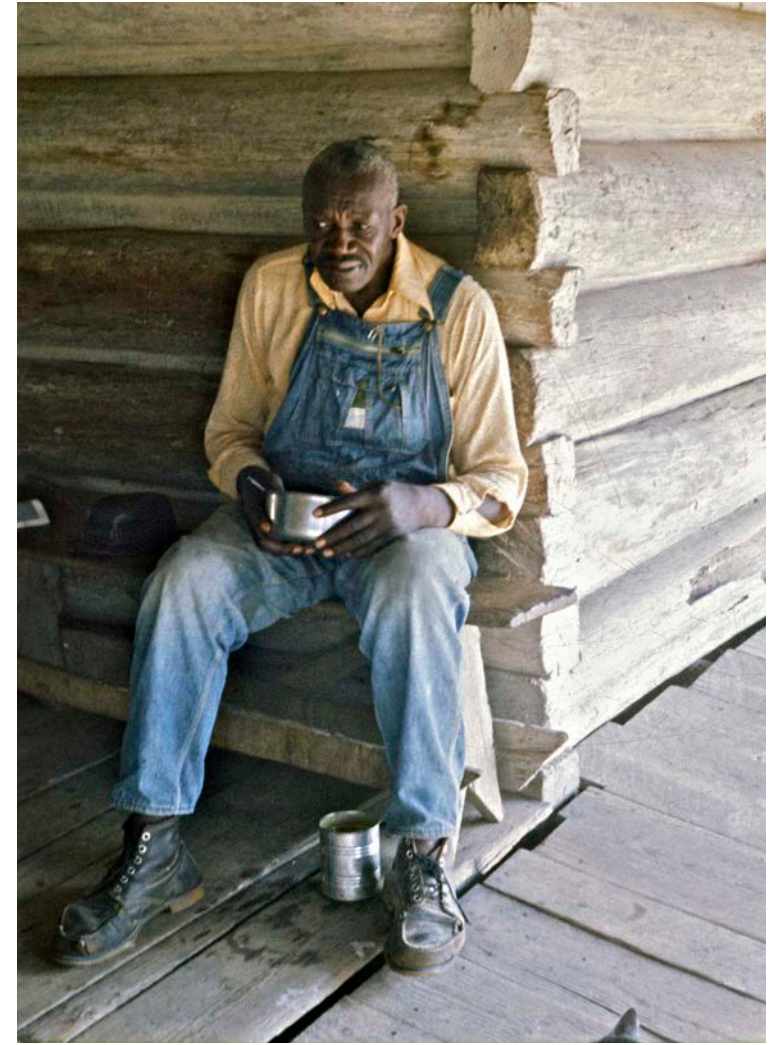
1974 - Washington, NC

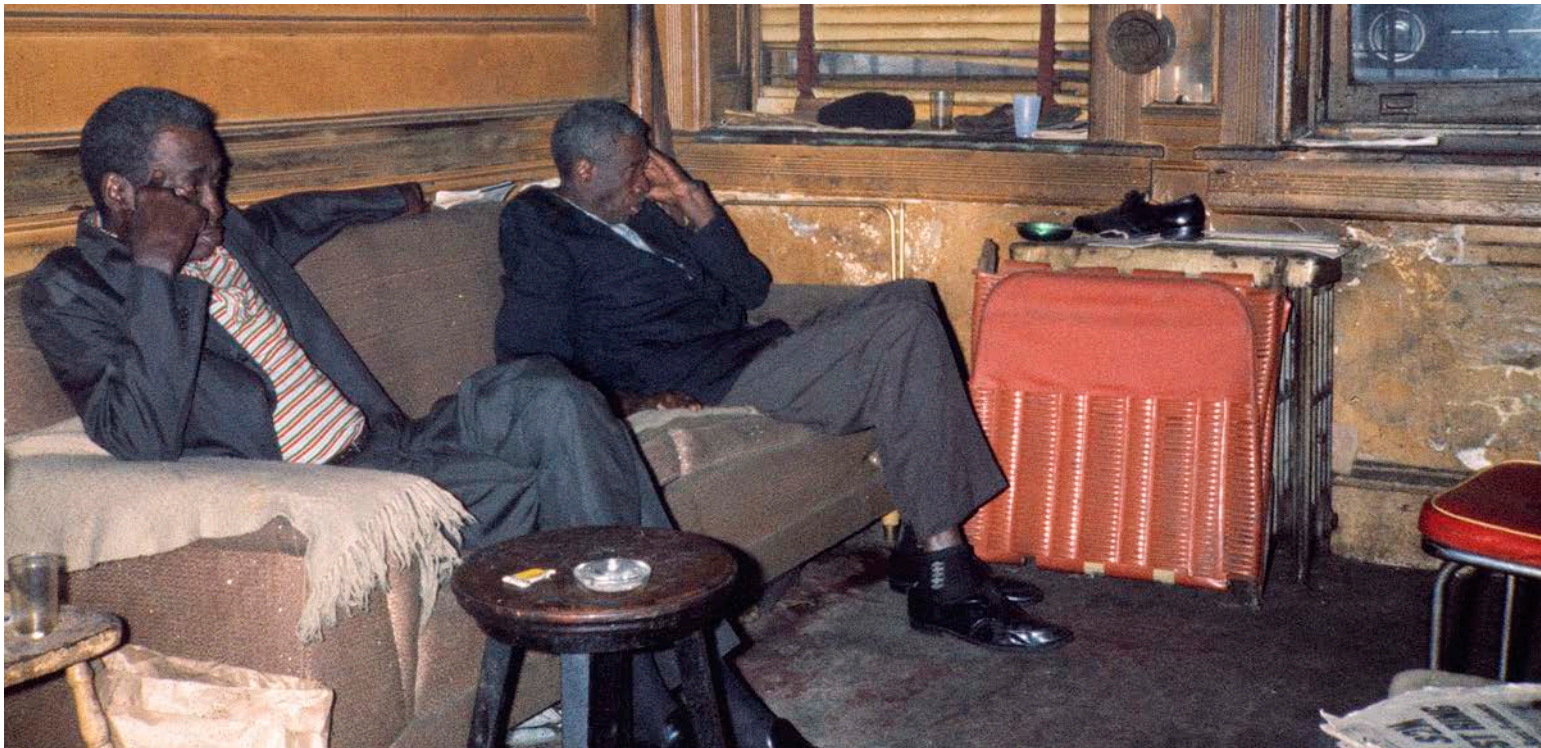
1974 - Norfolk, VA

1974 - Allendale County, SC

1975 - Notasulga, AL

1973 - Harlem, NY

1972 - NYC

New York'taki en iyi arkadaşlarımdan biri olan bu yaşlı Yahudi kadın devrimden önce Rusya'dan göç etmişti. Umudu, Kongre'nin komünist Rusya'ya dönmesine izin vermesi ve böylece 1972'de söylediği gibi son yıllarını "açlıktan ve korkudan uzak" bir şekilde yaşayabilmesiydi. Açlıktan ölüyordu, yemeği olduğunda asla et bulamıyordu ve sık sık soyuluyordu. Yine de mahallesindeki siyahlara karşı derin bir sevgi besliyordu. Kendi Doğu Avrupa gettolaşması ve zulmü canlı hafızasında olduğu için, pek çok Amerikalı Yahudi gibi o da siyahların mücadelesine derin bir bağlılık duyuyor ve siyahlar da kendisi gibi acı çekmek zorunda kaldığı için acı çekiyordu. Sivil Haklar Hareketi sırasında öldürülen beyazların çoğunluğu aslında Yahudiydi. Benzer şekilde, Amerika'daki konferanslarının çoğu, baskıya dair acı bir şekilde edinilmiş içgörülerıyla bu azınlık tarafından organize edilmektedir. Diğer ezilen insanlarla olan derin dayanışmaları, diğer ezilen gruplar arasındaki acı birikimini gözlemlemeye duydukları tarihsel ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır. Bu acı geleneksel olarak yöneticiler tarafından manipüle edilmiş ve Yahudilere karşı kullanılmıştır. Hem siyah Amerikalı hem de kahverengi Danimarkalı gettolarında bu acı, toplum tarafından sevilip sayılmadıklarını düşünen insanlar arasında zaman zaman ortaya çıkan antisemitizm olarak kendini göstermektedir.

1974 - Tarboro, NC

1975 - Bullock County, AL

1975 - Waynesboro, GA

1975 - Notasulga, AL

1975 - Oakland, CA. Huey Newton ile Kara Panter fotoğrafı

1972 - Detroit

1992 - Burke County, GA

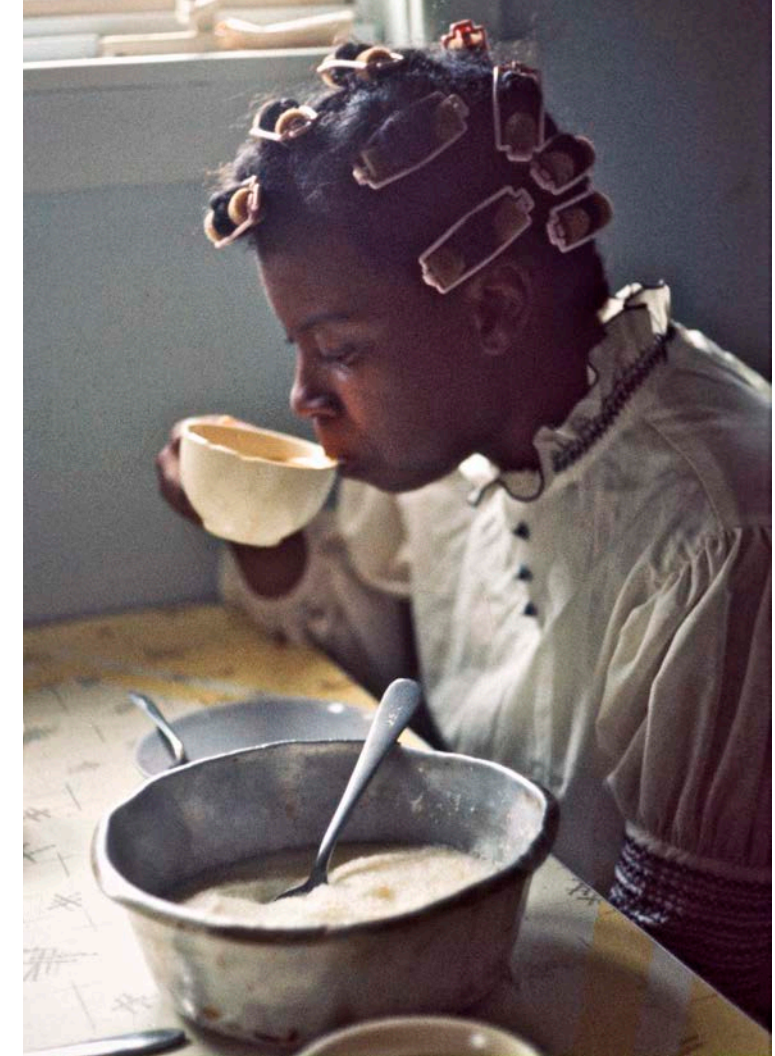
1990 - Robert Taylor Homes, Chicago

1978 - Augusta, GA

Amerikalılar yaşlılıkta bir miktar sosyal güvenceden yanalar, ancak Avrupa'nın refah devletlerinde olduğu gibi bir güvenlik ağı oluşturmayı reddediyorlar. Refah devletinin bireyin onuruna saygı gösterdiği yerde, Amerikan "kullan-at toplumu", Amerikalıların ironik bir şekilde "refah" olarak adlandırdıkları durumdaki insanların mahremiyetine sızan bir casuslar ağıyla kasıtlı olarak bunu yok etmeye çalışıyor. Sistem tarihsel olarak siyah aileyi yok etmeye çalışmıştır. Karı-kocaları ve çocukları birbirlerinden "uzaklaştıran" kölelik uygulaması, sosyal yardım departmanının hem babacan şefkatli efendi hem de şeytani zalim gözetmen rolüyle devam etmektedir. Kongrenin, bir erkeğin varlığı halinde annelere verilen sosyal yardımın kesilmesini öngören kararı sayesinde pek çok siyah baba, eşlerinin yardım alabilmesi için evi terk etmek zorunda kalmıştır. Böylece milyonlarca kadın yalnızlık ve yoksulluk içinde yaşıyor çünkü yardım alan 20 aileden sadece birinde erkek var. Yine de bu alt sınıftaki erkeklerin %50'sinden fazlası işsiz. Bu durum, yoksulluk, bağımlılık, korku ve özellikle de aşağılanma kısır döngüsü içinde hiç de iyi durumda olmayan siyah "refah annesi" ni yarattı. Sosyal yardım alanların çoğu beyaz olmasına rağmen, siyahlar yardım alabilmek için "önüne gelenle yatmakla" suçlanıyor. Bu inanılmaz bir suçlama, zira hem benim açık gözlemim hem de birçok araştırmanın sonucu, beyazların diğer ayrıcalıklarının yanı sıra siyahlardan çok daha fazla "önüne gelenle birlikte olduğu" yönünde. Bu damgalanmış annelere yapılan zulüm, politikacıların "refah aylakları" hakkındaki histerik konuşmalarından kaynaklanmaktadır; bu konuşmalar, seçmenlerin dikkatini, aynı politikacıların petrolün tüketilmesi, tarımsal ticaret sübvansiyonları vb. için milyarlarca dolarlık refah dağıtma şekline uzaklaştırmak için tasarlanmıştır.

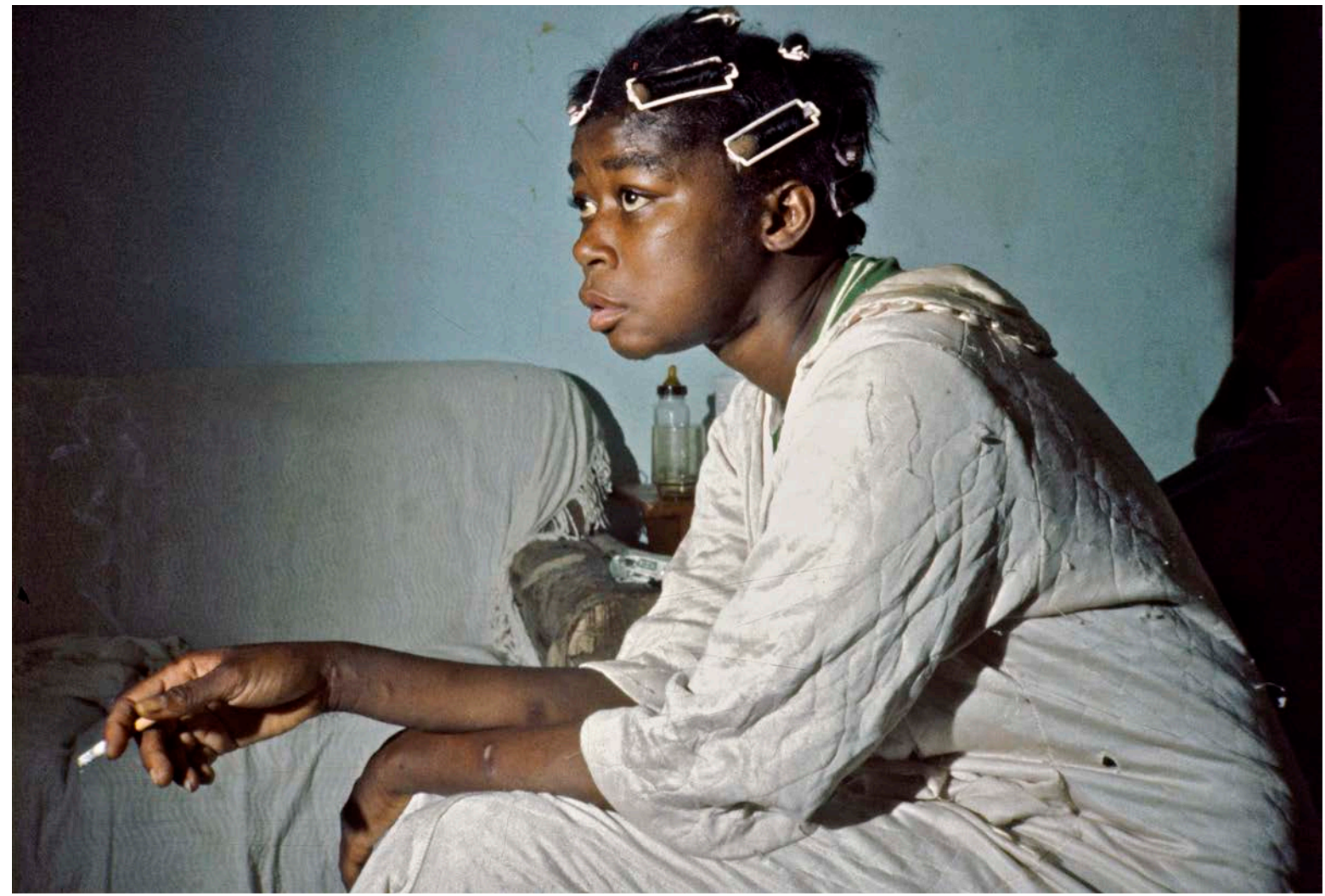
Yoksulların birkaç kırıntıyı alabilmek için uzun ve ayrıntılı aşağılayıcı soruşturmalara ve takip eden tacizlere maruz kaldıkları bir ortam yaratırlar. Onları insanlıktan çıkarmak için her türlü sadist hile kullanılıyor. Pek çok yerde sabahın dördünden itibaren ayazda ya da yağmurda sıraya girmeleri, sonra da "bugün başka dava alınmadığını" öğrenmek için bütün gün toplama kampı atmosferinde beklemeleri gerekiyor. Gizli aşıklardan para alırlarsa, bunu mutfak eşyalarına harcamaya nadiren cesaret edebilirler çünkü sistemin casusları sürekli olarak bir erkeğe dair kanıt olup olmadığını kontrol etmektedir. Yeni bir tost makinesi ya da ütü, yetersiz desteklerinin anında ellerinden alınmasına neden olabilir. Bu tür sosyal yardım anneleri ile yaşadığım her seferinde, casuslar haber vermeden geldiklerinde yatağın altına ya da dolaba saklanmak zorunda kaldım. Pek çok kadın başka bir varoluşu hiç bilmedi ve aptallaştırıcı TV programlarının köleleştirdiği ebedi bir ev hayatı tarafından yavaş yavaş yok ediliyor. Amerikalıların bu insanlara ne kadar acımasız davrandıklarının farkında olduklarını sanmıyorum ama bu durum Danimarka'da mülteci ve göçmenlere yapılan ırkçı muameleyle eşdeğer tutulabilir. Sistemin onlara sunduğu "giriş yardımı" bugünün Danimarka'sında asgari geçim düzeyinin altında. Geçmişin cömert refah devletinin aksine, Amerika'nın kullan-at toplumunun ayna görüntüsü haline geldik ve insanları atık olarak yoldan çıkarmaya çalışıyoruz. Amerika Birleşik Devletleri'nde kiralari çok yüksek olanlara yardım etmeyi reddederek insanları toplumun dışına atmak bir politika. En azından Danimarka'da tanıtım yardımı alan göçmenlerin "daha iyi entegre olmalarına" (aynı şekilde onlarla entegre olmak istemeyen bir topluma) yardımcı olmak için kiralari ödeniyor.

1974 - Greensboro, NC

1973 - Greensboro, NC - Watergate skandalı sırasında Baggie ve Nixon'ın bu fotoğrafına her zaman "Güzel ve Çirkin" adını verdim

1974 - Jersey City, NJ

1974 - Jersey City, NJ

Amerikalı sosyal yardım anneleri genellikle çöplüklerin ya da gürültülü otoyolların yakınında, arazinin ucuz olduğu özel yoksul evlerine yerleştirilir. Bu tür "yoksullar için konutlar" dokunulmazların resmi olarak sürgün edilmesidir. Her kentte bu tür insanlıktan çıkarıcı "projeler" vardır ve insanları öylesine yıkıcı bir dışlanmışlık kültürü içinde dışlarlar ki sonunda toplum için yararsız hale gelirler. Refah annesini tecrit ederek, halk, onlara ne tür bir acı çektirdiğini görmek zorunda kalmadan kurbanları suçlamaya devam edebilir.

Böylesi bir izolasyon ve toplumun çöplüğü olma hissi, projelerde yaşayan çocukları kolayca suça itiyor. Nell Hall [sayfa 318] ile kaldığımda, yaşadığı projenin içinden geçmek zorunda kalmaktan korktuğu için sık sık sosyal yardım ofisine ya da alışverişe gitmediğini gördüm. Kaybedenler çocuklar ve Amerika, çünkü Avrupa'nın refah devletlerindeki çocukların sadece %5'i yoksul büyürken, Amerikalı çocukların %21'i yoksulluktan o kadar kötü etkileniyor ki, geleceğin yüksek teknoloji dünyasında işe yaramaz olma riskiyle karşı karşıyalar. Kıyasıya küreselleşme yarışında rekabet etmeye çalışan hiçbir toplum, insan potansiyelinin bu kadar büyük bir kısmını kaybetmeyi göze alamaz.

1992 - Burke County, GA

1974 - Jersey City, NJ

1974 - Charleston, SC

1974 - Charleston, SC

1974 - Jersey City, NJ

1972 - Baltimore

Bağımlılık ve alt sınıf patolojisinin kısır döngüsüne yakalananlar hayatta kalmak için suça yöneliyor. Baltimore'daki arkadaşım Alphonso'nun durumu da böyleydi. O ve sokak çetesi beni soymaya çalıştığında tanışmıştık. Alphonso'nun karısı bir kafede çalışıyordu ve bu iş aileye Danimarka'daki asgari ücretin yaklaşık üçte birini kazandırıyor. Amerika'da Kongre makul bir asgari ücreti desteklemediği için acımasızca sömürülen milyonlarca hizmet çalışanından oluşan bir yeraltı dünyası var. Bu nedenle ABD'de diğer gelişmiş ülkelere kıyasla daha fazla hizmet işi vardır.

Alphonso ve karısı birbirlerini ve altı çocuklarını çok seviyorlardı ve ailesini geçindirecek bir iş bulamamak onu çok üzüyordu. Amerika'daki ilk yılımdı ve onlara hiçbir yardım yapılmadığını öğrendiğimde ne kadar şaşırıldığımı hatırlıyorum.

Yeni mezunlara suça itilmemeleri için iş bulana kadar yardım edilen bir ülkeden geliyordum. Bu nedenle Alphonso'nun hayatta kalabilmek için sokakta hırsızlık yapmak zorunda kalması beni çok etkiledi.

Onunla birlikte çocuklar için ayakkabı çalmaya gittim ve beni Baltimore'un yeraltı suç dünyasıyla tanıştırdı. Hırsızlık sayesinde güzel bir evi vardı ve hatta yılda birkaç kez çocuklarını pikniğe götürmek için araba kiralyordu. Bir yıl sonra geri döndüğümde çocukları üzgündü ama bana nedenini söylemediler. Alphonso'nun altı yıldan fazla hapis cezasına çarptırıldığını öğrendim. Cezaevinde onu ziyaret ettiğimde, en büyük oğlunun da onunla birlikte hapiste olduğunu öğrendim. Aile aniden gelirini kaybedince, oğul bir banka soygununa kalkışmıştı.

1972 - Baltimore

1972 - Baltimore

1972 - Baltimore

1973 - Baltimore

1973 - Baltimore

İşte Alphonso'nun karısı hapisaneyi ziyaret ediyor. Sonraki altı yıl boyunca kocasına dokunamadı ve onu sadece gürültülü monitörlü telefonlardan duyabiliyordu. Binlerce siyahın evliliği bu şekilde sona erdirildi. Böylece modern toplum, siyah aileyi yok etmeye yönelik kölelik mirasını kurumsallaştırmış oldu. 1980'lerde Alphonso, resimde görülen oğlu Nathaniel ile birlikte bu kitabı satan bir sokak satıcısı olarak geçimini sağlıyordu (Nathaniel benimle evlenmeden önce öldürüldü). Alphonso ayrıca okullarda American Pictures sunumlarına katılıyor, üst sınıf öğrencilerimi hiç bilmedikleri bir gettodaki yaşamla ilgili hikayelerle eğlendiriyordu.

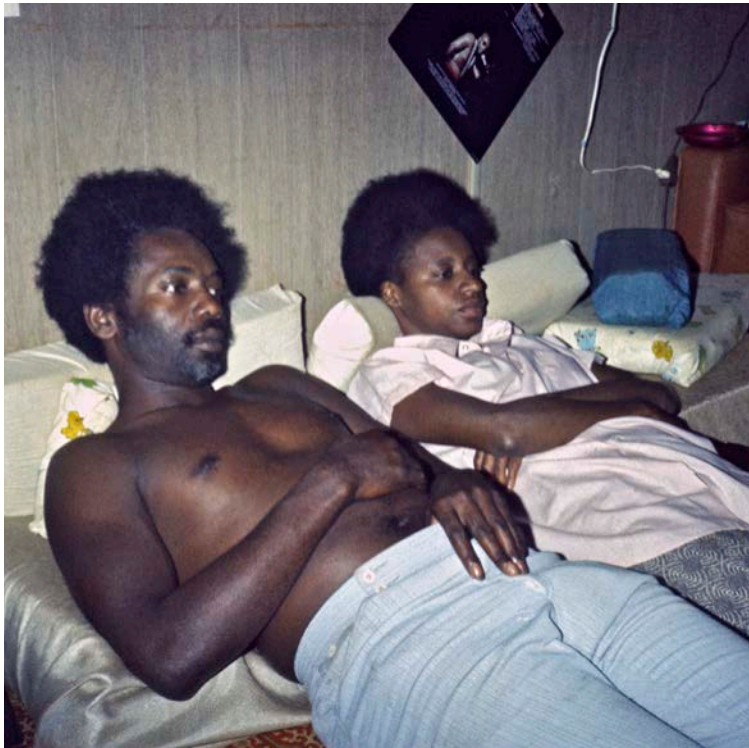
1975 - San Francisco

1973 - Baltimore

1973 - Liberty City, FL

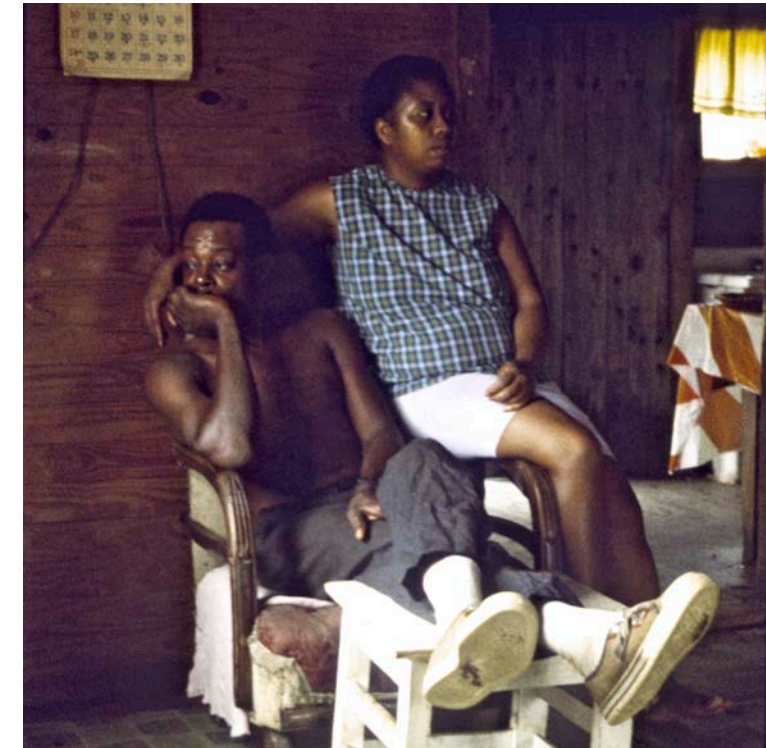

1973 - Zebulon, NC. Hugh spent years after in Central Prison

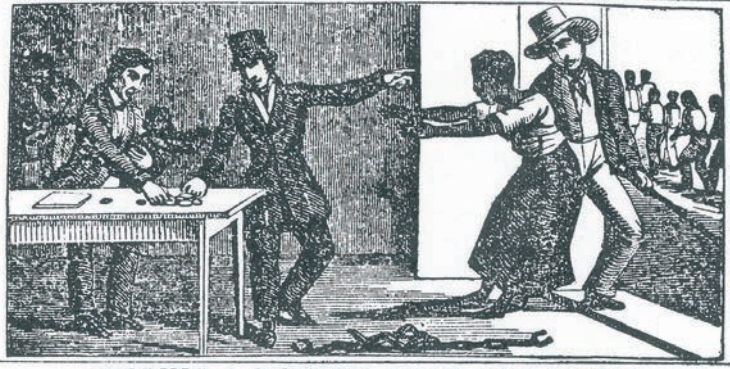
Liberal beyazlar sürekli olarak siyah aileye yönelik bu ekonomik saldırıları açıklamaya çalıştı. Onların teorisine göre siyah aile dengesiz ve işlevsizdir çünkü siyah erkeklerin “kölelik döneminde” erkeklikleri ellerinden alınmış, siyah kadınlar ise hayatta kalabilmek için sert ve otoriter olmuşlardır. Siyah anneler çocuklarını bu kalıbı tekrarlayacak şekilde yetiştiriyor ve sonuçta başarıya uygun olmayan bir nüfus ortaya çıkıyor.

Devam eden baskımın etkileri bu kalıbı “doğruluyor” gibi görüldüğünde, ezilenler güç yapımızı haklı çıkarmak için icat ettiğimiz mitlere inanmaya başlar. Getto erkeğini aptal, yetersiz ve zayıf göstererek kendimizi haklı çıkarmaya yönelik örtülü girişimlerimiz, dışlanmışlarımız tarafından içselleştirilir. İçselleştirilmiş ırkçılık, alt sınıf erkeğinin yaptığı neredeyse her şeyi değersizleştirilmesine, iş eğitimi programlarından ve eğitimden vazgeçmesine ve nihayetinde hayal kırıklığı ve savunma içinde ekme kazanılan kimliğini reddetmesine neden olarak kendini takdir etmeme ile sonuçlanır ve böylece ırkçı stereotipimizi daha da körükler. Gettoda kadın ve erkek arasında yarattığımız derinleşen uçurum, bizi artık köleye ihtiyacımız olmayan yeni bir efendi-köle sisteminden uzaklaştırıyor. Artık Amerika’daki siyahlara ya da Avrupa’daki

göçmenlere vasıfsız işgücü olarak ihtiyacımız yok çünkü Yeni Dünya Düzeni’nde bu tür işler artık gelişmekte olan ülkelere ait. Yine de yabancı düşmanlığımız ve pozitif ayrımcılığa karşı inatçı direncimizle, alt sınıfın bu seviyenin üzerine çıkmak için gereken yüksek eğitimi almasını engellemek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Son derece hazırlıklı ve motivasyonu yüksek olan biz zalimler, dünyanın dört bir yanında ezilenlerin öz değerlerini, motivasyonlarını ve adil oyunlarını ellerinden alıyoruz - ve sonra da adil bir pay alamadıklarında çılgık atıyoruz. Böylece onları işgücünün dışına itmeyi başarıyor ve hatta onları “sosyal yardım aylakları” olarak son bir çaresiz geçim kaynağı aramakla suçlama cüretini gösteriyoruz. Kendimizi iyi hissetmediğimiz anlarda, Hristiyan olduğunu iddia eden politikacılar tarafından durmaksızın istismar edilen bu samimiyetsizlik ve olumsuz ırkçı düşünce ağlarına hepimizin dolandığını düşünüyorum. Birbiri ardına öldürülen siyahi eşleri ve Danimarka’daki göçmenlerimiz arasında artan evlilik içi şiddeti gördüğümüzde, kurban olan hastalıklı saplantımızın kendi ruhumuza verdiği büyük zararı değil, yalnızca ezilenlerin trajedisini görüyoruz. 26 yaşındaki bu kadın işsiz kocası tarafından vuruldu ama biz de bu cinayetin suç ortağı değil miyiz?

1975 - Troy, AL

SELLING A MOTHER FROM HER CHILD.

“Do you often buy the wife without the husband?” “Yes, very often and frequently, too, they sell me the mother while they keep her children. I have often known them take away the infant from its mother's breast.”

Efendi-köle toplumu siyah erkeğin tehditkar cinsel imajını beslemek için elinden geleni yaparken, biz de siyah kadının kölelik döneminde başlayan değersizleştirilmesini sürdürmek için hiçbir çabadan kaçınmadık. Muhtemelen başka hiçbir ulus, bütün bir kadın ırkının yüzyıllar boyunca bazen her gün sistematik tecavüze uğramasına izin vermemiş ve daha sonra suçu kurbanın kendisine yüklemekte bu kadar başarılı olmamıştır. Püriten bir toplum, siyah kadını kırbaçlayarak ve çıplak satarak insanlıktan çıkarmak ve “kırmak” için her şeyi yaptı.

Beyaz kadının kocasını “baştan çıkardığı” için ona saldırmasının ardından, onu bu derece istismar ettiği için suçluluk hissetmemek için, ona karşı muazzam bir küçümseme geliştirmek gerekiyordu. Her zaman tecavüz kurbanları etrafında yaratılan gevşek ahlakı ve “hayvani” cinselliği hakkındaki olumsuz mitlerle birlikte, siyah kadının bu sistematik değersizleştirilmesi derin yaralar bırakmıştır. Harvard Hukuk Fakültesi’ndeki siyah kadınlar çıplak fotoğraflarına itiraz ettiklerinde, bu fotoğrafları Amerikan bağlamında kullanıp kullanmamam gerektiğine karar vermek için bir toplantı düzenlediler. Beyazların aksine, yoğun akran

1975 - Philadelphia; MS. Leonora; eski karımın okul arkadaşının kızı

baskısına rağmen beni bir serseri olarak barındırma cesaretini gösteren zavallı siyah kadınları cinsel olarak sömürdüğümü düşünmüyorlardı. Amerikalı siyah kadınların, daha sonra Afrika’da gördüğümün aksine, yüzyıllardır süren istismara tepki olarak beyaz erkeklere karşı güçlü savunma mekanizmaları geliştirdiklerini çok iyi biliyorlardı. Bunu beyazlara açıkladığım takdirde resimleri kullanabileceğime karar verildi. Daha sonra başarılı avukatlar ve politikacılar olan bu kadınların huzursuzluğu, beyaz güzelliği ideallerini o kadar içselleştirmiş olmalarının doğrudan bir sonucu oldu ki, olumsuz ve çirkin olan her şeyi siyah çıplaklığıyla ilişkilendirdiler ya da beyaz ırkçılar gibi bunları cinsel imgelere indirgediler.

Cinsiyetçi bir toplum siyah kadınlara her zaman kadınsı yönlerini inkar etmelerini söylemiştir. Siyah bir kadın, kendi adına yüce bir şey olarak yetiştirilen beyaz bir kadın için evde köle olmak zorundaydı. Siyah kadının ana görevi genellikle beyaz çocukları yetiştirmektir. Irkçı bir toplumda hayatta kalmalarını sağlamak için sert bir şekilde disipline etmek zorunda kaldığı kendi çocuklarına ayıracak zamanı yoktu. Siyah çocukları açık artırmada annelerinden ayırdığımız ve kendini beyaz çocuklara adanmış dadıları zorladığımız için duyduğumuz suçluluk duygusuyla, siyah kadını aşırı güçlü, acıya insanlık dışı bir noktaya kadar dayanabilen biri olarak klişeleştiriyoruz (kurbanın kendi çocuklarını sert bir şekilde yetiştirmesini izleyerek güçlendirilmiş bir imaj). Yine de yetiştirme tarzını, Danimarka gibi diğer ülkelerdeki gettolaşmış insanlardan daha sert bulmuyorum.

1973 - Hartford, CT - Kız arkadaşım Leslie

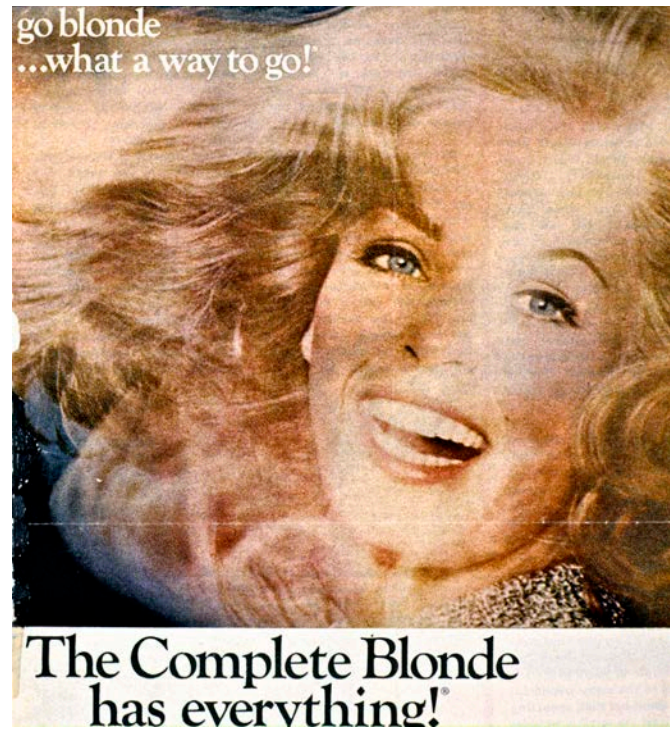
1974 - Charleston, SC

2004 - ırkçılığın sosyal kontrolünün Leslie ve benden çaldığı düğünün 30. yıl dönümünü kutlarken ve yine 2014’te - 40. yıl dönümümüz

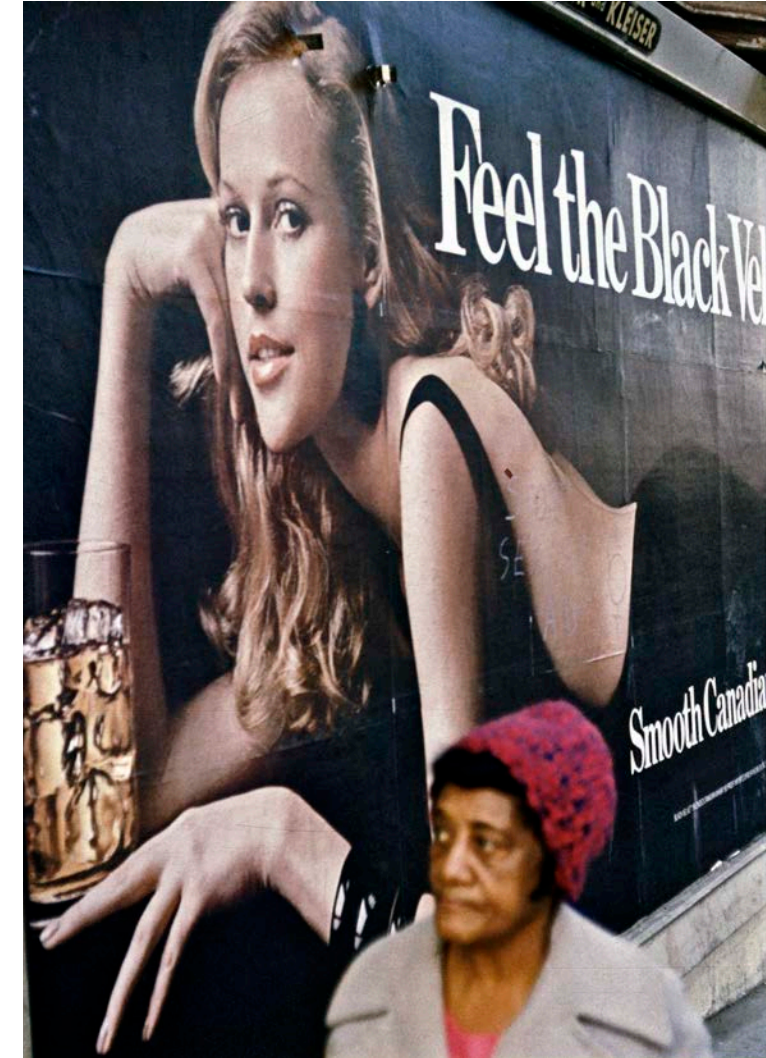

Yüzyıllardır süregelen sözde saf beyaz kadınlık kültü, beyaz reklamcılığın propagandasında devam etmekte ve bu da renkli kadın (dini açıdan örtülü kadından bahsetmiyorum bile) üzerinde muazzam bir olumsuz etki yaratmaktadır. Ona her zaman beyaz ten ve düz saçın güzel olduğu söylenmiştir. Psikolojik hasarı hafifletmek ya da beyaz gibi “görünmek” için siyah kadınlar cilt açıcı kremler kullanmaya ve saçlarını düzleştirmek için acı verici karmaşık süreçler yaşamaya başladı. Benzer işkencelerden geçen çocukları, kabul edilebilir olmak için bu kadar acıya katlanmaları gerekiyorsa, başlangıçta gerçekten çirkin olmaları gerektiğini düşünüyorlar. Yine ırkçı düşüncemizi içselleştirerek, koyu tenli oldukları için birbirlerini suçluyor ve durmadan eziyet ediyorlar.

1990 - Chicago

1971 - Baltimore

1974 - Tarboro, NC

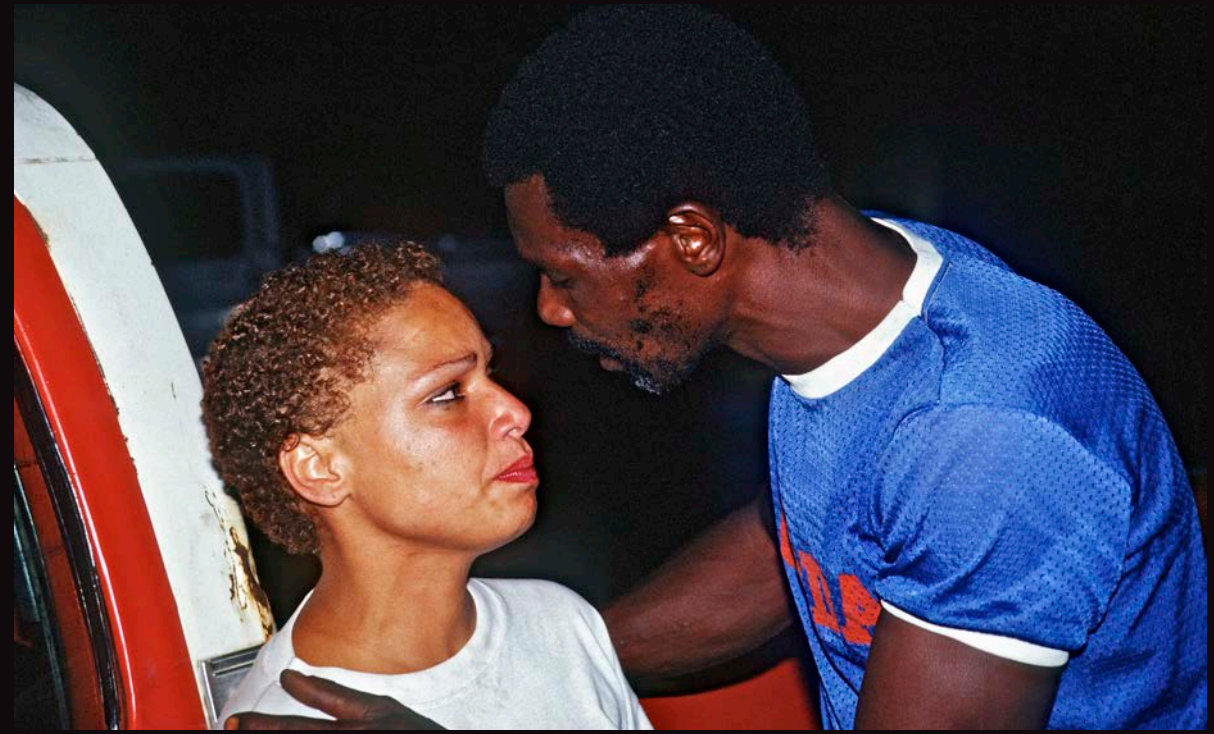
1974 - Astoria, Queens, NY

1975 - Seattle

1975 - San Francisco

1974 - Astoria, Queens, NY

1992 - Bullock County, AL

Beyaz güzelliğin bu idealleri, siyahi kadınların kendi imajları üzerindeki olumsuz etkisinin yanı sıra, aile üzerinde de yıkıcı bir etkiye sahip olabiliyor. Alt sınıf evlerde sık sık duyduğum kavgalar, siyah erkeklerin kadınlara bakışının beyazların toplumsal ideallerinden derinden etkilendiğine inanmama neden oluyor. Beni en çok üzen şey, siyah ailelerin neredeyse %70'inin artık tek ebeveyn sahibi olması değil, hala sağlam olan ailelerde gördüklerim. Bu mutsuz ve güçsüz eşler arasındaki tartışmalarda, kökleşmiş beyaz düşüncemizin - "Sen bir bok değilsin zenci" ya da "çirkin sürtük"-yankılandığını duymak ve çocukların bunu "Ben bir boktan daha kötüyüm!" şeklinde içselleştirdiğini görmekten daha incitici bir şey olamaz. Getto erkeklerinin sürekli olarak "değersizleştirdikleri" kadınları "dövmelerinin" korkutucu yönü istatistiklerde görülebilir: ABD'deki tüm eş cinayetlerinin 1/3'ü, nüfusun yalnızca %13'ünü oluşturan siyahlar tarafından işlenmektedir. Kadına yönelik şiddet tüm dünyada korkunç derecede yüksektir. ABD'de siyah kadınların beyaz kadınlara oranla sadece %35 daha fazla olması, ne yazık ki çalışan siyah erkeklerin yokluğunu yansıtıyor olabilir. Danimarka'da göçmen kadınlara yönelik şiddet hızla artmaktadır ve şu anda sığınma evlerindeki kadınların %42'sini oluşturmaktadır. Burada da sorumluluğu kendimizden uzaklaştırıyor, rakamları bizim onları ötekileştirmemizden ziyade geldikleri kadın düşmanı kültürlerle bağlıyoruz. Onları sosyal hayatımızdan uzaklaştırarak ya da dışlayarak, Amerikalı beyazların siyahlara davrandığı gibi davrandığımızı ve bunun da aynı sonucu doğurduğunu unutuyoruz: Kurbanlarımız kendi içlerine kapanıyor ve kaçmayı umdukları kültürlerin içinde kalıyorlar. Her iki kültürde de kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlayamayan gençlere karşı uyguladığımız şiddet eninde sonunda bize geri dönüyor.

1995 - Pahokee, FL

2003 - Philadelphia, MS

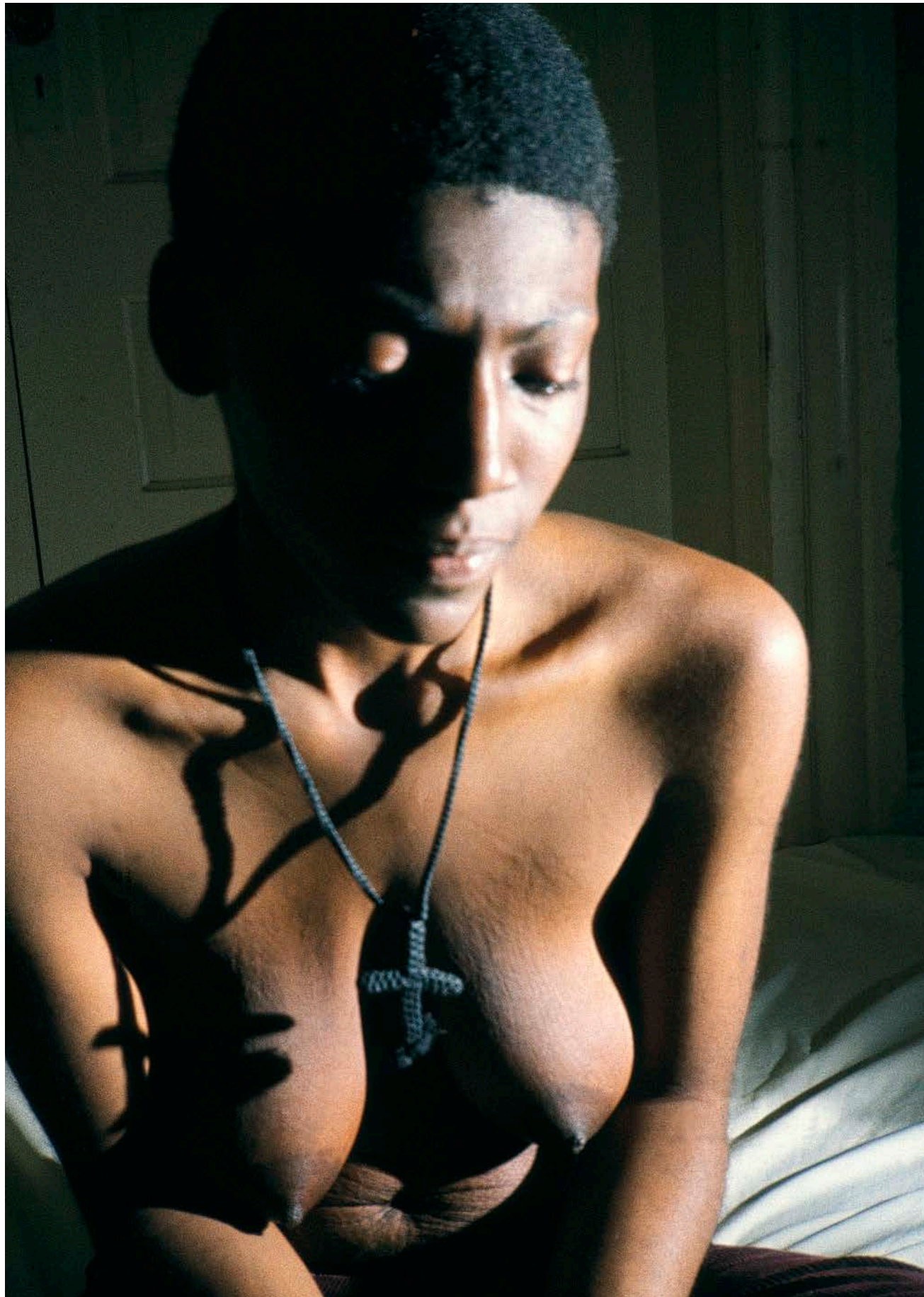
1996 - Selma, AL

1975 - San Francisco

1974 - NYC

1974 - Jacksonville, Fl

Luka 7, 36-50

Birini soygundan vazgeçirmeyi başardığım tek zaman, Kuzey Carolina, Greensboro’da koşulların garip bir bileşimi idi. Babası siyah gettodaki en kötü barlardan birine sahip olan Tony adında siyah bir sosyal hizmet görevlisiyle yaşıyordum. Geceleri barda takılırdım. Bir gece orada suçlu tipte iki genç siyah kadınla tanıştım ve onlarla eve gitmeye karar verdik. Önce bir dükkandan biraz şarap çaldık ve hemen bekleyen bir taksiye atladık. Arka koltuğa oturup yola koyulduğumuzda, paraları olmadığını bildiğim için taksi ücretini nasıl ödeyeceklerini sordum. “Merak etme,” dediler, “sadece bekle. Bırak biz halledelim. Oraya vardığımızda onu yere serer ve tüm parasını alırız.” Daha önce bir taksi şoförünü soymayı hiç denemediğim için bu beni biraz şaşırttı ama Amerika’da yapmayı öğrendiğim ilk şeylerden biri olan sessizliğimi korudum.

Sonra birden siyah sürücü bir şey sormak için arkasını döndü ve onu tanıdığımı fark ettim. Sosyal hizmet görevlisinin büyükbabasıydı ve şehirdeki en büyük siyah taksi şirketinin sahibiydi. Amerika’da çok nadiren meseleleri kendi ellerime alırım, ama o zaman kesinlikle aldım. Şoföre “Dur!” diye bağırdım ve ücreti ertesi gün torunu aracılığıyla alabileceğini söyledim. Sonra içinde silah olan çantayı bir kadının elinden alıp ikisini de arabanın kapısından dışarı ittim, onlar da tıpkı taksi şoförü gibi bana bakakaldılar. Sokakta onlara “O Tony’nin büyükbabasıydı, sizi aptallar!” diye bağırdım. Tony’yi tanıyor olsalar da, bu gerçek onları doğal olarak durdurmuyacaktı, ancak arabadan indiklerinde ve taksi uzaklaştığında, en azından ona zarar verme şansları yoktu.

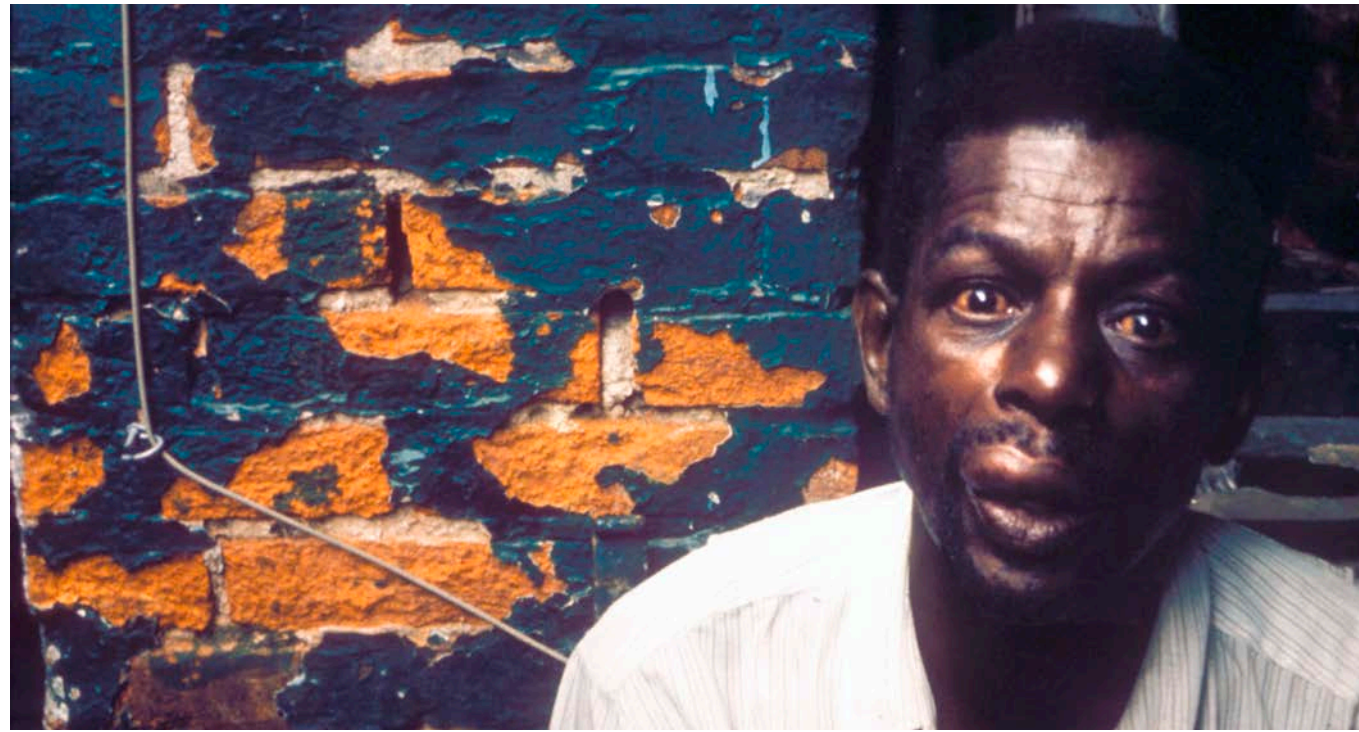
Çoğu zaman bu tür kadınların acımasızlığı beni şok ederdi. Hem erkeklere hem de kadınlara en iğrenç şeyleri yaptıklarını defalarca gördüm. İşte tam da bu nedenle, aramızda bir ilişki kurulabildiğinde ve bu vahşi sistemin onlara verdiği acımasızlık ve arkadan bıçaklamanın sert kabuğunun altındaki sıcak insanlığa bir göz atma fırsatı bulduğumda çok büyük bir deneyim yaşadım. Şiddet tarafından bu derece köleleştirilen insanlar, özgürlüğe ve birbirleriyle daha insani bir şekilde ilişki kurmaya derin bir özlem duyarlar. Ancak bu özlem, gettodaki diğer mahkumların şiddet içeren tepkileriyle sürekli boğulduğu için asla yeşeremez. Bu özlem hiçbir zaman beyazlarla ya da “kültürleriyle” daha iyi durumda olan siyahlarla temas kurmuyor, çünkü bu “kültürlü” tipler getto kültürünü sadece küçümsüyor - gettoda sürekli hissedilen ve algılanan ve bana göre gettonun giderek daha

şiddetli hale gelmesinden doğrudan sorumlu olan bir küçümseme. Daha insancıl bir sosyal sistem altında kolayca kök salabilecek olan ilişkilerimizde sıkça rastladığım şefkat, tam da sistemin bu kadınların şefkatten ziyade gaddarca davranmalarını nasıl daha doğal hale getirdiğini tekrar tekrar gördüğüm için üzerimde anlatılamayacak kadar güçlü ve acı verici bir etki yarattı.

Florida, Jacksonville’de bir başka gece, bana kalacak bir yer bulacağına söz veren hoş bir siyah kadınla tanışmıştım. Fahişe olan arkadaşını görmeye gittik ama erkek arkadaşıyla sorunları vardı, bu yüzden orada kalamadık. Bütün akşam etrafta dolaşım bu ve diğer olasılıkları denedik. Fahişe bize kalacak bir yer ayarlamak için gittikçe daha fazla ilgilenmeye başladı. Daha sonra ikisi, ben bir kafede oturup beklerken beyaz bir taksi şoförüyle “bir numara çevirmesi” konusunda anlaşılabilir.

Bir süre sonra koşarak geldiler, çok üzgün görünüyordular ve hemen gelmem gerektiğini söylediler. Bir motelde oda tuttuk ve sokakta “oral seks” için verilen on dolardan çok daha fazlasına sahip olduklarını keşfettim. Onlara bu parayı nasıl bulduklarını sordum ama söylemediler. Ancak daha sonra bana anlattılar. Meğer içlerinden biri beyaz adamı karanlık bir sokağa çekmiş ve “iş” orada yapmış. Ama sonra aniden yanındaki büyük bir tuğlayı kapmış ve adamın kafasına vurmuş. Adam hemen yere düşüp bayılmayınca, kadın çelik bir boru almış ve görünüşe göre adam ölene kadar kafasına tekrar tekrar vurmuş. Ardından cüzdanını almış ve arka planda durup tüm olanları izleyen diğer kadının yanına koşmuş. Mesele şu ki, on dolardan daha fazla bir vuruş yapabileceğini düşünmüştü, böylece gecenin tadını bir kadeh eroinle çıkarabilirdi. Ama üçümüz de moteldeki çift kişilik yatakta yatarken, belli ki acı içindeydiler; meğer ikisi de çok dindarmış. Birkaç saat boyunca “Tanrım, Tanrım, lütfen ölmesine izin verme!” diye dua ettiler. Gergin ve kekeleyerek dua etmişler, arada da ateş edecek bir damar bulmaya çalışmışlar. Ertesi sabah her şeyi çoktan unutmuşlardı. Daha çok uyuyakaldıkları ve koroda şarkı söylemeleri gereken kiliseye geç kaldıkları için endişeleniyorlardı.

Bir arkadaşına mektup

1973 - Baltimore

Bu yüzden alt sınıfa sakatlıyoruz, dışlıyoruz, klişeleştiriyoruz, aşağılıyoruz - hepsi de kendi Kabil yaratımımızla ve onun orta sınıf güç ve güvenliğimizin hassas dokusunda açtığı yırtıklarla yüzleşmenin acısından kaçınmak için.

Her ne kadar dışlanmışlarımızdan korkarak inşa ettiğimiz ayrımcılık bariyerleri, bu paryalar nadiren birbirleri dışında kimseyi tehdit etme gücüne sahip oldukları için korunabilse de, getto bizi hala rahatsız ve endişeli kılıyor.

Bu yüzden de dilenciye yukarıdan bakmayı tercih ediyor, vicdanımızı parayla ödütüyor. Çoğumuz yarattığımız baskı düzeni yüzünden öylesine kötürümleştik ki, sokakta onunla oturup Batı'da bir zamanlar refahımızı inşa etmek için onu nasıl kullandığımızı ve daha sonra onu Kore'ye, Vietnam'a, Irak'a ve Afganistan'a özgürlük dediğimiz şey için savaşmaya gönderdiğimizde ona nasıl ihtiyaç duyduğumuzu dinleyemiyoruz. Özgürlüğümüz için verdiği bu mücadelede neler kaybettiğini anlatırken gözlerinin içine bakmaya cesaret edebilir miyiz? Denizaşırı ülkelerdeki beyaz olmayan insanları da kendisi gibi bağımlı hale getirme özgürlüğünü... dış yardımlarımızdan ya da federal yoksulluk programlarımızdan kaynaklanan güç sarhoşluğunu ve kendi kendimizi tatmin etme özgürlüğünü... hayatının geri kalanında acı çekeceği paternalist özgürlüğü... dünyanın fakir insanlarını her gün bombaladığımız ve onların dünyanın nimetlerinden faydalanmasına izin vermediğimiz özgürlüğü... hemcinsimize zulmederken onu unutmaya özgürlüğünü.

1973 - Baltimore

1974 - Oakland, CA

*Eğer gerçekten isterseniz elde edebilirsiniz!
Ama denemelisiniz, denemelisiniz ve denemelisiniz.
Sonunda başaracaksınız.
Zulme katlanmalısın,
Kazansan da kaybetsen de payını almalısın.
ama aklın bir rüyada
şimdi daha zor görünüyor.
Eğer gerçekten isterseniz bunu başarabilirsiniz.
Roma bir günde inşa edilmedi,
muhalefet karşınıza çıkacaktır,
ama savaş o kadar zor görünüyor,
zafer o kadar tatlı olur.
Eğer gerçekten istiyorsan alabilirsin,
ama denemelisin, denemelisin ve denemelisin,
sonunda başaracaksınız..*

1975 - Las Vegas, NV

1973 - Baltimore

1974 - Apopka, FL

Florida'daki köle kamplarını gezdiğimde, bu psikolojik terörün farklı ülkelerde zihinleri baskı altına alma derecesinde büyük farklılıklar olduğunu keşfettim. Kamplardan birinde sadece Jamaikalı siyahlar vardı ve örneğin Amerikalılar kamplarının her tarafına çöp atarken, kamplarını temiz tutmaları beni şaşırttı. Liberal akademisyenler karakterdeki bu farklılıkları köleliğe kadar geri giderek açıklıyorlar. Latin Amerika ve Batı Hint Adaları'ndaki siyahlar bugün topluma daha fazla entegre olmuş durumdadır çünkü Latin kölelik biçimi feodalistti ve doğası gereği açıktı. Kilise köle ailelerini ayrılmaktan koruyordu ve yukarı doğru hareketlilik ve özgürlük vardı. Amerika'da ise kölelik kapitalistti: Kilise bile köleyi bir satış kalemi olarak tanımlıyordu ve psikolojik kaçış imkanı yoktu. Kapitalist kölelik türü kapalı bir sistemdi, feodal tür ise açık bir sistemdi ve bu nedenle zihin için o kadar yıkıcı değildi. ABD'deki kölelik, tamamen kapalı bir sistemin insanlar üzerindeki etkisini incelemenin mümkün olduğu Alman toplama kamplarıyla karşılaştırılmıştır. Toplama kamplarında entelektüeller tarafından yazılan günlükler, kısa sürede nasıl insan altı statüsüne indirildiklerini ve kamp muhafızlarına karşı neredeyse sevgi dolu bir tutum (ya da her halükarda doğrudan nefret değil) da dahil olmak üzere, ABD'deki ortalama bir köleye çok benzer bir ruh hali geliştirmeye başladıklarını göstermektedir; bu da birçok mahkumda tamamen boyun eğme ve sorumsuzluk ve çocuksuluk duygusuna yol açmıştır.

Amerikan gettosunun ayrı karakterini açıklamaya çalışan liberaller için bu tür teoriler ne kadar cazip olursa olsun, suç bir kez daha yüz yıldan daha uzun bir süre önce olmuş bir

şeye atıyorlar. Dolaylı olarak, siyahların "kölelik döneminde" edindikleri karakterin onları beyaz (ya da ana akım) topluma entegre etmeyi "bizim için" imkansız hale getirdiğini söylüyorlar. Kurban yine entegre olamadığı için suçlanıyor. Bu tür belirgin özellikler, tam tersine, köleliğin bugün de canlı ve iyi durumda olduğunu göstermektedir. Çünkü karakter özellikleri, kölelik döneminde yaşamış olan ancak genellikle entegre olmakta sorun yaşamadığımız siyah Batı Hintli göçmenlerde de görebileceğimiz gibi, nesiller boyunca miras alınmaz. Dolayısıyla, Amerika'daki "yerli" siyahlar farklı bir karaktere sahip gibi görünüyorsa, bu, istenmeyen vatandaşlarımızı hala kapalı bir sistem içinde hapsedtiğimiz ve şekillendirdiğimiz şok edici bir kanıttır.

1974 - Harlem, NY

1974 - Morehead City, NC

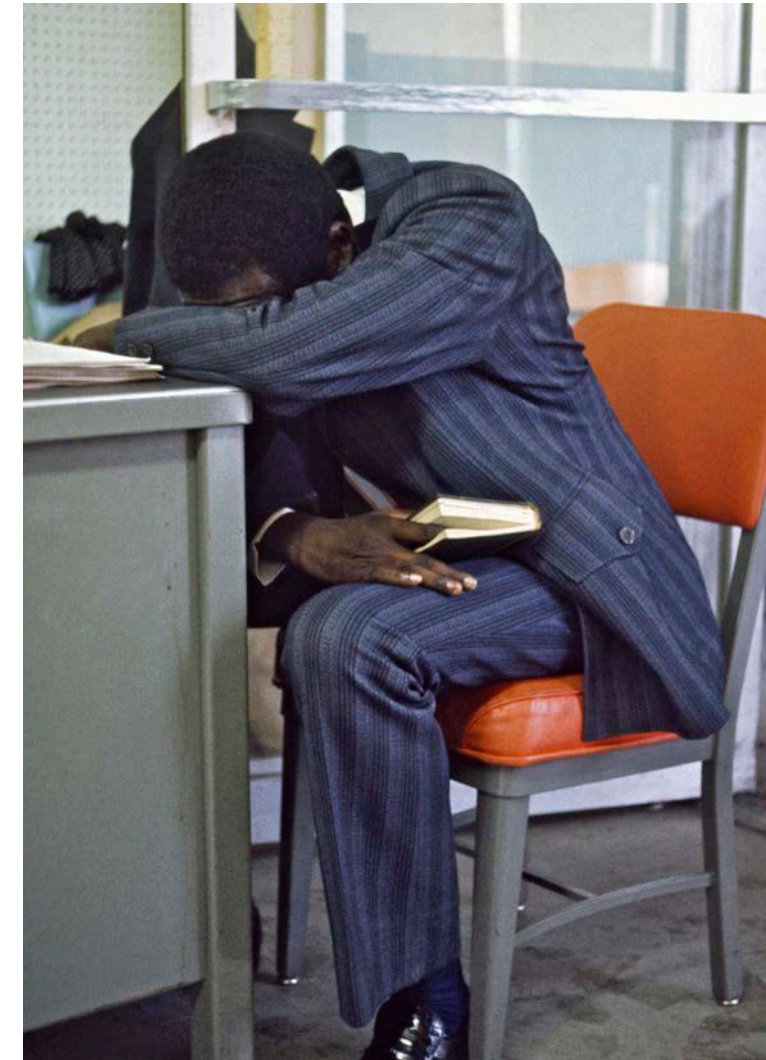
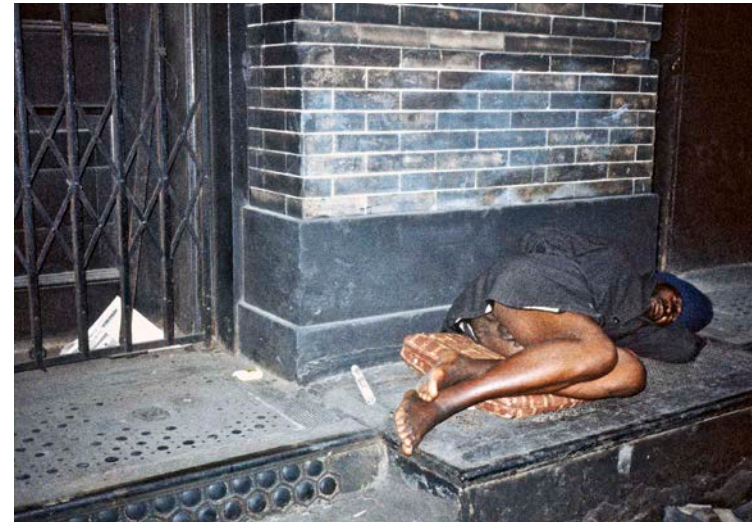
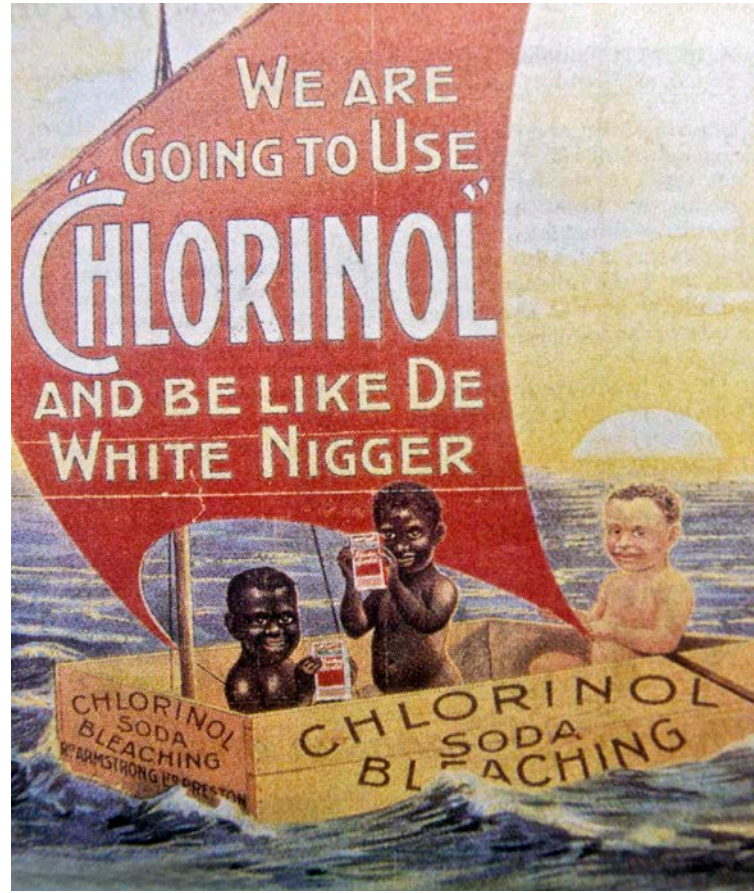
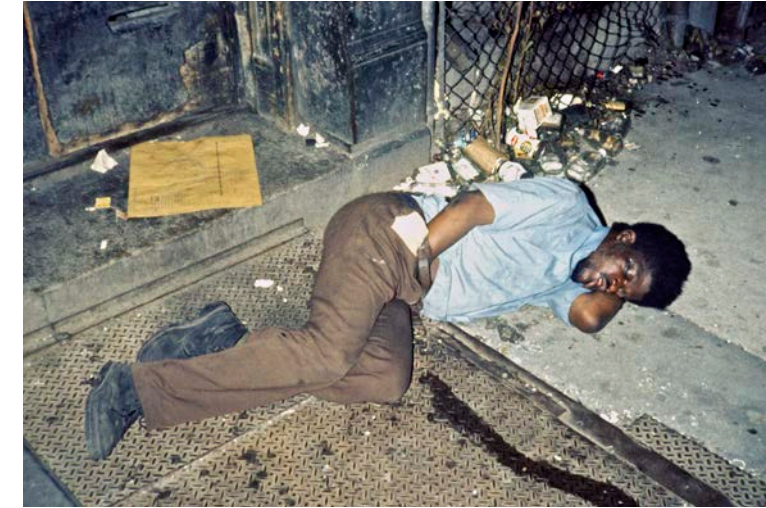

1974 - New Bern, NC

Kapalı getto sisteminin farkına varana kadar alt sınıf çocuklarının zihinlerinin sakatlanması beni hep şaşırtmıştır. Tanıştığım çoğu genç siyah çocuk yaşama sevinciyle doluydu. Ancak daha sonra kolayca depresyona giriyorlar ve sanki kendilerini bizim onlar hakkındaki baskıcı düşüncelerimizden korumak için bir kabuğa çekiliyorlar. Kendilerine yönelik olumsuz beklentilerimizi çok erken yaşlarda öğreniyorlar ve dördüncü sınıftan itibaren kendilerine, yeteneklerine ve geleceklerine olan inançlarını kaybetmeye başlıyorlar. Kapalı sistemin o kadar farkına varırlar ki motivasyonlarını kaybederler ve okulda beyazların gerisinde kalırlar (tıpkı Danimarka'daki sevilmeyen kahverengi çocuklarımızda gördüğümüz gibi).

Ancak ezilmişliğimizin en güçlü göstergesi şüphesiz ki kendimizden nefret etmemizdir; getto çocuklarının siyah bebeklerinin saçlarını yolmalarına ya da beyaz çocuklar genellikle kendilerini ortada konumlandırırken kendilerini kağıdın köşesine çizmelerine neden olan kendimizden nefret etmemizdir. İnsanların çevrelerine karşı şiddetli tepkiler vermesine, örneğin her yere çöp atmasına ya da hem sözlü hem de gerçek anlamda "arkadan bıçaklamasına" neden olan bu kendinden nefret. Tüm insanlar biraz kendinden nefret eder, ancak Amerikan alt sınıfında kendini küçümsemeye o kadar şiddetlidir ki, gettoya dünyanın en yüksek suç ve aile parçalanması oranlarından birini ve belki de en az karşılıklı güven derecesini kazandırmaya yardımcı olur. Zulümde her zaman olduğu gibi, saldırganlığın zalime değil de kurbanlara yöneldiğini gördüğümüzde, Amerikalı siyahların kontrol edilemeyen öfkesini deneyimlediğimizde, onları hapsedtiğimiz kapalı sistemin etkisini anlamaya başlarız: getto ya da burada ve şimdi kölelik!

Malcolm X: "Beyazların şimdiye kadar işlediği en kötü suç bize kendimizden nefret etmeyi öğretmekti."

Tacitus: "İncittiğin kişiden nefret etmek insanın doğasında vardır."

*Kardeşim, ne bedel ödedim ben!
Tarihimi çaldın,
kültürümü yok etti,
İletişim kuramayayım diye ses tonumu kestin.
Sonra aşağılayacaksın, sonra da ayıracaksın,
tüm yaşam tarzımı sakla
bu yüzden kendimden nefret etmeliyim!*

Siyah Heykel Ulusal Müzesi

Siyah Saat Ulusal Müzesi

1986 - Güney'deki restoranlar

1974 - Jacksonville, FL

1989 - rural VA

*Kardeşim, ne bedel ödedim ben!
Adımı benden aldın,
beni utandırdı,
beni rezil etti
Dünyanın alay konusu.
Beni bir gösteri haline getirdiler; alay etmek ve dalga geçmek için,
ama senin zamanın geldi
O yüzden saate dikkat etsen iyi olur!*

1989 - rural VA

1990 - in universities

2000 - NYC

1992 - NYC

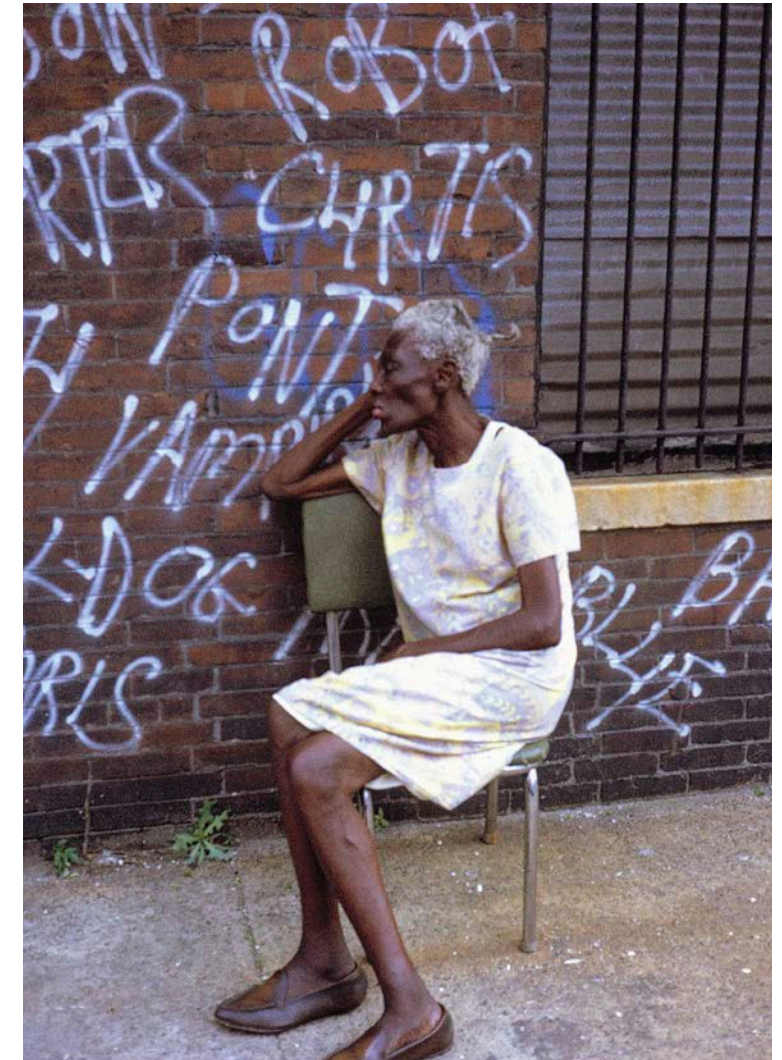

Afrikalılar tarafından taşınan beyaz sömürgeci

2002 NY - Broadway'de "Les Miserables" gösterisine katıldıktan sonra siyah şoförlü beyaz adam, NY

Afrika kıyılarından, Asya anakarasından,
Karayipler ve Mississippi
Orta ve Güney Amerika.
Önce aşağılayacaksın,
sonra ayrılırsınız,
tüm yaşam tarzımı saklıyorsun
Bu yüzden kendimden nefret etmeliyim.
Kardeşim, ne bedel ödedim!
Kardeşim, ne bedel ödedim!
Anne, ne bedel ödedim!

1973 - Philadelphia, PA

1973 - near Natchez, MS

1973 - New Orleans

1997 - NYC

1973 - Baltimore

1975 - NYC

1973 - NYC

1973 - NYC

Yukarıya doğru hareketlilikten diğer tüm ülkelerden daha fazla söz edilen ve görünüşte sınırsız fırsatlara sahip olan bu ülkedeki yolculuğum sırasında, kapalı bir sistemin varlığı benim için tekrar eden bir paradokstu. Tüm beyaz Amerikalıların kalplerinin derinliklerinde taşıdıkları, siyahların doğuştan gelen aşağılık duygusuna dair açıklamayı kabul edemiyordum. “Atalarımız buraya fakir olarak geldiler ve başardılar. Onlar neden yapamamış?” Ancak, böyle iki “fakir” göçmenle yakınlaştığımda benim için bir perde kalktı: Haiti’den Lidy Manselles ve Rusya’dan Bayan Pabst. Lidy’nin benim ilk siyah kız arkadaşım olması hiç de tesadüf değil. İlk başta Amerikan doğumlu siyah kadınlar dokunulmaz, görünmez bir bariyerin ardına hapsedilmiş gibi görünüyordu. Lidy açıkça başka, daha özgür bir dünyaya aitti. Bir gün Harlem’de bir kapı eşliğinde bir alkolikle konuşurken, bu beni hiç bu kadar etkilememişti. Lidy aniden küçümseyerek patladı: “Neden bir işe girmiyorsun?” Onun duyarsızlığı konuşmayı bitirdi. Hatta daha sonra şöyle bir şey söyledi: “Onlardan nefret ediyorum. Bu tembel hayvanlardan nefret ediyorum.” Bunun iki millet arasındaki bir çatışmadan çok daha derin bir çatışma olduğunu hemen hissettim: Bu, özgür bir kültürün köle bir kültürü küçümsemesiydi. Sımsiyah ve Katolik olan Lidy, “beyaz protestan çalışma ahlakını” herkesten daha iyi temsil ediyordu. Ve o, zincirleri olmadan gelen siyahlar arasında bir istisna değildi. Lidy sayesinde Brooklyn’deki sıkı sıkıya bağlı Batı Hint topluluğuna erişim sağladım. Daha önceki göçmenler gibi onlar da fanatik bir şekilde çok çalışıyor, para biriktiriyor, eğitimden ve kendi evlerine sahip olmaktan gurur duyuyor ve evrensel olarak güçlü bir ailenin öneminden bahsediyorlardı. Fedakarlıkları ve kararlılıklarıyla, üyelerinin %40’ı sosyal yardım alan çevredeki siyah toplulukların tam tersine, sosyal yardıma şiddetle karşı çıktılar. Mahalleleri İtalyan ve İrlanda mahalleleri kadar temiz ve yerli siyahlara karşı ırkçıdır. Bir nesilden daha kısa bir sürede, çoğu beyaz göçmenden daha hızlı bir şekilde, gelirleri, hala gelen birçok yoksul da dahil olmak üzere, ortalama Amerikan aile gelirinin %94’üne ulaşmıştır. Amerikan nüfusunun %1’i servetin %40’ından fazlasına sahip olduğu ya da kontrol ettiği için, Batı Hintli göçmenlerin, Avrupalıların çoğunun geldiğinden çok daha yoksul ve daha az okuryazar ülkelerden gelmelerine rağmen, beyazların çoğundan daha iyi durumda olduklarını görebiliriz. Buna karşılık, yerli siyahlar beyazların gelirinin sadece %56’sını elde etmektedir. Kennedy ve Johnson döneminde, belki de 500 yıl sonra eşitliklerini sağlayacak bir ilerleme kaydetmelerine izin verildi, ancak Nixon, Reagan ve Bush’un muhafazakar politikaları altında hızla geriye doğru kayıyorlar. 1960’lara kadar

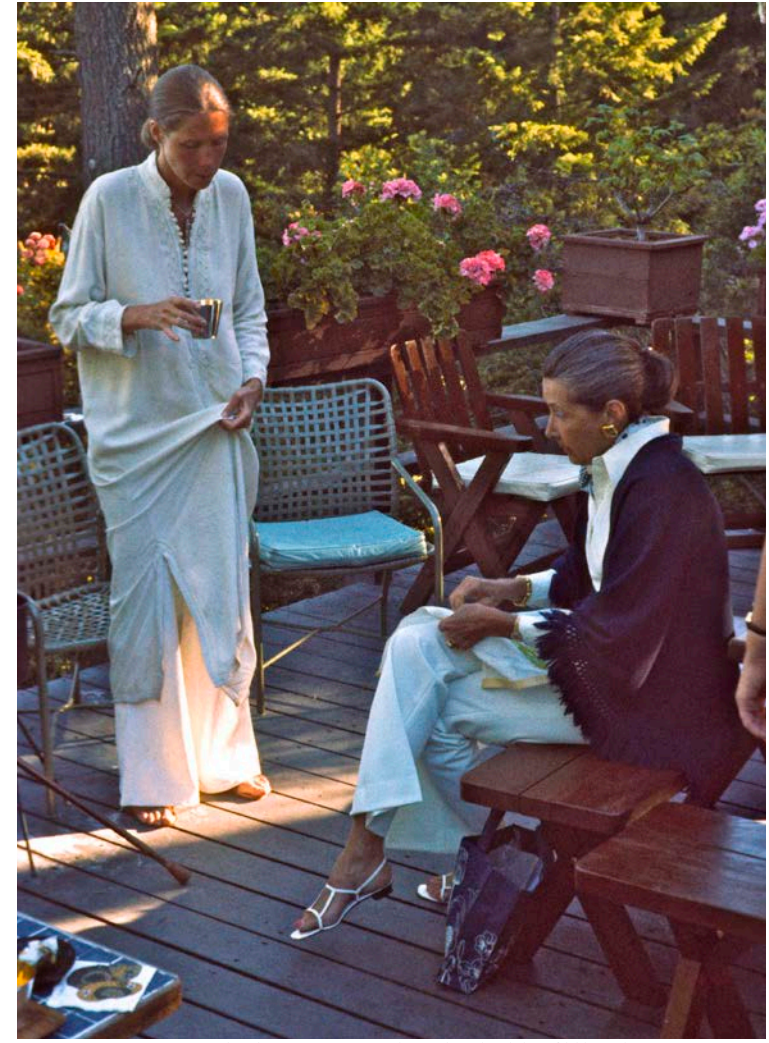
1974 - Apopka, FL

tüm siyah profesyonellerin 1/3’ü aslında göçmendi. Birçok seçkin üniversitede, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki siyahların yalnızca %6’sını oluşturmalarına rağmen, onların soyundan gelenler siyah öğrencilerin %85’ini temsil etmektedir. Peki Amerika’nın kendi siyahları için Harvard ya da Yale’e girmek neden bu kadar zor? Nedeni ne olursa olsun, Amerika Birleşik Devletleri’nden çok daha az sayıda siyahın yaşadığı bu düşük gelirli adaların böylesine zengin yetenekler üretebilmesi, Amerikan ırkçılığının etkisinin güçlü bir kanıtıdır. Tarihsel kölelikleri temelde Amerikan köleliği kadar acımasızdı ve Afrika’daki aynı kabilelerin soyundan geliyorlardı. Peki siyah göçmenleri yerli siyahlardan iki kat daha başarılı kılan nedir? Neden kölelik sonrası ülkelere seyahat edenler genellikle Batı Hintli ve Latin Amerikalı siyahların, Amerikan alt sınıfındaki “ezilmiş”, “kırılmış” ve “bağımlı” siyahlara kıyasla “gururlu ve son derece bağımsız” göründükleri sonucuna varıyorlar? Neden Amerika’da siyahlar ve beyazlar arasındaki ilişkinin temel bileşenleri hâlâ korku ve nefret iken, Brezilya’da linçler, haç yakmalar ve ırkçı isyanların yanı sıra NAACP ve Kara Panterler gibi örgütler hiç bilinmiyor? Benim açıklamam, kölelikten sonra beyazların Batı Hint

1975 - Palo Alto, CA - Pabst ailesinin dağ çiftliğinde hizmet veren garson

Adaları’ndan kaybolması ve ardından oradaki siyahların siyah rol modellerle çevrelenerek kölelik nedeniyle yıkılan özgüvenlerini yeniden inşa etmelerine olanak sağlamasıdır. Ancak ABD’de siyahlar, kendilerini tanımlama gücüne sahip olduğumuz ve özgüvenlerini ezmeye devam ettiğimiz, çoğunluğu beyazlardan oluşan bir toplumda yaşamaya devam ediyor. Bu nedenle Amerikalı siyah ebeveynler, Batı Hintliler ve Yahudiler gibi çocuklarını ikna edici bir şekilde cesaretlendirmiyor: “Evet çocuğum, bu ırkçı bir toplum ama sen yine de diğerlerinden iki kat daha fazla çalışarak bunu başarabilirsin!” Sadece kendine inanan insanlar bunu yapabilir. Siyah göçmenlerin inisiyatifi ve yaratıcılığı, etkin köleliği tanımlayan küçümseyici liberal cömertlik ve gerici ırkçı zalimlikten oluşan iki ucu keskin kılıcımız tarafından ezilmiyor. Siyah göçmenler ilkini kabul edemeyecek kadar gururludur ve yüzyılı aşkın bir süredir ikincisiyle uğraşmak zorunda kalmamışlardır. Psikolojileri ırkçılık tarafından şekillendirilmediği için, tıpkı Avrupa’daki Yahudilerin antisemitizme rağmen yaptıkları gibi direniyor ve başarılı oluyorlar. Hartford, CT’deki yerli siyah arkadaşlarımla Batı Hintlileri “go getters” ya da “siyah Yahudiler” olarak adlandırması şaşırtıcı değil.

1975 - Palo Alto, CA - Bayan Pabst ve kızı dağdaki çiftliklerinde

Bayan Pabst da tıpkı Lidy gibi -kırık ama kırılmamış- kendisini doğrudan üst sınıfa gönderen bir geçmişle gelmişti. Eski Rus aristokrasininin bir üyesi olarak devrimde en önemli şey dışında her şeyini kaybetmişti: üst sınıf kültürlenmesi. Dolayısıyla, servetlerinin içinde doğan en zengin %1’in 2/3’ünün geri kalanı gibi parayla (Pabst Brewing Company) evlenebildi. Bugün dünyanın dört bir yanında birçok malikaneleri var ve ben de onlarla birlikte Kaliforniya’da 3 milyon dolarlık bir çiftlikte tatil yaptım. Sanat ve kültürle yakından ilgilenen Bayan Pabst’ı sevdim ve daha fazla film alabilmem için bana biraz para vereceğini umdum. Ben de ona çamurlu çukurdaki bu küçük çocuk gibi fotoğraflarımı gösterdim. Onun dünyası, Bayan Pabst’ın hizmetçinin hizmet ettiği torunununkinden o kadar farklı ki, bira kutularının üzerinde Pabst yazmasaydı, aynı dünyaya ait olduklarını ve hayatlarının bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğunu bilemezdik. Ancak Bayan Pabst, ilgisizlik ve alkolizme yenik düşmüş bu insanların fotoğraflarını gördüğünde bağırdı: “Onlardan nefret ediyorum! Bu tembel hayvanlardan nefret ediyorum! Neden çalışmak istemiyorlar? Neden bir işe girmiyorlar?” Peki ama Bayan Pabst’ın kulağındaki altınlar nereden geliyor ve bu “hayvanlar” neden çalışmıyor?

1972 - Chicago

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

Üzgün genç adamların şarkısını söyle,
Çavdar dolu bardaklar.
Tüm haberler yine kötü.
Hayallerinize veda edin.
Tüm üzgün genç adamlar
barlarda oturmak
gece boyunca içmek
ve tüm yıldızları özlüyorum.
Tüm üzgün genç adamlar
kasabanın içinden sürüklenerek
gece boyunca içmek
kaşlarını çatmamaya çalışıyordu.
Tüm o üzgün genç adamlar,
Soğukta şarkı söylemek
unutmaya çalışıyorum
Yaşlandıklarını.
Tüm üzgün genç adamlar
Gençliklerinde boğuluyorlar,
eşcinsel olmaya çalışmak
Gerçeklerden kaçmak.
Sonbahar yaprakları altına çevirir
kalp yavaş yavaş ölüyor.
Üzgün genç adamlar yaşıyor,
En acımasız kısmı da bu.
Misbegotten moon
üzgün bir genç adam için parlıyor,
bırak nazik ışığın
hepsine tekrar rehberlik et.
Tüm üzgün, üzgün, üzgün genç adamlara.

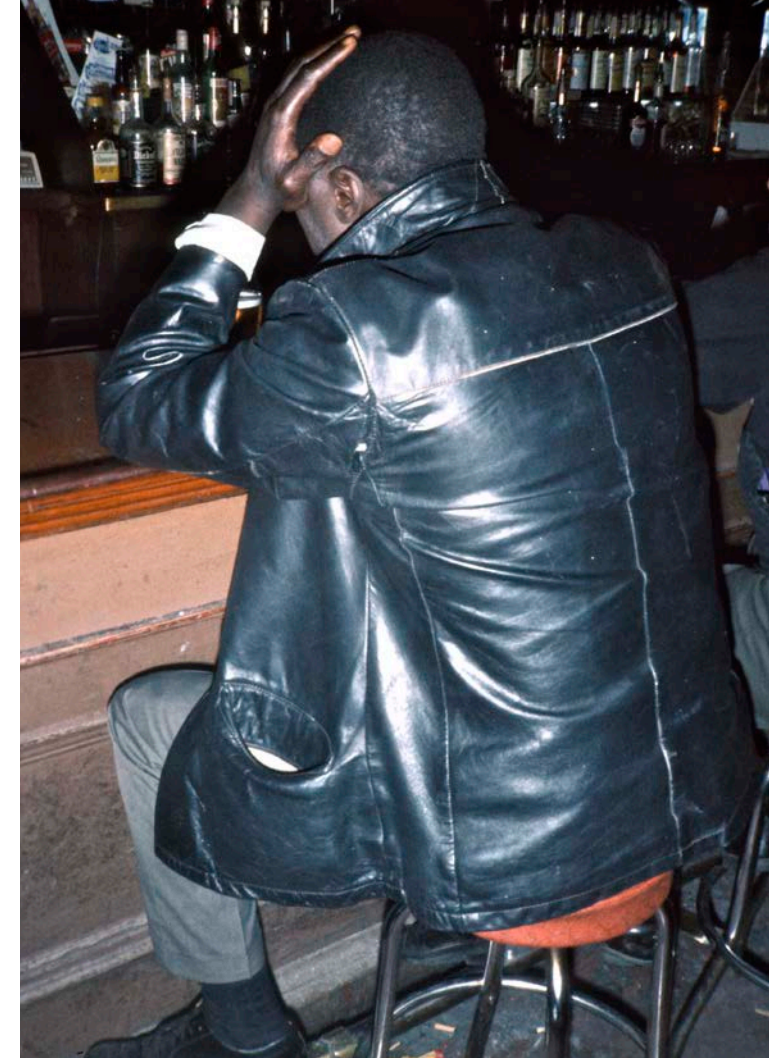
1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1973 - New Orleans

1975 - San Francisco

1974 - Raleigh, NC

1974 - Raleigh, NC

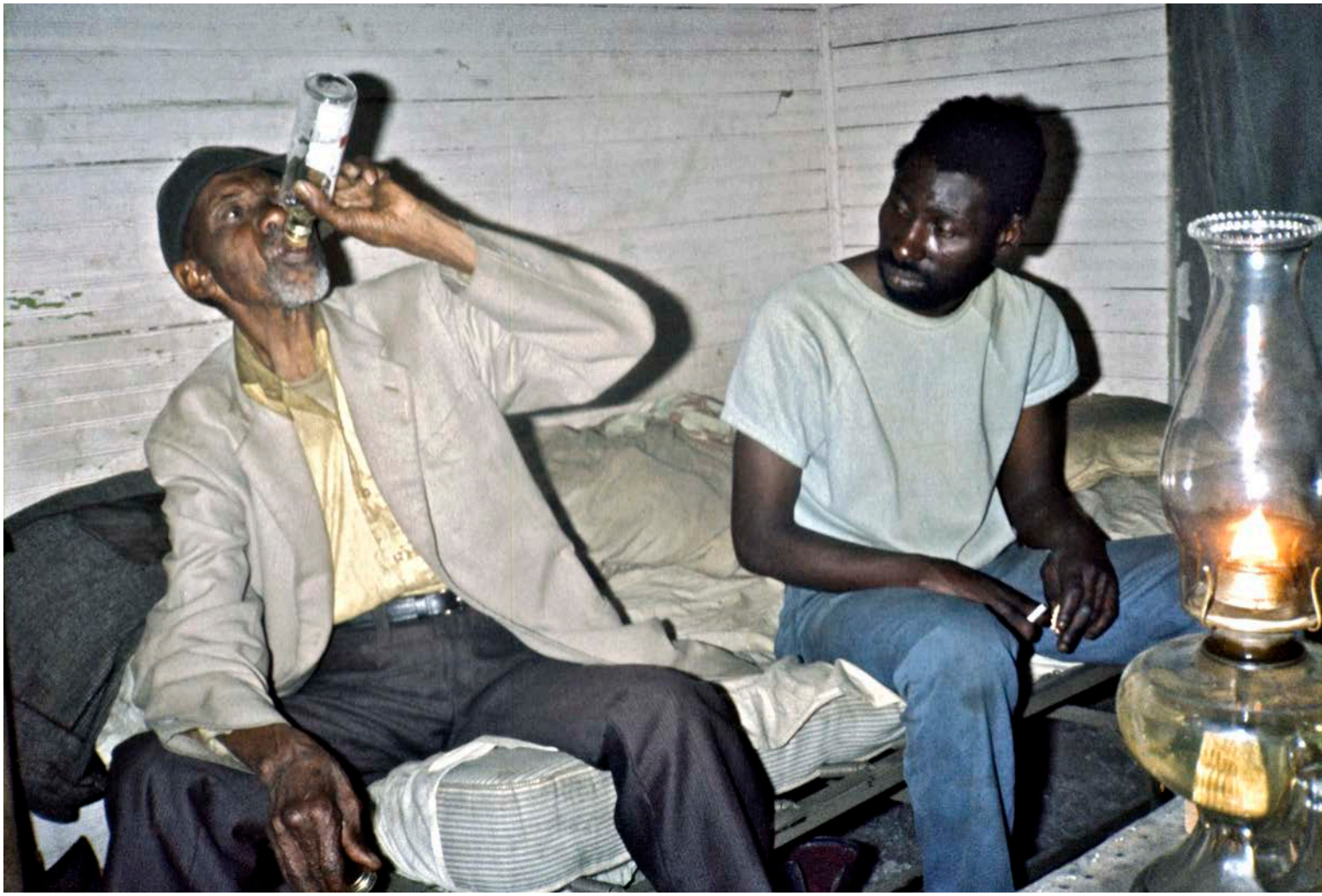
1975 - Seattle, WA

1975 - Seattle, WA

1974 - Raleigh, NC

1974 - Washington, NC

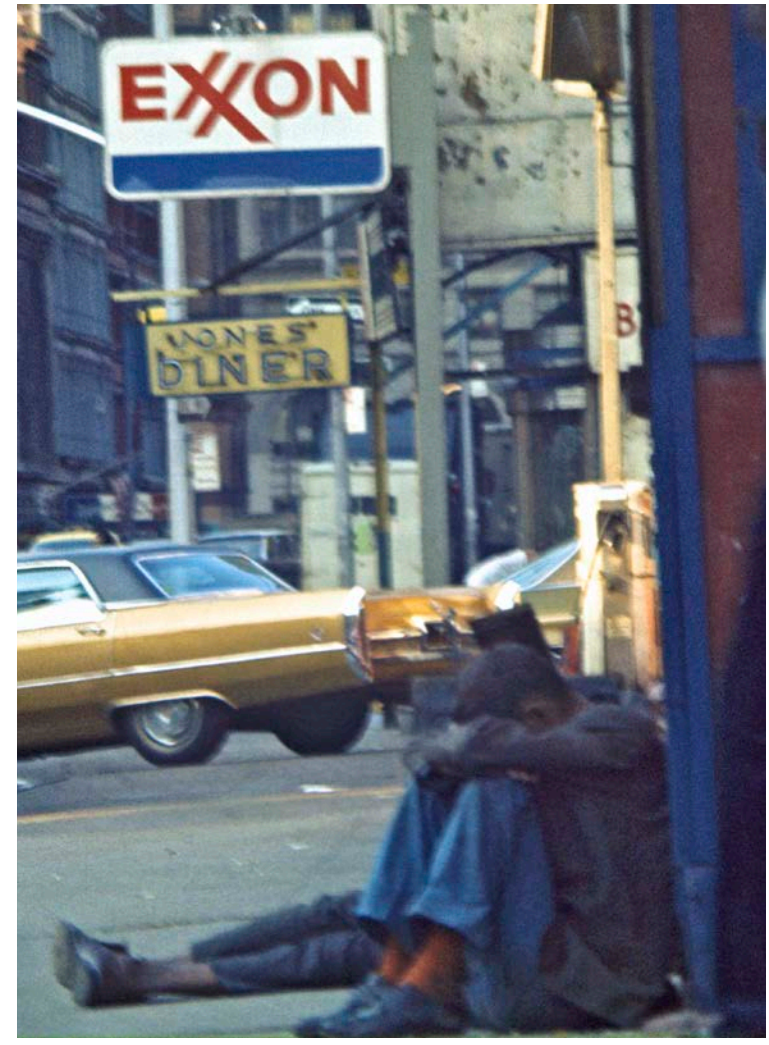
Bana sık sık Rockefeller'larla nasıl ve neden birlikte kaldığım sorulur. İşte benim hikayem. 1974'te bir bahar sabahı Batı Virginia'daki yoksul kömür madencilerini görmek amacıyla Washington DC'den ayrıldım. Hava sıcak olduğu için, dağlarda baharın üç hafta sonra geldiğini bilmeden gömlek kollarıyla yola çıktım. Kısa süre sonra kendimi Rt 50 ve I-79'un kesiştiği yerde bir kar fırtınasının içinde buldum. Dağ insanları genellikle otostopçu almazlar - "kendi oğlum bile olsa" diye ısrar etti bir adam. Ancak sürücüler kar fırtınasında üzerinde rüzgarlık bile olmayan birini gördüklerinde, onun kaçak bir mahkum olduğunu varsayıyor ve hiç düşünmeden yanlarından geçip gidiyorlar. Bütün gün orada öyle soğukta durdum ki donmuş başparmağımı bile çıkaramadım. Ama ne kadar acı çekersem, o gün fantastik bir şey olacağını o kadar hissediyordum. Bir serseri olarak acı çekme konusunda neredeyse dinsel bir kadercilik edinmişim -ancak acı çekerek cennete girebilirsiniz. Dahası, bu inanç sayesinde etrafımızdaki dağları ya da soğuk kalpleri eritebiliyorsunuz. Sonunda, hava karardıktan sonra, elimdeki Danca tabelam beni iki avukatın almasını sağladı. Perişan halimi gören avukatlardan biri gece Charleston'da onunla kalabileceğimi söyledi. Bir işçi avukatının yanında kalmak kulağa

pek "cennet" gibi gelmesede her şey hazır. Otoyoldan yarım saat kadar sonra içlerinden biri, "Buckhannon var, Rockefeller'ın yaşadığı yer..." dedi ve o gün neden bu kadar çok şeye katlandığımı hemen anladım. Şaşkınlık içinde beni orada indirmelerini istedim. Sonra karanlık ve ıssız bir dağ yolundan 13 millik yürüyüşe başladım - hala korkunç bir kar fırtınası içinde ve hala gömlek kollu. Kasabaya vardığımda Rockefeller'ın nerede yaşadığını sordum. Artık Batı Virginia Wesleyan Koleji'nin başkanıydı ve kısa süre sonra okula yakın Pocahontas Caddesi'ndeki evini buldum. Bunu açıklamak için kısaca Vietnam Savaşı'na karşı protestolarıma geri dönmeliyim (Amerika'ya gelmeden önce). ABD'nin aralarında çocukların da bulunduğu binlerce Vietnamlıyı yakan ya da yaralayan napalm bombaları kullanmasına ahlaki olarak öfkelenmişim için, masraflarını kendim karşılayarak bir poster tasarladım ve bastırdım; üzerinde ESSO napalm yapar yazıyordu. (Esso şimdi Exxon olarak biliniyor.) Bunları Kopenhag'ın her yerine yapıştırmak için koşturdum, çoğu zaman polis peşimdeydi. Soğuk bir Aralık gecesi, polis tarafından yakalanmamak için uzun bir ağaca tırmandım; keşfettiğim kadarıyla polis genellikle Vietnam Savaşı'na da karşıydı. Benimle oynamak için iki güler

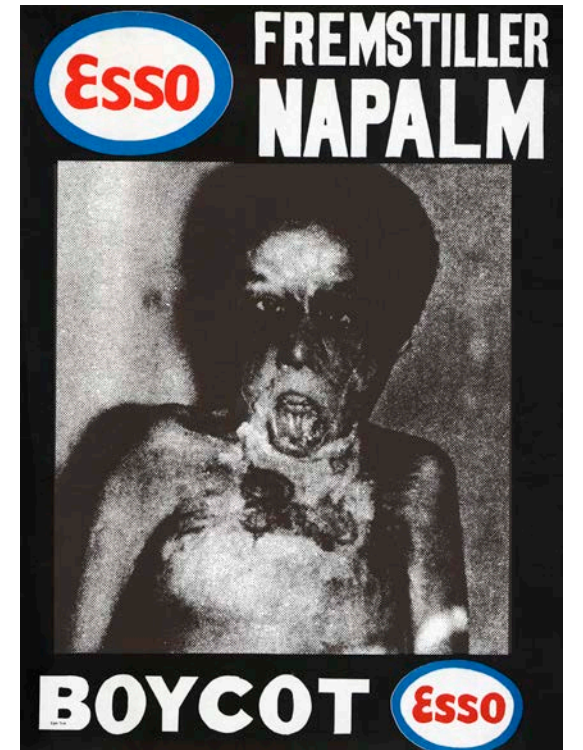

1974 - Buckhannon, WV - Jay Rockefeller

yüzlü polis arabalarını ağacın yanına park etti. "Sen bütün gece orada oturup donabilirsin, biz de sen aşağı inene kadar sıcak arabada dinlenip kahve içebiliriz." Yüksek sığınağında donuyor olsam da işkencecilerimi yenmeye kararlıyım. Aşağı inmedim ve sabaha kadar pes ettiler. Her gün ahlaki savaşımlı nasıl kazandığımı görebiliyordum. Örneğin Esso, benzin istasyonlarına yönelik yaygın boykotu durdurmak için etrafta dolaşp Esso logosunun üzerini siyah boyayla boyamaları için bir işçi ordusu tutmak zorunda kaldı. Böylece reklamın gücü -bu benim ilk reklamımdı- Esso logosundan hem nefret etmemi hem de onu sevmemi sağladı. Bu süreçte Esso'nun arkasındaki canavara, yani Rockefeller ailesine dair son derece düşmanca imgeler geliştirdim. Ayrıca 1914 yılında Colorado'da 51 grevci erkek, kadın ve çocuğun ölümünden sorumlu olduklarını öğrendim. CIA'in yardımıyla, İran'ınki de dahil olmak üzere hükümetleri devirmişler ve İran'ın petrol kuyularını millileştirmesini önlemek için katil, işkenceci Şah'ı kurmuşlardı (bu daha sonra İslam Devrimi'ne yol açtı). Ve böylece, deja vu yaşayarak (ağaçtaki dondurucu gecem) ve haklı bir öfkeyle, canavarın kendisiyle yüzleşmeye hakkım olduğunu düşündüm ve kapıyı çaldım.

1971 - NYC

1969 - ESSO'yu boykot etme kampanyam

1974 - Valerie Rockefeller

Peki ne oldu? Kafamdaki canavarlarla aynı eve taşındığımda hep olan şey oldu: Kapıyı genç ve güzel bir kadın açtı. Birçok hizmetçiden biri olduğunu varsaydım ve en doğal şekilde sordum - sonuçta orada olmaya hakkım vardı - “Bay Rockefeller’ı görebilir miyim?” Evde olmadığını ama içeri girip onu bekleyebileceğimi söyledi. Her ne kadar ben de bir tür canavara (kar canavarı) benziyor olsam da, muhtemelen onun üniversitesinden bir öğrenci olduğumu düşündü. Kurulamam için bana havlu uzattı ve aç olup olmadığını sordu. Eğer açsam, “kocasının” ne zaman eve geleceğini bilmediği için yemek yapmaya başlayacaktı. Kocasını mı? Düşündüm. “Rockefeller” hakkında gördüğüm tüm nefret dolu karikatürler yaşlı adamlara aitti. Rockefeller’ın Attica’da hapisane reformu talebiyle ayaklanan mahkumlara yönelik katliamından sonra da durum böyleydi. Cenazeye katılmışım ve dul kalan siyah kadınlardan bazılarını tanıyordum (sayfa 406). Ama Sharon Rockefeller neredeyse benim yaşımıdaydı ve kocası Jay de ondan sadece 10 yaş büyüktü. O benim için yemek pişirirken ben de onun 3 yaşındaki sevimli kızı Valerie ile oynamaya başladım. Ne kadar iyi anlaştığımızı gören Sharon, belki kalıp ona bakabileceğimi önerdi; birkaç gün içinde Avrupa’ya gidecekti ve henüz bir bebek bakıcısı bulamamıştı. Kısa bir süre sonra bir aile dostumuz uğradı ve sohbet ederken Valerie’ye Sharon’ın öldürülen ikiz kız kardeşinin adının verildiğini fısıldadı. “Öldürülmüş mü? Nasıl öldürülmüş?” İnanamayarak sordum. Alt sınıftaki cinayetlere alışkındım, zenginler arasında değil. Kızlık soyadı Percy olan Sharon ve Valerie üniversiteden mezun olduktan sonra, aile Chicago banliyösündeki göl kıyısındaki malikanelerinde toplandı. Sharon kız kardeşine iyi geceler dilemek için Valerie’nin yatak odasına gittiğinde, ertesi sabah tek yumurta ikizi dövülmüş

Aile üyesinin öldürüldüğü yeri gösteren çocuk - 1975 SF

ve bıçaklanarak öldürülmüş olarak bulundu. Asla çözülemeyen bu suç Sharon’ı travmatize etti ve ailenin üzerine asla dağılmayan karanlık bir gölge düşürdü. O zamanlar Sharon’ın bebek bakıcılığı konusundaki sözlerine şaşırılmamıştım çünkü insanların bana anında güvenmesine alışmışım, ancak yıllar geçtikçe bu olağanüstü kadın hakkında sık sık düşündüm. Başka kaç kadın, sevgili kız kardeşinin bir saldırgan tarafından öldürülmesinden bu kadar kısa bir süre sonra, Charles Manson’a benzeyen bir yabancıyı evine davet etme cesaretini gösterebilirdi? (Tate-Labianca cinayetleri sırasında başka bir Sharon’ın öldürülmesinden hemen sonra.) Kaç kişi bu yabancından (hayatının en büyük kaybının adını verdiği) kızına bakıcılık yapmasını isterdi? Sharon benim güven dolu bakış açımı paylaşıyordu. Jay Rockefeller nihayet eve döndüğünde, kalbimi tamamen bu sıcak kalpli aileye kaptırdım. Eşiyle sohbete daldığım için beni onun bir arkadaşı zannetti ve neden orada olduğumu hiç sormadı (tıpkı benim de neden orada olduğumu unuttuğum gibi). Eğer bir canavarla karşılaşmayı umuyorsam, bu benim kendi tahminimdi çünkü şaşkınlık ve sevinç içinde neredeyse her konuda aynı fikirlere sahiptik. Vietnam Savaşı’na da karşıydı, daha sonra savaş kahramanı John McCain’i Vietnamlı sivillerin üzerine napalm bombası attığı için eleştirmişti. Üniversiteden sonra o da benimle aynı yollardan geçmiş, benim fotoğrafladığım barakalar kadar sefil barakalarda yaşayan yoksul kömür madencileriyle çalışmıştı. John F. Kennedy tarafından başlatılan VISTA programında onların koşullarını iyileştirmek için çalışırken kalbini bu madencilere kaptırdı, orada kaldı ve o zamandan beri önce valileri, daha sonra da Washington’da senatör olarak onlar için güçlü bir savunucu oldu. Onun “benim adamım” olduğunu

1974 - Charleston, SC

hemen hissettim. Birkaç şişe içtikten ve benim baraka ve yoksulluk fotoğraflarıma büyük ilgi gösterdikten sonra kendimi o kadar moralli hissettim ki ona işimi tamamlayabilmek için profesyonel bir Nikon fotoğraf makinesi ve film satın almak için boşuna destek bulmaya çalıştığımı söyledim. Verdiği cevabı asla unutmuyacağım: “Benimle bir kişi olarak mı yoksa vakıfla mı konuşuyorsun? Yarın ofisime gel ve bana hibe teklifini göster.” O gece zorlukla uyuyabildim. İlk kez fotoğrafçılığım için biraz destek alabileceğime dair gerçek bir umudum vardı (sadece biraz bakıcı parası). Ama her zaman yanımda taşıdığım başvuruya baktığımda, “Rockefeller klanının Attica’da 41 mahkumu acımasızca katletmesi” hakkında bir cümle gördüm. Bunu tamamen unutmuşum. Rockefeller’lardan bu kadar sıcaklık, misafirperverlik ve güven gördükten sonra o kadar utanmışım ki kapısını çalmaya cesaret edemedim. Bunun yerine geri döndüm ve yaşlı Rockefeller’ın sloganıyla serseriliğime devam ettim: “ne banka için bir kuruş ne de harcayacak bir kuruş.” Önyargımdan dolayı kendime kızarak yeni içgörümü ifade ettim: Alt sınıfın cinayet ve alkolizm sendromu, egemen sınıfın bir aynasıdır. Kuşkusuz, alkolizm kısmı, davetsiz misafir olmama rağmen bana büyük bir cömertlik gösteren bu aileden ziyade, diğer üst sınıf ailelerde gördüklerime atıfta bulunuyordu. İki gün sonra bu kadınla birlikte Exxon rafinerisinin karşısındaki bir barakada kaldım. Exxon logosuyla olan aşk/nefret ilişkimin dışında, sanırım onunla birlikte olmamın başka bir nedeni daha vardı. Amerika’daki ilk yılımda, Başkan Nixon benzindeki kurşunu ortadan kaldırmak için Ulusal Çevre Politikası Yasası’nı imzaladı. Kurşunlu benzin Standard Oil (Exxon) tarafından “vuruntu önleyici etkisi” nedeniyle piyasaya sürülmüştü ve Exxon daha önce bunu yasaklamaya yönelik girişimlerle mücadele etmişti. Jay ve Sharon’ın evinde “vuruntu önleyici” serseri prensibimi bozmadan hemen önce -her zaman pasif bir şekilde insanların beni eve davet etmesini beklerdim- kurşunun çocuklar üzerindeki yıkıcı etkilerini gösteren yeni çalışmaları duymuştum. Genellikle şehir içi otoyolların yanında inşa edilen getto evlerinde siyah çocukların maruz kaldığı tüm kurşunu düşündüm. (Sayfa 299). Bu bana kurşunlu gazın

Sharon Rockefeller with Valerie in 1974

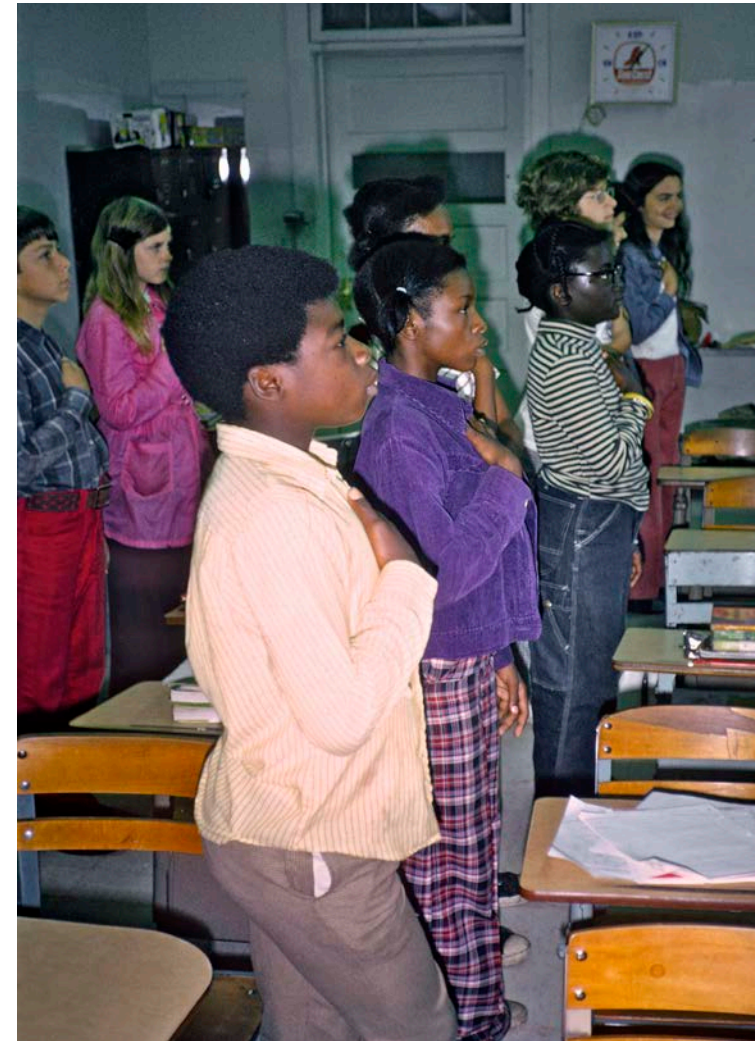
yaygınlaşmasından yaklaşık 20 yıl sonra şiddet ve cinayetlerin neden patladığının cevabını verdi. (Bu çocuk bana ailesinden yeni öldürülmüş birinin kanını gösteriyor). Kurşun aynı zamanda birçok getto çocuğunun öğrenme güçlüğünde de önemli bir rol oynuyor ve Valerie gibi birçok beyazın okulda neden daha başarılı olduğunu açıklıyor. 17 yıl sonra, Stanford’daki bir gösterimden sonra beyaz bir kadın yanıma geldi ve özel olarak konuşup konuşamayacağımızı sordu. “Ben sizin kitabınızdayım” dediğinde biraz kızgın görünüyordu. Kitapta neredeyse hiç beyaz olmadığı için kafam tamamen karışmıştı. Sayfayı bulduğunda onun Valerie Rockefeller olduğunu anladım. “Geçen yıl,” diye devam etti, “ev arkadaşım programınızdan sonra eve gelip babamı alkolik ve seri katil olarak gösterdiğinizizi söylediğinde size çok kızmışım. Ama şimdi gösteriyi bizzat izlediğim için size kocaman sarılmak zorundayım. Ve işte kartvizitim. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara.” Vay be. Kitapta baskının sembolü olan Exxon ile bir zamanlar beni kabul eden sevgi dolu aile arasında yeterince ayırım yapmadığım için yine suçluluk duygusuna kapıldım. Başka üniversitelerdeki diğer üç Rockefeller çocuğundan da aynı ezici tepkiyle karşılaştım. Yoksullara en iyi nasıl hizmet edebilecekleri konusunda benden tavsiye bile istediler. Bu nedenle, ağır yükü hem olumsuz hem de olumlu olan Valerie’nin Doğu Harlem’de öğrenme ve duygusal engelli ergenler için özel eğitim öğretmeni olmasına şaşırmadım. Bir şekilde, çocukken evindeki ilk görüşmemizden Harlem’de bir yetişkin olarak sosyal sorumluluğuna uzanan doğrudan bir çizgi gördüm. Her şeyden önce, anne ve babasının uzun süreli sosyal sorumlulukları onu şekillendirmişti. Belki de annesinden miras kalan travma (siyah çocuklar arasındaki kalıtsal travmaya paralel olarak) ile pekiştirilmişti. Her halükarda, 2015’te son kez görüştüğümüzde, babası gibi ben de her konuda ne kadar hemfikir olduğumuza şaşırılmışım. Bana “Hala parası olan insanları aşırı derecede yargılıyorum!” diye yazmıştı. Ayrıca Rockefeller ailesinin Exxon/Mobil’in iklim inkârını durdurma çabalarının da bir parçası. Valerie, “Torunlar olarak iklim değişikliğiyle mücadele etmek için ekstra bir yükümüz var” diyor.

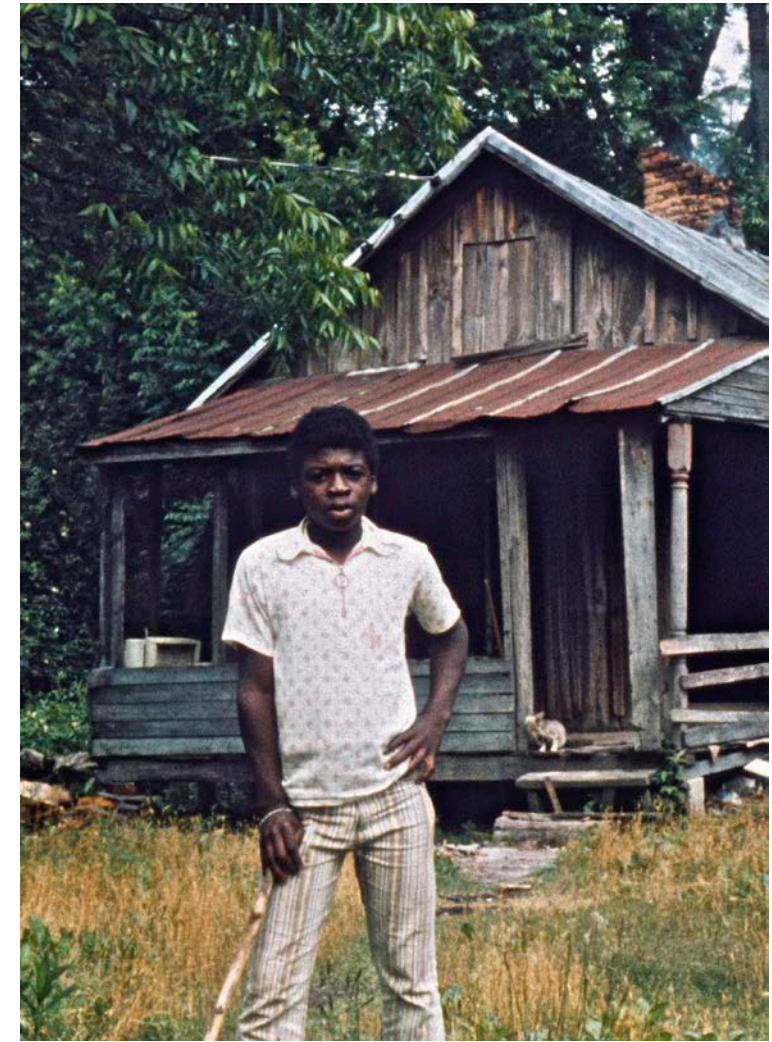
1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC. Robert okulda

1974 - Washington, NC. Robert evde

1974 - Jersey City, NJ

1973 - Tunica, LA

1974 - Washington, NC

Siyah ve beyaz okul çocuklarının entegrasyonu, sivil haklar mücadelesinin en önemli sonuçlarından biriydi. Birçok varlıklı liberalin çocuklarının entegrasyonuna izin vermemesi, entegrasyonun sabote edilmesine ve özel okulları karşılayamayan yoksul beyazlar arasında kızgınlık yaratılmasına yardımcı oldu. Amerikan okullarının koşullarını görmek belki de yolculuğumun en şok edici yönüydü. “İnsanlar özgürlüğe her şeyden çok değer verir” gibi beyin yıkayıcı ifadelerin, siyahların tarihinin neredeyse tamamen göz ardı edilmesiyle birleştiğini daha önce hiç duymamıştım. Bugün pek çok okul Nobel ödüllü Toni Morrison gibi siyahların kitaplarını bile yasaklıyor. Bu totaliter rejim, “tek ulus, Tanrı’nın altında, bölünmez, herkes için özgürlük ve adalet” şeklindeki “bağlılık yemini” gibidir. Bu harap kontrplak pencere “getto okullarında” siyah çocuklara aşılacak kölelik durumuyla apaçık bir tezat oluşturuyor. Teoride, burada Washington, NC’de bağlılık yemini ederken görülen Robert’a, daha sonra kitaplardan çok farelerle dolu kulübesine dönmesi için özgürlük ve adalet vermektan memnuniyet duyuyoruz. En azından pencereleri yıldız ve çizgilerle kaplamak soğuğu ve onun Amerikan Rüyasını dışarıda tutmaya yardımcı oluyor.

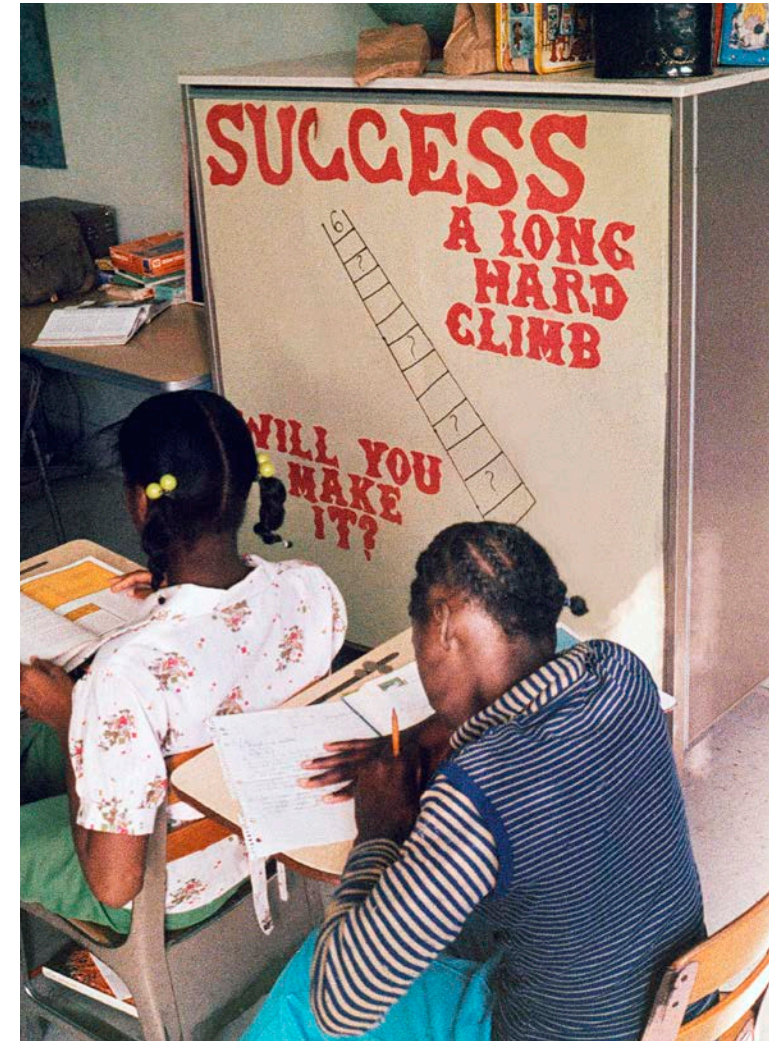
1972 - Canarsie, NY

1972 - Canarsie, NY

1972 - Canarsie, NY

1974 - Washington, NC

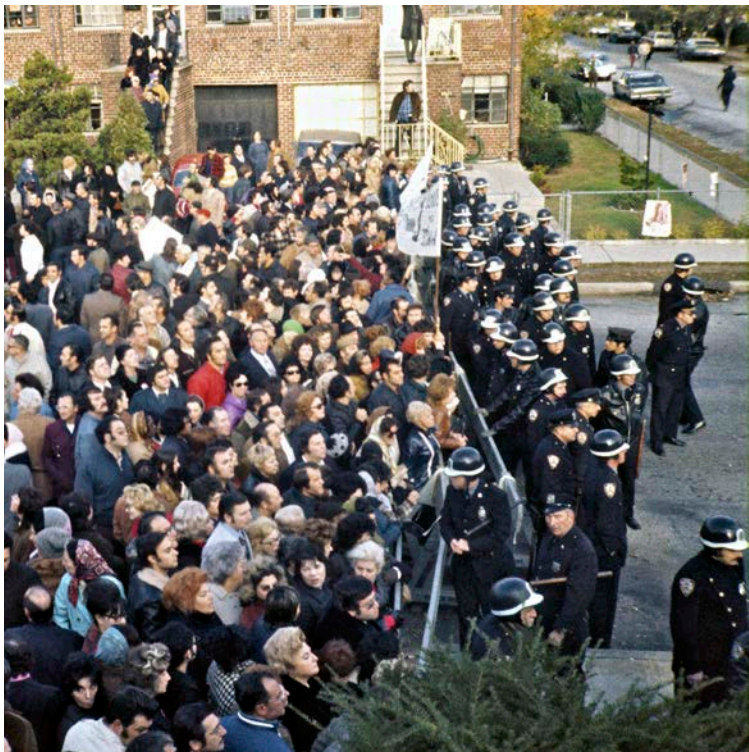
1972 - NYC

1973 - Louisville, KY

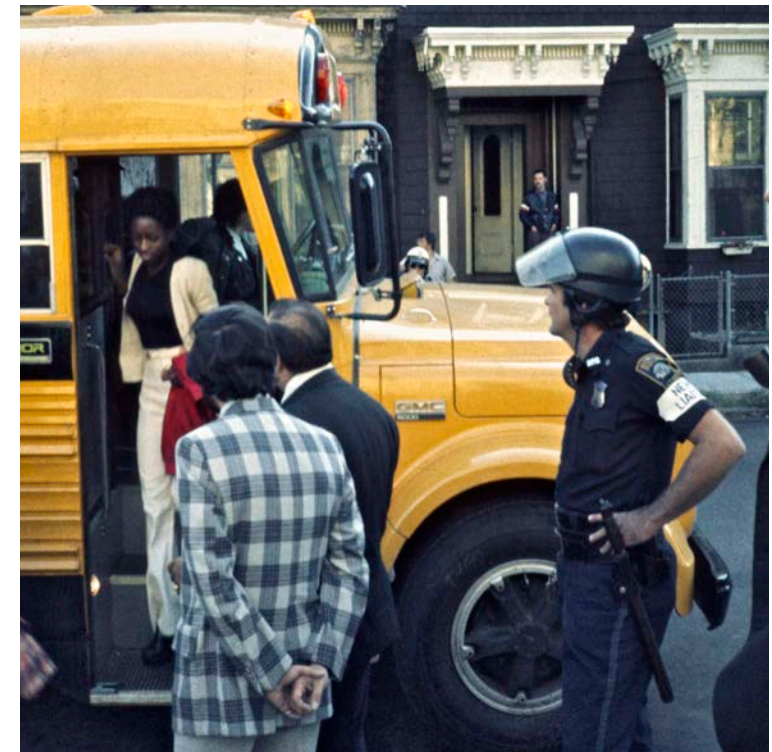
1974 - San Francisco

1972 - Canarsie, NY

1974 - South Boston

1974 - South Boston, MA

Ayrımcılıktan kurtulmak ve çocuklarına eşit bir eğitim şansı vermek isteyen siyahlar, onları beyaz mahallelerdeki okullara taşırken, her yerde şehirlerde şiddetli mücadeleler gördüm. Polis ve askerlerin her otobüste çocuklara eşlik etmesi ve öfkeli taş atan beyazların siyah çocukları korumak için barikatların arkasında tutulması gerektiğinde, onlara beyazların dünyasındaki ilk günlerinde Ku Klux Klan'ın her beyazın kalbinde olduğunu öğretiyoruz... o zamanlar yanlışlıkla yazdığım gibi. O zamandan bu yana KKK ile yaptığım çalışmalarda, KKK'nın çocuklarının siyah mahallelerden taşınamayacak kadar fakir oldukları için genellikle tamamen siyah okullardaki tek beyazlar olduğunu öğrendim. Ayrıca, 70'lerde kendini beğenmiş gençler olarak benim slayt gösterimi gördüklerinde Amerikan ırkçılığını yüksek sesle kınamalarına rağmen, bugün pek çok Danimarkalı ebeveynin kaçtığı şey tam da "siyah okullar".

1971 - East St Louis, IL

1989 - Harlem, NY

1974 - Jersey City, NJ

Bunlar bir Amerikan gettosundaki siyah okul çocukları, ancak bu konuşma bugün Avrupa'daki kahverengi getto çocukları arasında da kolaylıkla kaydedilebilirdi:

- Beyaz insanlarla arkadaş olmalıyız, Mary gibi. O benim arkadaşım ve beyaz.
- Sen büyüyene kadar bekle, o bu dünyanın dışında olacak!
- Bu dünyadan olmayacağını nereden biliyorsun?
- Dünyanın dışında değil, bu ülkenin dışında olacak.
- Bu ülkeden mi yoksa bu gettodan mı?
- Bu ülkeden, gettodan ya da herhangi bir şeyden...
- O hala benim arkadaşım olacak.
- Sana karşı dönebilir. Beynini yıkayabilirler.
- Beyaz bir insan hala bir insandır!
- Ama neden... nasıl oluyor da siyah bir insana bir hayvanmış gibi davransınlar?
- Yanlış bir şey yapmış olmalıyız!

Yedi ve sekiz yaşındaki çocukların bu tür konuşmalarını dinlerken, birçoğunun sadece gettolarını değil, ülkelerini bile kapalı bir sistem olarak gördükleri ve daha da kötüsü bunun için kendilerini suçladıkları sonucuna vardım. "Nerelisin?" diye sorulduğunda, örneğin Danimarka'da doğan kahverengi çocuklar "Türkiye" diyeceklerdir. Siyahlar gibi onlar da bölücü söylemimizin mesajını içselleştirmiş durumdadır: "İstenmiyorsunuz ve bizim değerlerimizin bir parçası değilsiniz."

Kendilerine sürekli olarak ait olmadıkları söylendiğinde, birçok getto ebeveyninin getto okullarının işe yaramadığını bilmelerine rağmen entegre eğitime karşı çıkmaları şaşırtıcı

1974 - Washington, NC

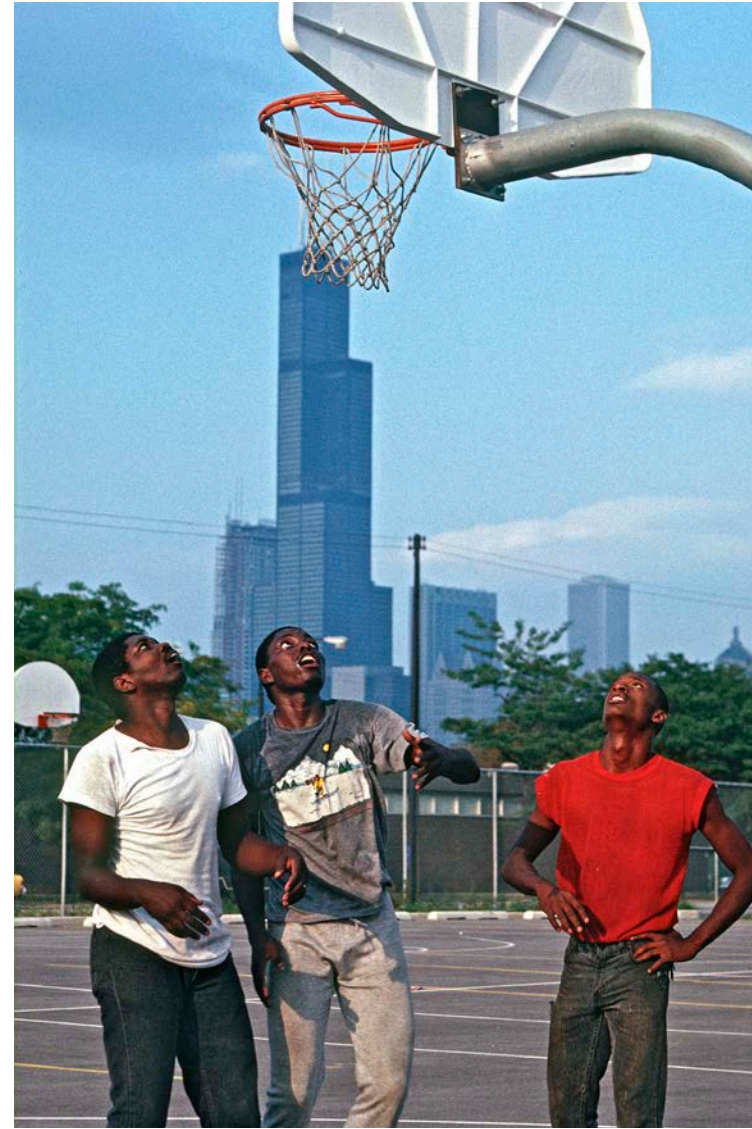
değildir. Kendi getto okulunuzda iyi bir eğitimden mahrum kalmak, burada da katlanmak zorunda olduğunuz mahrumiyetle birlikte ana akım topluma ait olma yanılması tercih edilir. Entegre okullarda bile ötekileştirdiğimiz çocukların ruhunu ve motivasyonunu öldürdüğümüz tüzcü bir gerçek. Dünyanın her yerinde öğretmenler, öğrencileri zaten sahip oldukları imaj ve beklentilere uyacak şekilde yaratıyorlar. Bir sınıftan rastgele bir örnek alır ve öğretmenlere bu öğrencilerin "potansiyel akademik sıçrama" olduğunu söylerseniz, bu çocuklar bir ya da iki yıl sonra, öğretmenin bilinçsizce onlara uyguladığı özel muamele sayesinde bu beklentiye karşılayacaktır. Bir efendi-köle toplumunda, köle olması beklenen (işe yaramaz) kişiye, siyah ya da beyaz öğretmenler, ayrımcılık ya da entegrasyon büyük bir fark yaratmadan daha düşük bir eğitim verilecektir.

Bu "masum" ayrımcılık, öğrencileri "yavaş" ve "parlak" olarak ayırdığımız her yerde feci sonuçlar doğurur, ki bu da doğal olarak dışarıdaki sınıflı toplumun bir yansımasıdır. Bu tür ayrımcılığın bir çocuğun özgüvenine ne kadar zarar verdiği, bir bilgisayarın yanlışlıkla tüm sözde "yavaş" çocukları "parlak" sınıfa koyması ve bunun tam tersinin yapılmasıyla ortaya çıkmıştır. Bir yıl sonra hata fark edildiğinde, eğitimciler yavaş öğrencilerin parlakmış gibi, parlak öğrencilerin de aptalmış gibi davrandığını gördüler - gettolaşmanın başlangıcı. Gettodaki öğrencilerinden "hayvan" diye bahseden öğretmenlerle ve hatta müdürlerle sürekli karşılaştım. Öyle ki, küçük çocukların bile kendilerini fare olarak gördüğünü gördüm.

Kendi okulunda, öğretmenin bir çocuk hakkındaki imajının, çocuğun yaşamaya çalıştığı imaja dönüştüğünü ilk elden öğrendim. "Doğru" Danca konuşan şehirdeki öğretmenlerin kulaklarına "aptalca" gelen kırsal bir lehçe konuşuyordum. Sonuç olarak, bilinçsizce benden uzak durdular ve zaman zaman "aptalca" davranış patlamalarıyla yavaş yavaş içime kapandım. Tüm öğrenme isteğimi kaybettim ve sürekli olarak diğer öğrencilerden %30 ila %50 daha düşük notlar aldım. Sonunda okulu bırakmak zorunda kaldım ve bu da beni sokaklarda yaşayan bir serseriye dönüştürdü. DEHB' me ek olarak, bu tür "öğretilmezleri" "davranışsal dokunulmazlar" haline gelene kadar bilinçsizce gözlerden uzak tutmaya çalıştığımız ırkçı bir toplumda siyah ya da kahverengi olsaydım, kolayca sadece "sokaklara düşmüş" değil, aynı zamanda "suçlu", "bağımlı", "fahişe", "sosyal yardım aylağı" olabilirdim ya da tek kullanımlık insanlardan oluşan bir toplumun istenmeyenlerini kalıba dökmeyi uygun bulduğu diğer rollerden herhangi birini doldurabilirdim.

Öğretmenler, efendi-köle toplumunun kırbağı olma suçlamasından kaçınmak için genellikle suçu öğrencilerinin üzerine atmanın yeni yollarını bulurlar. Liberaller, getto çocuklarının “motivasyon eksikliğinin” ve “öğrenme yeteneğindeki zayıflığın”, köle kabinlerinde (ya da bir Türk veya Arap köylüsünün evinde) bulunabilecek kitaplardan daha fazla kitap bulunmayan evlerden geldikleri için “kültürel olarak yoksun” olmalarından kaynaklandığı konusunda ısrar ediyorlar. Öğretmenlerin kendileri de kapalı bir sistemin içine hapsedilmiş ve “Okullarımız kötü değil ama kötü öğrencilerimiz var” ya da “Zavallı küçük şeyler” gibi çocukları ezen yargılarıyla mükemmel birer zalim haline gelmiş olabilirler mi? Eğer herhangi bir şüphe kaldıysa, Kara Panterler ve siyah Müslümanlar tarafından yönetilen okullardaki yüksek motivasyonlu, siyasi ve sosyal bilince sahip öğretmenlerin getto çocuklarını ulusal (beyaz) standartlara getirdiğini hatırlamakta fayda var. Danimarka’da özel Müslüman okulları da bunu aynı şekilde yapabilir. Başka bir deyişle, sadece atletik burslarla değil, akademik olarak üstünlük sağlayarak. Öğrenmeye yönelik bu beklentisel caydırıcılık, diğer savunmasız gruplara yönelik baskıcı düşüncenin nüfuz ettiği toplumlarda da görülebilir. Örneğin, toplumun cinsiyetçiliğinden korundukları kız okullarına giden Amerikalı kadınlar, mezun olduktan sonra entegre okullara giden kadınlardan daha başarılı oluyorlar. Eğer bazılarımız kendi ırkçılığımızla yüzleşmekte zorlanıyorsak, 50 yıl önce ne kadar az erkeğin kendini cinsiyetçi olarak gördüğünü unutmayalım.

Yine de bu tutumumuzla kız çocuklarını ezdiğimiz gerçeği, o yıllara ait istatistiklerin ortaya koyduğu gibi, kaç kadını doktor, avukat ve bilim insanı olmalarını engelleyen duygusal blokaajlarla yüksek eğitimden “uzaklaştırdığımızı” gösteriyor. Hem ABD’de hem de Avrupa’da ötekileştirilmiş siyah ve kahverengi çocuklarımızda 4. sınıf sendromunu gördüğümüzde şu sonuca varmalıyız: Ya ırkçılığımızı işlememiz için yardıma ihtiyacımız var ya da beyaz olmayan çocuklar, çok erken yaşta onlardan çaldığımız öz-değer ve kimlik duygusunu geri kazandırabilecek “kurtarıcı melekler” olan son derece kararlı ve vicdanlı öğretmenlerle entegre olmayan okullarda bizden korunmalıdır. Ne yazık ki ben de kendimi bu ırkçılığın aktif bir parçası olarak görüyorum. Örneğin, çoğunluğu beyaz olan üniversitelerde aylarca ders verdikten sonra, öğrencilerin düşüncelerini içselleştirdim. Kendimi sık sık “siyahlar” hakkında ırkçı terimlerle düşünürken yakalıyorum. Danimarka’da benzer şekilde izole edildiğimde, Danimarkalıların “Müslüman” olarak etiketledikleri kişiler hakkındaki düşüncelerim de aynı şekilde çarpıklaşıyor. Irkçının suçlayıcı ve mesafeli bakış açısının yanı sıra “öteki”nde kusur bulma eğilimiyle, dışlanmışlarımızın bozguncu bir düşmanca tutum geliştirmesine yardımcı oluyorum - yine beyaz ayrıcalığının körlüğüyle. Körlük, dışarıdan entegrasyon talep ettiğimizde, ancak içsel düşüncemizde kendimizi “uzaklaştırdığımızda”, korktuğumuzda ve sonuç olarak entegre olmamız gerekenleri ezdiğimizde ortaya çıkar.

1990 - Chicago

1990 - Chicago

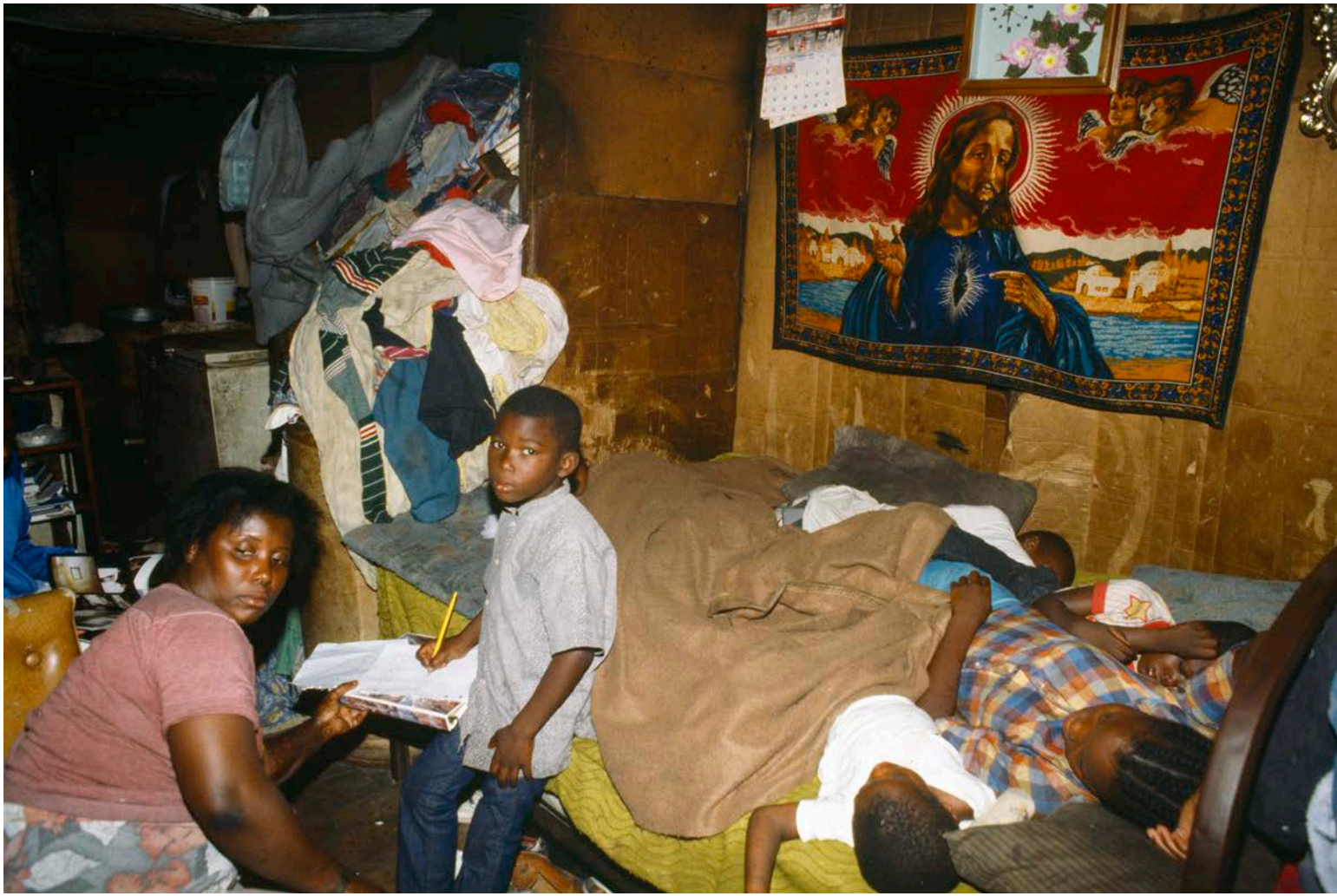
1974 - Greensboro, NC

1972 - Detroit

1989 - NYC

1990 - Burke County, GA

Los Angeles'ta Batı Hintli göçmen öğrencilerin yerli siyahları lise ve üniversiteyi bırakmalarını için motive etmek üzere bir örgüt kurduklarında ırk dayanışmasının güzel bir örneğini gördüm - özgür siyahların kölelikten kurtulmalarına yardımcı oldukları yeraltı demiryolunun bir tür tarihsel tekrarı.

Hepimizin bu baskının ne ölçüde kurbanı olduğumuz, bir grup siyah gencin bu fotoğrafında görülüyor. Kız bebekken gettodaki siyahlar tarafından evlat edinilmiş ve siyah olarak yetiştirilmiş: siyah davranmak, siyah düşünmek ve siyah giyinmek. Beyazlarla neredeyse hiçbir ortak noktası yok; "bizim dilimizi" bile konuşmuyor. Beyazların evlerinde ise tam tersini görüyorum. Siyah ve beyaz, Filistinli ve Yahudi, yerli ve göçmen, erkek ve kadın, heteroseksüel ve eşcinsel, ebeveynler erken yaşta kendi ebeveynlerinden gördükleri baskı kalıplarını yeniden yarattıklarında ciddi zarar görüyorlar. Her iki taraf da sonunda diğer tarafa insanca davranma yeteneğinden ve arzusundan mahrum kalır. Birbirini yağ ve su gibi iten unsurları bütünleştirmeye çalışmanın saçma bir etnik simya olduğuna karar vererek içten içe pes ediyoruz. Liberallerin bu iki unsuru kısa bir süre için daha küçük parçacıklara ayrılacak kadar sarsmaya

1973 - Baltimore

yönelik çılgınca çabaları, siyah ve beyaz kalplerin devasa apartheid'ına hapsedilmişken Obama'ya oy vermek gibi, baskıya insani bir yüz kazandırmaya yönelik nafil bir girişimdir. Peki hiç umut var mı?

2009 - Natchez, MS'de lise balosu

Evet, en kötü ırkçıların bile "Keşke tüm siyah çocukları evlat edinebilsek de bizim gibi olabilseler" dediğini sık sık duyuyorum. Her ne kadar tipik ırkçı üslupla hatayı "ötekilerde" arasalar da, bu ırkçı nefretin bir ifadesi değildir. Tıpkı Avrupalıların "Müslümanlar" Hıristiyanlığa geçtiğinde sevinmeleri ve olumsuz tepki verdikleri şeyin farklı bir kültür olduğunu unutmaları gibi. Bu garip umudu en açık şekilde Amerikan üniversitelerindeki beyaz öğrencilerde, liberal suçluluk duygusuyla siyah öğrencilere nasıl ulaşmaya çalıştıklarını anlatırken görüyorum. Ancak her zaman gerici suçluluk duygusu onları geri çekiyor: çocukluklarında ebeveynlerinin tüm uyarılarını hatırlıyorlar; genellikle sözlü olarak değil, ama gözlerinde ya da siyah bir mahalleye çok yaklaştıklarında arabanın kapı kilitlerinin klik seslerinde.

Aklımızın bir köşesinde ters yöne çektiklerini hissettiğimiz ebeveynlerimizin sevgisine ihanet etmek korkutucudur. Bu yüzden siyahlara sevgiyle el uzattıklarında, sevgiden geriye doğru çekilirler. Benzer ama ters bir baskıdan geçtikleri için köklü bir öfke ve düşmanlıkla tepki veren siyahlara karşı beceriksiz ve

tepeden bakan bir tavır takınırlar. Bu da beyazların korkusunu -şimdi reddedilme korkusunu- yeniden canlandırır. Böylece ezen ve ezilen sürekli olarak birbirini "yaratır" çünkü hiçbirimiz özgür değiliz. Çünkü tüm baskı sistemlerini tanımlayan şey "özgürlük" kaybıdır; bu sisteme dışarıdan bakan birinin "normal" ve "insani" olarak göreceği şekilde hareket etme özgürlüğü. Bu beyaz suçluluğu ve korkusu kokteyli, siyahlar arasında içselleştirilmiş ırkçılığın öfkesini ve düşmanlığını yaratır, bu da daha fazla beyaz korkusu ve suçluluğu vb. yaratır.

Dolayısıyla günümüzdeki en kötü ırkçılık nefretten değil, sevgi adına, çocuklarımızı kendimize korkmayı öğrettiğimiz şeylerden koruma arzusuyla yaratılıyor. Beyazları ABD'deki siyah partilerine ya da Danimarka'daki kahverengi partilerine götürdüğümde, sık sık suçluluktan gözyaşlarına boğulduklarını görüyorum: uzun süre bilinçsizce şeytanlaştırdıktan sonra, aniden "ötekileri" gerçek insanlar olarak deneyimliyorlar. Gözyaşlarımız hepimizin ırkçılığın kurbanı olduğumuzu ortaya koyuyor.

1975 - San Francisco

1974 - Palm Beach, FL

1973 - Indianapolis, IN

1974 - Brownsville, NY

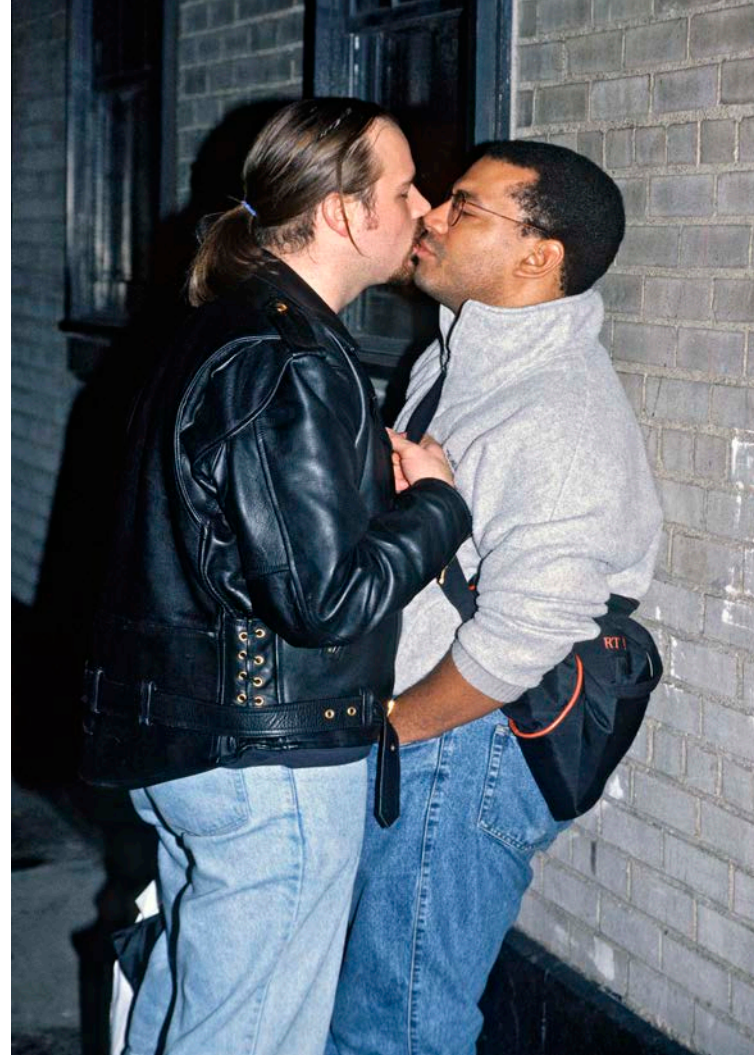

1982 - San Francisco

1989 - Washington, DC

Dışlanmanın sakatlayıcı ve kendi kendini sürdüren etkisini öğrendikçe, beyazları ırkçılığımızdan dolayı kınamak benim için daha da zorlaştı. Ben ve ana kültürümüz tarafından şekillendirilmemiş Afrikalı ve Karayipli göçmenler için bile, parya kültürüne hapsolmuş olanlara karşı insani bir şekilde karşılık vermek her zaman mümkün değildi. Beyazların ABD’de siyahlara ve Avrupa’da “Müslümanlara” karşı beceriksizce davranışları, heteroseksüel toplumum tarafından eşcinsel gettosuna hapsedilenlere karşı tam anlamıyla insani olmakta yaşadığım zorluklarla karşılaştığımda özellikle anlaşılır hale geldi. Eşcinsellere karşı tutumum temelde “liberal” idi. Danimarka’nın kırsal kesiminde geçen çocukluğumda bilinçaltımda onları Suudi Arabistan’da olduğu kadar etkili bir şekilde yeraltına itmiş olsam da, onlara karşı açıkça nefret dolu tutumlar tarafından şekillendirilmemişim. Bu nedenle, San Francisco’da dünyanın ilk açık eşcinsel hareketinde aktif olmayı ahlaki bir görev olarak hissettiğimi fark etmem için Amerikan otoyollarında dolapta kendinden nefret eden birçok eşcinselle tanışmam gerekmedi. Orada daha “özgürleşmiş” geylerden kısa sürede liberallerin gerçek özgürleşmenin en sinsi düşmanı olduğunu öğrendim. Derin heteroseksüel üstünlük duygumuz, eşcinsellerin “kötü durumu” için duyduğumuz endişeden etkilenmiyor. Küçümseyici “eşcinselleri kabul etmeliyiz” sözlerimizle çok şey kabul ediyor gibi görünürken, liberal “biz” her zaman entegrasyonu teşvik edilen azınlığı dışlar. Ezilenleri sadece gerçekten ifade edilen bağınazlık ve nefretle değil, aynı zamanda “sempati” ve “anlayışla” - normalden ziyade üzücü bir şeye genişletilmiş “hoşgörü” - mücadele etmek zorunda bırakıyoruz.

1992 - NYC

1984 - Swarthmore, PA

2012 - Washington, DC

Böyle bir endoktrinasyondan sonra “biz” de “onlar” tarafından beyazların siyahlar/kahverengiler tarafından tehdit edildiği kadar güvensiz, huzursuz ve tehdit altında hissediyoruz ve onları gettolarda tutmak bizim için daha uygun hale geliyor. Bazı Amerikalılar San Francisco ve New Orleans gibi gey gettolarını hoşgörü ve özgür bir toplumun ifadeleri olarak gördüler. Avrupa’daki eski Yahudi gettolarında olduğu gibi, bu tam tersidir. Yüzyıllar boyunca eşcinsellerin özgürce tepki vermelerini, açık bir ortamda korkusuzca öpüşmelerini ve el ele tutuşmalarını engellediğimizde, çoğu eyalette onlara karşı yasalar çıkardığımızda, yetişkinliğe ulaşmadan önce eşcinsellikten nefret etmelerini sağladık, böylece heteroseksüel insanların iyi ve kötü tanımını benimseyip içselleştirdiler, Geyleri ve lezbiyenleri hayatları boyunca, siyahların “geçmek” ya da sadece hayatta kalmak için saçlarını düzelttikleri zamanki gibi, öz imajları üzerinde aynı sakatlayıcı etkiyle hayatlarını düzeltmek için acı verici, nafil girişimlere zorladığımızda - o zaman sonunda onları isyanlar ve alt kültürlerle tamamlanmış benzer ayrılmış gettolara zorlayacağız.

Geylerin ilk savunucularından biri olmam fark edildi ve American Pictures’ı Amerika’ya ilk davet edenler SF Film Festivali direktörü Albert Johnson ve tiyatro yönetmeni Burial Clay (gösterimi hazırladıktan bir hafta sonra öldürüldü) gibi siyah geylerdi. Siyah gey aktivist Lawrence Andrews ile birlikte yaşarken, San Francisco’da American Pictures Tiyatromun kurulmasına yardım ederken, üyeler arasında gördüğü ırkçılıkla mücadeleye yardımcı olmak için beni “Siyah ve beyaz erkekler birlikte” grubu için atölye çalışmalarını yapmaya davet etti. “Beyazlar bizimle yatağa girebilir ama daha sonra bizimle hiçbir şey yapmak istemiyorlar.” Geyler ve lezbiyenler arasındaki bölünme o zamanlar daha da büyüktü, ancak 80’lerde lezbiyenlerin haklı erkek öfkelerinden çıkıp hareketimizle birleştiklerini gördüm.

1973 - Baltimore. Bayan Willie Şükran Günü yemeğimizin sonra

2021 - NC kursalında. Bayan Willie 72 yaşında.

1995 - NYC

1973 - Baltimore. Bayan Willie oturma odasında

1975 - Tenderloin, San Francisco

1973'ün Şükran Günü gecesi Baltimore'un gettosunda Danimarka tabelamla otostop çekerken ve kalacak bir yer bulmayı umarken, güzel bir siyah kadın tarafından alındığımda çok şaşırdım, çünkü siyah kadınlar beni asla almazdı. Beni özenle döşenmiş banliyö evine davet etti ve Danimarka edebiyatı okumuş biri olarak derin bir entelektüel sohbet daldık, ardından beni üst kattaki ipek yatağını paylaşmaya davet etti. Beni öpmeye başlayana kadar sakalları bana onun bir kadın olmadığını söylemedi. Daha sonra bu hikayeyi Amerikalı erkeklere anlattığımda genellikle mideleri bulanırdı: "Ne yaptın sen? Pencereden mi atladın?" Gerçekten de kısa bir süre sonra iki adam, bir kadın fahişe bulduklarına inanarak böyle bir transseksüeli öldürdüler. Benim için Bayan Willie bunun yerine beni transseksüellerin dünyasıyla tanıştıran sevgili bir arkadaş oldu. Cinsiyet değiştirme operasyonlarına ilk kez izin veren Danimarka'ya hayranlık duyuyordu ve bana Christina Jorgensen'in bu konudaki kitabından bahsetti. Kuzey Carolina'da tütün tarlalarında büyüyen Willie'nin 5 yaşından beri kadın kıyafetlerine ilgi duyduğunu, ancak gerçek kimliğini daha iyi yaşamak için kuzeye kaçtığını duyunca çok şaşırdım. Zamanın nasıl değiştiği, bugün 72 yaşında olan Willie'nin Kuzey Carolina'daki köklerine nasıl geri döndüğünden anlaşılıyor. Willie'nin heyecan verici trans ve drag dünyasına sevgi dolu girişinden sonra, daha sonra San Francisco'daki Tenderloin'de transseksüellerle dolu bir binaya taşındığımda kendimi tamamen evimde hissettim. Özellikle geçiş dönemlerinde yaşadıkları kimlik sorunlarının çoğunu gördüğüm için, onların neşe dolu partilerini ve drag şov yarışmalarını çok sevdim. Bu yüzden yaşlandığımda Danimarka'nın ilk kadın camisini açtığımda, bunu birçok LGBTQ mültecimizin drag gösterileri için camide yüksek topuklu ayakkabılar giyebilmeleri şartıyla yaptım.

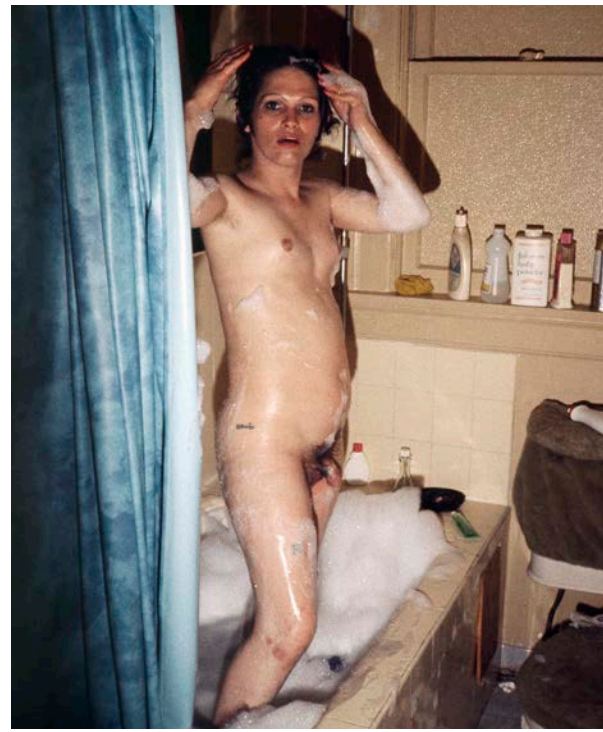
1975 - Tenderloin, San Francisco

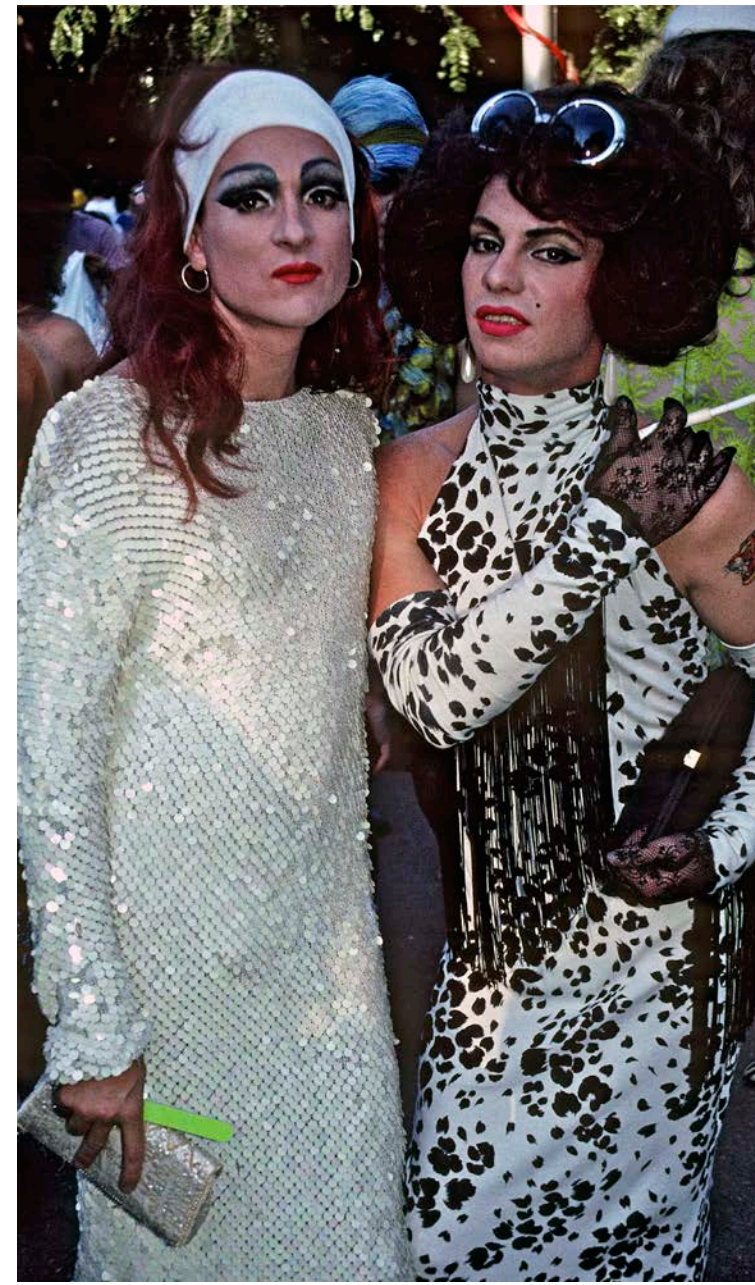
1975 - Tenderloin, SF. - Transseksüel parti

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

2001 - NYC

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, SF - Transseksüel parti

1975 - SF. Transseksüel babanın oğlu için doğum günü

Çünkü özgürleşmek kolay değildi. Dışarıdan gelen baskının birçok transseksüeli nasıl uyuşturucuya ve fuhuşa sürüklediğini ve böylece siyah baskının en bariz sonucunu yansıttığını erkenden gördüm. Bu yüzden arkadaşlarımla çoğuyla bağlantımı kaybettim. Bir sosyal sistem bir azınlığa aşağılama ve düşmanlıkla davrandığında, sonunda bu gettonun içindekiler kapalı sistemin o kadar bilincine varırlar ki, bir adım daha ileri giderek algıladıkları “farklılığı” abartırlar.

Böylece baskı kısır döngüsü tamamlanır, çünkü alt kültür artık gözle görülür bir şekilde toplumun onu hor görmesini “haklı” çıkarıyor gibi görünür. Bu şekilde “gettonun gettosu” yaratılır çünkü “iyi”, konformist gey ve lezbiyenler genellikle drag, transseksüel ve diğer özel LGBTQ alt kültürlerinin heteroseksüel dünyayla ilişkilerinde kendilerine zarar verdiğini düşünürler.

1975 - San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

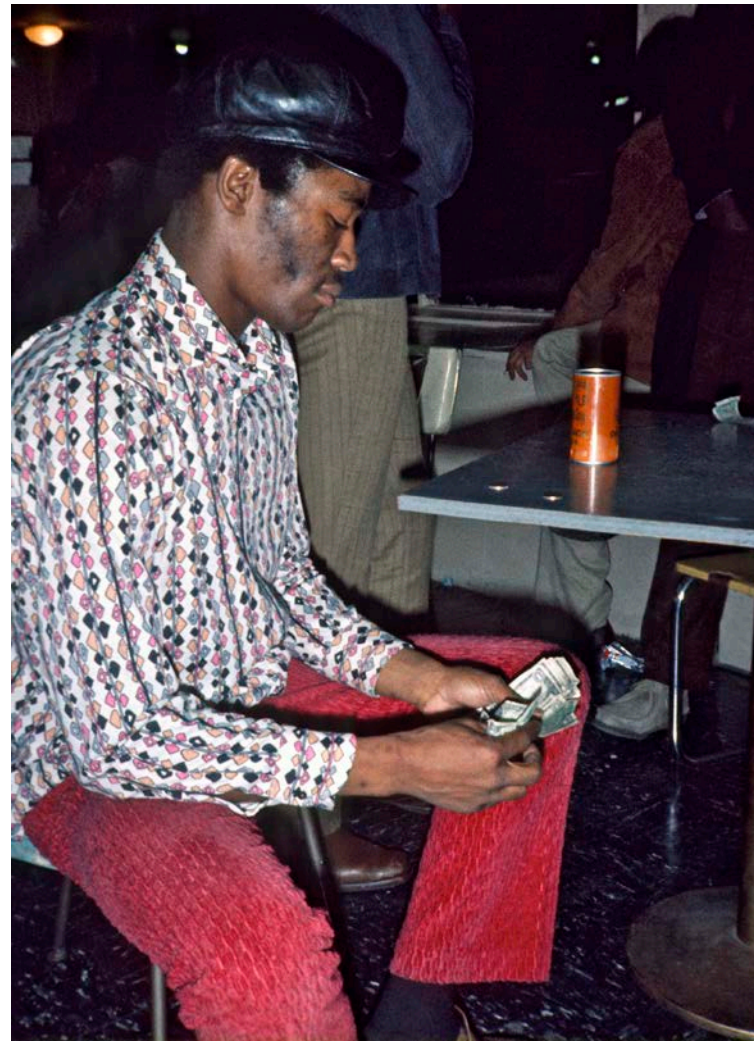
1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1991 - NYC

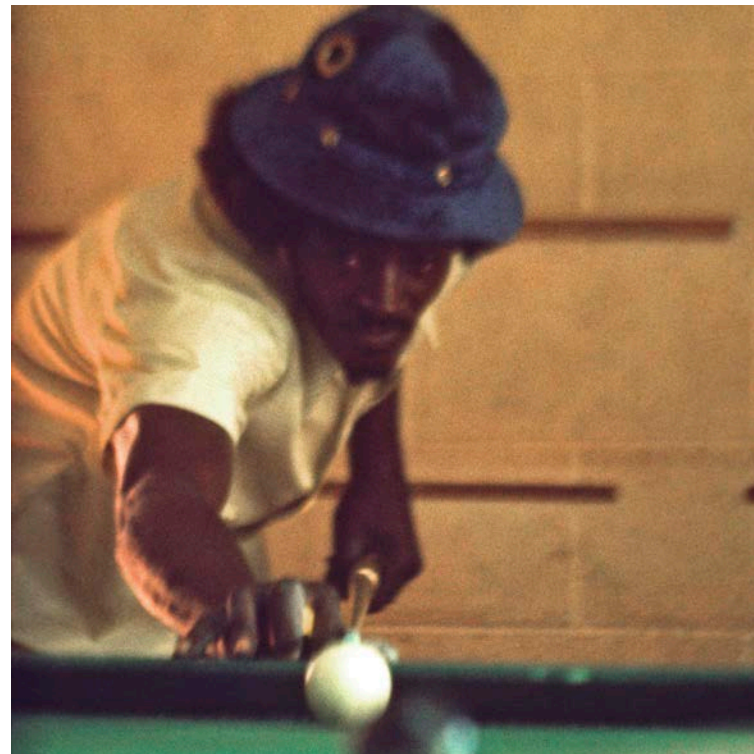
1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

Siyah gettodaki güçlü bir alt kültür, daha iyi durumda olan siyahların (ve Avrupa'daki daha iyi durumda olan kahverengilerin) baş belasıdır. Her iki azınlık da kendilerini entegrasyonu "hak eden" bir konuma getirmeye çalışır, ancak tüm bu süre boyunca bu alt kültürün patolojik bir imajını onları stereotipleştirmek için kullanırız. Bu konuda hassas olan üst getto, alt gettoyu ortak ezilmişliklerinin kanıtı olarak görmek yerine utanç duygusuyla görme eğilimindedir.

Üst ve alt getto arasındaki gerilim o kadar güçlü ki, sık sık taraf seçmek zorunda kaldım; alt gettodaki acıları ve bunun sonucunda hem üst gettodan hem de beyazlardan gelen aşağılamayı gördükten sonra bu hiç de zor olmadı. Alt gettoyu anlamaya başladıkça, sistemimizdeki baskı dinamiklerini daha iyi anladım. Birçok beyaz için alt getto, suçlular, pezevenkler, çete üyeleri, insan tacirleri, fahişeler ve bağımlılardan oluşan anlaşılabilir bir dünya. Kapalı bir sistemde yaşadıkları için, eylemleri çaresizdir ve asla bir parçası olamayacaklarını bildikleri toplumun geri kalanına karşı mutlak bir aşağılama örüntüsünü ortaya koyar. Bilardo salonları buluşma yerleri, lüks arabalar statü sembolleri, siyah/kahverengi kültürel milliyetçilik veya İslamcılık kışkırtıcı

1975 - Tenderloin, San Francisco

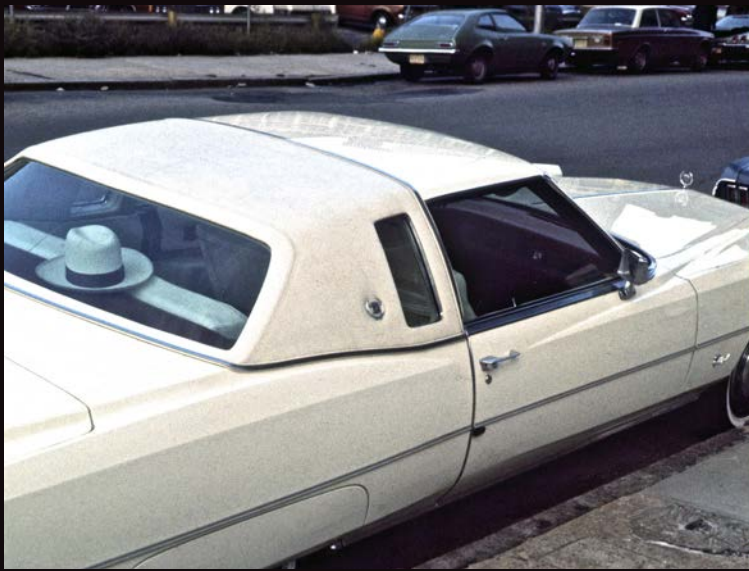
1973 - Greensboro, NC

toplulukları ve kimlikleri, kardeşçe tokalaşma ve sofistike "jive" veya "walla" konuşmaları iletişimlidir. "Arkadan bıçaklamak" kardeşçe tokalaşmak kadar yaygın olabilir. Ancak bu kuralları ve hayatta kalmak için belirli bir tekniği öğrendiğinizde, bu dışlanmışları, acı çeken çocuklarımızı, diğer tüm sosyal gruplardan daha fazla sevmekten kendinizi alamazsınız. Çünkü acımasız bir çevrenin ortasında insanlıkla karşılaşmak, onu zorluklardan korunmuş insanlar arasında bulmaktan her zaman daha ezici ve cesaret verici olacaktır.

Bu yeraltı dünyası bizi kışkırttığına, bunun nedeni sadece kendimizin son derece abartılı bir ayna görüntüsünü oluşturması değildir. Bu korkutucu kültürü anlamadan ve saygı duymadan, buradaki rahatsız edici görüntülerde yansıtıldığını gördüğümüz baskıcı ve şiddet içeren yönlerimizi kabul etmekten aciziz. Çünkü bu görüntüler herhangi bir "siyah" ya da "kahverengi" kültürü değil, mevcut tüm vahşiliğiyle kendi ruh halimizi göstermektedir. Burada sistemimizin tüm eğilimleri korkunç bir paradiye indirgenmiştir: rekabetçi ruh, statü sembolleri için yarış, cinsiyetçilik ve (en önemlisi) efendi-köle ilişkisi.

1974 - Daytona Beach, FL

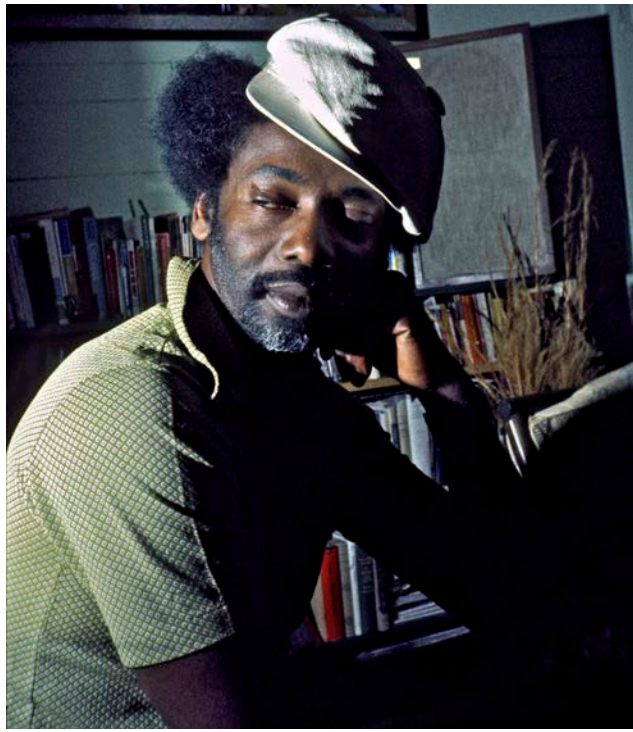
1972 - Detroit

1972 - Jackson, MI

1975 - Richmond, VA

1973 - Zebulon, NC

1974 - NYC

Dünyanın neresinde efendi-köle ilişkisi varsa, köle kültürü içinde yeni efendi-köle ilişkilerine doğru bölünmeler olacaktır. İnsanlar arasında böyle bir ilişkinin var olduğu her yerde, bu insanların özgür olmadığını bilirsiniz çünkü böyle bir ilişki ancak kapalı bir sistemde var olabilir. Alt sınıflarda bu tür kölelik en açık şekilde pezevenk ve fahişe arasındaki ilişkide görülür. Siyahi fahişe pezevenk tarafından tamamen boyunduruk altına alınır ve derin bir hürmetle zihinsel olarak onun ayaklarına kapanır.

Ancak pezevenk sadece cellat değil, aynı zamanda malların köle efendisi beyaz adama teslim edilmesini sağlayan yeni köle sürücüsü haline geldiği daha büyük sistemde bir kurbandır. Aleti artık kırbaç değil, bükülmüş elbise askılarından yapılmış pezevenk sopasıdır. Pezevenkler, daha geniş toplumdaki iş adamları gibi oldukça insanlık dışı davranışlar da, kapitalistler gibi onların da kendi kontrolleri dışında iyi tanımlanmış kurallara ve yasalara göre iş yaptıklarını unutmamak önemlidir.

Bu yasalar, yazılı olmayan bir Adam Smith ya da nesiller boyunca pezevenkten pezevenge aktarılan ve daha büyük ekonomik sistemdeki alt sistemi tanımladığı için neredeyse kapitalist incelemelerin bir uzantısı olarak görülebilecek bir iş el kitabı olan Kitap'ta belirtilmiştir. Kurallara uymayan pezevenğin vay haline! Tıpkı büyük kapitalistler gibi, diğer pezevenklerle günlük yönetim kurulu toplantıları yaparlar ve burada yalnızca ücretleri nasıl düşük tutacaklarını tartışmakla kalmaz, aynı zamanda "fahişelerinin" manipülasyonuna ilişkin teknik ayrıntıları da paylaşırlar. Çalışanlarının "git down-time" dedikleri çalışma saatlerini de aynı şekilde belirlerler. Hangi fahişenin bir "mack-man" e ait olduğunu ve hangisinin "kanun kaçağı" olduğunu genellikle anlayabilirsiniz çünkü tüm organize fahişeler her gece tam olarak aynı saatte sokağa çıkarken, "kanun kaçakları" istedikleri gibi gelip giderler.

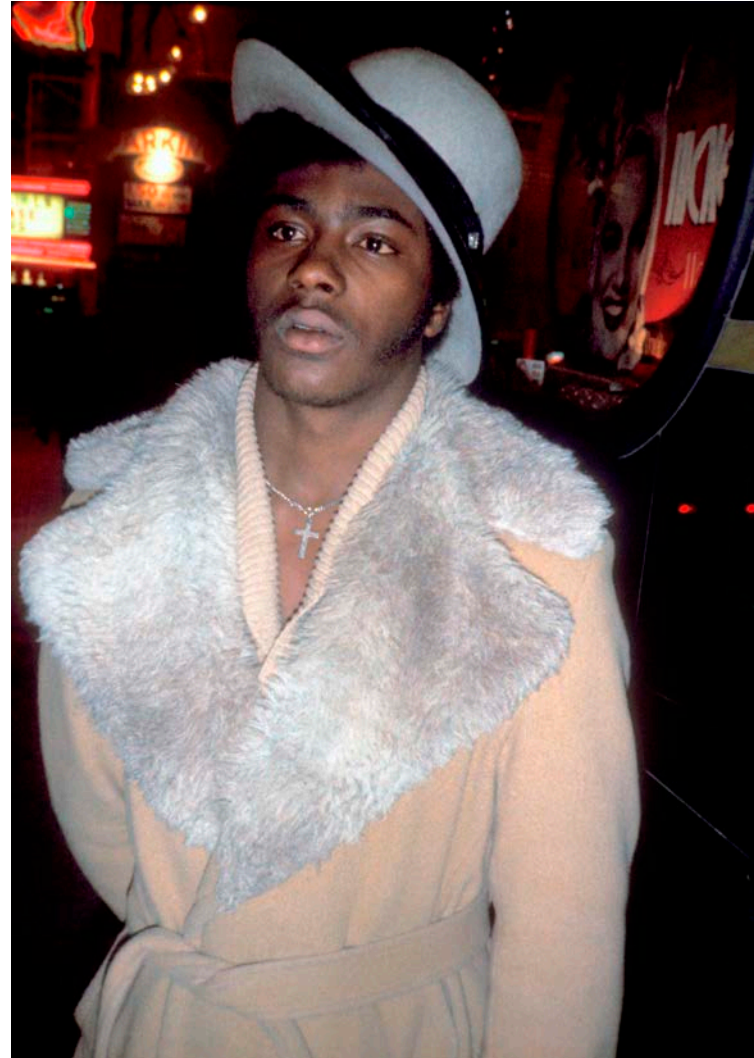
Çok katmanlı sömürde nihai kaybedenler oldukları için, bana sık sık misafirperverlik sunan siyah fahişelere her zaman kendimi son derece yakın hissettim (doğal olarak bunlar "kanun kaçakları" idi). Hayatlarında cinsel ya da iş ilişkisi yaşamadıkları birkaç erkekten biri olduğum için, bana karşı, yaşadıkları ağır sömürü nedeniyle henüz yok olmamış insanlıklarını ifade edebiliyorlardı.

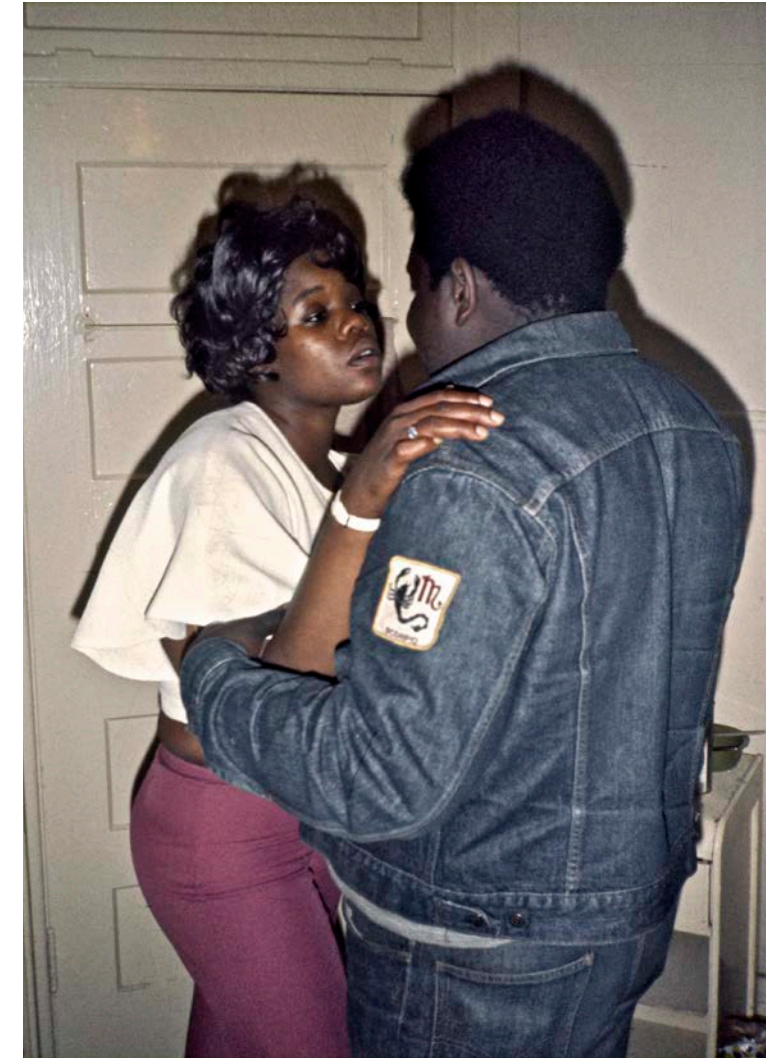
1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

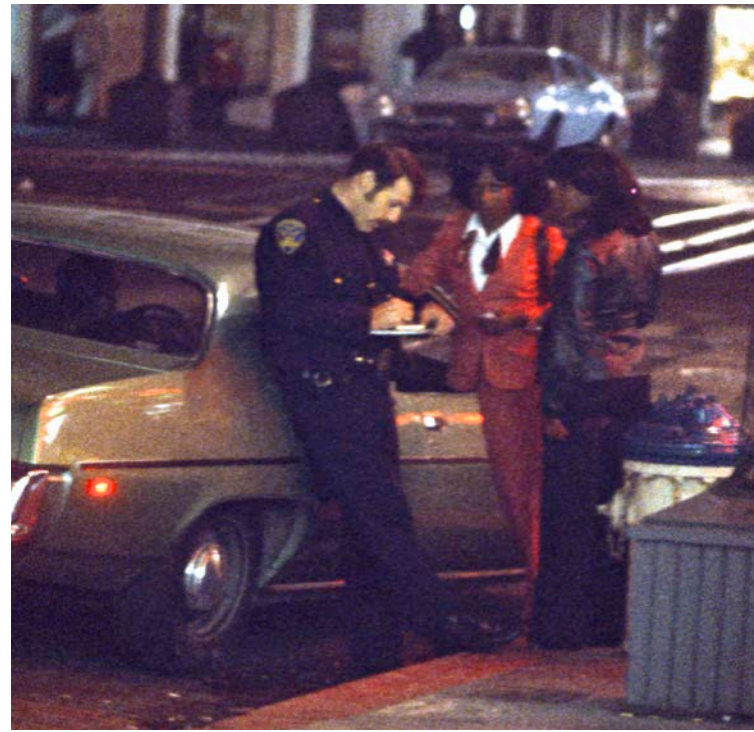
1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

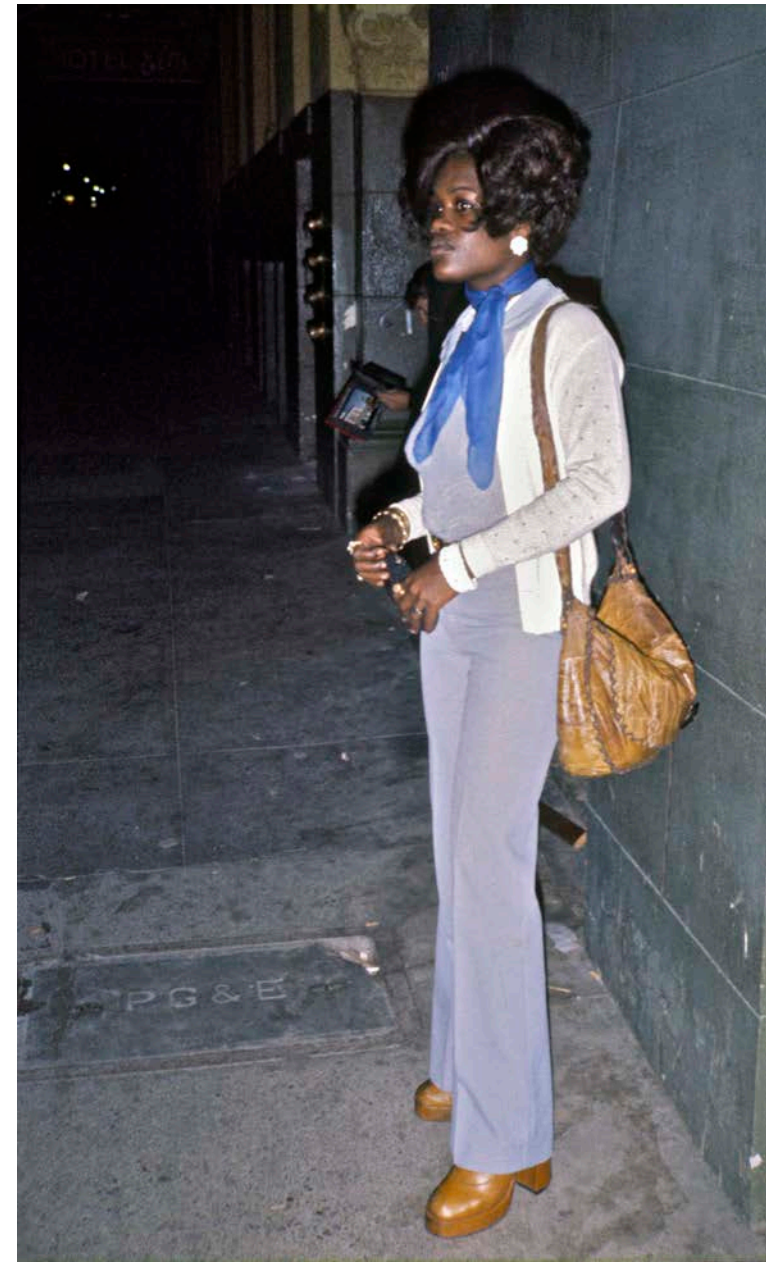
1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1996 - Astoria, NY

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

Bu kadar iyi anlaşmamızın bir nedeni de hiç şüphesiz onların pezevenklerden uzak kalmak için aşağı gettoda "sistemin" her ayrıntısını bilmek zorunda olmaları, benim ise daha büyük toplumda bir kanun kaçağı (serseri) olarak hayatta kalabilmek için yavaş yavaş bu konuda belirli bir bilgi edinmiş olmamdı. Çok farklı yollardan ortak bir bakış açısına ulaşmıştık. Üstyapı ve altyapı arasındaki paralellik belirgin olduğundan, bu kadınlar için çifte ezilmişliklerine neden olan birleşik sistemin iç dinamiklerini görmek kolaydı: ırkçılık ve cinsiyetçilik.

Pezevenk ve fahişe arasındaki ilişki, birçok yönden alt gettoda, hatta bir bütün olarak toplumdaki erkek ve kadın arasındaki ilişkinin vahşi bir abartısıdır; erkeğin birçok "işinden" biri, cinsel olarak saldırgan erkekler tarafından "asılmasına" karşı korunma karşılığında çaresiz kadınlardan "geniş para" almaktan ibarettir. Böyle bir toplumda kadın, erkeği en iyi ihtimalle para ve lüks elde etmek için bir nesne olarak görür. "Zengin bir adamla evlenme" arzusu konusunda genellikle çok açık sözlüdür.

Bu hızlı getto kaçağı benim için şok ediciydi çünkü Danimarkalı kadınlarda bu tür bencil özellikleri nadiren görüyordum, belki de daha eşitlikçi bir refah devletinde cinsiyetler arasında bu tür bir sömürü aynı anlamı ifade etmediği için. Statü ve servetle kadın satın almanın içerdiği fuhuş, özellikle Amerikan üst sınıfı ve alt sınıfında açıkça görülüyor.

Kendi kapalı sistemi içinde, alt sınıfa, daha geniş toplumdaki insanlara başına buyruk kapitalistlere duymaları öğretilen "keskin" pezevenklere ve ince "iplikler" içindeki "dürüst dolandırıcılara" duyulan hayranlığın aynısı aşılanmıştır. Bu tür gösterişli pezevenkler ve "başarılı" dolandırıcılar getto çocukları için tehlikeli rol modelleridir ve onları 8-9 yaşlarında sokak kurumuna çekerler, ancak sonradan görme kapitalist gibi onlar da sürekli olarak herkesi manipüle eden acınası düzensiz figürlerdir - asla gevşeyemezler yoksa imparatorlukları çöker. Bunu, fahişeleri hem acımasız polis baskınlarından hem de pezevenklerden koruyacak bir sendikada örgütlemeye çalışan bir kilisede bir yıl çalıştıgımda öğrendim.

1973 - Geegurtha Uyuşturucu Eylem Konseyi'nde çalışıyor

1973 - Geegurtha ile Greensboro, NC'de

2005 - Geegurtha ile 32 yıl sonra Atlanta'da

Üzerimde en güçlü etkiyi bırakan fahişelerden biri de bu kölelikten kurtulmak için mücadele eden Geegurtha'ydı. Onunla ilk tanıştığımda hapse yeni girmişti ve uyuşturucu ve şiddet yüzünden neredeyse tamamen mahvolmuştu. Kızı bir bağımlı olarak doğmuş ama kan nakli sayesinde kurtulmuştu. Geegurtha fahişelik yaptığı beş yıl boyunca kızı Natasha'yı hiç görmemiş. Ancak büyük bir çabayla Geegurtha "rehabilitate" oldu. O zamandan bu yana verdiği anne sevgisi - bu fotoğrafta ifade edildiği gibi - onu bir enkaz olduğu günlerden hatırladığımda beni derinden etkiliyor ve hatta mucizevi geliyor. Kendisine yardım eden kliniğin yöneticisi oldu, üniversiteye gitti ve psikoloji okudu.

Geegurtha ile bir sosyal hizmet görevlisi olan Tony Harris beni uyuşturucu rehabilitasyon programındaki ağır mahkûmlarla konuşmam için davet ettiğinde tanışmıştım. Gee onların suç geçmişleri ve birlikte yaşadığım fahişelerle ilgili analizlerimden o kadar etkilenmişti ki bir gün beni evine davet etti. Uyuşturucu ve fuhuşa geri dönmekten korkan koyu dindar ailesiyle birlikte yaşıyordu. Bu yüzden bir kilisede çalışan kız kardeşi Georgia onlara taşınmamı ve hatta bir hafta boyunca Geegurtha ve Natasha ile aynı yatağı paylaşmamı istedi. Gee'nin iyileşmesi için bir erkekle seks, para ya da şiddete dayanmayan samimi ve güvene dayalı bir ilişki geliştirmesinin faydalı olacağını düşündü. Dini gözetim altındaki iyileşmesi o kadar başarılı oldu ki Gee hiçbir zaman gerilemedi ve 30 yıl sonra Tony, Georgia'nın 1973'te bir Pazar sabahı kiliseden önce çektiği fotoğrafın aynısı olan bu fotoğrafımızı çekti.

11973 - Bağımlı olarak doğan kızı Natasha ile Greensboro, NC'de

1973 - Greensboro, NC

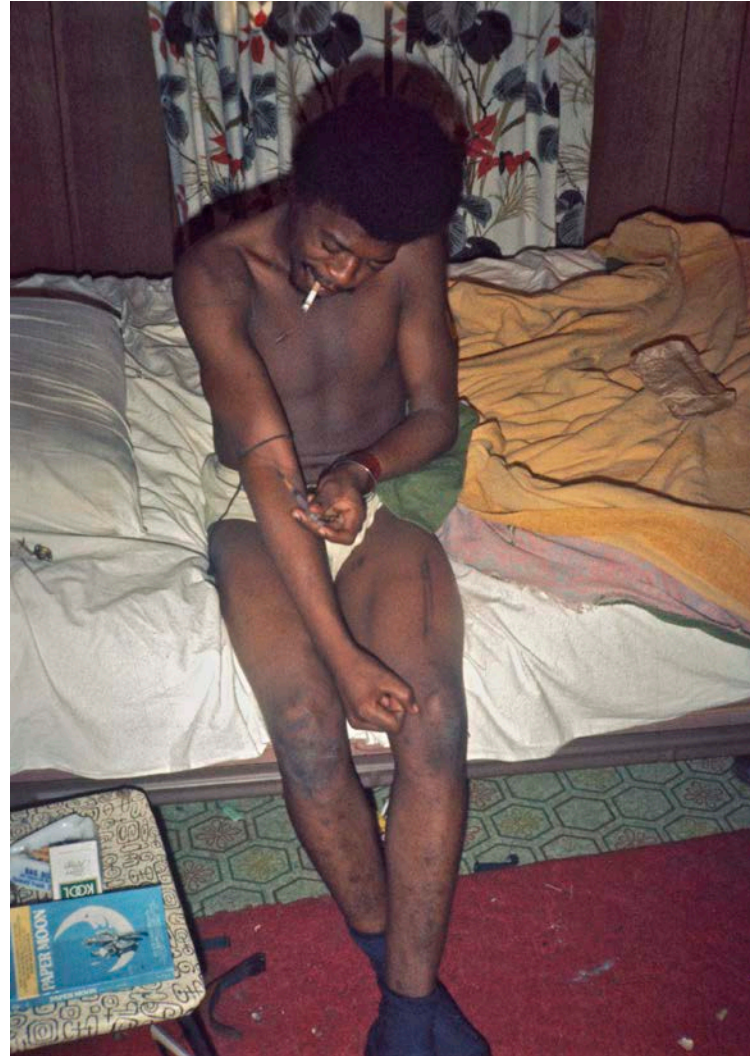
1974 - Greensboro, NC

1974 - NYC

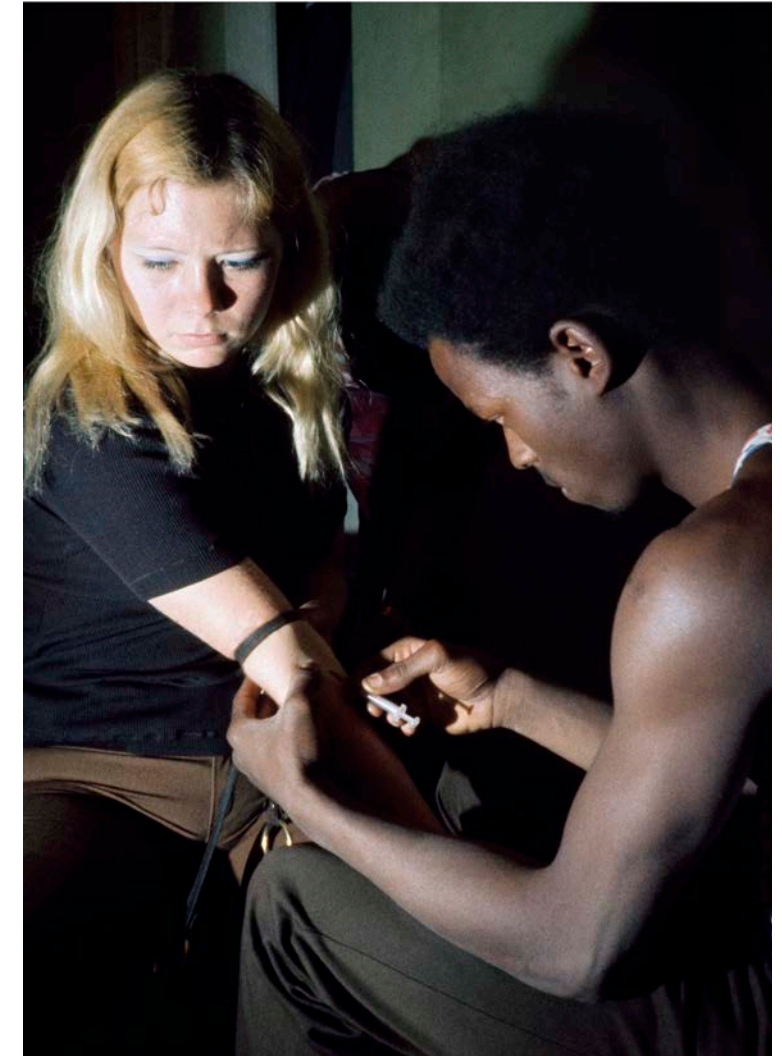

1974 - Jacksonville, FL

1974 - Daytona Beach, FL

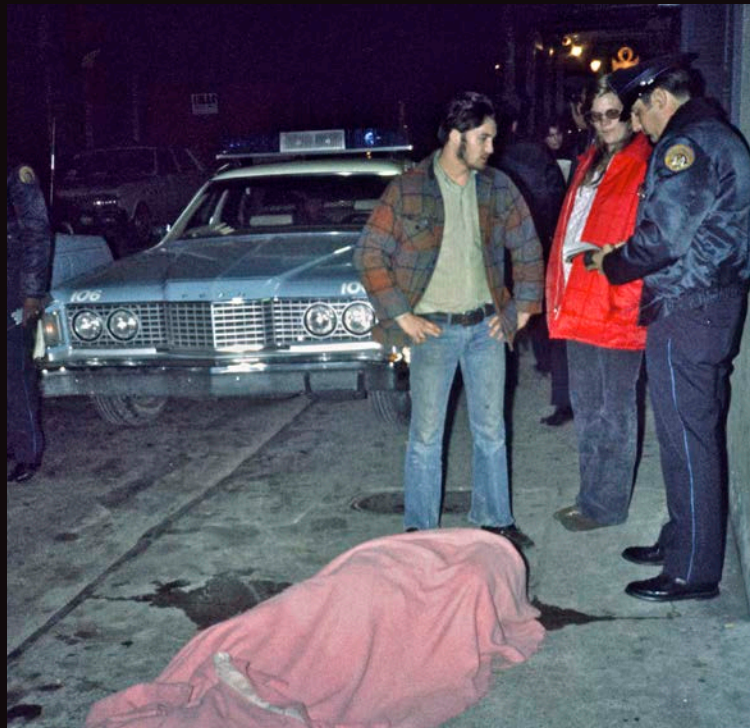
Siyah anne sevgisinin aleyhine olan ihtimalleri gördüğümde, bu güneş ışığı hikayesi beni derinden etkiledi. Baba sevgisi için de ihtimaller aynı derecede kötü. Florida'da tek odalı bir kulübede yatağını paylaşmama izin veren bu adam, sabahları ilk iş olarak uyusturucu kullanıyordu. Alışkanlığından kurtulamadığı için aile hayatı kötüleşmişti ve çocuğuyla birlikte olmasına izin verilmediği için derin acı çekiyordu. Bu üç çocuğun annesi Baggie ile birlikte yaşadığımda o da bir bağımlıydı ama "temizlenmiş" ve tüm sevgisini çocuklarına iyi bir dini terbiye vermeye adanmıştı. Ancak bir yıl sonra geri döndüğümde, silahlı soygun suçundan 25 yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. "Birlikte dua eden aile bir arada kalır" şeklindeki Amerikan klişesi doğru değildi. Kapalı bir sisteme hapsettiğimiz insanlar genellikle en hızlı çıkış yolunu seçerler - çoğu zaman bunu başarmak üzereyken dakikalar önce. Onlara yönelik beyaz ırkçı beklentilerimizi o kadar içselleştirmişlerdir ki, sıradan yollarla başarılı olabileceklerine dair hiçbir inançları yoktur. Çoğu insan, cezasının bitmesine yedi yıl kalan bir mahkumun, cehennemden yasal yollarla çıkmak için sabırla beklemek yerine neden şansını deneyip kaçtığını bir şekilde anlıyor. Gettolarda ayrıcalıklı bir serseri hayatı yaşamaktan ziyade, kendim neredeyse gettolaşana kadar, kapalı sistemin nasıl tam olarak bir hapishane gibi işlediğini hissedemedim; bu hapishanede ne psikik fazlanız ne de sizi bu boğucu baskıdan geleneksel yollarla çıkarabilecek yedi yıllık bir eğitime yatırım yapacak imkanınız var. Bu nedenle tüm getto eylemleri çaresizdir ve zaten bir hapishanede yaşadığımız gerçeği tarafından belirlenen kısa vadeli hedefler tarafından yönlendirilir. Bu tür insanlar için hiçbir hapishane ya da herhangi bir ceza yeterli caydırıcı olmayacaktır.

1974 - Jacksonville, FL

1975 - Tenderloin, San Francisco

1974 - New Orleans

1975 - San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1974 - New Orleans

Soygun ve dolandırıcılık gibi suç teşkil eden kaçışlar, ırkçı klişelerde sürekli atıfta bulunulan daha yasal kaçış girişimlerinden daha tipik bir öngörüsüzlük değildir. Ölüm ve korku iklimi geleceğe olan uzun vadeli güveni öldürüyor ve 1970 yılında bir Cadillac satın almayı, bir gün çürük bir kulübeden taşınmak için para biriktirmekten daha kolay hale getirdi. Bir refah devletinden gelen biri olarak, kendi hayatları dar görüşlü bir vergi isyanına bağlıyken, BMW'leri, yatları ve gereksiz aletleri kendi eşiklerinin üzerine yığmaya çalışırken, aşağılayıcı beyaz Amerikalıların sürekli olarak siyahların "düşük haz eşikinden" bahsetmesini ironik buldum. Kamu yararı için ödeme yapmayı reddettiğinizde, suçluları evinize davet etmiş olursunuz. Bir ülke ürettiği suçluları hak eder.

Bu eşitsizliklere doğrudan meydan okuyan getto suçlusu, beyaz Amerika'da en yanlış anlaşılabilir ve gereğinden fazla korkulan kişidir. Aslında beyazlar için çok az tehlikelidir; ABD'deki suçların %95'inden fazlası beyazın beyaza ya da siyahın siyaha karşı işlediği suçlardır. Afrika'da suçlular son derece organize gruplar halinde birlikte çalışarak beni etkiledi. Rengi ne olursa olsun en zengin evleri hedef alırlar, bekçiler görevde değilken günlerce araştırma yaparlar, günün erken saatlerinde ve geceleri köpekleri zehirlerler, evin içine "cadı tozu" üflerler (öyle söylenirdi), tüm aileyi uyuturlar ve böylece şiddetten kaçınırlardı. Aile derin uykudayken, hırsızlar tüm evi boşaltır ve hatta içinde bir parti verirlerdi.

Buna karşılık, Amerikalı siyah suçlunun dağınık hali, beyhude Amerikan köle isyanları kadar kölelik durumuna da işaret etmektedir. Birkaç gasp olayına katılmış olmaktan kuşkulu bir

1973 - New Orleans

1974 - NYC

1973 - Baltimore

gurur duyabilirim. Bunun nedeni arkadaşlarıma bana önceden haber vermemeleri ve aslında kendilerinin bile herhangi bir plan yapmamış olmalarıydı. Bir av gördüklerinde, gerçek bir ihtiyaçtan ziyade derinlerde yatan nefret ve kendinden nefretin kısır kokteyli içinde o an harekete geçtiler. Tıpkı her yerde sömürgeleştirilmiş çocukların, onlara "efendi" nezaketi gösterdiğinizde sizden çalacakları gibi, yetişkin "soyguncuların", "hırsızların" ve hatta "güçlü kollu damızlıkların" Shakespeare'in güdüleriyle hareket ettiklerini gördüm:

"Ben, efendimiz, dünyanın aşağılık darbelerinin ve şımarıklıklarının öylesine öfkelenirdiği biriyim ki, dünyaya inat ne yaptığımı umursamıyorum."
(Macbeth, 3. Perde)

1974 - NYC

1975 - Tenderloin, San Francisco

1974 - Brooklyn, NY

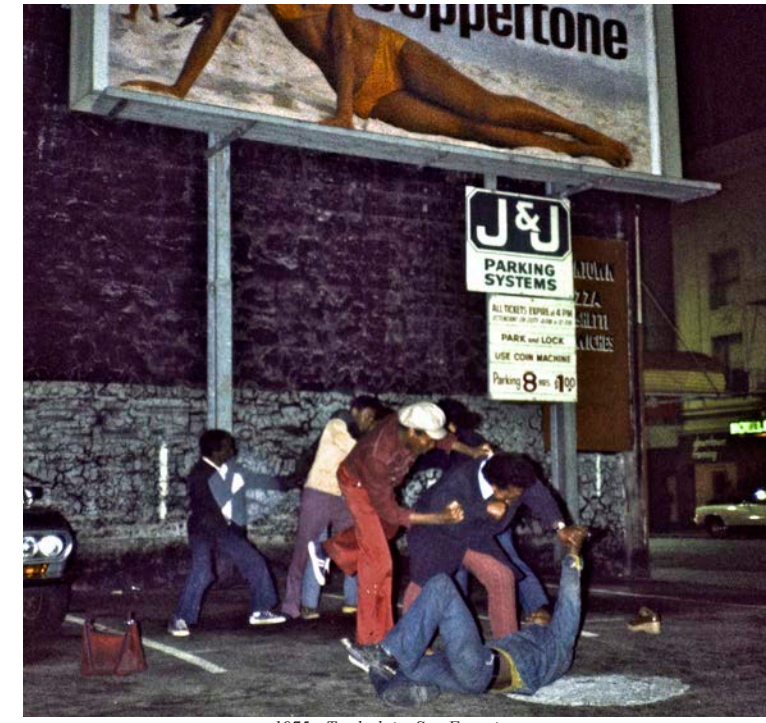

1975 - Richmond, VA (Willie Hurt)

vurulmuştu. Yara onu kör bırakmıştı. Trajediden iki gün sonra Willie Hurt'u sokak keşiflerinde takip ettim. Bu çetelerin çoğu bir zamanlar eroin tarafından yok edilmişti; basın, bazı çetelerin siyasallaştığı bir dönemde polisin eroin sattığını ve gettoyu eroinle doldurduğunu ortaya çıkardı. Bu yine sömürgeleştirilmiş bir halka karşı kullanılan böl ve yönet politikasıdır. Yine de beyazları, birkaç FBI "Cointelpro" eylemi dışında, siyahlara karşı bir komplo olmadığına inanacak kadar iyi tanıyorum. Buna gerek yok çünkü günlük "masum" ırkçılığımız, günlük faaliyetlerimiz ve ana ırk titreşimlerimiz en iyi kurgulanmış komplo kadar etkili bir şekilde işliyor. Dünyanın en zengin adamı Paul Getty'yi lüks evinde ziyaret ettiğimde, en sevdiği motifler arasında ezilenlerin kendileriyle savaşmasının sanatsal bir tasvirini gördüm.

1975 - Malibu, CA

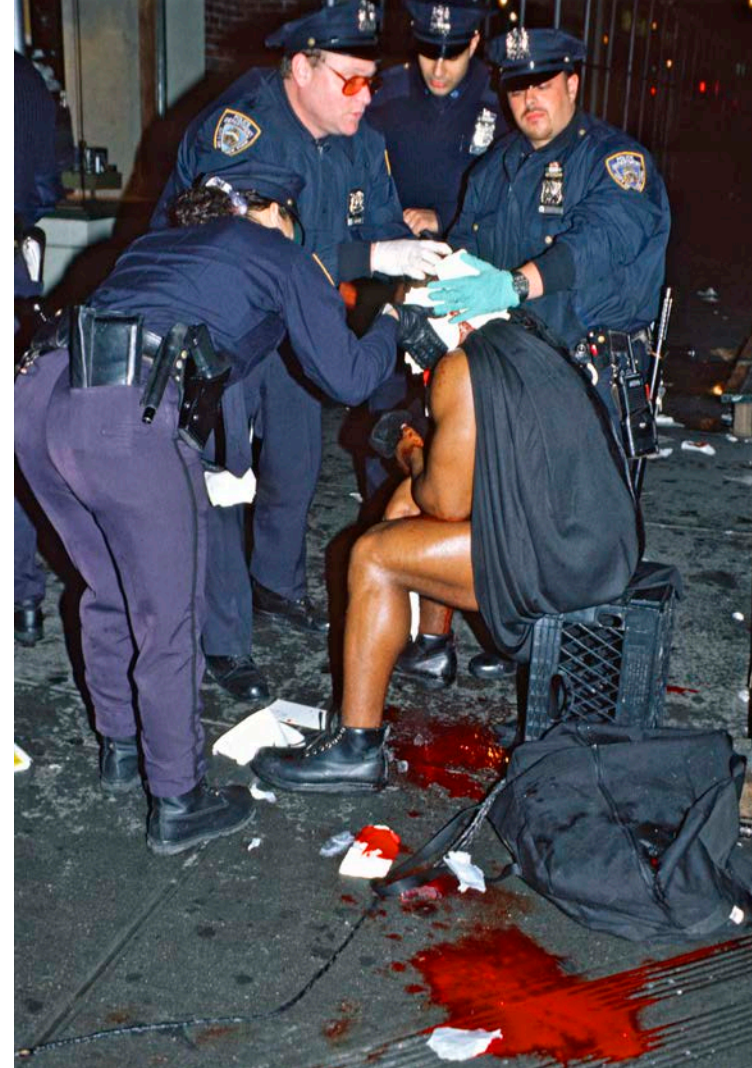
1975 - Tenderloin, San Francisco

*Freddy öldü, ben de öyle dedim.
Bırak da adam bir plan yapsın,
onu eve göndereceğini söyledi,
ama umudu bir ipti
ve bunu bilmeliydi.
Neden biz kardeşler birbirimizi koruyamıyoruz?
Kimse ciddi değil ve bu beni öfkeliyor.
Herkes onu kötüye kullandı,
onu soydular ve istismar ettiler
başka bir keş planı, adam için uyuşturucu itmek...*

Bu çevrede yeterince uzun süre yaşadığınızda, mahkumlarımızın bahsettiği gettoya karşı komployu hissedersiniz. Dünyanın her yerindeki zalimler gibi bizim ırkçılığımız da psikolojik olarak "böl ve yönet" ihtiyacıyla kendini gösteriyor. Hayatım boyunca siyah Amerikalı çocukların birbirlerine "beyaz gibi davranıyorsun" ya da "aslında siyah değilsin" diye sataştıklarını duydum - bugün Danimarka'daki kahverengi çocuklardan duyduğum nefret dolu sözlerin neredeyse aynısı: "Sen fazla Danimarkalısın", "sen gerçek bir Müslüman değilsin", "fahişe" ("fazla Danimarkalı" ya da dışlanan gruptan farklı giyinen kızlar hakkında). Tıpkı siyahların birbirlerini "Oreo" ve "hindistan cevizi" ile aşağılaması gibi, Müslüman sekizinci sınıf öğrencileri de birbirlerini "domuz eti kokuyorsun" veya "kız kardeşin Danimarkalı bir pislik" ile sınıyor. Üst getto alt gettoya, çete çeteye, aile aileye, hatta kardeş kardeşe karşı. Richmond, VA'da 15 yaşındaki Willie Hurt ve annesiyle birlikte yaşadığımda, 13 yaşındaki erkek kardeşi hastanede yatıyordu, bir çete kavgasında kardeşinin kurşunuyla

1988 - NYC

1988 - NYC

1975 - Tenderloin, San Francisco

1989 - Harlem, NY. "Hey dostum. Birbirimizi öldürmeyi bırakalım."

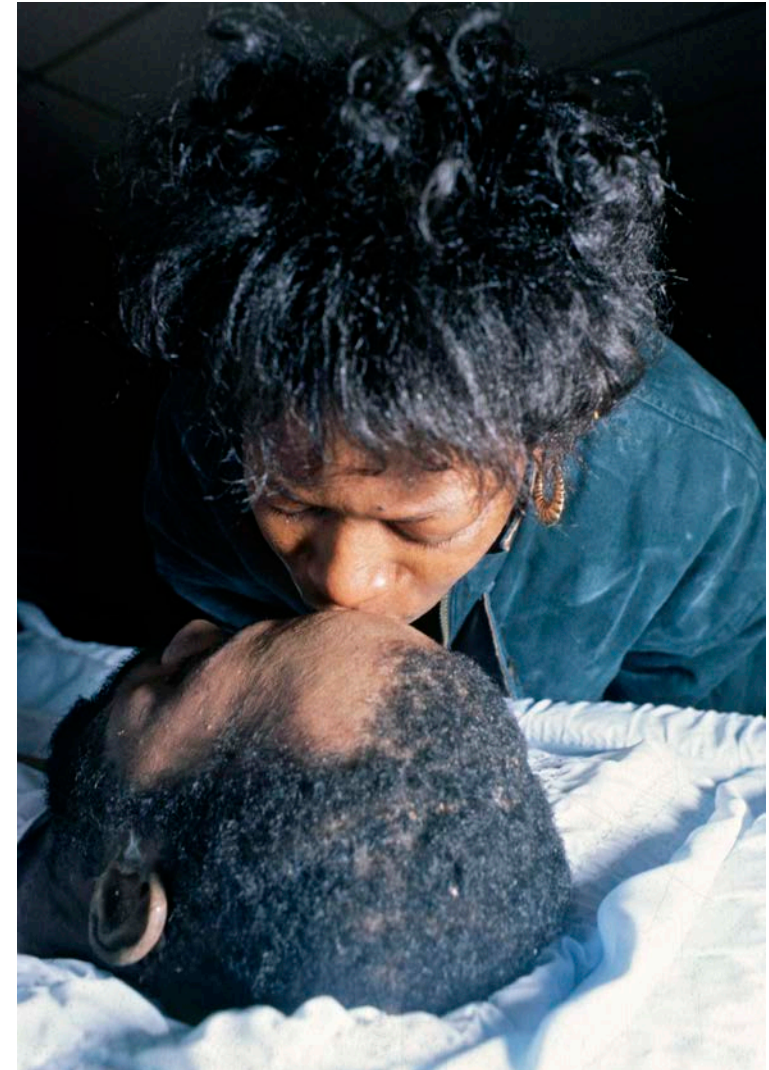

1995 - Queens, NY

80'lerin başına kadar öldürülen 22 arkadaşımı saymıştım. O zamandan beri izini kaybettim. 1986'da 6 yaşındaki oğlumun Astoria gettosunda birlikte oynadığı Simon Williams, aynı aileden tanıdığım ve öldürülen dördüncü kişiydi. 1995'teki cenaze töreninde oldukça iyi bir komedyen olan papaz sözlerine şöyle başlamıştı: "Artık acımızı ağlayarak anlatamayacağımız bir karanlığa ulaştık. Hadi gülelim." Ardından espriler yapmaya başladı ve sonunda cenaze evindeki 150 davetlinin tamamı, hatta Simon'un aşağıda görülen kız kardeşi Cathrine bile kahkahalarla gülüyordu. Ancak birkaç ay sonra ona fotoğraflarımı vermek için geri döndüğümde, o da bir markette birkaç kişiyle birlikte serseri kurşunlarla vurularak öldürülmüştü. Cathrine, Lela Taylor ailesinin beşinci cinayet kurbanıydı.

1995 - Queens, NY - Catharine ve kocası cinayetten iki ay önce

1995 - Queens, NY

Eloi ve Morlocklar Arasında

(Luka 9: 3-5)

Kuzey Carolina’da sık sık yanında kaldığım bir milyoner bana arabalarından birini, büyük bir Buick’i ödünç verdi, böylece otostop çekmenin imkansız olduğu en ıssız arka yollara çıkabilecektim. Gün boyunca çok fazla yoksulluk gördükten sonra o akşam Wilmington’a vardım. Kasabada ırkçı karışıklıklar olduğunu duymuştum, bu yüzden kasabayı biraz daha yakından tanımak istedim. Yeni bir şehre geldiğimde her zaman olduğu gibi en kötü mahallelere girerek en alttan başladım. Arabayı uzağa park ettim, çünkü arabanın içindeyken insanlarla iletişim kuramıyorsunuz. Omuz çantamı aldım ve sanki şehre otostopla gelmişim gibi sokakta yürüdüm ve sonra ana caddelerden birindeki en kötü siyah barlardan birine gittim. Küçük kavanozlarda domuz ayağı ve biber turşusu olan bu pis bar-ızgara kombinasyonlarına bayılıyorum ve genellikle böyle bir barda saatlerce otururum. Her zaman bir şeyler olur. Ama bu akşam işler ters gitti.

Mekâna vardığımda saat on bir civarındaydı ve hava tamamen kararmıştı. Dışarıda yarı suçlu tiplerden oluşan olağan bir kalabalık vardı: üçkâğıtçılar. Güneş gözlükleriyle genellikle kaba ve tehlikeli görünürler, ancak onlara doğru davranırsanız o kadar da kötü değildirler. Onları gerçekten seviyorum, çünkü

güneş gözlüklerinin ardındaki insanı bulmak benim için büyük bir meydan okuma. Ya kazanırsınız ya da kaybedersiniz; yanlış bir hamle yaparsanız bu ölüm anlamına gelebilir. Tüm suçlular gibi aslında son derece ürkekler ve bu nedenle spontane ve gergin tepki veriyorlar. Genel bir kural olarak, güneş gözlükleri ne kadar koyu ise benden ve birbirlerinden o kadar korktuklarını söylüyorum. Ancak güvenlerini kazandığımızda ve bir bardak bira ya da esrar içerken güneş gözlüklerini çıkardığımızda, harika insanlar olduklarını ve sizin için her şeyi yapabileceklerini gösteriyorlar. Bu yüzden yeni bir şehre geldiğimde her zaman ilk onları ararım çünkü çok sayıda bağlantıları vardır. Onlara karşı her zaman tamamen dürüstüm ve olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmıyorum, örneğin asla onların dilini taklit etmeye ya da beyazlardan sıkça duydukları “biz kardeşiz” gibi saçmalıkları kullanmaya çalışmıyorum. Ne kadar paranoyak olduklarını ve genel olarak beyazlara, kendi halklarına ya da kendilerine inançları olmadığını unutmamak gerekir. Hayatları boyunca ezildiler ve bu baskı herhangi bir sahte “kardeş” konuşmasıyla aşılamaz. Ancak tamamen dürüstçe konuşarak onlara gerçekte kim olduğunuzu ve ne istediğinizi çeşitli şekillerde gösterebilir, şüphelerinin üstesinden gelebilirsiniz. Kiminle karşı karşıya olduklarını bilmeleri gerekir. Örneğin,

birçok siyahın Güneyli ırkçıyı Kuzeyli liberallere tercih etmesinin nedeni bu güçlü arzudur, çünkü ırkçı ile nerede durduklarını bilirler ve dürüstlüğü için ona saygı duyabilirler, liberal ise her zaman bir şey söyler ve başka bir şey yapar. Resimlerim ve diğer gettolarda yaptıklarıyla ilgili ayrıntılı açıklamalarım sayesinde onları kimliğim konusunda ikna etmek genellikle zor olmuyor (kimliğimin ne olduğunu kendim bildiğimde). Hiçbir zaman gizli polis olmadığımı tam olarak ikna olmuyorlar ama neredeyse her zaman şanslarını deniyorlar. Her insanın bu sosyal sistemde insan olma ihtiyacı vardır ve bu her zaman bir risk içerir. Eğer maskenizin düşmesine izin verirseniz, zarar görme riskiniz vardır. Hem kapitalist hem de suçlu günlük yaşamlarında sistemin kendilerine dikte ettiği roller tarafından o kadar güçlü bir şekilde deforme edilirdiler ki, insani nezakete karşı tarif edilemez bir dürtü duyarlar. Bu dürtüyü, sistemin tamamen dışında duran serseri ile ifade etme şansı bulurlar. Serseri, yiyecek bir şey ya da kalacak bir yer bulmak için her zaman kapitalist ya da suçlunun içindeki “iyi” (insancıl) ile konuşmak zorundadır ve bunun her zaman mümkün olduğunu ilk fark ettiğinde, artık onları “kapitalist” ya da “suçlu” olarak mahkum edemez, ancak hepsinin genellikle onları yönlendiren sistemden başka bir sisteme uygun olarak hareket etme olasılıklarına sahip oldukları

sonucuna varır. Böylece serseri, hayatta kalmak için her zaman mücadele etmek zorunda olduğu sistemi kınamaya başlar. Bu nedenle, en kötü suçlular bile genellikle benimle bu şansı dener ve yavaş yavaş, en kötü güvensizlik azaldıkça ve bazı biralar içildikçe, genellikle oynadığımız rollere karşılıklı hayranlık duyarak birbirimize oldukça aşık olabiliriz. Her zaman diğer suçlulardan öğrendiklerimle ilgilenirler ve ne kadar çok “hile” tarif edersem, birbirimize o kadar yakınlaşırız. Ancak “polislik” (ister bir torba eroin, ister bir araba, ister bir silah, ister bir kadın ya da şarap olsun, suçlunun ihtiyaç duyduğu her şeyi kapsayan kelime) yollarını paylaşırken, her zaman bunu siyasi bir bağlama oturtmayı vurguluyorum. Çoğu zaman böyle bir gece boyunca maruz kaldığımız olaylar giderek daha fazla suç teşkil eder hale gelir. Sabaha doğru yatacak bir yer bulabilmek için, onları sonuna kadar yanlarında olduğuma ikna etmem gerektiğini biliyorum. Bu yüzden yeni bir kasabadaki ilk gecemde genellikle fazla uyuyamam; ancak bu şekilde gettonun diğer sosyal çevrelerinde bir yer edinirim, çünkü suçlunun kız kardeşleri, erkek kardeşleri, ebeveynleri ve arkadaşları ille de suçlu olmak zorunda değildir.

Ama Wilmington’daki bu gece bir şeyler ters gitti. Barın dışındaki insanlardan her zaman aldığım düşmanca titreşimleri aldım,

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

ancak buzları kırma olasılığı yoktu. Ne söylersem söyleyeyim anlaşılmıyordu. Tehditler savurmaya başladılar ve “Biz militanız, defolun gidin buradan yoksa ölürsünüz” dediler. Hayatta kalma felsefemin işe yaramamasına o kadar şaşırılmışım ki dizlerimin bağı çözüldü. Bir anda olaylar üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını hissettim ve pes ettim. Ana caddede biraz daha yürüdüm, ancak onları tekrar geçmeden arabaya dönmek için, bu belediye yoksul evleri olarak adlandırılan ışsız bir “projeden” sağa döndüm. Ancak tam oraya döndüğümde, peşimden gelmeye başladıklarını fark ettim. Anlaşılan burayı kendi bölgeleri olarak algılamışlardı. Onlardan saklanmak için daha da içeri kaçmak gibi bir hata yaptım. Bir çalının altına saklandım ve bir anda her yerde olduklarını gördüm, yaklaşık bir düzine kadar. Titremeye başladım, bu gelişme karşısında çok şaşırılmışım. Hiç şansım olmadığını anladım ve teslim olmak için karanlık bir sokağa koştum. Hemen etrafım sarıldı, her taraftan bıçaklar ve silahlar bana doğrultulmuştu. O andan itibaren tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum, sadece bir sürü kelime sayıklamaya başladım. Diğer şeylerin yanı sıra, sadece iki dakika beklemelelerini, resimlerime bakmalarını ve neden orada olduğumu öğrenmelerini, beğenmezlerse beni öldürebileceklerini söyledim. Dengeyi bozan bu muydu bilmiyorum ama bana ne yapmaları gerektiğine dair bir sürü bağırış çağırıştan sonra sonunda olan şey, beni elimde silahlar ve bıçaklarla ana caddeye çıkarmaları oldu. Birinin kazara tetiği çekebileceği düşüncesiyle titriyordum. Kasabanın dışına çıkana kadar yolda düz yürümem gerektiğini söylediler. Kasabaya geri dönmek için şimdi paralel bir caddede iki mil dışarı ve sonra iki mil geri yürümem gerekiyordu. Bir taksi ya da polis çağırmaı düşündüm ama bu fikirden vazgeçtim. Taksi için param yoktu ve polisi kullanmanın yanlış olduğunu düşündüm. Eğer polislerle birlikte görülürsem, gerçekten de onların tarafında olmadığımı ikna olacaktı. Bu yüzden karanlıkta, arabalardan görünmemek için paralel caddede ağaçtan ağaca koştum, çünkü arabalarda saldırganlarım olabilirdi. Sahne tam olarak “In the Heat of the Night” filmindeki gibiydi - sadece irksal olarak tersine çevrilmişti. Bir çizik bile almadan geri döndüm ve son sürat kasabadan çıktım. O gece için gettoda kalmak bana yetmişti. O zamandan beri o akşam neyi yanlış yaptığımı analiz etmeye çalışıyorum. Suçlulara karşı dürüst olmadığım için başarısız olduğuma hiç şüphe yok. Uyuyacak bir yere ihtiyacı olan fakir bir serseri gibi davrandım ama aslında fakir değildim, çünkü araba yakınlarda saklanmıştı ve gerekirse o gece arabada uyuyabileceğimi başından beri biliyordum. Onlara karşı tamamen dürüst davranmamıştım

1975 - Tenderloin, San Francisco

ve bu nedenle onları açacak olumlu izlenimi yaratamamıştım. Tıpkı konforlu arabasında parlayan fenerlerle gezen ve böylece hem kendi ışığını hem de kendi karanlığını taşıyan feodal lordun yaptığı hatayı yapmıştım. Güvenliğinin ve yakın çevresine yayılan ışığın tadını çıkarıyor, ancak güçlü parıltının gözlerini kamaştırdığını ve yaya olarak ve lambasız dolaşan zavallı köylünün mükemmel bir şekilde görebildiği ve bir rehber olarak kullanabildiği yıldızları görmesini engellediğini anlamıyor.

Daha sonra yakınlardaki beyaz bir topluluğa doğru yola çıktım. Bu korkunç deneyimden sonra o gece fantastik bir şeyler olacağını hissetmeye başladım. Seyahat ettiğinizde neredeyse her zaman böyle olur: en çok düşüğünüzde, hemen ardından en çok yükselirsiniz. Bu konuda o kadar kaderciler oldum ki, iki hafta önce Batı Virginia’da bir arka yolda saatlerce kar fırtınasında donarak gömlek kollarıyla durduğumda, bir araç bulamadığımda, bundan iyi bir şey çıkacağına tamamen ikna oldum ve kesinlikle aynı akşam Rockefeller’lara indim. Eğer bir serseri olarak bu kaderciliğe sahip değilseniz kaybolmuşsunuz demektir, çünkü sadece inancınız sayesinde o kadar güçlü bir pozitif enerji iletebilirsiniz ki aslında kendiniz de olumlu bir durumun yaratılmasına yardımcı olursunuz. Her neyse, o gece Wrightsville Sahili’nde bir bara girdiğimde, olanlar beni tamamen şaşırtmamıştı. Bir süredir orada tek başıma duruyordum ki çok tatlı genç bir kadın yanıma geldi, sakalımı çekti ve kim olduğumu öğrenmek istedi. Sonra her şey çok hızlı gelişti ve bana bolca şarap doldurmaya başladı. Bir serseri olarak dünyada tamamen yalnız kaldığınızda, böyle durumlarda çok zayıf oluyorsunuz ve inanılmaz derecede kolay aşık oluyorsunuz. Ama sadece bir saat önce ölüme her zamankinden daha yakın olduğunuzda, bu aşık olma durumu o kadar şiddetli boyutlara ulaşır ki, tamamen ezici bir hal alır. O gece bana sıcaklık gösteren herhangi bir insana kendimi sonsuza kadar bağlayabilirdim. Bana ilk sorduğu şeylerden biri kalacak bir yerim olup olmadığıydı. Hayır dediğimde, hemen onun yanına taşınmam gerektiğini söyledi.

İhtiyacı olan tüm parayı ve araba için benzinli bir kredi kartı verecekti. Schlitz bira fabrikasının sahibi olan Amerika’nın en zengin ailelerinden birine mensup olduğu ortaya çıktı. O geceyi asla unutmuyacağım. Genellikle yeni bir kadınla geçirdiğim ilk gece iktidarsız olurum ama yaşadığım şiddet deneyimi hala aklımdaydı ve bu nedenle her şey olması gerektiği gibi gitti. Tıpkı New Orleans’ta bir kadınla bilardo oynarken arkadaşlarımızdan birinin diğerini öldürmesine tanık olduğumuz ve sonrasında eve gidip bütün gece seviştığımız zamanki gibi. Seks ve şiddet muhtemelen birbiriyle çok yakından bağlantılıdır. Genel olarak, ABD’deki aşk ilişkilerimin çoğunun şiddet içeren bir deneyimden kaynaklandığını ya da şiddet içeren bir deneyimle sonuçlandığını hissediyorum. Benim bu ülkeye olan aşkım da aynı nitelikte olabilir. O gece birbirimize o kadar aşık olduk ki hemen evlenmekten bahsetmeye başladık. Evlendiğimizde 50.000 dolar, sonrasında da yılda 30.000 dolar alacaktık. “Senden bir çocuk sahibi olmak istiyorum” dedi. İlk günlerde ben de evleneceğime o kadar inanmışım ki tüm arkadaşlarıma “sonunda doğru kişiyi bulduğumu” yazmaya başladım.

Ona ve onun üst sınıf doğasına hayran kalmıştım. Parayı su gibi harcıyordu. İlk hafta yüzlerce dolar harcadık ve daha fazla para için Avrupa’daki babasına telgraf çekmek zorunda kaldık. En iyi restoranlara gitmekten, ıstakoz ve biftek yemekten keyif alıyordum, bu da aylarca “soul food” yedikten sonra iyi hissettiriyordu. Ancak yine de keşiflerime devam etmekte ısrar ettim ve Kuzey Carolina’nın doğusundaki yoksulluk ve açlığı fotoğraflamak için gündüz vakti arabamla yola çıktım. Bir jeofaji (toprak yeme) uzmanı bana bölgedeki açlıktan bahsetmişti. Gündüzleri açlığı fotoğrafladım, geceleri ise biftek yiyerek karnımı doyurdum. Diğer günlerimi nişanlımla birlikte sadece zenginlerin gidebildiği yakındaki bir adada geçiriyordum. Köprüde siyahların ve diğer fakir dışlanmışların oraya çıkmasını engellemek için bir bekçi vardı. Büyük ve güzel bir villada yaşıyor ve bütün gün sahilde aylıklık ediyorduk. Ona olan ilgimi ilk kez burada kaybetmeye başlamıştım, çünkü çok sıkılmıştım. Başlangıçta benim “hobime” belli bir ilgi gösterdi, ama giderek siyahları insan altı olarak algıladığı anlaşıldı. Egzotizmleri, büyüleyici lehçeleri ve efendi/köle ilişkisinin ardındaki kişiye duyduğum hayranlık nedeniyle Güneyli ırkçılara sık sık aşık olmuşumdur, ancak bir evliliği böyle bir hayranlık üzerine kuramayacağınızı yavaş yavaş anladım. Çocuğumuzun sevgiden çok şiddetin ürünü olacağını hissetmeye başladım. Ayrılırsak

1974 - Charleston, SC

ne yapacağını sorduğumda, “Merak etme, yeterince param var, istediğim zaman kurtaj yaptırabilirim” dedi. O hala bana deliler gibi aşık ama ben ayaklarımı yere sağlam basmaya başlamıştım. Kısa bir süre sonra kaplumbağalara bakmak için Galapagos Adaları’na gitmesi gerektiğinde ve beni de yanında götürmek istediğinde, önce çok cazip geldi ama yine de hayır dedim. Onu biraz uzaklaştırmak ve serinletmek iyi olacaktı. Benden doğum günü için gelmemi istedi, ben de söz verdim.

O gün geri dönmek için birkaç bin mil otostop çektim ve öğlen saatlerinde geldim ve mutlu olacağını düşündüm. Ama yatağında öylece yatıyordu ve tamamen üşümüştü. Kaplumbağalarla güzel bir tatil geçirmişti ama birbirimize uygun olmadığımızı hissetmeye başlamıştı. Sonunda kurtaj yaptırmak için Ekvador’a gitmişti. “O ilkel, Katolik ülkede” çok pahalı ve zor olmuştu. Artık bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Hem derinden incindim hem de çok rahatladım, vedalaştım ve orada yaşamayı bir kez daha denemek için Wilmington’daki gettoya geri döndüm. Aynı bara gittim, ama bu sefer gündüz vakti ve lüks günlerimden kalan paramla oradaki insanlara bir tur Schlitz aldım. Bu kez kabul edilmeyi başardım; sohbet, muhabbet ve eşi benzeri olmayan bir sıcaklık vardı. İşte o zaman Schlitz “Sadece aşk Schlitz’den daha iyidir” sloganıyla yeni reklam kampanyasını başlattı. Bu sloganı ülke çapında her gördüğümde aklıma Wilmington ve onun şiddetli ırkçı nefreti geliyordu.

Mektupların özeti

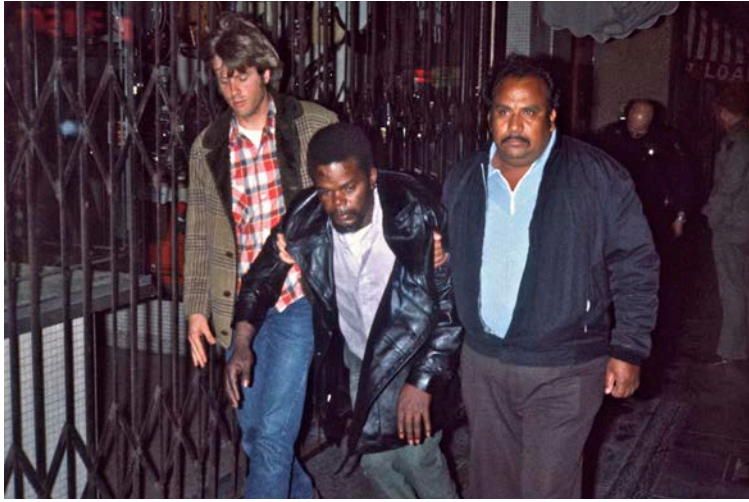
Dipnot. 80’li yıllarda ailesi bana onun intihar ettiğini söylediği için burada ne Schlitz kadınının adını anıyorum ne de fotoğraflarını getiriyorum. Daha sonra intihar eden eski “kız arkadaşarımdan” sadece ikisinin milyoner olmasını garip bulmuştum.

1974 - Harlem, NY

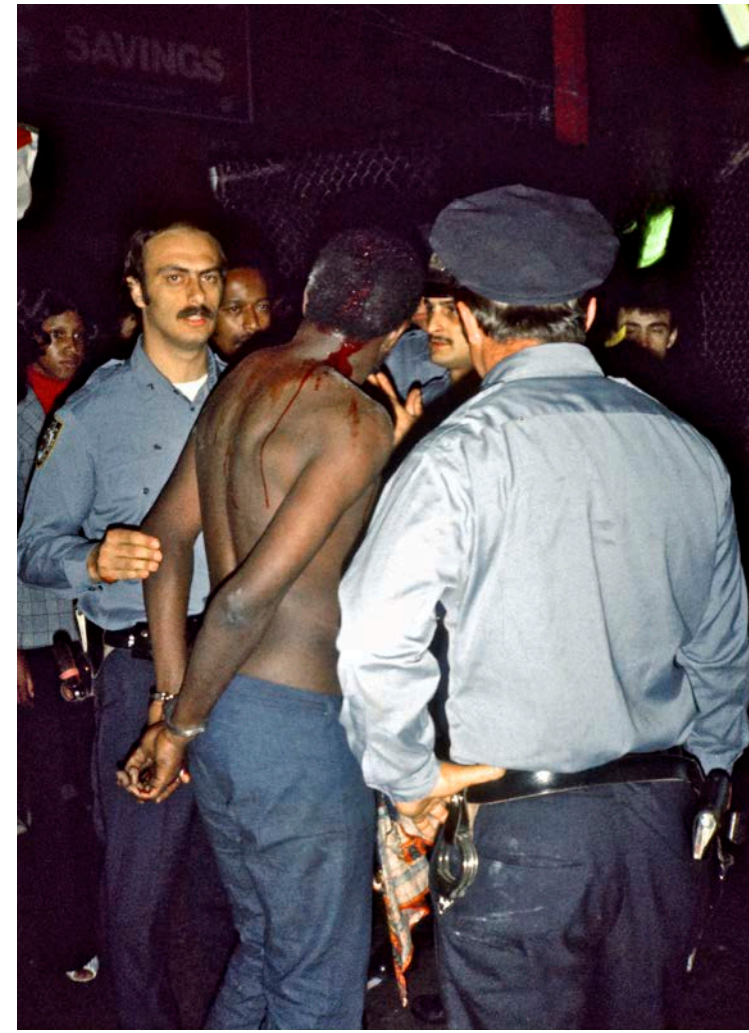
1974 - Harlem, NY

1975 - San Francisco

1973 - Wilmington, NC

1974 - NYC

1973 - New Orleans

Bana açıkladın, itiraf etmeliyim,
“kapıyı çalmak yok” hakkında uzun bir rap
her zaman nefret ettiğiniz insanlar için yasama
ev dediğiniz bu cehennem çukurunda.
İnsanları kendilerinden korumak için DOKUNMAK YOK
diyecekler. Beni senden kim koruyacak?
Kapıyı çalmak, kafa sallamak, şoka girmek, ateş etmek, küfretmek,
öldürmek, ağlamak, yalan söylemek ve beyaz olmak yok.
NO KNOCK kardeşim Fred Hampton'a
Her yerde kurşun delikleri var. Ama eğer akıllı bir “kapı çalmayan”
iseniz uşaklar kardeşimin kafasına vuramaz. Kız kardeşimin
kafasına vurmamak yok ve kapınızı iki kez kilitleyin Çünkü birisi kapıyı
çalmayabilir. Senin için!

Zenginlerin sömürsü gibi yoksulların suçunu da fotoğraflamak neredeyse imkansızdır. Sonucun fotoğrafını çekebilirsiniz ama sürecin kendisini nadiren çekebilirsiniz. Genellikle suçluları fotoğraflamadan önce günlerce onlarla birlikte olurum. Aralarında hayatta kalabilmek için bu öfke çocuklarının içlerindeki iyiliğe her zaman inanmam, kendimi sistemin onlara biçtiği rolden uzaklaştırıp içlerindeki insana yönelmem bir zorunluluktur. Karanlık faaliyetlerini fotoğraflayarak, onların çevresel yönleriyle daha fazla ilişki kuruyor ve böylece bir bakıma bana verdikleri güvene ihanet ediyordum. Her zaman suçu suçlunun bakış açısından fotoğraflamak istemişim, ancak bunu yapmak için kendime mesafe koymam gerekiyordu ve bu yüzden artık “onlardan biri” değildim. Sistemin şiddetini kaydetmek, onun karşı şiddetini fotoğraflamaktan daha kolaydı.

Burada Harlem'de polis ve suçlular arasındaki bir çatışmada yakalandım. Bir polis koşarak geldi ve kapımı atış pozisyonu olarak kullandı ve ben de kendimi (fotoğrafik olarak) polisin yanında buldum. Böyle durumlarda polisin acımasız ama bir o kadar da insani tepkilerini anlamaya başladım. Irkçı tutumları ve gettonun tepkilerini anlamadaki eksiklikleri, polis vahşetine

yönelik öfkeli suçlamaların nedenleri arasındadır. Toplum polisi, insanların içindeki iyile iletişim kurmak yerine en kötüsünü bekleyecek şekilde eğitmiştir. Bu nedenle sorgulamadan önce ateş ediyorlar. Genel olarak, bir gettoya silah taşımayı bir şiddet eylemi olarak görüyorum çünkü bu getto halkına güvenmediğinizi gösterir ki bu da karşı şiddeti doğurur. Amerika'daki ilk iki yılmda hala içselleştirilmiş beyaz korkusu taşıyordum - tüm ırkçılığın ana bileşeni. Bu yüzden şiddetsiz iletişimi ve diğer insanlar hakkında olumlu içsel düşüncüyü öğrenene kadar, siyahlar tarafından sürekli dövüldüm. Polis insanların içindeki olumsuzlukları ortaya çıkarıyor ve böylece onları cesaretlendiriyor. Bunun yerine silahsız, açık yüzlerle gelselerdi, en kötü tiplerde bile her zaman bulmayı başardığım olumlu tarafları, “bir dolar için adam öldürecek” olanları - ya da bir kamera için - teşvik etme şansları olurdu. Bunun yerine polis her iki tarafta da bir korku iklimi yaratıyor ve bu da vahşeti kaçınılmaz kılıyor. Bugün ortaya çıkan video görüntüleri bu duruma bir son verene kadar, bu vahşetin çoğu beyaz yetkililer tarafından onaylanmıştı. Birçok eyalet polisin kapıyı çalmadan insanların evlerine girmesine izin veriyor. Birçok masum insan bu şekilde öldürüldü.

#399

1973 - NYC

Siyahların Hayatı Önemlidir: James ve Barbara’nın aşkı

Bir gün New York Times gazetesinde Belediye Başkanı Lindsay’in hastane yatağındaki “kahraman” bir polis memuruna bir buket çiçek takdim ederken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Haberde polis memurunun “bir apartmana girerken” vurulduğu yazıyordu. Bu olayın arkasında gerçekte ne olduğunu öğrenmeye karar verdim ve birkaç gün boyunca Bronx’ta dolaşarak akrabalarımı ve olayın gerçekleştiği daireyi bulmaya çalıştım. Yavaş yavaş neler olduğunu öğrendim. James ve Barbara, Güney Bronx’taki Fox Caddesi civarında, ABD’nin en kötü mahallesinde yaşayan genç ve siyah bir çiftti. Bir gün çatıda hırsızların olduğunu duymuşlar ve polisi aramışlar. İki sivil polis memuru daireye geldi ve kapıyı çalmadan içeri girdi. James içeri girenlerin hırsızlar olduğunu düşündü ve kapıya ateş etti, ancak daha sonra polis tarafından öldürüldü. Barbara çılgık atarak komşusunun dairesine kaçtı. 41. Bölge polis karakoluna gittiğimde hikayeyi doğruladılar ve “küçük bir hata olduğunu” kabul ettiler, ancak James elbette “ruhsatsız bir silah bulundurduğu için bunu istiyordu.”

Artık bu tür Amerikan mantığına o kadar alışmıştım ki memura karşı özel bir öfke hissetmedim. Sadece hatalı olduğunu hissettim. Olayla ilgili gerçekleri öğrenmek için o kadar zaman harcadığıma göre. Cenazeye de gidebilirdim. Güzel bir gömlek ödünç almak için şehirde koşturdum ve sabah cenaze töreninden yaklaşık bir saat önce cenaze evine vardım. James’in tabutta birkaç fotoğrafını çektim. Çok yakışıklıydı. Cenaze levazımatçısının kurşun deliklerini kapatmak için plastikle yaptığı güzel işe hayran kaldım. Siyah cenaze levazımatçıları bu alanda tam bir sanatçı; gözleri oyulmuş insanları bile tamamen normal gösterebiliyorlar. Siyah cesetler mümkün olan tüm renk ve koşullarda geldiği için, plastik malzemelerde neredeyse tüm renk spektrumunu kullanıyorlar. James bende özel bir etki yaratmadı; zaten çok sayıda genç siyah ceset görmüştüm. Merak ettiğim tek şey polisin çiçekli çelenginin olmamasıydı. Yaklaşık bir saat bekledim, bu o günkü son normal saat olacaktı. Cenazeye en fazla on kişi gelmişti, hepsi de orada beyaz bir adam görmenin şaşkınlığı içindeydi. Genç bir adam bana fısıldayarak bu cenazede beyaz bir adamın bulunmasının biraz yakışsız olduğunu düşündüğünü söyledi. Sonra aniden ön salondan korkunç çılgınlıklar duydum ve üç adamın Barbara’yı içeri getirdiğini gördüm. Bacakları yerde sürükleniyordu. Yürümekten acizdi. Yüzünü göremiyordum ama uzun boylu, güzel, açık tenli genç bir kadındı. Çılgınlıkları beni ürpertti. Daha önce hiç bu kadar dayanılmaz ve acı dolu çılgınlıklar duymamıştım. Tabuta ulaştığında dayanılmaz bir hal aldı. Amerika’da ilk ve tek kez

fotoğraf çekemedim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken fotoğraf çekmişim ama kendimi her zaman acıdan o kadar uzak tutmuştum ki kaydedebilmişim. Barbara tabutun yanına geldiğinde kendini tabutun içine attı. James’in üzerine uzandı ve öyle bir çılgık attı ki ilikleri ve kemikleri parçaladı. Sadece “James, uyan, uyan!” sözlerini tekrar tekrar duyabiliyordum. Diğerleri onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Barbara James’ten başka bir şey fark etmedi. Bu noktada James’in tabutun içinde ayağa kalkacağına tamamen ikna olmuştum. Amerika’da çok fazla acı gördüm, ancak çoğu zaman bu acıların ortasında belli bir ikiyüzlülük ve hatta sığılık algıladım ve bu da kendimi onlardan uzak tutmamı sağladı. Barbara ayaklarımı tamamen yerden kesti. Her şey gözlerimin önünde dönmeye başladı. İşte tam o anda cenaze evinden ağlayarak dışarı fırladım. Uzaklaşmak için bloklar boyunca koştum. Ağlamam tamamen kontrol edilemez haldeydi. On kişiden dokuzunun doğal olmayan bir şekilde öldüğü Simpson ve Prospect Caddelerinde sendeleyerek ilerledim. Soyguncular ve her zamanki sokak suçluları kapı aralıklarında duruyordu ama ben onları fark etmeden, çöp kutularına ve kırık şişelere çarparak sendelemeye devam ettim. Kimsenin beni soymaması bir mucizeydi, ama az önce soyulduğumu düşünmüş olmalılar.

James ve Barbara’nın apartmanına vardığımda, hala ağlıyordum, bazı çocuklara “geçen gün vurulan adamın” dairesinde kimse olup olmadığını sordum. Dün gece sokağın karşısındaki binada vurulan adamı mı kastettiğimi sordular. Hayır, bu binadaydı, dedim. Ama kendi binalarında kimsenin vurulduğunu duymamışlardı. Kendileri üçüncü katta, James ve Barbara ise altıncı katta oturuyordu. Şimdi boş duran daireye çıktım. Hırsızlar daireyi çoktan yağmalamıştı ve yerde sadece kâğıt parçaları ve küçük eşyalar vardı. Dairenin boşluğu beni daha da çok hıçkırıklara boğdu. James’in oturduğu oturma odasının duvarının her yerinde kurşun delikleri vardı ama polisin tekmeleyerek açtığı kapıda sadece iki delik vardı. New York’taki her yerde olduğu gibi kapıda üç kilit ve zemine sabitlenmiş kalın bir demir çubuk vardı - polisin, insanların kapılarının suçlular tarafından açılmasını önlemek için kullanmalarını tavsiye ettiği bir güvenlik önlemi. James ve Barbara suçlulardan o kadar korkmuşlardı ki, altı katlı olmasına ve dışarıda yangın merdiveni bulunmamasına rağmen pencerelerine çift çelik parmaklık takmışlardı. Avlunun aşağısında, insanların pencerelerinden attıkları çöplerden oluşan üç metrelik bir yığın vardı.

1974 - Bronx, NY

James ve Barbara burada on altı yaşından beri, şimdi dört yaşında olan kızlarıyla birlikte yaşıyorlardı. Birkaç saat sonra daireden dışarı çıkmaya cesaret ettim. O kadar çok ağlamıştım ki başım çatlayacak gibi ağrıyordu ve Manhattan’a kadar yol boyunca ağlamalarım dalga dalga geri gelmeye devam etti. Batı Yakası’nda bir sinema salonuna geldiğimde ne yaptığımı bilmeden içeri girdim. O sıralarda tarihte ilk kez siyahlar tarafından yönetilen filmler çekiliyordu. Filmin adı “Sounder “dı ve 1930’larda Louisiana’da fakir bir aile hakkındaydı. Ailede büyük bir sevgi ve beraberlik duygusu vardı, ancak sonunda baba beyaz yetkililer tarafından bir parça et çaldığı için alınıp bir çalışma kampına gönderildi. Film Hollywood’da çekildi ve yoksulluğu romantikleştirdi; çalışma kampında birkaç yıl geçirdikten sonra baba aileye geri döndü, böylece film mutlu sonla bitti.

Bu benim Güney’de karşılaştığım türden bir yoksulluk değildi. Filmde ağladığım tek an, bana James ve Barbara’yı fazlasıyla hatırlatan şeyleri gördüğüm andı. Daha sonra Broadway yönünde dolaştım. Bir gece önce Kuzey Bronx’ta birlikte kaldığım yaşlı bir siyah kadın, cenaze için güzel kıyafetler alabilmem için bana

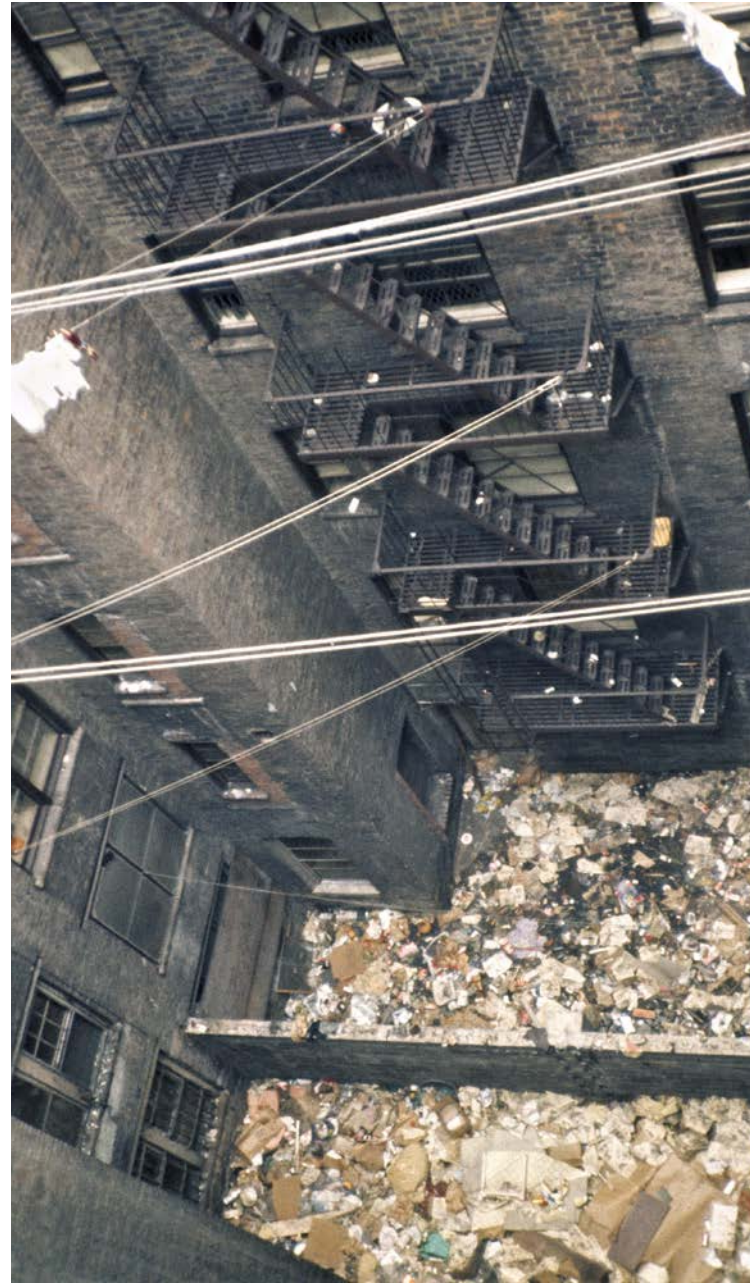
on dolar vermişti. Başta bana güvenmemiş ve birkaç saat boyunca çeşitli polis karakollarını arayarak evine sivil polis gönderme fikrinin ne olduğunu sormuştu. Ancak yarım gün sonra benim polis ajanı olmadığımdan emin olunca o kadar mutlu oldu ki bana on doları verdi, ben de tekrar onunla kalacağıma söz vermek zorunda kaldım ve Alaska’ya telefon etti, böylece orada yaşayan kızıyla konuşabilecektim. Şimdi hala biraz param kalmıştı ve o garip ruh halimle doğruca Broadway’deki başka bir sinemaya gittim ve “Elveda Tom Amca “yı izledim. Kölelik hakkında üzücü bir filmdi. Amerikalı olmayanlar tarafından (İtalya’da) yapılmıştı, bu yüzden köleliği romantikleştirmiyordu. Kölelerin açık artırmada nasıl satıldığını, kullanılan işkence aletlerini ve erkeklerin eşlerinden ve çocuklarından nasıl uzakta satıldığını görüyordunuz. Korkunçtu. Sadece yüz yıl önce tüm bunların olmasına nasıl izin verilebildi? Filmin bazı noktalarında neredeyse kusacaktım. İçeride siyahlar olmasından korktuğum için defalarca sinemanın etrafına baktım ama koca salonda benden başka sadece iki kişi vardı. Dışarı çıktığımda, güneş gözlükleriyle etrafta dolaşan genç bir siyah adam vardı. Uzun süre gözlerinin içine bakarak durdum ve neden beni yere sermediğini anlayamadım.

Sonrasında günlerce enkaz halindeydim. O günü asla unutmayacağım. Günlüğümde tamamen boş duruyor. Kendimi toparlayıp Barbara'yı arayana kadar koca bir yıl geçti. Ama onun çalıştığı gazi hastanesinin mutfağına geldiğimde, yaşlı siyah bir kadın benimle konuşmak için dışarı gönderildi. Bana Barbara'nın vasisi olduğunu, çünkü Barbara'nın cenazeden beri normal olmadığını söyledi. Çok içine kapanmıştı ve artık hiç konuşmuyordu. Ona James'in ölümünden önce Barbara'nın nasıl biri olduğunu sordum. Bir an derin düşüncelere daldı ve sonra gözyaşları içinde bana James ve Barbara'nın mutfakta birlikte çalıştıkları dört yılı anlattı. Her zaman mutlu olmuşlar, şarkı söylemişler ve mutfak personeli için gerçek bir neşe kaynağı olmuşlardı. Hiçbir iş gününü kaçırmamışlar, hep birlikte gelmişler ve günün sonunda da hep birlikte ayrılmışlardı. Ama Barbara'yı görmeme izin vermedi, çünkü Barbara kimseyi görmek istemiyordu.

Barbara'ya Güney'de bir yerden mektup gönderene kadar bir yıl daha geçti. Barbara'nın artık kocasının cinayetini atlatmış olduğunu varsayıyordum. Tekrar mutfağına gittiğimde beni aynı yaşlı kadın karşıladı. Sanki zaman hiç geçmemişti ve kaldığımız yerden devam ediyorduk. Derin bir iç çekti ve gözlerimin içine baktı. "Barbara delirdi," dedi.

Nereye gidersem gideyim aklıma hep Barbara geliyordu. Ancak başka bir olay da üzerimde aynı derecede güçlü bir etki bıraktı. Florida'da bir yerde mutsuz beyaz bir kadın bir su kulesine tırmanmış ve intihar etmek üzere kenarda duruyordu. Ama kendini atlamaya zorlayamamıştı. Bir getto bölgesindeydi ve çoğu siyah olan büyük bir kalabalık kulenin dibinde toplanmıştı. Polis ve itfaiye kadını atlamaması için ikna etmeye çalışıyor, kalabalık ise atlaması için bağıyordu. Bu duruma hiçbir anlam veremiyordum. Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım: "Durun, durun, lütfen, bırakın zavallı kadın yaşasın." Ama bağırıları daha da arttı. Bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü ve en mide bulandırıcı kitlesel histeriydi. Sonra birden çığlıkların Barbara'nın o unutulmaz sabahki çığlıklarına benzediğini fark ettim. Dizlerimin bağı çözülmeye başladı ve tıpkı cenaze evindeki kadar hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım. Beş yıl sonra Barbara'ya bir kez daha ulaşmaya çalışacağım. Bir gün onun yüzünü tekrar görmeliyim!

Mektupların özeti

1974 - Bronx, NY

1973 - Jersey City, NJ

1975 - San Francisco, CA

1973 - Jersey City, NJ, arkasında Dünya Ticaret Merkezi ile

Acıyla bütünleştiğim gün, artık onu tasvir edemezdim. Kapalı sistemdeki insanların çığlıkları, dışarıdaki dünya için bir boşlukta boğuluyor. Siyah bir kadını döven beyaz bir polis, çatıdaki genç bir adam tarafından öfkeyle vuruldu. Misilleme olarak 5.000 polis memuru ezilenlere gözdağı vermek için gettoda yürüyüşe geçti. Ne zaman bir polis siyah bir keskin nişancı tarafından öldürülse, sömürgeci iktidarın tüm aygıtları bu şekilde harekete geçiriliyor.

Ancak bu üzücü polis cinayetlerinin altında yatan daha derin bir trajedi var. Ölen polis memurunun 26 yaşındaki dul eşi de kendisi gibi toplumun en yoksul beyaz tabakasından geliyor. Bu durum vahşeti mazur göstermese de, insan bunu çok iyi anlayabiliyor. Bu beyazların kendileri de sık sık ezilmiş ve sömürülmüştür.

Hayattaki kötü beklentilerle karşı karşıya kaldıklarında, eski köle tacirlerinin saflarına katılmaktan başka seçenekleri yoktu. Yetersiz bir yetiştirilme tarzının onlara aştığı ırkçılık ve güven eksikliği, ait olmadıkları bir kültürde işgalci bir gücün parçası olmaktan duydukları tedirginlikle daha da şiddetleniyor.

Polise saldırmak yaygın hale geldi, ancak onların sistemin temsilcileri olduğu kadar kurbanları da olduklarını unutuyoruz. Onların gergin dudaklarına ve sertleşmiş yüzlerine bakıp umutsuzluğa kapılıyor. Sadece sonsuza kadar acı, nefret ve endişe ile damgalanacakları sonucunu çıkarabiliriz. Ama bu yüzleri bilerek mi yarattılar?

Yoksa yüzlerini insanlığın sapkın bir çarpıtması haline getiren bir hayat yaşamaya mı zorlandılar?
Evet, daha adil bir toplum yaratmak zor çünkü değişim olasılığını görmek bile insanlığın doğasında var olan iyiliğe ve günlük yaşamınıza, bizi her yerde felç eden sıkıntı kalıplarının ötesine bakabilecek kadar inanmak anlamına geliyor. Görevimiz, ortak birikmiş acılarımıza dayanan bu sistemi değiştirmek ve böylece tüm dünyada insanların tam anlamıyla insan olabilmelerini sağlamaktır. Bunu yaparken gezegenimizi de tüm zulümlerimizin en kötüsünden kurtaracağız: çevremizin, iklimin ve çocuklarımızın geleceğinin yok edilmesinden. İnsanların içindeki en iyiye olan inancım güçlü olmasaydı, Amerika'daki onca tuhaf insanın arasında hayatta kalamayacağımı biliyorum. Bu inanç olmasaydı, en kötüler üstünlüğü ele geçirirdi ve ben de yok olurum.

1972 - Miami Beach, FL

1973 - Jersey City, NJ

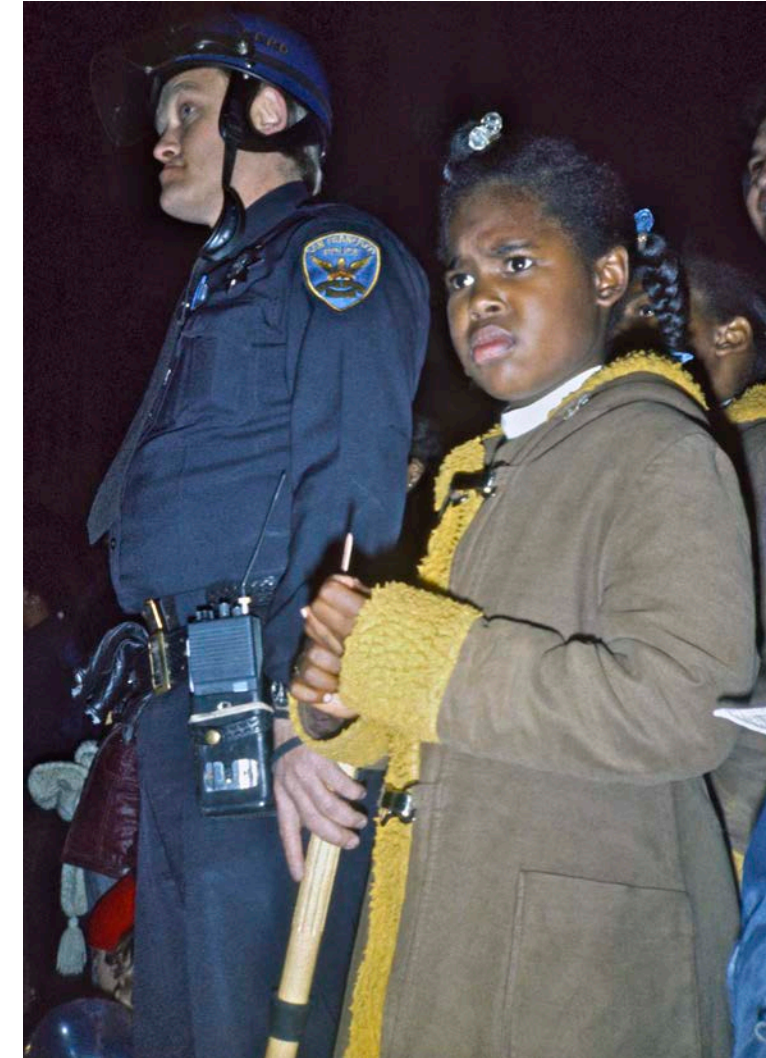
1972 - Miami

1975 - San Francisco

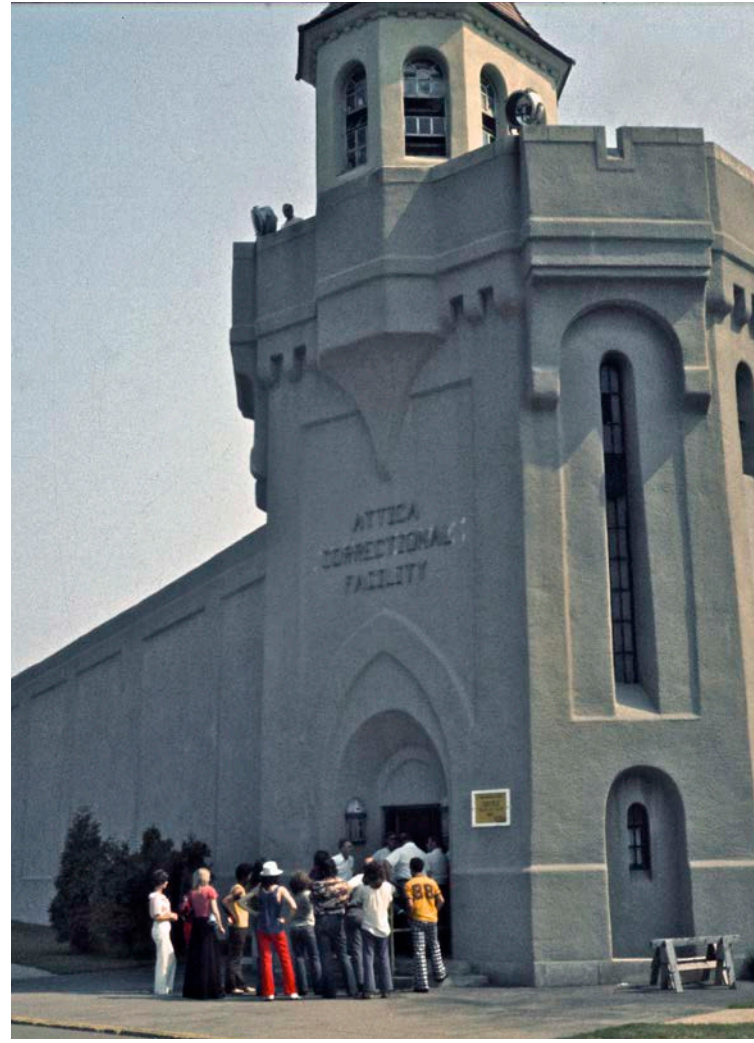
1972 - Miami

1975 - San Francisco

Yolculuğum bana artık tek bir kişiden, gruptan ya da hatta insan sınıfından nefret edemeyeceğimi öğretti, en kötü sömürücülerden bile. Eğer Rockefeller ailesinden nefret ettiğimi söyleseydim, basitçe yalan söylemiş olurum. Nelson Rockefeller'ın Attica'daki katliamın emrini verdiği ve sadece hapishane reformu talep eden 41 mahkumu öldürdüğü kesinlikle doğrudur. Ancak toplu cenaze töreninde bulunmama ve kilisedeki silahlı Kara Panterlerin "Rockefeller'a ölüm! Zenginleri hapse atın, fakirleri özgür bırakın!" diye bağırıklarını duymuş olsam da, ağlayan aileler arasında birkaç akraba tanımış olsam da, Afro-Amerikan bayrağındaki kan rengini bir kez daha görmüş olsam da... evet, o zaman bile Rockefeller'dan nefret edecek durumda değildim.

Çünkü biliyorum ki, sistem içinde oynaması ve inanması için yetiştirildiği rolün arkasında, başka koşullar altında getto mahkumlarını yerinde tutmak için umutsuz bir çabayla katil olmayacak bir insan var. Eğer alt sınıfın çevresi yüzünden cinayet işlediğini ve hırsızlık yaptığını anlıyorsak, mantıken üst sınıfın da eylemlerinde, düşüncelerinde ve geleneklerinde çevresinin kölesi olduğunu kabul etmemiz gerekir. Üst sınıfın beynimi yıkamasına ne kadar izin verirsem, onun eylemleri de o kadar geçerli görünmeye başladı.

1974 - Attica prison, NY

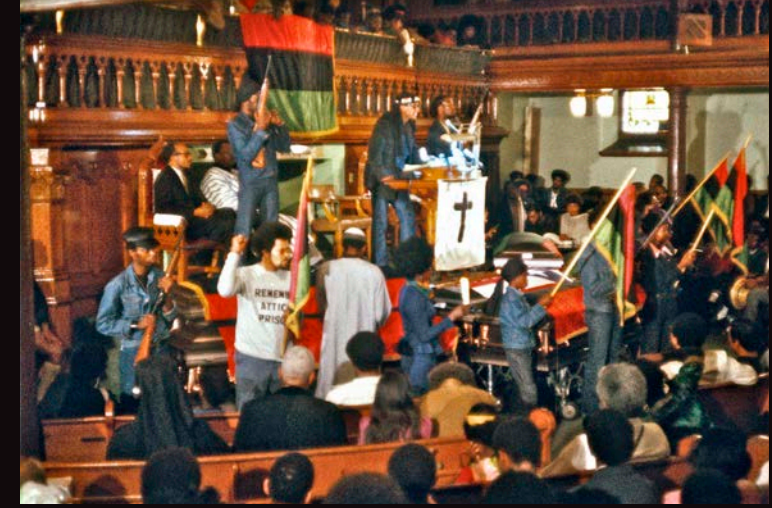
1971 - NYC

1971 - NYC

Attica'da hayatta kalanlar: (Fotoğraf: New York Eyalet Polisi)

1971 - Brooklyn, NY

1971 - NYC

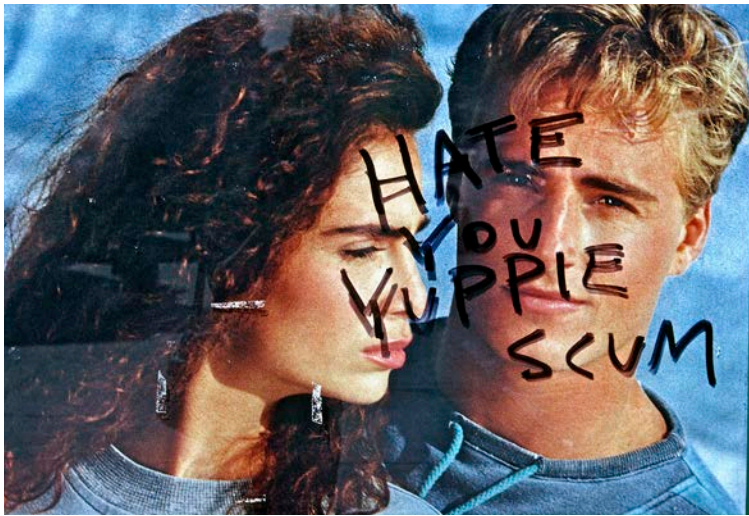
1971 - Brooklyn, NY

1991 - Washington, DC

1985 - NYC

1989 - NYC

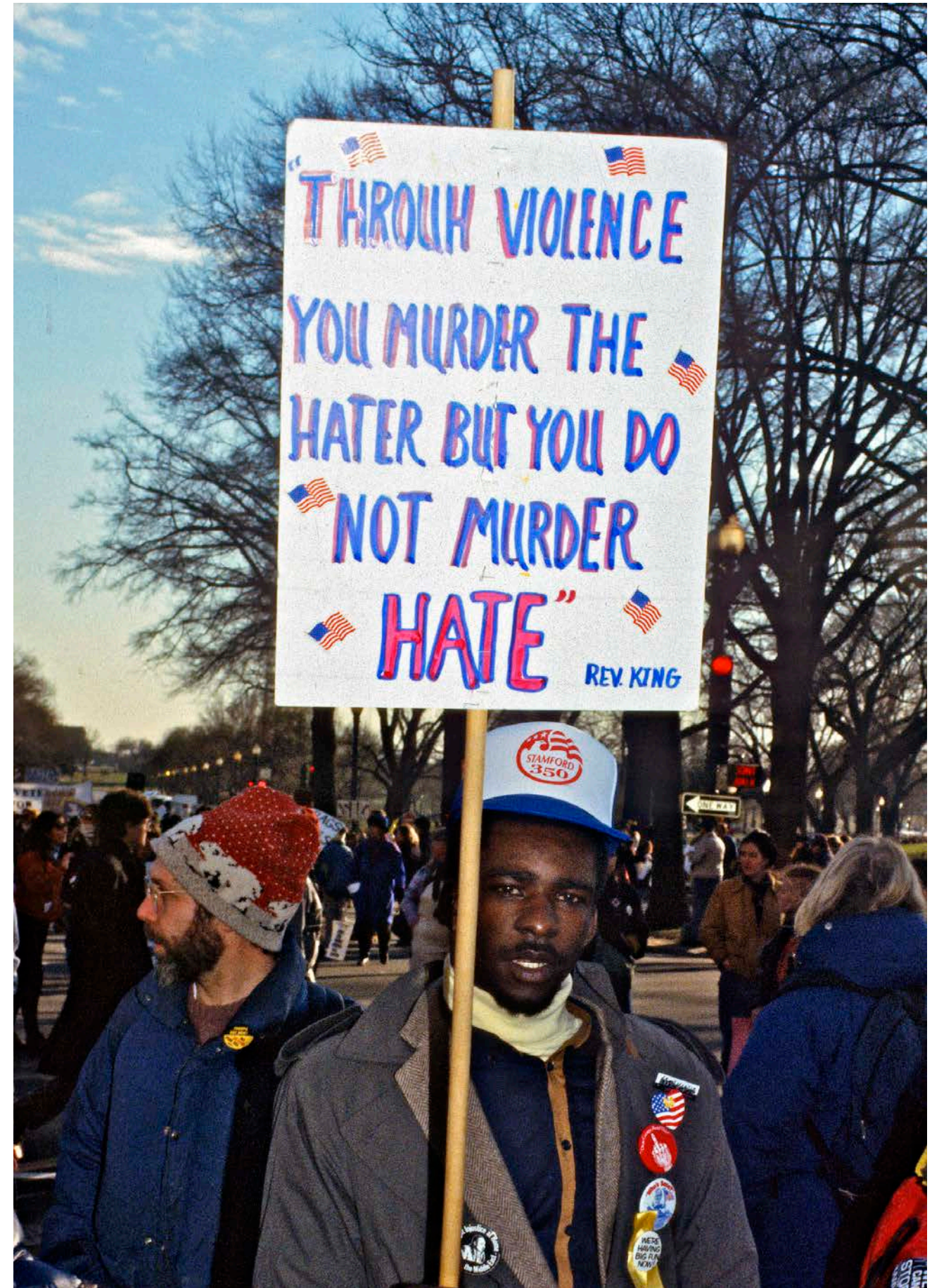
1990 - NYC

Amerika'nın üst sınıfından tanıdığım insanlardan hoşlanmaya başladığım gerçeğini gizlemeye çalışırsam da dürüst davranmamış olurum. Üst sınıfı kınadığımda, aslında bu sınıfları yaratan ve üyelerine sadece ABD'de değil, Üçüncü Dünya'da da soymayı ve öldürmeyi öğreten sistemi kınamış oluyorum - sadece sembollerine saldırarak değiştirilemeyecek kadar güçlü insanlık dışı bir sistem. Rockefeller'lardan sembol olarak nefret etmiş olsaydım, sistemin dikte etmediği koşullar altında bir serseri olarak bana gösterdikleri insani sıcaklığı ve misafirperverliği onlardan esirgemiş olurdu.

Bu sistemin içinde bir serseri olarak ne kadar uzun süre dolaşırsam, bir daha onun bir parçası olma arzumu o kadar kaybettim. Sistem her yerde insanlara sahte bir yüz vermişti. Bu deforme olmuş maskeler benim için kendilerini daha belirgin bir şekilde ortaya koydukça, arkalarına geçip göz yarıklarından dışarı bakma isteğim de o kadar güçleniyordu. Hiçbir zaman güzel bir manzara değildi; sadece nefret, korku ve güvensizlik vardı. Bu nefretin bir parçası olmak gibi bir arzum yoktu. Nefret etmenin ve kınamanın anlamaktan çok daha kolay olduğunu öğrendim.

Nefret basitleştirilmiş tek taraflı düşüncelere dayanır ve çoğu insan kendi çevrelerinin normlarına göre yaşayamamanın acısına o kadar kapılmıştır ki, gerçeği anlamak yerine sembollere indirgemek onlar için daha kolaydır. Böyle bir kitabı okurken beyazlardan nefret etmek, bizi anlamaya çalışmaktan çok daha kolaydır çünkü bu şekilde sistemin bu parçasıyla kendi içinizde savaşmaktan kaçınırsınız. Kendimizin de baskının bir parçası olduğumuzu fark edene kadar hepimizi insanlıktan çıkaran güçleri anlayamaz, kınayamaz ve değiştiremeyiz.

Sistemin dışında hayatta kalabildim çünkü her zaman sahte cephenin ardındaki insanı aradım. Ancak bu cephelerin ardında her zaman sevginin yenilgisini gördüm. Sağlıklı bir toplumda insanları birbirine bağlayan ipler ne kadar azsa, hayatta kalmak için nüfuz etmem gereken maskeler de o kadar taşlaşmış ve aşılmaz görünüyordu. Ancak bu baskının içinde bile insanlığın birçok tonunu bulmak mümkün. İnsanlar arasındaki sevgi bu sistemde öldürülmüş olsa bile, hepimiz biliyoruz ki sevgi her zaman ... her yerde ... asfalttan fişkirabilir.

1991 - Washington, DC. "Şiddet kullanarak nefret edeni öldürürsünüz ama nefreti öldüremezsiniz." Martin Luther King

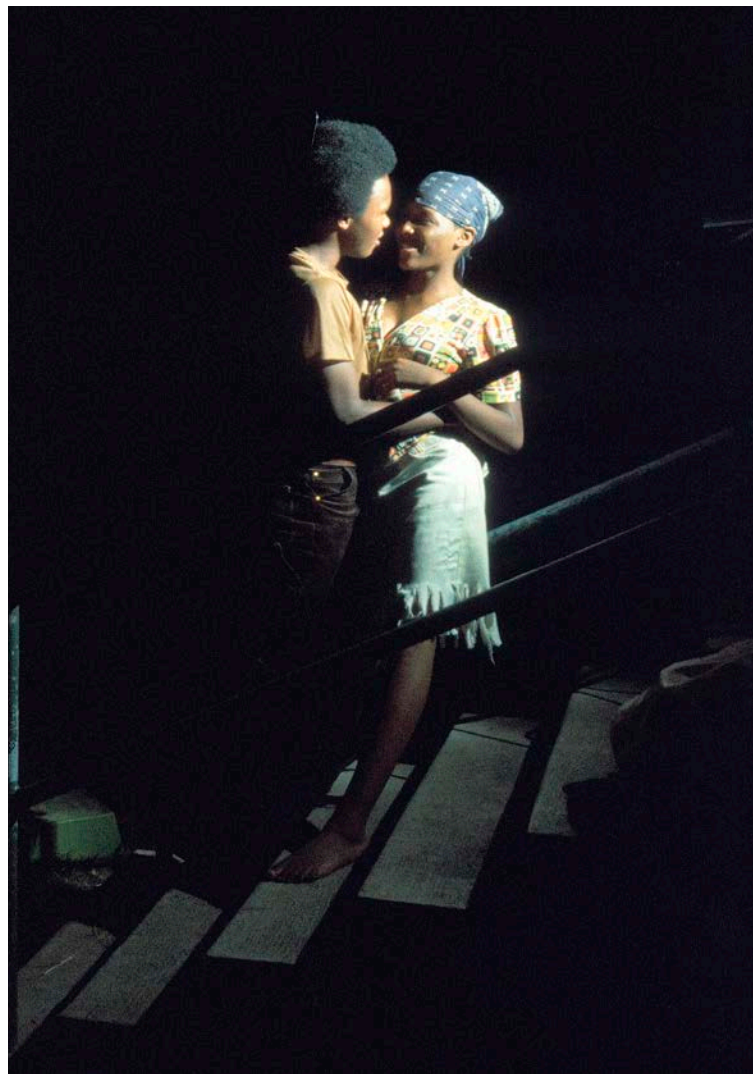
1991 - Bullock County, AL

1974 - Jersey City, NJ

1975 - Bullock County, AL

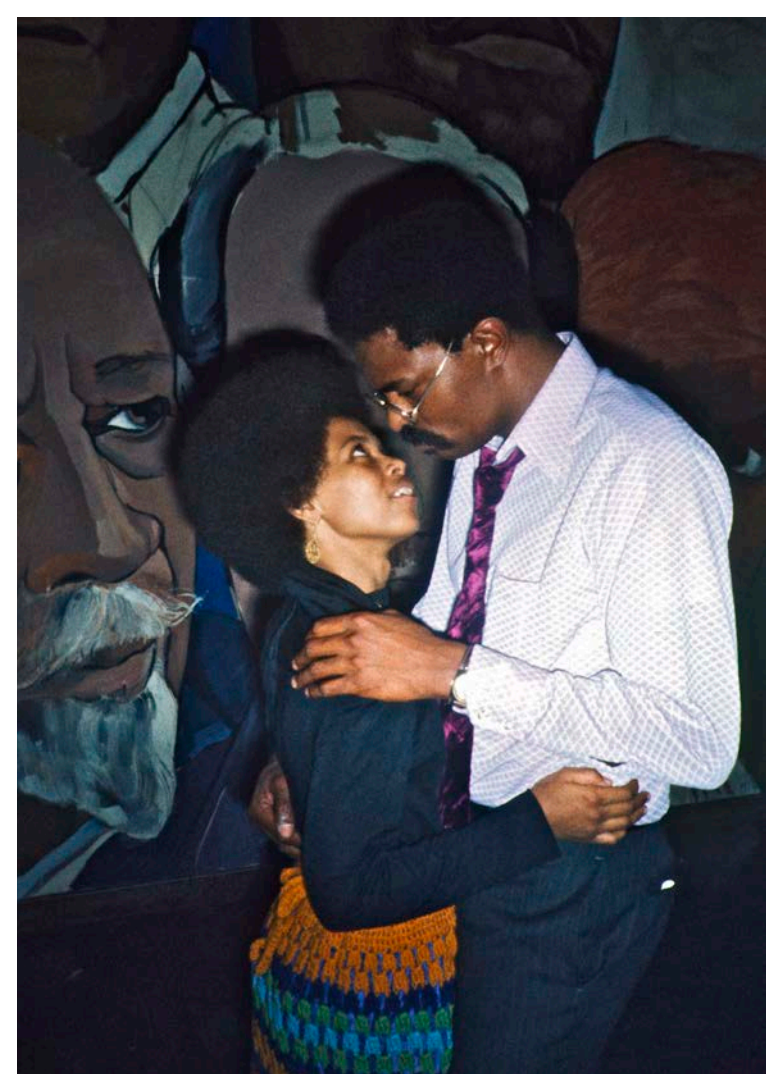
1975 - Richmond, VA

1974 - Norfolk, VA

2009 - Gainesville, FL

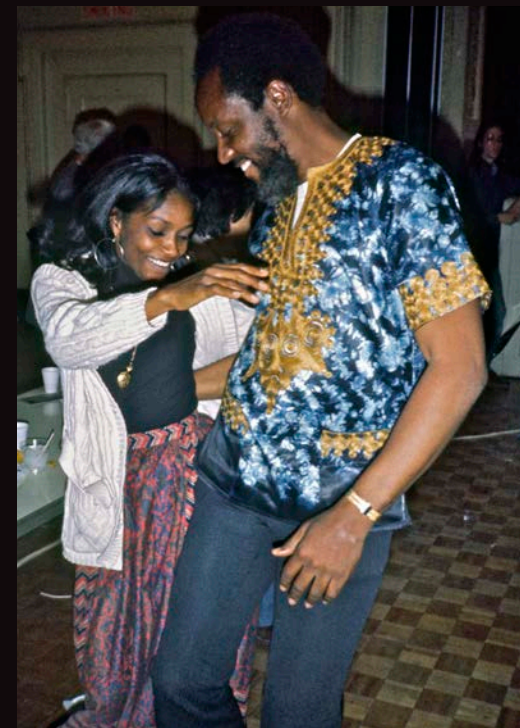
1973 - Harlem, NY. Komünist Parti Başkan Yardımcısı adayı Jarvis Tyner

1975 - Philadelphia, PA

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1985 - Harlem, NY

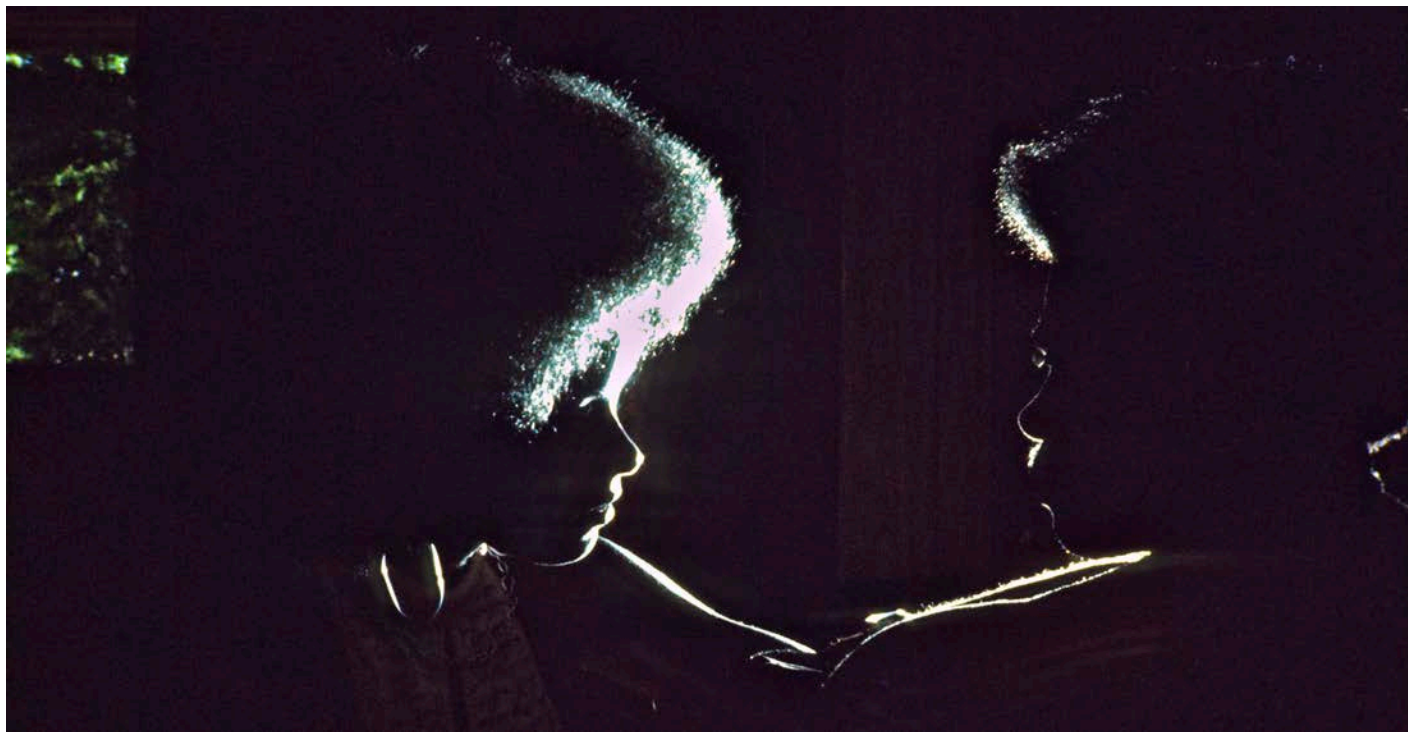
2012 - St. Francisville, LA

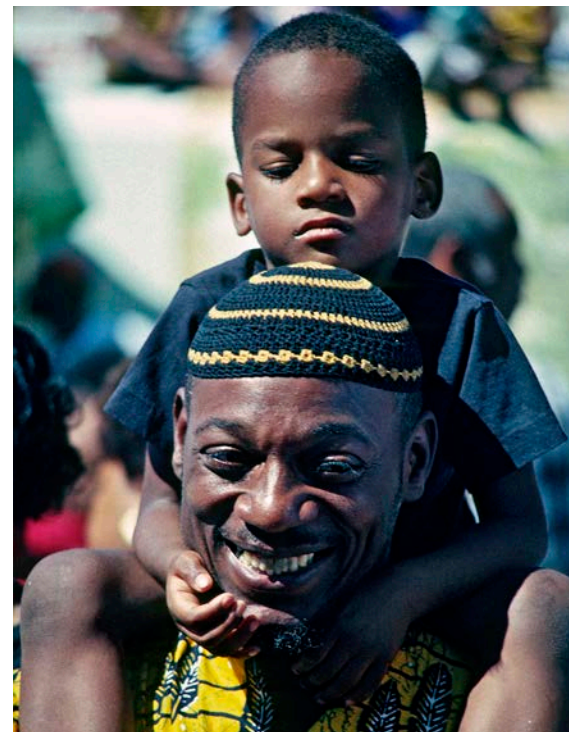
1973 - Greensboro, NC

1973 - Zebulon, NC. Caroline daha sonra öldürüldü.

1974 - Abilene, TX

1993 - Brooklyn, NY

1985 - Harlem, NY

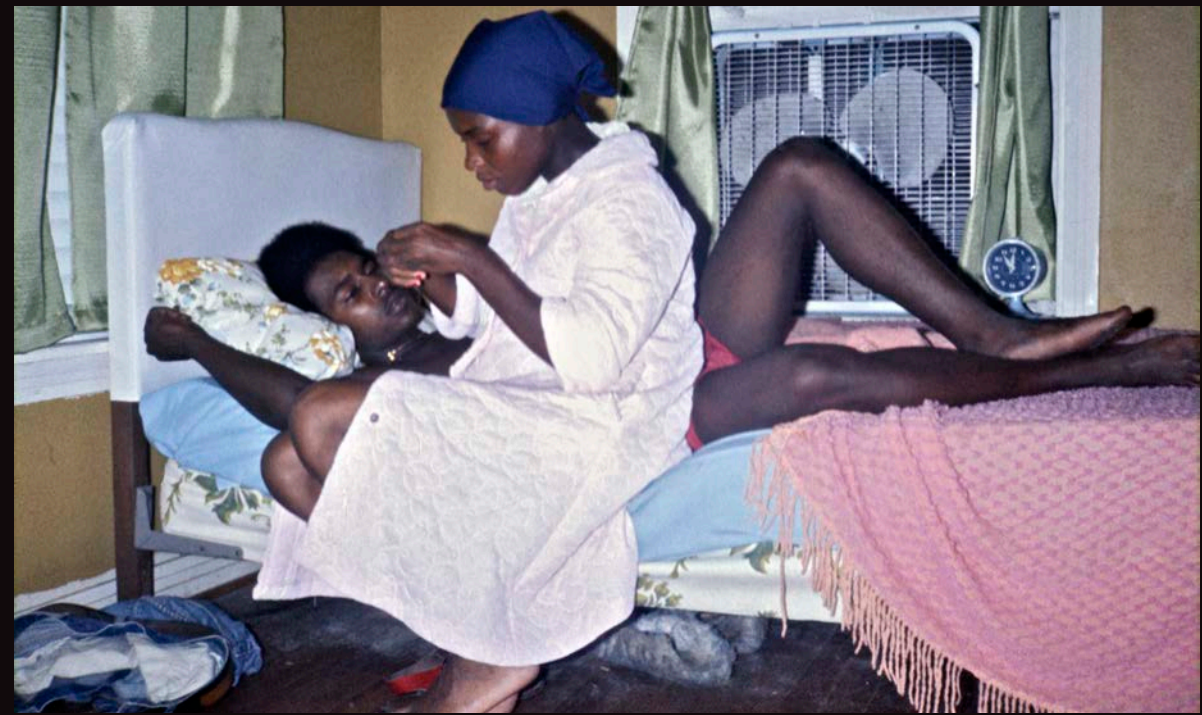
2004 - NYC

1996 - Chicago

1991 - Houston, TX

1975 - Baumont, TX

1975 - Philadelphia, PA

1978 - Jacksonville, FL

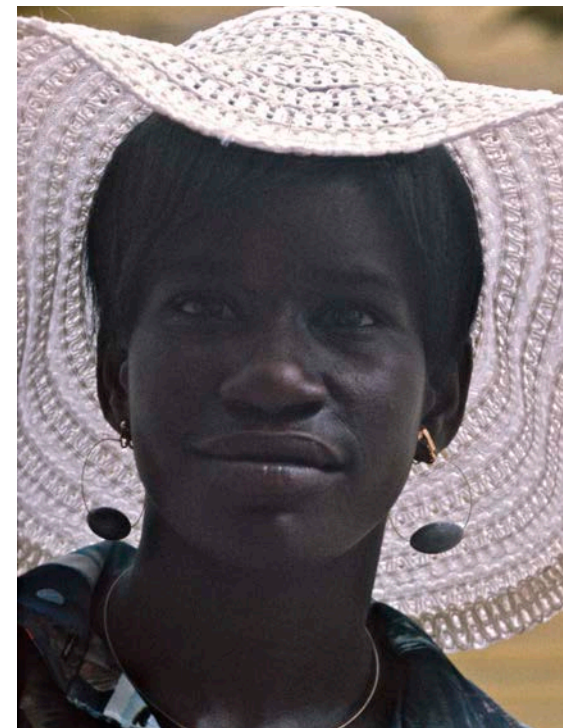
1996 - Tunica, LA

1973 - Baltimore

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1973 - rural LA

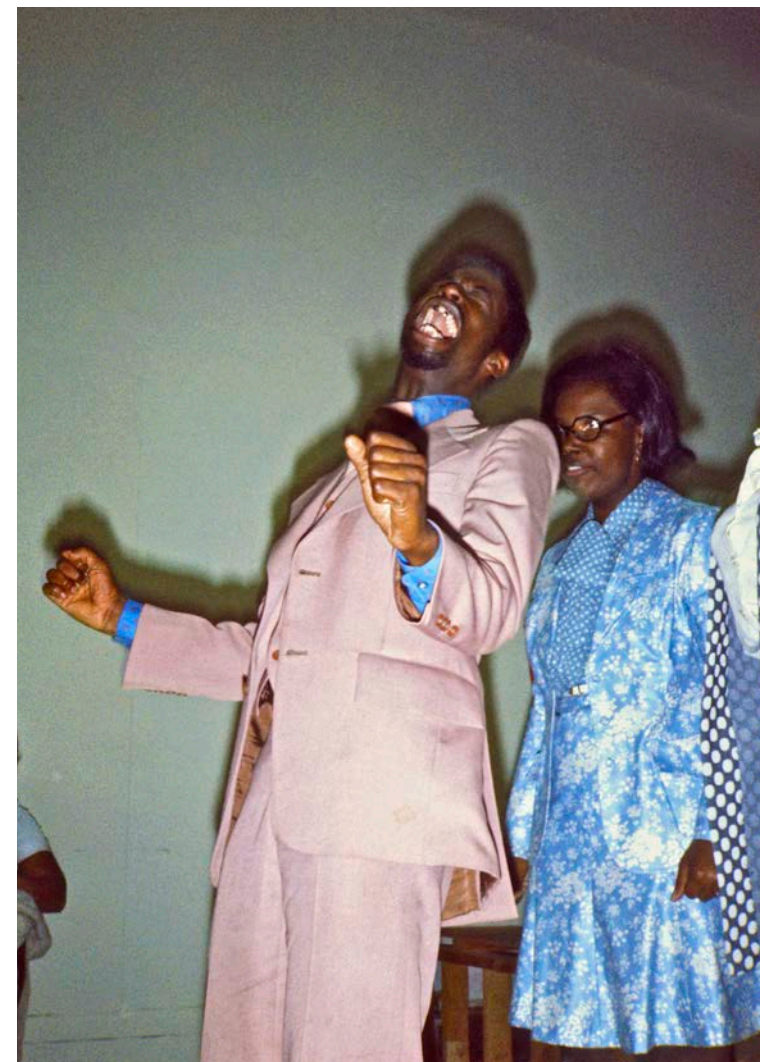
1975 - San Francisco

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1975 - Philadelphia, MS. Kayınpederim Rev. Jake Rush'ın elleri

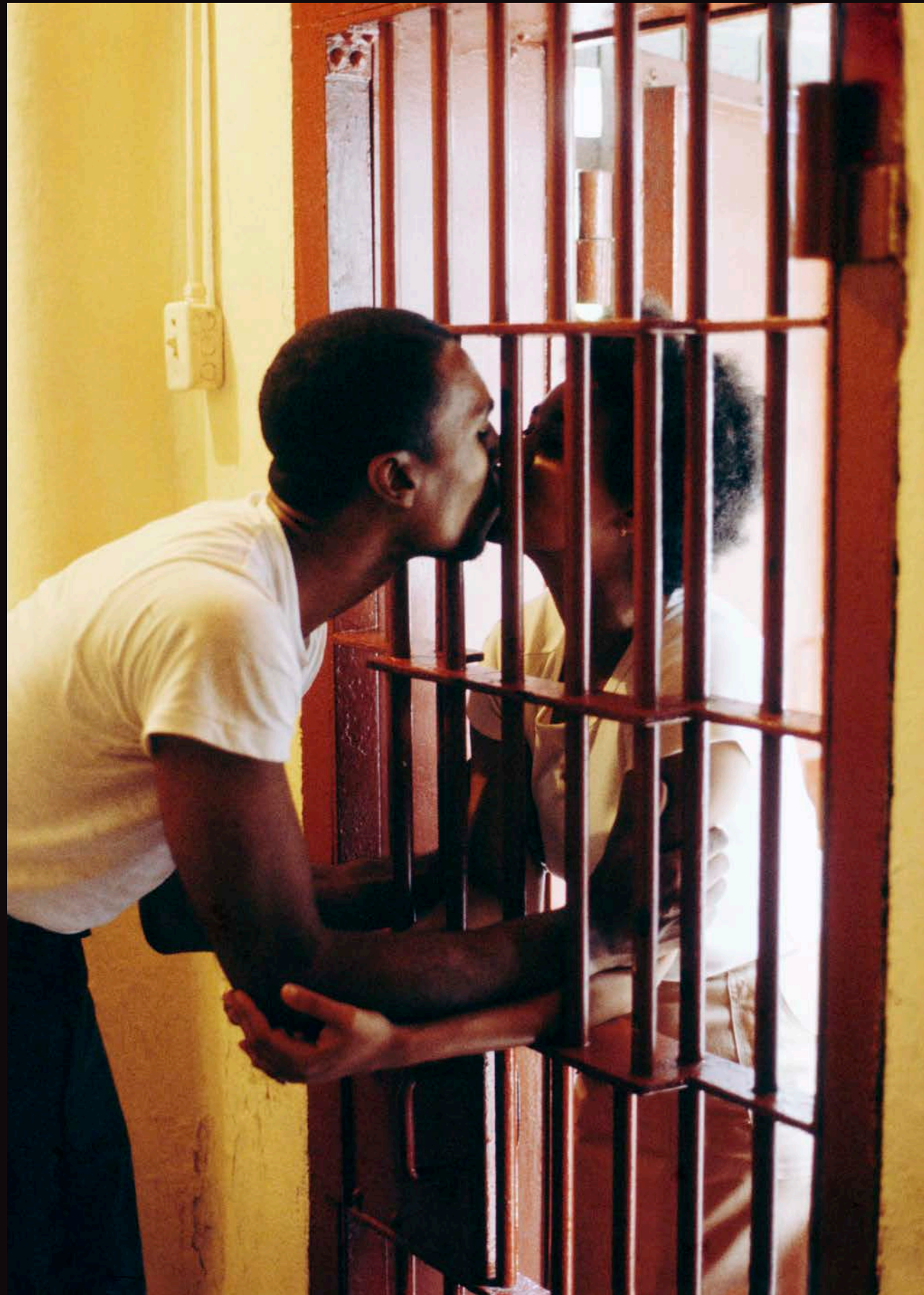
2009 - Harlem, NY

1975 - Meridian, MS

2003 - Kayınpederim Rev. Jake Rush'ın Kilisesi

1978 - Washington, GA

Getto aşkı

“*Getto aşkı gibi aşk yoktur.*”

Gettoda dört yıl serserilik yaptıktan sonra sonunda onunla evlendim. Annie girişimde bulunduğumu hatırladığım tek kadın. New York'ta bir restoranda otururken - dayanılmaz derecede güzeldi - ilk bakışlarımızda birbirimize ihtiyacımız olduğu belliydi. İkimiz de kolay kurbanlardık: o kimseyi tanııyordu, annesinin cenazesine katılmak için İngiltere'deki on yıllık sürgünden yeni dönmüştü ve ben de bunalımlı serserilik dönemlerimden birindeydim. İkimiz de bakan çocuklarıydık ve farklı şekillerde geçmişlerimize isyan etmiştik. Fotoğraflarımdan çok etkilendi ve onları duyurmamda bana yardımcı olmak istedi. Güçlü bir edebi eğilimi ve benden çok daha geniş bir entelektüel bakış açısı vardı, bu yüzden kısa süre içinde yapbozumdaki parçaların yerine oturması için ona çok bağımlı hale geldim.

Annie sürgündeyken, kapalı sistemin gerçeklerine rağmen aşık olan az sayıdaki talihsiz Amerikalı için evliliği neredeyse çekilmez kılan efendi-köle zihniyetinden büyük ölçüde kurtulmuştu. Çünkü “evlilikler arası evlilik” gerçekten de yıkıcı bir eylemdir. Liberaller bile soru sorulduğunda el yordamıyla bir cevap ararlar: “Kızınızın biriyle evlenmesini ister miydiniz?” Genelde ayrımcıların konuşmaya “İnsanların beyaz, siyah, mor ya da yeşil olması umurumda değil...” diye başladığını görürdüm. On cümle sonra yeminli “evlilik” düşmanları olurlardı. Oysa 1691'de yasaklanana kadar, beyaz ve siyah sözleşmeli hizmetçiler arasında pek çok evlilik vardı ve siyahların köleliğe indirgenmesinden önce onlara karşı “zavallı beyaz” nefreti bilinmiyordu. Diğer ülkelerin çoğunda, hatta Küba ve Brezilya gibi kölelik sonrası ülkelerde bile, Amerikalıların evlilik konusundaki fanatizmine benzer bir şey yoktur. Muhafazakar bir kırsal bölgeden gelmeme rağmen, çocukluğumda Danimarkalıların Afrikalı öğrencilerle sık sık yaptıkları uluslararası evlilikler hakkında tek bir olumsuz söz duyduğumu hatırlamıyorum. Aksine, uzak diyarlara taşınanlara karşı güçlü bir dayanışma ve hatta kıskançlık hissederdim. Ancak Amerika'da hiçbir ırklar arası evlilik basitçe doğal bir birliktelik olarak görülemez. Hollywood'da siyahi organizatörler slayt gösterimi tanıtmak için çok para yatırmak istediler ama önce karımla ilgili bölümü çıkarmamı istediler: “Bu senin mesajını yok eder, seni başka bir liberal gibi gösterir.” Pek çok siyah ve liberal de aynı nedenle bu bölümden uzaklaşacak. Siyah bir kadın, birkaç çıplak siyah kadının fotoğraflarının yer aldığı slayt gösterimi izledikten sonra çok öfkeleni (çıplaklığın son derece önemsendiği Danimarka kültüründen habersizdi: aile plajları ve

şehir içi parklar güneşin doğuşundan birkaç dakika sonra çıplak kadınlarla doluyor). “Tüm bu akli dengesi bozuk kadınlarla ilişki kurarak ne kadar sorumsuz davrandığının farkında değil misin? Köleliğin hepimizi akıl hastası yaptığının farkında değil misin?” Temel soruyu ortaya attı: Efendi-köle toplumunda tarafsız biri olarak sorunun bir parçası olmadan nasıl müdahale edebilirim? Yine de çoğu Amerikalının düştüğü hataya düşerek, çıplak bir kadın fotoğrafının otomatik olarak onunla cinsel ilişkiye girmek anlamına geldiğini düşündü.

Aslında endişelenmesine gerek yok, çünkü Afrika'nın büyük bölümündeki siyah kadınlarda gördüğümün aksine, siyah Amerikalı kadın yüzyıllardır süren istismara tepki olarak beyaz adama karşı muazzam savunma mekanizmaları geliştirmiştir. Zamanının çoğunu siyah topluluklarda geçirmeme rağmen, beni yataklarını paylaşmaya davet eden kadınların %90'ından fazlası beyazdı. Ancak beyaz erkeğin cinsel istismarcı olduğu şüphesi doğal olarak yolculuğum boyunca hep üzerimdeydi. Güneydeki gettolarda geceleri yürürken genç erkekler “Bayım, size bir kadın bulmamı ister misiniz?” diye sorarlardı.

İçimdeki saldırgan olmayan bileşeni hissetmemiş olsalardı çoğu kadının bana misafirperverlik teklif etmeyeceğine oldukça eminim. Serseriliğimi her zaman pasif bir rol olarak gördüğüm ve bu nedenle cinsel ilişkiden ne kaçındığım ne de başlattığım için, kadınlara yaklaştığımda gerçekte neler olduğunu analiz etmenin ilginç olduğunu düşünüyorum. Birkaç gün sonra, eğer iyi anlaşsaksak, beyaz kadınlar cinsel saldırganlık gösteriyorlardı. Ancak yaklaşırsak ve birbirimizi kucaklasak bile, özellikle Güney'de siyah alt sınıf kadınla genellikle daha fazlası olmazdı. Sanki ikimizin de içinde bir şeyler teklemiş gibiydi - bunun delinemeyecek kadar büyük bir tarihsel apse olduğuna dair ortak bir kabul. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak bunun özgür ve özgür olmayan bir insan arasındaki bir ilişki olduğu sinyalini vermekten kaçınmadı, bu da bana hemen beyaz cinsel sömürücüler sırasındaki bir başkası olduğum hissini verdi. Bu nedenle siyah kadınlarla yaşadığım cinsel ve uzun süreli ilişkilerin çoğu, tanıştığım beyaz ve alt sınıftan kadınlardan daha muhafazakâr olmalarına rağmen yine de kendilerini bu kölelikten daha yüksek derecede kurtarmış olan orta sınıftan veya Batı Hint Adaları'ndan kadınlarla oldu. Bazı Amerikalılar, bazı insanların kölelik altında yaşadığının farkındaysanız, ayrıcalıklı bir beyaz olarak kendinizi cinsel ilişki ya da “evlilik” gibi durumların ortaya çıkabileceği böylesine yakın durumlara sokmamanız gerektiğini söyleyecektir.

Ancak kölelik, bir grupla eşitler olarak tamamen özgürce ilişki kurmamanın, böylece onu izole etmenin ve sakat bırakmanın bir ürünüdür.

Annie benim alt sınıfla ilgili istisnalarımın biriydi. Her ne kadar uzun süreli izninden sonra dış görünüşü “orta sınıf” gibi görünse de, temelde alt sınıf yetiştirilme tarzının izlerini taşıyordu. Böyle bir ilişki muhtemelen her iki tarafın da güven ve çabasıyla yürüyebilirdi, ancak benim ırkçılığım, cinsiyetçiliğim ve hepsinden önemlisi egemen sınıfın her zaman en büyük ayrıcalığı olacak o görmezden gelinen “masumiyetim” nedeniyle böyle olmadı. Bunun yerine benim için öylesine acı verici bir yenilgi oldu ki, örneğin bunu orijinal kitabımla bağdaştıramadım. Başlangıç bile yanlış gitti. Eylül ayının 13’ünde Cuma günü evlendik, kalacak yerimiz yoktu.

Bir hizmetçi, apartheid rejimi tarafından evine çağrılan Güney Afrika konsolosunun lüks dairesinde balayımızı geçirmemize izin verdi. Daha sonra kendimizi gettonun en kötü bölgesinde bulduk. Annie’nin tüm birikimleri çalınmadan önce ilk ayın kirasını zar zor ödemiştik. Sadece fahişelerin, yoksulların, bağımlıların ve sosyal yardım annelerinin kaldığı bir binanın beşinci katında yaşıyorduk. Annie çocukluğundan beri alt sınıf kültüründe yaşamamıştı ve buraya düşmek onun için korkunç bir şok oldu. Görünüşü ve yaşadığımız yer nedeniyle, onu işe almaya çalışan pezevenkler ve dolandırıcılar tarafından sürekli “asılıyordu”. Birkaç günlüğüne otostopla uzaklaşmak zorunda kaldığımda Annie bir fuhuş çetesi tarafından kaçırıldı ve silah zoruyla çıırılçıklak soyundurulup Rus ruleti oynatıldı. Geceleyn banyo penceresinden çıplak bir şekilde şehrin sokaklarına kaçmayı başardı. Eve geldiğimde gözyaşları ve acı içinde dağılmış bir şekilde yatıyordu.

Pezevenklerin saldırıları devam ediyordu ve beyaz olmam da bu duruma hiç yardımcı olmuyordu. Bir gün bir pezevenk otobüste Annie’ye küçümseyerek bir avuç para fırlattı. Eski serseri alışkanlıklarımın parayı aldım. Annie bana çok kızdı ve bir hafta boyunca benimle konuşmadı. Binada gece gündüz şiddet, çığlıklar ve çılgınca acı vardı. Başlangıçta birkaç kez pezevenkler ve dövüldükleri fahişeler arasına girmeye çalıştım. Bir de kundakçı vardı. İlk aylarda neredeyse her gece yangın alarmıyla uyandık ve bitişik dairelerden alevler çıktığını gördük. O kadar hazırlıklıydık ki her zaman her şeyimiz hazır. Elime aldığım ilk şey, bu kitap için hazırladığım binlerce slaytın bulunduğu bavuldu. Bir gece hepimiz sokakta geceliklerle yarı çıplak dururken Annie’dan

1974 - New York Belediye Binası'ndaki düğünümüz (Güney Afrika konsolosunun bebeğiyle birlikte).

yangının fotoğrafını çekerken bavula göz kulak olmasını istedim ama gürlütüden beni duymadı ve daireye döndüğümüzde bavul geride kalmıştı. Hemen sokağa indim ve bavulu hala orada dururken buldum. Binadaki herkes bunu gerçek bir mucize olarak nitelendirdi çünkü daha önce hiç kimse değerli bir eşyasının kapılmadan bir dakika bile sokakta bırakıldığını görmemişti.

Psikolojik baskı ilk başta Annie üzerinde benden daha kötüydü. Taşınmak için sosyal yardım almaya çalıştık ama sadece 7 dolar alabildik. Neredeyse her gece gözyaşları ve umutsuzluk içinde yatıyordu. Hala biraz psişik fazlalığının kaldığı ilk aylarda, onun için bu kadar bariz bir şekilde dağılmış olan dünyaya nüfuz etmeye çalıştım. Amerika’daki diğer ilişkilerimin çoğunda olduğu gibi, bu ilişkim de şiddetten kaynaklanıyordu. Birbirimizle annesinin öldürülmesi sonucunda tanışmıştık; birkaç ay sonra da üvey babası sokakta bıçakla ölümcül bir şekilde yaralanmış halde sendelerken bulunmuştu. Bu gözyaşı dolu gecelerde onun çocukluğuna ait korkunç bir örüntü gözümün önüne gelmeye başladı. 16 yaşındaki annesi onu ve ikiz kız kardeşini dünyaya getirdiğinde, bakanın ailesinde bu büyük bir günah olarak görülmüş ve anne kuzeye, Annie ise Biloxi, Mississippi’deki teyzesinin yanına gönderilmişti. Annie’nin bu ilk dört yıla dair hatırladığı tek şey, Annie dışarıda kumda tek başına otururken, sarhoş teyzesinin sürekli kulübesinde yattığıdır. Bir gün bir tavuk kemiğiyle neredeyse boğularak ölüyordu ve çaresiz ve yalnız bir şekilde çırpınıyordu. Kimse ona yardım etmeye gelmedi. Büyükanne ve büyükbabası ihmalin farkına varmış ve onu Philadelphia, Mississippi’ye geri götürmüş, orada sıkı bir köktendinci terbiye almış. Tüm neşe, dans ve oyun gösterileri cezalandırıldı. Sık sık bileklerine deri kayışlar geçirilerek müştemilata asılıyor ve kırbaçlanıyordu. Okuldan eve dönerken siyah ve beyaz çocuklar arasında neredeyse her gün taş atılıyordu. Bir gün beyaz çocuklar Alman çoban köpeklerini üzerlerine saldılar ve Annie ciddi şekilde ısırıldı. Bu beyaz çocuklardan ikisi daha sonra Ku Klux Klan’a katıldı ve bunlardan biri, Annie’nin

1975 - Annie Tenderloin'de, San Francisco

sokağından Jim Bailey, daha sonra 1964 yılında üç sivil haklar çalışanını öldüren kişiydi. Annie’nin sokağında yanan haçların geçit töreni yaptığı bu Klan şiddetinden sonra Annie kuzeye kaçtı ve daha sonra sürgüne gitti. Kasabanın kütüphanesini entegre eden ilk siyah olduğu için bir daha geri dönmeye cesaret edemedi. Bu gözyaşı dolu geceler ortaya çıktıkça daha da çok sarsıldım. İnanılmaz derecede duyarlıydı ve bir gece onu ve diğer siyah okul çocuklarını altı milyon Yahudi’nin öldürülmesinden habersiz bırakan “beyaz komplo” düşüncesiyle ağladığını hatırlıyorum. Sonunda Annie Mimarlık Bürosu’nda inşaat şirketlerinin faturalarıyla ilgilendiği geçici bir ofis işi bulmayı başardı. Birbiri ardına dolandırıcılık ve sahtekarlıkları ortaya çıkararak büyük bir kargaşaya neden oldu. Alışılmadık sinek kağıdı hafızasıyla, inşaat şirketlerinin aylar önce aynı iş için farklı ifadelerle nasıl fatura gönderdiklerini tespit edebiliyordu. Bu mafyalar yıllarca şehri soyup soğana çevirmişlerdi. Her gün eve geliyor ve bana belediyeye nasıl 90.000 dolar kazandırdığını ya da buna benzer şeyler anlatıyordu. İş sona erdiğinde, patronu ona istediği tavsiyeyi yazabileceğini söyledi: o da imzalayacaktı. Ama bizim hala paramız yoktu ve sanki bu yozlaşmış atmosfer moralimizi daha da bozmaya yardımcı oluyordu. Zenginler çalarken biz neden çalmayalım? Bir gün koridorda içinde 80 dolar olan bir cüzdan bulduğumuzda, cüzdanı sahibine, yani sosyal yardım alan bir anneye geri vermeye karar vermemiz uzun zaman aldı. Kapısını açtığında tek kelime etmeden, “Siz aptal olmalısınız, buradakilerden daha iyi olmaya çalışıyorsunuz” dercesine aşağılayıcı bir bakışla çantayı kapdı. O andan itibaren her şey giderek daha fazla suç yönüne kaydı. Bu süreyi bir kitap yazmak için kullanmam bizim fikrimizdi. Annie ve diğerleri gettoda yaşadıklarını bir yabancıнын gözüyle yazmam gerektiğini düşünüyorlardı. Başlangıçta her gün boş bir kağıdın önünde oturuyordum ama o şiddetli ve sinir bozucu atmosferde tek bir kelime bile yazmam imkansızdı.

Yavaş yavaş ikimiz de özgüvenimizi kaybettik ve ben pes ettim. Fazlalıklarımız azaldıkça, umutlarımız azaldıkça, aramızdaki atmosfer daha da şiddetlendi. Annie benim giderek artan duyarsızlığıma karşılık olarak yavaş yavaş içmeye başladı. Saf bir liberalden başka bir şey olmadığım için başımın etini yemeye başladı. Bu bitmek bilmeyen geceler, bu kitapta liberallere (ya da kendime) yapılan saldırıların her şeyden çok sebebidir. Yolculuğumda ilk kez siyahlara olan inancımı kaybetmeye başladım - onların potansiyelinden ziyade gerçekliğine bakmaya başladım. Amerikanlaşıyordum, efendi-köle zihniyetinin bir kurbanı haline gelmiştim. İnsanlara (ve kendi geleceğime) olan inancımı kaybettikçe, nefret ve öfkeyle daha fazla kayınıyordum. Annie ile yaşadığım dayanılmaz atmosferden kaçmak için zamanımın çoğunu sokakta geçirmeye başladım. Ben güçsüzleştikçe, geleceğe dair umutlarım azaldıkça Annie de bana olan inancını yitirdi. Bir gece şöyle bağırdı: “Geçimimi bile sağlayamıyorsun! Duydun mu, mavi gözlü zenci, sağla!” Daha da kötüsü, sürekli iş bulmaya çalışmama rağmen kendimi suçlamaya başladım. Sırada beklemekten başka bir şey yapmıyordum. Sabahları 5 dolar alabilmek için kan bankasında oturup sıraya giriyordum. Sekiz ay boyunca her gün saat 11:00’de bir saat süren çorba kuyruğunda bekliyordum ve geceleri genellikle bir kilisede yemek yiyordum. Günün geri kalanında ise iş bulmak için sıraya giriyordum ki hiçbir becerim olmadığı için bu imkansızdı. Sabahın dördünde oraya varırsam bazen saati 2 dolara varlıklı banliyölerde ilan atmak için bir günlüğüne işe alınmayı başarıyordum.

Bir süre sonra pes ettim ve sokaktaki suçlularla daha fazla zaman geçirmeye başladım. Hiçbir zaman büyük çaplı bir suç faaliyetine karışmadım ama açıkça o yönde ilerliyordu. Bir gece bir adam bana sarsılmış bir şekilde kardeşinin Chicago’da öldürüldüğünü söylediğinde soğuk bir şekilde “Hangi kalibrede tabanca?” diye sordum. Ancak daha sonra ne kadar derine indiğimi fark ettim. Annie’yle birlikte yaşadığım süre boyunca bizim blokta, bazıları tanıdık olmak üzere sekiz kişi öldürülmüştü. Bana sık sık kafesinde bedava yemek veren Theresa, bir gün 1,41 dolarlık hesabımı ödeyemeyen bir müşteri tarafından öldürüldü. Bazen koridorumuzdaki duvarlara bile kan bulaşıyordu. Gece geç saatlerde eve geldiğimde Annie genellikle gözyaşları ve içki sisi içinde yatıyor olurdu. Artık pek umursamıyordum. Sonunda yıkıcı tartışmalardan korktuğum için o uyuyana kadar eve gelmiyordum. Diğer her şey gibi seks hayatımız da dağıldı.

Sonunda çevremdeki hem siyahlara hem de beyazlara karşı öyle bir nefret besliyordum ki kendimden korkmaya başlamıştım. Annie'nin içki içtiği bir gece o kadar umutsuzluğa kapıldım ki karanlıkta ona bir yumruk attım. Ertesi sabah binadaki herkes gibi onun da gözü morarmıştı. Daha önce hiç kimseye el kaldırmadığım için sarsılmıştım. Bir gün onu öldüreceğime dair ani bir korkuya kapıldım. Gettolaşmayı kırabilmemin tek yolu kaçmaktı. Annie için gettonun dışındaki beyaz bir evde küçük bir oda bulmayı başardık. Ondan sonra doğruca otoyola çıktım. Bildiğim otoyol güvenlik ve emniyet, eğlence ve özgürlük demektir. Dört yıl boyunca gettolarda hiç etkilenmeden kaçışçı, ayrıcalıklı bir serseri hayatı yaşadım. Gettonun bir parçası olduğumda, bir yıldan kısa bir süre içinde yıkılmış, siyahlardan nefret eder hale gelmiş, her şeye olan inancımı kaybetmiş ve karakterimin en kötü yanlarının davranışlarımı kontrol etmeye başladığımı görmüştüm. Bunlardan biri de kadınlarla olan ilişkimde giderek artan bencillik ve agresif duygusuzluktu. Kuzey Carolina'daki arkadaşım Tony ile birlikte hemen göze çarpan bir "kız" tüketimi dönemine girmem tesadüf değildi. Hiç çekingenliğim kalmamıştı. Yine de tam olarak bir boynuz baştan çıkarıcı değildim. Tony defalarca bana "Hey, neden bir hamle yapmıyorsun?" diye fısıldadı ve defalarca randevumu erkenden eve götürmek zorunda kaldı. Ve sonra her gece rahatsız edici engeller vardı. Bir gece sokaktaki bir çatışma yüzünden sevgilime eve gidemedim. Başka bir gece hep birlikte Chapel Hill'de Earth, Wind and Fire'ı izlemeye gittik ve ben beyaz ayrıcalığımı kullanarak hiç param olmadığı için ücretsiz girdim. Bu durum arabayı kullanan Bob'u o kadar sinirlendirdi ki eve dönerken aniden durdu ve "Hey, adamım, inmen gerek, anladın mı?" dedi. Bob çifte katil olduğundan, hem karısını hem de sevgilisini öldürdüğünden ve herkes onun için için kaydığını bildiğinden, kimse müdahale etmeye çalışmadı ve ben de gecenin ayazında, ıssız bir yerde inmek zorunda kaldım.

Randevularda vazgeçilmez bir araç arabadır. Sevgililerimi gezmeye götüremediğim için onları dünyada en çok sevdiğim şeye davet ederdim: otostop. Seks düşkünü ruh halimin farkına varmamı sağlayan her şeyden çok bu yolculuklardı. Siyahlarla o kadar sık birlikte yaşamıştım ki, "yolun yanlısı tarafında" olduğuma neredeyse hiç aldırış etmemiştim, ancak siyah bir kadınla otostop yapmak insanı hızla yeniden "yerine" oturtuyor, özellikle de erkeklerin kadınlarla olan ek efendi-köle ilişkisi konusunda benim kadar cahil kalmayı başarmışsa. Sürücünün

2004 - Phil. MS - Hayatım boyunca Annie'nin ailesini yeniden ziyaret etmek.

"eğlendirilmesi" gerektiğine dair serseri tavrım nedeniyle, eğer sürücü bir kadın ya da eşcinsel bir erkekse, sohbet etmek için öne oturdum, heteroseksüel bir erkekse, kadın istemese bile onu yanına oturturdum. Beyaz erkek sürücülerin tepkileri dehşet vericiydi. Eğer kadınlara psikolojik işkence yapmakla yetinmezlerse, doğrudan fiziksel saldırıda da bulunuyorlardı. Otostop çektiklerimin çoğu Kuzey'deki profesörlerin ve doktorların iyi giyimli kızları olmalarına ve getto kadınlarının aksine bir beyazla böyle bir yolculuğa çıkmaya cesaret edebilecek eğitim ve güvene sahip olmalarına rağmen, kolay cinsel av ve hatta fahişeden başka bir şey olarak görülüyorlardı. Birkaç kez şehvetli sürücüler beni şiddetle dışarı itmeye çalıştı. Bu kadınlardan bazıları için bu, ülkelerini görmek için ilk şanslarıydı. Çoğu eyalet sınırına kadar bile dayanamadı. Bir tanesi Kanada ve Büyük Kanyon boyunca 4.000 mil dayandı - sonra neredeyse ikimizin de tutuklanmasına neden olacak bir histeri krizine girdi.

Gettolaştırılmamdan sonra hala dengem son derece bozuktum ve kendimi sakin bir aile ortamında yeniden yaratmam gerektiğine karar verdim. Birkaç beyaz evde yaşadıkdan sonra, alt sınıfta gördüğümü hatırladığım en uyumlu ve istikrarlı evli çifti aradım: Augusta, Georgia'daki Leon ve Cheryl. Birbirlerine duydukları sevgi ve bağlılık o kadar zenginleştirici ve bulaşıcıydı ki, kendi başarısız getto aşkım sırasında onları sık sık gerçek getto aşkının gelişebileceğinin canlı kanıtı olarak düşündüm. Onların evinde yaşadığım süre boyunca huzur ve destek bulmuştum, bu da her gün otostop çekerek bölgedeki yoksulluğu keşfetmemi sağlıyordu. Ama evlerine geldiğimde bir şeylerin değiştiğini hemen hissettim. Leon beni içeri davet etti ama mutlu değildi. Bana karısının tedavi edilebilir bir hastalıktan öldüğünü ama çok geç olmadan uygun bir tedaviye başlayacak paraları olmadığını söylerken transa geçmiş gibiydi. Leon bu kaybın etkisinden kurtulamamıştı. Augusta'daki seçkin tıp fakültesinin hemen yanında bulunan evinden hiç dışarı çıkmıyordu. Bütün gün boyunca küçük müzik

1975 - Annie in the Tenderloin, San Francisco

setinin önündeki mavi tüylü halının üzerinde sanki bir sunakmış gibi oturuyor, bir yandan müzik dinliyor, bir yandan da Cheryl'in yukarıdaki fotoğrafına bakıyordu. Bazı günler gün boyunca aşk şarkıları söylüyor, şarkılara Cheryl'in adını koyuyordu. Arada bir odanın içinde bağırdı: "Seni istiyorum! Sana sarılmak istiyorum. Tekrar seninle olmak istiyorum... Birleşmeliyiz, bir olmalıyız... Ölmek istiyorum... ölmek... " Bir erkeğin bir kadına olan aşkını hiç bu kadar yoğun görmemişim. Günde en fazla bir kez dönüp benimle iletişim kuruyordu, o da sadece Cheryl'a cennette nasıl katılmak istediğini anlatmak içindi. Bazen sanki orada değilmişim gibi boş bir bakışla doğrudan bana baktığında gözlerim yaşlarla dolardı. Ona karşı derin bir anlayış hissediyordum ama bunu ifade edemiyordum. Akşamları odasında yatarı. Orada kaldığım iki hafta boyunca annesi ya da başka bir kadın bize pişmiş yemek getiriyordu. Bu iç karartıcı deneyim kendimi daha derinlemesine incelememi sağladı. Annie'ye geri dönmeye karar verdim ve daha sonra o da benimle birlikte Danimarka'ya döndü. İlişkimiz çok fazla yara almıştı, bu yüzden bir süre sonra ayrıldık. İyi bir çalışma ilişkisi kurduk ve bu kitabın bazı bölümlerinin ve filmin tamamının çevrilmesine yardımcı oldu.

Üç yıl sonra bu kitabı mümkün kılan tüm dostlarıma vermek ya da göstermek için tüm Amerika'yı dolaştım. Bunlardan biri de doğal olarak bana çok yardımcı olan Leon'du ve Avrupa'ya gelip gösterinin yürütülmesine yardımcı olmasını istediğim kişilerden biriydi. Ama kolumun altında kitapla kapısına geldiğimde kapıyı yabancı bir kadın açtı. Hayır, Leon artık orada yaşamıyordu. Üç yıl önce beyaz bir adam tarafından vurulmuştu. Bütün öğleden sonra annesi bana Leon ve Cheryl'in resimlerinin olduğu fotoğraf albümünü gösterdi ve birlikte geçirdikleri üç mutlu yılı gözyaşları içinde anlattı. Verandada birbirimizin kollarında oturup hıçkırarak ağladık. Leon ve Cheryl'in yeniden bir araya geldiğini biliyorum. "Getto aşkı gibi aşk yoktur."

Eski eşimin hastane yatağındaki yardımıyla yazıldı. Annie uzun süren sağlık sorunlarının ardından 2002 yılında Danimarka'da öldü.

1973 - NYC

Sevginin ve karşılıklı ilişkilerin öldürüldüğü bir toplum güzel bir manzara değildir. Kilise bile Mesih'in sosyal etiğinden kaçır ve dışlanmışlara ihanet eder. Bu dışlanmışların daha sonra kiliseye ihanet etmesi şaşırtıcı değildir. Öfkeli getto gençleri genellikle beyaz kiliselere bağış tabağı dağıtılmadan hemen önce gelir ve kiliseye gidenleri silah zoruyla gerçekten sevgiye aç olanlara bağış yapmaya zorlar.

Yurttaşlarımızı gettolaştırma ve beyazların kaçıışı yoluyla kovduğumuz her yerde, hayırseverliğin yükselen sembolleri, parçalanmış mozaik pencerelerinin yanında boş bırakılır. Baltimore'da sık sık huzur bulduğum Danimarka Denizciler Kilisesi kapanmak zorunda kaldı çünkü Alphonso ve komşu evlerdeki diğer arkadaşlarım sürekli olarak kiliseyi soyuyorlardı.

1973 - Bronx, NY

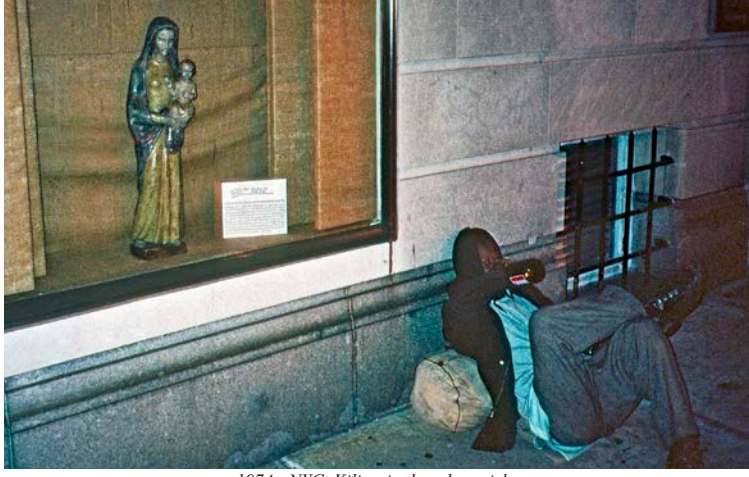
1973 - Baltimore

1975 - Richmond, VA

1973 - Queens, NY, Christmas Eve

1974 - NYC. Kilisenin dışında evsizler

1974 - NYC. Kilisenin dışında evsizler

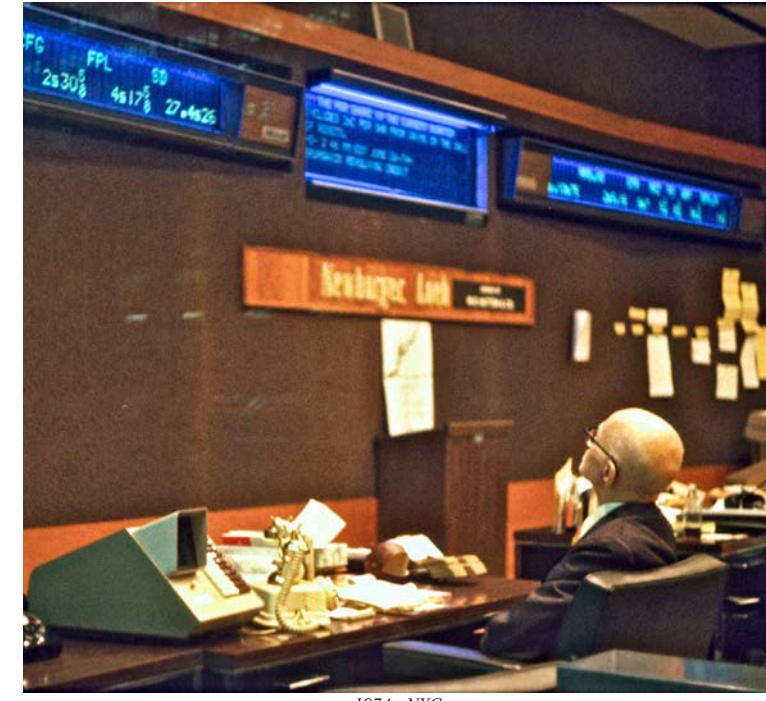
Chicago’da umutsuzluğa kapılan bir papaz bana kilisesinin kapandığını çünkü cemaatin her Pazar soyulduğunu söyledi. Önyargılı medyaya göre, “Hıristiyan bir rahip Müslüman haydutlar tarafından (Danimarka gettosundaki) kilisesinden zorla uzaklaştırıldı.” Kahverengi gençlerimiz, beyazların kaçışıyla reddedilmiş hissetmenin acısını ve öfkesini tam olarak aynı şekilde ifade ettiler. Onlar ve gettoda kalan birkaç beyaz için bir uzlaşma atölyesi yaptığımda, Amerikalı meslektaşlarıyla aralarındaki tek farkın Avrupa’daki davranışlarının (hala) ne kadar örnek teşkil ettiği olduğunu gördüm. Bazı Amerikan şehirlerinde otellerin her katında konukları korumak için silahlı muhafızlar ya da polisler bulunuyor. New York ve Chicago’daki metro trenlerinde hem üniformalı hem de sivil polisler bulunur ve yine de paniğe kapılan yolcuların gözleri önünde insanlar öldürülür ve tecavüze uğrar. Turistler sürekli olarak omuzlarının üzerinden endişeli bakışlar atarak “Amerikan boynu” ile Avrupa’ya dönüyorlar. Philadelphia’nın gettosunda tanıştığım Nijeryalı bir öğrenci, oradaki koşullar nedeniyle o kadar paniğe kapılmıştı ki, eğitimi bitmeden “güvenli bir yere”, evine gönderilmeye çalışılıyordu. Biafra’daki iç savaşı daha yeni yaşamış olması gerçeği olmasaydı bu ifadesi beni şaşırtmazdı.

Alt sınıfın hapsedilmesi herkes için insanlıktan çıkarıcıdır. Yaşadığım beş evde, ben oradayken iki kez silahlı soygun oldu. Toplum, ırkçılığımızın kendimize verdiği acılar konusunda bizi eğitmek yerine hastaları tedavi etmek için milyarlar harcıyor. Kendi mezarımızı kazdığımızı sezgisel olarak hissediyoruz, ancak bu konuda bir şey yapamadığımız için bunu bir hendeğe dönüştürüyoruz. Birlikte yaşadığım bir imalatçı askeri teçhizat üretirken bir servet kazanmıştı ancak alarm ve göz yaşartıcı gaz silahları üretmeye yöneldi, belki de ülke savaş ihraç ederek o kadar çok kaynak israf ettiği için evdeki

“yoksullukla savaş” terk edilmek zorunda kaldı. Karşılıklı saygı olmadan “özgürlük” için ne kadar mücadele edersek, kendimizi ondan o kadar koparıyoruz. Bu nedenle pek çok kişi artık çelik parmaklıkları surların ardında yaşıyor.

Demir perde yavaş ama istikrarlı bir şekilde Amerika’nın üzerine kapanıyor. Bir mağazaya giriyorsunuz ve kendinizi çelik bir kafesin içinde buluyorsunuz. Zenginler, kendileri ile getto arasındaki görünmez elektronik tahkimatlara milyarlarca yatırım yapıyor. Elektronik ışınlar güvenin yerini aldıkça, sistem kendini daha fazla kapatıyor. Birçoğu çocukluktan itibaren silah kullanma konusunda eğitilmiş olan insanlar korkudan felç olmuş durumdadır. Michigan banliyösünde yaşayan bir ailenin bana söylediği gibi, pek çoğu “zencilere karşı kendilerini savunmak” için ölesiye silahlanıyor. Hangisinin daha şok edici olduğunu bilmiyorum: öfkeli çocuklarımızın bir dolar için öldürebilecek kadar psikolojik olarak dışlanmış hissetmeleri mi yoksa milyonlarca Amerikalının sadece bir televizyonu savunmak için bir insanın canını almaya hazır olması mı? Öğretmenler bile sıklıkla öğrencilerinin önünde saldırıya uğruyor. Sayfa 183’teki Detroit mektubunda adı geçen arkadaşım Jerry, öğrencileri sınıfta oturup silahlarını parlatırken onlara müdahale etmemeyi öğrenmişti. Bir öğretim görevlisi olarak sık sık onun bu kan ağlayan getto çocukları için bir kurtarıcı melek olma çabalarını desteklemeye gelirdim. Ancak yıllarca uğraştıktan sonra, Harvard’a sokmayı başardığı tek öğrenci, mezuniyetten hemen önce bir çete kavgasında serseri kurşunlarla sınıfta öldürülünce Jerry pes etti. 2005 yılında ABD’den kaçtı ve Kopenhag’da bana geldi. Ancak sadece üç yıl sonra, kendi marjinalleştirilmiş insanlarımız arasında çete savaşları patlak verdi ve Danimarkalıları da kendi yarattıklarından aynı kaçıya zorladı.

Ne kadar çok araba, ne kadar çok silah, ne kadar çok kale, ne kadar çok askeri yığınak... özel sektör toplumun bu sistematik yıkımından o kadar çok zenginleşir. Büyük Şirket insanlar arasında ne kadar yüksek bariyerler inşa ederse, insanlar arasındaki sevgiyi o kadar öldürmeyi başarır ve Wall Street’te hisse senedi fiyatları o kadar yükselir. Bu süreçte, örneğin borsanın dışındaki sokaktaki aç kadına karşı duyarsızlaşırız ...

1974 - NYC

1974 - Wall Street’teki Dilenci

2006 - NYC

2007 - NYC

2003 - Portland, OR

2010 - NYC

2002 - NYC - 9/11 Memorial in Harlem

1975 - San Diego, CA

1972 - Miami Beach, FL - Republican convention

1974 - Jersey City, NJ

1974 - Jersey City, NJ

1973 - NYC

Adaleti tahkim etmekte başarısız olduğumuzda, gücü meşrulaştırmak gerekli hale gelir. Özgürlüğe ve güvenliğe kestirme bir yol bulmaya çalıştıkça, kaçış ve çaresizlik içindeki eylemlerimiz gettodakilere daha çok benziyor. Getto mahkumlarının huşu uyandıran lüks arabalara ve şiddete doğru hızlı kaçışlar araması gibi, biz de gettoları yaratan tutumlarımızı değiştirmek yerine, gettoya yönelik daha da huşu uyandıran zırhlı personel taşıyıcıları ve askeri şiddet kullanarak kaçıyoruz. Binlerce insan Özgürlük Anıtı'nı çelik ızgaralı pencerelerin arkasından izlemek zorunda kalırken Tanrı'nın kendi ülkesinde gerçekten ne kadar özgürüz? Irkçılığın en vahşi eylemlerinden bile her zaman yüz çeviren dikkatli bakışları, giderek yerini Büyük Birader'in her daim var olan gözlerine bırakıyor.

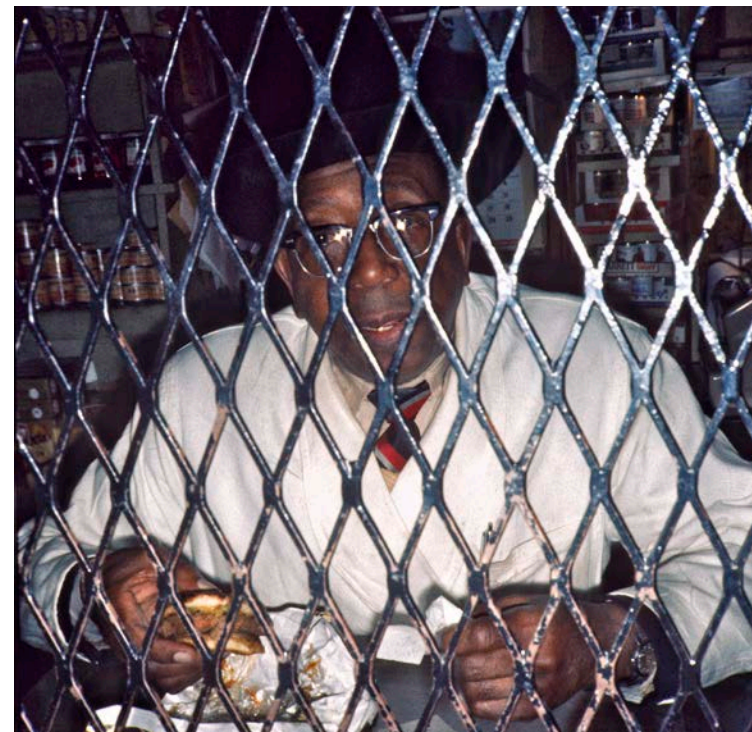
Korku ve yabancılaşma nedeniyle, suç ve terörle mücadele bahanesiyle Anayasa'yı sürekli ihlal ediyoruz. Danimarka'da da ötekileştirdiklerimizden korktuğumuz için kendi özgürlüğümüzü yeni ve daha sert terör yasalarıyla tekrar tekrar kısıtlıyoruz. Amerika bir açıdan tehlikeli bir şekilde totaliterliğe yakın: ülke gizli polis kaynıyor. Benim gibi büyük ve küçük Amerikan kasabalarında otostop çekenler dışında hiç kimse, kesinlikle hiç kimse, bu sivil polislerin gerçekte kaç tane olduğu hakkında bir fikre sahip değil. Her zaman üstümü arıyorlardı. Güney'deki küçük sakin kasabalarda bile bir gecede yirmi kadar polisle karşılaşabiliyordum. Sistem kapandıkça, bir bütün olarak toplumun eylemlerine ve değerlerine olan güven de yok oluyor. Aklın yerini alan korku, diğer insanlara karşı duyduğumuz endişe ve şefkati bastırıyor.

(Siyah) suçlu ve (beyaz) baskıcı kaçış eylemlerimiz, siyah gettoya karşı uyguladığı şiddetle giderek yozlaşan tüm nüfusu zehirliyor. Bir getto dış güçler tarafından yaratılır ve sürdürülür; içeriden sökülüp atılamaz. Korku ve şiddetle felç olan toplumumuz getto karakterine bürünmeye başlar. Nüfus, kapalı bir sistemde faaliyet gösterdiğinin giderek daha fazla farkına varıyor - hayal ettiğimiz hareket özgürlüğümüzü bile kaybettiğimiz bir sistem. İstenmeyenlerin (bizim) devasa gettolarda uzun süre hapsedildiği bir sistem uzun zamandan beri o kadar kurumsallaşmıştır ki bize oldukça doğal görünmektedir. Nesiller boyunca "sistemik ırkçılığımız" bizi öylesine şekillendirdi ve sakat bıraktı ki ne alternatifleri hayal edebiliyoruz ne de kısa vadede onlarla yaşayabiliyoruz.

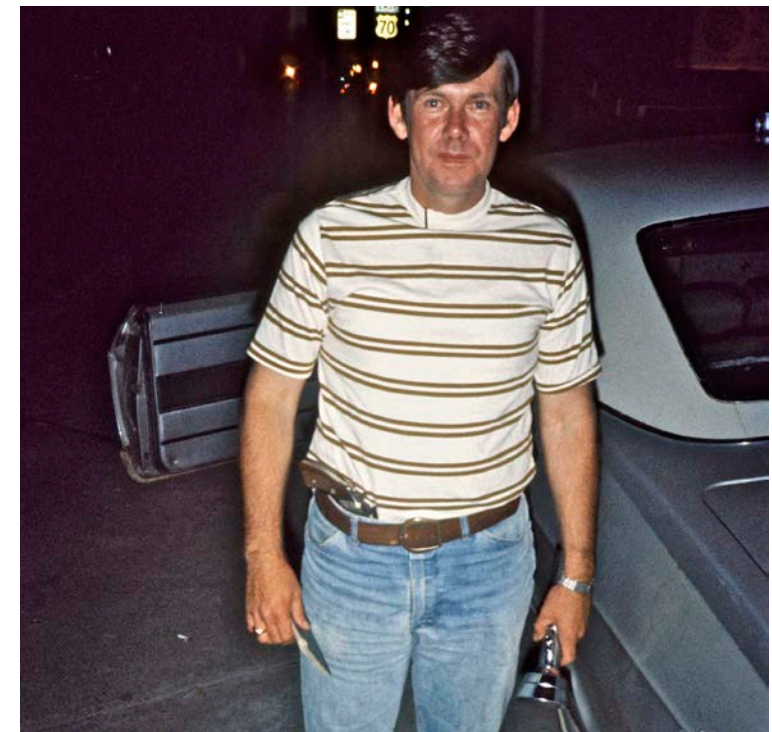
Böylece tüm toplum, tıpkı Güney'in 1865 ve 1954 öncesinde olduğu gibi kapalı bir sistem haline geldi; liberallerin ve aktivistlerin çabalarına rağmen içeriden değiştirilemeyen bir sistem. Kuzey'in Güney'in kapalı sistemine müdahalesi çemberi kırmadı; sadece Güney'deki ortalama siyah gelirini beyaz gelirinin %45'inden %55'ine yükselterek yeni bir yüksek denge seviyesi buldu. Biz beyazlar bir tutum değişikliğiyle gettoları ortadan kaldırma gücüne sahibiz, ancak iyi koordine edilmiş baskının köleleştirici örüntüsü tarafından esir alınmamıza pasif bir şekilde izin verdiğimiz sürece bunun gerçekleşme olasılığını görmüyorum. Sürekli olarak yarattığımız alt sınıf canavarını anlamıyoruz ve bu yüzden ona sırtımızı dönerek bu süreçte toplumumuzu yok ediyoruz.

1974 - Harlem, NY

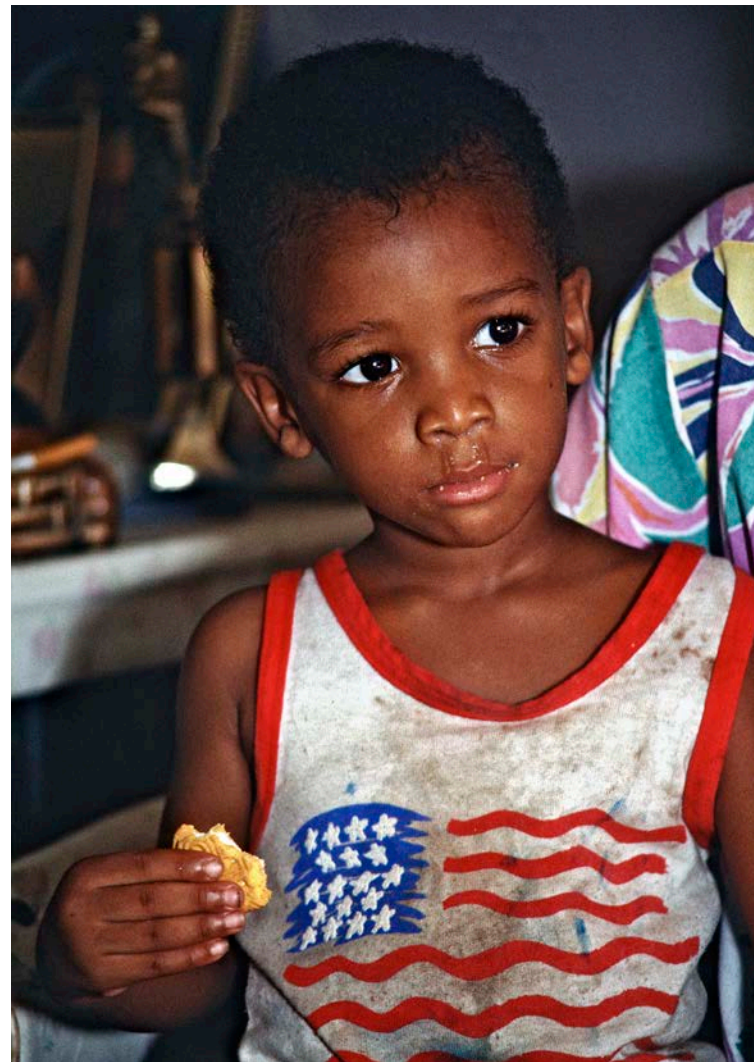
1973 - Baltimore

1974 - Richmond, VA. Sivil polis beni kontrol ediyor.

1986 - Amherst, MA

1975 - Philadelphia, MS

1972 - Jackson, MI

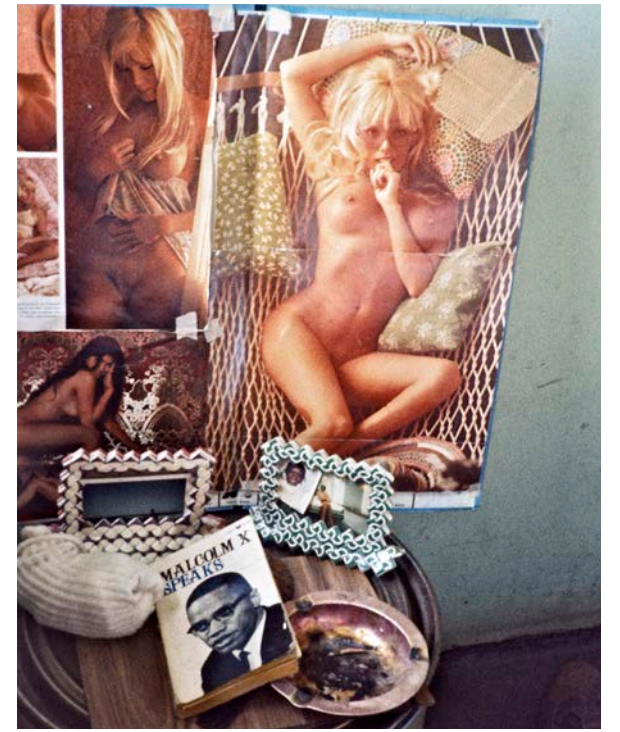
1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - San Bruno Jail, CA

1973 - NYC

1975 - San Bruno Jail, CA

Bu sosyal cangıldaki yolculuğum beni otomatik olarak nihai kapalı sisteme, hapisaneye götürdü ve burada beş yıl önce Amerika'ya geldiğimde bana saldıran üç alt sınıf soyguncuyla karşılaştım. Toplum bir mengene gibi etrafımı yavaş yavaş sararken, bu insanlar bana açılmış ve kendi gettolaşmamla birlikte benim bir parçam haline gelmişlerdi. Şimdi anlıyordum ki onların gerçek bir seçeneği yoktu: özgürlükleri tek boyutluymdu. O halde onların beni kurban edip etmeme tercihi, beyazların tercihinin bir göstergesidir: Kendimizi bir tür hapisanede bulma riskine girmemek için kurtarılmamış bir halkı ezmeyi bırakmalı mıyız? Yoksa "hayatın tasarımının zaten yapılmış olduğu" bir sisteme kilitlenerek seçme özgürlüğümüzü mü kaybettik?

Gecekondu mahallelerini yeniden inşa etmek, daha iyi okullar ve işler sağlamak için milyarlarca dolar ayırsak bile, gettoda hapsedilenler bunu yukarıdan gelen aşağılayıcı kırıntılardan sadece biri olarak göreceklendir. Bu durum, elden çıkardığımız ve gönülsüzce geri kazanmaya çalıştığımız kişilerin kendilerine yönelik imajlarını daha da kötüleştirecek ve kendilerini besleyen elleri ısıracaklardır. Büyük liberal açık elimiz hızlı bir muhafazakar geri çekilmeye maruz kalacaktır.

Hayır, ırkçılığımızı öylece ödeyemeyiz! Liberal gösterişçiliğin en iyi yılları olan 1960-67'de bile savaşa 348 milyar dolar, uzay araştırmalarına 27 milyar dolar harcanırken gettolara yardım için sadece 2 milyar dolar harcanmıştır. Alt sınıfın gettoları hor görek yakıp yıkması hiç de şaşırtıcı değil!

Yukarıdan gelen böylesi bir yardım eli, istemeden de olsa tıpkı Amerikan ceza sistemi gibi işlemektedir. Burada paranın %95'i istenmeyenleri bertaraf etmek ve onlara zulmetmek için

kullanılırken, sadece %5'i atık ürünün (üretilmesi yıllar süren) paternalist "rehabilitasyonu" için harcanmaktadır. Mahkumların çoğu hapisane sistemi tarafından öylesine harap ediliyor ki, dışarıdaki hayata asla uyum sağlayamıyor ve kendilerini tekrar hapisanede buluyorlar. Gettonun kurumsallaşmış, kronik ve kendi kendini devam ettiren patolojisinin bir sonucu olarak psikiyatrik tedaviye ihtiyaç duyan milyonlarca insan bunun yerine kilit altında tutuluyor. Hapisane mahkumlarının yaklaşık %25'i, yoksul geçmişleri ve kurşun zehirlenmesi nedeniyle zihinsel engelli. Ülkenin sadece %13'ünü oluşturmalarına rağmen mahkumların neredeyse yarısı siyahtır. Buna ek olarak, siyahlar aynı suç için ortalama olarak beyazlardan iki kat daha fazla ceza aldıklarında (New York Times tarafından bildirildiği üzere), birçok siyahın neden kendilerini siyasi mahkum olarak gördüğünü anlamaya başlarız.

Siyahları çaresiz kurbanlar olarak sunuyormuşum gibi görünebilir, ancak kendi içimizdeki celladı başka nasıl göreceğiz? Bu kitabı okurken, bilinçsiz ırkçılığımız, sorunun muhtemelen siyahların doğuştan gelen aşağılık duygusundan kaynaklandığı konusunda ısrar ederek sorumluluğu reddetmeye çalıştı. Ancak ırkçılığımızı içselleştirmeye zorlanmayan Batı Hintli siyah göçmenlerin Amerika'da beyazlar kadar iyi durumda olduğunu hatırlayın. Irkçılığımız tarafından derinden şekillendirilen yerli siyahlar, beyazların sadece yarısı kadar gelire sahipken ve tüm hapisane mahkumlarının yarısından fazlasını oluşturuyorsa, evet, birçoğu ırkçılığımızın çaresiz kurbanlarıdır. Bu kitaptaki kırık dökük ve kayıtsız insan imgeleri, biraz olsun saygınlıklarını korumak için mücadele eden ezilenlerimizin kendilerini görmek istedikleri imgeler değildir.

1974 - Baltimore

1975 - San Bruno Jail, CA

1972 - Miami Beach, FL

1971 - Oakland, CA. Başkan Huy P. Newton

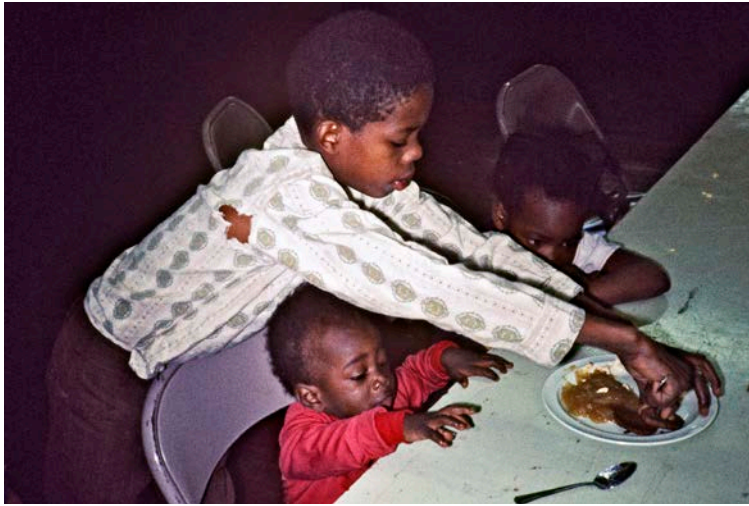
Bu kitaptaki son şarkıyı söyleyen BPP Başkanı Elaine Brown

Henry ve Ilene Huey P. Newton'ın posterinde

1975 - Seattle, WA

1973 - Baltimore. BPP Ücretsiz Kahvaltı Programı

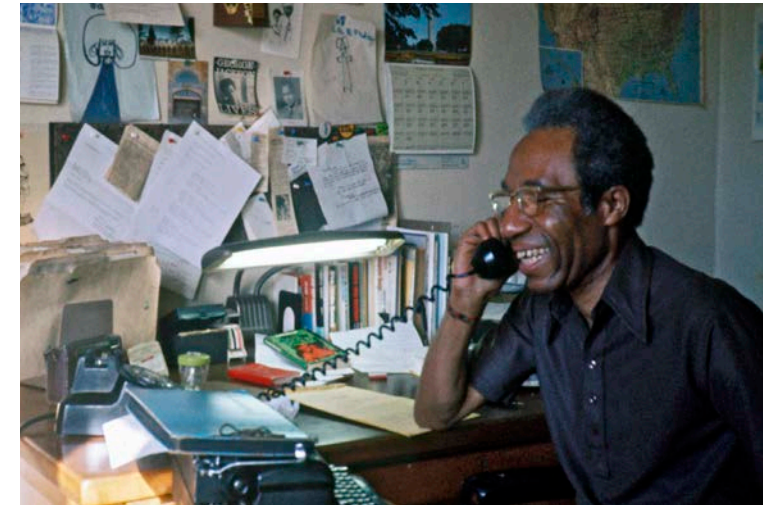
1973 - Baltimore. BPP Ücretsiz Kahvaltı Programı

Ancak baskı her zaman kalıpları kıranlardan daha fazla kırılmış insan üretir ve direnemeyecek kadar zayıf olanları anlamazsak ırkçılığımızın ne kadar yıkıcı olduğunu nasıl anlayacağız? Bu mahkumlar direndiler. Onları nihai cezamızı seçmeye iten şey gerçek bir ihtiyaç ya da açlık değil, kontrol edilemeyen bir öfkeydi; her şeyi hor görmelerine neden olan kısır bir nefret ve kendinden nefret kokteyli. Onlar sadece bizim baskımızın görünür semptomları; öfkeleri tüm siyah Amerikalılar tarafından paylaşıyor. Öfkeleri onları sürekli yenilgiye uğrattırıyor, başkalarının kolayca başarılı olduğu yerde tökezlemelerine neden oluyor. Öfkelerinin nedenini incelemek yerine, başarılı olamadıkları için onları suçluyoruz. Yarattığımız getto canavarını anlamıyoruz. Bunun yerine, ona sırtımızı dönüyoruz, onu "toplama kampları" - bir gün, belki de "toplama kampları" olacak - ve bu süreçte kendi toplumumuzu yok ediyoruz.

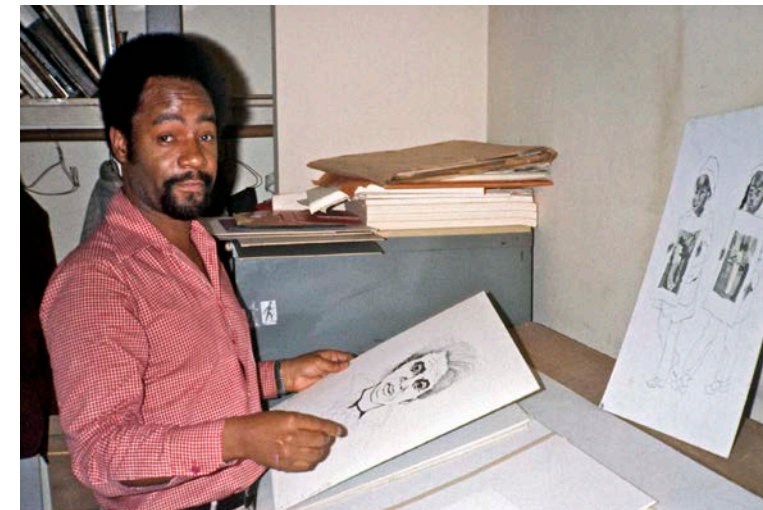
Yine de baskı ne kadar zorlu görünürse görünsün, Nat Turner'dan Black Lives Matter'a kadar buna karşı çıkmak için her zaman aktif bir hareket olmuştur. Tüm bu yıkımı pasif bir şekilde izleyemedim, bu yüzden kendi kuşağımın hareketine, Kara Panterler'e katıldım. Siyasi tiyatromun gücünü bazı cesur etkinliklerde zaten kullanmışlardı, siyahların bitmek bilmeyen polis cinayetlerini protesto ederken silah taşımak için İkinci Değişiklik haklarını kullanıyorlardı. Beyazlar silahlı siyahlardan o kadar korkmuştu ki Vali Reagan, NRA'nın desteğiyle (ister inanın ister inanmayın) Kaliforniya'daki silah yasalarını sıkılaştırdı. Panterler şiddet karşıtı olmalarına rağmen, FBI grubu çökertmek için gizli bir COINTELPRO operasyonu başlattı ve Fred Hampton gibi bazıları uykularında olmak üzere sayısız Panter'i öldürdü. Özellikle birçok gettoda kurdukları Çocuklar İçin Ücretsiz Kahvaltı programından çok etkilendim ve

onları desteklemek için otostopla dolaşım. Baltimore'da genellikle Panter arkadaşlarım Henry ve Ilene (burada Huey Newton posterinin altında bebekleriyle görüyorsunuz) ile birlikte kaldım. Yerel çocukları beslemelerine yardım ettim ve paçavralar içindeki bu çocukların sabahları bir öğün yemek için uzun mesafeler yürüdüklerini gördüm. Bunun, programımın sonunda "There is a Man" şarkısını söyleyen Elaine Brown gibi diğer liderlerle birlikte Oakland'da sık sık karşılaştığım değişken lider Huey Newton (üstte solda) etrafındaki tarikata katılmaktan daha anlamlı olduğunu hissettim. Ancak David Dubois Panther gazetesinin baş editörü olduğunda, beni gerçek rolümün gazetede fotoğrafçı olarak çalışmak olduğuna ikna etti. Burada Oakland'daki BPP merkezinde ünlü karikatürist Emory Douglass ile birlikte görülen büyük W. E. B. Du Bois'nın oğlu için çalışmaktan inanılmaz gurur duyuyordum. Bu kitaptaki fotoğraflar ilk olarak The Black Panther'de yayımlandı.

Bu hikayenin hüznünlü bir sonsözü var: 2013'te Danimarka televizyonunda The Butler filmi eleştirmek zorunda kaldığımda, Kara Panterler'in ilk kez olumlu bir şekilde -siyah direnişin doğal bir aşaması olarak- tasvir edildiği bölümde gözyaşlarına boğuldum. Orijinal Danimarka kitabımın bir parçası olan Panter katılımımı kendimin nasıl bastırıldığını fark ettim. 1984'te Reagan'ın Amerika'da gösterime başlarken, terörist olmakla suçlanmaktan korktuğum için tüm izleri sildim. Amerika ve ben, Reagan'la 1972'de tanıştığımızdan beri değişmiştik; o zaman onu küstahça siyahlara baskı yapmakla suçlamıştım. Haklıydım da. Sivil Haklar Hareketi'nden bu yana "kodlanmış" ırkçılık ve köpek ışıltısı ("jungle"=getto, "monkeys"=Afrikalılar) kullanarak başkanlığı kazanan ilk adaydı.

1974 - David Dubois Oakland'daki BPP genel merkezinde

1974 - Emory Douglass Oakland'daki BPP genel merkezinde

1971 - Washington, DC

Black Panther destekli etkinliklerden Black Lives Matter protestolarına kadar sayısız gösteride siyahlara katıldım ama hiçbir zaman Reagan'ın iki ucu keskin ırkçılığına karşı dizildikleri zamanki kadar çok siyahın katıldığını görmedim: Kendi ülkesindeki siyahlara karşı renk kodlu Güney stratejisini kullandı ve Güney Afrika apartheid rejimini destekledi. Hatta Pakistan'da diktatör Zia'nın şeriat kanunlarını yerleşmesini savunurken kadınları bile ezdi. Siyahların her zaman kendilerini ezenlerin vicdanlarına seslenmeye çalıştıklarını, ancak Reagan döneminde ezenlerin beyazlar, Yahudiler, Müslümanlar ve göçmenlerden (hatta en azından üniversitelerde siyah göçmenlerden) oluşan ve çarpmıha gerilen kurbanlarımıza karşı kurulan büyük bir ortak komplo olduğunu hissettiklerini fark ettim. Bu nedenle, Reagan gibi temelde iyi kalpli olan (mezar taşında da belirtildiği gibi) insanlara karşı gösteri yapma konusunda siyahların yaşadığı hayal kırıklığını paylaştım.

1987 - Ann Arbor, MI

1971 - Washington, DC

1972 - Ronald Reagan, Miami Beach, FL

1991 - Philadelphia, PA

2016'da bir Black Lives Matter gösterisini fotoğraflıyorum

2013 - Anıt mezarında nihayet Reagan'la hemfikir olabileceğimiz bir konu buldum ve onunla uzlaştım.

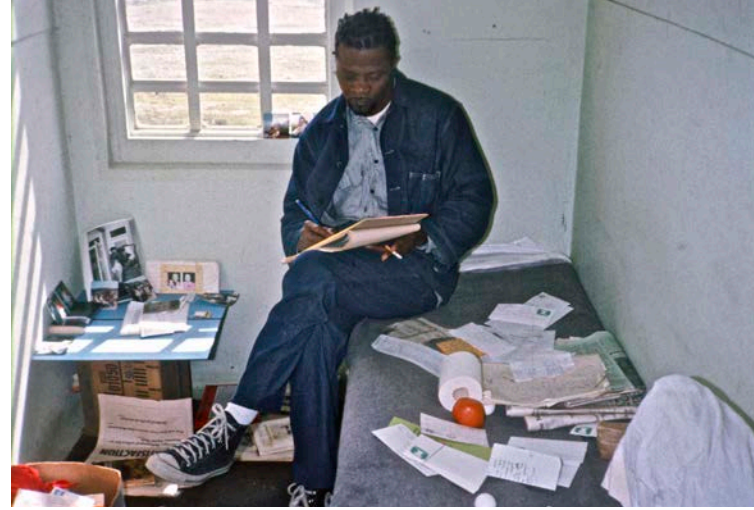
1975 - Temel Reis San Bruno Hapishanesinde, CA

1975 - Temel Reis San Bruno Hapishanesinde, CA

1975 - Temel Reis ziyaret odasında

1975 - Temel Reis Mahkumlar Birliği Gazetesi için yazıyor

1975 - San Francisco

Ancak unutmayalım ki bu gulag sistemine uyum sağlayabilenler, parmaklıklılı pencereleri ve korku dolu ıssız sokaklarıyla toplumumuzu dünyanın en özgür toplumu olarak deneyimleyebilirler. Böyle bir kitap kollarını açarak karşılanacaktır çünkü sistem öylesine büyük bir baskı uygulamaktadır ki tüm eleştiriler kaybolmakta ve eğlence ya da dini bir kaçış haline gelmektedir. Sistem ancak örgütlü bir direnişle karşılaştığında, Kaliforniya'daki en iyi arkadaşım Popeye Jackson'da gördüğüm gibi, üzerinize sert bir şekilde gelir.

Temel Reis'le tanıştımda yolculuğumun sonuna gelmiştim. Bir serseri olarak kendimi bireyin içinde kaybetme özgürlüğünü seviyordum ve safça kendimi ırkçılıktan uzak tutabileceğime inanıyordum. Ancak şimdi serseriliğimin, diğerleri gibi ayrıcalıklı bir beyaz kaçışı olduğunu hissetmeye başladım. Burada kullandığım kavramsal çerçeve, baskı dünyasında hayatta kalmanın bir aracı olduğu kadar gerekli bir umut haline de gelmişti, ancak şimdi insan hayatını algılamanın başka gerçekleri ve daha ruhani yolları olduğunu fark ettim. Kameramla acıları sömürdüğümü hissediyordum ve kendi ırkçılığımın arttığını hissediyordum, bu beni hasta etmeye başlamıştı. Mücadele ettiğiniz şeye dönüştüğünüzü fark etmek hoş değil, ancak ırkçı bir toplumda ırkçılık gönüllü bir mesele değil ve ben bir ırkçıdan daha fazlası olduğumu biliyordum. Bu yüzden utanmak yerine ırkçılığım beni Amerika'nın bir parçası gibi hissettirdi ve aktif bir ırkçılık karşıtı olup sevmeye başladığım ülkeyi değiştirmeye yardım ederek bunun sorumluluğunu üstlenmeliydim. Amerika'yı ne kadar çok seversem, kendi kendini yok edişini sessizce gözlemlemek de o kadar zorlaşıyordu. Ben fotoğraf çekerken, düzinelerce arkadaşım hapse

girmişti -çoğu hiç düşünmeden sistemi protesto eden arkadaşlarım-, ben ise düşünüyor ve harekete geçmeden fotoğraf makinemle çekim yapıyordum.

Bu yüzden kameramı bir kenara bıraktım ve Temel Reis ile çalışmaya başladım. Bana kurbanın çaresizlikten uzak, direnme kabiliyetine sahip olduğunu kanıtladı. Alt getto geçmişiyle gurur duyuyordu ve her zaman bir dolandırıcı gibi giyinirdi. Tüm açıklığı, şiddeti, cinsiyetçiliği, güzel kültürü, cömertliği ile -Avrupa'da bizim basmakalıp Amerikan olarak gördüğümüz her şeyle- alt sınıfın kişileşmiş haliydi. Temel Reis'in kendisi de uzun bir yolculuğa çıkmıştı. İlk kez hapse girdiğinde sadece 10 yaşındaydı ve toplam 19 yılını hapiste geçirdi. Uzun tutukluluğu sırasında siyasi bilinci olgunlaştı ve Marksizm aracılığıyla hapishanenin genellikle neden

olduğu yoğun kendinden nefretten kurtulabileceğini hissetti. Marksizmin pek çok Avrupalı öğrenci için olduğu gibi sadece bireysel bir psikolojik kaçış ya da tamamen analitik bir sistem olmasını istemiyordu, bu yüzden diğer mahkumları Birleşik Mahkumlar Birliği'nde (UPU) örgütlemeye başladı ve daha sonra bu birliğin başkanı oldu. Gettodan kurtulmanın ancak tüm sistemi kolektif olarak değiştirerek mümkün olduğunu düşünüyordu. Kısa sürede tanınmış bir figür haline geldi ve örneğin Hearst ailesi ile Patricia Hearst'ü kaçıran terörist grup Symbionese Liberation Army arasında arabulucu olarak seçildi. Temel Reis'in hapishane mahkumları üzerindeki etkisi arttı ve bana polisin arabasına uyuşturucu koyarak onu hapishaneye geri sokmaya çalıştığı söylendi (bazen onu ölümle de tehdit

etmişlerdi). UPU'da birlikte çalışırken birbirimize giderek daha sıkı bağlarla bağlandık. Ayakkabılarımdaki büyük delikleri fark edince, tek kelime etmeden bana bir çift bot verdi. Fotoğraf çekmeyi bırakmış olmama rağmen, beni hapishane gazetesi için bu fotoğrafları çekmeye ikna etti. Kamerayı içeri nasıl soktuğumu asla söylemeyeceğime söz vermişim ama gizli bir gey olan Şerif Hongisto öldüğüne göre, gey hareketindeki çalışmalarımı takdir ettiği için beni "hapse atanın" Hongisto olduğunu açıklamaktan çekinmiyorum.

Temel Reis, sistemin insanları parçalamak için neredeyse her yolu kullandığı bir yerde, tüm özel yaşamı boğan insanlık dışı koşullar altında mahkumları sürekli olarak örgütlemeye çalıştı. Tam da kendim bu ortamda tamamen felçli olduğum için, Temel Reis'in diğer mahkumlara siyasi literatürü nasıl okuttuğunu görmek, uğursuz gürültü ve her zaman var olan korkunun ortasında herhangi birinin nasıl okuyabileceğini hayal etmek imkansız olsa da, üzerimde silinmez bir etki bıraktı. Birçok mahkum bana Temel Reis'in kendileri üzerinde de benzer bir etki yarattığını söyledi - o "sahte bir entelektüel devrimci" değildi; kendilerinden biriydi. Son derece gelecek vaat eden bir örgütçü olmasına rağmen, Temel Reis doğal olarak grubumuzdaki gönüllülerin çoğunu, özellikle de kadınları rahatsız eden ciddi insani zaafardan yoksun değildi. Bir dizi tecavüzcüyü "devrimin avangardı" olarak romantik bir şekilde kucaklayan 60'ların naif solundan bir ders almışlardı. Bazıları Temel Reis'in cinsiyetçiliği yüzünden grubumuzdan ayrıldı. Onlarla yoğun bir şekilde çatıştım çünkü görüşlerinin ırkçılığın başka bir biçimi olduğunu hissediyordum-güncel radikal bir söylem: Alt sınıfları sevmiyorum.

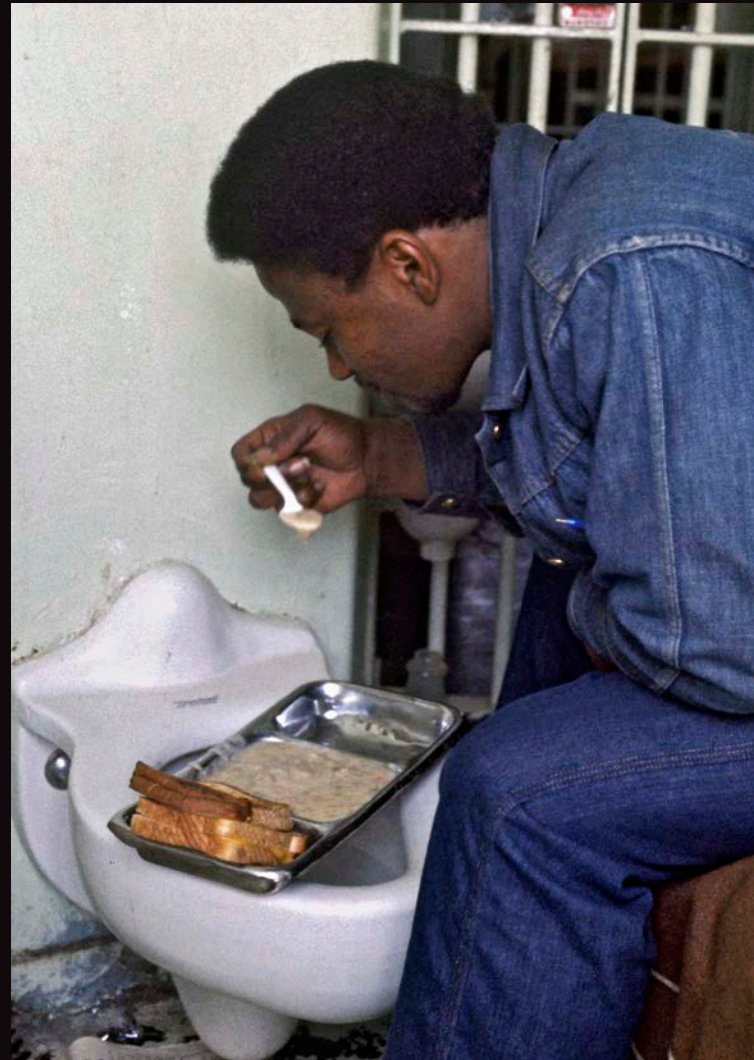
"Eğer bir adamın 300 yıllık kölelikten ve 19 yıllık hapishaneden bir melek olarak çıkabileceğini düşünüyorsanız, aptalsınız. Martin Luther King bile cinsiyetçiydi" diyor Coretta King bugün." O zamanlar şöyle demiştim: "Eğer bir erkeğin her açıdan beyaz liberal normlara uyana kadar güçlü bir liderlik rolünden mahrum bırakılması gerektiğini düşünüyorsanız, o zaman en kötü Güneyli ırkçı kadar tehlikeli bir pozitif ayrımcılık düşmanısınız demektir. Eğer şimdi Temel Reis'e sırtınızı dönerseniz, onu gettoya geri dönmeye zorlayan onların ırkçılığı değil, sizin ırkçılığınız olacaktır." Kendimi cinsiyetçi tuzağın içinde bulduğum için (sayfa 274) Temel Reis'in büyük bir savunucusuydum. Ama aynı zamanda ona ihanet de ediyordum: Beyazların birbirlerinin ırkçılığı üzerinde yeterince baskı kurmaması gibi, ben ve gruptaki diğer erkekler de Temel Reis'in cinsiyetçiliğini değiştirmeye çalışmadık, sadece daha başarılı bir örgütçü olmasını sağlamak için bile olsa.

1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - Temel Reis "dünyaya dönüş" çıkış partimizde

1975 - Yerel TV Haberleri

Temel Reis'in serbest bırakılması için hapisane dışında etkili bir kampanya başlatıldı ve sonunda serbest bırakıldı. Onun için büyük bir "dünyaya dönüş" partisi düzenledik. Temel Reis beni UPU üyesi gibi davranan FBI ajanları konusunda sık sık uyarıyordu. Serseriliğim sırasında tanıştığım herkese her zaman güvendiğim için onun uyarılarını normal bir getto paranoyası olarak algıladım. Tanıdığım herhangi birinin gizli polis olduğunu hayal etmekte güçlük çekiyordum, bu yüzden sistemin Temel Reis'in sendikasına karşı kullandığı terörü deneyimlediğimde tamamen afalladım: Arkadaşlarımdan biri, hatta en çok güvendiğim kişi, bir FBI muhbiriydi.

Adı Sara Jane Moore'du. Diğerlerinden biraz daha yaşlıydı ve biz onun iyi, sempatik ama biraz kafası karışık, banliyöde yaşayan bir ev kadını olduğunu düşünüyorduk. Gazetelere FBI için casusluk yaptığını ama şimdi vicdan azabı çektiğini itiraf ettiğinde şok olmuştuk -çalışmalarımız sırasında Temel Reis'in görüşlerine dönmüştü.

İki ay sonra Union Meydanı'nda Başkan Ford'u vurmaya çalıştığında neredeyse dünya tarihini değiştiriyordu. FBI'daki çalışmaları nedeniyle öylesine korkunç bir azap çekiyordu ki, kendi deyimiyle sistemin başındaki kişiye suikast düzenleyerek FBI'dan intikam almak istiyordu.

Travestilerle birlikte yaşadığım binadaki komşum Billy, Sara Jane'in elinden silahı aldı ve başkanın hayatını kurtardı. Bu sayede Beyaz Saray'a davet edildi. Ancak Billy, eşcinsel hareketin lideri Harvey Milk'in sevgilisi Joe ile çıkıyordu ve Milk ona eşcinsel olduğunu açıkça itiraf ettirince Beyaz Saray daveti iptal etti. (32 yıl hapis yattıktan sonra Sara Jane 2007'de serbest bırakıldı ve onun fotoğraflarını kullanmak isteyen film ve TV şirketleri benimle temasa geçti).

Bu iki olay arasında onun dengesini bu kadar bozabilecek ne olmuştu? Cumartesi gecesi, partimizden birkaç gün sonra, Temel Reis'in gazetemiz için hapisane fotoğraflarını seçmeye gelmesi gerekiyordu. Ancak aradı ve vakti olmadığını, gitmesi gereken bir

toplantı olduğunu söyledi. Toplantıya daha sonra geleceğimi ve onunla birlikte eve gideceğimi söyledim. Gitmeme sadece iki saat kala Annie'den bir telefon aldım, korku içinde ağlıyor ve Temel Reis'le eve gitmemem için bana yalvarıyordu. Eğer o telefonu almamış olsaydım, ertesi akşam haberleri izlemiyor olacaktım:

"Saat 11:00 Eyewitness Haberleri'nin Pazar baskısını sunuyoruz. San Francisco Polisi, Birleşik Mahkumlar Sendikası'nın başkanı olan cezaevi reformcusu Popeye Jackson'ın infaz tarzında öldürülmesiyle ilgili soruşturmasını sürdürüyor. Pazar sabahı saat 2:45'te gerçekleşen silahlı saldırıda Jackson, Vallejo'lu bir öğretmen olan Sally Voyer ile birlikte bir arabada oturuyordu. Polis hemen öldüklerini söyledi.

- Birçoğunuz gibi ben de köpekleri severim. Onlar için endişeleniyorum. Bu yüzden köpeklerimi Alpo ile besliyorum. Çünkü et köpeklerin doğal gıdasıdır. En çok sevdikleri şeydir. Ve Alpo'nun et yemeğinde onlar için gerçekten iyi olan sığır eti ürünleri var. Zerre kadar tahıl yok. Dünyada daha iyi bir köpek maması yok.

(Polis): Raporlara göre katil önce arabanın camını kıran bir el ateş etmiş. İlk kurşun Bayan Voyer'a, sonra da Jackson'a isabet etti. Silahlı adam insanları soyamak için orada değildi. Cüzdanlar sağlamdı.

Bu infaz tarzı bir cinayete benziyor ...

- Öyle de diyebilirsiniz. Olası bir teori olarak bunun üzerinde çalışıyoruz. Soygun ihtimalini elemek zorundayız.

- Polis, silah seslerini duyan çok sayıda kişinin pencereye çıktığını söyledi. Polis katili bulmak için yarın onları sorgulamaya başlayacak.

- Olay şöyle başlıyor. Birinin ağzını sulandıran o ilk ısırığı aldığını görürsünüz ve kendiniz de tatmak istersiniz. Bu dünyada tadı her zaman parmak yalatacak kadar güzel olan tek bir kızarmış tavuk vardır ve "HEY! Bugün Kentucky Fried Chicken günü!" demeniz gerekir.

O felaket gecesinde onunla eve dönmeyi planladıktan sadece birkaç saat sonra televizyonda kanlar içinde yatarken gördüğüm kişi en iyi arkadaşım olmasına rağmen, ilk dört gün ağlayamadım; köpek maması ve kızarmış tavuk reklamlarının bu garip Amerikan karışımında sunulduğu için bana her şey çok gerçek dışı geldi. Sistem, emrindeki medya ile her şeyden paçayı sıyrabilir, çünkü bir önceki anda gördüklerimizi bir sonraki anda unutmamızı sağlayabilir.

Cenaze törenine kadar ne olduğu kafama dank etmemişi ve gözyaşlarına boğulmuştum. Güvenli bir banliyöde yaşamasına rağmen mahkumlarla ve getto çocuklarıyla çalışan, hatta Temel Reis'in cinsiyetçiliği üzerinde çalışmaya çalışan ve sevdiğim Sally'nin, bu harika kadının da öldürüldüğünü fark ettim - sırf suikasta tanık olabileceği için. O gece onlarla birlikte olsaydım benim kaderim de farklı olmayacaktı.

İşte Sally, cinayetten birkaç gün önce Temel Reis'le birlikte. Suikastçının kim olduğu asla belirlenemedi. Ancak ömür boyu hapse mahkum edilen Sara Jane Moore, Playboy'a FBI için yaptığı gizli görevle ilgili, Temel Reis'in fikirlerine kapıldığını fark ettiklerinde FBI'ın onu nasıl ölümle tehdit ettiği de dahil olmak üzere, üzücü bir açıklama yaptığından beri çok azımızın şüphesi var. Temel Reis beni sık sık polisle erken tahliye anlaşması yapmış olabilecek eski hükümlüler konusunda uyarırdı. San Francisco Chronicle'ın daha sonra ortaya çıkardığı gibi, polisin kendisini öldürmekle tehdit etmesine rağmen kendisi hiçbir zaman ölmekten korkmadı. Hapishanede onunla birlikteyken yazdığı son makalesinde şöyle diyordu: "Ölümünden korkmamalıyız. Biz hüküm giymiş bir sınıftız ve ancak devrim yoluyla özgürlüğümüzü ve dünyadaki tüm ezilenlerin özgürlüğünü kazanabiliriz."

Ailesi tarafından davet edilen tek fotoğrafçı olduğum cenaze töreninde, sendika çalışanlarının ve hapishane arkadaşlarının -Kızılderililer, siyahlar, Chicanolar ve beyazlar- birçoğu onu öperek uğurladı. Diğer pek çok kişi bir nesil sonrasına kadar "dünyaya geri dönemeyecek" ve mezarını göremeyecekti. Hapishanede 19 yıl boyunca her hafta ona kek getiren annesi tabutun önünde sinir krizi geçirdi.

1975 - San Francisco Examiner

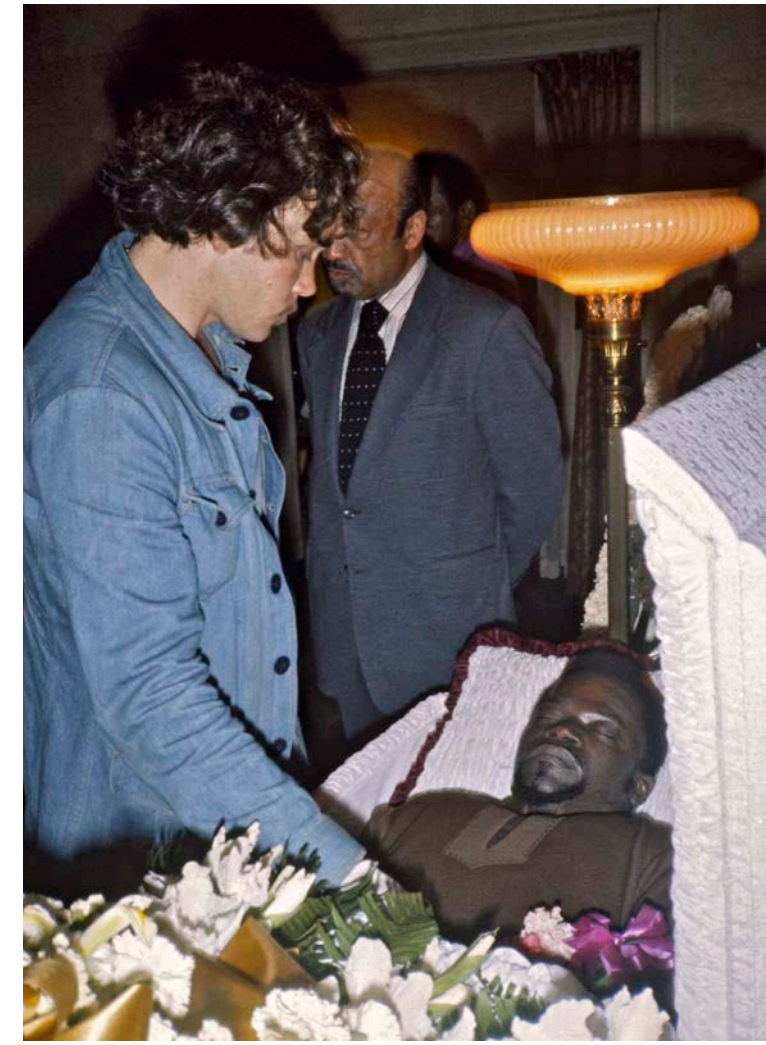
1975 - S F Chronicle

1975 - Temel Reis ve Sally Voyer partide

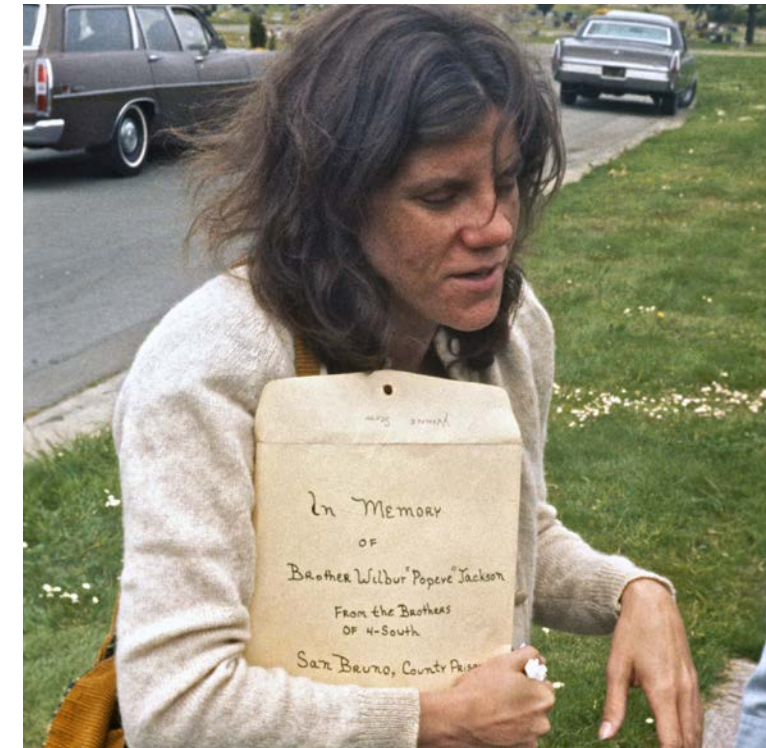
1975 - Popeye at party

1975 - UPU üyesi "Sleepy" cenaze töreninde

THE FOURTH REICH

1975 - Temel Reis'in hamile eşi Pat Singer cenaze töreninde

1975 - Başkan Ford için tabağı 5000\$'a başış toplama yemeğinde konuklar

Bir adam var.
Yolumuza çıkan.
Ve onun açgözlü elleri
tüm dünyaya ulaşacak.
Ama eğer bu adamı öldürürsek
bu topraklarda barışı sağlayacağız
ve bu şanlı mücadele
yapılacaktır.

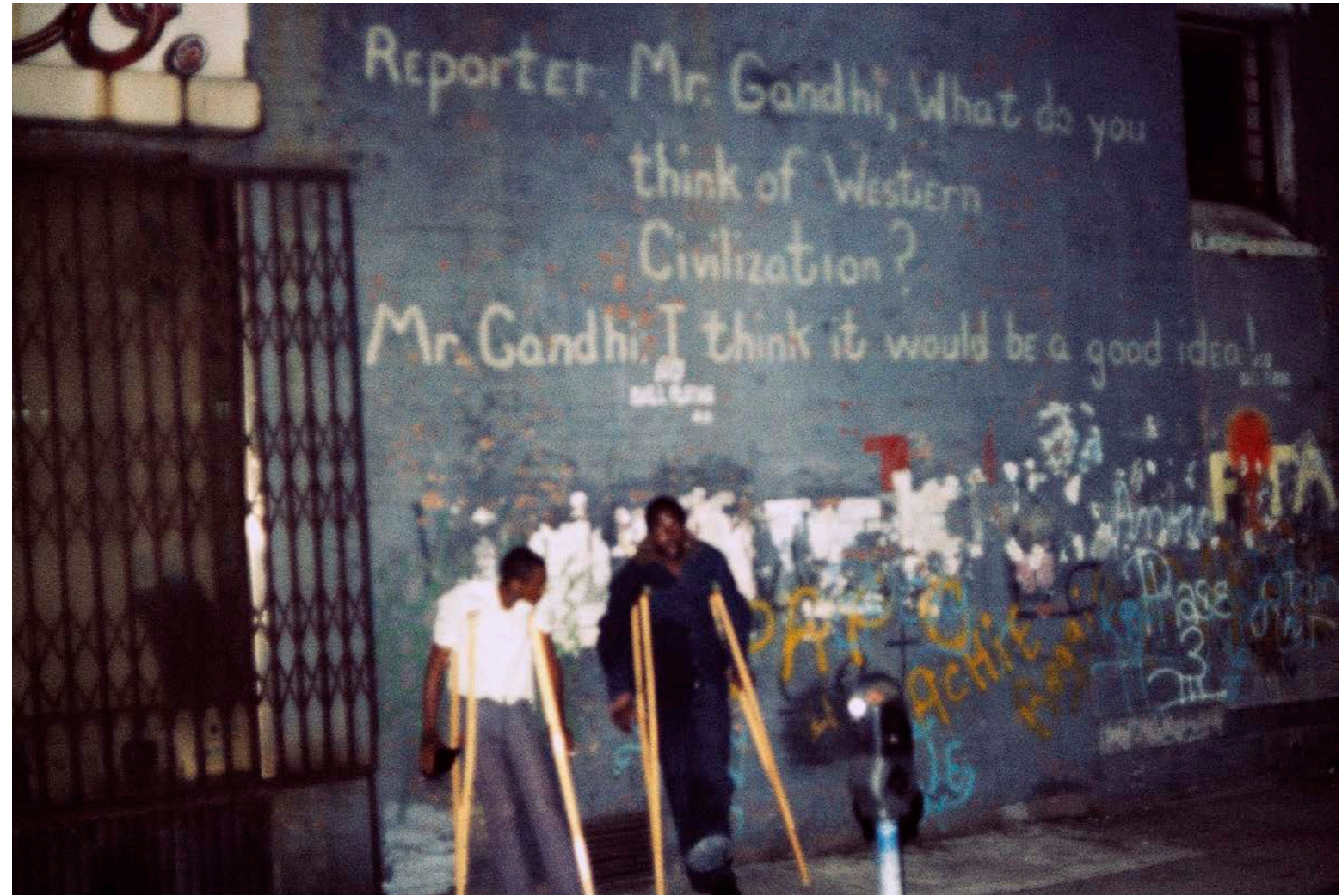
Ve bizim istediğimiz sadece
neye ihtiyacımız var
ve onurlu bir şekilde barış içinde yaşamak için.
Ama bu birkaç yaşlı adam,
hayır kırılmazlar veya bükülmezler
bu yüzden sadece onların ölümlüyle
özgür olacağız.

1975 - Eski mahkum veda ediyor

Ve eğer savaşmaya cesaret edersek
Ne için, ne istediğimiz için
Kimseyi esirgmeden
Yolumuza çıkanlar:
Mücadele zor
ve uzun
ama yapamayız, yanlış yapamayız,
çünkü özgürlüğümüz kazanılacak.

Ve tekrar buluşabiliriz
eğer ölmezsek
çünkü bedeli budur
ödenebilir,
Ama bu yoldan geçerse
bir gün buluşacağız,
tekrar buluşacağız
eğer ölmezsek...

1971 - Gandhi anıtında iki gazi, Lower Eastside, NY

1971 - Gandhi anıtının karşısındaki ceset

Ama ne kadar... ne kadar...?

Temel Reis bu şekilde veda etmek istediğim son arkadaşım. Sally ve Temel Reis cinayetleri ile tüm duygularım ve hislerim öldürülmüştü. Daha fazla dayanamadım ve ülkeden kaçtım. En iyi 12 arkadaşımı bu anlamsız Amerikan şiddeti yüzünden kaybetmişim ve birçoğu da ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı.

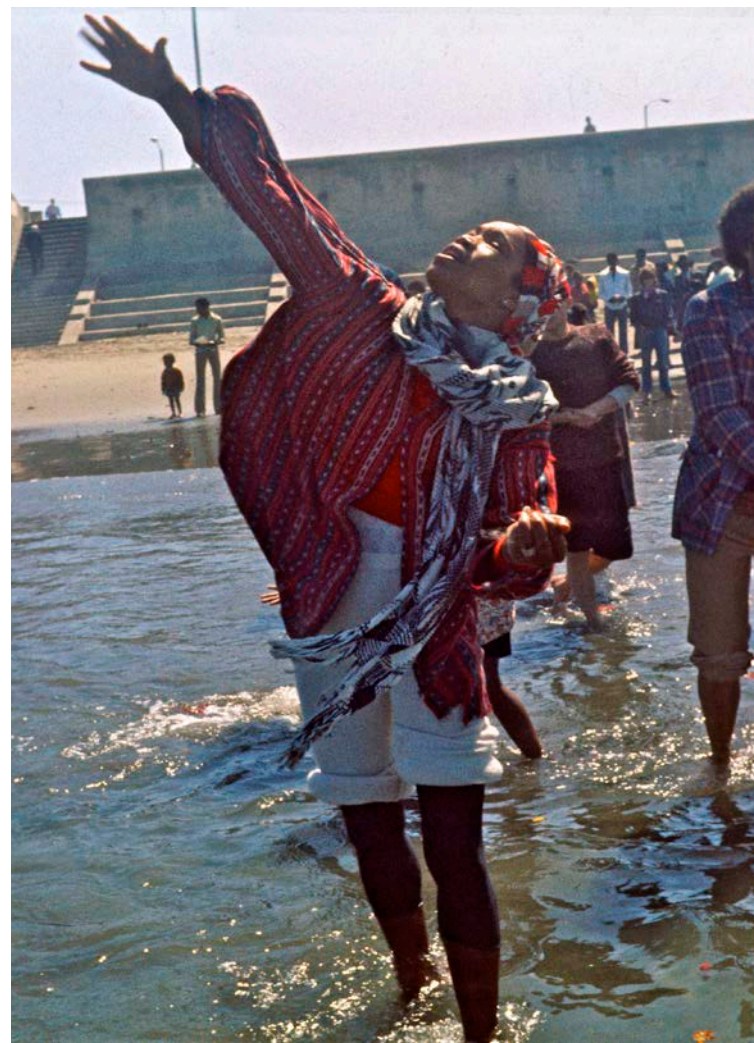
Bu adam New York'ta yaşadığım yere yakın bir yerde, belki de hiç dikkat etmediği, belki de okuyamadığı bir getto duvar resminin (kefenin arkasında) tam karşısında öldürüldü. Bir akşam geç saatlerde, aynı duvarda, "Batı medeniyetini" savunmak için dışarı çıkmış ve şimdi sokaklarda dilenmek zorunda kalan iki sakat gazi bulduk.

Her yerde karşılaştığım insan sıcaklığı -diğer göçmenlerin kollarını açarak karşılandığı aynı sıcaklık- Avrupa'da tanıdığım soğukluk ve suskunluktan sonra hayatımda taze bir esinti oldu. Ancak Amerikalıların sıcaklığı ve açıklığı, kendi yoğun acılarından doğan zalim ve insanlık dışı getto sistemiyle göz kamaştırıcı bir tezat oluşturuyordu. En yüksek zirvelerdeydim ve bir ayağım Amerika'nın mezarında, en karanlık derinliklerdeydim.

Her yerde bu sıcaklığın ve açıklığın giderek fosilleştiğini ve tahkimata maruz kaldığını görmek beni incitti - bir yabancı olarak hala faydalanabildiğim ama uzun zaman önce diğer Amerikalılara karşı korku, nefret ve acıya dönüşen bir sıcaklık. Amerikalılar, tanıdığım diğer tüm insanlardan daha fazla izolasyon ve birbirlerine yabancılaşma içinde yaşıyorlar.

Ve her yerde ezilen halklara karşı şiddet devam ediyor. Dünyanın en yoksul, en korunmasız insanlarını gettolaştırmamız ve iklim ırkçılığımız -adil olmayan ticaret politikalarıyla birleştiğinde- her yıl İkinci Dünya Savaşı'ndan daha fazla insanı öldürüyoruz ve

milyonlarca insanı mülteci olarak kıyılarıımıza sürüklüyoruz. Bir cesedin daha üstünü örtmeye hazır mıyız? Ve dünyanın tamamına fayda sağlayacak daha derin bir kişisel değişimden korktuğumuz için kaç tanesini yok etmeye hazırız?

Sahne değişiyor. Sömürgeleştirilmiş halklar, sırtları duvara dönük, şimdi sömürgeci ve baskıcı olarak hizmet etmek zorundalar. Atalarının buraya gelmek için aştıkları okyanusun ötesine gönderiliyorlar. İnsanlık dışı davranışlarımız tam bir daire çizdi. Sonunda onları kendi medeniyetimizin kanlı suretinde yaratmayı başardık. Getto şiddetinde bir çocuk daha öldürüldü (beş yaşında). Halka kapanıyor. Bir kez daha siyah bir anne çocuğunu okyanusa atmak zorunda, tıpkı 400 yıl önce köle gemilerinden birinden yaptığı gibi... sistemimizin ömrü boyunca...

Okyanus onu, ihtiyacımız olduğunda atalarının geldiği kıyılara geri götürecektir. Daha ne kadar acıya tanıklık edeceğiz ya da neden olacağız? Bilmiyoruz. Belirsizliğimizi kurbanlarımızın külleriyle birlikte okyanusa atıyoruz...

*Gemi Ahoy! Gemi Ahoy! Gemi Ahoy!
Gözünüzün görebildiği yere kadar,
erkekler, kadınlar ve bebek köleler,
Özgürlük ülkesine geliyor,
hayatın tasarımının zaten yapılmış olduğu -
Çok genç ve çok güçlü
kurtarılmayı bekliyorlar...*

1975 - San Francisco

Kişisel bir sonsöz

(işte bir olasılık, ancak daha sonra bir yayıncı ile görüştükten sonra yazılacak)

SON MU?

Bu kitap boyunca baskı altında kaldığınız için şimdi şöyle hissedebilirsiniz:
Suçlu, paranoyak, sinirli, tükenmiş, üzgün, uyuşmuş, gergin, öfkeli, kızgın, susturulmuş, aptal, şaşkın, değersiz, temkinli, aşağılık, güçsüz, korkak, uysal, pasif.....
Daha fazla baskı sizi aynı zamanda... koruyucu, dikkatsiz, düşmanca, kapalı, kurnaz, oyun oynayan, hilekar, komplocu, manipülatif, misillemeci, üstün, gözlemci (baskıcı), kurnaz, yıkıcı, kopuk, cagy.... ve son olarak belki de şiddet yanlısı yapabilir!

Bu duygular ABD ve Güney Afrika’da baskıcı kalıplar altında yaşayan gettolaşmış siyahların, Avrupa’daki göçmenlerin, İsrail’deki Filistinlilerin ve farklı derecelerde diğer birçok ezilen halkın yaşadığı duygulara benzemektedir. Bu duygulara eşlik eden acı, insanları felce, umutsuzluğa ve kendi kendini tüketen bir öfkeye sürükler. Bunun sonucunda ortaya çıkan mantıksız ve güçsüz davranışlar da beyaz ırkçılığı körüklüyor. Bu kısır döngünün nasıl işlediğinin farkında olmak bize kendimizi bu baskıcı kalıplardan kurtarmak için birlikte çalışma gücü verir...
...insanlığın ve kendi benliğimizin sevgisi için!

Ancak önemli bir şeyi unutmamalıyız. Bu kitap aracılığıyla kendimizi “baskı altında” tuttuğumuz için, şimdi baskı modelinin diğer ucuna düşme riskiyle karşı karşıyayız:
Acımız için uygun ya da yapıcı bir çıkış yolu bulamazsak, yeni bilgilerimizi kullanarak eskisinden daha da sofistike ırkçılar haline gelebiliriz.
Şu anda hissedebileceğiniz acı, merhamet, öfke, suçluluk ya da üzüntü, her birimizin içindeki insani şefkati ve işlerin yoluna girdiğini görmek için duyduğumuz derin özlemi göstermektedir. Birçoğunuz ağlama ya da gülme ihtiyacı hissedecek ya da yakınınızdaki birinin ne hissettiğinizi bilmesini sağlayacaksınız. Irkçılıkla ilgili duygularımızı ve derin endişelerimizi paylaşmak, bizi incitici kalıplara hapseden korku ve çekingenlikten kurtulmaya yönelik anlamlı bir ilk adımdır.

Bireysel ırkçılığımızın toplamı olan ezici kurumsal ırkçılığımızla nasıl mücadele edileceğine dair uygulanabilir hükümet çözümleri sunmayı başkalarına bırakacağım. Bir zamanlar Gunnar Myrdal’ın “Bir Amerikan İkilemi” kitabının ilham verdiği ilerici hükümet politikalarına şahsen tanık oldum ve bunlardan faydalandım. Sivil Haklar hareketinden sonra yıllarca hükümet baskıcı beyaz düşünce

yapısını değiştirmeye çalıştı çünkü Myrdal’ın da haklı olarak belirttiği gibi ancak beyaz önyargısının azalması ezilenlerin yukarı doğru hareketliliğini sağlayabilirdi. Aynı zamanda, Avrupa’daki eğilimin tam tersine, beyaz çoğunluk için kabul edilebilir hale gelmek için önce azınlıkların değişmesi gerektiğinde ısrar ettiğini görmek beni üzüyordu - korkarım ki bu görüş Amerika’yı ele geçirdi ve Trump’ın bölücü ve yıkıcı etkisine giden yolu açtı. İlerici hükümet programlarından yararlananlardan biri de, hükümetin ordu, CIA, FBI ve diğer birçok devlet kurumu ile IBM, Federal Express gibi büyük şirketlerde çalışanlara yönelik “Beyazlar değişmeli” seminerlerinde istihdam ettiği akıl hocam Dr. Charles King’di. Buradaki fikir, sadece bölücü ırkçılıklarının programdan çıkarılması yoluyla birleşik güçlerinin “Amerika’yı yeniden güçlü kılabileceği” idi. Charles King gösterimi izledikten sonra beni seminerlerine tarafsız bir gözlemci olarak katılmaya davet etti, “Sana diğerleri gibi davranmayacağım” dedi önceden ve olacaklar hakkında bana hiçbir şey söylemeden beni yanına yerleştirdi. Sonra iki gün boyunca katılımcıları taciz etmeye, bölmeye, azarlamaya, suçlamaya, ezmeye ve birbirlerine düşürmeye başladı ve bunun siyahlara yapılanlara ne kadar benzediğini gösterdi. Bir beyaz olarak çok ileri gittiğini hissettim ve işverenleriyle onun programından kaçmama konusunda anlaşmış olan bu yüksek eğitilmiş ve adil düşünen katılımcılara acıdım - her ne kadar hepimiz zaman zaman bunu yapmak için cazip hissetsek de. Siyah ve beyaz psikolojisindeki müthiş kavrayışıyla bu güçlü liderleri yavaş yavaş çöktüğünü gördüm, böylece neredeyse “çocuk gibi” davranmaya ve cevap vermeye başladılar. Ne yaptığımı çok iyi biliyordu. İlk gün sadece isimlerini sorarak başladı - başka bir şey sormadı - ve sonra küçük bir kağıda isimlerinin yazılı olduğu bir şey yazdı ve bir kutuya koydu. İki günlük baskıdan sonra, her birinden gelip, her birinin baskıcı davranışına nasıl tepki vereceği, bazılarının nasıl kabuğuna çekileceği, diğerlerinin, “militanların” ilk başta nasıl karşılık vereceği ve baskı altındaki insanların tipik olarak girdiği diğer tüm kaçış rolleri hakkında yazdığı tahminleri yüksek sesle okumalarını istedi. Sonunda hepsinden tek tek şu anda sahip oldukları duyguları yazmalarını istedi ve hepsinin ne kadar benzer olduğuna şaşırdım - benimkine de (sadece onun baskısına hazırlıklı olmadığım için). Sonra sözlerini şöyle bitirdi: “Bunlar biz siyahların beyaz ırkçılığı yüzünden her gün yaşadığımız duyguların aynısı.Ama şimdi seni ezmeyi bırakacağım, söz veriyorum.Bana güveniyor musunuz?” Tünelin ucunda ışığı gördüğümüz böylesine kısa ömürlü anlardan sonra yaşadığımız

1986 - Dr. Charles King ile atölye çalışmalarından birinin ardından

kırgınlık içinde, elbette hiçbirimiz büyük zalimimizin “bıçağımı sırtımıza 4 inçten sadece 2 inç’e çekse” bile bunu şansa bırakacağına güvenmedik. Ama sonunda değişti ve iki telaşlı günü, bol miktarda “Siyah ve beyaz İskoç karışumlu viski” ile gerçek bir kurtuluş partisi vererek sona erdirdi ve bu sırada bir insana karşı böylesine minnettarlık duyulduğunu hiç görmedim. Herkes onun kendilerini yeni ve daha özgür bir düşünceye taşıdığını hissetti. Diğerleri artık benim Charles King’in bir casusu ya da müttefiki olduğumu düşündüklerini itiraf ettikleri için tüm bu duygusal deneme boyunca kendimi acınacak derecede yalnız hissettim, oysa birçok yönden içsel duygusal tepkilerimin onlarınkine - hem beyaz hem de siyah katılımcılarınkine - ne kadar benzediğini deneyimleyerek şok olmuştum. Bu nedenle bir yabancı olarak, sonunda beni “günümüzün tek John Brown’ı” olarak tanıttığımda inanılmaz gurur duydum. Sonraki yıllarda öğrencilerimi sık sık John Brown’ın kölelik karşıtı ayaklanmasını başlattığı Harper’s Ferry’ye geziye götürdüm.

Charles King, insanların onun zulmünden sonra yaşadıkları duyguların Amerikan Resimleri’nden geçen insanların duygularıyla aynı olduğunu fark etmemi sağlayan ilk kişiydi ve bu nedenle iki güne yaydım. Ancak onun güçlü yaklaşımı üniversite kampüslerinde başarısız oldu, çünkü öğrenciler onun normal hükümet çalışanlarının aksine onun baskısı sırasında “kilit altında” tutulmaya zorlanmadılar ve kısa sürede kaçış yolları arayıp dışarı çıktılar. Neyse ki güçlü görüntüler ve müziğin karışımı öğrencilerimi beş baskıcı saat boyunca “esir” ve “kabuk şoku” altına soktu, ardından ikinci bir iyileştirici özgürleşme

1991 - Ölümünden birkaç gün önce Atlanta'da ölüm döşegindeki akıl hocamla

gününe adandılar - ilk birkaç saat boyunca genellikle tamamen sessizdiler, ancak daha sonra - özellikle siyah asistanım Tony Harris’in etkisi altında, açılmaya başlayacaklar ve kampüste şimdiye kadar yaşadıkları ilk derin siyah-beyaz diyaloguyla sona ereceklerdi. Kısa süre içinde birbirleriyle öylesine mutlu bir duygu alışverişi içinde olurlardı ki artık bize ihtiyaçları kalmazdı - ve Tony ile ben sessizce sıvışıp aynı akşam bir sonraki kampüse gider ve tüm programı yeniden başlatırdık. Genellikle bizi bir yıl içinde “American Pictures Unlearning Racism” gruplarına geri getirirlerdi, ancak genellikle 20 yıl sonra bu öğrenciler American Pictures’ın hayatlarını nasıl değiştirdiğini değerlendirmek için tekrar bir araya gelene kadar baskı/iyileştirme programlarımızdan neler çıktığını duymadım ve tekrar gelmemizi istediler. Dolayısıyla, insanları birbirleri hakkındaki daha derin baskıcı düşünceleriyle yüzleşmeleri için “baskı altına almak” ve onları diyalog içinde bir araya getirmek - göz göze - ırkçılığı iyileştirmek ve onunla mücadele etmek için gördüğüm tek etkili yol. Bu süreç, yıllar boyunca atölye çalışmalarını deneyimlediğim sayısız ırkçılık karşıtı danışman tarafından çeşitli biçimlerde kullanılıyor. Daha etkili olduğunu düşündüğüm tek bir yöntem var; o da önyargı hissettiğiniz kişilerle birlikte hareket etmek. Gettolarımızda sıkışıp kalmış insanlarla birlikte kalmak ve onlarla kendi koşullarında tanışmak için yanımda öğrenciler, yabancılar ve hatta KKK üyeleri getirdiğimde bunu gördüm. Kısa süre içinde, entelektüel bir üniversite ortamının güvenli ortamında zor olan korku ve suçluluk kalıplarını unutacaklardı. Ve bu süreçte aynı şekilde getto sakinlerinin köklü öfke ve düşmanlık kalıplarının çoğunu öğrenmelerine yardımcı oldular.

Lütfen unutmayın. Nihayetinde Amerikalı yayıncıma danışarak bir sonsöz yazacağım.

Bunlar sadece bazı fikirler...

..... Çünkü soruna büyük kurumsal çözümler bulmak için gerekli akademik geçmişe sahip değilim. Sınırlı deneyimlerimden yola çıkarak okuyuculara en fazla kendi bireysel ırkçılıklarıyla nasıl başa çıkabilecekleri konusunda bazı fikirler verebilirim. Elbette her okuyucu benim “serseri yöntemlerimi” kendi yeteneklerine göre “önyargılı hissettiklerinin yanına taşınarak” tercüme etmelidir. Kulağa çok kolay gelse de, atölye çalışmalarından çok iyi biliyorum ki “sevgi” insanların kolayca öğrenebileceği ya da etkili bir şekilde “giyinebileceği” bir şey değildir (Koloseliler 3:12-14) - en azından iyileştirme gruplarında her birinin maruz kaldığı çeşitli baskılardan, travmalardan ve iyileşmemiş öfkeden kurtulmaya çalışmadan önce değil. Bu da kelimenin tam anlamıyla hepimizi kapsar. Dolayısıyla bu benim, yurttaşlarımıza yönelik kurtarıcı bir sevgi olmadan entegrasyona nasıl ulaşamayacağımızı gösterme yöntemimdir.

Yıllar boyunca pek çok öğrencimin “Hıristiyan suçluluğu” ile ırkçılıkları hakkında bir şeyler yapmak için motive olduklarını gördüğümünden, böyle bir yaklaşımı savunan ilk kişi olmadığımı belirtmem izin verin. Çünkü Aziz Pavlus olmasaydı, kendilerine Hıristiyan bile diyemezlerdi. Pavlus ve diğer havariler, düşmanca ve şiddet dolu çok kültürlü bir dünyada pek çok dilde konuşarak bu bağlayıcı kardeşliği vaaz etmeyi nasıl başardılar? Elçilere verilen, dışarı çıkıp “Partlar, Medler, Elamlılar, Mezopotamyalılar, Yahudiler, Kapadokyalılar, Frigyalılar, Pamphiler vs.” ile kendi dillerinde, yani binlerce yerel dilde Tanrı’nın sevgisi hakkında iletişim kurma görevini bir düşünün. Açıktır ki, bu ancak kalbin dilini - tüm taş kalpleri eriten ortak dili - konuşmakla mümkündür. Çünkü yine, dil ya da kültürel engellerden bağımsız olarak tüm insanlar sevgi dolu düşüncelerden etkilenir. Sadece yukarıdan havarilerin içine akan ikna edici sevgi sayesinde, sevilmeyen insanlarla dolu bir dünyada - bitmek bilmeyen çocukluk kötü muameleleri ve savaşlardan derin yaralar almış - birkaç on yıl içinde tüm insanların sevildiğine dair tuhaf mesajlarıyla bu kadar çok kişiye ulaşabildiler. Çünkü tüm insanlar sevildiklerini ve dahil edildiklerini hissetmek isterler ve Pavlus ve diğer tüm misyonerlerin çabucak öğrendikleri bir şey vardı - İstefanos’un aynı Saul (Pavlus’un “ırkçı” bir Yahudi olarak eski adı) tarafından taşlanarak öldürülmesini önlemek için - evet, değerlerini

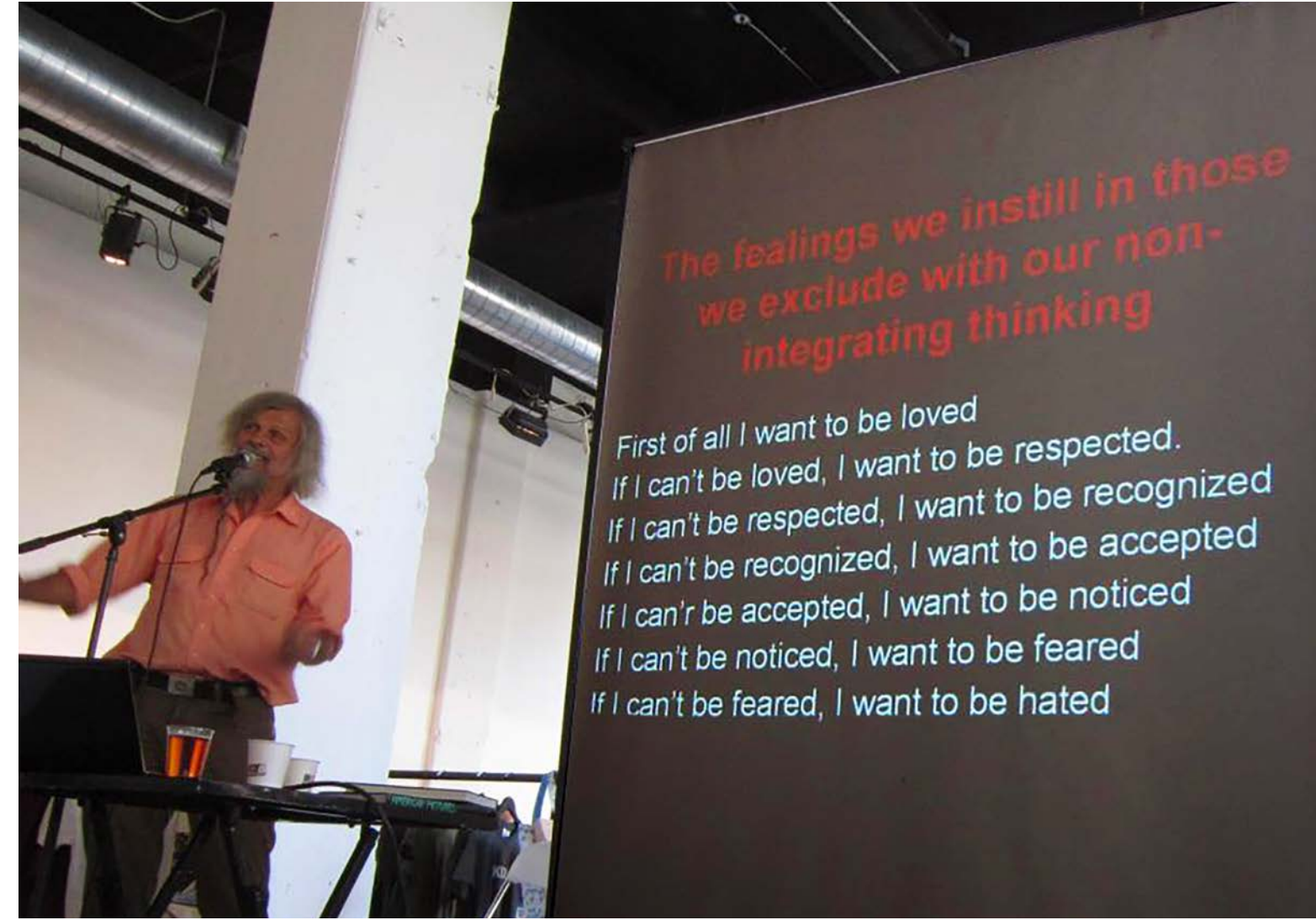
460

aktarmak istedikleri kişiler hakkında küçümseyici ve düşmanca düşünürlerse, izleyiciler kendi içlerine kapanır ve kendileri de düşmanca davranırlardı. Çünkü sevgi dili “düşman sevgisini” de içerir. Sevgiye karşılık verebilecek kadar fazlası olanları sevmek sanat değildir. Bu yüzden bir an için Pavlus’un etkili bütünleşme yöntemini açıkça ortaya koyduğu şu sözlere kulak verin: “İnsanların ve meleklerin diliyle konuşup da sevgim yoksa, gürültülü bir gong ya da çınlayan bir zilim olurum. Peygamberlik gücüm varsa, bütün gizemleri ve bilgileri anlıyorsam, dağları yerinden oynatacak kadar imanım varsa, ama sevgim yoksa, ben bir hiçim. Sahip olduğum her şeyi verirsem ve bedenimi yakılmak üzere teslim edersem, ama sevgim yoksa, hiçbir şey kazanamam.” Giderek binlerce takipçiye ulaşan öğrencileri, “hepimizi mükemmel bir uyum içinde birbirimize bağlayan sevgiyle kendinizi giydirmeyi” öğrenebilirlerdi. Ve bugün biz de öğrenebiliriz.

Birkaç yıl sonra başkalarının sevgi dolu yardımlarıyla vatandaşlara karşı duyduğum korku ve güvensizliğin üstesinden gelmeyi öğrendiğimde ve bunun sonucunda onların bana nasıl açıldıklarını gördüğümde, bir gün Nis Petersen’in bu şiirini buldum ve insanlardan duyduğum tiksindirici korkuyu hala besleyenlere daha fazla açılmaya ve güvenmeye çalışmak için bu şiirin beni zorladığını hissettim. Bu şiiri kendi fotoğraflarımla resimledim ve her yere yanımda taşıdım.

ilham kaynağı oldu ve yıllar sonra tüm derslerimin girişi haline geldi, “Kaçındıklarımıza evet demek üzerine”.

Sevgilerimle Jacob Holdt

2012 NYC. “Uzak durduklarımıza evet demek üzerine” konferansım

İnsanları sever misin?

Adam bana doğru geldi
- ağır - acı verici -
arkasında yol
sümüksü izlerle
yalanların ve iltihaplı yaraların -
Bir ses gürledi: İnsanı seviyor musun?
Hayır! Yapamam dedim.
Aşk! Dedi ses.
Adam geldi -
yaklaşıyor - sürünüyor -
şehvetin salyaları -
sinekler ve haşaratla
karnındaki yaralarda.
Çekiç sesi:
- İnsanı seviyor musun?
Hayır! Dedim ki.
Aşk! dedi ses.

Yaklaştı - ve yavaşça yaklaştı -
santim santim - pis koku ağırdı
Lie'nin binlerce hastalığından -
ve ses tehdit etti:
- İnsanı seviyor musun?
- Hayır - sevmiyorum!
- Seviyorum! Dedi ses.
Sonra ayağa kalktı -
ve ellerini bana doğru uzattı,
ve işte: sivri yaralar kırmızı sızıyordu -
çıplak kollar omuzlara kadar örtülmüştü
günahın kara yaralarıyla -
ve adam güldü:

- Tanrı böyle sevdi!

Gözlerimden bir bağ düştü -
Ve bağırdım:

- Mand - Seni seviyorum!

Ve ağzım kan doluydu -
İnsanın kanı.

Jacob Holdt, “Black Lives Matter” yolculuğunda yaşadığı ilk cinayeti yazıyor:

.... James ve Barbara, Güney Bronx’taki Fox Caddesi civarında, ABD’nin en kötü mahallesinde yaşayan genç bir siyah çifti. Bir gün çatıda hırsızların olduğunu duydular ve polisi aradılar. İki sivil polis memuru daireye geldi ve kapıyı çalmadan içeri girdi. James içeri girenlerin hırsızlar olduğunu düşündü ve kapıya ateş etti, ancak daha sonra polis tarafından öldürüldü. Barbara çığlık atarak komşusunun dairesine kaçtı. 41. Bölge polis karakoluna gittiğimde hikayeyi doğruladılar ve “küçük bir hata olduğunu” kabul ettiler, ancak James elbette “ruhsatsız bir silah bulundurduğu için bunu istiyordu.”..... Sonra

birden cenaze evinin ön salonundan korkunç çığlıklar duydum ve üç adamın Barbara’yı içeri getirdiğini gördüm. Bacakları yerde sürükleniyordu. Yürümekten acizdi. Yüzünü göremiyordum ama uzun boylu, güzel, açık tenli genç bir kadındı. Çığlıkları beni ürpertti. Daha önce hiç bu kadar dayanılmaz ve acı dolu çığlıklar duymamıştım. Tabuta ulaştığında dayanılmaz bir hal aldı.

Amerika’da ilk ve tek kez fotoğraf çekemiyordum.....